

Giới thiệu Tuyết Roi Mùa Hè

Đây là một câu chuyện tình cũng như là một thông điệp mà nhân vật nữ chính muốn nhắn gửi cho chúng ta. Cô chỉ mới 14 tuổi, chưa đủ lớn để cảm nhận được tình yêu nhưng chính cô là người có thể viết nên một câu chuyện tình yêu tươi đẹp...

Cuộc đời này không có thứ gì là hoàn hảo, tình yêu cũng thế. Con đường dẫn đến thành công không bao giờ là con đường thẳng, tình yêu cũng vậy. Đến với câu chuyện này, các độc giả sẽ cảm nhận được một tình yêu được cảm nhận từ cô, nó hơi mơ mộng nhưng đó là những gì mà cô nghĩ sẽ là sự thật, giống như là mùa hè tuyết roi...

Hãy cùng nhau cảm nhận tình yêu trong sáng của cô bé ấy để phần nào các độc giả có thể hiểu hơn về một tình yêu tươi đẹp trong truyện Tuyết Roi Mùa Hè!!!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Roi Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Chiếc xe taxi dừng lại trước cổng học viện Thánh Huy, Băng Hạ và Tiểu Vy bước xuống. Một phút để 2 cô ngỡ ngàng trước quy mô lớn và đồ sộ của ngôi trường này.

_Đúng là ngôi trường dành cho con các gia đình giàu có theo học, quả thật khác với trường bình thường!- Tiểu Vy không kiềm được mà thốt lên.

_Minh thấy nó giống 1 nhà tù có vẻ ngoài đẹp đẽ hơn đấy.- Băng Hạ nói 1 cách thờ ơ. Cô không thích những thứ có vẻ ngoài hào nhoáng cho lắm. Những thứ như thế thường thì bên trong rỗng tuếch. Bên ngoài là giả tạo.

_Ây, bạn có biết lời nói vừa rồi của bạn có thể khiến tất cả học viên của học viện này xúm vào đánh bạn 1 trận tơi bời không? - Tiểu Vy 2 tay chống hông, khuôn mặt nghiêm trọng tỏ rõ sự đe dọa.

_Vậy sao?- Nhìn khuôn mặt của Tiểu Vy, Băng Hạ bật cười.- Thế Tiểu Vy tí ti không ra giúp muội muội xử lý bọn học viên hung ác đấy ak?

_Dĩ nhiên là có!- Tiểu Vy tự hào hất lọn tóc ra sau, khuôn mặt vênh lên trời khiến Băng Hạ không nhịn được cười.

_Thôi đi vào trường không muộn học!- Tiểu Vy chợt nhận ra mình quên mất nhiệm vụ chính đến đây, vội kéo tay Băng Hạ vào trong.

Sau khi làm xong thủ tục nhập học, Băng Hạ và Tiểu Vy được dẫn về lớp 10A3. Cô giáo bước vào lớp, vỗ vỗ 2 tay để gây sự chú ý của cái lớp đang ồn ào như ong vỡ tổ này:

_Các em trật tự.

Rất có hiệu quả, cả lớp bỏ dở câu chuyện đang nói, ngồi im lặng chờ đợi.

_Hôm nay lớp chúng ta có 2 học viên mới.- Rồi cô quay ra cửa.- Các em vào đi.

_Xin chào các bạn, mình là Triệu Vy, hay gọi mình là Tiểu Vy cũng được.- Tiểu Vy giới thiệu trước, sau đó nở 1 nụ cười "thiên thần" khiến bọn con trai trong lớp "đỏ mặt".

Đến lượt Băng Hạ, cô không cười, gương mặt vô cảm

_Mình là Dương Băng Hạ, bọn mình cùng đến từ học viện Thiên Hòa, mong mọi người giúp đỡ.

Cả lớp nhìn 2 học viên mới, Tiểu Vy khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, nâu đen, làn da trắng cộng thêm mái tóc dài đen nhánh khiến cô trông chẳng khác gì 1 nàng búp bê Barbie chính hiệu. Còn Băng Hạ, tuy lạnh lùng nhưng sở hữu 1 khuôn mặt còn đẹp hơn cả Tiểu Vy, mái tóc dài ngang vai, hơi quăn nhẹ phần đuôi, làn da trắng, đôi mắt đen láy trong suốt như pha lê được che đậy dưới rèm mi cong vút, đôi môi anh đào đỏ mọng, khuôn mặt trong sáng, thánh thiện.

2 học viên mới, 1 người thì trông như búp bê, còn 1 người trông như thiên thần dĩ nhiên sẽ tạo cho người ta ấn tượng tốt trong lần gặp đầu tiên, thế nhưng khi nghe Băng Hạ giới thiệu mình đến từ học viện Thiên Hòa thì mọi người lại nhìn 2 người bằng ánh mắt khác, không còn là ánh mắt ngưỡng mộ nữa, mà là ánh mắt khinh bỉ, căm ghét.

Học viện Thiên Hòa chỉ là học viện bình dân cho con các nhà trung lưu theo học, thành tích cũng bình thường, vậy mà học viên ở đó lại đến được học viện Thánh Huy này, đây quả là 1 sự si nhục lớn đối với Thánh Huy.

Một nữ sinh có mái tóc xù, nhuộm 1 màu đỏ chót ngồi bàn thứ 3 hồi Băng Hạ, giọng bất mãn:

_ Dương Băng Hạ, Triệu Vy, tại sao 2 bạn lại đến được đây? Không phải là đã giờ thủ đoạn dứt lốt gì chứ?

Cô giáo chủ nhiệm tuy rất nể nang đám học trò nhà giàu này, nhưng khi thấy học viên mới bị nữ sinh tóc đỏ nói như thế, cô không thể không lên tiếng bênh vực, dù sao cô cũng không muốn học viên mới có ấn tượng xấu đối với lớp của mình.

_ Bảo Yến, sao em lại nói như thế, 2 bạn ấy đến đây là do học bổng vì có thành tích xuất sắc, chứ không có thủ đoạn dứt lốt gì ở đây đâu.

_ Vậy sao?- Bảo Yến cười khẩy, bước tới chỗ Băng Hạ và Tiểu Vy, giờ tay ra có ý muốn bắt.

_ Vậy nhờ bạn giúp đỡ, để mình xem 2 bạn có thành tích xuất sắc đến đâu.

Băng Hạ đưa tay ra nắm lấy bàn tay son 10 móng đỏ chót của Bảo Yến, nghiêng đầu nói:

_ Đa tạ Bảo Yến tiểu thư, tôi sẽ cố gắng hết sức!

Cô giáo hỏi Băng Hạ và Tiểu Vy:

_ Hai em muốn ngồi chỗ nào?

_ Bọn em ngồi bàn cuối cũng được cô ạ, thị lực của bọn em cũng tốt, mà các bạn ở đây cũng ko thích bọn em- Tiểu Vy mỉm cười. Trước khi đến đây, cô cũng đã lường trước thái độ của các học viên ở đây, nên cũng ko khó chịu hay giận dữ gì cả. Đây là đâu? Chẳng phải là Học viện Trung học Quốc tế Thánh Huy đó sao? Ngôi trường dành cho các tiểu thư, công tử của công ty này, tập đoàn kia theo học. Chỉ cần nói đến danh tiếng của Thánh Huy và mức lương cao ngất cũng đủ điều kiện để các giáo viên giỏi ở khắp các nơi kéo về Thánh Huy rồi. Ngôi trường này ko chỉ nổi tiếng về cơ sở vật chất, quy mô lớn, chất lượng giảng dạy và học tập mà hơn thế nữa, Thánh Huy là do Trịnh Ân- tập đoàn kinh doanh đá quý lớn nhất toàn cầu xây dựng và tài trợ, nên việc Thánh Huy trở thành trường chuẩn quốc tế cũng ko có gì khó hiểu. Chẳng thế mà các ngôi trường khác đều thi nhau mở những cuộc thi mà giải thưởng cao nhất là học bổng để đến Thánh Huy. Băng Hạ và Tiểu Vy cũng là 1 trong số những học viên hiếm hoi đc may mắn này. Gọi là may mắn đối với 2 người, chứ đối với những vị công tử cao cao tại thượng và những vị tiểu thư kim chi ngọc diệp ở đây, phải ngồi học chung với những người ko cùng đẳng cấp với mình là 1 điều chẳng mấy thú vị.

Băng Hạ cũng ko có gì khó chịu hay mặc cảm. Nghèo thì phải chịu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tiết học trôi qua nhanh chóng, vì hơn nửa thời gian cô giáo đã dành cho lớp làm quen với học viên mới.

REENG.....REENG.....Chuông báo hiệu giờ giải lao vang lên. Kết thúc màn chào hỏi máy móc, cả lớp ùa ra như ong vỡ tổ.

_ Băng Hạ, xuống canteen đi!- Tiểu Vy vừa cho sách vào cặp vừa nói.

_ Biết ở đâu không?_ Băng Hạ nhướn mày. Đúng như dự đoán, Tiểu Vy lắc đầu rất "ngây thơ".

_ Thế mà cũng rù!- Băng Hạ nói rồi lại gục đầu xuống bàn.

_ Đi mà, đi đi! Làm quen với trường mới!- Tiểu Vy tiếp tục vì biết rằng Băng Hạ chẳng thiết tha gì với cái vụ "chào hỏi, làm quen" này, nên cô phải dùng chiêu năn nỉ mới xong.

_ Thôi được rồi, nghe nôi da gà.- Băng Hạ đứng dậy, sửa lại chiếc váy đồng phục, rồi cùng Tiểu Vy ra ngoài. Nói thế, chứ Tiểu Vy thừa biết Băng Hạ cũng đang rất đói, đương nhiên, vì để bắt kịp chuyến xe bus ở trạm xe bus cách đây 20 km, 2 người đã phải dậy thật sớm mà chưa có gì "tổng" vào bụng.

Đúng là trời chiều lòng người, vì chẳng cần tìm đâu xa, 1 nhà ăn to tướng đang chật kín người nằm chễm chệ bên hông sân trường.

_ Cái này mà còn không thấy chắc ngày mai phải đi khám mắt mắt.- Băng Hạ nhếch môi.

Sự phân biệt đẳng cấp ở trong ngôi trường này còn thể hiện rất rõ rệt ở nhà ăn. Ở những chiếc bàn sang trọng, những cô tiểu thư, những vị công tử của những công ty lớn ngồi cùng nhau, khi thì nói chuyện về dự án mới, về thị trường cổ phiếu, hay đơn giản, chỉ là nói xấu những kẻ mình không ưa. Còn ở

quầy thức ăn, những người phải xếp hàng để mua thức ăn cho những-kẻ-kiêu-ngạo kia, cũng là công tử, tiểu thư, nhưng là của những công ty nhỏ hơn. Và, ở 1 góc khuất, là chỗ ngồi của những học viên thuộc tầng lớp trung lưu, họ không phải làm chân sai vặt cho ai, nhưng thỉnh thoảng lại chịu những cái lườm sắc lem lem, những cú ngáng chân bất thành linh, hay những trò đùa tai quái của những học viên giàu có ở nơi đây.

Chọn cho mình 1 chỗ ngồi sát lối đi, trong lúc đợi Tiểu Vy đi lấy đồ ăn, Băng Hạ ngồi xuống, thản nhiên lấy chiếc mp3 ra nghe, mặc cho những ánh mắt dòm ngó và những lời xì xầm của lũ học viên ngạo mạn.

Bỗng.....Xoảng!!!!!!!!!!!!

Tất cả học viên trong canteen đều quay lại nhìn nơi phát ra tiếng động vừa rồi. Một nhóm nam học viên có vẻ đang rất tức giận đang đứng trước một nữ học viên, dưới chân họ là 1 khay thức ăn đồ vỡ, đồ ăn văng tung tóe.

_Xin lỗi mau!- Giọng 1 nam học viên vang lên đầy vẻ mất kiên nhẫn.

_Sao tôi phải xin lỗi, là các người đụng vào tôi mà!- Nữ học viên kia cũng ko vừa, cao giọng đáp trả. Nhưng sâu trong lời nói có thể thấy sự sợ hãi đang cố kiềm chế.

Đến lúc này Băng Hạ mới lười biếng mở mắt, ko phải vì vụ hỗn loạn kia, mà vì cô nhận ra Tiểu Vy đi đã lâu mà ko thấy quay lại. Đôi mắt cô liếc qua đám đông vừa rồi và giật mình khi thấy 1 bóng dáng quen thuộc.

_Tiểu Vy!

Nữ học viên vừa cao giọng khi nãy quay lại, đúng là Tiểu Vy.

_Có chuyện gì vậy?- Băng Hạ đi tới, giọng nói pha lẫn chút lo lắng nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng ko suy chuyển.

Tiểu Vy đang định nói thì 1 nam học viên đeo kính gọng đen trong nhóm vừa nãy cất tiếng, giọng khó chịu:

_Bạn của cô va vào Thiếu gia của chúng tôi, làm rơi đồ ăn lên người cậu ấy, đã vậy còn ko thêm xin lỗi.

_Cái gì hả? Ko phải là do các người đi đứng bất cẩn, còn chen ngang ko chịu xếp hàng nên tôi mới va vào sao? Còn lớn tiếng quát nạt, tưởng tôi sợ cái danh Thiếu gia của các người hả? Dậy đi, đừng nằm mơ nữa!

_Cô.....!- Nam học viên vừa rồi giận tím mặt, nhưng ko thể làm điều gì quá đà ở giữa canteen đông người.

Trong khi đó, Băng Hạ từ từ quan sát và đánh giá người đc gọi là Thiếu gia này, có thoáng chút giật mình.

Một gương mặt hoàn mỹ, làn da trắng như men sứ.....

Từng đường nét trên khuôn mặt tỉ mỉ, khéo léo, hoàn hảo như đường nét của 1 pho tượng đã đạt tới độ tinh xảo.....

Đôi mắt lạnh lẽo màu xanh lá cây cơ hồ có thể làm đóng băng người đối diện.....

Trên tai đeo 1 chiếc khuyên bạc hình thánh giá, ở giữa có 1 viên ngọc nhỏ, mà dựa vào thân thể và danh tiếng của người này, thì ko khó để biết đc viên ngọc đó là kim cương.....

Cả cơ thể tỏa ra 1 luồng khí lạnh.....

Toát lên 1 vẻ đẹp kiêu sa, độc tài, lạnh lẽo, nhưng lại cuốn hút đến mê hoặc lòng người.....

Thu lại ánh mắt, và thu lại cả giây phút sa ngã suýt bị mê hoặc bởi vẻ đẹp kia, Băng Hạ quay sang nam học viên đeo kính vừa rồi, giọng nói nhỏ nhưng đầy sự thách thức:

_Bây giờ các người muốn thế nào mới chịu bỏ qua đây?

Như chờ đợi câu nói này đã lâu, nam học viên kia nói nhanh, đầy cương quyết:

_Xin lỗi và lau sạch vết bẩn trên áo Thiếu gia của chúng tôi!

_Nè, mấy người quá đáng vừa vừa thôi chứ, hồi nãy mới nói chỉ cần xin lỗi là xong, sao bây giờ.....

Câu nói của Tiểu Vy bị bỏ lửng bởi 1 cái siết tay nhẹ của Băng Hạ, cô tuy âm ỉ nhưng vẫn phải nghe theo.

_Thay mặt bạn tôi, tôi xin lỗi!

Ba tiếng "tôi xin lỗi" phát ra từ đôi môi xinh đẹp của Băng Hạ ko chút do dự khiến Tiểu Vy ko khỏi giật mình. Tuy biết Băng Hạ sẽ nhường nhịn, nhưng cô ko ngờ Băng Hạ lại nói xin lỗi dễ dàng đến thế.

Dường như đã thỏa mãn với câu nói vừa rồi của Băng Hạ, nam sinh đeo kính tiếp tục:

_Lau sạch đi!

Liếc qua vết bẩn nhỏ màu nâu trên vai áo Thiếu gia, khóe môi Băng Hạ khẽ nhếch lên tạo thành 1 đường cong hoàn hảo.

_Chắc là ca cao.- Cô thầm nghĩ vì biết rằng Tiểu Vy rất thích uống thứ nước này.

Xoay người qua chiếc bàn bên cạnh, cô với tay lấy chiếc bình nước đầy, mọi người còn chưa kịp hiểu cô định làm gì thì đã thấy Băng Hạ vung tay, hắt luôn bình nước vào người Thiếu gia.

Và đương nhiên, Thiếu gia ướt hết!

Khi này thấy Băng Hạ đã ngoan ngoãn xin lỗi giúp bạn mình, mọi người trong canteen, kể cả Tiểu Vy đều đã tưởng rằng Băng Hạ sẽ khuất phục. Vậy mà việc làm vừa rồi của cô đã khiến mọi người ko tin nổi vào mắt mình nữa.

Shock toàn tập!

Nam sinh đeo kính khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt đỏ ngầu lên giận dữ.

_Cô.....!

Đáp lại con thịnh nộ chỉ chờ dịp bùng phát của nhóm nam học viên kia, Băng Hạ chỉ neho mắt, nghiêng đầu chờ đợi.

Vị Thiếu gia này giờ im lặng, bây giờ cũng lên tiếng. Ko lên tiếng sao được khi nhìn thấy bộ dạng tuần tú của mình bây giờ ko khác con chuột lột là bao.

_Cô có biết mình vừa làm gì ko???????- Giọng nói như băng tuyết ngàn năm vang lên khiến toàn bộ những người có mặt trong canteen lúc đó bất giác run lên bần bật.

_Đương nhiên là biết. Đổ nước vào để lau sạch vết bẩn trên áo của 1 tên thiếu gia ngạo mạn.- Đường như ko bị ảnh hưởng bởi luồng hàn khí Thiếu gia vừa tỏa ra, Băng Hạ tiếp tục- Tôi từ thuở nhỏ đã vụng về, chỉ biết lau vết bẩn theo cách này thôi. Nếu ko vừa lòng, phiền Thiếu gia tự mình làm vậy.

Rồi trước ánh mắt mở to hết cỡ vì kinh ngạc của đám người trong canteen, Băng Hạ kéo tay Tiểu Vy bước ra khỏi đó, để lại 1 nhóm người đang phát điên vì tức giận.

.....

_Băng Hạ, bạn làm vậy ko sao chứ?- Tiểu Vy hỏi khi 2 người đã đi khỏi canteen 1 quãng khá xa.

_Sao là sao?- Băng Hạ vẫn ko nhìn Tiểu Vy mà trả lời thờ ơ.

_Mình nghe mấy người kia gọi anh ta là Thiếu gia, bạn hắt nước vào người anh ta, liệu có bị.....?

_Bị gì?

_Kí luật?

_Gì nữa?

_Đuổi học?

_Hết rồi ak?

_Bạn thực sự ko lo sao?- Tiểu Vy thực sự bất ngờ khi thấy Băng Hạ dừng dừng với mọi chuyện cứ như thể biết trước được hậu quả rồi vậy.

_Sao mình phải lo? Phải học chung với những kẻ khinh người như thế này thật chẳng thoải mái chút nào.- Băng Hạ thờ dãi đầy chán nản.

Ở trong 1 căn phòng sang trọng đc bài trí theo kiểu cổ điển nhưng khá tinh tế và lãng mạn, có 1 chàng trai đang ngồi trên ghế sofa, bắt chéo 2 chân, tay trái chống cằm, tay phải đặt lên trên chiếc bàn bên cạnh, ngón trỏ thỉnh thoảng lại gõ nhẹ xuống lớp kính. Giọng nói lạnh băng vang lên tuy nhỏ nhưng ẩn chứa bên trong 1 mệnh lệnh ko thể ko tuân theo.:

_Điều tra ngay về con bé đấy, xem nó là tiểu thư của công ti nào. Thánh Huy ko thể có 1 học viên ko biết điều như thế!

Nam học viên đeo kính gọng đen đứng đối diện khẽ "Vâng!" 1 tiếng. Anh ta chính là Phùng Nhật Long, trợ lý kiêm vệ sĩ của Thiếu gia. Anh luôn phục tùng bất cứ mệnh lệnh nào của Thiếu gia cho dù có khó khăn đến đâu, có nguy hiểm đến mức nào đi nữa. Vì anh sinh ra là người của Thiếu gia, luôn trung thành với Thiếu gia vô điều kiện.

Còn người lạnh lùng ngồi trên ghế sofa ko ai khác, chính là Trịnh Hạo Thiên, hoàng đế của Thánh Huy.

Dương Băng Hạ vô cùng sai lầm khi đã thất lễ với con người này, vì 1 khi đã ko tôn trọng hoàng đế, thì cũng đồng nghĩa với việc người đó ko muốn học ở Thánh Huy nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Những tiết học tiếp theo trôi qua 1 cách chậm chạp như đang trôi trên người đám học viên mệt mỏi. Con nắng trưa nhẹ ko quá gắt cùng những con gió mát ủa vào từ các khung cửa sổ, cả 2 như đang hợp sức để ru ngủ những con người trong lớp học. Và dù đã đấu tranh tư tưởng khá ác liệt, đám học viên bên dưới cũng ko đủ sức để chống cự tiếp, đành gục xuống ngủ ngon lành. Cô giáo thì vẫn thao thao bất tuyệt bên trên, ko để ý rằng có ai nghe mình hay ko.

Nhưng ko để uống phí công sức của cô giáo, ở bàn cuối, 1 nữ sinh ngoan ngoãn vẫn đang chăm chú lắng nghe, tuy ko chép bài gì cả, nhưng có 1 học viên ko ngủ gục trong giờ học của cô cũng là 1 điều hạnh phúc lắm rồi. Nghĩ vậy, và cô lại tiếp tục bài giảng của mình, có phần lan man hơn trước.

Nữ sinh đó là Tiểu Vy.

Thật đáng tiếc vì phán đoán sai lầm của cô giáo, cô nàng này ko ngủ ko phải vì hứng thú với bài giảng này, mà là vì cô ấy đang suy nghĩ về 1 vấn đề đến nỗi ko thể ngủ đc.

Cô đang suy nghĩ về chuyện sáng nay. Lo lắng, sợ hãi, bồn chồn, thấp thỏm là mớ cảm xúc hỗn độn đang hiện diện trong đầu Tiểu Vy lúc này. Thế mà Dương Băng Hạ - kẻ gây ra chuyện, thì lại có thể gục xuống bàn mà ngủ ngon lành đc, xem ra sự lo lắng của cô là thừa rồi!

Tiếng chuông kết thúc tiết học cuối cùng cũng vang lên. Đám học viên bật dậy ngay tức thì (nhanh thế!), chào cô giáo thật lễ phép, rồi lục đục xách cặp về. Vì đây là hết ca học buổi sáng, nên học viên đc về nhà ăn trưa rồi nghỉ ngơi để tiếp tục học ca chiều. Dù có những học viên nhà khá xa, nhưng đối với những kẻ giàu có thì giữa việc phải ăn những món sơ sài trong canteen với việc về nhà ăn những món sơn hào hải vị, thì đương nhiên họ sẽ chọn phương án 2 mà ko cần suy nghĩ.

_Oa! Đói quá! - Tiểu Vy cắn 1 miếng bánh mì rở to, hút 1 hơi sữa thật dài, khuôn mặt hiện rõ 2 chữ "sung sướng".

Băng Hạ nhú đôi lông mày thanh tú, nghiêng đầu:

_Thực sự đói vậy sao? Hồi nãy thấy bạn chăm chú nghe, làm mình tưởng bạn nghe giảng cũng thấy "ho" rồi.

Tiểu Vy phồng má:

_Nghe thì nghe, mà ăn thì vẫn phải ăn chứ. Bụng mình đang biểu tình dữ dội đòi nạp năng lượng nè. Giờ giải lao lúc trước, vì đụng phải cái tên Thiệu gia gì gì đó, đồ ăn đồ vớ hết, mình đã kịp ăn đâu?

_Ồ, cũng phải - Băng Hạ gật gù, rồi như sực nhớ ra điều gì đó, cô quay sang nhắc Tiểu Vy - Bạn ăn mau đi, rồi chúng ta cùng đi xem qua kí túc xá.

_Ồ ờ - Tiểu Vy "thanh toán" nốt mẫu bánh mì cùng với hộp sữa trên tay rồi đi cùng Băng Hạ.

Kí túc xá là khu nhà to lớn nằm đằng sau trường. Vì nhà rất xa, ko tiện việc đi lại, nên 2 cô nàng quyết định ở kí túc xá luôn. Gọi vậy, chứ kí túc xá này chẳng khác nào 1 khách sạn 5 sao, có 2 khu nhà, 1 cho nam, 1 cho nữ.

Khu kí túc xá nữ được sơn màu xanh cỏ ủa, là màu ưa thích của Băng Hạ, bên trong có đầy đủ tiện nghi, từ phòng khách cho đến phòng ngủ đều đc bày biện gọn gàng và đẹp mắt.

_Phòng 306 - Băng Hạ nhìn vào từng biển ghi số phòng trên mỗi cánh cửa vừa lẩm bẫm. Đi vòng vèo 1 hồi, cuối cùng 2 cô cũng tìm đc căn phòng của mình.

Tất cả các phòng trong kí túc xá đều đc bày biện giống nhau. Màu chủ đạo là màu trắng. Vì hồi sáng 2 cô đi học khá muộn nên vali phải gửi ở phòng bảo vệ chưa kịp mang vào. Tiểu Vy nhảy lên chiếc giường (cũng màu trắng) trong phòng ngủ, miêng ko ngừng reo lên thích thú như đứa trẻ đc nhận quà:

_Học viện Thánh Huy, tôi yêu người! Phòng kí túc xá mà lộng lẫy thế này, ko uống công mình đã cố gắng dành đc cái học bổng đó!

Băng Hạ ko nói gì, chỉ khe khẽ lắc đầu. Quả thật ở 1 nơi sang trọng như thế này ko còn gì để phàn nàn, nhưng với bản tính hay cảnh giác với những thứ gì mới mẻ sẽ hứa hẹn cô phải mất 1 thời gian khá dài mới thích nghi đc cuộc sống ở nơi đây.

_Oa! Trong phòng tắm có cả nước nóng!

_Trong bếp có cả tủ lạnh luôn này!

_Bộ bàn ghế này êm thật!

_Ôi! Tivi, bàn học, máy lạnh, lò sưởi, thứ gì cũng có! Đây quả là thiên đường! - Tiểu Vy vừa đi tham quan khắp căn phòng vừa tiếp tục bài ca "Tuyệt vời" của mình.

Băng Hạ bước đến bên khung cửa sổ, chậm rãi vén tấm rèm lên. Phòng của 2 cô nằm ở tầng 3, nên khi nhìn qua cửa sổ, Băng Hạ vẫn có thể nhìn thấy ở phía xa xa.....

Một đồng cỏ xanh mướt, trải rộng tít tắp

Những đám mây bông bênh, nhẹ nhàng bay, soi xuống dưới mặt hồ phẳng lặng

Một nơi yên bình, một nơi như dành riêng cho Băng Hạ...

Cô mỉm cười, tuy ko muốn, nhưng cô vẫn phải thừa nhận, nơi này, quả thật giống 1 thiên đường.....

Quay lại với chiếc giường, Tiểu Vy đã yên vị trên đó mà ngủ từ bao giờ rồi.

_Đúng là.....! - Băng Hạ nằm xuống bên cạnh Tiểu Vy. Nhiều lúc cô cũng mong muốn có đc sự hồn nhiên, ngây thơ, vô lo vô nghĩ của cô bạn này, nhưng có lẽ ko đc. Vì

trong con người cô cũng có 1 sự hồn nhiên như thế, ngây thơ như thế, thuần khiết như thế, nhưng nó đã.....

Chết rồi.....!

Băng Hạ khép lại 2 hàng mi dày, con buồn ngủ chập chòn ừa về, vậy lấy cô nhanh chóng.

Một đám tang.....

2 bên nhà tang lễ xếp đầy các vòng hoa, kẻ ra người vào, mỗi người 1 tâm trạng.

Có người thương tiếc thật sự, có kẻ chỉ là giả tạo.

Trên bàn thờ, có 2 bức ảnh, hình như là 1 đôi vợ chồng. Người chồng khuôn mặt nghiêm nghị, nhưng trên môi lại nở 1 nụ cười hiền.

Người vợ rất xinh đẹp, cô có đôi mắt bi thương, ướt át, gương mặt toát lên 1 vẻ kiêu sa, cao quý.

Và.....

2 vợ chồng họ còn rất trẻ.

Bên dưới 2 cỗ quan tài, quỳ bên cạnh là 1 bé gái, rất xinh xắn, đôi mắt to tròn, làn da trắng muốt, nếu ko mặc đồ tang chắc mọi người sẽ tưởng lầm cô bé ấy là 1 thiên sứ xuống trần đưa linh hồn của 2 vợ chồng này về cõi vĩnh hằng. Nhưng ko phải, cô bé ấy là con gái của cặp vợ chồng này. Bé gái ấy cứ nhìn những người đi ra đi vào bằng 1 vẻ bình thản đến kì lạ. Ko khóc. Ko 1 giọt nước mắt. Gương mặt hoàn toàn lạnh lùng, vô cảm.

_Đồ quỷ dữ, ba mẹ chết mà mà ko có lấy 1 giọt nước mắt tiễn đưa sao? Mày là loại con gì vậy?

_Ác quỷ đầu thai làm người, tại sao nó ko chết đi mà ba mẹ nó lại chết chứ?

_Ma quỷ mang đến xui xẻo thì có, chứ thiên thần gì?

_Ác quỷ.....!!!!!!!!!!!!!!

_Ác quỷ.....!!!!!!!!!!!!!!

_Ác quỷ.....!!!!!!!!!!!!!!

_Không!!!!!!!!!! - Băng Hạ hét lên, ngồi bật dậy, mồ hôi thấm ướt hết cả gối.

_Là mơ sao? - Băng Hạ tự hỏi, rồi thở phào nhẹ nhõm. Đã 8 năm rồi, con ác mộng đó vẫn đeo đuổi cô, kết thúc chỉ bằng 2 từ "Ác quỷ" nhưng nó như 1 đòn tâm lí giáng mạnh vào trái tim bé nhỏ của cô lúc 8 tuổi ấy...

.....Và cả bây giờ.....

Băng Hạ lê từng bước chân mệt mỏi vào phòng tắm. Vặn vòi nước xả ra thật mạnh, cô đưa tay hứng rồi hắt lên mặt mình. Đứng thẳng lên, nhìn vào mình trong gương. Đó là cô sao? Băng Hạ cười nhạt, bất giác đưa tay lên sờ vào tấm gương. Trong gương là 1 cô gái xinh đẹp, nhưng lại vô hồn, ko có lấy 1 chút sức sống. Khuôn mặt lúc nào cũng chỉ có 1 biểu cảm duy nhất, ko vui, ko buồn, trơ lì như gỗ đá.

Có người gọi cô là thiên thần.

Có người gọi cô là ác quỷ.

Cô ko lấy gì làm thích thú khi người ta gọi mình là thiên thần, và cũng chẳng bao giờ khóc thét lên khi người ta gọi mình là ác quỷ. Với cô, suy cho cùng thì đó cũng chỉ là 1 cái tên, chẳng quan trọng. Huống hồ, cô còn tin rằng mình là 1 ác quỷ, 1 ác quỷ đội lốt thiên thần cơ mà.

Cô bật vòi hoa sen lên, để dòng nước lạnh tuôn xối xả vào người. Nước lạnh giúp cô tỉnh táo hơn, và đặc biệt là ngay lúc này, nó giúp cô xua đi nỗi sợ hãi về con ác mộng khi này.

.....

Sân trường Thánh Huy

Nắng chiều vàng ươm phủ lên cảnh vật. Từng chiếc xe oto bóng loáng kéo nhau đi vào rồi lại đi ra ko ngớt. Vì Thánh Huy là trường dành cho cô cậu ấm, nên cổng trường khá rộng, đủ cho

3 hàng oto đi song song, chứ nếu sáng nào cổng trường cũng tắc nghẽn và sân trường thì quá tải giống như những trường khác, thì ko biết các bảo vệ của trường sẽ phải tốn bao nhiêu thời gian để giải tỏa cái đồng oto chiếm diện tích này đây.

Băng Hạ bước về lớp 10A3, đầu óc đã tỉnh táo hơn. Lúc ngủ dậy, cô ko thấy Tiểu Vy đâu, chắc cô nàng lại lon ton đi làm quen với bạn mới đây mà. Tiểu Vy lúc nào cũng vậy, thân thiện đến mức khó hiểu.

Băng Hạ vừa bước vào lớp, tất cả các học viên trong lớp đều nhìn cô bằng ánh mắt cảnh giác, dè chừng, xa lánh cô như dịch bệnh. Một vài cái ngáy sặc sỡ về phía Băng Hạ. Cô nhếch môi tạo thành 1 nụ cười khinh bỉ lẫn thách thức, vẻ kiêu ngạo phơi bày ra thấy rõ.

_ Chuyện mới xảy ra lúc sáng mà bây giờ đã tò thái độ rồi sao? Xem ra trình độ nhiều chuyện của học viên học viện Thánh Huy này cũng ko phải loại tầm thường.

Sau khi cất nụ cười ngạo mạn vừa rồi đi, Băng Hạ bình thản ngồi xuống bên cạnh Tiểu Vy - lúc này đang ngồi nói chuyện với cô bạn bên trên. Thấy Băng Hạ, Tiểu Vy liền quay lại:

_ Minh định gọi bạn dậy, nhưng thấy bạn ngủ say qua nên thôi. Ngủ ngon ko?

_ Ừm, cũng ngon. - Băng Hạ đáp hồ hững.

_ À, đây là Hạ Tiểu Nhã, ngồi bên trên bạn mình.

Băng Hạ liếc nhìn Tiểu Nhã, một cô gái ko có gì nổi bật. Tóc 2 bên, đeo 1 chiếc kính gọng đen che gần hết khuôn mặt, trên nền da ngăm ngăm đen có vài chấm tàn nhang rất rõ. Một tiểu thư đài các sẽ ko bao giờ để ngoại hình của mình trông xấu xí đến vậy. Chắc Hạ Tiểu Nhã đến đc học viện Thánh Huy này cũng giống như Băng Hạ và Tiểu Vy, do học bổng.

_ Chào! - Băng Hạ mỉm cười nhạt nhẽo rồi gục đầu xuống bàn, không ngủ, nhưng cô không thích nói chuyện với những học viên của học viện này, cho dù đó có là 1 người thuộc tầng lớp "thường dân" giống như cô và Tiểu Vy đi nữa.

_ Ừm.....Chào.....! - Tiểu Nhã lắp bắp trả lời.

_ Dương tiểu thư, Triệu tiểu thư, 2 tiểu thư đã đi tham quan trường chưa? - 1 giọng nói chua ngoa vang lên, 2 tiếng "tiểu thư" đc người đó cố gắng kéo dài ra, ko hề che đậy ý mỉa mai của mình.

Băng Hạ ngẩng đầu dậy.

_ Ha! Ra là tiểu thư Vương Ngọc Bảo Yến đã có ý tốt hỏi thăm. Chúng tôi còn phải xuống thư viện tìm đọc sách, học bài, chứ đâu có phải lúc nào cũng có thời gian rảnh rỗi chơi đây đó như Vương tiểu thư. Là những người vào học ở đây nhờ kiến thức, đương nhiên sẽ phải khác với những người dùng tiền để vào đây, còn đầu óc rỗng tuếch rồi.

Một cú phản đòn ngoạn mục, những người xưa nay ghét Bảo Yến đều che miệng cười. Nói thế chẳng khác nào nói Bảo Yến "dùng tiền để vào đây, còn đầu óc rỗng tuếch" đó sao?

Băng Hạ nhướn đôi lông mày lá liễu lên nhìn người con gái đang tức sôi máu trước mặt. Bảo Yến nghiến răng, 2 tay nắm chặt vào nhau như muốn bặt máu đến nơi. Với bộ móng tay ấy thì nếu nắm chặt thêm 1 lúc nữa sẽ bặt máu thật đấy.

"Vương Ngọc Bảo Yến, tôi đã ko đụng đến cô, là do cô thích gây sự nên phải chịu hậu quả đó nha."

Tất cả học viên trong lớp đều im lặng chờ đợi xem Bà La Sát Bảo Yến sẽ dạy dỗ học viên mới này như thế nào, vì từ trước đến nay, kẻ thích bắt nạt người khác trong lớp 10A3 ngoài đại tiểu thư của Vương gia ra thì ko còn ai khác.

Tiếng chuông vào học vang lên đúng lúc, cắt ngang cuộc gây gổ của 2 cô gái. Mọi người ổn định chỗ ngồi, Bảo Yến cũng hậm hực ngồi xuống, ko quên "tặng" cho Băng Hạ 1 cái lườm như muốn ăn tươi nuốt sống. Còn Băng Hạ, cô chỉ mỉm cười, loại tiểu thư chỉ biết kênh kiệu và mang người khác ra làm trò đùa như Bảo Yến mà cũng mơ tưởng đến chuyện có thể chạm vào 1 sợi tóc của cô sao? Áo tưởng quá rồi.

_ Cái gì? Ko phải là con nhà giàu?

Hạo Thiên khẽ nhún mày. Thật đáng ngạc nhiên, kẻ hồi sáng nay dám hắt nước vào áo anh lại là 1 học viên vô danh, ko tên ko tuổi. Vậy mà dám làm chuyện to gan như thế, có vẻ học viên của Thánh Huy bây giờ ko còn biết trời đất ở đâu nữa rồi.

_ Vâng. Cô ta là Dương Băng Hạ, học viên mới. Học lớp 10A3. Đến từ học viện Thiên Hòa với điểm số tuyệt đối.

Hạo Thiên sững lại vài giây. Học viên chuyển từ nơi khác đến Thánh Huy do học bổng xưa nay ko phải là ít, có điều với điểm số tuyệt đối thì chưa thấy bao giờ.

Khóe môi nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng vô cùng quyến rũ nhưng đầy tà mị, Hạo Thiên ngả người ra sau, 2 tay tì lên thành ghế.

_ Định cho cô ta sống ko bằng chết nhưng xuất sắc thế này, xem ra ta phải chăm sóc theo cách khác mới đc.

.....

5 tiết học tiếp theo trôi qua khá là nhẹ nhàng, vì đám học viên trong lớp chẳng cần làm gì ngoài công việc duy nhất là.....ngủ. Băng Hạ ngồi tựa người ra sau ghế, đôi mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, nơi có 1 cây bằng lăng tím đang ngượng ngùng. Đôi mắt đen trong suốt của cô như nhìn mọi thứ, mà cũng như ko nhìn gì cả. Cô giống như đang tự tạo cho mình 1 tấm kính để ngăn cách với thế giới bên ngoài. Nhưng để làm gì? Cái thế giới cô đang sống trong đó, nó đc xây dựng bằng sự dối trá và chết chóc, còn tình cảm ư? Cũng là dối trá cả thôi. Kể đi tin vào tình cảm là kẻ ngốc nghếch.

Tiếng chuông tan học cuối cùng cũng vang lên, ko tiếp tục thử thách sức chịu đựng của các học viên nữa. Sân trường lại đc dịp chật cứng bởi những chiếc xe oto sang trọng tập nập ra vào.

Hoàng hôn buông xuống rất nhanh, đỏ rực cả 1 vùng trời. Băng Hạ đi bộ về kí túc xá, còn phải qua phòng bảo vệ lấy vali nữa, Tiểu Vy thì xuống thư viện rồi. Một thật! Mỗi ngày đầu tiên đã xảy ra ko biết bao nhiêu chuyện. Ko biết những ngày tiếp theo có yên ổn ko đây.

Vừa kết thúc suy nghĩ thì đôi mắt Băng Hạ mở to hết cỡ khi cô nhìn thấy ở phía xa xa, khuất sau bức tường của kí túc xá nam, có 1 đôi nam nữ đang có màn "khóa môi" nhau thật nóng bỏng. Giữa cái thời tiết se se lạnh của mùa thu như thế này, thật là biết chọn thời điểm.

"Trường chuẩn quốc tế mà cũng có cảnh này sao?", Băng Hạ cười khinh bỉ, rồi quay gót bước đi, ko may vấp phải 1 hòn đá. Tiếng động phát ra tuy nhỏ nhưng cũng đủ để 1 trong 2 nhân vật chính quay lại. Chàng trai nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, còn cô gái kia thì khó chịu ra mặt, đương nhiên rồi, vì Băng Hạ vừa vô tình phá vỡ giây phút riêng tư nóng bỏng của 2 người họ mà.

Băng Hạ quay lại, cười nhạt:

_ Xin lỗi đã làm phiền. Hai người cứ việc tiếp tục, tôi ko can.

Mắt chàng trai kia ánh lên vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ thoáng qua như 1 cơn gió rồi lại trở về với vẻ lạnh băng khi nãy.

Băng Hạ lại quay lưng bước đi, bỗng 1 giọng nói uy quyền vang lên khiến cô bất giác khựng lại mà ko thể bước tiếp:

_ Đứng lại đó cho tôi.

_ Đứng lại để xem màn kịch đáng xấu hổ của 2 người à? Xin lỗi, tôi còn có lòng tự trọng. - Băng Hạ hơi khó chịu.

Cô gái im lặng nãy giờ cuối cùng cũng cất lên chất giọng điệu đà, éo là của mình:

_ Dám nói với Thiếu gia như thế, cô ko muốn sống nữa à?

Băng Hạ thoáng bất ngờ. Vì trời chấp choạng tối, cộng thêm 2 người đó lại đứng hơi khuất sau bức tường, nên cô ko thể nhận ra chàng trai này là người con trai có khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ bị cô hắt nước vào người lúc sáng. Dưới ánh hoàng hôn đỏ rực, vẻ đẹp đó lại tăng thêm phần quyến rũ và nguy hiểm.

Thiếu gia thì sao chứ? Làm những chuyện như thế này thì Thiếu gia cũng giống những tên con trai khác mà thôi. Hoàng đế của Thánh Huy? Suy cho cùng thì cũng chỉ là kẻ ăn chơi trụy lạc giống như đám con nhà giàu học ở đây cả.

Hạo Thiên vẫy tay có ý muốn cô gái kia rời khỏi đây, tuy hơi bất mãn, nhưng vẫn phải làm theo. Cô gái ấy bỏ đi, ko quên để lại cho Băng Hạ 1 cái lườm

sắc lém.

"Lại chiều cũ, ánh mắt ko thể giết người đc đâu." Băng Hạ vòng tay trước ngực, nụ cười nửa miệng lại đc dịp xuất hiện trên gương mặt cô.

Hạo Thiên bước tới gần Băng Hạ, nụ cười trên môi cô vụt tắt, thay vào đó là sự cảnh giác đc nâng cao rõ rệt.

_Chúng ta lại gặp nhau rồi, chuyện hồi sáng cô còn chưa đền áo cho tôi. - Đáy mắt Hạo Thiên ánh lên vẻ gian tà, nhưng giọng nói thì vẫn thế, pha lẫn băng tuyết.

_Tôi chỉ làm theo lời thuộc hạ của anh, đó là lau sạch vết bẩn trên áo anh mà thôi. - Băng Hạ nghiêng đầu trả lời, khuôn mặt "ngây thơ vô tội" hết sức.

_Lau sạch vết bẩn mà để áo tôi ướt hết. Là con gái mà hậu đậu thế à?

_Thì sao chứ? Tôi hậu đậu hay ko thì có liên quan đến nền hòa bình thế giới sao?

_Ko liên quan đến nền hòa bình thế giới nhưng liên quan đến tôi. Để tôi dạy dỗ cô thay cho mẹ cô nhé?

Vừa dứt câu nói, Hạo Thiên đưa tay kéo Băng Hạ vào lòng mình, tay phải khống chế 2 tay của cô, còn tay trái thì luồn qua mái tóc, ghì chặt đầu cô lại. Và.....

Đặt lên môi cô 1 nụ hôn.....

Băng Hạ mở to đôi mắt nhìn Hạo Thiên trân trối. Anh ta đang làm cái quái gì vậy?

Dạy dỗ? Có kiểu dạy dỗ thế này sao?

Hạo Thiên đang hôn Băng Hạ. Tuy chỉ là một nụ hôn thoáng qua nhưng cũng đủ để kẻ hôn trong phút chốc bị lạc vào mê cung của sự mê mẩn, say đắm, và kẻ "bị" hôn thì bất ngờ đến nỗi ko nói đc lời nào.

_Sao ko tát tôi? - Sau giây phút sa ngã, Hạo Thiên rời đôi môi ngọt ngào của Băng Hạ, nhướn mày hỏi. Bình thường khi một cô gái bị cưỡng hôn, sẽ ko ngần ngại mà "tặng" cho chàng trai ngang ngược kia một cái tát thật mạnh, nhưng Băng Hạ thì ko như thế, ngay cả lúc bị Hạo Thiên hôn, cô thậm chí còn ko giãy dụa, cứ đứng im như pho tượng cho Hạo Thiên mặc sức muốn làm gì thì làm. Điều này khiến tận sâu trong lòng Hạo Thiên gợn lên một chút coi thường. Hóa ra những ánh mắt khinh bỉ, những hành động chống đối của Băng Hạ chỉ là giả tạo, và thứ cô thực sự muốn là đây?

Băng Hạ thì cứ đứng im như đá, đôi mắt trân trối nhìn Hạo Thiên ko chớp. Quả thật cô ko ngờ rằng tên Thiếu gia này lại làm như thế với cô, kẻ mà hồi sáng đã hủy hoại hình tượng hoàn hảo của anh trước mắt những nữ nhân trong trường. Thật ko thể ngờ đc mà.

Sau khi nghe câu nói vừa rồi của Hạo Thiên, đôi mắt Băng Hạ thu hẹp lại, đồng tử giãn ra, khóe môi nhếch lên, lại một nụ cười nửa miệng.

_Tôi ko muốn làm bẩn tay mình.

Băng Hạ nhìn Hạo Thiên bằng ánh mắt sắc lạnh, rồi quay gót bỏ đi, ko quên để lại một câu.

_Tôi ko giống những nữ nhân đầu óc đơn giản trong học viện này đâu, nhớ cho rõ. Anh càng làm vậy chỉ làm cho tôi thêm khinh thường anh mà thôi. Hoàng đế? Thiếu gia? Toàn hư danh cả.

Chờ cho bóng Băng Hạ khuất dần sau hàng cây rậm rạp, Hạo Thiên nở một nụ cười, cái ý nghĩ coi thường Băng Hạ lúc trước bỗng chốc tan biến.

"Lần đầu tiên có người đc ta hôn mà lại tỏ thái độ như vậy. Thú vị thật!"

_Bạn đi du lịch ở đâu về vậy?

Vừa thấy Băng Hạ từ cầu thang máy bước ra, Tiểu Vy khẽ nhăn mặt cười khở. Sau giờ học, cô lên thư viện kiểm mấy cuốn sách tham khảo về đọc, dẫn Băng Hạ qua lấy vali rồi về trước. Cô đi đã hơn 1 tiếng, vậy mà khi về nhà thì vẫn chưa thấy bóng dáng Băng Hạ đâu, gọi điện thì tắt máy, cô thực sự ko thể đoán nổi cô nàng này đã đi mấy vòng quanh trường mà giờ vẫn chưa thấy ló mặt về nhà.

Xuống canteen nạp năng lượng Băng Hạ trả lời cụt lùn rồi mở cửa vào nhà.

Tiểu Vy khẽ lắc đầu thờ dãi, ko biết kẻ nào lại động đến cô bạn lạnh lùng của cô đây.

Băng Hạ chạy ngay vào phòng tắm, xả nước thật mạnh rồi dùng mu bàn tay quệt mạnh vào môi. Cô muốn rửa trôi tất cả những thứ gì còn sót lại. Đến khi trên đôi môi anh đào của cô xuất hiện 1 đốm máu nhỏ, cô mới dừng công việc này lại.

Bước ra từ phòng tắm với mái tóc ướt nhẹp, Băng Hạ ngồi xuống chiếc gương chải tóc. Nghĩ lại chuyện hồi tối, cô chải tóc mà cứ như dứt từng cọng đi vậy. Tiểu Vy thấy Băng Hạ ko biểu hiện sự tức giận qua khuôn mặt, nhưng lại trút vào mái tóc, cô khẽ mỉm cười kín đáo, bước tới gần Băng Hạ.

_Kẻ to gan nào dám chọc giận tí ti vậy?

Không Băng Hạ trả lời mà ko quay đầu lại.

Câu trả lời vừa rồi tố cáo bạn rồi đó. Ko bực mình thì ko bao giờ bạn nói với mình như vậy. Tiểu Vy mỉm cười đắc thắng. Làm bạn với nhau lâu như vậy chẳng lẽ cô lại ko hiểu Dương Băng Hạ ư?

1 tên điên. Băng Hạ ko thay đổi sắc mặt, cô để lược xuống và bật máy sấy, sấy khô tóc.

Tên điên đó làm gì bạn? Tiểu Vy ko kiềm nổi tò mò mà hỏi thêm.

Ko muốn nói cho Tiểu Vy nghe và cũng ko biết nói như thế nào, Băng Hạ ngược nhìn lên đồng hồ, nói nhẹ nhưng đầy hàm ý.

_Muộn rồi đây.

Tiểu Vy biết cô bạn thân đang muốn lẩn tránh, liền đứng dậy, bĩu môi, ngúng nguẩy bước về phía phòng tắm, trông đáng đi của cô nàng thật buồn cười.

Băng Hạ thở dài, cắt máy sấy đi, rồi nằm lên giường, 2 mắt xoáy sâu vào trần nhà.

Tuy rất tức giận.....nhưng quả thật lúc ấy.....môi cô có chút gì đó tê tê, giống như có 1 dòng điện chạy qua người vậy. Có chút gì đó.....cuốn hút.....mê đắm.....và.....

Ngọt ngào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Bình minh. Mặt trời nhô lên ở đằng Đông, chiếu những ánh nắng đầu tiên của ngày mới xuống mặt đất. Ánh nắng tinh khôi của buổi sớm khiến cho tâm hồn người ta dễ chịu hơn hẳn. Những toan tính, những mệt mỏi của cuộc sống như tan biến khi đứng trước khung cảnh này. Tuy ko nồng nàn, lãng mạn như cảnh hoàng hôn buổi chiều tà, nhưng cảnh bình minh vẫn đủ sức lôi kéo những người yêu thích sự bình yên, trong trẻo, thanh khiết phải dậy thật sớm để chiêm ngưỡng.

Và ở một ô cửa sổ, một cô gái đang nhìn ra ngoài ngắm bình minh. Đôi mắt trong suốt, phẳng lặng như nước hồ thu, ko một gợn sóng. Mái tóc quăn nhẹ, thả xuống ngang vai, bồng bềnh. Trông cô thật trong sáng, thuần khiết, tinh khôi như ánh nắng ban mai, ko khác gì.....

Một thiên thần.....

Băng Hạ ko thích bình minh, có thể thật mâu thuẫn với việc cô dậy sớm, ngắm mặt trời như thế này, nhưng sự thực là thế, cô ghét cay ghét đắng cái ánh nắng ấy, cái ánh sáng như cứu rỗi linh hồn tội lỗi của con người, như muốn ác quỷ phải quỳ xuống trước thiên thần. Lý do cô dậy sớm như thế rất đơn giản, cô bị mất ngủ.

Băng Hạ tiến bước đến chiếc gương, dưới đôi mắt trong như pha lê là một vết thâm quầng mờ, nhưng để ý kĩ sẽ thấy rất rõ. Phải rồi, hôm qua là đêm đầu tiên cô ngủ ở kí túc xá này, lạ nhà cũng ko phải là một điều gì khó hiểu.

Mặt trời bắt đầu lên cao hơn, thay vào màu vàng nhạt của ánh nắng ban mai là màu vàng, hơi chói.

Băng Hạ khoác lên mình chiếc áo đồng phục, bước ra khỏi nhà, bây giờ vẫn còn sớm, những tiểu thư đài các có khi giờ này vẫn đang lang thang trong giấc mơ mà chưa nghĩ đến việc phải dậy đi học ấy chứ.

Băng Hạ bước đến bên 1 gốc cây, ngồi xuống, tiện tay ngắt 1 đoá Ngu nhân, xoay xoay trong tay. Băng Hạ rất hay dậy sớm, nhưng đi dạo như thế này thì cô chưa bao giờ. Không khí buổi sáng trong lành thật. Thoáng mát, khoáng đạt, thế mà chưa bao giờ cô để ý đến. Có phải trái tim cô đóng băng đến nỗi những thứ đơn giản như thế này cũng phải thử qua 1 lần mới biết đến hay ko?

Chăm sóc con bé đó thật chu đáo nhé! Giữa lúc Băng Hạ đang mơ màng trong viễn cảnh tinh khôi của sáng sớm thì 1 giọng nói chua ngoa "quen thuộc" vang lên cắt ngang giây phút hiếm hoi đó. Sờ đi là quen thuộc vì Băng Hạ đã nhận ra chất giọng đó là của tiểu thư nhà họ Vương.

Oan gia ngõ hẹp!

Băng Hạ mỉm cười, thế mà cô đã nghĩ đám tiểu thư đầu óc nông cạn này bây giờ còn đang nằm mơ về Bạch mã hoàng tử ấy chứ, hóa ra cô đã đoán sai, đám tiểu thư này ngoài việc ăn ko ngồi rồi, vấy áo phấn son, thì còn một việc nữa, đó là nghĩ cách thế nào để "dạy dỗ" học viên mới sao cho hiệu quả nhất.

"Trước khi dạy dỗ người khác sao ko dạy dỗ bản thân mình trước đi?" Băng Hạ trầm nghĩ, ánh mắt cô rơi trên người Bảo Yến. Cô nàng này đang ngồi trên một phiến đá, cách khá xa chỗ Băng Hạ, ngẩng đầu lên nói chuyện với một nữ nhân đang vắt vẻo trên cây.

Con bé đó ko biết trời đất gì, là học viên mới mà huyên hoang, dám tạt nước vào người Thiếu gia, nếu tôi có mặt ở đó thì tôi sẽ bước ra, thẳng tay cho nó 1 trận rồi. Bảo Yến vừa nói vừa nghiêng răng,

Cô gái trên cây khẽ nghiêng đầu, cười mỉa mai:

_Cô nghĩ Thiếu gia là ai? Dám thất lễ với anh ấy đương nhiên sẽ khó sống, chỉ cần anh ấy nói 1 tiếng, con nhỏ đó sẽ bị đuổi khỏi Thánh Huy, làm cho sống ko bằng chết, cần đến lượt cô ra tay sao? Cô là cái gì mà dám qua mặt Thiếu gia chứ? Ko cần thận xem ra cô mới là người bị xử trước đó.

Cô.....! Bảo Yến đứng bật dậy, trợn mắt _Dám ăn nói với tôi như thế, cô cũng muốn chết phải ko?

Cô gái kia mỉm cười, nhẹ nhàng tụt xuống. Đến bây giờ Băng Hạ mới nhìn thấy rõ mặt cô gái ấy, cũng khá xinh đẹp. Làn da trắng, đầu bob dài chấm gáy, uốn xoắn nhẹ phía đuôi khiến nó hơi bông bênh kiểu tự do, thân hình đầy đặn, bốc lửa như người mẫu. Tuy đám tiểu thư trong học viện này là 1 đám ngu xuẩn, đầu óc rỗng tuếch, nhưng vẫn phải thừa nhận 1 điều, họ toàn những tuyệt sắc giai nhân.

Tôi về đây. Cô cũng về đi, chuẩn bị đến giờ vào lớp rồi đấy. Cô gái ấy nhún vai, bình thản bước ra khỏi khu vườn, để lại Bảo Yến với đôi mắt đỏ rực đang gườm gườm nhìn cô.

"Lâm Hạ Quỳnh, để xem cô còn vênh vào đc bao lâu nữa, cái tập đoàn kinh doanh bất động sản ấy cũng sớm phá sản thôi."

Băng Hạ đứng từ xa, vòng tay trước ngực, trên môi thường trực 1 nụ cười nửa miệng. Nhân vật mà 2 cô nàng kia vừa nói đến chẳng phải là cô đó sao? Mới đến từ hôm qua, mà hôm nay đã bày mưu tính kế "chăm sóc" cô rồi à? Cái bản tính hơn thua của con gái hình như ko cho chúng chịu đựng thêm 1 giờ phút nào nữa rồi thì phải.

"Thật nực cười, xem mình có thể làm đc ko đã rồi hãy nói."

Băng Hạ quay gót bước về kí túc xá. Ngày hôm nay sẽ có trò vui đây.

Gần đến giờ học, sân trường lại bị bu kín bởi các tập đoàn xe lớn xe bé nối đuôi nhau ra vào. Băng Hạ nhìn theo mà ko giấu nổi vẻ khinh bỉ. Có chân mà ko tự đi, suốt ngày ngồi trên xe ô tô, ko biết quang cảnh khắp nơi đc nhìn qua kính xe ô tô đẹp tới mức nào mà có thể khiến họ ngồi trên đó lâu như vậy, thật chẳng khác kẻ tàn phế là bao.

Chiếc cổng trường to lớn đột ngột mở ra, những chiếc xe xếp lộn xộn, vô tổ chức đều ko hện mà cùng dạt ra 2 bên, nhường chỗ cho chiếc Limo đen bóng đi vào. Chiếc xe ung dung đi vào sân trường rồi dừng lại trước bao ánh mắt ngưỡng mộ và những tiếng rú lên sung sướng của đám nữ sinh, ko lớn, nhưng cũng đủ để Băng Hạ thấy chướng tai.

"Thiếu....gia.....!"

"Thiếu gia.....!"

"Thiếu gia!!!!!"

Hôm nào cũng nhìn thấy mà, sao phải tỏ thái độ như vậy chứ, giống như Thiếu gia là 1 thứ, mà thiếu nó, đám nữ sinh của trường này ko thể sống đc vậy.

Từ cửa xe bên trái của chiếc Limo bước ra 1 chàng trai, mái tóc bông bênh, khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ, đeo một chiếc kính gọng đen. Tiếng hét của đám nữ sinh như vỡ òa khi trên môi chàng trai ấy xuất hiện 1 nụ cười.

"Nhật Long..!"

"Anh Nhật Long.....!"

Tiểu Vy đang đứng cạnh Băng Hạ, thấy mọi người kêu lên tên của chàng trai ấy thì giầy nẩy:

_Đó chẳng phải tên đi theo Thiếu gia sao? Theo "hầu" Thiếu gia mà cũng đc hâm mộ thế này, đám tiểu thư đó đúng là "già ko bỏ, nhỏ ko tha"!

Băng Hạ thấy Tiểu Vy nói vậy cũng gật đầu đồng tình, quả thật, mức độ hâm trai của đám tiểu thư đó che mờ cả lí trí rồi nên họ ko hề để ý đến nụ cười trên môi Nhật Long. Nhật nhéo. Nó chỉ dành cho những kẻ mà mình chán ghét đến tột độ.

Nhật Long bước qua cửa xe bên kia, mở cửa, lại 1 người nữa bước xuống. Khuôn mặt hoàn mỹ, cao ngạo, tuấn tú như thần mặt trời Apollo, ánh mắt màu xanh lá cây lạnh lẽo lướt qua đám nữ sinh khiến mọi tiếng ồn nín bặt. Nhưng ko dám chắc trong lồng ngực các nữ sinh, trái tim họ ko nhảy lên những vũ điệu cuồng nhiệt.

Ánh mắt Hạo Thiên dừng lại trước một nữ sinh đang đứng phía xa xa, có vẻ như ko màng đến Thiếu gia nhưng khóe miệng lại cong lên một nụ cười khinh miệt. Khóe môi anh cũng cong lên theo, một nụ cười thách thức đáp lễ lại Băng Hạ rồi lặng lẽ bước vào lớp, theo sau là Nhật Long, như nước biển phân đôi, đám đông tự dạt sang 2 bên nhường đường cho anh.

"Để xem cô còn giữ đc nụ cười ngạo mạn ấy bao lâu nữa."

Nhìn bóng Hạo Thiên khuất dần, nụ cười trên môi Băng Hạ biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lẽo đến run người. Thu lại ánh mắt, cô quay gót bước về phía phòng học.

Từng tiết học trôi qua thật yên bình. Những tưởng với câu chuyện mà sáng nay Băng Hạ nghe đc, thì sẽ phải có chuyện-gì-đó xảy đến, thế nhưng trái lại, đến những cái lườm của các nữ sinh dành cho cô hôm nay cũng thưa dần, điều này khiến Băng Hạ ko khỏi chán nản mà ưỡ ỏi gục xuống bàn.

"Rầm!". Tiếng một bàn tay ai đó đập xuống bàn thật mạnh.

Đến rồi!

Băng Hạ gục mặt xuống bàn mà miệng ko giấu nổi nụ cười, cuối cùng cũng đến, ko uống công cô chờ đợi.

Cô từ từ ngẩng đầu.

Trước mắt cô là một đám con gái, người nào cũng ăn mặc sành điệu, tuy vẫn là đồng phục, nhưng trên người họ còn đc điểm xuyết thêm khá nhiều thứ phụ kiện khiến những người nhìn vào ko khỏi cảm thấy lóa mắt. Cô gái đứng đầu-cũng là cô gái ban sáng nói chuyện với Bảo Yến, quét qua người Băng Hạ ánh mắt coi thường, khuôn mặt vênh lên, giọng nói như ra lệnh:

_Đi theo tui tao.

_Đi đâu cơ? _Băng Hạ nghiêng đầu hỏi, vẻ ngây thơ bộc lộ ra rõ rệt.

_Đi rồi biết.

_Nhưng mình cần phải học bài, _Băng Hạ á náy nói.

Cô gái ấy đưa tay túm lấy cổ áo Băng Hạ, kéo về phía mình, đôi mắt nhìn cô trừng trừng vẻ đe dọa:

_Muốn sống thì đi.

Về bốn cột lúc nãy của Băng Hạ biến mất, khuôn mặt lạnh tanh, đáy mắt ánh lên tia nhìn nguy hiểm.

Băng Hạ nắm lấy bàn tay của cô gái, từng ngón tay thon dài, trắng muốt bấu chặt vào bàn tay đang túm lấy cổ áo của mình kia.

Lạnh toát!

Ngay cả cô gái ấy cũng có thoáng chút giật mình, dù bây giờ đang là tiết trời mùa thu, nhưng vẫn chưa đủ lạnh để thân nhiệt con người xuống thấp đến vậy. Băng Hạ cười, một nụ cười thách thức, đôi mắt tròn xoe xoáy sâu vào cô gái ấy.

_Nếu muốn, tôi có thể đi theo cô, nhưng bỏ tay cô ra khỏi áo tôi trước đã.

Cô gái kia chau mày, đôi tay lập tức cũng rời khỏi áo Băng Hạ. Băng Hạ mỉm cười hài lòng, đưa tay lên phui phui áo, ung dung bước ra khỏi lớp theo đám nữ sinh kia để lại những ánh mắt khó hiểu của các học viên. Cái dáng đi ngênh ngang đó, trông giống 1 học viên sắp đc tặng giấy khen thưởng hơn là 1 học viên sắp bị đưa lên "đoạn đầu đài".

Trên sân thượng....

_Các người gọi tôi lên đây làm gì? _Băng Hạ dựa người vào tường, 2 tay tì lên thành lan can, nghiêng đầu chờ đợi.

_Kiêu ngạo gớm nhỉ? _1 cô gái có mái tóc ngắn ngắn, tai xỏ đến hơn chục lỗ, trông có vẻ rất bụi bặm, cười khẩy. Cố làm ra vẻ cao ngạo cũng phải giả tạo đến phút cuối cùng hay sao? Rồi cô ta quay sang phía cô gái đứng đầu _Chị Quỳnh, làm thôi!

Cô gái kia đứng tựa người vào cánh cửa sân thượng, đôi mắt neho neho nhìn Băng Hạ.

_Cô có biết tại sao mình lại ở đây ko?

_Ko. _Băng Hạ đáp vu vơ mặc dù cô thừa biết lí do duy nhất khiến đám búp bê gỗ này động thủ chỉ có thể vì cô đã thất lễ với hoàng đế của họ.

_Ko biết thật?

_Thật.

_Vậy để tôi nói cho cô biết.

Hạ Quỳnh chậm chậm bước tới phía Băng Hạ, chậm chậm giơ tay lên, rồi bắt ngò lia mạnh xuống.

BÓP!!!!!!!!!!

Đám con gái đứng phía sau cũng phải nhắm mắt lại trước tiếng động khô khốc vừa phát ra. Một cái tát. Khá mạnh. Và điểm dừng chân của nó là ở trên mặt Băng Hạ.

Băng Hạ đưa tay lên xoa xoa bên má vừa bị tát, miệng nở 1 nụ cười quỷ dị. Dám đánh cô?

BÓP!!!!!!!!!!

Một tiếng khô khốc tiếp theo phát ra khiến đám con gái lại 1 phen nhắm tịt mắt lại, để rồi trợn tròn mắt lên sùng sốt khi người đang ôm bên má bị tát, khóe miệng dính máu tươi là Lâm Hạ Quỳnh.

_Cô.....!!!!! _Hạ Quỳnh đôi mắt trợn to, đôi bàn tay nắm chặt lại, rồi cô quay sang đám nữ sinh bên cạnh _Đánh nó cho tao!!!!

Chỉ chờ có thế, cả bọn xông vào đánh Băng Hạ, đũa giật tóc, đũa tát vào mặt, đũa đập vào người. Cô bình tĩnh né những đòn mà chúng đưa ra, rồi thỉnh thoảng lại lợi dụng lúc chúng sơ hở mà tung ra đòn. Nhưng với số lượng đông như vậy, Băng Hạ lại chỉ có 1 mình, việc thất thế là ko thể tránh khỏi.

.....Cô bắt đầu kiệt sức.....

Hình như nhận ra đc sức lực Băng Hạ đang cạn kiệt, chúng tung ra đòn mau lẹ hơn, hiểm ác hơn. Băng Hạ liên tiếp bị trúng đòn, trên người cô bắt đầu có những vết bầm do bị chúng đập, vài vết xước do móng tay cào. Xót quá! Có nhiều vết đã bắt máu rồi. Máu tuôn ra đỏ cả chiếc áo đồng phục.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc...

Một giọng nói vang lên.....

_Dừng tay lại!!!!!!!!!!!!!!

Tất cả đều đồng loạt dừng lại mà quay về phía nơi vừa phát ra tiếng nói của 1 kẻ có vẻ đang rất mất bình tĩnh kia.

Ở phía cửa sân thượng, Tiểu Vy đang đứng đó, đằng sau là chiếc cửa bị đập tung bản lề đang nằm lổn nhổn.

_Mấy người là ai? Định giờ thối còn đồ với bạn tôi hả? _Tiểu Vy trừng mắt, liếc 1 lượt qua đám con gái kia, rồi dừng lại trên thân ảnh 1 cô gái đang nằm dưới đất, người đầy vết thương, chiếc áo đồng phục bị rách và lấm tẩm máu, đáy mắt ánh lên vẻ xót xa cùng phẫn nộ.

Hạ Quỳnh trề môi khinh bỉ:

_Lại có 1 đứa nữa thích chết. Muốn giống như con bạn mày thì lao vào đây, bọn tao sẵn sàng đón tiếp.

_Giống tao thì sao?

Hạ Quỳnh cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, giọng nói lạnh băng này, ko phải là.....?

Băng Hạ từ từ đứng dậy, đưa tay quệt máu dính ở khóe miệng, dòng máu chảy ra từ khóe môi đỏ mọng cộng với nụ cười nửa miệng làm cho cô càng thêm phần ma quái khác thường. Trông cô lúc này chẳng khác gì 1 Ma cà rồng vừa hút máu xong con mồi xấu số.

Rùng mình!

Hạ Quỳnh khá bất ngờ, những kẻ từ trước đến nay bị cô ta đánh, đều ko thể chịu nổi những đòn hiểm ác đó mà lăn ra ngất xỉu. Với Băng Hạ, cô ta đã đánh hết sức, đến bản thân mình còn thấy thấm mệt, vậy mà Băng Hạ thì vẫn đứng dậy đc. Con bé này quả thật ko phải là người nữa rồi.

Mọi người còn chưa kịp định thần lại thì đã thấy Băng Hạ tiến đến, túm lấy vai Hạ Quỳnh.....

BÓP!!!!!!

BÓP!!!!!!

BÓP!!!!!!

Liên tiếp 3 cái tát giáng lên mặt Hạ Quỳnh ko thương tiếc. Ko biết Băng Hạ mạnh tay đến mức nào, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh phát ra và thân ảnh Hạ Quỳnh đổ gục xuống bất tỉnh nhân sự cũng đủ cho đám con gái ở đó mặt mũi tái mét, mặt cắt ko còn giọt máu.

Sau khi giải quyết xong kẻ cầm đầu, Băng Hạ quay lại quét ánh mắt sắc lạnh lên những đứa đang run rẩy bên cạnh mình.

_Còn chúng mày, muốn thử ko?

Con bé tóc ngắn vừa rồi trợn mắt, tuy trong lòng nó đã có chút sợ hãi, nhưng đứng trước Băng Hạ, đương nhiên ko thể chùn bước.

_Tiện nhân, mày vừa bị đánh chưa biết sợ hay sao? Hay muốn bọn tao tiến xuống âm ty cho thỏa lòng?

Băng Hạ bật cười trào phúng:

_Tiện nhân? Tôi đâu có giống cô? Đừng ăn nói hồ đồ như vậy. Có người nghe thấy thì chắc tôi có nhảy lầu tự tử cũng chưa chắc đã rửa sạch đê danh dự đâu.

_Mày.....!_Đưa con gái tóc ngắn tức sôi máu, đưa tay ra định túm tóc Băng Hạ.

_Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!_Tiếng hét thất thanh vang lên, ko phải là của Băng Hạ mà là của con bé ấy. Ko để nó kịp làm gì, Tiểu Vy đã đứng chắn trước mặt nó, cô nắm lấy tay nó, bẻ ngược ra đằng sau.

_Tha...tha.....cho.....tôi.....đau...quá.....tôi..

tôi.....xin.cô.....!_Con bé kêu lên đau đớn, hai dòng nước mắt chảy ra, giàn dụa khắp khuôn mặt.

Tiểu Vy thả tay con bé ra, đồng thời tặng cho lũ con gái đằng sau mấy cái đá thật mạnh.

Con bé tóc ngắn được tha, xoa xoa cổ tay, rồi vội vàng kéo mấy đứa kia chạy mất hút, ko quên kéo theo Hạ Quỳnh đang nằm bất tỉnh trên sàn.

Băng Hạ nhìn theo, nở nụ cười mỉa mai.

_Có đau ko?_Tiểu Vy lo lắng hỏi khi 2 người đang trong phòng y tế băng bó vết thương cho Băng Hạ.

_Ko.

_Bị đánh như vậy mà ko đau._Tiểu Vy bĩu môi.

_Ko thật mà._Băng Hạ thản nhiên.

Rồi như sực nhớ ra điều gì đó, Băng Hạ quay sang hỏi Tiểu Vy:

_Mà sao bạn biết mình ở đó mà đến kịp lúc vậy?

Băng Hạ nhớ lại, lúc cô đi theo đám người kia, Tiểu Vy ko có trong lớp. Nếu có, ko bao giờ Tiểu Vy để cô đi theo chúng như vậy.

_À...._Tiểu Vy gật gù_Là Tiểu Nhã nói. Lúc mình đi mua bút vẽ, ko thấy bạn, nên mình đã hỏi Tiểu Nhã, cô ấy bảo bạn bị nhóm Gossip Girl bắt đi.

_Gossip Girl? Là bọn chúng hả?_Băng Hạ nhướn mày.

_Ừ, Tiểu Nhã còn bảo noi Gossip Girl hay chọn đề dạy đồ học viên mới là sân thượng, nên mình mới đến kịp lúc.

Băng Hạ mỉm cười nheo mắt:

_"Vô công" của bạn bao nhiêu năm vẫn ko hề sa sút, còn giỏi hơn trước nhiều.

_Chuyện, đại đen nhị đẳng karate kia mà._Tiểu Vy mỉm cười tự hào.

Rồi cô nàng quay ra trách Băng Hạ:

_Bạn đó, mình đã nói rồi mà, cái vẽ kiêu ngạo ý nên cất bớt đi, kéo lại gặp chuyện ko hay. Quả ko sai mà! Nếu hồi nãy mình ko đến kịp lúc,có phải bạn đã tan xương nát thịt với chúng nó rồi ko?

Băng Hạ mỉm cười ôn nhu, đưa tay gạt những sợi tóc vương trên mặt, đưa mắt nhìn vào khoảng ko vô định.

_Ừ, có lẽ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Thiếu gia! Nhật Long đứng trước mặt Hạo Thiên, cúi đầu.

Hạo Thiên liếc mắt nhìn những người còn lại ở trong lớp.

_Ra ngoài hết đi.

Tuy ko muốn nhưng cũng ko thể làm trái lời Thiếu gia, những người trong lớp hậm hực bỏ ra ngoài.

Nói! Hạo Thiên ngà người ra sau ghế, 2 chân gác lên bàn chờ đợi.

_Cô ta, Dương Băng Hạ vừa bị nhóm Gossip Girl đánh.

Chỉ thế thôi? Hạo Thiên vẫn ko nhìn Nhật Long, biểu cảm trên gương mặt ko thay đổi. Cái anh mong chờ ko phải việc Băng Hạ bị đánh mà là 1 điều gì đó hơn thế.

..... Ngập ngừng 1 lát, Nhật Long nói tiếp_ Gossip Girl bị cô ta đánh cho tơi tả.

Hạo Thiên mỉm cười. Phải thế chứ, đây chính là cái anh mong đợi. Một kẻ dám dùng ánh mắt khinh thường đó nhìn anh, quả nhiên sẽ ko khuất phục dễ dàng như vậy.

_Đc rồi, ra ngoài đi!

Nhật Long cúi đầu chào Hạo Thiên rồi bước ra ngoài. Để lại anh với nụ cười ẩn chứa nét thú vị.

Vì trên người Băng Hạ đầy vết thương, nên cô ko thể lên lớp học tiếp đc, ca học buổi chiều cũng vì thế mà phải nghỉ theo.

Phòng y tế khắp nơi phủ một màu trắng toát này càng làm cho Băng Hạ cảm thấy ngột ngạt, ảm đạm. Từ nhỏ Băng Hạ đã rất sợ bệnh viện, ko biết vì sao, nhưng ngoại trừ việc cô sinh ra trong bệnh viện, thì trong tiềm thức của cô, chưa bao giờ cô đặt chân vào cái nơi đáng sợ này.

Kể cả ngày ba mẹ cô mất.....!

Băng Hạ bước xuống giường, tuy biết Tiểu Vy sẽ cản nhắc, nhưng so với việc bắt cô nằm trong cái phòng y tế này, thì giết cô đi có lẽ còn dễ chịu hơn.

Cô rảo bước ra phía sau sân trường, nhìn mấy cành Bằng Lăng tím khế đu đưa theo gió. Loài hoa này, ngay cả khi mới nở đã nhọt nhạt rồi.

Điện thoại rung.

"A new message"

"Minh nghe nói bạn bị đánh, có đau ko? Khỏe chưa?"_ Là Hạ Tiểu Nhã?

"Minh khỏe rồi, cảm ơn bạn."_ Băng Hạ Reply.

"Sending..."

_ Vẫn còn hứng thú ra đây ngắm hoa?

Băng Hạ cất điện thoại vào túi, mỉm cười. Chủ nhân của giọng nói lạnh băng ko cảm xúc này, chỉ có thể là.....

_Thiếu gia mà cúp học ko hay đâu.

_Vậy sao, tôi nghe nói có người vừa bị đánh nên ra thăm thôi.

Băng Hạ nghiêng đầu:

_Có vẻ như hơi thất vọng rồi nhĩ? Trông tôi ko thảm hại như anh mong đợi.

_So với việc cô đánh lại Gossip Girl, thì cho dù cô có bị liệt giường, tôi vẫn sẽ chúc mừng.

Hạo Thiên lướt qua những vết băng trắng trên tay Băng Hạ, trong lòng bỗng trào dâng 1 cảm xúc khó hiểu.

_Vậy sao? Tôi có thể cho đó là 1 chiến công ko đây?

Tùy cô. Hạo Thiên nhún vai.

Băng Hạ mỉm cười quay gót bước đi. Nhưng đc vài bước thì bị Hạo Thiên dùng tay kéo lại.

_ Cô đi đâu thế?

Khuôn mặt Băng Hạ chợt đành lại:

_ Có liên quan đến anh sao? Buông tôi ra. Ghê tởm.

Hạo Thiên bắt giắc thả tay Băng Hạ ra. Cô lờm anh 1 cái sắc lạnh rồi bỏ đi.

"Ghê tởm? Cô còn chưa thấy hết sự ghê tởm của tôi đâu."

_ Chán bạn quá, bị thương mà vẫn thích đi lung tung, chắc mình phải đi mua cái xích về mới đc. _ Tiểu Vy cau mày thờ dãi.

_ Ở trong phòng y tế chán lắm.

Băng Hạ thả mình xuống chiếc giường, đôi mắt khép lại.

Tiểu Vy cắn nhẹ môi. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Băng Hạ là người bảo vệ cho cô, nhưng thực chất, cô mới chính là người bảo vệ và che chở cho Băng Hạ. Vì sâu trong tâm hồn của con người lạnh lùng, kiêu ngạo ấy, là 1 trái tim yếu đuối, cực kì yếu đuối.

Cách đây 10 năm.....

Dương Băng Hạ khi ấy là 1 cô bé 6 tuổi, hồn nhiên, vô tư, tính nghịch, là thiên kim tiểu thư của tập đoàn thời trang nổi tiếng Dương Dương.

Triệu Vy khi ấy là con gái của bác Triệu, quản gia của nhà Băng Hạ, 2 người bằng tuổi nhau, nhưng vì mặc cảm nên Tiểu Vy ko bao giờ nói chuyện với Băng Hạ.

Một ngày mùa hè.....

Khi bắt gặp Tiểu Vy đứng khóc ngoài vườn vì bị ba mắng, Băng Hạ đã đưa chiếc kẹo bông của mình cho Tiểu Vy, đôi mắt trong veo nhìn Tiểu Vy ko chớp, miệng nở 1 nụ cười thánh thiện.

_ Sao bạn lại khóc?

_ Minh....hix.....bị ba mắng....!

_ Thôi đừng khóc nữa, tí vào mình sẽ phạt bác Triệu.

_ Ko ko _ Tiểu Vy xua tay rối rít _ Đừng phạt ba mình, tại mình làm vỡ lọ hoa nên ba mình mới mắng _ Giọng Tiểu Vy nhỏ dần.

_ Ủ, mình chỉ đùa thôi _ Băng Hạ cười, để lộ chiếc răng khểnh nhỏ xíu bên trong. _ Tụi mình làm bạn nhé?

_ Ủ. _ Tiểu Vy gật đầu.

Và thế là một Băng Hạ hồn nhiên, tính nghịch, một Tiểu Vy ngây thơ, nhí nhánh, cả 2 cô nhóc đã cùng hợp sức lại tạo ra biết bao trò đùa nghịch tai quái cho tất cả mọi người. Băng Hạ bị ba mắng, Tiểu Vy cũng bị bác Triệu mắng. Trước mặt người lớn thì tỏ ra ăn năn, hối lỗi, nhưng rồi đâu lại vào đấy. Mọi người trong nhà phải học cách tập sống chung với những trò đùa tai quái này, vì ở đâu cũng tiềm ẩn "nguy hiểm" rình rập.

Những tưởng cuộc sống cứ thế trôi đi yên bình, nhưng các bạn biết đấy, định mệnh là 1 chuỗi những bất ngờ, và thảm kịch xảy ra năm Băng Hạ lên 8 tuổi đã đưa cuộc sống của cô sang 1 bước ngoặt mới, cướp đi nụ cười và sự hồn nhiên của cô.

Ba mẹ Băng Hạ gặp tai nạn máy bay.....

Ra đi.....

Để lại đứa con gái nhỏ sống 1 mình trên cõi đời.....

Những người họ hàng của Băng Hạ, lúc trước đã ko ưa gì ba mẹ cô, nay thấy họ chết, đều nhảy vào tranh giành Dương Dương.

Cả những tập đoàn đối thủ với Dương Dương cũng chớp lấy cơ hội này mà chặn tất cả các đường, ko cho Dương Dương khôi phục.

Dương Dương phá sản.....

Ba mẹ đã mất.....

Mọi thứ vụt qua tầm tay Băng Hạ nhanh đến nỗi cô ko thể nắm lấy, cũng ko kịp thích nghi.....

Những đau khổ, mất mát này, liệu có phải là quá sức đối với 1 cô bé lên 8 hay ko?

Mọi người trong lớp đều xa lánh Băng Hạ, ko ai cho cô lấy 1 lời an ủi, ko ai cho cô lấy 1 sự sẻ chia. Cô cũng chỉ cười, cuộc sống này đúng là đầy rẫy những toan tính, mọi thứ đều là giả dối. Những người bác của cô, lúc ba mẹ cô còn sống, đều xun xoe nịnh nọt, vậy mà khi ba mẹ cô mất, chính những người ấy đã lao vào cấu xé Dương Dương. Có khác những người bạn của cô hay ko, khi mà cô còn là thiên kim tiểu thư giàu có, thì bọn chúng đều vây lấy cô, nở những nụ cười giả tạo mà nói những lời có cánh?

Hóa ra tình bạn cũng chỉ rẻ vậy thôi, tình bạn cũng chỉ dựa vào sự tồn tại của 1 công ty. Khi công ty ấy làm ăn tốt đẹp, thì tình bạn cũng vì thế mà đơm hoa kết trái, còn khi công ty phá sản, thì tình bạn còn lí do gì để ở lại cơ chứ?

Đám tang ba mẹ cô, người đến cũng khá đông, nước mắt cũng khá nhiều, nhưng cô chẳng thể nào nhận ra những người ấy đến vì muốn xem ba mẹ cô đã chết thật chưa, gia đình cô thảm hại đến mức nào, hay chỉ đơn thuần là cười vào mặt linh hồn ba mẹ cô đã yên nghỉ nơi chín suối?

Cô choáng ngợp, cô lẻ loi, cô đơn độc. Dần dần cô đã quên mất cách cười như thế nào, cách yêu thương ra sao. Mà cũng chẳng cần 2 thứ thừa thãi đó, cuộc sống của cô đâu có chỗ cho chúng?

Người ở duy nhất bên cạnh Băng Hạ đến phút cuối cùng là Tiểu Vy. Tiểu Vy cũng chính là người chứng kiến hết sự thay đổi trong trái tim Băng Hạ, từ hồn nhiên, ngây thơ, trong sáng đã trở thành lạnh lùng, vô cảm, mà cũng đúng thôi, cả đời ba mẹ Băng Hạ đã cả tin, nhân hậu, mà phút cuối cùng cũng có tốt đẹp gì đâu?

Đám tang ba mẹ, Băng Hạ ko khóc, ko biết có phải vì đau khổ quá ko thể khóc ra nước mắt nữa rồi hay ko?

Con người thường phán đoán mọi việc theo những gì có sẵn trong đầu. Trong suy nghĩ của họ, khi cha mẹ mất, làm con là phải chạy ngay đến bên cạnh linh cữu, mà gào, mà khóc, mà kêu hét thảm thiết. Vì vậy khi thấy Băng Hạ ngồi bên quan tài, khuôn mặt thờ ơ, mỗi người họ đều sững sốt mà theo đuổi những ý kiến khác nhau.

Có người nói cô thật độc ác, là ác quỷ.

Có người nói cô kiên cường.

Có người nói cô đã chai lì với cuộc sống.

Tiểu Vy thì thấy cô thật yếu đuối. Vì sao ư? Đau...mà ko thể khóc đc ra, ko phải là yếu đuối sao? Đau...mà ko thể tìm đc 1 bờ vai để dựa vào, ko phải là yếu đuối sao? Đau...mà ko thể gục xuống, phải cố tỏ ra kiên cường đứng dậy, ko phải là yếu đuối sao?

Họ nói Băng Hạ là ác quỷ, vậy giữa 1 kẻ chỉ nhỏ vài giọt nước mắt, nhưng trong lòng cười thầm, và 1 người ko thể khóc đc ra, nhưng trong lòng chết đi từng bộ phận, thì ai là người đau lòng hơn ai?

.....

Băng Hạ phải đến sống nhờ nhà của Tiểu Vy, vì ngôi nhà Băng Hạ đang sống cũng bị mất. Ông Triệu Tuấn- ba của Tiểu Vy, vì lúc trước đã từng mang ơn ba Băng Hạ, nên đã cứu mang cô, cho cô ăn học, yêu thương cô ko kém gì con gái mình. Băng Hạ phải chuyển trường, vì ông Triệu Tuấn ko đủ sức lo tiền học cho cô ở ngôi trường quý tộc lúc trước. Ở đây, Băng Hạ phải sống một cuộc sống ko còn là thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng như trước nữa. Nhưng Băng Hạ kể cả khi là tiểu thư cũng ko bao giờ cư xử cao ngạo, luôn đúng mực, làm việc gì cũng tự lập, ko cần ai hầu hạ. Nên cô hoàn toàn ko bị mất cân bằng khi hoàn cảnh sống thay đổi.

Và cứ thế, cuộc sống trôi dần.....

.....

Khẽ lau dòng nước mắt vừa trào ra và gấp lại 1 trang kí ức đau buồn, Tiểu Vy lấy chăn lại đắp cho người đang ngủ trên giường.

Liệu cô có thể thay đổi đc Băng Hạ, có thể giúp Băng Hạ tìm lại đc nụ cười, sự hồn nhiên như 10 năm trước, và giúp trái tim băng giá của cô tan chảy hay ko???????

Tiểu Vy bước ra ngoài, khép cửa.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Đã là ngày thứ 3 từ khi Băng Hạ và Tiểu Vy đặt chân vào Thánh Huy. Hôm nay vẫn giống như mọi ngày, trời vẫn cao, xanh như thế, nắng vẫn ấm như thế, và sân trường Thánh Huy thì vẫn trong tình trạng quá tải như thế.

Chỉ khác 1 điều, những ánh mắt ko mấy thiện cảm dành cho 2 nhân vật chính đã giảm đi ko ít. Chắc hẳn tin đồn nhóm Gossip Girl danh tiếng phải chịu thua 1 nữ sinh mới đã lan rộng khắp học viện Thánh Huy này với tốc độ tên lửa và các học viên nữ khác đã kịp nhận ra rằng đụng vào Băng Hạ sẽ nhận lấy kết quả ko tốt đẹp gì. Đến cả đại tiểu thư Vương Ngọc Bảo Yến cũng phải hậm hực mà nuốt con giận thì hứa hẹn Băng Hạ và Tiểu Vy sẽ giảm đi khá nhiều rắc rối từ cô nàng đồng bóng này.

Giờ giải lao

Cả sân trường Thánh Huy bỗng dung nhao nhao lên như ong vỡ tổ vì 1 chiếc trực thăng xuất hiện trên bầu trời sân trường.

Chiếc trực thăng lơ lửng trên khoảng trời trường Thánh Huy, lượn qua lượn lại càng lúc càng thấp, cánh trực thăng xoay vòng tạo ra những luồng gió mạnh. Và rồi chiếc trực thăng đáp xuống khoảng đất trống trong sân trường.

Băng Hạ ko mấy quan tâm đến những chuyện bên ngoài. Ở 1 ngôi trường quý tộc như thế này, việc 1 chiếc trực thăng xuất hiện chẳng có gì là lạ. Thế mà ko giống với sự dửng dưng của cô, tất cả học viên của trường lại nhao nhao lên, kêu réo ầm ĩ như thể chiếc trực thăng ấy là của 1 đại minh tinh nào đó vậy.

Nhưng có 1 điều mà Băng Hạ ko biết. Lý do các học viên ấy có thái độ như vậy ko phải vì lần đầu nhìn thấy trực thăng, mà vì chiếc trực thăng có biểu tượng 1 chú chim ưng chuẩn bị tung cánh ở trên nóc trong học viện này chỉ duy nhất 1 người có mà thôi.....

Băng Hạ dù ko thích nhưng vẫn bị con người hiếu kỳ là Tiểu Vy kéo ra ngoài lan can xem

Bầu trời xanh thẳm

Mây trắng

Cửa chiếc trực thăng bật mở

Một cô gái bước ra, mái tóc nâu đen uốn xoắn lộn to cầu kì, làn da trắng, đôi môi quét 1 lớp son hồng nhẹ, đôi mắt màu nâu cafe đồng màu với mái tóc. Thân hình đầy đặn, bộ đồ màu đen ôm sát cơ thể như làm tôn thêm vẻ đẹp của những đường cong tuyệt mỹ trên người cô.

Một cô gái sắc sảo, quý phái, kiêu sa.....

Băng Hạ kinh ngạc, cô chưa từng nhìn thấy ai đẹp như thế.

Những học viên bên dưới ko kìm được mà thốt lên:

_ Công...chúa!

_ Công chúa.....!

Phải, công chúa của họ, Niệm Phù Dung đã trở về sau gần 2 tháng bên Mỹ, những tưởng sẽ ko được gặp lại cô suốt học kì này, nào có ai ngờ, cô lại xuất hiện đột ngột như thế.

Theo sau cô là 1 cô gái có làn da nâu đen quyến rũ, mái tóc xoắn buông xõa, chiếc mũi thanh cao. Diệp Mai Đông_ bạn thân của công chúa Phù Dung cũng đã trở về.

Mặc cho những tiếng gọi tên mình mãnh liệt, Phù Dung rẽ đám đông bước đến đại sảnh, nơi Thiếu gia và một đám người đang đứng.

_ Hạo Thiên! _ Phù Dung nũng nịu đến bên Hạo Thiên, nói bằng 1 giọng ngọt hơn cả đường.

_ Chào mừng em đã trở về, Niệm Phù Dung!

Chào mừng em đã trở về, Niệm Phù Dung! _ Hạo Thiên cho 2 tay vào túi quần, ánh mắt lướt trên người Phù Dung, mặt ko chút biểu cảm.

_ Chà, người yêu của em vẫn giữ cái vẻ lạnh lùng lạnh từ đó nhỉ? Suốt thời gian em đi có lãng lãng với ai ko đấy? _ Phù Dung khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu hỏi.

Hạo Thiên ko nói gì, ánh mắt hướng ra chỗ khác. Yêu anh đã lâu, Phù Dung hiểu, thái độ đó tức là anh ko thích.

_ Thôi, em xin lỗi, tin anh lắm mà! _ Phù Dung quàng tay qua ôm lấy cổ Hạo Thiên, nũng nịu.

Hạo Thiên nhìn Phù Dung, lạnh lùng đẩy tay cô ra, quay lưng bước lên cầu thang. Phù Dung chỉ cười nhạt, bước theo Hạo Thiên ko chút do dự.

Các học viên nhìn theo Thiếu gia và công chúa mà lắc đầu. Tuy họ biết đôi trai tài gái sắc này là 1 Couple nổi tiếng, nhưng cũng ko ai là ko biết chuyện tình này một phần là vì tiền bạc. Hai tập đoàn Trịnh Âu-Chim Ưng đang hợp tác với nhau thành 1 thế lực hùng mạnh nhất khắp trong và ngoài nước,

khiến những tập đoàn lớn nhỏ trong khu vực chỉ cần nhắc đến tên thôi cũng đủ run sợ. Trịnh Âu là con ác mộng mà có lẽ, đối với những lãnh đạo điều hành của những công ty khác, là con ác mộng đáng sợ nhất.

Hạo Thiên và Phù Dung yêu nhau là do sự sắp đặt của cha mẹ, tuy Phù Dung yêu anh thật lòng, nhưng Hạo Thiên lại chỉ coi cuộc tình này như 1 cuộc trao đổi ko hơn ko kém. Vì vậy, chuyện Công chúa Phù Dung luôn thể hiện tình cảm với Thiếu gia trước mặt mọi người, mặc cho Thiếu gia ra sức cự tuyệt đã ko còn là chuyện xa lạ gì với học viên Thánh Huy nữa.

Mọi người rất thích công chúa, nhưng với thái độ như thế này, thì dù gia cảnh có tầm cỡ thế nào đi chăng nữa, cô cũng ko thể tránh khỏi những anti-fan độc mồm độc miệng. Tuy ko dám làm điều gì quá đáng, nhưng với những chuyện còn con như Công chúa hôm nay ăn mặc hở hang quá, màu son môi hơi đậm, đến những chuyện như Công chúa có vẻ ngoài xinh đẹp như thế là do đc thẩm mỹ như thế nào, trang điểm kĩ lưỡng ra sao, cũng có thể dễ dàng trở thành chuyện để bọn chúng mang ra làm đề tài nói xấu. Hết cách!

Nhưng Phù Dung thì vẫn đứng đưng, mặc dù những lời nói xấu ấy luôn đập vào tai cô 1 cách thô lỗ nhất nhưng cô luôn tỏ ra như mình ko nghe thấy gì, là 1 thiên kim tiểu thư của 1 tập đoàn giàu có như thế, đương nhiên Phù Dung đã đc rèn giũa để có thể bỏ ngoài tai những lời đàm tiếu vô dụng, ko chút can cứ. Đầu phải tự nhiên mà Phù Dung lại giữ danh Công chúa của Thánh Huy lâu đến thế?

Trên tầng dây hành lang của khối 10, Băng Hạ và Tiểu Vy vẫn đang chăm chú nhìn xuống bên dưới. Tiểu Vy đưa 2 tay lên che miệng, vẻ "ko thể tin đc".

_Cô gái ấy xinh đẹp quá Băng Hạ ơi! Quả là Công chúa có khác.

.....

_Công chúa tên là Niệm Phù Dung, cái tên quen quá,....._Tiểu Vy đưa tay gõ 1 cái vào trán_Mình đã nghe ở đâu rồi thì phải...nhưng nhất thời ko nhớ ra...!

_Niệm Phù Dung, đương kim hoa khôi của Thánh Huy, hồi học bên Thiên Hòa có nghe suốt, quên nhanh vậy sao?_Băng Hạ nói mà mắt vẫn nhìn xuống bên dưới. Tuy là ánh mắt thờ ơ, nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy, toàn bộ khung cảnh trong sân trường Thánh Huy đều đc con người thờ ơ ấy thu hết vào tầm mắt.

_A! Đúng rồi! Tiểu Vy reo lên như vừa tìm thấy vàng_Hoa khôi, đc mọi người tôn vinh là Công chúa, gia cảnh lại giàu có, thật là đáng ngưỡng mộ quá đi, ước gì mình đc như cô ấy!

Thật ko may, đúng lúc Bảo Yến tiểu thư đi ngang qua, vừa kịp nghe những lời nói mơ mộng của Tiểu Vy, ko giấu nổi bản chất mà buông lời mỉa mai. Tuy đã cố gắng ko đụng đến 2 cô nàng này, nhưng thấy chuyện như thế mà ko nhảy vào sỉ nhục đương sự, thì đây chắc ko còn là Vương Ngọc Bảo Yến nữa.

_Người ta là Công chúa là ngọc cành vàng, cô nghĩ sao mà mong đc như cô ấy? Loại nhà què như cô mà cũng có suy nghĩ hão huyền ấy sao? Đúng là thời đại bây giờ con người ko co biết thân biết phận gì hết, cóc nhái mà cũng đòi làm thiên nga cơ đấy, hahaha!_Kết thúc câu nói của Bảo Yến là 1 tràng cười vang lên giòn giã đầy hả hê của đám nữ sinh lớp 10A3.

Tiểu Vy cúi mặt, mắt ngấn lệ, lời nói của Bảo Yến làm cô nhớ đến những tháng ngày học ở ngôi trường tiểu học quý tộc lúc trước, bọn trẻ ở đó cũng nói với cô y như thế này khi cô lúc nào cũng đi bên cạnh Băng Hạ.

_Bảo Yến, cô nói vậy là tự nhận mình là cóc nhái đó hả?_Băng Hạ xoay người lại, nhướn mày, hỏi 1 cách ngây thơ hết sức có thể._Nếu Tiểu Vy là cóc nhái, vậy cô phải là sư phụ của cóc nhái mới đúng, nói người khác mà ko biết nhìn lại bản thân mình_Băng Hạ nhấn mạnh 2 từ "sư phụ", càng về sau, ý khinh miệt càng thể hiện rõ rệt.

Lại một lần nữa, Bảo Yến gậy ông đập lưng ông, cô ta đơ người trong 2s, hốc mắt đỏ hoe.

_Băng Hạ, cô....!_Chỉ nói đc từng ấy, Bảo Yến quay lưng bước đi, giậm mạnh chân xuống sàn, có vẻ rất tức giận.

Băng Hạ nhìn theo bóng Bảo Yến mà thở dài. Tường đã yên ổn, ai dè cô nàng này vẫn bám theo 2 người mà gây sự, ko biết Băng Hạ hay Tiểu Vy đã đắc tội với mấy đời nhà cô ta nữa.

Tiểu Vy quay ra nhìn Băng Hạ, cười gượng:

_Cảm ơn.

_Giữa chúng ta cần cảm ơn sao?_Băng Hạ nói lạnh, mắt liếc ra ngoài. Cô ko thích mỗi lần Tiểu Vy tỏ thái độ khách sáo như vậy tí nào. Băng Hạ thừa biết ko phải tự nhiên mà Tiểu Vy như thế, câu nói hỏi nãy của Bảo Yến đã giáng 1 đòn thật mạnh vào trái tim vốn đã ngập tràn sự tự ti của Tiểu Vy.

Hình như học ở trong những học viện quý tộc như thế này lâu, nên Tiểu Vy đã bị nhiễm cái tư tưởng phân biệt giai cấp nặng nề ấy vào sâu trong não rồi.

_Em về từ bao giờ?_Hạo Thiên ngồi trên ghế, ngả người ra sau, khuôn mặt ko chút biểu cảm, giọng nói lạnh tanh.

(T/g: Nói thêm cho mọi người hiểu, trong kí túc xá nam của Thánh Huy, có 1 phòng VIP dành riêng cho Thiếu gia, những lúc ko muốn học hay mệt mỏi,

Thiếu gia thường đến đây, nên sau này có thấy trong trường mà Thiếu gia vẫn có giường nằm thì đừng hỏi Sheryl nha,)

Phù Dung bước ra đằng sau Hạo Thiên, 2 tay quàng qua vai anh, hành động thân mật quá mức khiến Hạo Thiên có đôi chỗ khó chịu.

_Em về từ hôm qua, nhớ anh quá ko chịu đc.

_Sao ko nói cho anh? _Hạo Thiên tiếp tục chất vấn.

_Muốn dành cho anh bất ngờ mà. _Phù Dung chu đôi môi ánh son hồng, xoay chiếc ghế của Hạo Thiên lại, cho mặt anh đối diện với mặt mình.

Cúi xuống, tìm môi Hạo Thiên.....

Đúng lúc môi Phù Dung đang tiến tới sát môi Hạo Thiên....

Ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh dí vào trán Phù Dung, từ từ đẩy cô ra.

_Đây là trường học _Hạo Thiên đứng dậy, bước ra khỏi phòng, để lại Phù Dung trong phòng với khuôn mặt phụng phịu trông vô cùng khó coi.

.....

Băng Hạ về qua kí túc xá lấy vài cuốn sách cần thiết cho môn học.

Băng Hạ bước ra khỏi kí túc xá nữ

Hạo Thiên bước ra khỏi kí túc xá nam

Hai người chạm mặt nhau

Vài cành hoa bằng lăng bị cuốn theo gió khẽ rơi xuống vai Hạo Thiên, ánh mắt màu xanh lá cây ko 1 gợn sóng, trong vắt như nước hồ thu. Trông anh lúc này đẹp như 1 thiên sứ, nhưng ẩn khuất đâu đây vẫn còn chút nguy hiểm, nhìn Băng Hạ, anh nở 1 nụ cười đầy tà mị.

Băng Hạ nghiêng đầu nhìn Hạo Thiên vẻ thách thức, trước vẻ đẹp quyến rũ chết người kia của anh, cô như 1 con búp bê gỗ vô tri vô giác, hoàn toàn mất cảm với sức hút vô cùng nguy hiểm từ mỹ nam đối diện, Băng Hạ nhếch môi bỏ đi.

--- Đã gộp: Jun 6, 2012 1:26 AM ---

Chap mới!!!! Thanks bà con cô bác gần xa đã ủng hộ, mà vẫn ít cmt quá, hihi. (Đúng là lòng tham ko có đáy mà)

Reeeeng.....! Tiếng chuông thân yêu, tiếng chuông mà đám học viên luôn mong đợi cuối cùng cũng ngân vang. Giáo viên bước ra khỏi lớp, ngay lập tức đám học viên bên trong cũng ào ra như nước lũ.

Thay vì xuống canteen như mọi hôm, Băng Hạ ôm mấy cuốn sách xuống thư viện, cô cần 1 nơi yên tĩnh để trau dồi lại vốn kiến thức.

Trong thư viện có khá nhiều người, hầu hết là "thường dân", vì học viên nhà giàu thường ít đặt chân đến nơi này. Với họ, mua sách về chỉ để làm đẹp cho cái kệ sách mà thôi. Còn từ lúc mua về cho đến lúc vứt đi, chủ nhân của cuốn sách đó có mở nó ra xem lần nào ko thì ko dám chắc.

Băng Hạ đưa tay lên với 1 cuốn sách ở trên cao, cùng lúc đó, 1 bàn tay với những ngón tay thon dài đẹp đẽ của 1 ai đó cũng đặt lên cuốn sách ấy.

Băng Hạ ngẩng đầu lên. Suy đoán hời hợt của cô rằng trong thư viện này chỉ toàn học viên bình dân bị đá bay ko thương tiếc khi mà người vừa định lấy cuốn sách giống cô ko những là 1 người giàu.....

Mà là 1 người rất giàu.....

Thiếu gia Hạo Thiên đang đứng trước mặt Băng Hạ, tay vẫn đặt lên cuốn sách, có vẻ anh ta đang đợi Băng Hạ bỏ tay xuống để có thể ngang nhiên lấy nó đi.

Ngẫu nhiên hay do xui xẻo đây?

Băng Hạ thờ hất 1 cái, bước qua Hạo Thiên, thật là khó chịu khi những thứ mình ko ưa lại liên tục bày ra trước mắt.

Hạo Thiên mỉm cười đắc ý.

Băng Hạ ngồi xuống chiếc bàn đọc sách, đeo tai nghe lên, mắt dán vào những trang sách, ko để ý gì đến xung quanh. Hạo Thiên 2 tay cho vào túi quần, lưng dựa vào khung cửa sổ.

Băng Hạ cúi đầu chăm chú đọc sách, mái tóc đen rủ xuống chiếc cổ cao, làm nổi bật trên nền da trắng muốt. Đôi mắt trong suốt đưa qua đưa lại đọc những dòng chữ ghi trên trang sách, hoàn toàn ko để ý 1 ánh mắt đang nhìn mình. Hạo Thiên hoàn toàn ko muốn nhìn trộm người khác như thế, nhưng ko hiểu sao, anh ko thể nào chuyển ánh mắt mình sang nơi khác đc. Cô gái này tuy đã có khá nhiều lần vô lễ với anh, nhưng trên người cô ấy vẫn có 1

sức hút mãnh liệt khiến anh muốn gặp, muốn nói chuyện và muốn ngắm nhìn mãi ko thôi.

Kì lạ!

Băng Hạ đột ngột ngừng đầu khiến Hạo Thiên bất ngờ ho khan 1 tiếng rồi bối rối quay mặt đi. Trong lòng thì diễn ra 1 loạt cảm xúc nhưng bên ngoài lại ko tỏ bất cứ 1 biểu cảm nào. Nếu có cuộc thi giành cho những người giỏi che đậy cảm xúc nhất thì việc Hạo Thiên và Băng Hạ giành giải là ko phải bàn cãi.

Băng Hạ cúi xuống, tiếp tục đọc.

Hạo Thiên lại nhìn cô, bỗng dưng anh lại mong Băng Hạ cứ ngồi như thế này, ko bao giờ ngừng đầu lên, để anh có thể mặc sức ngắm cô mà ko sợ bị cô nhìn thấy cảm xúc ngập tràn trong đôi mắt.

Cứ như thế, bên ngoài khung cửa sổ, nắng ấm, vàng ươm, gió mát thổi nhẹ nhàng khiến những cánh hoa bằng lăng bay là tả.

Bên trong, 1 chàng trai đang chăm chú ngắm nhìn 1 cô gái mà cô gái ko hề hay biết.

Ko chỉ có thế, trong trái tim chàng trai, 1 thứ cảm xúc kì lạ đang len lỏi, khó gọi thành tên.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

_Trời ơi! DUỖNG BĂNG HẠ! Bạn lên thư viện để ngủ hả mà bây giờ cũng chưa thấy vác mặt về nữa,thật là.....!

Kết thúc cái màn than vãn động trời ấy là cảnh 1 cô gái, tay lăm lăm chiếc điện thoại, giậm chân bình bịch xuống nền đất. Màn hình hiện cuộc gọi đi, nhưng đầu dây bên kia cứ để chuông đổ mãi mà ko có ý định nhắc máy.

_Điện thoại cũng ko gọi đc, bực mình thật!

Tiểu Vy ráo bước nhanh đến thư viện, cô chẳng còn xa lạ gì với cái thói quen này của Băng Hạ nữa. Mỗi khi nghe nhạc, đọc sách hay muốn ở yên tĩnh 1 mình, cô nàng thường tắt máy, ko thì để chế độ yên lặng. Có chuyện gì thì phải đích thân đến chỗ cô nàng, ko thì phải đợi cô hưởng thụ xong cái sự yên tĩnh đó trở về nhà thì mới toại nguyện đc. Trời sập ư? Còn ko dám chắc nó có bằng đc 1 cuốn sách của Băng Hạ ko nữa.

Dương Băng.....! Tiểu Vy hung hãn mở toang cửa thư viện, bước vào trong. Hình như 3 cái cầu thang bộ dài dằng dặc từ lớp 10A3 lên thư viện đã đốt cháy mất lòng kiên nhẫn vốn đã ít ỏi của cô rồi. Vậy mà chưa kịp gọi toáng lên cái tên của cô bạn thân, một thân ảnh cao lớn từ bên trong đã lao ra, va vào Tiểu Vy, khiến cô loạng choạng vấp vào bậc cửa, ngã nhào ra đất, ko lâu sau đó thì cái thân hình kia cũng trùm lên người cô.

Ui da, đau.....! Tiểu Vy nhăn nhó, cố hết sức đẩy cái tên đang đè lên mình ra, xoa xoa cái chân vừa đập xuống nền, rách 1 mảng, vài giọt máu tươi cứ thế tuôn ra ko ngừng.

Cô đi đứng cái kiểu gì thế hả? Ko có mắt à? Nam nhân kia cũng ko khá hơn là bao, tuy nhiên vẫn có đủ sức để gân cổ lên quát huân lại kẻ vừa đâm vào mình.

_Có anh ko có mắt đấy, đi từ bên trong ra ko thèm nhìn trước nhìn sau, làm chân tôi rách rồi đây này.

_Đừng có làm nũng, tôi chưa hỏi tội cô là may lắm rồi đấy, còn kêu ca cái gì?

Cái gì? Làm nũng? Tên này mơ ngủ chắc? Cả đời này Triệu Vy còn chưa biết làm nũng bố mình nữa, bảo cô làm nũng 1 tên ko quen ko biết, lại còn vừa đâm vào mình, làm ơn đi, cô chưa bị điên nặng đến mức ấy. Mà trong giây phút này còn rảnh mà ngồi làm nũng sao?

Anh điên vừa thôi..... Tiểu Vy vừa đứng dậy, phui phui chiếc váy lấm lem, ngược lên nhìn nam nhân kia, lập tức á khẩu_ Anh.....anh.....anh....!

_Tôi làm sao?

Anh là người hầu của tên Thiếu gia đó! Tiểu Vy chỉ tay vào anh ta, về mặt "ko thể tin đc".

Chàng trai kia cũng vừa đứng dậy, ngừng đầu lên nhìn Tiểu Vy, trong mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi dập tắt trong giây lát.

Người hầu? Tôi là Nhật Long, Phùng Nhật Long, vệ sĩ của Thiếu gia. Nhật Long nhìn Tiểu Vy, cười khẩy._ Còn cô, có phải quả dưa chuột hôm trước

đụng vào Thiếu gia ở canteen ko?

_Quả dưa chuột? Trông tôi giống quả dưa chuột lắm chắc?

_Ừ? _Nhật Long thần nhiên.

_Anh.....! Anh có năng khiếu chọc tức người khác lắm đấy.

_Đương nhiên.

Đang cãi nhau với Nhật Long, bỗng ở cửa thư viện, Băng Hạ bước ra, cô ngạc nhiên nhìn 2 con người đang đứng trước mặt mình.

_A, Băng Hạ, bạn đây rồi! Mình tìm bạn mãi! _Tiểu Vy nhanh chóng quên cuộc cãi nhau với Nhật Long, quay sang nhìn Băng Hạ, mừng rỡ.

_Có chuyện gì vậy?

_Có người tìm bạn, đang ở phòng Giáo vụ.

_Ai?

_Chịu, mình nghe tiếng loa thông báo nên đi gọi bạn.

_Ừm, mà đến tìm mình sao lại đứng bên ngoài? Chân bạn sao thế? _Băng Hạ nhìn xuống vết rách đang chảy máu ròng ròng dưới chân Tiểu Vy, giọng pha chút lo lắng.

_À... _Tiểu Vy nhìn sang Nhật Long, nguyền 1 cái, rồi quay sang Băng Hạ, cười hiền. _Mình bị ngã ấy mà, ko sao đâu. Bạn mau đi đi, ko để người ta chờ lâu.

_Nhưng bạn cần băng bó _Băng Hạ nhú mày.

_Mình đi 1 mình đc. _Tiểu Vy mỉm cười.

_Vậy bạn nhớ đi ngay nhé, để lâu nhiễm trùng đấy.

_Ừ, nhớ rồi.

Chờ cho bóng Băng Hạ khuất sau hành lang, Tiểu Vy quay sang Nhật Long, khuôn mặt lạnh tanh:

_Đưa tôi đi băng bó.

_Tại sao lại là tôi? _Nhật Long tròn tròn mắt. Con nhỏ này, thái độ gì vậy chứ? Bắt anh đưa đi băng bó, giỡn hoài, ko có chân chắc.

_Kê làm cho tôi bị ra thế này là ai? _Tiểu Vy nghiêng đầu, hỏi lại Nhật Long.

_Ha, là cô ko nhìn đường đó chứ.

_Tôi ko biết, mau đưa tôi đi băng bó.

_Kê xác cô! _Nhật Long nhếch môi bỏ đi.

Tiểu Vy luống cuống chạy theo, biết mình ko thể chạy kịp khi đang bị thương, cô đành dùng chiêu "mĩ nhân kế".

_Á! _Tiểu Vy ngã sòng xoài

, máu từ chân trượt dài dưới đất thành 1 vệt đỏ.

Nhật Long quay lại.

A ha! Trúng kế rồi!

Nhật Long chau mày nhìn Tiểu Vy đang xuyt xoa chỗ bị thương, nghĩ ngợi thế nào, anh đưa tay, nhắc bổng cô lên.

_Aaaaaaaa! Bỏ tôi xuống, tên biến thái! _Tiểu Vy giãy dụa trong vòng tay Nhật Long, tuy cô muốn anh ta đưa mình đi băng bó, nhưng ko phải, ko phải.....BỂ như thế này.

_Yên nào, dưa chuột! Chẳng phải cô muốn tôi đưa cô đi đó sao? _Nhật Long đôi mắt chăm chăm nhìn về phía trước, nói lạnh.

_Nhưng.....

_Cô mà còn nói nữa tôi vất cô xuống đấy.

Bất đắc dĩ, Tiểu Vy đành nằm yên trong vòng tay Nhật Long. Khuôn mặt cô cố gắng nặn ra 1 nụ cười méo mó gửi cho những nữ sinh đang nhìn theo 2 người bằng ánh mắt ghen tị thấy rõ. Nếu ánh mắt có thể giết người dc thì ko biết suốt quãng đường từ thư viện xuống phòng y tế, Tiểu Vy đã chết bao nhiêu lần rồi.

Chứa oi!

_Ui da, đau, đau, làm ơn nhẹ nhẹ tay thôi! _Tiểu Vy kêu réo ầm ĩ khi cô y tế vừa thấm miếng bông có oxi già vào vết thương của cô khiến Nhật Long đứng bên cạnh cũng ko chịu nổi mà phải bịt tai lại.

_Con gái gì mà hét to thế?

Muốn tôi thủng màng nhĩ sao?

_Anh thử bị như tôi rồi vào đây rửa vết thương xem cảm giác thế nào? _Tiểu Vy nhìn Nhật Long, nghiêng răng.

_Là do cô đó chứ _Nhật Long nhún vai.

_Cái gì mà do tôi? _Tiểu Vy tròn mắt. Cái tên cổ chấp này, dù trời sập cũng ko bao giờ nhận mình sai, bực mình quá!

_Là do cô đụng vào tôi!

_Chứ ko phải anh từ trong chạy ra đâm sầm vào tôi đó sao?

_Vậy sao cô ko tránh?

_Ồ....anh đâm sầm vào tôi đột ngột như vậy, tôi còn chưa định thần lại dc thì tránh làm sao?

_Vậy cô đừng trách tôi, hãy trách quả dưa chuột cô phản xạ chậm ấy.

_Anh.....! _Lúc nào cũng vậy, rõ ràng là hấn sai, nhưng Tiểu Vy ko bao giờ cãi thẳng nổi hấn, cô đành im lặng. Nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét đó, ko hiểu sao cô lại muốn.....phang cho mấy cái vào.

Cô y tế băng bó cho Tiểu Vy xong liền đứng dậy, cúi đầu trước Nhật Long.

_Cậu Phùng, việc băng bó đã xong!

_Cảm ơn. _Nhật Long nói nhẹ, rồi quay sang Tiểu Vy, cậu cao giọng _Tôi về lớp đây, việc còn lại cô tự xử đi.

_Anh.... _Tiểu Vy nhủ mày _Anh ko định đưa tôi về sao?

Nhật Long nhìn Tiểu Vy, nở 1 nụ cười-theo lời cô-là rất rất ĐỀU.

_Cô chi bị xước có 1 chút chứ đâu có tàn phế?

_Anh.....nhưng mà..... _Chưa kịp nói hết câu, Nhật Long đã đến gần cô, dang 2 tay ra, động tác như chuẩn bị.....bế.

_A...ko....ko, tôi tự đi, tự đi dc... _Tiểu Vy hét toáng lên, xua tay rối rít. Tên này, thật đang muốn dọa cô đây mà. Nhớ lại những ánh mắt hình "kẹo đông" của đám nữ sinh nhìn cô khi nãy đã hoảng sợ lắm rồi, giờ còn muốn cô gặp lại hả? Tự mình lết về có lẽ còn dễ bảo toàn tính mạng hơn đấy.

_Biết điều như thế có phải tốt ko? Đc voi đòi Hai Bà Trưng. _Nhật Long phẩy tay, bước ra khỏi phòng sau khi đóng cánh cửa 1 cái "Rầm".

Tiểu Vy thở phào. _Tên biến thái! _Cô lẩm bầm.

Bỗng cánh cửa mở ra, 1 khuôn mặt Nhật Long thò vào.

_Cô vừa nói cái gì?

_A...ko...ko! _Tiểu Vy xua tay, khuôn mặt méo mó. Tên này.....sao tai thánh quá vậy? Nói nhỏ như thế mà cũng nghe thấy.

_Hừm! _Nhật Long lườm cô 1 cái rồi đóng sầm cánh cửa lại. Lần này Tiểu Vy ko dám nói gì nữa, cô ko muốn cánh cửa mở ra lần thứ 2.

Ui da! Vết thương bây giờ mới thấy đau!

Lết dc cái thân xác qua 3 cái cầu thang để về đến lớp học quả là 1 kì tích đối với Tiểu Vy. Ấy thế mà vừa đặt người ngồi xuống ghế, tai cô đã bị 1 giọng nói cao vút đầy ý tứ mại đập vào ko thương tiếc:

_Già vò ngã để Nhật Long quay lại đỡ dậy, đúng là hồ ly tinh ko biết xấu hổ.

Lại là Bảo Yến chứ ai, con nhỏ này, ko cạnh khỏe người khác thì cô ăn ko ngon, ngủ ko yên chắc? Nói vậy là cô ta đã nhìn thấy chuyện hồi nãy ở trước cửa thư viện rồi. Mà....khoan, sao cô ta lại biết cô "già vò" nhỉ?

Ko thèm đáp lại lời khích bác từ Bảo Yến, Tiểu Vy mở sách ra đọc. Ngồi đôi co với Bà La Sát này chỉ tổ mất thời gian.

7.00 pm

Tiểu Vy và Băng Hạ đang ngồi ngoài ghế xem tivi. Tiểu Vy xem khá chăm chú, thỉnh thoảng lại cười lên khanh khách. Cô ngắt 1 quả nho, bỏ vào miệng, quay sang hỏi Băng Hạ đang ngồi ngả ra sau ghế, mắt lim dim:

_Người hôm nay gặp bạn ở phòng Giáo vụ là ai thế?

_Một người bác của mình.

_Bác ư? Họ đến tìm bạn làm gì?

_Hỏi thăm thôi.

Tiểu Vy bĩu môi chậm rãi:

_Hỏi thăm? Sống đến bây giờ mới biết họ còn 1 người cháu gái sao?

Băng Hạ thở hắt 1 cái, có vẻ rất mệt mỏi, cô đứng dậy, vron vai, bước vào trong phòng. Tiểu Vy nhìn theo, khẽ mím môi. Chưa bao giờ cô thấy Băng Hạ như thế này, có phải người bác kia đã nói điều gì ko hay ko?

Băng Hạ thả người xuống giường, đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà.

Băng Hạ bước vào phòng Giáo vụ, bên trong đã có 1 người chờ sẵn. Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, nhưng khuôn mặt lại khắc khổ. Có lẽ thời gian đã để lại trên mặt người phụ nữ này những vết tích nặng nề, khó xóa bỏ, và cho biết quá khứ của bà ấy, thực sự ko mấy tốt đẹp như vẻ bề ngoài.

_Cháu là Dương Băng Hạ? _Người phụ nữ hỏi khi Băng Hạ ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Vâng. Băng Hạ lễ phép đáp.

_Ta.....ừm...._Người phụ nữ ngập ngừng trong giây lát rồi nói tiếp._Ta là Gia Bội Bội. Cháu còn nhớ ta chứ?

Băng Hạ sững người. Gia Bội Bội-Gia Khiết Bội, người này, ko phải chị gái của mẹ cô đó chứ? Bao nhiêu năm rồi, kể từ cái ngày ấy, cô ko gặp lại người này, kể cả cướp đi Dương Dương, kẻ đã đuổi cô ra khỏi nhà. Cô ko tìm gặp để hỏi tội bà ta, sao bây giờ lại tự tìm đến đây? Bao nhiêu năm qua, cuộc sống sung sướng với bà ta như vậy còn chưa đủ hay sao? Muốn cướp đoạt thêm thứ gì của cô nữa?

_Ko nhớ._Băng Hạ trả lời cụt lùn, khuôn mặt đanh lại, ko giấu nổi vẻ căm thù.

Đôi mắt bà Bội Bội khẽ sụp xuống, vẻ bị thương hiện lên thấy rõ.

_Ta là chị gái của mẹ cháu, thời gian qua cháu sống tốt chứ?

Nghe xong câu nói của bà Bội Bội, Băng Hạ ko khỏi mỉm cười chua chát:

_Phải, rất tốt, bà còn tư cách để hỏi tôi câu đó? Bà thì dĩ nhiên là sống tốt rồi.

_Ta xin lỗi _Giọng bà Bội Bội trầm xuống _Năm đó...., ta thực sự....ko biết vì sao lại làm những chuyện táng tận lương tâm như thế.....ta thực sự....bị đồng tiền làm lóa mắt....ta.....ta.....xin lỗi._Bà Bội Bội gục mặt vào 2 bàn tay mà khóc, nước mắt rỉ qua kẽ tay, rơi xuống.

Băng Hạ nghiêng đầu ngồi xem bà bác diễn nốt vở kịch này. Cái gì mà đồng tiền làm lóa mắt? Chẳng lẽ tình cảm gia đình bao nhiêu năm ko bằng vài đồng tiền? Bây giờ còn ngồi đó lỗi cho nó. 10 năm ko gặp, khả năng diễn xuất của bà bác này nâng cao đến mức chóng mặt, khác hẳn ngày trước, khi bà chạy theo ba mẹ cô nịnh nọt.

_Ta đã rất áy náy, cho người đi tìm cháu khắp nơi mà ko thấy. Nghe nói cháu sống nhờ nhà Triệu Tuấn (ba Tiểu Vy) và học ở học viện Thánh Huy, ta lập tức tìm đến đây._Bà Bội Bội tiếp tục thổn thức.

_Tìm tôi hay tìm xác tôi? Đuổi tôi đi rồi cho người tìm tôi về, bà định diễn hài cho mọi người xem đấy à? _Băng Hạ nhếch môi khinh bỉ.

_Ta.....ta thực sự cảm thấy có lỗi với cháu. Ta muốn tìm cháu về để bù đắp.....

_Thôi đi _Băng Hạ cắt ngang lời bà Bội Bội _Ghe tòm! Tôi ko muốn 1 ngày nào đó sẽ phải chết vì thuốc độc. Nếu hôm nay bà đến đây để nói những lời

này thì bà nên về đi, coi như Dương Băng Hạ đã chết rồi. Tôi ko cần bà bố thí cho những lời nói ngọt ngào như vậy. Ba mẹ tôi cũng vì nó mà chết đấy!

Băng Hạ đứng dậy, toan bước đi thì bị bà Bội Bội nắm tay lại:

_Ta có thứ này muốn đưa cho

cháu, đưa xong ta đi ngay.

Băng Hạ đứng im những ko quay đầu lại, người phụ nữ nham hiểm này rốt cuộc định làm gì?

Bà Bội Bội lấy ra 1 chiếc hộp to, đưa cho Băng Hạ.

_Trước kia, có lần Tiểu Khiết (mẹ Băng Hạ) nói với ta khi nào cháu lớn sẽ tặng thứ này cho cháu, nhưng chưa kịp đợi đến lúc ấy thì đã.....Mấy hôm nay ta nằm mơ thấy nó, nó nhờ ta trao lại thứ này cho cháu, đó cũng là lí do ta tới đây. Cháu hãy giữ lại, đó là kỉ vật cuối cùng của Tiểu Khiết.

Băng Hạ đón lấy chiếc hộp, đôi mắt bi thương ko tả nổi.

_Ta về đây, có chuyện gì cứ gọi ta, ta sẽ giúp cháu.

Rồi chưa kịp để Băng Hạ nói gì, Gia Bội Bội khoác lấy cái túi, vội vàng chạy ra cửa, vì nếu ở thêm 1 giây phút nào nữa, việc bà bị Băng Hạ đuổi ra là ko phải bàn cãi.

Còn lại Băng Hạ ở bên trong, đơn độc.....

Băng Hạ nhẹ nhàng bước xuống giường, tiến đến gần bàn học, nơi để chiếc hộp gỗ lúc sáng bà Bội Bội đưa cho. Từ từ mở ra, bên trong là 1 cây đàn Vĩ Cầm rất đẹp và sang trọng, mặt trước làm bằng gỗ vân sam, hai bên và cổ làm bằng gỗ thông. Bên cạnh là 1 cây vĩ dc làm từ pernambuco. Cây đàn thuộc loại đắt tiền, tuy hơi cũ nhưng có vẻ dc chủ nhân của nó thường xuyên lau chùi.

Băng Hạ đưa tay miết trên cây đàn, kí ức năm xưa chợt ùa về.

_Mẹ! Mẹ chơi đàn hay quá! _Băng Hạ vỗ tay bôm bốp khi vừa nghe mẹ mình chơi xong 1 bản nhạc.

Mẹ của Băng Hạ-nghe sĩ vĩ cầm Gia Khiết Bội, đưa tay vuốt má Băng Hạ, cười hiền:

_Tiểu Hạ, con có muốn sau này giống mẹ ko?

_Có! Con rất thích! Mẹ dạy nhạc cho Tiểu Hạ nha!

_Đc đc, nhưng phải đợi Tiểu Hạ lớn thêm đã.

Vâng. Băng Hạ gật đầu ngoan ngoãn.

Một giọt nước mắt

Rơi xuống cây đàn

Vỡ tan

Mọi thứ như nhạt nhòa trước mắt cô

Mới đây thôi mà? Sao bây giờ đã xa vời vợi?

Bên tai cô vẫn còn nghe tiếng đàn của mẹ

"Tuyết mùa hè rơi đầy trắng xóa

Tuyết mùa hè rơi trần đấng mi

Tuyết mùa hè quanh lòng hiu vắng

Tuyết mùa hè.....

Tuyết rơi.....hòa vào trong đất.....

Tan....."

Băng Hạ lấy cây đàn ra khỏi chiếc hộp, vuốt ve nó. Rồi cô mang đàn ra ngoài ban công, đặt lên vai và bắt đầu bản nhạc.

_ Con tặng mẹ bản nhạc này._ Cô ngước lên trời, mỉm cười. Mong rằng mẹ cô sẽ nghe thấy.

Tiếng đàn Violin vang lên tràn ngập cả học viện Thánh Huy. Tiếng đàn lặng lẽ, cô đơn, buồn bã. Băng Hạ đứng trên ban công, nhìn xuống bên dưới ko 1 bóng người, trong đôi mắt là tình cảm mờ mịt. Tiếng đàn của cô rõ đến từng âm vực, lúc trầm, lúc bổng, rõ như hơi thở nhẹ trong màn đêm tĩnh mịch, hơi thở dường như ko có, giấu đi tất cả nước mắt để ko ai hay.

Từng nốt nhạc như đọng đầy nước mắt.

Bi thương, ai oán.

Dưới ánh trăng tĩnh mịch, 1 bóng người đứng trên ban công chơi đàn, từng nốt nhạc thể lương như cào xé lòng người.

Cổ họng Băng Hạ như nghẹn lại.

.....

—

Tiểu Hạ, con yêu ai?

_ Tiểu Hạ yêu ba Dương Trung, yêu mẹ Khiết Bội.

_ Yêu bằng bao nhiêu?

_ Bằng tất cả, Tiểu Hạ ko cần bất cứ thứ gì, chỉ cần có ba mẹ thôi.

_ Giỏi lắm, từ nay gia đình chúng ta sẽ ko bao giờ xa nhau nhé!

_ Vâng!

.....

Hàng mi Băng Hạ rung rung, khuôn mặt trắng bệch. Đêm lạnh quá.

Con nhớ mẹ.

Tiếng đàn vẫn réo rắt

Ảo giác! Thực sự là ảo giác rồi!

Cô có nhìn nhầm ko?

Trước mặt Băng Hạ bây giờ là mẹ cô, bà đang nhìn cô, trù mến, đầy yêu thương. Bà vòng tay ôm lấy cô, ầm ập.

Mẹ.....?

Cô mỉm cười, nhắm mắt lại, 1 giọt nước mắt len qua hàng mi, rơi xuống.

Tiếng đàn vẫn vang lên, thấm vào lòng người.

_ Con sẽ đứng vững._ Qua tiếng đàn, Băng Hạ khẽ nói. Giọng nói như gió thoảng. Là nói với mẹ cô hay cô đang nói với chính mình?

Tiếng đàn ngừng lại.

Băng Hạ đứng đó, mỉm cười, nhìn vào khoảng ko vô định trước mặt, đôi tay buông thõng.

Chiếc bóng mẹ cô cũng biến mất, trở lại 1 màn đêm đen kịt.

"Tuyết mùa hè.....

.....Roi xuống.....tan.....

.....Vỡ òa....."

Chương 8

Bạn có tin vào ông trời ko? Là ông trời sắp đặt những xui xẻo và may mắn trong cuộc sống của bạn ấy? Ko à? Vậy mà có đấy. Băng Hạ cũng đã từng ko tin nhưng rồi cũng phải chịu khi.....

_Cô lại thế nữa rồi, hình như đụng vào người khác là thú vui của cô đấy nhỉ?

Đấy! Ông trời đúng là biết đùa khi cho cô 5 lần 7 lượt gặp lại cái tên "Oan gia" này. Khung cảnh vẫn là....thư viện. Nhưng lần này ko phải là tranh nhau 1 cuốn sách như lần trước, mà còn tệ hại hơn đó là.....khuôn mặt Băng Hạ đập vào ngực hắn theo lực mạnh nhất. Và thứ hứng chịu tất cả là khuôn mặt của cô. Tên này...quý sao? Người rắn như đá vậy.

_Hình như tôi đánh giá Thiếu gia hơi cao rồi. Tôi cứ nghĩ anh có thể tránh đc cơ chứ. _Băng Hạ buông 1 câu cãi lí khá là.....cùn, rồi bước qua Hạo Thiên nhưng ko may bị bàn tay của anh kéo lại.

_Ko xin lỗi? _Hạo Thiên lạnh lùng nói nhưng khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình thản.

Đôi lông mày thanh tú của Băng Hạ khẽ nhũn lại, cô bất mãn rút tay về nhưng lại làm cho tay của Hạo Thiên bắt giác siết chặt hơn. Anh nghiêng đầu:

_Xin lỗi đi.

Lòng kiêu ngạo của Băng Hạ đc dập trôi dậy mạnh mẽ. Xin lỗi ư? Rõ là cô sai, nhưng để xin lỗi cái tên "oan gia" này thì còn lâu. Khuôn mặt tối sầm, cô rút thật mạnh tay về. Hạo Thiên biết rõ cô nàng này sẽ ko bao giờ xin lỗi nên cũng thả tay ra.

Nhưng....

Hai hành động đó lại làm thành 1 công thức hoàn hảo để Băng Hạ mất đà mà va vào kệ sách đằng sau tạo ra 1 chấn động ko nhỏ.

Chưa dừng lại ở đó....

Vì những kệ sách này đc kê song song với khoảng cách khá gần nên chấn động vừa rồi khiến các kệ sách thay nhau đổ xuống, kệ này xô vào kệ kia theo kiểu "hiệu ứng domino".....

Hạo Thiên và Băng Hạ cũng ko tránh khỏi hậu quả, 2 người còn chưa kịp chạy thì chiếc kệ gần nhất, cũng là chiếc kệ lớn nhất đổ ập xuống trước họ.....

Thôi rồi! Lần này đi rồi!

Băng Hạ nhắm chặt mắt lại, chỉ nghe 1 tiếng "rầm!!!!!!!!" và tiếng hét rú lên của những học viên. Cô hoảng loạn chỉ biết nằm im tại chỗ.

1s.....2s.....3s.....

Có phải cô chết rồi ko? Sao ko thấy đau gì cả vậy nhỉ?

Ngước lên, đôi mắt cô thực sự ko thể mở to hơn đc nữa, trước mắt cô là.....

Hạo Thiên đang ôm lấy Băng Hạ, che cho cô khỏi những kệ sách nặng nề vừa đổ xuống, đôi mắt anh nhắm nghiền. Băng Hạ tim đập thình thịch khi thấy trên thái dương anh, 1 dòng máu đỏ từ từ chảy xuống.

_Thiếu gia.....! _Cô hoảng hốt. Hạo Thiên vẫn nằm im, ko nhúc nhích.

Ánh nắng bất ngờ chiếu vào, Băng Hạ quay lại thì nhìn thấy có vài người mặc comlê đen, đeo kính đen, có cả Nhật Long đang nâng từng chiếc kệ sách lên. Vừa nhìn thấy Hạo Thiên nằm bất tỉnh, từng người họ ko hẹn mà mặt mũi cùng tái mét.

_Thiếu gia!

Nhật Long chạy vội lại nâng Hạo Thiên lên, nhanh nhẹn đưa anh ra ngoài, những người kia cũng vội chạy theo. Để lại Băng Hạ cùng những học viên khuôn mặt thất sắc.

Băng Hạ lê bước chân tiến về phía phòng học, khuôn mặt hiện rõ vẻ ảo não. Cô.....thực sự đang lo cho Hạo Thiên. Dòng máu chảy từ thái dương của anh xuống đủ cho cô biết vết thương ko nhẹ nhàng gì. Hơn nữa.....hơn nữa lại là vì cô, vì che chở cho cô. Trong đầu cô vẫn còn in rõ hình ảnh của anh lúc ấy, có vẻ đau đớn, rất đau đớn. Cô cắn mạnh môi.

Tiểu Vy vừa nhìn thấy cái "xác" Băng Hạ thất thần trở về thì chạy vội ra, vẻ mặt hoảng hốt:

_Băng Hạ, bạn biết ko? Thiếu gia bị thương đó. Mình mới nghe mấy nữ sinh kia nói xong.

Băng Hạ nhìn Tiểu Vy, mặt mũi gợt tay cô ra:

_Mình biết rồi.

_Sao bạn biết? _Tiểu Vy tròn mắt. Cô bạn của cô bình thường ko quan tâm mấy đến Thiếu gia, vậy mà hôm nay lại thu thập thông tin nhanh thế.

_Lát kể đi, mình hơi mệt.

Băng Hạ bước nốt những bước cuối cùng vào trong lớp, để lại Tiểu Vy khuôn mặt ngây ngô ko hiểu gì.

Những giờ học tiếp theo trôi qua trong sự mệt mỏi và bồn chồn của Băng Hạ. Dù tiết thứ 3 là tiết Toán mà cô thích thì bây giờ nó cũng ko đủ sức kéo cô về hiện tại nữa rồi.

Chuông vừa reo vang, Băng Hạ đã vội chạy ra khỏi lớp, mặc cho Tiểu Vy gọi giật lại, bắt cô kể chuyện hồi nãy.

Băng Hạ đi dọc theo hành lang, cô bỗng cảm thấy mình thật nực cười khi đi thăm Thiếu gia mà thậm chí còn ko biết anh ta đang ở đâu. Mà có phải đi thăm đâu cơ chứ, chỉ là anh ta đã đỡ giúp cô nên cô mới đi xem anh ta thế nào thôi. Phải rồi, chỉ vậy thôi. Băng Hạ tiếp tục tự trấn an mình bằng cái suy nghĩ đơn giản ấy, cho đến khi đôi chân vô thức dừng trước phòng y tế, cô mới sực tỉnh.

Phải rồi, phòng y tế, bị như thế chắc là đến phòng y tế rồi. Băng Hạ tự gõ vào đầu mình, bộ óc mọi hôm thông minh sao hôm nay lại ngốc thế ko biết?

Hít 1 hơi thật sâu, cô giơ tay định gõ cửa thì 1 giọng nói trong veo cất lên từ bên trong khiến cánh tay Băng Hạ lơ lửng giữa ko trung mà ko tài nào bỏ xuống dc.

_Hạo Thiên, anh có phải đi bệnh viện ko? Đầu anh ko sao chứ? _Giọng 1 cô gái có vẻ rất lo lắng.

_Anh ko sao. Phù Dung, em đừng lo lắng quá như thế, chỉ bị chảy ít máu thôi mà. _Tiếng của Hạo Thiên. Tuy giọng nói vẫn còn phảng phất nét mệt mỏi nhưng cũng đủ để trấn an Băng Hạ.

_Lúc nghe thấy Nhật Long nói anh bị thương, em rất lo. Mà anh lên thư viện đọc sách như thế nào để bị như thế này? Quản lí thư viện muốn mất việc hay sao?

_Anh ko sao mà. Em có thể ra ngoài ko? Anh muốn nghỉ ngơi.

Cô gái kia có vẻ hối lỗi vì cảm xúc ko kiềm chế của mình, giọng cô nhỏ lại.

_Em đi mua cháo cho anh, anh nghỉ ngơi đi.

Nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía cửa ngày càng gần, Băng Hạ liền chạy lại trốn sau bức tường của hành lang. Cô cũng ko thể lí giải nổi hành động của mình nữa. Phù Dung mà nhìn thấy 1 nữ nhân đến thăm Thiếu gia, sẽ chỉ nghĩ nữ nhân ấy vì hâm mộ Thiếu gia nên mới đến. Mà Băng Hạ thì ko muốn bị đánh đồng với những nữ nhân ấy tí nào. Cô đến chỉ vì thấy có lỗi mà thôi.

Phù Dung bước ra, chiếc váy đồng phục trắng ngần qua đầu gối càng làm tôn thêm vẻ đẹp cho đôi chân thon dài, cô nhẹ nhàng khép cửa lại, rồi bước đi. Băng Hạ đứng đó 1 lúc rồi quyết định bước về lớp. Thiếu gia đã có người yêu chăm sóc, cô xuất hiện để làm gì cơ chứ? Đây là chưa kể Phù Dung thấy cô có khi còn ko vui. Đang chăm sóc cho người yêu mà bị 1 kẻ thứ 3 quấy rầy đương nhiên là ko vui rồi. Cô áu trĩ thật!

_Này!

Phù Dung quay lại nơi vừa phát ra tiếng nói. Mai Đông-bạn thân của cô đang ngồi uống trà sữa trong canteen.

_Bạn vào đây làm gì thế? Từ trước đến nay rất ít khi vào canteen mà? _Mai Đông tiến lại chỗ Phù Dung, nhướn mày hỏi.

_À, mình mua cháo cho Hạo Thiên. _Vừa nói, Phù Dung giơ lên ngang mặt chiếc cặp lồng nhỏ màu hồng nhạt, mỉm cười.

Mai Đông bấu môi, nguýt 1 cái:

_Bạn chăm lo cho hần như vậy, thế mà hần cứ dửng dưng như ko ấy.

_Anh ấy từ trước đến nay vẫn thế mà _Phù Dung cười hiền.

_Nói gì cũng cứ bênh hần chăm chăm, thôi mang cháo cho Thiếu gia đi. _Nói đoạn Mai Đông đẩy Phù Dung về phía cửa.

_Vậy mình đi nha, lát gặp lại. _Phù Dung vẫy tay, rồi mất hút sau cánh cửa nhà ăn.

Mai Đông nhìn theo bóng dáng Phù Dung, khe khẽ lắc đầu.

_Niệm Phù Dung, theo đuổi 1 tình yêu đơn phương chỉ chuốc lấy đau khổ mà thôi.

Hạo Thiên nằm trong phòng y tế, dựa lưng vào tường, mắt dán lên trần nhà, trên thái dương dán 1 miếng băng.

Anh nhẹ nhàng móc điện thoại ra, bấm 1 hàng số rồi đưa lên tai nghe.

"_Thiếu gia, cậu có gì dặn dò?" Tiếng 1 người đàn ông có vẻ đứng tuổi vang lên ở đầu dây bên kia.

_Quản gia Thẩm, ông nói với ba và mẹ tôi, tối nay tôi ko về nhà, ko cần cho xe tới đón.

"_....Cậu.....ở lại Thánh Huy ạ?"

_Việc đó ông ko cần quan tâm

"_Nhưng....Lão gia và Phu nhân sẽ....."

_Cứ nói như vậy với 2 người ấy, mọi việc tôi chịu trách nhiệm

"_Vâng!"

Hạo Thiên cúp máy. Anh ném điện thoại lên chiếc bàn bên cạnh, ngã người ra sau, đôi mắt mệt mỏi khép lại.

Anh ko thể về nhà với bộ dạng thế này, nhất định đám người giúp việc, quản gia Thẩm và cả ba mẹ anh sẽ ko để cho anh yên. Họ sẽ liên tục hỏi thăm, rồi sẽ bắt anh đến bệnh viện. Anh thực sự chán ghét. Nó giống như bị cầm tù hơn là chăm sóc và quan tâm.

Phải nói rằng đây là lần đầu tiên Trịnh Thiếu gia bị thương.

Lần đầu tiên Trịnh Thiếu gia biết che chở cho 1 người khác.

Lần đầu tiên Trịnh Thiếu gia cảm thấy trái tim ngừng đập khi thấy 1 người gặp nguy hiểm.

Lúc đó nhìn thấy chiếc kệ sách đổ xuống, nhìn thấy Băng Hạ nhắm chặt mắt lại, đưa tay lên ôm đầu, bỗng dưng có 1 thứ gì đó thôi thúc anh, bắt anh lao đến, ôm cô vào lòng, che chở cho cô khỏi những kệ sách đó.

Rốt cuộc đây là thứ cảm xúc gì?

Cửa mở, Phù Dung bước vào, trên tay cô là chiếc cặp lồng cháo.

Anh ăn cháo đi, em mua về rồi này. Phù Dung lắc lắc chiếc cặp lồng, mỉm cười.

Ừ. Hạo Thiên miễn cưỡng ngồi dậy. Anh chăm chăm nhìn Phù Dung đang múc từng thìa cháo ra bát nhỏ.

Phù Dung quay lại, thấy Hạo Thiên đang nhìn mình, bất giác đỏ mặt.

_Anh....mặt em dính gì sao?

Ko. Hạo Thiên đáp nhẹ. Ánh mắt cũng rời khỏi người cô.

Phù Dung mỉm cười, cô lấy bát cháo đưa cho Hạo Thiên, ngập ngừng hỏi:

_Em...đút cho anh nhé?

_Anh bị đau đầu chứ đâu có đau tay.

_Vâng, vậy....anh ăn đi.

Hạo Thiên đón lấy bát cháo từ tay Phù Dung, trước khi ăn, anh còn kịp nhìn thấy vẻ thất vọng lướt qua đôi mắt nâu trầm của cô, rất nhanh.

Phù Dung yêu Hạo Thiên, giống như những cô gái khác, cô lúc nào cũng muốn biểu lộ tình cảm với anh. Nhưng thật đáng buồn khi hết lần này đến lần khác, anh đều từ chối những tình cảm của cô 1 cách thần nhiên nhất có thể.

Phù Dung thực sự rất tốt, vậy mà Hạo Thiên lại ko yêu cô, hay nói đúng hơn là ko thể có tình cảm với cô. Lí do ư? Chính bản thân anh cũng ko biết. Trong trái tim anh ko hề có chỗ cho cái thứ tình cảm thừa thãi đó. Anh sinh ra là để thừa kế tập đoàn Trịnh Âu, chỉ thế thôi. Huống hồ chuyện tình cảm của anh còn bị mang ra làm 1 cuộc thương lượng, trao đổi, hợp tác kinh doanh kia mà? Vậy thì chuyện anh yêu ai liệu có quan trọng?

Phù Dung lặng lẽ nhìn Hạo Thiên ăn hết bát cháo bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương, khóe môi nở 1 nụ cười.

Trời tối rất nhanh.

Băng Hạ ăn xong, vào phòng nằm từ sớm. Tiểu Vy ở bên ngoài xem tivi, mai là Chủ nhật, 2 cô đc nghỉ, nên Băng Hạ cũng ko nhốt mình trong 1 đống bài tập nữa. Cô lấy chiếc đàn Violin ra ngoài ban công ngồi, gió khẽ lùa vào mái tóc cô, khiến nó tung bay, mát rượi.

_ Con đàn tặng mẹ 1 bản nữa nhé? _ Cô ngước lên trời, mỉm cười.

Đặt đàn lên vai, từng nốt nhạc lại vang lên, khuấy động lòng người. Cô vẫn đánh bản nhạc hôm qua, chỉ khác 1 điều, đã ko còn thê lương, ai oán nữa. Nó truyền cảm hơn, êm đềm, dịu ngọt hơn. Khiến cho người nghe lạc vào 1 mê cung của những cung bậc cảm xúc hỗn độn. Vui có, buồn có, hạnh phúc có, và đau khổ cũng có.

Ở bên khu kí túc xá nam, phòng VIP.

Một bóng người ngồi bên cửa sổ. Tuy ánh sáng trong phòng ko đc bật, nhưng vẻ đẹp cao quý của anh cũng ko bị bóng tối vùi lấp, trái lại, ánh trăng còn làm tăng thêm bội phần sự tà mị, kiêu sa đó.

Hạo Thiên như nuốt trọn tiếng đàn của Băng Hạ, từng nốt nhạc xuyên thấu vào trái tim anh, âm áp lạ thường.

Hai con người, 1 người đàn, 1 người nghe.

Tuy 2 người ko nhìn thấy nhau, nhưng tiếng đàn của người này là sợi dây kết nối trái tim người kia.

Là ngẫu nhiên.....

.....hay do thần giao cách cảm?

Tiếng đàn vẫn vang lên, réo rắt.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Một buổi sáng bình thường.

Tiểu Vy dậy

sớm làm đồ ăn sáng.

Băng Hạ dọn dẹp nhà cửa.

Hôm nay 2 cô đc nghỉ, Tiểu Vy ăn xong thì ngồi xem tivi, xem chán thì xách túi ra ngoài đi chơi đâu đó.

Băng Hạ lên thư viện. Tuy là Chủ Nhật nhưng 1 số lớp học thêm trong trường vẫn mở, nên cô vẫn có thể đóng quân trên thư viện cả buổi sáng.

Hàng cây Bằng Lăng vươn mình trong ánh nắng lên những đám mây, tím rìm 1 vùng trời. Bầu trời xanh thăm thẳm như càng đc tôn cao thêm. Chút gió thoang thoảng mùi hương dịu dịu. Băng Hạ đứng dưới tán lá cây, tay phải ôm 2,3 cuốn sách gì đó, tay trái cầm chiếc điện thoại, đưa lên tai nghe.

" Băng Hạ, trưa nay mình có hẹn với 1 người bạn, sẽ ko về nhà, bạn chịu khó ra ngoài ăn trưa có đc ko?" _ Từ đầu dây bên kia, tiếng Tiểu Vy vang lên đầy hối lỗi.

_ Ai?

" _À, là Thùy San, bạn hồi cấp 2 của tui mình đó."

_ Ừm, về sớm _ Băng Hạ thở dài, cô cúp máy, ko cần biết Tiểu Vy còn gì muốn nói nữa hay ko.

Ngước nhìn lên trời, Băng Hạ tiếp tục rảo bước về kí túc xá. Cô ko thích nấu ăn, ko phải vì lúc trước là tiểu thư lá ngọc cành vàng chưa bao giờ đụng vào bếp, mà vì cô ko thích làm 1 cô gái thực nữ chỉ biết đến bếp núc, rồi đến khi lấy chồng thì trở thành 1 bà nội trợ chính hiệu.

Cắt ngang dòng suy nghĩ của cô là 1 bóng trắng vụt qua. Băng Hạ tròn mắt, nhìn theo bóng trắng ấy. Là 1 con mèo? Cô tò mò chạy theo chú mèo trắng.

Chẳng phải học viện này nghiêm cấm những học viên nội trú ko đc nuôi động vật trong kí túc xá đó sao? Ai mà to gan dám làm trái vậy nhỉ?

Con mèo chạy ra sau khu kí túc xá nam rồi dừng lại dưới gốc cây Bằng lăng. Bằng Hạ bước đến, giật mình khi thấy ở đó ko chỉ có con mèo, mà còn 1 người nữa.

Thiếu gia Hạo Thiên đang ngồi dưới gốc cây, tay xoa đầu con mèo. Dưới ánh nắng, vẻ đẹp của anh như đang tỏa sáng. Ánh mặt trời trong suốt như ngọc lưu ly, óng ánh lóa mắt đọng trên khóe môi ưu mỹ của anh.

Bằng Hạ từ từ đi tới.

Thế giới trở nên yên lặng, chỉ còn nghe tiếng gió xào xạc quanh các vòm cây.

Phảng phất như giọt băng trong sương mù từ từ tan ra.

_ Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, chúng ta lại gặp nhau. _ Hạo Thiên nheo mắt nhìn Bằng Hạ, môi nở 1 nụ cười mê hoặc.

Bằng Hạ ko nói gì, chỉ chăm chăm nhìn vào con mèo đang nằm gọn trong đôi tay anh.

Hạo Thiên liếc nhìn con mèo, rồi lại nhìn cô, mỉm cười:

_ Thắc mắc về nó sao? Nó là mèo của tôi.

Đáy mắt Bằng Hạ lóe lên 1 đốm sáng, cô tiến lại gần hơn, giọng nói như gió thoảng:

_ Sao anh lại ở đây? Hôm nay ko phải đi học mà?

1 bên lông mày Hạo Thiên hơi nhích lên.

_ Đêm qua tôi ở lại trường.

_ Sao ko về nhà? _ Bằng Hạ nhíu mày khó hiểu.

_ Ko thích về. _ Hạo Thiên trả lời thờ ơ, đáy mắt ánh lên vẻ bất cần.

Bằng Hạ mỉm môi, cô ngồi xuống bên cạnh Hạo Thiên.

_ Vết thương trên đầu anh còn đau ko?

Hạo Thiên nhìn Bằng Hạ, rồi chỉ lên miếng băng trắng trên thái dương.

_ Cô nói cái này? Chỉ chảy có chút máu thôi, đau gì chứ?

_ Cảm ơn.

Hạo Thiên giật mình, anh quay lại nhìn Bằng Hạ. Cô ta.....vừa nói cảm ơn?

Thấy Hạo Thiên nhìn mình bằng ánh mắt như kiểu "cô vừa nói gì?", Bằng Hạ thờ hất ra 1 cái, nhắc lại:

_ Cảm ơn anh đã đỡ giúp tôi.

Hạo Thiên quay mặt ra chỗ khác, giấu đi nụ cười vừa đc hình thành trên khuôn mặt hoàn mỹ.

_ Vậy mà cũng phải cảm ơn? Thấy cô sắp bị cái kệ sách to tướng ấy đè, nên tôi đưa tay ra che thôi. Mà ko làm thế thì tôi mà chẳng bị thương?

Bằng Hạ khuôn mặt lạnh tanh, cô đưa tay vuốt lông con mèo trắng, bây giờ cô mới nhìn kĩ nó. Nó thuộc giống mèo Ba Tư, lông trắng mịn như bông. Và đặc biệt là đôi mắt, mắt của nó 1 bên xanh lá cây, 1 bên xanh da trời. Đúng là chủ nào tớ nấy, đến con mèo cũng toát lên khí chất cao quý của bậc vương tử.

_ Tên của nó?

_ Ko có.

_ Ko có? Sao anh ko đặt?

_ Mèo cũng cần có tên sao?

_ Dĩ nhiên.

Hạo Thiên ko nói gì, quay mặt đi chỗ khác.

Tôi đặt hộ nhé? Băng Hạ vẫn nhìn con mèo, mỉm cười.

_Ừ.

Im lặng

10s.....20s.....30s.....

Băng Hạ ko nói gì. Hạo Thiên cũng ko hỏi vì sao cô im lặng lâu như thế.

30s.....40s.....50s.....

Tiểu Bảo? Băng Hạ hồi lâu mới cất lên tiếng nói phá tan bầu ko khí im lặng này giờ.

Hạo Thiên quay lại, im lặng trong 2s, gật đầu.

Tiểu Bảo, mày có thích cái tên này ko? Băng Hạ bế Tiểu Bảo lên. Ánh nắng chiếu xuyên qua mái tóc, lấp lánh động trên hàng mi dày, khuôn mặt cô như bừng sáng.

Cô nhìn Tiểu Bảo, mỉm cười rạng rỡ....

.....Mà ko hề hay biết.....

Nụ cười đó đã làm cho 1 người.....ngây ngô nhìn.....

Thời gian như lắng đọng.....

Hồi lâu, Hạo Thiên mới sực tỉnh, anh ho khan 1 tiếng, quay ra hỏi Băng Hạ.

_Đi với tôi đến 1 nơi đc ko?

Đi đâu? Băng Hạ đặt Tiểu Bảo xuống, nghiêng đầu hỏi.

.....

_Nơi này.....

Băng Hạ đứng sững lại ngắm nhìn khung cảnh xung quanh.

Một cái hồ rộng lớn, nước trong vắt, mặt nước dập dềnh theo từng cơn gió nhẹ lướt qua, in trên đó là những cụm mây trắng tinh khôi bồng bềnh bay trên nền trời xanh nhạt.

Bao bọc xung quanh hồ là thảm cỏ dài, rộng tít tắp, từng giọt sương ban mai tươi mát còn đọng lại trên những nhánh cỏ xanh mướt.

Cạnh chỗ Băng Hạ và Hạo Thiên đang đứng, có 1 cây khô, vượn cành ra, nghiêng mình xuống soi trên mặt hồ phẳng lặng, ko 1 giọt sóng.

Một nơi thật thanh bình.

Tiểu Bảo 1 phút trước còn ngoan ngoãn nằm trong vòng tay Băng Hạ, lúc này cũng ko thể cưỡng lại khung cảnh trước mắt mà rời khỏi cô, tung tăng chạy nô đùa trên thảm cỏ để những bàn tay của gió mặc sức vuốt ve bộ lông trắng muốt.

Hạo Thiên từ từ ngồi xuống.

Băng Hạ cũng ngồi xuống theo.

Đưa tôi đến đây làm gì? Băng Hạ ngửa mặt lên trời, cho gió thổi tung bay mái tóc, hỏi vu vơ.

Hạo Thiên ko phản ứng, coi như ko nghe thấy gì. Bên tai anh bây giờ chỉ nghe thấy tiếng ù ù của gió.

Hồi lâu khòe miệng anh mới bắt đầu mấp máy, khuôn mặt ko cảm xúc.

_Thích.

Anh thích nơi này? Băng Hạ hỏi lại. Khuôn mặt cô bây giờ cũng giống như mặt hồ kia, phẳng lặng, dù chỉ 1 giọt sóng nhỏ li ti cũng ko có.

_Ừ. Lúc trước bị ba mắng, tôi thường lái xe ra đây.

Anh mà cũng từng bị ba mắng sao? Băng Hạ vẫn ngược mắt nhìn lên trời. Nơi đôi môi xinh đẹp xuất hiện 1 nụ cười nửa miệng.

_Nhiều là khác, đánh cũng có.

_Anh hoàn hảo như vậy mà ba mẹ anh vẫn chưa hài lòng?

Hạo Thiên mỉm cười, 1 nụ cười đẹp mê hồn nhưng phảng phất nét buồn và cô độc đến đáng thương.

_Hoàn hảo? Với ba mẹ tôi, hoàn hảo là phải trở thành 1 con robot cứng nhắc, lãnh đạo đc công ty của gia đình, ko đc có bất kì điểm yếu nào, ko đc để tình cảm chi phối trong mọi công việc, kể cả tình cảm gia đình cũng ko.

_Đáng sợ vậy sao?

_Ừ.

Một bên khóe miệng Băng Hạ nhếch lên.

_Anh thật hạnh phúc.

Hạo Thiên nhún mày nhìn Băng Hạ khó hiểu. Sau khi nghe về cách giáo dục con của ba mẹ anh, Băng Hạ vẫn có thể thản nhiên nói anh hạnh phúc sao? Hạnh phúc gì chứ? Vì nhà giàu? Cô gái này thực sự cũng coi trọng giá trị vật chất như bao người khác sao?

_Tại sao?

_Vi anh có ba mẹ.

_Ha! Nực cười!_Hạo Thiên nở 1 nụ cười nửa miệng._Ai mà chẳng có ba mẹ? Chẳng lẽ cô từ hòn đá sinh ra sao?

Nếu hạnh phúc là có ba mẹ thì trên thế gian này đâu còn đau khổ và bất hạnh nữa? Vì ai cũng có ba mẹ, ai cũng có hạnh phúc rồi.

Mí mắt Băng Hạ khẽ sụp xuống, trong đôi mắt trong suốt sâu thẳm, nổi lên 1 con sóng bi thương.

_Tôi đc ba mẹ sinh ra nhưng ko đc sống trong tình yêu thương của ba mẹ. Anh đã từng bị ba mẹ đánh, mắng. Còn tôi, đến cả ba mẹ giận dữ như thế nào cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

_Cô mong những thứ đó?_Hạo Thiên cười khẩy.

_Ko mong, nhưng tôi muốn nhớ tất cả những thứ gì thuộc về ba mẹ mình.

Hạo Thiên im lặng.

Băng Hạ thở dài, vờn vai như vừa trải qua 1 giấc mộng.

_Con người thường dừng dừng, ko quan tâm đến những gì mình đang có. Để rồi khi nó biến mất lại hốt hoảng kiếm tìm.

Cô quay lại, mỉm cười với Hạo Thiên. Một nụ cười đẹp như thiên thần dưới ánh nắng vàng rực rỡ.

_Hãy biết trân trọng những thứ gì anh đang có, vì ko ai có thể bảo đảm rằng, ngày mai, ngày kia, những thứ đó còn đc ở bên anh nữa đâu.

Cô đứng dậy, neho mắt nhìn ra xung quanh.

_Kể cả khi họ sinh tôi ra chỉ để đạt đc mục đích của họ?_Hạo Thiên nhìn Băng Hạ, đáy mắt ánh lên sự nghi hoặc.

Băng Hạ mỉm cười, cô nhìn Hạo Thiên, nhún mi.

_Vậy anh đã bao giờ thử giống tôi, sống ko có mục đích chưa? Ko biết mình sinh ra để làm gì, sinh ra để vì ai?

Gió vẫn thổi.....

Ánh mặt trời phản chiếu xuống mặt hồ lấp lánh ánh bạc

Bên bờ hồ.....

Một chàng trai ngây người nhìn một cô gái.

Cô gái này.....rất cuộc.....là người như thế nào?

Hai người cứ ngồi như thế bên bờ hồ.....

Như công chúa và hoàng tử.....

Trong truyện cổ tích.....

_Về thôi.

Sau gần 1 giờ đồng hồ ngồi ngắm...Tiểu Bảo chạy nhảy, đùa nghịch, Hạo Thiên cuối cùng cũng buông 1 câu mà Băng Hạ ko hề thích. Về? Cô thực sự muốn ở lại nơi này thêm 1 lúc nữa.

Nhưng dù trong đầu nghĩ như thế nào, cô vẫn đứng dậy, lặng lẽ tiến đến chỗ Tiểu Bảo, bế nó lên và đi theo Hạo Thiên.

Lúc đầu Tiểu Bảo còn giẫy dụa, kêu "ngao, ngao" đòi xuống, nhưng nhận đc những cái vuốt ve từ đôi tay mềm mại của Băng Hạ, nó lại im re, nằm yên ko nhúc nhích.

Hạo Thiên đi đc vài bước, đưa tay móc chiếc điện thoại trong túi ra, bấm 1 hàng số lộn xộn, vô tổ chức.

"Calling..."

Ko để chuông kịp đổ đến tiếng thứ 2, bên đầu dây bên kia, 1 giọng nam trầm cất lên vội vàng, mang đầy sự kính trọng.

"_Thiếu gia có gì dặn dò?"

_Cho xe đến Thánh Huy đón tôi.

"_Vâng."

.....

Băng Hạ và Hạo Thiên đi đến cổng khu kí túc xá rồi dừng lại, anh hất mặt vào khu nhà, bảo Băng Hạ:

_Cô vào đi, tôi cũng phải về rồi.

Băng Hạ im lặng, cô dùng 2 tay nhắc Tiểu Bảo lên, đưa ra trước mặt Hạo Thiên, có ý muốn trả lại.

_Tặng cô đấy._Hạo Thiên nhìn xuống Tiểu Bảo rồi nhìn sang Băng Hạ, khóe môi nhếch lên.

_Của anh mà?_Băng Hạ nhú đôi lông mày lá liễu, nhìn Hạo Thiên khó hiểu.

_Tôi-nói-tôi-tặng-cô._Hạo Thiên nhắc lại, nhấn mạnh vào từng chữ.

_Nhưng trong kí túc xá ko đc phép nuôi mèo.

_Tôi cho là đc.

_Ừm._Băng Hạ ko hỏi gì thêm, cô thu tay về ôm lấy Tiểu Bảo, quay gót bước vào trong nhà.

Hạo Thiên nhìn theo bóng cô, rồi cũng quay lưng bước đi, miệng nở 1 nụ cười. Mèo của anh? Anh từ trước đến giờ đâu có hứng thú với mấy con vật này? Chỉ là.....hôm qua Thiếu gia Hạo Thiên đã đặt mua 1 con mèo tận bên nước ngoài.....để tặng cho 1 cô gái.....

_Trời ơi!!!!_Tiểu Vy tức giận hét ầm lên, khiến tất cả những người trên đường đều ko hẹn mà cùng quay lại nhìn kẻ vừa phát ra tiếng nói.

_Điên à?

_Ai biết đc.

_Tự dưng lại hét ầm lên.

Ko thêm bận tâm tới những ánh mắt khó chịu đang nhìn chòng chọc vào mình, Tiểu Vy khuôn mặt méo xệch, thất thểu bước đến bên 1 góc cây trên vỉa hè, ngồi phịch xuống, gục đầu xuống 2 đầu gối, tóc tai rối bời, trông thật thảm hại.

Tua lại 30 phút trước...

_Vy à, ở lại đi, thêm 1 chút nữa thôi, bạn bè lâu ko gặp....._Thủy San kéo áo Tiểu Vy, năn nỉ tha thiết.

_Mình phải về, Băng Hạ đang chờ ở nhà....

_Một lát thôi mà....

_Mình sẽ trở chuyển xe bus mất, cho mình về đi, lần sau gặp lại.

Tiểu Vy khuôn mặt ủy mị, cố gắng nặn ra 1 nụ cười dán ở trên mặt, nhưng trong lòng thì đang thầm oán trách cái tính "cao su" của cô bạn này mãi ko bỏ.

Thùy San thì tiếp tục ca đi ca lại điệp khúc "Một lát thôi mà...." mặc dù 2 người đã hàn huyên những chuyện trên trời dưới biển suốt từ4 tiếng trước.

Dai dẳng 1 hồi, cuối cùng Tiểu Vy cũng thoát đc, cô lao nhanh ra khỏi tiệm cafe, phi thân đến bến xe bus với tốc độ tên lửa.

Nhưng...ông trời hôm nay ko thương Tiểu Vy 1 chút nào thì phải, bằng chứng là 1 tên con trai đội mũ lưỡi trai kín mít chạy đến, va vào Tiểu Vy, rồi lợi dụng lúc cô loạn choạng suýt ngã, hấn....."xin" luôn chiếc túi xách cô đang đeo trên vai.

Cướp!!!! Tiểu Vy định thần lại, cô chỉ tay về phía tên cướp, la thất thanh.

Tiếp sau đó, diễn ra trước mắt mọi người là 1 cuộc rượt đuổi khá gay cấn. Tên cướp với chiếc túi xách chạy vòng vòng vào các con hẻm nhỏ hòng cắt đuôi đc cô nàng Tiểu Vy đang đuổi theo sát nút, nhưng đối với quân quân điền kinh, thì trò này cũng chẳng làm giảm đc 0,000000001% tốc độ chạy của cô.

Nhưng đến khi khoảng cách giữa Tiểu Vy với tên cướp chỉ còn cách 1 sải tay.....

Trong con hẻm, 1 chiếc xe gắn máy lao ra, tên cướp nhanh chân tránh kịp, còn Tiểu Vy do quá tập trung vào tên cướp nên phản xạ chậm, và thế là.....

"Rầm!!!!!"

_Á!!!!!!

Tiểu Vy bị chiếc xe tông trúng, theo quán tính, cô đập mạnh người xuống đất với lực ko mấy nhẹ nhàng, chân tay trầy xước, vết thương ở chân hôm trước chưa kịp lành thì nay lại đc dịp nặng hơn, máu tuôn ra như suối. Trong khi cô đang nằm gục xuống đất, ko có ý định đứng dậy, phần vì hồi nãy đuổi theo tên cướp đã quá mệt, phần vì toàn bộ cơ thể cô lúc này đang vô cùng đau đớn, thì tên lái xe và tên cướp đã chạy đến phương trời nào rồi. Có mù cũng nhận ra 2 tên đó là đồng bọn với nhau!

Chết tiệt! Tiểu Vy nghiến răng, tay đập mạnh xuống đất, hôm nay là ngày gì vậy?

Trong chiếc túi chỉ có tiền và điện thoại, tuy chúng là tài sản quý giá nhất của cô, nhưng giờ phút này cũng ko thể đuổi theo nữa. Cô cố gắng gượng dậy, phui phui chiếc váy lấm lem bùn đất, khắp khiêng đi đến 1 nhà vệ sinh công cộng, rửa mặt, rửa tay, và rửa trôi hết đất cát bám trên vết thương. Xong xuôi, cô đi đến trạm xe bus, nhưng thật ko may, chuyến xe bus đã xuất phát trước đó 10 phút rồi.

Tiểu Vy khóc ko ra nước mắt, bây giờ thì cô đã hiểu câu "Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai" là thế nào rồi.

Quay trở lại hiện tại....

Nếu chờ chuyến xe tiếp theo thì có lẽ sẽ đến tối mịt. Mà nếu đi bộ về với những vết thương đang chảy máu ngày càng nhiều trên người thì chuyện cô sẽ gục xuống trước khi về đến nơi là điều ko phải bàn cãi.

Tiểu Vy hít 1 hơi thật sâu, cố gắng gượng dậy. Đành chịu đau mà lết về thôi, chứ ngồi đó mãi cũng ko phải là cách hay. Ai bảo cô đi ra ngoài mà ko chọn ngày? Đúng là xui xẻo!

_Ê! Dưa chuột!

Tiểu Vy khựng lại. Giọng nói này....Mà người gọi cô bằng cái biệt danh đó cũng chỉ có 1 người.....Không phải là tên biến thái đó chứ?....Chúa ơi.....Hôm nay cô xui xẻo thế này còn chưa đủ hay sao?

Tiểu Vy quay đầu lại. Đằng sau cô là 1 chiếc Limo đen bóng sang trọng, từ ô cửa kính xe, 1 nam nhân thò đầu ra.

_Cần đi nhờ ko?

Đi nhờ? Tên này tốt đến thế sao? Tiểu Vy mắt sáng rỡ như tìm đc cứu tinh, chẳng cần tìm hiểu xem hấn có....tốt thật hay ko, cũng quên bằng luôn cái suy nghĩ "tốt đẹp" vừa gán cho hấn, vội chạy vào xe Nhật Long mà ko hỏi thêm câu nào.

_Anh đi đâu vậy?

_Đến Thánh Huy.

_Đến đó làm gì?

_Đón Thiếu gia.

Nhật Long nhìn Tiểu Vy từ đầu đến đuôi, nhíu mày hỏi:

_ Cô vừa đi đánh trận về đấy à?

_ Bị xe tông.

Hai bên lông mày Nhật Long nhíu lại gần hơn, anh hỏi tiếp:

_ Sao ko đến bệnh viện?

_ Tôi bị cướp hết tiền, bị cướp luôn cả điện thoại rồi.

Nhật Long nhìn ra đường trước, đang định cho xe đi thì chợt nhớ ra, liền quay lại bảo Tiểu Vy:

_ Thắt dây an toàn vào.

_ Ở đâu? _ Tiểu Vy ngơ ngác. Từ trước đến giờ cô toàn đi xe bus, mà trên đó thì đâu có thứ gì có khái niệm là "dây an toàn"?

Nhật Long ko nói gì, anh vòng tay qua vai bên kia của Tiểu Vy, nắm lấy dây an toàn, kéo xuống. Ý nghĩa thì vô cùng trong sáng, nhưng hành động thì giống như đang chuẩn bị...ôm. Và thế là nàng Tiểu Vy ngốc:

_ Á!!!!!!!!!!!! Anh làm gì vậy? Cái đồ biến thái!!!!!!

Tiếng la thất thanh đập vào tai Nhật Long với volume cực lớn, kèm theo đó là hành động giãy dụa ko ngừng của Tiểu Vy. Vất vả mãi, cuối cùng anh cũng hoàn thành dc "nghĩa cử cao đẹp", liền xa xả mắng nữ nhân đang hoa chân múa tay trước mặt mình:

_ Nay! Tôi cũng có mất đó! Nhật Long tôi mà thêm giờ trò với cái loại dứa chuột như cô à? Tường bỏ!

Tiểu Vy nhìn xuống cái dây an toàn đã dc thắt chẵn chu, cô ngượng chín cả mặt, che miệng ho khan 1 tiếng, đưa ánh mắt mình ra ngoài cửa sổ, kìm lại cái trái tim đang đập liên hồi 1000 nhịp/ 1 phút của cô lúc này.

Nhật Long thờ phỉ 1 cái. Tự dưng dừng lại cho con nhóc dứa chuột này đi nhờ, mất cả thời gian đến đón Thiếu gia, đã vậy còn ko dc 1 câu cảm ơn lại bị mắng là "biến thái". Tất cả những thứ đó kết hợp lại cũng làm nổi bực mình trong người anh dâng lên ko ít. Nhật Long nhún ga cho xe chạy. Nhưng đôi tai của anh còn chưa kịp nghỉ ngơi phút nào đã một lần nữa phải chịu thêm tiếng hét vô cùng "nhẹ nhàng" với volume "cực nhỏ" của Tiểu Vy.

_ Á á á!!!!!!!!!!!!.....Tên biến thái!.....Anh đi gì mà nhanh vậy hả?.....Chết người bây giờ!!!!!!!!!!!!.....Chậm lại!!!!.....Chậm.....lại.....!!!!

Nhật Long vẫn điềm nhiên lái xe, ko mấy may để ý đến nữ nhân đang la lối om sòm bên cạnh.

Tuy rất thông cảm với Tiểu Vy, vì dễ bình thân mà ngồi trong 1 chiếc xe đang lao đi với tốc độ ánh sáng như thế này, ngoài Thiếu gia ra thì khó có thể tìm dc người thứ hai. Thế nhưng, có cần hét lớn như vậy ko? Trông kìa, tiếng hét "lãnh lót" của cô nàng này đã lôi kéo ko biết bao nhiêu ánh mắt của những người trên đường rồi. Có khi, họ đang nghĩ anh bắt cóc Tiểu Vy cũng nên.

_ Cô ko thể hét nhỏ đi 1 chút dc sao? _ Sự thông cảm dành cho Tiểu Vy đã bị tiếng hét ko ngừng nghỉ của cô thiêu rụi, khiến anh cuối cùng cũng phải nhăn mặt mà thốt ra câu nói.

Tiểu Vy ko trả lời mà tiếp tục sự nghiệp...hét của mình:

_ Đi.....chậm....lại!!!!!!

Nhật Long cho xe tấp vào lề đường, Tiểu Vy còn chưa kịp mừng rơn vì cái cở hợm của mình sắp dc nghỉ ngơi thì đã bị chúi về đằng trước, suýt đập vào mặt kính do tên Nhật Long kia phanh lại đột ngột. Tên biến thái chết tiệt! Muốn giết người hay sao?

Nhật Long xuống xe, bước vào 1 hiệu thuốc bên đường. 10 phút sau, anh bước ra, ném cho Tiểu Vy 1 chiếc túi trắng.

_ Băng vào.

Tiểu Vy nhíu mày nhìn Nhật Long. Cô mở chiếc túi anh vừa đưa, trong đó là bông băng, thuốc sát trùng...đủ các loại.

_ Cảm ơn _ Cô nói lí nhí.

_ Ko có gì, mau băng vào, kéo máu của cô đây ra bắn xe tôi.

Tiểu Vy ngớ người. Gì vậy? Hóa ra tên này mua bông băng thuốc đỏ cho cô ko phải vì...lo cho cô, mà vì sợ máu cô làm bẩn xe hắn sao? Vậy mà cô đã cảm ơn hắn cơ đấy! Có ai ngờ ý đồ của hắn lại "tốt đẹp" thế đâu!

_ Còn ko băng vào? Nhìn cái gì?

Tiểu Vy tạm cất đi ánh mắt giết người vừa "tặng" cho Nhật Long, cô cúi xuống, loay hoay dán miếng băng vào vết thương. Việc này đối với cô khá là khó, vì từ trước đến nay, cô rất chăm lo cho bản thân, đi đứng cẩn thận, nên những vết thương như thế này thường ít có dịp xuất hiện trên người. Cũng vì vậy, nên về vấn đề băng bó, cô hoàn toàn ko có kinh nghiệm.

Làm gì mà loay hoay mãi thế? Đưa tôi làm cho. Nói đoạn, Nhật Long giật phắt cái túi trên tay Tiểu Vy, lấy ra 1 chiếc urgo, nhón tay, dính lên mặt cô.

"Thích"

Khoảnh khắc ngón tay Nhật Long chạm vào mặt Tiểu Vy, như có 1 dòng điện chạy qua người, trái tim cô đánh trống thùm thụp, máu dồn hết lên mặt, khiến nó bây giờ...ko khác quả cà chua là mấy.

Đơ người trong 2s....

"Cốp". Giúp cô trở về hiện tại là 1 cái cốc đầu đau điếng của Nhật Long. Tiểu Vy nhắm tịt mắt, lấy tay xoa xoa đầu.

_Làm gì mà ngán người ra thế? Lúc này ko phải là lúc ngồi chiêm ngưỡng vẻ đẹp trai của tôi đâu.

Tiểu Vy mặc dù đang bận....xuyết xoa vết thương, nhưng khuôn mặt vẫn hiện rõ 1 từ: Shock. Tên này.....dù cô có đang nhìn chăm chăm vào hấn đi chẳng nữa, thì cũng ko nên trắng trợn như thế chứ? Cái gì mà "....về đẹp trai của tôi..."? Xem ra mức độ khùng của tên này ko kiểm soát đc nữa rồi.

Chuông điện thoại rung.

Nhật Long móc điện thoại ra nghe.

_Thiếu gia?

_ "...."

_À, vâng, xin lỗi anh, tôi đến ngay đây ạ.

Cúp máy, Nhật Long nhìn Tiểu Vy, buông một câu:

_Cô về nhà băng đi, trễ giờ đến đón Thiếu gia rồi.

Sau đó, anh chẳng cần xem phản ứng của cô thế nào, quay ra, nhấn ga cho xe chạy. Tiểu Vy chưa kịp "tiêu hóa" hết những gì anh vừa nói đã phải tiếp tục sự nghiệp...làm long trời lở đất của mình.

_Này! Dừng lại! Anh đi thế này tôi băng bó sao đc đây?

_Tôi đã bảo cô về nhà mà băng, ko nghe rõ à?

_Phải băng lại mà cầm máu chứ? Ko sợ máu tôi dây ra làm bẩn xe anh à? Tiểu Vy nhắc lại câu nói khi nãy của Nhật Long, tuy rằng hơi xúc phạm bản thân, nhưng cô mặc kệ, cái quan trọng bây giờ là làm sao cho tên biến thái này dừng xe lại.

_Ko kịp nữa rồi, Thiếu gia đang đợi.

_Cho tên Thiếu gia đó chờ 1 lát thì đã sao? Quan trọng hơn tính mạng 1 con người à?

Nhật Long ko muốn đối co với nữ nhân ngang ngạnh này, anh đeo tai nghe vào, bật volume hết cỡ, mặc cho Tiểu Vy bên ngoài đang cho cỗ hòng hoạt động hết công suất mà chẳng cần biết nó có lọt đc vào tai nam nhân bên cạnh hay ko.

_Cái....tên biến....thái kia.....!!!!!!!!!! Dừng.....lại.....ngay!!!!!!!!!!

Cái thứ làm cỗ hòng Tiểu Vy gần nổ ra suốt quãng đường cuối cùng cũng phải dừng lại trước cổng học viện Thánh Huy. Ngồi trong xe cũng nhìn thấy đc Thiếu gia Hạo Thiên đang đứng trước cổng, 2 tay đút túi quần.

Tiểu Vy nhanh chóng tắt cái loa phóng thanh, đôi tay mau lẹ mở cửa. Nhật Long ra ngoài trước, cúi đầu chào Hạo Thiên.

_Thiếu gia, tôi đến muộn!

_Ko sao. _Hạo Thiên trả lời Nhật Long nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô gái đang dờ khóc dờ cười ngồi trong xe, ra sức mở chiếc cửa nhưng vô ích.

Nhật Long tiến lại gần, anh mở cánh cửa bằng 1 động tác hết sức nhẹ nhàng. Tiểu Vy vội chạy ra, cúi đầu chào Hạo Thiên rồi 3 chân 4 cẳng chạy vào trường.

Hạo Thiên khó hiểu nhìn Nhật Long, chẳng lẽ anh đến muộn là vì cô nàng này?

_Ai?

_ Là người lần trước va vào Thiếu gia ở canteen.

Mắt Hạo Thiên lóe lên 1 đốm sáng.

_ Người đi cùng Dương Băng Hạ?

_ Vâng.

Hạo Thiên gật nhẹ đầu, ko hỏi gì thêm, anh tiến lại gần chiếc xe. Nhật Long bước đến, mở cửa cho Hạo Thiên vào.

Vừa ngồi lên ghế, mắt Hạo Thiên đã chạm phải 1 thứ gì lóe sáng, anh cầm lên, giơ ra trước mặt Nhật Long.

_ Đây là.... _ Nhật Long nhìn Hạo Thiên khó hiểu. Thứ mà Thiếu gia đang cầm là 1 sợi dây chuyền bạc lấp lánh, mặt sợi dây chuyền là 1 ngôi sao nhỏ đang mỉm cười.

_ Đồ của cô gái vừa rồi.

Nhật Long gật nhẹ, cầm chiếc dây chuyền cất vào túi.

Chiếc xe phóng đi, để lại 1 màn khói trắng mù mịt.

_ Tiểu Vy.....bạn.... _ Băng Hạ sững sốt nhìn cô gái đang đứng trước mặt, ko nói lên lời. Tóc tai rối bời, quần áo xộc xệch, người xây xát, chỗ chân váy bị rách 1 mảnh. Còn nhớ lúc Tiểu Vy đi trông còn rất gọn gàng, chín chu. Vậy mà bây giờ.... _ Bạn đã đi đâu vậy? Còn nữa, thân thể vậy là sao?

Tiểu Vy ngồi xả hết nỗi bức mình trong người ra cho Băng Hạ nghe, cả ngày hôm nay, có lẽ đây là lúc thoải mái nhất của cô. Vừa nói, cô nàng vừa hoa chân múa tay làm động tác, khiến Băng Hạ chưa kịp thương xót vì những tai họa giáng xuống đầu Tiểu Vy hôm nay, đã phải bật cười vì hành động ko giống ai của cô bạn.

Băng Hạ nghe xong chỉ mỉm cười, cô giục Tiểu Vy đi tắm để dập tắt ngọn lửa đang cháy rùng rục trong đầu. Để lâu thêm nữa sẽ cháy nhà mất.

Tiểu Vy gật đầu, bước vào phòng lấy quần áo. Ngay lập tức, tiếng hét rú lên của Tiểu Vy vọng ra ngoài, đập vào tai Băng Hạ khiến cô phải bỏ dở bộ phim đang xem mà tức tốc chạy vào.

Tiểu Vy đứng nép vào tủ, tay run run chỉ lên chiếc giường đôi diện.

_ Băng Hạ,....đây....đây là thứ gì???

Băng Hạ nhìn Tiểu Vy khó hiểu, rồi lại nhìn lên giường. Hóa ra nguyên nhân khiến Tiểu Vy hoảng loạn như vậy là....một chú mèo trắng đang cuộn tròn trong chăn. Tiểu Bảo nhìn Băng Hạ vẻ oan ức, kiểu như "em có làm gì đâu?"

_ Mèo, ko nhìn rõ à? _ Băng Hạ nhướn mày trả lời. Cô nàng này, ko phải bị tông xe nên thị lực kém đi rồi chứ?

_ Mèo? Tại sao lại ở đây?

_ Minh mang về.

_ Tại sao lại mang về? Ở kí túc cấm nuôi động vật, bạn quên rồi sao?

_ Ko phải mình mua.

_ Ko phải mua? Thế nhặt đc à?

_ Ko.

_ Thế ở đâu? Nói đi. _ Tiểu Vy bắt đầu mất kiên nhẫn với cách nói chuyện nhất gừng, cụt lùn của Băng Hạ. Nói thì nói luôn, cứ phải vòng vo như vậy là sao?

_ Trịnh Hạo Thiên tặng.

_ Trịnh Hạo Thiên? _ Tiểu Vy vội lục lọi trí nhớ xem "Trịnh Hạo Thiên" là ai, ánh mắt cô sáng lên chứng tỏ mình đã nhớ ra. _ Là Thiếu gia?

_ Ừ.

_ Sao anh ta lại tặng mèo cho bạn?

_ Chịu, hỏi hần ấy.

Ồ Tiểu Vy gật gật đầu ra chiều đã hiểu.

Con người đứng là thay đổi nhanh đến chóng mặt, bằng chứng là Tiểu Vy đây. Hồi nãy nhìn thấy Tiểu Bảo thì la hét om sòm, xa lánh như dịch bệnh. Bây giờ thì lại quần quýt bên nó, 1 câu Bảo Bảo, 2 câu Bảo Bảo. Đến Băng Hạ còn thấy choáng, huống hồ là Tiểu Bảo mặt cứ đàn ra ko hiểu gì.

Băng Hạ, cho mình làm mẹ nuôi của Bảo Bảo nhé! Tiểu Vy tay ôm Tiểu Bảo, phô ra khuôn mặt ngây thơ, đôi mắt long lanh.

Ừ Băng Hạ mắt dán vào màn hình TV, miệng cắn 1 miếng táo, trả lời cho có lệ. Lại còn mẹ của mèo nữa chứ? Ko có việc gì làm sao?

Tiểu Vy nghe đc câu trả lời của Băng Hạ thì sượng run, cứ bế Tiểu Bảo mà quay mấy vòng. Để rồi vui sướng chưa xong thì 1 tiếng động long trời lở đất vang lên, cắt xoẹt mất niềm vui ngốc xít ấy của Tiểu Vy.

Aaaaaa! Đây ko biết là lần thứ bao nhiêu cô nàng này hét lên trong ngày rồi. Cứ cái đà này thì ko biết có phải đưa Tiểu Vy đi khám cổ họng ko đây?

Chuyện gì nữa? Mình nhớ là mạng về có 1 con mèo thôi mà? Băng Hạ chán nản nhìn Tiểu Vy. Nhất định ko phải vì nhìn thấy con mèo nào đó bay qua cửa sổ mà Tiểu Vy nữ hành hạ lỗ tai cô đó chứ?

Tiểu Vy khuôn mặt tái xanh, đôi tay sờ soạng lung tung lên cổ, mắt ngấn nước:

_Chiếc dây chuyền của mình.....roi mất rồi...

_Cái gì? Mất? Làm sao có thể?

Băng Hạ còn chưa kịp chồm tới người Tiểu Vy, xem có phải đúng như lời cô nàng nói hay ko, thì Tiểu Vy đã vội vàng chạy vào phòng tắm, xem lại chiếc áo mình vừa thay ra, với hy vọng mong manh rằng sợi dây sẽ mắc ở đó.

Nhưng chỉ cần nhìn cô nàng thất thểu bước ra, ánh mắt tuyệt vọng, thì Băng Hạ cũng thừa đoán đc kết quả chẳng mấy khả quan.

Tiểu Vy tuyệt vọng ngồi bệt xuống sàn nhà, bàn tay run run nắm chặt lấy gấu váy. Sợi dây ấy đã biến mất, thậm chí cô còn chẳng ý thức đc nó rơi lúc nào và ở đâu nữa.

Băng Hạ cũng ngồi xuống bên cạnh, ái ngại nhìn Tiểu Vy. Cô biết sợi dây ấy là kỷ vật của mẹ Tiểu Vy, trước khi qua đời bà đã để lại cho cô. Tiểu Vy nâng niu nó như báu vật, lúc nào cũng đeo trên cổ. Vậy mà bây giờ loáng cái đã biến mất, hỏi sao cô ko đau lòng cho đc.

Chắc lúc mình ngã xe nó đã rơi mất. Tiểu Vy nhắm mắt cho 2 hàng nước trong suốt chảy ra, đưa tay lên che miệng kìm nén tiếng nấc đang muốn bật ra trong cổ họng.

Băng Hạ ôm lấy bạn, để Tiểu Vy gục đầu vào vai mình. Sợi dây đó là sinh mạng của Tiểu Vy, tuyệt đối ko thể mất đc, nhưng bây giờ, ngoài trời tối đen như mực, biết tìm nó ở đâu?

Băng Hạ ôm cây Violin ngồi ngoài ban công, gió đêm thổi mạnh, phả vào mặt cô, khiến hàng mi đen rậm rung rinh trong gió.

Cô lướt ánh mắt mình vào trong phòng, nơi cô bạn của mình đang yên giấc sau 1 trận khóc trời mây trời hoa. Khuôn mặt vẫn còn loang lổ những vệt nước mắt, hàng mi ươn ướt.

Ngước mặt lên trời, cô khẽ thở dài, nhưng hơi thở đó nhanh chóng bị cơn gió đêm cuốn đi, để lại cô với 1 mớ suy nghĩ ngổn ngang.

Sợi dây chuyền của Tiểu Vy ko phải loại đắt tiền, nhưng cũng ko có nghĩa là nếu nó rơi trên đường thì bây giờ sẽ ko yên vị trong túi ai đó, bị bán tới 1 tiệm trang sức, hay bị 1 ai đó vô tâm đá bay tới 1 xó xỉnh nào rồi. Để tìm 1 sợi dây chuyền nhỏ bé giữa

những con đường mà Tiểu Vy đã đi qua trong 1 thành phố lớn như thế này đã là 1 điều ko tưởng, huống hồ Tiểu Vy còn ko biết đã rơi ở chỗ nào nữa.

Tiểu Bảo đến gần Băng Hạ, dụi dụi đầu vào chân cô, cắt ngang mớ suy nghĩ hỗn độn đang hiện diện trong đầu. Thôi thì mọi chuyện dựa vào ông trời, tập trung vào những chuyện hiện tại là tốt nhất.

Đặt cây đàn lên vai, cô bắt đầu thực hiện công việc kéo đàn để tạo ra những tiếng đàn trầm bổng, đi vào lòng người.

Bên ngoài chiếc cổng sắt đen của học viện Thánh Huy, 1 chiếc Koenigsegg CXX

màu bạc bóng loáng đã yên vị ở đó ko biết từ lúc nào. Chủ nhân của chiếc xe đã đỗ xe ở đó rất lâu để chờ đợi 1 tiếng đàn phát ra từ bên trong. Chàng trai trẻ đứng dựa lưng vào chiếc xe, 2 tay rút túi quần, lặng lẽ thưởng thức tiếng đàn.

Đôi môi hoàn hảo bắt giác cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Từng tia nắng vàng nhẹ buống bình len qua tấm rèm cửa, chiếu vào trong phòng, chim chóc hót líu lo báo hiệu 1 ngày mới đã đến.

_Vy Vy! _Băng Hạ khẽ lay người đánh thức Tiểu Vy dậy, ko biết có phải hôm qua khóc mệt quá hay ko, mà hôm nay Băng Hạ thì đã dậy lâu rồi, nhưng Tiểu Vy thì vẫn chìm trong giấc ngủ mê mết.

_Băng Hạ, mình dậy rồi! _Tiểu Vy lấy tay dụi dụi mắt, khẽ nhúu mày nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

_Muộn rồi đấy, bạn mau đi làm VSCN rồi còn đi học._Băng Hạ giục.

Sau khi đã nỡ 1 nụ cười miễn cưỡng tặng cho Băng Hạ gọi là "chào ngày mới", Tiểu Vy ỉu xiu bước vào phòng vệ sinh, tay vẫn ko ngừng dụi mắt. Nhìn vào 1 "vật thể lạ" có đôi mắt sưng húp như ốc nhồi trong gương, rồi lại nhìn xuống chiếc cổ trắng ngần, tròn trịa của mình, Tiểu Vy ko nén nổi tiếng thở dài. Suýt nữa thì cô quên mất chuyện đã đụng đến tuyến nước mắt của cô tối hôm qua.

Rời khỏi nhà với chiếc balo hình gấu Pooh trên vai, Tiểu Vy ngược nhìn lên trời.

Trời hôm nay đẹp thật.

Trời đẹp nhưng lòng người ko đẹp.

_Vy! Hạ! Đợi mình! _Một tiếng nói vang lên cắt mất tiếng thở dài đang định phát ra từ miệng Tiểu Vy, đồng thời cũng cản bước chân của 2 cô lại.

Băng Hạ quay ra đằng sau, nhân chùng nào mới sáng sớm ra đã gọi tên cô ko đầu ko đuôi thế nhỉ?

Hạ Tiểu Nhã chạy dc đến chỗ 2 người cũng dừng lại, khom lưng xuống, 1 tay ôm lấy ngực, thở hồng hộc, tuy vậy, 1 tay cô nàng vẫn giơ lên, hươ hươ trước mặt:

_Hi!

Băng Hạ chỉ cười nhạt đáp lại, còn Tiểu Vy thì im lặng, còn tâm trạng đâu nữa?

_Tiểu Vy! Mắt bạn sao thế? _Tiểu Nhã vừa đứng dc thẳng lưng dậy đã tròn mắt, đưa tay lên che cái miệng đang há hốc vì ngạc nhiên.

_À, ko sao._Tiểu Vy xua xua tay, gượng cười.

Tiểu Nhã thừa biết rằng có lí do, nhưng theo phép lịch sự, cô ko hỏi nữa. Ba người tiếp tục đi lên lớp, tình trạng "im lặng là vàng" diễn ra suốt quãng đường đi.

Chuông vào lớp...

Giáo viên vào...

Một bài ca....

Chuông nghỉ giải lao....

Học viên ồn ào....

Từng ấy thời gian qua đi, khung cảnh xung quanh cũng thay đổi, thế mà ở đây bàn cuối lớp, Băng Hạ và Tiểu Vy vẫn giữ nguyên tư thế suốt từ đầu buổi học đến giờ. Như hai bức tượng ngồi bất động, ko màng đến thế sự.

Nhưng rồi tư thế đó cũng bị phá vỡ. Băng Hạ ngẩng đầu dậy nhúu mày nhìn ra bên ngoài, nơi có 1 đám học viên nữ đang rú lên sung sướng như nhìn thấy sinh vật lạ. Và dù có cố gắng phóng tầm mắt đi xa đến mức nào nữa, thì Băng Hạ vẫn ko thể nhìn thấy "sinh vật lạ" gây ra "sóng gió cung đình" ấy là ai.

Tiếng bước chân từ ngoài cửa tiến vào, mang theo những tiếng reo khe khẽ của các nữ sinh.

Tiếng bước chân ngừng lại trước bàn 2 người.

_Dưa chuột!

Trên khuôn mặt Tiểu Vy đang gục xuống bàn xuất hiện 1 cái nhú mày.

Dưa chuột? Là tên biến thái đó?

Gì nữa đây?

Chuyện gì? _Tiểu Vy bực bội ngẩng đầu dậy. Tên biến thái này, ko thấy 1 lũ hám trai đang ở xung quanh hay sao? Muốn cô bị chúng nó "dân" cho toi bởi chác?

Nhật Long tròn mắt nhìn Tiểu Vy, 2 tay vẫn đút trong túi quần, đôi lông mày nhướn lên đến nửa mét.

_Mất cô...? Sao thế?

Tiểu Vy cúi mặt xuống, đưa tay lên dụi dụi mắt.

_Ko phải việc của anh. Nói đi, có chuyện gì?

_Có 1 thứ muốn đưa cho cô.

_Thứ gì?

Nhật Long lấy trong túi ra 1 vật gì đó, lúc lắc trước mặt.

_Cái này là của cô?

Nhìn sợi dây chuyền sáng lấp lánh, đang đưa giữa những ngón tay Nhật Long, đôi môi 1 phút trước còn đang mím chặt của Tiểu Vy bây giờ đã dần ra thành 1 chữ O tròn vành vạnh. Cả Băng Hạ ngồi bên cạnh cũng ko khỏi sùng sốt. Sợi dây chuyền mà tối hôm qua Tiểu Vy đã khóc nức nở vì bị mất, sợi dây quan trọng nhất của Tiểu Vy, thế quái nào lại nằm trong tay tên này đc nhỉ?

Tiểu Vy ko chần chừ lao nhanh ra khỏi chỗ ngồi, đưa tay giật lấy sợi dây chuyền trong tay Nhật Long. Nhưng Nhật Long đã nhanh tay hơn, anh đã kịp thu lại sợi dây chuyền trước khi Tiểu Vy kịp bắt đc, và hành động đơn giản ấy đã khiến cô mất đà, chúi về đằng trước.

Trong khi Tiểu Vy đang chuẩn bị có 1 màn "vồ ếch" khá đặc sắc trước "bàn dân thiên hạ"... Trong khi Tiểu Vy đang chuẩn bị có 1 màn "vồ ếch" khá đặc sắc trước "bàn dân thiên hạ"...

Một bàn tay đã đỡ ngang eo cô, giúp cô giữ 1 khoảng cách khá xa với "đất mẹ", trước khi cô kịp trở thành trò cười cho lũ hám trai đang bao vây xung quanh.

Im lặng..

_Này, anh.... _Tiểu Vy sau khi trở lại tư thế đứng, đang định mắng "...anh làm cái trò gì thế hả?" thì cô bất chợt nhận ra, trong ánh mắt của những nữ sinh xung quanh, ko biết từ bao giờ đã có những đóm lửa đỏ rực, cơ hồ đang chuẩn bị thiêu cháy cô. Nếu còn nói tiếp những câu ko suy nghĩ, việc trở thành món thịt quay sẽ chỉ là vấn đề thời gian.

_À,... _Ho khan 1 tiếng, cô tiếp tục. _Cái đó, anh lấy ở đâu? _Cô chỉ vào sợi dây chuyền Nhật Long đang cầm trong tay.

_Nó rơi trong xe tôi.

_À _Tiểu Vy gật đầu, hóa ra là thế, tối hôm qua, cô đã ko nghĩ đến nơi này.

_Cô ta đi đâu với anh Long mà sợi dây đó lại ở trong xe anh ấy? _Tiếng xì xào của đám nữ sinh bên cạnh vang lên, đập vào tai Nhật Long khiến anh bực mình, đập tay xuống bàn, nói như ra lệnh.

_Trật tự giùm

Hiệu quả đến ko ngờ, âm thanh vừa rồi nín bặt. Băng Hạ ngồi bên trong khẽ thở khi 1 cái, lắc đầu ngán ngẩm. Lũ hám trai này, kể cả giáo viên hét đến rất cả cô hòng cũng chưa bao giờ vâng lời như thế.

Rất muốn kết thúc chuyện này càng nhanh càng tốt, Tiểu Vy xòe tay ra trước mặt Nhật Long:

_Trả cho tôi.

_Để vậy sao? _Nhật Long đảo mắt nhìn xung quanh.

_Ko phải anh vừa nói đến đây để trả nó cho tôi à? _Tiểu Vy nhìn Nhật Long từ đầu xuống chân, tên này, lại định giờ trò gì nữa đây?

Hồi này là thế, bây giờ đổi ý rồi. Nhật Long mỉm cười ranh mãnh. Quả thật, hồi này anh đến đây chỉ đơn thuần là trả sợi dây cho Tiểu Vy, nhưng thấy cái thái độ bướng bỉnh của cô, anh lại muốn chơi trò "mèo vờn chuột" 1 tí, để "dạy dỗ" lại cô nàng dựa chuột này biết điều hơn.

Ko đùa nữa, trả cho tôi. Tiểu Vy cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc.

_Cô nghĩ tôi đùa à?

_Phải làm thế nào thì anh mới trả lại?

_Một điều kiện....

Nhật Long chưa kịp hoàn thành nốt vế sau của câu nói đã bị Tiểu Vy kéo ra ngoài trước những ánh mắt rục rủa của đám nữ sinh. Phải chịu thôi, chẳng may tên biến thái này nói ra 1 câu nào đó hớ hênh, người bị cho lên thớt sẽ chẳng ai khác ngoài Tiểu Vy, chỉ bằng kéo hấn ra ngoài nói chuyện sẽ bảo đảm an toàn tính mạng hơn.

Sau khi 2 kẻ gây ra "sóng gió cung đình" kia rời khỏi, mọi ánh mắt lại đổ dồn lên nhân chứng còn lại ở trong lớp - Băng Hạ. Cô là bạn thân của Tiểu Vy, đương nhiên sẽ biết giữa Nhật Long và Tiểu Vy có quan hệ gì.

Dương Băng Hạ, quan hệ giữa Triệu Vy và anh Long là như thế nào? Tại sao lại thân mật như thế? Một nữ sinh sắn sỏ tiến đến hỏi Băng Hạ.

Băng Hạ chẳng buồn rời mắt khỏi trang sách đang đọc dở. Anh Long? Thân mật quá nhỉ? Chẳng biết là do Nhật Long quá dễ dãi hay do bọn này quá ảo tưởng nữa.

_Ko biết.

_Nói dối, cô cả ngày dính với Triệu Vy như hình với bóng, ko lí nào lại ko biết.

Nếu cảm thấy tôi nói dối, vậy hãy đi hỏi thẳng 2 người ấy, tôi cam đoan họ sẽ cho cô câu trả lời thỏa đáng hơn. Vẫn giữ tư thế cũ, Băng Hạ đáp với giọng đều đều.

Nữ sinh kia nín bặt, tức tối bỏ ra khỏi lớp, ko lâu sau, những người kia cũng đi theo. Để lại Băng Hạ trong lớp với nụ cười thỏa mãn.

Điều kiện gì? Nói nhanh. Tiểu Vy nói sau khi 2 người đã đứng ở khu vườn sau trường và chắc chắn ko có ai bám theo.

Nhà tôi đang thiếu người giúp việc. Nhật Long đứng dựa vào tường, 2 tay đút túi quần, ghéech mặt lên trời, nói vu vơ.

Là sao? Ko hiểu? Tiểu Vy nhún mày. Tên này, ko phải muốn....cô tìm người giúp việc cho nhà hấn đó chứ?

Tôi muốn cô làm người giúp việc cho nhà tôi. Nhật Long đã lò mò hiểu ra nữ nhân đứng trước mặt anh đầu óc khá....chậm tiêu, nhất là với kiểu nói như thế này, nên vào thẳng vấn đề là tốt nhất.

Hả? Cái gì? Ko phải TÌM người giúp việc, mà là LÀM người giúp việc? Tên này có điên ko? Trung tâm môi giới việc làm thiếu gì người? Tại sao phải bắt 1 nữ sinh như cô đi làm chứ?

Đứng hình....

1s....

2s....

3s....

Tiểu Vy bậm môi tức giận, co chân, ko ngần ngại sút thẳng vào đầu gối Nhật Long 1 cái thật mạnh. Sau khi nờ 1 nụ cười thỏa mãn vì hấn đã cúi gập người xuống mà kêu đau, cô quay lưng bước đi ko thèm ngoảnh lại.

Con nhóc dựa chuột kia! Vậy là cô ko muốn lấy lại sợi dây này rồi hả? Ui da.... Dù vẫn phải ôm chân kêu đau, nhưng Nhật Long vẫn ko quên hét với theo. Tiểu Vy càng ngang ngược, mong muốn "dạy dỗ" cô trong anh càng dâng cao.

Sợi dây....

Phải rồi....

Tiểu Vy cắn phập 1 cái vào môi, quay lại nhìn Nhật Long với khuôn mặt hầm hầm.

Thế nào? Thấy Tiểu Vy quay lại, Nhật Long ngừng ngay hành động ôm chân của mình, đứng thẳng lên, mỉm cười ngạo nghễ vì đã nắm đc điểm yếu của

cô nhóc này.

_ Tôi chịu làm giúp việc cho anh, anh sẽ trả lại sợi dây cho tôi chứ?

Thấy Tiểu Vy đã chịu nhượng bộ, khuôn mặt đánh lại, đôi môi cắn chặt trông vô cùng đáng thương, giống như đang phải hy sinh 1 thứ gì đó rất quan trọng nhưng lại ko đành lòng, trong lòng Nhật Long gọn lên 1 chút áy náy, cảm giác như mình đang ép buộc ai đó làm điều họ ko thích vậy. Nhưng suy nghĩ đó bị anh gạt ra khỏi đầu rất nhanh. Chỉ là giúp việc thôi, có gì to tát chứ?

_ Còn phải để xem thái độ cô thế nào đã.

Tiểu Vy nắm chặt tay, những đường gân xanh nổi cả lên.

_ Được.

_ Thế nào? Hắn có chịu trả lại sợi dây ko?

Băng Hạ thấy Tiểu Vy từ ngoài cửa lớp tiến vào thì buông 1 câu hỏi thăm dò. Mà thực ra đâu cần thiết chứ? Cái mặt ỉu xiu như bánh bao chiều của Tiểu Vy cũng là câu trả lời rõ ràng nhất rồi.

_ Hắn ko những ko trả lại mà còn...

_ Còn sao?

_bất mình làm osin.. _ Nói đến đây thì mặt Tiểu Vy dài thượt ra cả cây số.

_ Há? _ Băng Hạ tròn mắt. _ Làm osin?

_ Ủ! Tên biến thái chết tiệt đó...

Chưa kịp nói hết câu, cổ họng Tiểu Vy đã bị 1 tràng cười của Băng Hạ chen ngang. Cô ôm bụng gục đầu xuống bàn cười sặc sụa. Làm osin? Đc lắm, Phùng Nhật Long này quả thực biết dạy dỗ 1 cô gái bướng bỉnh như Tiểu Vy đây.

_ Bạn cười cái gì vậy hả? _ Tiểu Vy bặm môi tức giận, khuôn mặt phụng phịu. Cô bạn này, đã ko an ủi 1 câu lại còn cười chọc tức cô nữa.

_ Ko, ko. _ Băng Hạ cố gắng kìm lại tiếng cười, ho khan 1 tiếng. _ Thế bao giờ đi làm? _ Tuy giọng nói vẫn còn hơi run run, chứng tỏ chỉ cần lơ là 1 chút, tiếng cười lại có thể bật ra từ miệng cô bất cứ lúc nào, nhưng bây giờ, chỉ cần sự nghiêm túc (dù là giả tạo) của Băng Hạ cũng đủ để xoa dịu cơn thịnh nộ đang cuộn cuộn dậy sóng trong người Tiểu Vy.

_ Chiều nay, học xong đi luôn. Làm đến khi nào hắn hài lòng sẽ trả lại dây chuyền.

_ Thế...tối nay bạn ko ăn cơm ở nhà?

_ Ủ, có lẽ vậy.

Băng Hạ lắc đầu ngao ngán, tối nay cô bạn đảm đang của cô ko về nhà, đồng nghĩa với việc cô phải ăn cơm bên ngoài. Nghĩ đến là thấy nản rồi.

.....

_ Dương Băng Hạ!!!

Đang mơ màng trong giấc ngủ, Băng Hạ giật mình thức giấc khi nghe thấy họ và tên mình đc xướng lên 1 cách giận dữ, có vẻ cô sắp gặp chuyện ko hay với chủ nhân của giọng nói trên rồi.

Quay sang bên phải, cô nhận đc ánh mắt đầy nhắc nhở của Tiểu Vy:

" Giáo viên gọi bạn."

Một cô giáo béo mập, đeo kính, khuôn mặt hình sự, hằm hằm tiến đến, nói giọng hách dịch:

_ Ai cho trò ngủ trong giờ của tôi?

Băng Hạ đưa ánh mắt dừng dung lướt qua đám học viên xung quanh, ko phải họ cũng đang ngủ hay sao? Vậy mà bà giáo này lại "chiếu tướng" mỗi mình cô, uần khúc gì đây?

_ Trò điếc à? Hay là câm? Giáo viên hỏi mà ko trả lời.

_ Vậy cô mù hay ko nhìn rõ? _ Băng Hạ chỉ tay vào đám học viên nhà giàu đang mơ màng. Họ cũng đang ngủ mà ko đc ai cho phép đấy thôi.

Cô khoanh tay trước mặt, đứng đung như ko. Nếu đã muốn dùng những từ ấy để sỉ nhục học sinh, vậy cô cũng chẳng ngần ngại mà tiếp chuyện bằng thái độ xấc xược vốn có.

Chẳng khó để nhận ra bà giáo này vì nẻ nang đám học viên nhà giàu nên mới ko đụng đến mấy người kia, còn Băng Hạ, bà ta biết cô là học viên nội trú, gia cảnh cũng tầm tầm, nên mới thừa cơ bắt lỗi, cũng là dịp để trút hết nổi tức giận bà ta thu lượm đc trong quá trình dạy mấy cậu ấm cô chiêu ý giàu, ko coi ai ra gì.

_ Học sinh khi giáo viên hỏi lại trả lời kiểu đấy à? Ai dạy trò cái cách ăn nói như thế?

_ Vậy có ai bảo cô khi hỏi học sinh phải lịch sự hơn ko? Thiên vị học viên nhà giàu, bắt nạt học viên nhà nghèo, đây là thái độ của giáo viên Thánh Huy à? Thật thất vọng. _ Băng Hạ cười khẩy.

Bà giáo toát mồ hôi, ko ngờ từ miệng của cô học viên nữ xinh đẹp tựa thiên sứ, trông có vẻ ngoan ngoãn này lại có thể thốt ra những lời sắc bén như thế, lại còn đúng ý đồ của bà, thật ko thể coi thường. Nhưng đâm lao đành phải theo lao, lời nói ra ko thể rút lại, bà ta tiếp tục phun ra những lời nhục mạ thật nặng nề, với hy vọng Băng Hạ sẽ chịu thua.

_ Mẹ trò đâu mà lại để con gái như thế này? Nếu ko biết dạy dỗ, thì để tôi dạy trò. Học viên mà dám ăn nói với giáo viên như thế. Ko biết cái mặt xinh đẹp này đã qua mắt đc bao nhiêu người, đúng là yêu tinh!

Tiểu Vy đưa tay lên che miệng, bà giáo này.....!

Mẹ...?

Yêu tinh...?

Bàn tay Băng Hạ thu lại thành hình nắm đấm, cô nắm chặt tay đến nỗi móng tay cắm sâu vào thịt. Muốn cô là yêu tinh, cô sẽ cho bà ta biết yêu tinh là gì.

_ Dạy dỗ tôi? Bà có tư cách? Mau về quản lại ông chồng và dạy dỗ lại quý tử của mình đi, đừng ở đây dạy dỗ con thiên hạ. À quên, người như bà mà cũng có con sao? Phải tuyệt tông mới gọi là ông trời có mắt.

_ Mày.....! _ Bà giáo tức tím mặt, chỉ tay ra ngoài cửa. _ Trò ra ngoài cho tôi.

_ Sẵn sàng.

Băng Hạ nhún vai, ung dung bước ra ngoài cửa, để lại trong lớp những ánh mắt ngơ ngác của lũ học viên và bà giáo với con thịnh nộ ngút trời.

Địa điểm mà Băng Hạ có thể đến chẳng nơi nào khác ngoài vườn trường, và chỗ mà Băng Hạ có thể ngồi cũng chẳng nơi nào khác ngoài gốc cây Bằng Lăng.

Khoanh tay trước ngực, cô dựa lưng vào gốc cây, nhắm mắt, ngồi đợi hết tiết học cũng chẳng biết đến bao giờ, thôi thì cứ đánh 1 giấc là tốt nhất.

_ Lại cúp học sao?

Băng Hạ vẫn ko mở mắt, cô đã quen với cảnh chủ nhân của giọng nói lạnh băng này hay xuất hiện đột ngột sau lưng, vậy nên dù giọng nói này có ở trên cây vọng xuống, cũng ko có chút gì làm cô giật mình.

_ Anh là ma xó à?

_ Lần đầu tiên có người dám nói tôi như thế. Tôi ở trên cây lâu rồi, bỗng dung cô đi đến ngồi bên dưới, vậy sao có thể gọi tôi là ma xó đc? Phải gọi cô là "đánh hơi" thấy mũi nam rất nhanh xem ra mới thỏa đáng.

_ Đánh hơi? Tôi là Kiki sao? _ Băng Hạ thở khì, môi cong lên.

_ Tôi đâu có ý đó. Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. _ Chẳng biết vì lý do gì mà người trên cây thay đổi đề tài nhanh đến vậy.

_ Tôi ko cúp học. Bị đuổi ra khỏi lớp.

_ Làm chuyện mờ ám gì vậy?

_ Tôi cãi nhau với giáo viên.

_ Trông cô vậy mà cũng ghê gớm nhỉ?

_ Bây giờ anh mới biết? Muộn rồi đấy. Còn anh? Lại cúp học chứ gì?

_ Tôi cũng bị đuổi ra khỏi lớp.

Câu trả lời của Hạo Thiên làm Băng Hạ cố gắng nín cười.

_Giáo viên nào mà muốn về miền cực lạc sớm như vậy?

Ngây người trong 2s, Hạo Thiên cũng quay đi, trên khuôn mặt hoàn mỹ hình thành 1 nụ cười.

_Băng Hạ.

_Tôi nghe.

_Ra đây với tôi 1 lát đc ko?

_Đi đâu?

_Chỗ hôm trước.

Băng Hạ ngồi xuống thảm cỏ xanh mướt, từng cơn gió thổi qua tung bay mái tóc óng mượt.

_Này, _Hạo Thiên ngồi chống 2 tay ra sau, ngược mặt lên trời.

_Gi?

_Chơi với tôi 1 trò chơi.

_Trò gì.

_Câu đố.

_Luật?

_Mỗi người đc đố người kia 3 câu, ai ko trả lời đc là thua.

_Ừm. Anh đố trước hay tôi đố trước? _Giữa 1 khung cảnh mát mẻ như thế này, thực sự Băng Hạ cũng muốn chơi 1 trò chơi gì đó.

_Tôi đố trước.

_Ok.

Hạo Thiên nheo mắt nhìn lên trời, mỉm cười.

_Ai có nhà di động đầu tiên?

_Kăng - gu - ru, Rùa, Ốc sên. _Băng Hạ trả lời mà ko cần suy nghĩ.

_Có người mang 3 quả tim. Đó là ai?

_Một bà mẹ mang thai song sinh.

Hạo Thiên bật cười. Tuy có nhiều câu đáp án ko chính xác tuyệt đối, nhưng những câu trả lời Băng Hạ đưa ra đều hợp lý, ko thể chối cãi.

_Con gì còn đau khổ hơn hươu cao cổ bị viêm họng?

Khựng lại 2s, Băng Hạ trả lời rất dứt khoát.

_Con rết bị đau chân.

Lại 1 lần nữa, Hạo Thiên bật cười, anh lắc đầu.

_Đến lượt cô.

Băng Hạ hít 1 hơi thật sâu, từ từ ngã lưng xuống thảm cỏ.

_Tôi phải hỏi câu nào để anh ko trả lời đc?

1s....2s....3s....

Ko biết đây là lần thứ mấy trong ngày, anh bật cười.

Băng Hạ nhìn Hạo Thiên, bây giờ cô mới để ý, khi cười, trên khuôn mặt hoàn mỹ không hề có vết ả xuất hiện 1 lúm đồng tiền bên má phải. Nhìn anh cười, bất giác khóe môi cô cũng cong lên. Đây không phải những nụ cười mỉa mai, khinh miệt mà cô đã từng dành cho anh. Nụ cười này, đầy đủ cả 2 bên khóe miệng, 1 nụ cười chân thật, đẹp như thiên sứ. Đến bản thân Băng Hạ cũng không biết tại sao mình lại có thể cười thoải mái như thế trước mặt Hạo Thiên.

Đúng lúc trong đầu cô đang có những suy nghĩ bồn chồn, bất chợt Hạo Thiên quay lại. Thấy Băng Hạ đang nhìn mình với nụ cười vẫn còn đọng lại trên môi, nụ cười trên môi Hạo Thiên vụt tắt.

Anh ngây người nhìn cô....

....Rồi vội vàng quay mặt đi sau khi nhận thấy trái tim mình đanglối 1 nhịp....

_Tôi từ trước đến nay rất ít cười,...

Im lặng....

_ Kể cả với ba mẹ, tôi cũng không biết số lần tôi cười với họ có đủ để đếm trên đầu ngón tay không nữa....

Im lặng....

_ Cảm ơn cô.....

Im lặng....

_....đã làm cho tôi cười....

Nói xong, Hạo Thiên lại bật cười tự chế nhạo chính mình. "Cảm ơn vì đã làm cho tôi cười"?, anh đang nói cái quái gì thế này?

_ Băng Hạ, tôi thua. Cô muốn gì?

Anh quay lại nhìn Băng Hạ, chợt khựng lại, rồi lại mỉm cười.

_Sao tôi lại có thể nói chuyện với cô....trong khi....cô đã....ngủ rồi nhỉ?

Trên thảm cỏ xanh, Băng Hạ đang nằm ngủ, mắt nhắm nghiền. Từng tia nắng vàng nhạt tỏa sức nhảy múa, đùa nghịch trên mái tóc, trên hàng mi dài, và trên làn da trắng mịn ngọc ngà của cô. Những cơn gió ôn hòa vuốt ve cô, vài sợi tóc bị gió thổi bay bay trên khuôn mặt trái xoan thanh tú. Đôi môi căng mọng đỏ ánh nắng trong suốt tô điểm thêm phần ưu mỹ, như mời gọi.

Hạo Thiên nằm xuống, chống tay bên cạnh, ngắm nhìn Băng Hạ. Cô lúc này trông không khác gì 1 thiên sứ mất đi đôi cánh, lạc bước xuống dương gian. Khác hẳn lúc cô tỉnh dậy, lạnh lùng, cô độc, tự tạo 1 tấm màn chắn, không cho ai đến gần.

Có phải anh rất biến thái không?.....

.....Khi không thể kìm lòng được mà đặt 1 nụ hôn lên đôi môi anh đào của Băng Hạ.....

Băng Hạ khẽ giật mình thức giấc, ánh nắng trưa gay gắt chiếu xuyên qua tấm kính rơi vào mắt khiến cô không thể nào tiếp tục giấc ngủ. Ngồi dậy, đưa tay dụi dụi mắt, cô giật mình khi phát hiện ra mình đang ở trong 1 căn phòng xa lạ, không phải phòng y tế, không phải phòng Giáo vụ, càng không phải phòng kí túc của cô. Căn phòng này khá đẹp, đồ đạc tuy ít nhưng được sắp xếp rất gọn gàng, sạch sẽ, ngay cả 1 hạt bụi cũng không có.

Băng Hạ nhìn xung quanh, căn phòng như vậy nhưng tuyệt nhiên không có thứ gì cho thấy chủ nhân của nó là nam hay nữ. Cả căn phòng chỉ có 1 chiếc giường, 1 bộ bàn làm việc, 1 kệ sách, ngay cả thứ quan trọng cho cuộc sống là tủ quần áo cũng không thấy. Lạ thật!

Lật tấm chăn ra, Băng Hạ bước xuống giường, lần mò ra ngoài cửa, chỉ ít thì cô cũng phải biết được mình đang ở đâu chứ.

Cánh cửa gỗ vừa mở, Hạo Thiên đã bước vào, nhìn thấy cô đang chuẩn bị bước ra ngoài, anh cất tiếng:

_Dậy rồi sao?_Không biết từ bao giờ anh đã lấy lại được lạnh lùng cổ hữu, khác hẳn lúc anh cười với Băng Hạ bên bờ hồ.

Băng Hạ ngược nhìn anh, khẽ buông:

_Đây là đâu?

_Phòng kí túc của tôi._Hạo Thiên rời khỏi cửa, tiến đến bàn làm việc, nhẹ nhàng ngồi xuống.

_Tại sao tôi lại ở đây?

_Tôi đưa cô đến.

_Tại sao lại đưa tôi đến?

_Ko thể để cô nằm ngủ bên bờ hồ.

_Sao ko gọi tôi dậy?

_Cô ngủ say quá, tôi ko thể đánh thức.

_Tôi đã ngủ bao lâu?

_26 phút.

_Máy giờ rồi?

Hạo Thiên chống tay lên thành ghế. Cô gái này...hỏi gì mà nhiều vậy? Chẳng lẽ việc đưa cô ấy đến 1 nơi an toàn hơn so với thăm cô ngoài bờ hồ để ngủ lại là 1 điều ko tốt? Có nhất thiết phải cảnh giác như vậy hay ko?

Ko liếc nhìn đồng hồ, anh đáp gọn:

_1h 34 phút.

Băng Hạ nhú mày, cô thở mạnh, đẩy cửa bước ra ngoài.

_Đi đâu vậy? _Hạo Thiên hỏi với theo.

_Đi học. _Ko thèm quay lại, Băng Hạ vẫn xăm xăm tiến về phía trước, đáp gọn lỏn.

1h 34 phút, vậy là ca học buổi chiều đã bắt đầu, cũng đồng nghĩa với việc cô đi học muộn. Tuy hôm nào công việc trên lớp của cô cũng chỉ có ngủ, nhưng cô chẳng bao giờ chỉ vì đi muộn mà nghỉ cả 1 buổi học.

Thân ảnh Băng Hạ xuất hiện ngoài cửa đã thu hút hết những ánh mắt của đám học viên, mấy vị tiểu thư kênh kiệu nhìn cô xi xầm to nhỏ. Bà giáo hồi sáng cao giọng đuổi cô ra khỏi lớp, bây giờ chỉ biết đứng ngẩn ngơ nhìn cô hiện ngang bước vào mà ko thể nói lời nào.

Nhẹ nhàng ngồi xuống, Băng Hạ mỉm cười nhìn bà giáo đang đứng trên bục giảng, chớp chớp mắt, rồi gục đầu xuống bàn, chuẩn bị ngủ.

_Bạn vẫn đi học sao? _Tiếng hỏi nhỏ của Tiểu Vy làm Băng Hạ nhú mày, liếc ngó đầu dậy. Cái gì mà "vẫn đi học"? Tiểu Vy nghĩ cô sợ bà giáo kia?

_Sao lại ko đi học?

Tiểu Vy nhìn Băng Hạ, giải thích:

_Hồi nãy Thiều gia có đến đây.

_Cái gì? Anh ta đến đây làm gì?

_Anh ta...nói với bà giáo cho bạn nghỉ ca chiều.

Băng Hạ tròn tròn mắt. Tên này....rảnh quá ko có việc gì làm chắc?

Xin cho cô nghỉ học, à không, ra lệnh cho bà giáo phải cho cô nghỉ học, ai mượn anh ta làm chuyện dư thừa vậy chứ? _Bà giáo nghe xong mặt hầm hầm như muốn ăn tươi nuốt sống học viên vậy, nhìn mà ghê. Lại còn mấy nàng tiểu thư kia nữa chứ, mặt cũng chẳng kém gì bà giáo. _Tiểu Vy vừa chép bài vừa lắc đầu. Lúc Băng Hạ chưa về, cô thực sự rất khổ sở với cả 1 lô 1 lốc những cái lườm sắc lẹm lẹm chiếu về phía mình, mà nạn nhân thực sự là Băng Hạ. Làm cái thót cho tụi nó chém thật chẳng vui về gì!

Băng Hạ nghe xong, trái với việc phải nổi giận vì tên Thiều gia kia đã gây rắc rối cho mình, cô lại mỉm cười. Ném cho những cô tiểu thư kim chi ngọc điệp kia cái nhìn thách thức, cô gục xuống bàn tiếp tục sự nghiệp ngủ.

"Ghen tị sao? Đc lắm, vậy để tôi chơi với các cô."

Xem ra những ngày tiếp theo đối với 2 người sẽ ko đc bình yên như mong đợi rồi.

_Dưa chuột!

Vừa tan học, Nhật Long đã đứng ngay trước kí túc xá đợi Tiểu Vy làm cho cô nàng chưa về đến cửa khuôn mặt đã méo xệch. Tên biến thái! Ko cần nhắc thì cô cũng ko thể quên đc bản án tử hình đang treo lơ lửng trên đầu đầu.

Gi? Mặt tối sầm, cô cất tiếng hỏi mặc dù thừa biết lí do Nhật Long đợi cô.

_Cô quên rồi à?

_Quên cái gì?

_Ôsin.

Mặt tối thêm chút nữa, Tiểu Vy gần giọng:

_Bây giờ đi.

Nhật Long mỉm cười đắc thắng, anh chìa ra trước mặt Tiểu Vy 1 mẫu giấy nhỏ:

_Đến địa chỉ này, tôi đợi.

Cái gì? Anh ko đưa tôi đi à? Màng đen trên khuôn mặt bị Tiểu Vy ném đi, cô tròn mắt, sững sốt.

_Cô ko có chân sao? Tự đi._Sau khi nhìn Tiểu Vy từ đầu đến chân như người ngoài hành tinh, Nhật Long buông 1 câu rồi cất bước đi thẳng.

Aaaa! Nhật Long! Tên biến thái! Tôi mà lấy đc sợi dây chuyền thì anh chết với tôi! Tiểu Vy tức tối giậm bình bịch chân xuống đất. Dĩ nhiên câu nói này đc phát ra sau khi Nhật Long đã đi mất dạng, nếu ko việc cô bị "xử" là điều khó tránh khỏi. Dù sao thì bây giờ tên biến thái ấy cũng hơn cô 1 bậc.

Vào nhà cất cặp, Tiểu Vy bắt taxi, phóng như bay đến địa chỉ Nhật Long đã ghi trên tờ giấy.

Căn biệt thự lộng lẫy sang trọng mở ra trước mắt Tiểu Vy. Hóa ra nhà Nhật Long cũng giàu có chứ ko như trong trí tưởng tượng của cô. Làm người hầu, à không, vệ sĩ cho Thiếu gia, cô cứ tưởng nhà hần phải khó khăn thiếu thốn lắm chứ ko ngờ lại "nứt đố đổ vách" như thế này.

Hít 1 hơi thật sâu, Tiểu Vy run run đưa tay bấm chuông cổng. 2 phút sau, 1 người phụ nữ trung niên, gương mặt phúc hậu ra mở cổng cho cô.

_Chào cô, cô là Triệu Vy?

_À, vâng.

_Cậu chủ đang chờ cô trong nhà, mời cô.

_Vâng.

Bước vào nhà, đập vào mắt cô đầu tiên là thân ảnh Nhật Long ngồi ngả nghiêng trên bộ salon đọc sách. Thấy Tiểu Vy bước vào, Nhật Long ko rời mắt khỏi trang sách, cất giọng trên chộc:

_Cô vừa đi vừa lết đấy à?

Tiểu Vy bậm môi, hất hàm

_Anh muốn tôi làm gì, nói nhanh lên!

Nhật Long bấy giờ mới từ tốn gấp trang sách lại, đứng dậy vờn vai, nhướn mày:

_Cô có tinh thần lao động thể là tốt, đi theo tôi.

Anh dẫn Tiểu Vy ra sau vườn, làm quen với những người giúp việc cũ của nhà mình.

_Người này là cô Di, quản gia._Anh chỉ vào người phụ nữ phúc hậu hồi nãy ra mở cửa cho Tiểu Vy._Cô Di sẽ hướng dẫn cho cô công việc ở đây.

_Cháu chào cô, cháu là Triệu Vy, cô cứ gọi cháu là Tiểu Vy cũng đc ạ._Tiểu Vy lễ phép cúi đầu.

_Chào cháu, để cô giới thiệu với cháu những người giúp việc của nhà mình._Rồi cô Di chỉ vào từng người một._Đây là Tiểu Mai...Tiểu An....Tiểu Ngọc....Tiểu Hoa....Tiểu Ly....Tiểu Đình....Tiểu Khôi....Tiểu Hương....Tiểu Khuê....Tiểu Khánh.....

Chưa nghe hết tên của những người giúp việc, đầu Tiểu Vy đã quay mòng mòng, mắt nhìn thấy sao bay. Cái này phải gọi là tập đoàn ôsin mới đúng, giúp việc gì mà đông như kiến, phát lương làm sao xuê? Chẳng biết tên biến thái kia có biết đếm ko mà lại bảo...nhà hần thiếu người giúp việc.

Nhìn thấy ánh mắt "ngọt ngào" Tiểu Vy vừa dành cho mình, Nhật Long cười cười với cô Di:

_Cô Di, Tiểu Vy yếu lắm, ko làm đc việc nặng đâu, cô phân công cho cô ấy công việc gì nhẹ nhàng 1 ít, như cọ bồn cầu, tắm cho con Milu hay dọn dẹp

"sản phẩm" của nó ấy.

Tiểu Vy mím chặt môi, cố gắng ko để con giận phát ra ngoài. "Sản phẩm"? Đây là công việc nhẹ nhàng? Tên này có vẻ ưu ái cô lắm đây.

_À, đồng bát đĩa hồi nãy tôi ăn để Tiểu Vy rửa đi. _Anh quay ra nở nụ cười "thân thiện" với cô _Gọi là để làm quen công việc mới ấy mà.

Coi như ko nhìn thấy đầu Tiểu Vy đã gần bốc khói, Nhật Long kéo cô vào bếp, chỉ vào đồng bát đĩa trong bồn, ra lệnh:

_Rửa đi. _Nụ cười cợt nhả hồi nãy tắt ngúm, thay vào đó là bộ mặt lãnh đạm của 1 người chủ.

Tiểu Vy dờ khóc dờ cười nhìn vào đồng bát đĩa nhem nhuốc chất cao như núi, số bát này....phải để cho cả chục người ăn, lại còn "hồi nãy tôi ăn", rõ ràng tên này muốn bày việc cho cô làm đây mà.

Ko nói ko rằng, Tiểu Vy cầm đầu cầm cổ rửa bát, rửa thắm trong miệng: "Tên biến thái chết tiệt!". Nhật Long mím cười đắc thắng bước ra ngoài.

Tiểu Vy hít 1 hơi thật sâu, chẳng lẽ Triệu Vy này mà phải chịu thua 1 tên biến thái? Đẳng nào thì cô làm việc cũng ko vì lương, làm ầu đương nhiên cũng ko bị trừ lương, vậy thì.....

"Nhật Long, anh biết tay tôi!"

Nhật Long ung dung dứt 2 tay vào túi, còn chưa kịp mừng vì chiến dịch huấn luyện cô nhóc đưa chuột đã thành công 1/3, thì hàng loạt tiếng động "nhẹ nhàng" phát ra từ bếp, đập bùm bùm vào tai anh:

"Xoảng!"

"Choang!"

"Leng keng!"

"Loảng xoảng!"

Choáng!

Một tay chống lên tường, 1 tay gõ nhẹ vào trán, Nhật Long khề lắc đầu.

Bây giờ anh cũng ko thể tưởng tượng đc cái bếp nhà mình ra sao nữa? Ko phải chỗ bát đĩa anh vừa giao cho cô ta rửa đã....về miền cực lạc cả rồi chứ???? Trời đất ơi! Đúng là bất trị mà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Roi Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tối...

Trời mưa....

Mưa rất to....

Mưa to như vậy nhưng lại ko hề lạnh chút nào, chỉ có những tia nước từ trên ào ạt đổ xuống, tuyệt nhiên không hề xuất hiện một cơn gió. Mưa mang theo hơi nóng bốc lên hâm hấp từ dưới mặt đất, ngọt ngào, oi nồng.

Băng Hạ đứng trước kí túc xá, vurun hai tay ra ngoài hứng những giọt nước mưa. Khi cô đi học về, Tiểu Vy đã đến nhà Nhật Long rồi, chỉ để lại một mảnh giấy nhỏ với những dòng chữ viết vội nguệch ngoạc, đại loại dặn Băng Hạ hãy ra ngoài ăn tối, còn mình khi nào về sẽ ghé cửa hàng thức ăn nhanh, ăn cái gì đó qua loa rồi về. Thế nhưng khi Băng Hạ tắm xong thì cũng là lúc ngoài trời đổ mưa tầm tã, trong nhà lại không có ô, kết quả là cô đã đứng đây đợi nửa tiếng rồi mà cơn mưa rào kia vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Móc điện thoại ra xem giờ, cô mím môi, hít một hơi thật sâu. Đẳng nào thì cũng thế, đứng đợi ở đây cũng không biết khi nào mưa mới tạnh, mà đến khi nó tạnh không biết chừng những quán ăn cũng đã đóng cửa mất rồi. Chi bằng lao nhanh ra ngoài ăn tạm cái gì đó, còn hơn là chịu đói, cùng lắm cũng chỉ bị ướt một chút, nhắm nhò gì chứ?

Nghĩ là làm, vội kéo chiếc mũ áo khoác lên trùm đầu, cô lao nhanh vào màn mưa, chân đạp lên những vũng nước khiến nó bắn lên những tia nước tung tóe, vài sợi tóc bay bay bị nước xối ướt nhẹp.

Dừng lại trước cổng, cô đảo mắt đảo dáo tìm một quán ăn nào đó gần gần, vì với bộ dạng này, cô cũng không thể đi xa. Qua làn nước mưa, cô chợt nhìn thấy một quán ăn đối diện cổng trường, biển hiệu sáng rực. Đang co chân định toan bước đi, cô bất chợt khựng lại khi thấy một chiếc Koenigsegg CXX đi đến và dừng ngay trước mặt mình.

_Ra ngoài trời mưa mà không mang ô, cô muốn bị ốm à?

- Kính xe hạ xuống, ánh mắt Hạo Thiên như có một làn sương mù lướt qua Băng Hạ.

Rồi anh mở cửa bước ra, tay mang theo một chiếc ô màu đen tuyền.

Gương mặt tuyệt mỹ của anh, chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt đường nét tinh tế, tay áo xắn lên gọn gàng, trông rất gọi cảm như một chàng hoàng tử vừa trút bỏ bộ lễ phục sau buổi dạ tiệc hào hoa.

_Anh đến đây làm gì? - Băng Hạ nhìn Hạo Thiên bật chiếc ô màu đen ra che cho mình, ngỡ ngác hỏi.

_...Tình cờ đi ngang. - Hạo Thiên bật chiếc ô lên, bộ dạng hơi lúng túng. - Còn cô, đi đâu dưới trời mưa thế này?

_Ăn tối.

_Hả?

_Hôm nay Tiểu Vy không về nhà, tôi ra ngoài ăn.

_Có cần tôi cho đi nhờ không? - Hạo Thiên nhướn mày, khóe miệng nhếch lên vẻ kiêu ngạo.

_Anh cũng đi ăn?

_Ừ.

_Ừm. - Băng Hạ gật đầu. Một người thông minh như cô đương nhiên hiểu rằng việc Hạo Thiên đi xe riêng đến đây hoàn toàn không phải do tình cờ. Người như anh lúc nào cũng có xe lớn xe bé đưa đón, cần gì phải đi bằng xe riêng? Nếu là đi dạo thì dưới trời mưa như thế này cũng chẳng có hứng thú.

Cô cười nhẹ, hóa ra Thiếu gia Hạo Thiên hoàn hảo, xuất sắc ở tất cả mọi lĩnh vực mà trong khoản nói dối lại thật ngốc, để cho một nữ nhân như cô đoán biết hết mọi việc. Tuy không rõ Thiếu gia đến đây vì mục đích gì, nhưng việc hữu ý đến đây là hoàn toàn có khả năng.

Hạo Thiên cũng mở cửa bước vào trong xe ngay sau khi Băng Hạ đã yên vị trong đó. Anh quét ánh mắt qua học viện Thánh Huy một lượt rồi nhấn ga cho xe chạy.

"Mưa thế này, tiếng đàn cũng sẽ bị tiếng mưa át mất."

Nhà hàng kiểu Pháp.

Khăn trải bàn bằng vải trắng điểm hồng phong cách nước Pháp, dụng cụ ăn bằng bạc sáng loáng, chiếc bình hoa cao cổ cắm một bông hồng trắng, sofa màu đỏ, nghệ sĩ violin đang kéo một khúc nhạc tình lãng mạn.

Khách không nhiều.

Bên cạnh những chậu cây che khuất.

Hạo Thiên ngồi đối diện Băng Hạ.

Ánh mắt anh như làn sương mờ buổi sớm lành đạm nhìn cô, anh hỏi:

_Tiểu Bảo ngoan chứ?

Băng Hạ ánh mắt trong veo, nhẹ nhàng đáp trả.

_Ng ngoan.

_Vậy thì tốt.

Bông hoa hồng trắng thuần khiết cắm trong chiếc bình cao cổ.

Người phục vụ bưng đĩa bò bít tết tới, mùi thơm lan nhanh, miếng thịt trông tươi ngon, hấp dẫn và bắt mắt. Sau khi anh ta rời đi mà không quên kèm theo một câu nói quen thuộc "Chúc quý khách ngon miệng!", nghệ sĩ kéo violin bước tới bàn dạo một khúc nhạc vui vẻ nhẹ nhàng.

Băng Hạ bắt đầu chú tâm vào ăn.

Hạo Thiên chỉ ăn vài miếng, anh đặt dao xuống, ngẩng đầu nhìn cô.

_ Cô học 10A3?

Băng Hạ bỗng khựng lại.

_ Chẳng phải hôm nay anh xin cho tôi nghỉ học đã biết rõ rồi à?

Hạo Thiên nhìn Băng Hạ lạnh tanh, rồi mỉm cười, nụ cười nửa miệng gian xảo.

_ Cô biết rồi à?

_ Ngó ngàng. Anh nghĩ tôi có thể lờ đi những ánh mắt giết người phóng về mình liên tục sao? Tôi đâu phải thần thánh? - Chăm chú vào đĩa thức ăn, Băng Hạ điềm nhiên trả lời.

_ Xem ra tôi đã làm một việc dư thừa. - Vẫn giữ nụ cười trên môi, ánh mắt Hạo Thiên bỗng trở nên sâu xa kỳ lạ.

_ Giờ anh mới biết? Những chuyện người khác tự ý giúp tôi đều là dư thừa. - Băng Hạ cắm chiếc đĩa vào miếng bít tết đã cắt nhỏ, bỏ vào miệng.

_ Cô có phải là con gái không thế? - Hạo Thiên mỉm cười chế giễu, anh lấy miếng giấy trắng tinh được gấp gọn gàng bên cạnh, với tay, chấm nhẹ một cái vào khoe môi Băng Hạ. _ Đồ ăn dính cả ra ngoài miệng rồi này.

"Thích!"

Vì khoảng cách quá gần, nên cả hai con người lạnh lùng này, trái tim...đều bước hụt một nhịp.

Hạo Thiên vội rút tay về, ho khan một tiếng.

Băng Hạ bối rối quay mặt đi chỗ khác.

Là do hành động quá thân mật hay do hai con người này quá đa cảm nhỉ?

Sau khi dọn dẹp xong "xác" của đồng bát đĩa bị mình đập phá tàn ác hồi nãy, Tiểu Vy lại cầm đầu cầm cổ vào làm cả đồng công việc vô cùng "nhẹ nhàng" mà cậu chủ.....biến thái giao cho. Nào là lau toàn bộ căn nhà này, dọn dẹp từng căn phòng một. Nghe đã thấy kinh hãi, huống hồ "cái nhà" mà Tiểu Vy phải lau là cả tòa biệt thự rộng thênh thang, và tất cả các phòng mà cô phải dọn dẹp có thể sánh với số phòng bệnh trong cái bệnh viện to nhất nhì thành phố. Bình thường tất cả những người làm chia nhau ra dọn dẹp mà còn không xuể, ấy vậy mà tên biến thái chết tiệt đó lại bắt một mình cô "xông pha trận mạc", còn tất cả những người làm kia thì được...ngủ. Chả trách sao Tiểu Vy cứ lau xong được một phòng thì nổi oán giận tên biến thái kia trong cô lại dâng cao lên một ít, chắc sắp chộc thùng trời rồi.

Tiểu Vy hai tay xách xô nước, khom lưng mệt mỏi bước xuống cầu thang.

_ Xong rồi à? _ Nhật Long đang ngồi vắt chân trên ghế salon nhướn mày, nở nụ cười hài lòng. Bên cạnh là đám người giúp việc nhìn cô một cách ái ngại.

Tiểu Vy không thèm nhìn Nhật Long, khề khàng gập đầu. Ánh mắt của những người làm mờ to hết cỡ, đưa tay che miệng, một số khác lại quay ra xì xầm với nhau. Chắc họ đang nghĩ cô là siêu nhân. Cũng phải, một mình lau hết cái tòa nhà này không là siêu nhân cũng là thần tiên giáng thế.

Trong lòng Nhật Long dấy lên một chút áy náy, bắt một nữ nhân như cô làm những việc nặng nhọc như thế này, quả thật có hơi quá đáng. Đúng là anh muốn dạy dỗ cô, nhưng không phải hành hạ cô.

_ Mọi người đi làm việc đi! - Quay ra đám người giúp việc bên cạnh, anh phẩy tay. - Dưa chuột, cho cô nghỉ một lát.

Tiểu Vy nghe được câu nói tốt lành hiếm hoi từ Nhật Long thì mừng rơn, thả người xuống ghế. Cô Di bảo một cô người làm xách hộ Tiểu Vy xô nước xuống nhà bếp, còn mình thì đi rót một cốc nước mát lạnh, dúi vào tay cô, ân cần bảo cô uống.

_ Cảm ơn cô! - Tiểu Vy đón lấy cốc nước từ cô Di, ánh mắt cảm kích.

Cô Di mỉm cười đáp lại, rồi cũng bỏ xuống nhà, để lại không gian rộng rãi cho cô và Nhật Long.

_ Ngày làm việc đầu tiên thấy thế nào? - Chẳng để cho không gian yên lặng bao trùm, Nhật Long cất tiếng ngay sau khi cô Di vừa đi khỏi.

Tiểu Vy bình thần uống hết cốc nước, ánh mắt lạnh tanh.

_ Cái đây tôi phải hỏi anh mới đúng. Anh đã hài lòng chưa?

_ Hài lòng? - Nhật Long cười khẩy - Nhiều đó công việc mà cô hỏi tôi hài lòng chưa ư? Nếu cô nghĩ đến việc trả lại sợi dây chuyền thì mau quên đi, vì

nếu cô không làm tốt, có thể tôi sẽ tịch thu sợi dây đó mãi mãi đây.

Tiểu Vy thờ khi, cô đứng dậy.

_Tôi đi nấu ăn.

_Khoan đã.

Tiểu Vy đang định đi thì dừng lại, cô quay lại nhìn Nhật Long, ánh mắt khó hiểu.

_Cô không có điện thoại à? - Nhật Long hỏi, mắt nheo lại.

Chợt nhớ đến chiếc điện thoại yêu dấu hôm trước bị cướp mất, Tiểu Vy gật đầu.

_Cầm lấy. - Nhật Long đứng dậy, chìa ra trước mặt cô một chiếc Apple iPhone 4 sáng loáng. - Để tiện việc liên lạc.

Nhận được cái nguyệt sắc bén từ Tiểu Vy, anh cười khở, nói tiếp.

_Yên tâm, tôi không lấy tiền đâu.

_Không phải tôi sợ anh lấy tiền, nhưng từ trước đến nay Triệu Vy tôi không bao giờ nhận đồ của người khác, đặc biệt là tên biến thái như anh. - Tiểu Vy cao giọng, tỏ ý châm biếm.

Nhật Long phá lên cười ngặt nghẽo, nụ cười đúng chất....biến thái, nhưng Tiểu Vy lại thấy nó quá ư là....nguy hiểm, báo hiệu những lời cô vừa nói có thể quay lại phản cô.

_Cô lại nằm mơ giữa ban ngày à? Dưa chuột, cô nghĩ tôi cho không cô chiếc điện thoại này sao? Khi nào cô làm hài lòng tôi và vụ giao dịch giữa chúng ta kết thúc, tôi sẽ đòi lại nó đây, tôi không hào phóng đến mức cho một quả dưa chuột ngọc dùng điện thoại đâu.

Đấy, biết ngay mà, tên này bật lại như tôm. Tiểu Vy bậm môi, đưa tay giật phắt chiếc điện thoại cảm ứng trong tay Nhật Long, quay lưng ngúng nguẩy bỏ đi. Lấy thì lấy, sợ gì! Đằng nào hần ta cũng cầm của cô sợi dây chuyền quý giá, vậy cô cũng phải cầm của hần một thứ đồ gì đó mới công bằng.

_Tôi lưu số của tôi vào rồi đây. - Nhật Long gọi với theo khi Tiểu Vy còn chưa kịp khuất dạng sau hành lang.

Sau bữa ăn ở nhà hàng Pháp, Hạo Thiên đưa Băng Hạ về Thánh Huy.

Mưa đã tạnh.

_Cảm ơn đã đưa tôi về. - Giọng Băng Hạ lạnh lùng.

_.....

_Cầm lấy đi. - Cô đưa ra trước mặt Hạo Thiên một số tiền. - Trả tiền hồi nãy anh thanh toán bữa ăn giùm tôi.

Hạo Thiên nhìn xuống tay Băng Hạ, cười khẩy. Trả tiền? Cô ta nghĩ anh cần sao?

_Cô nghĩ tôi là ai?

Vốn là người thông minh, đương nhiên Băng Hạ hiểu Hạo Thiên đang nghĩ gì.

_Không phải tôi coi thường anh, nhưng tôi không muốn nợ bất cứ ai cả, dù chỉ là một thứ nhỏ nhặt cũng phải giải quyết hết. - Băng Hạ nhìn ra xa, nói rành mạch từng chữ.

_Tôi có nói cô đang nợ tôi sao? - Hạo Thiên nhướn mày, cảm giác này thật khó chịu, cứ như anh đang được người khác bố thí cho vậy.

_Nhưng....

_Không cần trả lại - Hạo Thiên ngắt lời Băng Hạ - Hôm nay ở ngoài bờ hồ tôi đã chơi thua cô, bữa ăn này coi như tôi mời.

Rồi anh bước ra ngoài xe, phóng đi mất hút vào màn đêm.

Băng Hạ nhìn theo cho đến khi khung cảnh trước mắt chỉ còn lại một màu đen đặc quện vào nhau, cô thở dài, bước vào trong nhà.

.....

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra.

Tiểu Vy uể oải bước vào, rón rén cố gắng không gây tiếng động. Giờ này chắc Băng Hạ cũng đã ngủ rồi. Cô khóa cửa lại, quay người định bước về

phòng, thì một bóng trắng lao đến, lăn vào lòng Tiểu Vy làm cô giật thót mình.

Dùng hai tay nâng bóng trắng vừa rồi lên cao ngang mặt, cô nhú mồm, chu môi lên:

_Bảo Bảo, con tính hại mẹ chết vì đứng tim có phải không? Hừ quá à, sao giờ này còn chưa đi ngủ?

Tiểu Bảo nhắm mắt lại kêu lên những tiếng "meo, meo" nũng nịu, rồi dụi dụi đầu vào người Tiểu Vy. Cô mỉm cười, bế Tiểu Bảo đến chỗ ghế sofa, ngồi phịch xuống.

_Bảo Bảo, con biết không? Hôm nay mẹ phải đi làm việc cho một tên cực kì biến thái, mệt chết đi được.

_Meo, meo.

Tiểu Vy cười, dí sát Tiểu Bảo vào mặt mình, cọ cọ mũi vào chiếc mũi nhỏ hồng của Tiểu Bảo, dịu dàng nói:

_Thôi, con đừng nóng, hần như vậy mà cũng biết thương người á, thấy mẹ làm việc mệt cũng cho nghỉ, rồi còn mua điện thoại cho mẹ nữa nè.

Như để làm bằng chứng, Tiểu Vy rút từ trong túi áo ra chiếc điện thoại đen bóng, giơ ra trước mặt ngắm nghía.

_Tên này đúng là phung phí, điện thoại này có vẻ đắt tiền, thế mà dám bỏ tiền ra mua cho mẹ.

"Tôi đã lưu số của tôi vào rồi đó."

Chợt nhớ đến câu nói của Nhật Long lúc tối, Tiểu Vy bật máy lên, vào phần danh bạ.

Trong danh bạ chỉ có đúng một số duy nhất, ghi tên là....."Cậu chủ đẹp trai".

Tiểu Vy miệng há hốc, cái tên này, vô duyên hết chỗ nói, cậu chủ đẹp trai ư? Hoang tưởng. Cái tên tự cao tự đại này...

Ngay lập tức, Tiểu Vy sửa lại, tên mới được lưu:

"Tên biến thái chết tiệt."

_ Còn chưa ngủ, ngồi ngoài này làm gì thế?

Căn nhà này đúng là toàn những thứ làm người ta giật mình, hồi này là Tiểu Bảo, bây giờ là giọng nói lạnh toát chạy dọc sống lưng vang lên từ phía cửa phòng ngủ mà Tiểu Vy thừa biết là của ai nhưng vẫn giật mình.

_Băng Hạ! Bạn không thể dùng cái kiểu luôn đứng sau lưng người khác mà hù như vậy sao? - Tiểu Vy quay lại mắng. Tuy lời nói có phần cáu gắt nhưng giọng điệu lại tha thiết vô cùng, như van nài, cầu xin.

Băng Hạ nhìn điệu bộ đưa tay lên ngực để che đi cái lồng ngực đang phập phồng không ngừng của Tiểu Vy mà phì cười. Nhát gan!

_Hôm nay đi làm thế nào?

_Ừm, cũng khá mệt, nhưng những ngày sau có lẽ còn khổ sở hơn nhiều.

_Ừ, vậy đi tắm rồi ngủ đi. Mai còn đi học, muộn rồi đấy.

Vừa dứt câu thì cửa phòng ngủ đóng lại, Tiểu Vy uể oải bước vào phòng tắm, xả nước điện cuồng.

Sáng...

Trương Thánh Huy hôm nay ồn ào khác thường.

Trong một căn phòng rộng rãi....

_Mai Đông...cậu lấy đâu ra những bức ảnh này? - Phù Dung đang đứng đối diện Mai Đông, tay nắm chặt một xấp ảnh, giọng nói nghẹn ngào như tắc nghẹn trong cổ họng.

_Xin lỗi, mình đã cho người điều tra. Mình cảm thấy anh ta có gì đó..._Mai Đông tránh ánh mắt đau khổ của Phù Dung, nặng nề nói.

Đôi mắt Phù Dung mang theo sự hoang mang, mềm yếu nhìn vào từng bức ảnh, không dám tin vào mắt mình, dường như sự tin tưởng đã bị lấy mất hết rồi, cô van nài lần cuối cùng, hy vọng những điều cô vừa nghe không phải sự thật.

_Không phải nhầm lẫn sao? Người trong bức ảnh này....có đúng là.... - Phù Dung cố gắng gượng cười, trong đáy mắt thấp thoáng những giọt nước chỉ trực trào ra, nụ cười trên khuôn mặt yếu ớt, cô chỉ mong những tấm ảnh này thành quả của một sự nhầm lẫn nào đó, hay chỉ là người bạn thân của cô đang chọc ghẹo cô, chỉ vậy thôi...

_ Là thật. - Mai Đông hạ giọng, cô không biết phải chứng minh như thế nào, chỉ có thể buông lời thừa nhận. Tuy nói như vậy, nhưng cô biết, Phù Dung rất tin cô.

Ánh sáng trong đôi mắt Phù Dung tan vỡ, sự đau khổ, phẫn nộ vì bị người mình yêu lừa dối, qua mặt, khiến cô mất đi sự kiềm chế.

_ Này, Phù Dung, bạn đi đâu vậy? - Mai Đông hoảng hốt nắm lấy tay Phù Dung khi cô đang quay gót chuẩn bị rời khỏi.

_ Đi đâu ư? Mình phải đi dạy dỗ con bé không biết điều ấy một bài học! - Phù Dung giận dữ nói, rồi giật lại tay mình ra khỏi bàn tay Mai Đông.

_ Trời nắng, trời nắng, thò đi tắm nắng, vurun vai, vurun vai....

Tiểu Vy vừa nhảy chân sáo vừa nghêu ngao hát bên cạnh Băng Hạ trên đường lên lớp khiến Băng Hạ không khỏi nhẹ nhàng nhắc nhở, nhưng trong ánh mắt vẫn thấp thoáng ý cười.

_ Thôi nào, muốn mình ngắt trên đường hả?

_ Xì! Ngắt làm sao được? Mình hôm nay đang vô cùng yêu đời, đừng có chọc giận mình.

_ Yêu đời? - Băng Hạ bật cười.

_ Phải đó, bạn không thấy sao? Hôm qua mình tưởng sợi dây chuyền mẹ tặng đã mất, vậy mà hóa ra không phải. Rõ ràng ông trời rất thương mình.

Đúng vậy, tuy sợi dây chuyền đó rơi vào tay Nhật Long, và hẳn ta còn bắt Tiểu Vy đi làm ôsin cho hắn, nhưng đối với cô mà nói, sợi dây đó không rơi bên ngoài và bị thất lạc đến nơi nào đó là đã vô cùng may mắn rồi. Còn việc làm ôsin với cô cũng chẳng có gì khổ cực, chỉ là lau lau chùi chùi, những việc như vậy cô đã làm qua rất nhiều là đằng khác.

Hai người còn đang huyền thuyên trên hành lang gần đến lớp, bất chợt Tiểu Vy tròn mắt chỉ vào đám đông đang bu quanh cửa lớp 10A3, thốt lên:

_ Gì thế kia?

Tuy khoảng cách giữa chỗ hai cô đứng và đám đông vẫn còn rất xa, nhưng Băng Hạ đã lò mò nhận ra Công chúa Phù Dung trong đám đông đó. Khuôn mặt xinh đẹp ấy không thể lẫn đi đâu được.

Bỗng một nữ sinh trong đám đông quay lại nhìn thấy Băng Hạ và Tiểu Vy, phấn khích kêu lên:

_ Đến rồi kia!

Đám đông quay lại.

Tất cả các con mắt đều dán vào người Băng Hạ đang bình thản đi đến. Tuy cô không hiểu lắm chuyện gì đang xảy ra, nhưng đương nhiên cũng không thể chùn bước.

Công chúa Phù Dung từ trong đám đông đi ra, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao, có thể ngay lập tức giết người.

_ Cô là Dương Băng Hạ?

_ Phải.

Phù Dung ném vào người Băng Hạ một xấp ảnh.

_ Xem đi.

Băng Hạ cúi xuống nhặt những bức ảnh rơi lộn xộn trên mặt đất.

Bỗng...

Người cô khựng lại, đôi mắt mở to kinh ngạc.

Trong những tấm ảnh Phù Dung vừa vớt ra đều chụp hai người, một nam một nữ.

Và...

Đó chính là cô và Hạo Thiên!

Cô đã hiểu mục đích những người này đến đây làm gì rồi.

Tiểu Vy ghé đầu nhìn vào bức ảnh, khuôn mặt không biểu cảm gì ngoài hai chữ "sùng sốt".

_Băng Hạ, đây là....

Tiểu Vy gọi khẽ, đưa tay nhặt những bức ảnh kia lên. Bức thì chụp Băng Hạ đang đứng trước cổng trường, Hạo Thiên từ trong ô tô cầm ô chạy ra, bức thì chụp hai người đang ngồi trong nhà hàng, Hạo Thiên dùng giấy lau miệng cho Băng Hạ. Và một bức nguy hiểm nhất....đó là cảnh sau kí túc xá nam, Hạo Thiên đang....hôn Băng Hạ. Rất nhiều bức mà Tiểu Vy còn chưa bao giờ nhìn thấy, và cũng chưa bao giờ nghe Băng Hạ kể, sao bây giờ nó lại nằm trong những tấm ảnh này? Là Băng Hạ giấu cô hay những người này đã bịa đặt?

Băng Hạ sau giây phút ngỡ ngàng đã lấy lại bình tĩnh, cô ngẩng cao đầu, giọng lạnh như băng.

_Xem rồi.

Phù Dung cố gắng giữ bình tĩnh.

_Người trong tấm ảnh này là cô?

_Phải.

_Tấm ảnh này chụp đúng sự thật?

_...Phải.

Phù Dung cắn chặt môi, tuy cô chắc chắn những bức ảnh này không phải ảnh ghép nhưng vẫn giật mình trước thái độ thừa nhận không chút do dự của Băng Hạ.

Cô từ từ đưa tay lên.

Ngón tay căng chặt đầy hận thù.

Hướng về gò má Băng Hạ.

Nín thở...

Bàn tay mưng theo hướng gió cực kì đau khổ.

Không khí như đông cứng lại, tất cả những người trong đám đông đều căng mắt dõi nhìn.

"Bốp!"

Một cái tát giáng mạnh xuống má trái Băng Hạ.

Phù Dung như dồn hết nội lực vào cái tát này, khoảnh khắc bàn tay cô ta dán lên mặt Băng Hạ hình như có ánh lửa tóe ra trong không khí, tất cả mọi người đều nghe rất rõ âm thanh dội ra từ cái tát vừa rồi.

Băng Hạ kinh ngạc mở to đôi mắt, cô nhìn chằm chằm vào Phù Dung, gương mặt trắng bệch, dấu bàn tay in trên má trái từ từ nổi hẳn lên, bông rớt.

_Băng Hạ! - Tiểu Vy đưa tay bịt miệng, kinh hoàng kêu to.

_Đồ hồ ly tinh. - Phù Dung gằn giọng - Quyển rũ Thiều gia, mày là ai chứ?

Tiểu Vy nắm lấy tay Băng Hạ, mắt ngấn nước, nhìn Phù Dung đầy căm giận.

_Cô thật quá đáng! Băng Hạ đã làm gì sai chứ? Những bức ảnh này chẳng qua chỉ là giả tạo, vậy mà cô không thèm điều tra kĩ đã ra tay đánh người, Công chúa ư? Ngu xuẩn!

_Mày nói gì? - Phù Dung tròn trừng mắt, gờ tay đẩy ngã Tiểu Vy một cái thật mạnh ra sau.

_Tiểu Vy!

Giờ đến lượt Băng Hạ bất mãn kêu lên, cô chạy lại đỡ Tiểu Vy, mở to mắt nhìn Phù Dung, nói lạnh:

_Muốn đánh thì đánh tôi, Tiểu Vy không có lỗi gì trong chuyện này cả.

_Được. - Phù Dung cười lạnh, ra hiệu cho hai nam sinh lại gần giữ chặt lấy Băng Hạ, hai nam sinh khác cũng được phái đến giữ lấy Tiểu Vy, không cho cô chạy ra trước cản trở "công việc" của Công chúa.

Đám đông xung quanh nhìn Băng Hạ xì xầm to nhỏ, có người thương cảm, có người lại cười mỉa mai. Từ trước đến nay ai ai cũng biết Thiều gia và Công chúa là cặp đôi tiên đồng ngọc nữ nổi tiếng khắp Thánh Huy và ở những học viện khác. Cô gái này ngang nhiên xen vào giữa, quả thật là to gan.

Phù Dung tiến lại gần Băng Hạ đang bị hai nam sinh giữ chặt.

_Loại hồ ly tinh lẳng lơ như mày, phải bị đánh cho hồng khuôn mặt xinh đẹp mới không đi quyến rũ người khác.

Cô vung tay lên!

"Bốp!"

Lại một cái tát rất mạnh vào má trái Băng Hạ, thậm chí âm thanh vọng lại của cái tát đó còn lớn hơn cái tát lúc trước, bàn tay đó hình như mang theo nỗi oán hận không gì sánh nổi, như muốn đập nát mặt kẻ đang đứng trước ra. Băng Hạ bị đánh mạnh đến nỗi đầu bị nghiêng hẳn sang một bên, sắc mặt nhợt nhạt như không còn giọt máu.

Cả đám đông giật bắn người kinh hãi.

_Băng Hạ! - Tiểu Vy khuôn mặt ướt đầm nước mắt, gào khóc, cô bắt lực khi không thể chạy đến che chở cho Băng Hạ.

Phù Dung cười lạnh.

_Xem ra mày cũng gan lì đấy nhỉ? Bị hai tát của tao mà không kêu lên tiếng nào. - Phù Dung nghiêng đầu.

_Thật quá đáng!

Giọng nói đầy tức giận, Tiểu Vy giãy dụa để thoát khỏi sự kìm kẹp của hai tên nam sinh bên cạnh, đột nhiên xông thẳng tới, cô giống như gà mẹ che chở cho Băng Hạ sau lưng mình, ánh mắt Tiểu Vy tức tối trợn lên nhìn thẳng vào Phù Dung.

_Công chúa như cô mà chỉ biết hiếp đáp người khác, sao không gọi hẳn tên Thiều gia ấy đến, để hẳn nói xem Băng Hạ đã quyến rũ hẳn như thế nào?

"BỐP!"

Phù Dung thẳng tay tát vào đầu Tiểu Vy không thương tiếc. Tiểu Vy bị đánh mạnh lao đảo vài bước về phía trước rồi té nhào xuống đất.

_Không được đụng đến cô ấy. - Băng Hạ quát lên, ánh mắt xốt xa hướng về dáng vẻ đau đớn của Tiểu Vy.

Phù Dung quay lại nhìn Băng Hạ.

_Được! Tao sẽ không đụng đến con bạn của mày. Vậy.... - Cô xoay xoay lọn tóc trong tay - Mày chịu để cho tao đánh chứ?

Tiểu Vy nghe nói vậy thì bật dậy ngay tức khắc, đang chuẩn bị lao đến bên Băng Hạ thì ngay lập tức, cô bị hai nam sinh giữ chặt, áp mặt cô vào bức tường.

_Thế nào? - Sau khi nhìn thấy Tiểu Vy bị khống chế, Phù Dung quay sang hỏi Băng Hạ - Đứng yên để tao đánh, công việc cũng không nặng nhọc lắm phải không?

_Đừng, Băng Hạ! - Tiểu Vy tuy bị ép chặt vào tường, nhưng vẫn không thể không lên tiếng can ngăn, làm sao cô có thể để Băng Hạ vì cô mà chịu bị đánh chứ?

Băng Hạ nhắm mắt lại, cố gắng nén hơi thở xuống. Giữa cô và Tiểu Vy, chỉ được chọn một. Cô không thể để Tiểu Vy bị liên lụy, chi bằng...

Cô mở bừng mắt, ánh mắt sắc lạnh như dao thép.

_Được!

Đôi môi hồng của Phù Dung dần ra thành nụ cười hài lòng.

_Tốt!

Bàn tay trắng nõn từ từ giơ lên.

"BỐP!"

Khuôn mặt Băng Hạ nghiêng về một phía sau cái tát vừa rồi.

Tiểu Vy không ngừng rơi nước mắt. "Băng Hạ....."

Bắt lực...

Không thể bảo vệ được người bạn...

Cô cảm thấy giận chính bản thân mình, sao mọi khi mạnh mẽ là thế, vậy mà bây giờ lại không thể vùng dậy chống lại?

"BÓP!"

Bàn tay Phù Dung giáng xuống, âm thanh cái tát như tiếng sét kinh hoàng đập vào mặt Băng Hạ.

Môi mím chặt, cô không để bất kì tiếng kêu nào phát ra ngoài. Ánh mắt cô vẫn vô hồn, lạnh lùng như thế, càng làm cho con thịnh nộ trong Phù Dung dâng cao đến đỉnh điểm.

_Tiện nhân!

"BÓP!"

Dấu năm ngón tay in hằn!

_Hồ ly tinh không biết xấu hổ!

"BÓP!!"

Lại một cái tát!

_Loại con gái không có lòng tự trọng!

"BÓP!"

Băng Hạ đứng lặng lẽ, chịu những cái tát thật mạnh lần lượt giáng xuống mặt mình.

Cô đưa mắt nhìn ra đằng sau Phù Dung. Long phụng sum vầy. Vương Ngọc Bảo Yến, Lâm Hạ Quỳnh, Diệp Mai Đông...đủ cả. Chúng đang nhìn cô với ánh mắt cực kì hả hê. Cả đám đông đứng xung quanh kia nữa. Tuy họ chỉ là những học viên xa lạ chưa bao giờ cô nhìn thấy, chỉ là có chuyện nên bu lại xem, nhưng cô cũng hoàn toàn không muốn họ nhìn thấy nỗi nhục nhã đang bủa vây kín phía cô như thế này. Đối với một người lạnh lùng đến ngạo mạn như cô, cái đau bị đánh mãi mãi không bao giờ có thể so sánh nổi với việc bị người ta chứng kiến nỗi nhục nhã và sự xấu hổ. Nhưng cô không thể nào đánh trả....vì Tiểu Vy.

Sắc mặt Băng Hạ trắng bệch, trắng bệch, như thể một khắc nữa thôi là sẽ chết vì mất máu. Một vệt máu nhỏ từ khóe miệng cô chảy ra.

"BÓP!"

Hai bên má Băng Hạ đã hoàn toàn tê dại, cùng với từng cái tát giáng mạnh xuống mặt, màn đêm dần kéo đến trước mặt cô hết như cái đêm ba mẹ cô mất, giông tố đầy trời, mưa gào sấm thét trong kí ức.

Ba...

Mẹ...

Lại thêm một cái tát thật mạnh vào mặt cô, lạnh lùng hắc ám, nỗi đau và nỗi nhục nhã này sẽ mãi ghi lòng tạc dạ, cô khép chặt đôi mắt, cố gắng đứng vững trên đôi chân của mình. Không thể ngã được! Dương Băng Hạ, mày không thể ngã!

"BÓP!"

Lại một cái tát không chút thương tình mà giáng xuống.

Tiếng cười và lời lăng mạ của Phù Dung..

Đám đông xung quanh trở nên kinh hãi, tuy lúc đầu thấy Băng Hạ bị đánh như vậy cũng thấy thích thú, nhưng dần dần, trong lòng họ bỗng dâng lên niềm thương cảm.

Phù Dung vẫn liên tiếp tát Băng Hạ với ánh mắt hung hãn độc ác, chẳng giống với Phù Dung thánh thiện, thanh khiết thường ngày chút nào. Mọi người vẫn không thể tin được trước hình tượng Công chúa

địu hiền, tốt bụng trong lòng họ lại có thể hành động độc ác đến vậy.

Bên cạnh đó, cái dáng vẻ run rẩy trắng bệch nhưng không hề khuất phục của Băng Hạ lại khiến trái tim của mọi người bị chấn động. Phù Dung gầm gừ đến hết sức tát Băng Hạ, còn Băng Hạ sắc mặt trắng bệch, đôi má đỏ sưng tấy, nhưng ánh mắt cô vẫn hiên ngang kiên cường nhìn thẳng vào Phù Dung, không mảy may sợ hãi.

"BÓP!"

Một cái tát nữa.

Ngạt thở...

Không chịu được nữa rồi...

Phù Dung lại tiếp tục giơ tay lên....

Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng...

Tất cả mọi người đều nín thở quan sát....

Tiểu Vy nhắm chặt mắt lại....

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy....

Thiếu gia xuất hiện....

Gương mặt anh tú đẹp đẽ như Thần Mặt Trời.

Bầu trời hôm nay không có nắng, xanh thẫm một màu như sắp có mưa. Ánh mắt Hạo Thiên trầm lắng, trống rỗng khi vừa nhìn thấy Băng Hạ sắc mặt nhợt nhạt, bóng dáng thảm hại, đứng giữa đám đông.

Tiểu Vy mừng rơi nước mắt....

Riêng Bảo Yến đứng sau thì lại nghiêng răng, lòng thầm tức giận. Cô nhìn cái mặt nạ lạnh lùng thường ngày của Băng Hạ cuối cùng đã bị đánh cho tơi tả, sao tự dưng lại xuất hiện một Thiếu gia đến cứu nguy cho cô ta? Có tức không cơ chứ?

_Phù Dung! Em đã quá đáng quá rồi đấy. - Giọng nói trầm trầm nhưng không giấu nổi cơn thịnh nộ đang chờ dịp bùng phát của Hạo Thiên khiến cho cánh tay đang giơ cao lơ lửng của Phù Dung bất ngờ buông thõng xuống.

_Em...em...Hạo Thiên....! - Khuôn mặt hung hãn khi nãy của Phù Dung được chủ nhân của nó giấu đi một cách khéo léo, ngay lập tức trưng ra bộ mặt giả nai ngơ ngác.

Hạo Thiên không quan tâm đến Phù Dung, ánh mắt sắc như dao dừng lại ở hai nam sinh đang giữ chặt Băng Hạ. Không hẹn, hai tên đó ngay lập tức buông tay cô ra như bị thôi miên.

_Không sao chứ? - Anh tiến đến gần Băng Hạ, ánh mắt có phần dịu hơn trước.

Băng Hạ ngước lên.

Không sao.....

Trời đất xoay chuyển...

Sao đứng trước anh, cô lại thấy yếu ớt thế này?

Chút sức lực cuối cùng của cô đã bị tiêu hao, đã kết thúc rồi, không cần cố gắng nữa.

Thân hình cô từ từ đổ sụp xuống mặt đất lạnh lẽo.

Trước khi trời đất tối sầm kéo đến sau mí mắt, cô vẫn nghe văng vẳng bên tai tiếng ai đó gọi tên cô. Là Tiểu Vy, và....

Anh.....

Phù Dung đứng trong phòng đã từ rất lâu rồi.

Cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn tấm lưng lưng lưng lờ lờ của Hạo Thiên đang xoay về phía mình, ánh mắt hướng ra cửa sổ.

Lúc bị Hạo Thiên gọi lên, cô những tưởng sẽ bị anh mắng, nhiếc móc, hay thậm chí là đánh cô, và cô cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho chuyện đó. Thế nhưng từ lúc lên đây, Hạo Thiên một lời cũng không nói, giống hệt như mặt biển lặng gió, khiến cho trong lòng cô xuất hiện những dự cảm không hay. Sự yên tĩnh này xem ra còn đáng sợ hơn cả những hành hạ về thể xác. _Hạo Thiên....

Phù Dung cuối cùng cũng phải cất lên tiếng nói. Cô không thể tiếp tục chịu đựng cái sự yên tĩnh chết chóc này thêm một giây phút nào nữa rồi.

_Lý do?

Hạo Thiên cuối cùng cũng để cho tiếng nói lạnh như băng tuyệt ngàn năm của mình thoát ra khỏi cổ họng.

_ Dạ? - Phù Dung không hiểu ngược mặt lên hỏi lại, trong lòng thầm mong Hạo Thiên đừng mất kiên nhẫn mà nổi nóng.

_ Lý do cô đánh Băng Hạ? - Hạo Thiên vẫn trầm giọng. Giọng nói trầm trầm lạnh lẽo u uất đó khiến cho Phù Dung không thể nào nhận ra được anh có phần nộ hoặc tức giận hay không.

Đôi mắt Phù Dung khẽ mở to ra, rồi lại trở lại bình thường. Lý do? Lý do là....

_ Những bức ảnh này....

Cô chậm chậm đưa ra trước mặt Hạo Thiên một xấp ảnh. Cô không biết xem xong anh có thêm phần tức giận hay không, nhưng cô muốn anh hiểu, cô cũng không phải là đánh người vô cớ.

Hạo Thiên nhẹ nhàng lật giở từng tấm ảnh. Hành động của anh không có vẻ gì là hấp tấp, vội vàng hay nóng giận cả, khiến cho trong đầu Phù Dung đột ngột có suy nghĩ rằng những dự cảm không hay tồn tại trong đầu cô một phút trước có thể sẽ không thành sự thật.

Hồi lâu, Hạo Thiên mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo.

_ Cô theo dõi tôi?

_Không, là Mai Đông, cô ấy..... - Phù Dung bối rối. Từ trước đến nay cô biết Hạo Thiên rất ghét chụp ảnh, rất ghét bị quản lý quá chặt và cũng rất ghét bị theo dõi. Không chừng những bức ảnh này không những không cứu nguy được cho cô, mà còn làm mọi việc đi theo chiều hướng xấu đi.

_ Những bức ảnh này thì sao? - Không để Phù Dung kịp giải thích, Hạo Thiên lại tiếp tục chất vấn. - Chúng có liên quan gì đến việc một Công chúa như cô lại nổi hứng đi đánh người?

Phù Dung lặng người. Chẳng lẽ sau khi xem xong những bức ảnh mà cô vừa đưa, trong đó chụp anh với Băng Hạ "tình tứ" với nhau, chẳng lẽ anh không hiểu cô đang....ghen ư? Hay trong lòng anh, cô thậm chí không có tư cách để ghen?

_ Em...chỉ là... - Phù Dung cúi mặt xuống, hàng mi dày che khuất hết tâm trạng trong ánh mắt, đôi bàn tay nắm chặt, run bần bật.

_ Cô ghen? - Nét mặt Hạo Thiên vẫn không có gì thay đổi, đôi lông mày nhướn lên, xoáy sâu vào thân ảnh Phù Dung đang đứng trước mặt.

Phù Dung ngược mặt lên. Trong đôi mắt đã ầng ậc nước chỉ chực trào ra.

_ Hạo Thiên....em.em.yêu....anh, anh cũng biết mà, có phải không?

Hạo Thiên thờ dãi. Anh vất xấp ảnh xuống bàn, quay ra ngoài cửa sổ.

Anh gọi Phù Dung lên đây chỉ để nghe một lý do từ cô để bảo đảm sự thật từ hai phía. Khi nhìn thấy Băng Hạ bị đánh như thế, trên ngực anh như có cái gì đó đè nặng, không hẳn là đau, là nhói, chỉ là cảm giác khó thở cứ quẩn chặt lấy tim. Anh cứ nghĩ rằng một cô gái thông minh như Phù Dung sẽ có một lý do thỏa đáng cho hành động này. Thế nhưng cái "lý do thỏa đáng" mà anh mong đợi chỉ là một xấp ảnh cộng với một sự ghen tuông mù quáng của cô - một người trước giờ luôn nói yêu anh.

_ Phù Dung, chẳng lẽ cô không hiểu từ trước đến giờ tình cảm của tôi không dành cho cô hay sao? - Hạo Thiên vẫn quay lưng về phía Phù Dung, trầm giọng.

_ Hạo Thiên...chẳng lẽ...trong lòng anh từ trước đến giờ không hề có chỗ cho em? Một chỗ nhỏ thôi....cũng không có? - Phù Dung đưa tay lên miệng kìm chặt tiếng nấc, giọng nói run run.

_ Không phải tôi đã nói ngay từ đầu rồi sao? - Hạo Thiên quay lại, ánh mắt màu xanh lá cây sâu thẳm thẳm. - Đừng bao giờ yêu tôi, sẽ chỉ chuốc lấy đau khổ mà thôi. Là cô từ trước đến nay luôn luôn cố chấp như vậy.

Lướt ánh mắt chứa đựng những cảm xúc hỗn độn qua Phù Dung, anh nói tiếp.

_ Từ nay đừng bao giờ đụng đến Dương Băng Hạ, nếu không, cái giá cô phải trả là không nhỏ đâu.

Hạo Thiên bước ra ngoài, lướt nhanh qua Phù Dung.

Phù Dung ngây ngốc ngược mặt lên, cô quay lại, nói gấp gáp, như thể sợ nếu cô nói chậm thêm một chút nữa, Hạo Thiên sẽ đi qua cánh cửa này mà biến mất, và câu hỏi của cô sẽ mãi mãi không có câu trả lời.

_ Hạo Thiên! Anh....yêu cô ta?

Bàn tay đang đặt trên tay nắm cửa bỗng khựng lại.

Yêu? Có hay không?

Anh có thể trả lời được sao? Khi mà chính anh cũng không biết câu trả lời.

_ Chuyện đó không liên quan đến cô. - Buông một câu trả lời ngắn gọn, đơn giản, Hạo Thiên bước ra ngoài, không quên đóng cửa một cái "rầm".

Phù Dung quỳ sụp xuống nền nhà...

Khóc....

Từ trước đến giờ, lúc nào cũng vậy

Người làm Niệm Phù Dung, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Chim Ưng khóc chỉ có một người...

Phải rồi, là từ trước đến nay cô luôn cố chấp như vậy. Vẫn biết anh không yêu cô, nhưng cô vẫn cứ dai dẳng bám theo, còn tự nhận là bạn gái của anh.

Cứ nghĩ rằng trái tim băng giá của anh rồi cũng đến lúc tan chảy, cứ nghĩ rằng mình rồi một lúc nào đó sẽ có một chỗ đứng trong trái tim anh.

Hóa ra...từ trước đến giờ đều là cô ngộ nhận?

Một giọt nước mắt rơi xuống

Cô xinh đẹp

Cô thông minh

Gia cảnh giàu có

Thế nhưng anh lại không yêu cô. Có ai có thể cho cô một câu trả lời thỏa đáng không?

Sau bao nhiêu cố gắng, nỗ lực vất vả để chinh phục một người không yêu mình. Cô phong tỏa, kìm hãm anh, không cho bất cứ cô gái nào ở gần anh. Tuy rằng cô luôn kiêu hãnh về bản thân mình, nhưng khi đứng trước anh, lòng kiêu hãnh đó được dẹp gọn qua một bên, nhường chỗ cho lòng ghen tuông mù quáng. Yêu....là cái gì? Đến khi cô nhận được câu trả lời rằng anh chỉ xem cô như một người em gái, cô mới biết....

Hóa ra....từ trước đến giờ, những việc làm của cô đều là dư thừa?

Và....đến giờ cô cũng mới hiểu....ngay cả tình cảm đối với em gái mà anh dành cho cô....giờ phút này....cũng đã tan biến cả rồi....

Nước mắt vẫn cứ rơi....rơi mãi....như không bao giờ cạn....

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra.

Ánh mắt Hạo Thiên dừng lại ở người con gái đang nằm bất động trên giường.

Băng Hạ....

Hương thơm của những bông hoa Băng Lăng xinh đẹp lặng lẽ hòa mình cùng làn gió mùa hè. Băng Hạ nằm trên chiếc giường đặt trong phòng. Hạo Thiên ngồi xuống bên giường, nhìn thật lâu vào khuôn mặt cô.

Đầu cô dựa nhẹ vào gối, mái tóc lòa xòa trước trán, vết thương trên má sưng tấy đập vào mắt khiến ai kia trong lòng bỗng trào dâng một cảm xúc xót xa kì lạ. Sắc mặt cô trắng xanh, hai hàng lông mi vừa dài vừa cong khép lặng lẽ. Cô mặc chiếc váy đồng phục trắng nằm bất động, làn da trắng trong, ngây thơ thuần khiết như những thiên thần trong tranh. Hạo Thiên lặng người trầm ngâm nhìn Băng Hạ đang nằm hôn mê, mỉm cười vô thức, đưa tay vuốt nhẹ lên má cô, vuốt nhẹ lên mái tóc đen nhánh óng mượt. Tuy trên má sưng đỏ hằn đầy những dấu ngón tay, nhưng trong mắt anh, không hiểu sao cô vẫn rất đẹp, đẹp như nàng công chúa ngủ trong rừng trong câu chuyện cổ tích.

"Hạo Thiên! Anh....yêu cô ta?"

Yêu?

Yêu là gì thậm chí anh còn không biết, sao có thể nói được chứ?

Từ trước đến nay, tuy Phù Dung đã ra tay với rất nhiều cô gái muốn đến gần anh, nhưng đây là lần đầu tiên anh ra tay can thiệp.

Ánh mắt đau khổ u uất...

Trái tim anh tan nát một nỗi đau đang cào xé....

Ngón tay thon dài cao quý dần chuyển địa điểm đến đôi môi trắng bệch của Băng Hạ, khóe môi bị dính chút máu..

Xót xa...

Đau lòng...

Phải chi anh đến sớm hơn chút nữa....

Dương Băng Hạ.... Cái tên này xa lạ vô cùng, như chưa từng bao giờ quen. Lần đầu tiên gặp cô, ấn tượng cô để lại cho anh chỉ là một cô gái lạnh lùng, ngạo mạn. Thế nhưng, cô lại là người đầu tiên có thể kéo căng dây cung ẩn sâu trong tim anh, khiến nó lần đầu tiên có cảm giác. Liệu.....đó có phải là....."Yêu" không?

Anh đứng thẳng người dậy, kéo chiếc chăn lên ngang cằm cho cô, sau đó bước ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa.

.....

Màn đêm tối tăm, lạnh lẽo bao phủ khắp nơi, sương mù dày đặc.

Băng Hạ lần mò từng bước, từng bước. Ngoài bản thân mình ra, cô hoàn toàn không nhìn thấy gì. Tất cả chỉ là một màu đen yên lặng đến đáng sợ.

_ Có ai ở đây không?

Tiếng gọi của cô vang vọng khắp nơi, nhưng không hề có tiếng đáp lại. Cô cảm thấy hơi hoang mang, bất an, tim đập thình thịch, bàn tay nắm chặt, cố gắng thoát ra khỏi đây thật nhanh.

Bỗng...

Một luồng ánh sáng màu hồng phản rục lên phía xa xa. Trong vầng hào quang chói lóa đó, một người phụ nữ trẻ mặc chiếc váy dài cũng màu hồng, trên tay là cây đàn Violin nâu sẫm. Người phụ nữ tay cầm cây vĩ đưa qua đưa lại trên những dây đàn Violin, ngân lên những nốt nhạc rung động lòng người.

Băng Hạ ngây ngô nhìn chằm chằm về người phụ nữ đó, đôi môi mấp máy, mắt long lanh như hai viên pha lê.

_ Mẹ.....?

Bà Gia Khiết Bội từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt dào dạt tình thương, một nụ cười hiền hòa xuất hiện ở khuôn miệng.

_ Tiểu Hạ...

Từ trong đôi mắt Băng Hạ, hai hàng nước trong suốt chảy ra. Lúc nào cũng vậy, cô không bao giờ khóc trước mặt người khác, nhưng khi đứng trước những người thân sinh, lòng kiêu ngạo mạnh mẽ của cô như tan biến, nước mắt trào ra không kiểm soát được.

Bóng hình mẹ cô cùng với nụ cười mờ mờ ảo ảo tan biến. Băng Hạ hoảng hốt chạy theo, gào thét gọi mẹ.

_ Mẹ, mẹ ơi!

Cầu xin mẹ....

Gào thét gọi mẹ...

Nhưng...

Dù có gọi thế nào....

Có cầu xin thế nào...

Hình ảnh của mẹ cô vẫn tàn nhẫn tan biến trong màn đêm đen, không quay lại, không ngoái nhìn lại

cô lấy một lần....

Cô mệt mỏi gục xuống, nước mắt lăn chã rơi.

_ Mẹ....xin hãy mang con đi....xin hãy mang con đi cùng với ba mẹ....con không muốn ở đây một mình nữa....con mệt mỏi lắm rồi....ba....mẹ....làm ơn...

Người cô rục rịch sáng...

Ánh sáng màu hồng phản hồi nảy của mẹ cô, bây giờ lại bao trùm lên người cô.

Cô ngước lên, trong mắt vẫn còn một giọt nước đang chực rơi xuống.

Bà Gia Khiết Bội đưa tay lau nước mắt cho Băng Hạ, vuốt mái tóc dài, miệng mỉm cười nhưng ánh mắt lại xót xa bi thương, như thể chỉ cần một khắc nữa thôi, hình ảnh Băng Hạ trong mắt bà sẽ nhạt nhòa, theo giọt nước mắt mà chảy xuống.

_ Tiểu Hạ, con không được gục ngã chứ? Con còn nhớ lúc ba mẹ đi đã nói với con những gì không?

_ Mẹ....con....con không nhớ gì cả..... - Băng Hạ nhắm chặt mắt, lắc đầu thật mạnh. Thực ra cô nhớ, làm sao có thể quên được? Chỉ là cô không muốn thừa nhận. Vì khi cô thừa nhận, ba mẹ cũng sẽ phớt lờ cho những lời nói đó mà biến mất, giống như mười năm trước đây....

_ Con phải đứng vững. Vì trên thế gian này....còn một người đang đợi con.

_ Một người đang đợi con? Ai vậy ạ? - Băng Hạ ngo ngác.

_ Rồi con sẽ tìm ra. Người đó sẽ giúp con hết mệt mỏi, hết cô đơn, sẽ đi cùng con đến cuối chân trời, dù có khó khăn đến đâu. Giống như.....ba đã từng giúp mẹ.

Vừa nói dứt câu, bên cạnh vầng ánh sáng màu hồng phấn của mẹ Băng Hạ xuất hiện thêm một vầng sáng màu lam nhạt. Người đàn ông trong quảng sáng đó mặc comle trắng, mỉm cười nhìn Băng Hạ.

_ Ba...! - Băng Hạ chạy vào quảng ánh sáng màu lam, ôm chặt lấy người cha đã tàn nhẫn rồi bỏ đứa con gái suốt bao nhiêu năm nay, trong những giấc mơ của cô, ông cũng chưa từng một lần xuất hiện.

Ông Dương Trung nhẹ nhàng vuốt tóc đứa con gái tội nghiệp.

_ Tiểu Hạ, con rất giống mẹ con thời trẻ.

Mái tóc này, làn da trắng muốt này, đôi mắt đen trong suốt, chiếc mũi, đôi môi này đều từ một hình hài Gia Khiết Bội đúc ra. Chỉ có điều, mẹ Băng Hạ có vẻ đẹp dịu dàng, đáng thương, còn cô con gái lại có vẻ đẹp lạnh lùng, khí chất kiên cường, như một cây cỏ thụ vững chãi mà không phải chỉ một cơn gió mạnh là có thể xô ngã.

_ Tiểu Hạ, đã đến lúc ba mẹ phải đi rồi.

_ Không! - Băng Hạ kiên quyết trả lời, tay vẫn ôm chặt ba mình. Sao lúc nào cũng vậy? Cứ xuất hiện rồi lại thần nhiên biến mất? Tại sao không ở lại bên cô như ngày xưa?

_ Tiểu Hạ ngoan, ba mẹ đi rồi sẽ lại về bên con.

Băng Hạ vẫn im lặng, buống bình giữ chặt vòng tay. Lời nói dối đó, cô sẽ không bao giờ tin nữa. Giống như mười năm trước, ba mẹ cô cũng nói y như vậy, cuối cùng cũng nhẫn tâm bỏ cô mà đi, trong chuyến bay đó...

_ Tiểu Hạ....

Băng Hạ vẫn ôm ba mình, nhưng người ba trong vòng tay cô đã biến mất, nhẹ nhàng như làn gió.

_ Tiểu Hạ, ba mẹ sẽ đợi con. Khi nào tìm được người đó, hãy cho ba mẹ xem. Và trước lúc ấy, con nhất định không được gục ngã!

Giọng nói thoang thoảng....

Ba mẹ đi rồi....

Bóng hình ba mẹ mờ nhạt trong màn đêm đen kịt.

Mười năm trước đây....

Tiểu Hạ ngoan!

Khi con đọc được bức thư này thì ba mẹ đã tới thiên đàng rồi. Con đừng khóc nhé, ở trên này ba mẹ rất tốt, và....cũng rất nhớ con.

Tiểu Hạ! Ba mẹ xin lỗi, tuy không muốn rời xa con, nhưng số phận đã sắp đặt như thế, ngoài việc chấp nhận ra thì chúng ta chẳng làm được gì.

Tiểu Hạ! Ba mẹ rất yêu con! Con là món quà quý giá nhất mà ông trời đã tặng cho ba mẹ. Ba mẹ không hề oán giận ông trời vì chia cắt gia đình ta, mà còn cảm ơn ông trời vì đã không để con đi theo ba mẹ.

Cho nên, ba mẹ rất hạnh phúc.

Tiểu Hạ, ba mẹ chỉ tạm xa con một thời gian thôi. Ba mẹ đã xin ông trời kiếp sau cho chúng ta lại được làm ba mẹ của con, lúc ấy nhất định ba mẹ sẽ không bỏ con đâu, Tiểu Hạ, con tin chúng ta chứ?

Trong những ngày không có ba mẹ, con nhất định phải sống thật tốt, không được ốm, không được khóc, con nhớ chứ?

Điều ba mẹ hạnh phúc nhất trên đời này, đó là...có con.

Nếu được lựa chọn lại cả trăm lần, chúng ta vẫn muốn được làm ba mẹ của con....mãi mãi.

Vì vậy, con hãy vì ba mẹ mà sống hạnh phúc lên có được không?

Yêu con,

Ba mẹ.

Gia Khiết Bội và Dương Trung, hai người đã đoán trước được cái chết của mình nên đã viết sẵn một bức thư để trong ngăn kéo, dặn ông quản gia Triệu Tuấn, khi nào hai người từ trần hãy lấy bức thư ra cho tiểu thư đọc.

Băng Hạ đọc xong, chỉ ngồi ngoài vườn, không nói không rằng.

Cô làm sao quên được chứ?

Ba mẹ, con sẽ cố gắng....không phụ lòng ba mẹ....

".....Tuyệt mùa hè....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Đêm

Những vì sao nhấp nháy bên ngoài khung cửa sổ.

Thuốc bôi da trên bàn tay được xoa cho nóng lên một chút, sau đó, những ngón tay dính đầy thuốc nhẹ nhàng xoa lên vết thương trên má Băng Hạ.

Băng Hạ khẽ nhú mồm.

Tiểu Vy thờ dài, ngón tay mềm dịu hơn, cô cẩn thận thoa bàn tay ấm áp lên má Băng Hạ, dấu vết những cái tát ửng đỏ hằn trên má khiến đôi mắt Tiểu Vy không kim được mà cũng đỏ lên theo.

_Tại sao bạn phải chịu đựng một mình chứ? - Tiểu Vy đau lòng trách móc.

_Chuyện này do mình gây ra, mình không chịu thì ai chịu? - Băng Hạ cười nhạt.

_Tại sao không đánh trả lại? Tại sao lại phải bảo vệ cho mình?

_Ngốc. - Băng Hạ lườm Tiểu Vy. - Chỉ một người bị đánh là đủ rồi. Bạn mà cũng bị thương thì ai chăm sóc cho mình?

Quệt đi giọt nước mắt đang chuẩn bị rơi xuống nơi đôi mắt, Tiểu Vy phì cười, với tay cốc nhẹ vào đầu Băng Hạ một cái.

_Láu cá! - Cô trách.

Chợt ngược lên nhìn chiếc đồng hồ tròn treo trên tường, cô quay lại giục Băng Hạ.

_Nghỉ sớm đi!

Băng Hạ nhún vai rồi ngoan ngoãn bước vào phòng. Cả ngày hôm nay cô đã rất mệt mỏi, cần phải nạp năng lượng cho cái gọi là "đồng hồ sinh học" đã.

Sau khi mỉm cười thỏa mãn bởi cô bạn thân ngang bướng đã chịu nghe lời, Tiểu Vy cất đồng thuốc vào hộp y tế. Ôm lấy Tiểu Bảo, cô nằm phịch xuống ghế sofa, mắt nhìn lơ đãng lang thang.

Điện thoại rung.

"A new messages."

"Đương Băng Hạ thế nào rồi?" from "Tên biến thái chết tiệt"

Một bên lông mày khẽ nhướn lên, Tiểu Vy reply.

"Ồn."

"Ừ."

"Còn hỏi gì nữa không?"

"Không. À có, mai đi làm đấy."

Tiểu Vy phùng miệng. Tên này, không nhắc đến cái bản án "treo" ấy thì chết người được chắc?

"Nhớ rồi."

Hôm nay, sau khi biết mọi chuyện và biết Băng Hạ bị thương, Nhật Long đã cho phép cô nghỉ buổi làm hôm nay để ở nhà chăm sóc cho Băng Hạ. Cô cứ tưởng rằng hẳn có ý tốt, ai dè đâu... Nghi được một buổi hôm nay chắc hẳn cũng sẽ bắt cô đi làm bù vào hôm nào đó thôi!

Sự xuất hiện của Băng Hạ trong canteen trường lôi kéo không ít những lời xì xầm của đám học viên trong trường. Chắc chắn tin đồn về chuyện hôm qua đã tràn lan khắp học viện và cái thân ảnh Băng Hạ với hai má sưng tấy thán nhiên ngồi ăn trong canteen đã phần nào xác định được mức độ tin cậy của tin đồn có sức công phá ngang một quả bom nguyên tử kia.

_ Công chúa đánh cô ta?

_ Cô ta đã quyến rũ Thiếu gia? Nhảm không vậy? Chán sống chắc?

_ Bị đánh như thế là còn nhẹ.

_ Nghe nói Công chúa đang đánh cô ta thì Thiếu gia đến cứu đó.

_ Thật không? Vậy tức là chuyện cô ta với Thiếu gia là thật?

_ Ai biết được? Chỉ thấy Công chúa có vẻ tức tối lắm!

Những lời bàn tán xôn xao thay nhau bay liệng lung tung và đập vào tai Tiểu Vy một cách "cực kì êm ái" khiến cô bức bối đập tay xuống bàn cái "rầm!", lướt qua đám học viên bằng ánh mắt có sức sát thương cực lớn.

"Lũ heo này! Không có việc gì làm hay sao mà cả ngày lôi chuyện người ta ra bàn tán thế? "

Băng Hạ một tay cầm ly sữa kê lên môi, một tay gạt áo Tiểu Vy. Cô chẳng bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì về mình, thế nên cô cũng muốn Tiểu Vy giống cô, đừng dưng với chúng.

_ Lên lớp thôi!

Sau khi để lại cho đám học viên nhiều chuyện trong canteen một cái nguyệt thật dài, Tiểu Vy nới gót Băng Hạ bước lên lớp.

Ánh mắt của các học viên dán vào Băng Hạ và Tiểu Vy không chỉ ở trong canteen mà vẫn còn đi theo hai người suốt quãng đường lên lớp. Tiểu Vy thì đốt một đóm lửa ở trong mắt và "gửi tặng" lại cho đám học viên, còn Băng Hạ thì cứ tiến thẳng về phía trước, không chút mảy may bận tâm. Cô chẳng ngạc nhiên gì với những ánh mắt ấy nữa, hay còn có thể nói theo một cách ngắn gọn và xúc tích hơn, đó là: Cô đã quá-quen-rồi.

Giống như mọi ngày, sân trường Thánh Huy hôm nay vẫn rực nắng và ồn ào. Một trong những nơi ồn ào nhất nhì đó là trước đại sảnh. Đây không phải là một chuyện lạ lùng gì vì đại sảnh thường là nơi tụ tập của các "hoàng tử" và "công chúa", mà nơi nào có hai nhân tố này mà không có mức độ ồn ào ngang cái chợ thì mới là chuyện lạ!

Tiểu Vy dán mắt vào đám đông nơi đại sảnh, đôi mắt hơi nheo lại về nghi hoặc, rồi lại dần ra, tay gạt gạt áo Băng Hạ.

_ Băng Hạ, chẳng phải kia là Phù Dung đó sao? Cô ta làm gì thế?

Theo hướng chỉ của Tiểu Vy, ánh mắt hồ hững của Băng Hạ lướt trên phía đại sảnh. Đúng là Phù Dung, con người xinh đẹp đã đánh cô liên tiếp mười mấy cái tát thì có hóa thành tro cô cũng có thể nhận ra dễ dàng.

Sáng...

Trong làn sương mờ...

Từng tia nắng vàng nhạt xuyên qua tầng mây rọi tới, đậu trên vai áo Phù Dung những tia sáng óng ánh. Mái tóc buông xõa, ánh mắt thiết tha, trông cô đã xinh đẹp, khi đứng dưới ánh nắng ban mai vẻ đẹp mê đắm lòng người đó còn tăng thêm muôn phần.

Cô bước tới giữa đại sảnh, trên tay cầm một chiếc micro màu bạc. Nhìn xuống đám học viên đã tụ tập đầy đủ bên dưới, cô khẽ nở một nụ cười.

_Xin chào mọi người, tôi là Niệm Phù Dung. - Đưa chiếc micro màu bạc lên gần miệng, Phù Dung bắt đầu cất lên tiếng nói thánh thót của mình. - Chắc hẳn khắp nơi trong học viện này đều đang truyền tai nhau vụ gây lộn hôm qua ở đây hành lang khối 10, đúng không ạ? Và...người gây chuyện đó là tôi, tôi thành thật xin lỗi mọi người, một Công chúa như tôi đáng lý ra không nên gây ra một vụ xung đột giữa các học viên trong trường chỉ vì một chuyện hiểu lầm như thế. Tôi cam đoan với mọi người chắc hẳn chuyện này sẽ không xảy ra lần thứ hai đâu ạ!

Toàn trường bắt đầu nổi lên những tiếng bàn tán xôn xao. Tiểu Vy tức tối giậm chân bình bịch. Cái vẻ mặt hung ác hôm qua không biết cô ta đã giấu đi đâu mà hôm nay lại trưng ra bộ mặt thiên sứ như thế? Là vì Niệm Phù Dung hôm qua và Niệm Phù Dung hôm nay không phải là một người hay là vì Công chúa của Thánh Huy có tố chất của một diễn viên bẩm sinh?

_Tôi... - Phù Dung cúi mặt xuống, vẻ mặt hối lỗi. - thực sự chuyện hôm qua giữa tôi và học viên Dương Băng Hạ của lớp 10A3 chỉ là một sự hiểu lầm, tôi không tìm hiểu rõ ngọn ngành đã xúc phạm đến bạn, cho tôi xin lỗi! Những lời lăng mạ hôm qua tôi đã nói ra, mong bạn Dương Băng Hạ bỏ qua! Tôi thành thật xin lỗi bạn.

Lời nói phát ra, cả trường Thánh Huy ồ ồ rộ lên. Chuyện hôm qua Công chúa đánh người đã lan khắp học viện và trở thành tin cực "hot". Mọi người còn chưa tìm hiểu rõ thực hư, vậy mà hôm nay, giữa toàn trường, Công chúa lại đích thân xin lỗi Băng Hạ. Thực sự là một chấn động cực kì không nhỏ!

Nhìn ánh mắt tha thiết, đáng thương, nhìn khuôn mặt như đứa trẻ mắc lỗi của Phù Dung, những hình ảnh tàn ác của cô mà họ nhìn thấy hôm qua đã bị xóa sạch không còn dấu vết. Giấy phút này họ sẵn sàng tha thứ cho cô dù cô có làm bất kì chuyện gì.

Tiểu Vy miệng há hốc kinh ngạc. Xin lỗi? Hiểu lầm? Cái thái độ được xoay 180 độ của Phù Dung quả thực làm cô không thể đứng vững nữa rồi.

Băng Hạ hai tay đút túi áo, người dựa vào gốc cây, ánh mắt lạnh tanh. Gọi là xin lỗi nhưng có ai để ý đến ánh mắt hờ hững, nụ cười nửa miệng trên đôi môi mọng đỏ kia của Phù Dung hay không? Chắc hẳn chuyện này là do Thiếu gia ép Phù Dung phải làm, và xem ra thì cô nàng không cam lòng cho lắm.

Vậy là không còn những từ ngữ như "hồ ly tinh", "tiện nhân" văng vẳng bên tai nữa. Khóe môi Băng Hạ khẽ nhếch lên vài milimet rồi lại trở lại trạng thái bình thường như chưa hề suy chuyển. Mặc dù lời xin lỗi đó là giả tạo, nhưng nó đã gọn lên trong lòng Băng Hạ chút hã hê.

Ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt sáng trong suốt của cô.

Ở cách đó không xa, có một ánh mắt đang hướng về phía hai người.

.....

"Choang! Choang!"

_Phù Dung! - Mai Đông hoảng hốt kêu toáng lên. Giờ học mới bắt đầu được mấy phút trước, và các học viên cũng vừa về đến lớp, thế mà các đồ thủy tinh trong phòng nghỉ đã bị Phù Dung đập vỡ tan tành hết cả.

_Con bé đó là cái quái gì mà Hạo Thiên lại bắt mình xin lỗi nó? Lại còn trước toàn trường nữa chứ!!! Thật là tức chết mà!

"Choang! Choang!"

Câu nói vừa dứt thì một tràng tiếng thủy tinh vỡ lại tiếp tục dậy sóng. Chưa bao giờ lòng tự trọng của Phù Dung lại bị xúc phạm nặng nề thế này. Phải đập vỡ chỗ thủy tinh nhiều hơn cũng chưa chắc đã giúp cô bình tĩnh lại.

.....

Là một thiên kim tiểu thư cao ngạo, cô không được phép chịu thua bất cứ cái gì. Dù đó là trái tim của một người không thuộc về mình, thì miễn là muốn, cô cũng nhất định phải có cho bằng được.

_Hạo Thiên, tha thứ cho em, có được không?

_Tha thứ? Cô làm chuyện như thế mà còn bảo tôi tha thứ?

_Làm ơn đi, coi như em là bạn gái của anh mà tha thứ cho em đi vậy, xin anh đấy....

_Điều kiện, cô dám không?

_Được! Em sẽ làm bất cứ cái gì, chỉ cần anh tha lỗi cho em.

_ Xin lỗi Băng Hạ.

_Hả?

_Trước toàn trường.

Đó là toàn bộ cuộc điện thoại của Phù Dung và Hạo Thiên tối qua.

Đành rằng là cô đã đồng ý, đành rằng là mọi chuyện đã xong, đành rằng là Hạo Thiên đã tha thứ cho cô...

Nhưng sao...

Vẫn thấy khó chịu thế này....?

Mất khá thời gian để ngồi nghe lời xin lỗi của Phù Dung, thế nên khi Băng Hạ và Tiểu Vy bước vào lớp cũng là lúc buổi học đã bắt đầu. Cô giáo dạy Văn xuất hiện ngay lập tức nơi cửa khi tiếng chuông vào học vừa dứt. Các học viên lục đục lấy sách ra học, một số khác thì chuẩn bị cho cuộc hành trình lang thang trong giấc mơ của mình.

Băng Hạ yên vị vào chỗ ngồi, nhắm mắt. Tuy là học viên nhà nghèo, vào đây nhờ kiến thức, nhưng tác phong và cách học của Băng Hạ chẳng khác gì những học viên nhà giàu. Thời gian ở trên lớp của cô phần lớn là ngủ, còn lại là đưa ánh mắt lang thang ngoài cửa sổ. Sách vở cô mang theo có lẽ chỉ để cho người ta biết rằng mình đang đi học.

Tiểu Vy không còn lạ gì với chuyện này nữa, nhưng cái mà cô luôn thắc mắc từ trước đến giờ, đó là Băng Hạ trên lớp chỉ ngủ, về nhà cũng không mượn vở cô để chép bài, đến kì thi thì cứ đứng đả đưng đĩnh, thế mà cái tên Dương Băng Hạ luôn đứng ở hàng hạng Nhất sau mỗi kì thi. Quả thực là siêu phẩm!

Tiểu Vy lấy khăn giấy quạt mồ hôi trên trán. Thời tiết đang là mùa thu, tại sao hôm nay lại nóng như lửa vậy chứ? Mặc dù trên trần lớp học, cả bốn chiếc quạt đều quay vù vù, sách vở trên bàn bị gió thổi lật qua lật lại, nhưng những giọt mồ hôi trên trán cô vẫn không ngừng túa ra. Thời tiết nóng nực, khiến không khí thêm bức bối, mệt mỏi, hệ quả là trong lớp học đã có thêm một số cái đầu gục xuống bên mặt bàn.

_ Băng Hạ! - Hình như vừa phát hiện ra một điều gì rất hay ho, Tiểu Vy ghé vào tai Băng Hạ, gọi khẽ.

_ Nghe. - Đôi mắt vẫn nhắm nghiền, chỉ có đôi môi hơi mấp máy, giọng Băng Hạ chẳng có vẻ gì là ngái ngủ.

_ Hôm nay Bảo Yên không đi học.

_ Có gì là ngạc nhiên đâu?

Đúng vậy, việc học viên trong học viện này nghỉ học vô lí do đã là chuyện xảy ra như cơm bữa. Thích thì đi, không thích thì nghỉ. Tuy vào học ở đây chưa lâu, nhưng với kinh nghiệm lúc trước đã từng là "cựu học viên" của học viện quý tộc (tiểu học), Băng Hạ dễ dàng nhận ra, đây là bệnh không hề hiếm mà hầu hết các trường quý tộc đều mắc phải. Những hôm thời tiết thay đổi đột ngột, gây ra một số triệu chứng cảm xoàng xĩnh, số học viên đi học ngày hôm ấy có lẽ chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

_ Bạn không thấy vui sao? Con nhỏ luôn mồm mai khiêu khích bọn mình hôm nay không đến trường, vậy có nghĩa là hai chúng ta sẽ có một ngày bình yên.
- Cúi xuống hí hoáy chép bài, giọng Tiểu Vy phản kích thấy rõ.

Thờ ắt ra một cái và không có thêm phản ứng gì, Băng Hạ tiếp tục ngủ. Bình yên? Chắc không đây?

.....

_ Bài học hôm nay dừng lại ở đây, các trò có thể ra về.

Giáo viên bước ra khỏi lớp, các học viên nháo nhào cất sách vở, ủa ra ngoài như con nước lũ. Tiểu Vy cất bút, xoay vòng cổ tay chép bài mỗi nhừ.

_ Băng Hạ, về thôi! - Cô nói khi thấy Băng Hạ bên cạnh vẫn đang mơ màng.

_ Hết năm tiết học rồi sao? - Ngẩng đầu dậy, Băng Hạ vươn vai, xoay cổ, làm vài động tác thể dục cơ bản, sau đó kéo chiếc cặp sách trong ngăn bàn ra, đeo lên vai.

Tiểu Vy mỉm cười nhìn Băng Hạ:

_ Xuống canteen nhé!

Gật đầu thay cho câu trả lời, Băng Hạ nới gót Tiểu Vy xuống nhà ăn.

Bước ra ngoài, hai người đã phải linh tron những tia nắng chói chang chiếu vào mắt, khí nóng hầm hập bốc lên mặt. Lá trên cây lấp lóa phản chiếu ánh

nắng mặt trời, không một làn gió, cái oi bức ngột ngạt bao trùm khiến Tiểu Vy nhất thời xóa tan ý định ăn trưa mà chỉ muốn quay trở vào trong lớp, nhưng ngay lập tức bị Băng Hạ kéo vào nhà ăn.

Canteen hôm nay ồn ào khác thường, các nữ sinh điệu đà đang vây quanh quầy thức ăn, phấn khích kêu lên. Một số khác đã yên vị với những chiếc bàn gần đó, nhưng ánh mắt vẫn không quên dõi theo hai thân ảnh tuần tú đang đứng giữa đám đông.

_Thiếu gia!

_Anh Long!

Vừa bước vào canteen, Băng Hạ đã nhú mồm trước những tiếng gọi của đám nữ sinh, cô bắt mắt buồm:

_Ồn ào!

Tiếng nói tuy nhỏ nhưng cũng đủ để những "sinh vật" hám trai kia dừng lại hành động của mình mà quay lại nhìn xem kẻ nào vừa cất lên tiếng nói. Hạo Thiên cũng đưa ánh mắt về phía hai người, và dừng lại thật lâu trước thân ảnh Băng Hạ.

Băng Hạ cũng không ngăn ngại mà đón lấy ánh mắt đó. Ánh mắt cô lạnh tanh. Ánh mắt anh lạnh lẽo. Khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau trong không gian chót vót sáng. Hai người nhìn nhau thật lâu, cảm giác như những người xung quanh không hề tồn tại. Hình ảnh người này tồn tại trong đôi mắt người kia, và ngoài cái đó ra, không còn bất cứ cảm xúc nào khác trong đôi mắt hai người.

Các nữ sinh tức giận, nghiêng răng. Giữa nơi đông người thế này, lại ngang nhiên bày tỏ tình cảm thân mật như thế, không phải là muốn công khai yêu nhau đấy chứ?

Thật lâu, Băng Hạ thu lại ánh mắt mình. Như lời nguyên ma thuật được giải chú, ánh mắt Hạo Thiên hệt hẫng giữa khoảng không, nhưng ngay lập tức lại đuổi theo thân ảnh Băng Hạ đang tiến đến gần.

Đằng sau, Nhật Long không quên đưa tay lên làm động tác chào, nháy mắt với Tiểu Vy. Và cô nàng đáp trả bằng một cái bĩu môi kiêu kì.

Băng Hạ rẽ đám đông, tiến đến quầy, thân nhiên lấy đồ ăn, làm như không biết ánh mắt của ai đó đang rơi trên người mình.

_Mặt cô không sao chứ? - Hạo Thiên thu lại ánh mắt, cất giọng nhỏ, đủ cho hai người nghe.

_Anh không thấy sao? - Bàn tay Băng Hạ vẫn nhanh nhẹn lấy thức ăn, không có chút giật mình.

_Thấy rồi.

Băng Hạ lấy đủ các loại đồ ăn, trước khi quay lưng bước đi, lần môi trên đó hồng khê kiêu kì nhếch lên, dành cho Hạo Thiên một nụ cười khiêu khích.

_Chưa chết được.

Hạo Thiên thở hắt, nhẹ nhẹ lắc đầu, nơi đôi môi xuất hiện một nụ cười khổ.

Cuối cùng cũng thoát được khỏi con nắng chói chang như thiêu đốt, Băng Hạ và Tiểu Vy trở về kí túc xá.

Để hộp đồ ăn lên bàn, Băng Hạ bước tới mở cửa tủ lạnh, lấy ra một chai nước, kê lên môi, ngửa cổ uống một hơi. Tiểu Vy vào trong bếp lấy một chiếc đĩa con, đổ vào đó hộp sữa tươi vừa mua, rồi đẩy ra trước mặt Tiểu Bảo.

_Con ngoan, uống từ từ thôi! - Tiểu Vy dịu dàng xoa đầu Tiểu Bảo.

_Vật nuôi là vật nuôi, mẹ mẹ con con, ai không biết lại tưởng Tiểu Vy là bà mẹ một con đấy! - Băng Hạ vừa cất chai nước vào tủ vừa nói, tuy không cười nhưng trong ánh mắt thoáng thấy ý bốn cợt.

Tiểu Vy hất mặt, bĩu môi. Cô từ xưa đến nay rất thích mèo nhưng lại không có cơ hội được nuôi loài vật đáng yêu này. Bây giờ trong nhà tự dưng xuất hiện một Tiểu Bảo, nói làm sao hết sự thích thú của cô? Suy cho cùng thì cô cũng không máu lạnh được như Băng Hạ, rõ ràng ràng là cũng rất thích mèo, nhưng cứ dừng dừng như không.

_Hôm nay có phải đi làm không? - Băng Hạ ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt dõi theo con mèo đang uống sữa dưới chân.

_Có. - Tiểu Vy phụng phịu. - Mình sẽ quây tung bùng cái nhà hấn ra, cho hấn biết việc bắt mình làm người giúp việc là một sai lầm.

Băng Hạ cười nhẹ, Tiểu Vy bình thường rất đảm đang, mọi việc bếp núc cô đều thuần thực, nhưng cái tính ngang bướng cứng đầu cứng cổ thì có đánh chết cũng không sửa được. Cho nên việc Tiểu Vy đi làm người giúp việc không phải là nguy hiểm, nhưng để làm người giúp việc cho một người cô ấy cực kì ghét thì không dám chắc sự đảm đang ấy được vận dụng hết cỡ.

_Hôm nay có lẽ bạn lại phải ra ngoài ăn rồi. - Tiểu Vy nhìn Băng Hạ, áy náy nói.

_Không sao. - Băng Hạ cười nhẹ - Lát nữa bạn nấu bữa tối sẵn cho mình là ổn.

_Ừ - Tiểu Vy gật đầu, cười toe.

Ngón tay Tiểu Vy đưa lên nhấn vào chiếc nút đỏ trên chiếc công sắt to lớn, lập tức, tiếng chuông vang vọng khắp nơi bên trong nhà. Cô Di chạy ra mở cửa cho Tiểu Vy, trên môi thường trực một nụ cười.

_Vy Vy, cháu đến rồi à?

_Dạ vâng, cháu chào cô. - Tiểu Vy cũng mỉm cười thật tươi đáp lại.

_Sao hôm qua cháu không đến?

_À, hôm qua cháu có chút việc bận. - Tiểu Vy cười khiêm lỗi.

_Cậu chủ nhà mình rất nghiêm khắc, cháu không nên nghỉ nhiều, mà có nghỉ thì cũng nên nhận được sự đồng ý từ cậu ấy. - Cô Di nhẹ nhàng nhắc nhở. Tuy không biết cô gái này và Nhật Long có quan hệ thế nào, nhưng đã vào làm người giúp việc thì với tư cách của một quản gia, bà có trách nhiệm phải nhắc cho cô biết quy tắc trong nhà.

_Dạ, cháu biết rồi. - Nụ cười trên môi Tiểu Vy bỗng trở nên gượng gạo. Cô thực ra chẳng cần học mấy cái nội quy này, nhưng thái độ của cô Di làm cô có cảm tưởng rằng mình là một Osin thật sự.

Bước vào nhà, thứ mà ánh mắt Tiểu Vy chạm đến đầu tiên là bộ ghế salon. Giống như hôm trước, Nhật Long ngồi đọc sách ở đây chờ cô đến, nhưng hôm nay thì không có. Theo bản năng, cô quay sang hỏi cô Di:

_Cô Di, tên biến... - Chữ "thái" chưa kịp tuôn ra thì bị Tiểu Vy nuốt ngược lại vào trong cổ họng. Một cách ngượng ngùng, cô cố gắng hoàn thành nốt câu nói. -À, ý cháu là....Nhật Long đâu rồi ạ?

Cô Di thoáng bất ngờ trước câu hỏi hơi vô lễ của Tiểu Vy, bà nhắc nhở, thái độ có phần nghiêm khắc hơn hồi nãy:

_Vy Vy, cháu phải gọi là cậu chủ, không được phép gọi hẳn tên cậu ấy ra như thế.

Tiểu Vy vội vàng chữa cháy:

_Dạ....cậu...cậu...chủ....đâu rồi ạ? - Cô phát âm hai tiếng "cậu chủ" như trẻ vỡ lòng tập đánh vần, cổ họng đắng nghét.

_Cậu ấy đang ở trên phòng. - Nụ cười ôn hòa trở lại trên khuôn mặt cô Di. - Thôi, cháu xuống làm việc đi, các bạn đang ở dưới ấy.

_Vâng.

.....

"Choang! Choang!"

_Này! Cô có biết làm việc không thế? - Một cô gái hùng hổ, lớn tiếng mắng Tiểu Vy sau khi cô vừa làm vỡ mất hai chiếc bát thủy tinh, mảnh vỡ văng tung tóe, bắn cả vào chân những người bên cạnh.

_Xin...lỗi! - Tiểu Vy cúi gầm mặt xuống, đưa tay nhanh nhẹn thu dọn mảnh vỡ. Quả thực lần này cô không hề cố ý, là do xà phòng rửa bát quá trơn.

_Chẳng biết cậu chủ mang cô ta ở đâu về, người thì ngờ nghệch, làm cái gì cũng hỏng, lại còn vô phép vô tắc, nhìn mà ghét! - Cô gái vừa rồi bĩu môi mỉa mai, cong cớn quay đi. Những người khác cũng nhăn mặt đồng tình.

Tiểu Vy cứng đờ người, cô vội vàng thu dọn sạch sẽ mảnh vỡ. Không may, một miếng bát sắc nhọn cửa vào ngón tay một vết thật sâu, một dòng chất lỏng đỏ đặc từ đó tuôn ra ào ào. Cô khẽ nhăn mặt, cố gắng không để phát ra tiếng kêu.

_Thấy chưa? Có dọn dẹp mảnh vỡ cũng không xong, định cầu xin sự thương hại đấy mà. - Cô gái vừa rồi cất cao cái giọng chua ngoa, lườm Tiểu Vy một cái sắc lém.

Tiểu Vy cố gắng nhịn đau, thu dọn nốt đồng mảnh vỡ. Đợi cho đám người làm đi khỏi, cô đi về phía nhà vệ sinh, mở vòi cho dòng nước chảy xuống tay, máu đỏ lẫn trong dòng nước, từ từ trôi xuống lỗ thoát nước.

Không muốn thừa nhận, nhưng hình như đi đâu cô cũng bị ghét thì phải.

Tiểu Vy cười nhạt.

_Tiểu Vy, lát nữa cô cọ nhà vệ sinh. - Tiểu Yên - cũng chính là cô gái hồi nãy, đứng dựa người vào tường, hai tay khoanh vào nhau, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Vy đang khom lưng lau sàn, giọng nói như ra lệnh.

_Tôi biết rồi. - Tiểu Vy chẳng thèm ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói. Những cô gái này tuy không thuộc hàng tiểu thư đài các như đám nữ sinh trường Thánh Huy, thế nhưng cũng thích bắt nạt người khác như chúng.

_Liệu mà làm cho sạch vào, để cậu chủ mắng thì cô không sống được đâu. - Tiểu Yên gườm gườm nhìn Tiểu Vy đe dọa.

Tiểu Vy không đáp, cô xách xô nước lau nhà lên, trừng mắt nhìn thẳng lại Tiểu Yên.

_Cô còn nói nữa là sẽ ăn nguyên cả xô nước này đấy. - Cô giơ xô nước bắn lên, hất hàm nhìn Tiểu Yên. Chịu đựng thế là đủ rồi. Trên trường thì bị đám nữ sinh nhà giàu bắt nạt đã đành, chẳng lẽ bây giờ lại tiếp tục chịu để đám osin bằng vai phải lứa này hiếp đáp? Cô sinh ra là để người khác trút giận đấy à?

_Cô dám? - Tiểu Yên cũng không vừa, cô ta trợn mắt nhìn lại.

_Nói vậy là cô muốn thử? - Tiểu Vy nhướn mày, cười khẩy. Sau khi thấy Tiểu Yên không có phản ứng gì, cô nở một nụ cười đắc thắng rồi bước qua cô ta.

Một đầu!

Tiểu Vy giấu nụ cười thầm, thế mới là Triệu Vy chứ! Từ giờ xem họ còn dám bắt nạt cô không? Con gái vẫn là con gái, mà con gái thì eo lá, từ nay cứ dựa vào tấm lưng đó mà mà bật lại là được.

.....

Cái gì thế này?

Tiểu Vy ngậy người đứng trước cửa nhà vệ sinh.

Cà chua, bùn đất, trứng vỡ, vân vân và vân vân, tất cả những thứ gì bẩn thỉu đều được chét hết vào trong này. Tường màu trắng nay đã được nhuộm một màu đen đúa, khắp nơi bốc lên một mùi hôi thối thật khó ngửi.

Cô cười nhạt, chắc chắn đám người kia đã bỏ không ít công sức để bày ra bãi chiến trường này, mục đích là để cho cô dọn. Chẳng phải tự nhiên mà "công việc cao cả" này được dành cho cô.

Đổ hết xà phòng ra, cô cẩn thận đeo găng tay vào để xà phòng khỏi dính vào vết thương hồi nãy, sau đó cầm củi cọ thật sạch. Đúng là âm mưu hoàn hảo, không biết chúng đã dùng cách thức gì mà khiến vết bẩn thật khó đi. Dùng hết sức để cọ đến tê cả tay, thế mà vết bẩn vẫn lì lợm bám lại, Tiểu Vy tức tối gần như phát điên khi nghĩ đến đám người đó đang cười hả hê trước những khổ cực của cô lúc này.

Một tiếng...

Hai tiếng...

Bỏ công sức ra rồi cũng sẽ thu được thành quả, cuối cùng những vết bẩn lì lợm dưới sự cố gắng của cô cũng phải chào thua, trả lại cho phòng vệ sinh một màu trắng như nguyên bản. Quệt những giọt mồ hôi thi nhau rơi xuống, Tiểu Vy sung sướng đưa tay bật vòi nước xả trôi xà phòng, thì...

Ào ào....

Vòi nước bắn ra những tia nước tung tóe, không theo một trật tự vốn có. Tia nước tuôn ra xối xả, bắn lên người Tiểu Vy khiến người cô ướt sũng. Cô cuống cuồng khóa vòi nước lại, nhưng như theo một kịch bản đã dàn xếp sẵn, vòi nước bị hỏng, khóa mấy vòng vẫn không vào, chỉ điên cuồng tung ra những tia nước bắn tóe ra khắp nơi. Không còn cách nào khác, cô đứng dậy mở cửa định chạy ra ngoài gọi người, nhưng...

Mặt cô tái mét....

Cửa khóa rồi...

Bị khóa từ bên ngoài rồi....

Cô tức giận đập rầm rầm vào cửa, miệng la hét không ngừng, mong cho ai đó nghe thấy mà đến cứu, cô Di, hoặc là tên biến thái đó. Nhưng tiếng nước chảy bên trong đã lấp mất tiếng kêu của cô. K.h.ó.n n.ạ.n thật! Cô thậm chí còn không biết chúng nó khóa cửa vào lúc nào nữa!

_Này! Đùa như thế đủ rồi! Mở cửa ra cho tôi! - Tiểu Vy vẫn kiên trì gọi lớn, nhưng có ai nghe thấy chứ? Tiếng nước chảy này đủ để lấp mất tiếng hét của cô, làm cho người ngoài không nghe thấy gì, mà có nghe thấy, thì nếu là đám người làm đó, chúng sẽ mở cửa cho cô sao?

Nước lạnh buốt ào ào trút xuống, trùm lên Tiểu Vy. Lạnh quá! Tiểu Vy cố gắng dùng hết sức mở cửa, nhưng không được. Mấy người này quả nhiên là

biết hành hạ. Giờ cô phải làm sao để thoát khỏi đây?

Nước vẫn chảy, tia nước trắng xóa, cả người Tiểu Vy bây giờ nặng nề, ướt sũng. Cô giống như một con mồi bị nhốt vào một phòng kín, rồi xả nước vào cho chết ngạt.

Cô tuyệt vọng ngồi bệt xuống sàn, thà rằng cứ ngồi như thế này chờ người đến cứu, còn hơn là hoài công gọi cửa. Đằng nào thì cũng có chết được đâu?

Cô từ từ khép mi mắt lại, buồn ngủ quá!

.....

Chẳng biết là bao lâu...

_Này! Dưa chuột! Cô sao thế?

Lờ mờ nhận ra người trước mắt....

_Sao lại nằm trong này?

Một nam nhân đang lay người cô....

_Dưa chuột! Cô không sao chứ hả?

Giọng nói lo lắng...

Tiểu Vy mệt mỏi ngồi dậy, toàn thân lạnh buốt.

_Biến thái, sao bây giờ anh mới đến? - Cô mơ màng nhận ra Nhật Long.

_Tôi xuống đây thì thấy cửa nhà vệ sinh khóa ngoài, bên trong lại có tiếng nước chảy nên mở ra, ai ngờ lại thấy cô ở trong này. Cô hết chỗ ngủ rồi à? Mà làm cách nào mà cô khóa được cửa từ bên ngoài như thế? - Nhật Long cau mày trách móc. Lúc nhìn thấy Tiểu Vy nằm dưới sàn nhà ngập nước, anh đã rất lo lắng, sợ cô bị làm sao. Bây giờ biết cô chỉ....ngủ, sự lo lắng ấy lại chuyển thành tức giận.

_Anh đi mà hỏi đám người làm nhà anh ấy! - Tiểu Vy lườm Nhật Long, cô đứng dậy toan bước ra khỏi phòng vệ sinh thì bỗng thấy trời đất chao đảo.

_Này! Cô không sao chứ? - Nhật Long từ đằng sau đưa tay đỡ lấy Tiểu Vy.

Tiểu Vy day day thái dương, chống lại cơn đau đầu vừa ập đến, cô xoa tay:

_Không sao, chắc ở trong này lâu quá nên cảm lạnh rồi.

Vừa nói xong thì thân ảnh Tiểu Vy đổ rạp xuống trước mắt Nhật Long.

_Này! Dưa chuột!

_Là ai? - Nhật Long lướt ánh mắt lạnh qua đám người giúp việc đang sợ hãi đứng lại gần với nhau. Giọng nói trầm trầm ẩn giấu vẻ đáng sợ.

Đám người làm lấm lét nhìn nhau e ngại, ánh mắt sợ hãi. Phần vì người khởi xướng ra việc này là Tiểu Yên - lớn tuổi nhất, là chị cả và cũng là người nhiều "quyền lực" nhất ở đây, nên chẳng ai dám khai. Phần nữa là trong chuyện đặt bẫy Tiểu Vy, họ cũng có góp chút công sức, vậy nên khai Tiểu Yên ra, thì họ cũng chẳng thể nào thoát khỏi tội.

_Là ai? - Âm lượng trong câu nói của Nhật Long đã tăng lên sau khi không thấy ai trả lời câu hỏi của mình, và cũng đồng nghĩa với việc sự kiên nhẫn trong anh đã giảm đi không ít.

Nhưng đáp lại cơn cuồng phong chuẩn bị bùng nổ thành cơn đại hồng thủy của Nhật Long chỉ là cái im thin thít của đám người giúp việc kia, chẳng ai dám hé răng nói một lời. Đương nhiên rồi, họ đâu có muốn chết?

_Im lặng, tức là tất cả các người đều làm? - Chân tướng sự việc đã được Nhật Long lờ mờ làm rõ, anh quét lên đám người đó một cái nhìn như rọi thấu tâm can, khiến khuôn mặt của họ đang cúi gằm xuống nay lại càng không dám ngẩng lên.

_Các cô giỏi thật. - Sau câu nói không rõ là khen hay chê ấy là một cái nhếch mép mỉa mai, giọng nói sắc lạnh. - Tôi thuê các cô để làm việc chứ không phải để lập mưu bắt nạt người khác. Những việc làm trong nhà tôi cũng mong các cô được tự giác thể này.

Ánh mắt đột ngột trở nên lạnh lẽo, anh không quay đầu lại, gọi:

_Cô Di.

_Có tôi, thưa cậu chủ. - Cô Di đứng đằng sau Nhật Long tiến lên một bước. Cô đang rất bồn chồn, lo lắng không yên xem cậu chủ sẽ trừng phạt mấy

cô gái ngang ngược này như thế nào.

_Trừ sạch lương tất cả bọn họ trong tháng này cho tôi. Nếu chuyện này còn tái diễn, họ sẽ không cần đến làm nữa. - Nhật Long nói với giọng đều đều. Sau khi dành cho họ một cái nhìn đe dọa, anh quay gót bước ra ngoài.

Đám người giúp việc bắt đầu bàn tán xôn xao khi cậu chủ vừa đi khỏi. Trong lời phàn nàn còn có chút oán trách và ầm ức. Từ trước đến nay, họ đều biết cậu chủ không phải người nóng tính, lại càng không phải người "giận cá chém thớt". Kể cả khi họ làm không tốt việc nào đó, anh cũng chỉ nhắc qua, không truy xét. Thế nhưng hôm nay, chỉ là một con bé osin giống họ không hơn không kém, việc gì cậu chủ phải bảo vệ cô ta như vậy?

Tiếng bàn tán một hồi rồi cũng tắt dần, họ tặc lưỡi trở về với công việc, không ai còn để ý đến một người đang im lặng nãy giờ với khuôn mặt tím tái vì tức giận.

.....

Trên chiếc giường trong phòng Nhật Long.

Đôi mắt Tiểu Vy nhắm nghiền, sắc mặt đỏ bừng thất thường, toàn thân nóng ran như đang nằm trên lò lửa.

Cô từ từ mở mắt. Khung cảnh trước mắt thật xa lạ, cô chẳng biết mình đang ở đâu nữa. Trong đầu cô, ngoài chuyện cô nhớ rằng mình đã bị ngắt ra, thì hoàn toàn trống trơn, chẳng có gì. "Có lẽ mình đang ngủ mơ" - Cô nghĩ vậy, và đưa tay kéo tấm chăn bông lên trùm qua đầu....ngủ tiếp, với hy vọng sẽ được...."tỉnh dậy".

Nhưng toàn bộ hành động đó đã nhanh chóng được thu vào mắt một người vừa mới bước vào, và không-bao-giờ hấn cho Tiểu Vy thực hiện dự định vừa được hình thành trong đầu.

_Này, đưa chuột!

Không có tiếng đáp lại.

_Dậy!

....

_Định trốn hả? Đừng có giả vờ, tôi nhìn thấy rồi đấy.

.....

_Có dậy không??? Tôi hôn cho một cái bây giờ!!!

Lời "đe dọa" của Nhật Long hiệu quả đến bất ngờ, ngay lập tức, từ trong tấm chăn vọng ra:

_Nghe....rồi.

Nhật Long cười thỏa mãn, anh ngồi xuống chiếc ghế xoay trên bàn học, vắt chân lên nhau, đợi quả dưa chuột ngoan ngoãn chui ra. Kể ra làm oan gia với nhau thế này cũng có lợi, có thể dễ dàng uy hiếp cô bằng việc "giờ trò" (mặc dù anh cũng không ham hố gì cho lắm), việc dạy dỗ cô sẽ chẳng tốn bao nhiêu công sức. Nghĩ đến đây thì nụ cười hiểu thấu được dịp nở tươi roi rói trên khuôn mặt điển trai.

Tiểu Vy luyến tiếc chui ra khỏi tấm chăn ấm áp. Đành phục tùng mệnh lệnh, chứ để tên biến thái này hôn không khéo cô không còn cơ hội mà tỉnh dậy nữa ấy chứ. Hơi chóng mặt, cô đưa tay lên đỡ cái đầu nặng trĩu, có thể thấy được hơi nóng từ người cô tỏa ra trong từng hơi thở nặng nhọc.

_Mấy...giờ rồi? - Ngay đến cả giọng nói cũng bị biến dạng thảm hại, Tiểu Vy đưa tay lên ôm lấy chiếc cổ nóng rát, cố gắng phát ra âm thanh.

_11 giờ. - Phải cố gắng lắm, Nhật Long mới không phì cười trước cái giọng "vịt đực tập hát" của Tiểu Vy, anh cố kiềm lại mà nói với giọng đều đều.

Tiểu Vy lật tung chăn ra, mò mẫm bước xuống giường.

_Cô đi đâu đấy?

_Tôi đi về....muộn rồi...

_Về gì mà về? Bộ dạng cô bây giờ hay ho lắm ấy mà về. Uống thuốc đi, hồi nãy bị ngắt đấy, không nhớ à? - Nhật Long tỏ vẻ không vui. Anh đã bế cô về phòng mình, mời bác sĩ riêng của gia đình anh đến khám cho cô. Thế mà khi cô tỉnh dậy, anh không những không được một câu cảm ơn mà cô còn đòi về ngay tức thì, có phải là vô tâm quá không đây?

_Nhưng...muộn rồi...Băng Hạ đợi tôi...khụ khụ.

_Lát nữa tôi đưa cô về là được chứ gì? Mà nếu muộn quá thì... - Ánh mắt ranh mãnh, nụ cười Nhật Long trở nên gian tà.

_....???

_....thì cô ngủ ở đây luôn cũng được.

_ Khụ khụ.....anh điên à? Cái tên...bi...ến thái...khụ khụ...

Mặc dù thừa biết Tiểu Vy dùng "mĩ từ" nào để gọi mình, nhưng Nhật Long vẫn làm bộ động tai lên nghe, bộ mặt ngây thơ hết như "cáo già đeo nơ".

_ Cái gì á? Muốn ám chỉ ai thì nói rõ ra đi, cứ đứt quãng như thế ai hiểu?

_ B...i...ến....th...ái...

_ Vẫn chẳng nghe thấy gì.

Biết là không thể dùng lời với tên này, Tiểu Vy hươ tay vợ vội cái gối trên giường, quăng vào đầu Nhật Long một cái thật mạnh. Cho anh chết này! Tên biến thái!

"BÓP!!!"

_ Cô làm cái trò gì vậy hả? Không biết đau sao? - Nhật Long tay ôm đầu, gất lên với Tiểu Vy. Đúng là không thể chịu được tiếp. Nếu không nghĩ đến tình trạng của Tiểu Vy lúc này, không biết Nhật Long sẽ làm gì cô nữa. Rõ ràng là đang ốm, vậy mà ra tay cứ như muốn giết người vậy.

Tiểu Vy không nói gì, cô lườm Nhật Long một cái, tên này đối với cô phải nói chuyện bằng hành động. Không thì e rằng lời nói sẽ không....chui vào đầu hẳn được.

_ Ăn gì không? - Nhật Long bỗng dừng hỏi một câu không liên quan đến chủ đề, giọng nói có phần dịu hơn trước. Suy cho cùng thì dù Tiểu Vy có ngang bướng đến đâu, đối với anh cũng vẫn là một con nhóc. Mà đầu lí với một con nhóc thì chẳng khác nào hạ thấp danh dự của một công tử cao cao tại thượng như anh xuống. Thôi thì không thèm chấp.

_ Kh...ô...ng. - Tiểu Vy lườm Nhật Long, khó khăn nói.

_ Cô đang ốm mà, không ăn sẽ đói đấy.

_ Kệ....tôi...

"Ọt....ọt...."

Tiểu Vy ngượng chín mặt sau màn "phản chữ" ngoạn mục của cái bụng. Không phải chứ? Sao lại đúng lúc này? Lại ngay trước mặt tên biến thái kia nữa.

Nhật Long đưa tay lên che miệng, cố gắng kìm nén tiếng cười đang chuẩn bị bật ra. Ngang bướng thế nào, cứng đầu thế nào cũng vẫn chỉ là một con nhóc.

_ E hèm, tiếng gì ấy nhỉ? - Anh cố làm ra vẻ nghiêm túc để che đi cái khuôn mặt nham nhở vì nhin cười đến nỗi biến dạng.

_ Tiếng...gi đâu? A...nh nghe....nhầm...đấy. - Tiểu Vy vẫn cố gắng bào chữa. Không thể cho tên này biết cô đang ĐÓI được.

_ Được rồi. - Cuối cùng cũng lấy được lại vẻ lạnh lùng thường ngày, Nhật Long ho khan một tiếng, nói nhẹ nhưng đầy uy quyền. - Tôi đã sai cô Di nấu cháo cho cô rồi, lát cô ấy mang lên, cô nhớ ăn hết đấy.

_ Tôi....đã....bà...o là kh...ông...đ...ói.

"Ọt....ọt...."

Cái bụng lại được dịp lên tiếng phản bác, biểu tình dữ dội sau câu nói dối "trắng trơn" của Tiểu Vy, khiến cho gần hết máu trong người cô dồn hết lên mặt. Tiểu Vy quay mặt đi, thâm nguyên rửa cái bụng "đáng ghét" không biết thương chủ.

Bây giờ thì không thể nhịn được nữa, Nhật Long ngả người ra sau ghế, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tiểu Vy quắc mắt:

_ A...nh...cười...cái gì?

Nhật Long một tay ôm bụng, một tay làm động tác xua tay, ý nói "không có gì" nhưng khuôn mặt thì nhàu nhĩ lại vì sắp trào nước mắt. Thật mất cả hình tượng của một cậu chủ trước mặt osin, nhưng đứng trước một màn "hài kịch" như thế này, dù là kẻ đứt mất dây thần kinh cười cũng khó mà kiềm được.

Cánh cửa bật mở, cô Di bước vào, trên tay là bát cháo gà nóng hổi. Viễn cảnh Tiểu Vy thì ngồi trên giường quay mặt đi, còn cậu chủ thì ngồi cười ngặt nghẽo như sắp chết đến nơi khiến trong đầu bà xuất hiện một dấu chấm hỏi to đùng. Nhưng theo phép tắc, bà vẫn tiến lại gần, gọi nhỏ:

_ Cậu chủ, cháo đã chín.

_À.....ừ....e hèm....cô để trên bàn đi. - Nhật Long tắt mắt tiếng cười, khuôn mặt trở về với vẻ lãnh đạm. Tuy trong mắt vẫn thấp thoáng nét cười, nhưng có một người thứ ba xuất hiện, anh không thể cười tự nhiên như trước đó được.

Cô Di vừa đi khỏi, anh đưa bát cháo ra trước mặt, giục Tiểu Vy. Sự nhả nhỏ, cột nhà hồi nãy đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt uy quyền, nói như ra lệnh.

_Ăn đi.

Tiểu Vy liếc nhìn Nhật Long, rồi lại liếc nhìn bát cháo. Có nên ăn không? Liệu.....không có thuốc độc chứ?

_Không có thuốc độc đâu, ăn đi. - Như đọc được suy nghĩ của "cô nàng dưa chuột - đầu óc đơn bào" trước mặt, Nhật Long lên tiếng. Đúng là "suy bụng ta ra bụng người".

Tiểu Vy đón lấy bát cháo, màu trắng của gạo trộn với một chút vàng nhạt của thịt gà, điểm xuyết thêm màu xanh tươi mát của hành. Từ trong bát bốc lên từng làn khói trắng mỏng manh, mùi thơm xông lên mũi khiến cô bất chợt mềm lòng, và nhận ra mình đang đói. Từng ngón tay thon dài cảm chiếc muỗng lên...

Băng Hạ ngồi ở salon phòng khách, thỉnh thoảng lại ngước nhìn lên đồng hồ. Cây kim ngắn chậm chạp lê từng bước một mang theo sự bồn chồn, lo lắng của cô. Đã gần 12 giờ rồi mà Tiểu Vy vẫn chưa về. Cô đã gọi không biết bao nhiêu cuộc, nhưng Tiểu Vy chẳng hề bắt máy lấy một lần. Tiểu Bảo nhẹ nhàng quần quanh chân Băng Hạ như để trấn an, nhưng nó không đủ để cô vớt đi những suy nghĩ lo lắng đang hiện diện trong đầu.

Cô bật máy lên, lia nhanh ngón tay đến số máy "Vy Vy".

"Cause you had a bad day

You're taking one down

You sing a sad song just to turn it around

You say you don't know

You tell me don't lie

You work at a smile and you go for a ride

You had a bad day

The camera don't lie

You're coming back down and you really don't mind

You had a bad day

You had a bad day....."

Bài nhạc chờ đã trôi qua gần hết, nhưng cũng như những lần trước đây, đầu dây bên kia không hề có ý định bắt máy.

_Xong! - Tiểu Vy phấn khích reo lên, đặt bát cháo đã được "quét" sạch sẽ xuống bàn, bên cạnh 4 cái bát trống trơn đã an tọa trên bàn trước đó. Cô mỉm cười, trên môi vẫn còn một vệt cháo chưa lau. - Tôi có thể ăn thêm bát nữa không?

Nhật Long nhìn Tiểu Vy ăn từ đầu đến cuối mà không ngậm được miếng lại. Anh không thể giấu được câu hỏi "Cô gái này có phải là quái vật không?" cứ lờn vờn trong đầu sau khi đã được xem một....màn xiếc đặc sắc được thực hiện bởi một cô gái có cái dạ dày....không đáy.

_Cô.....không phải chứ? Năm bát rồi đấy?

Tiểu Vy nguyệt Nhật Long một cái dài:

_Này, tôi là người ốm, đương nhiên là phải ăn nhiều, thái độ vừa rồi của anh là sao hả?

Nhật Long lắc đầu ngán ngẫm, nếu lấy lý do là "ốm", vậy chẳng phải những bệnh viện có người ốm đều sạt nghiệp hết cả sao? Mà cũng chẳng trách, có những bệnh nhân như Tiểu Vy đây, thì chuyện phá sản đối với những bệnh viện đó chẳng qua chỉ là chuyện "không sớm thì muộn".

_Cô Di. - Anh không quay đầu lại, gọi lớn.

Như đã chờ sẵn ở cửa, cô Di nhẹ nhàng bước vào, nhìn thấy đồng bát ngón ngang trên bàn, trong đầu bà không khỏi có chút chấn động.

_Dạ.

_Lấy thêm bát cháo nữa cho Tiểu Vy. - Nhật Long từ từ nói, thầm mong cô Di đừng có....ngắt.

_Vâng. - Cô Di cúi đầu lễ phép, trước khi đi còn ngoái lại nhìn Tiểu Vy một cái như sinh vật lạ, để ăn hết chỗ cháo này, không biết cô ấy đã phải tu luyện bao nhiêu năm cho cái dạ dày của mình đây????

Ăn xong chưa? - Nhật Long bình thản hỏi sau khi Tiểu Vy đã để xuống bàn cái bát thứ "n" sạch trơn, và cũng đưa ánh mắt (cổ làm ra vẻ) bình thản không kém lướt qua đồng bát ngón ngang trên bàn, phải đến chục cái chứ không ít. Nhưng anh đã thôi không ngạc nhiên nữa. "Vì cô bị ốm mà!", anh nhếch môi cười nhẹ.

_Thôi....tôi không ăn nữa đâu, no lắm rồi. - Tiểu Vy một tay xoa xoa bụng, mỉm cười thỏa mãn. Cháo cô Di nấu đúng là trên cả tuyệt vời, khác hẳn với cái thứ cháo "nửa chín nửa sống" mà Băng Hạ vẫn thường (miễn cưỡng) nấu cho cô mỗi khi cô bị ốm.

_Muốn ăn tiếp cũng không có, đồ con heo. - Nhật Long phẩy tay. Ăn nhiều như thế mà còn định không no sao? Giỡn hoài.

Anh bước ra ngoài, sai cô Di vào dọn dẹp, rồi bước đến tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo khoác đen cổ lông, vừa sang trọng lại vừa năng động. Thấy Nhật Long đứng trước gương mặc áo, Tiểu Vy hỏi.

_Biến thái...anh...đi đâu thế?

_Đưa heo về chuồng. - Nhật Long không thèm liếc nhìn người vừa hỏi, anh đáp nhanh, đôi tay vẫn nhanh nhẹn mặc áo.

_Heo?

_Là cô đó.

_Tôi mà là heo? - Tiểu Vy giãy nảy.

_Có thể tiểu hóa được gần chục bát cháo, không là heo thì chắc là người?

Nhật Long đi một vòng sửa soạn những thứ cần thiết, sau đó đứng trước mặt Tiểu Vy, nói nhẹ:

_Cô chải tóc đi, tôi đợi dưới nhà, nhanh lên, không tôi cho cô đi bộ về đó.

Cánh cửa gỗ đóng sầm một cái sau khi Nhật Long vừa bước ra, ngay lập tức, chiếc gối một phút trước còn yên vị trên giường, nay đã bay một cái "Vèo", đập thẳng vào cánh cửa.

_Biến thái! Xí!

Một giờ đêm, chiếc xe BMW đỏ lao đi trên đường. Tiểu Vy ngồi bên trong, nhắm hờ mắt. Dư âm của cơn sốt hồi nãy vẫn còn đọng lại trong cô mà không chỉ đơn thuần gần chục bát cháo có thể đẩy lùi được. Cô cũng chẳng màng xem tên biến thái kia với cái tốc độ tên lửa ấy có đâm vào đâu hay không, bây giờ, cô chỉ muốn ngủ mà thôi.

Chợt nhớ đến Băng Hạ ở nhà, Tiểu Vy vội mở bừng mắt, cuống cuống tìm điện thoại. Chiếc Iphone nằm gọn trong túi xách từ chiều đến giờ. Bật màn hình, cô suýt ngất vì 53 cuộc gọi nhỡ, chỉ từ một số duy nhất : "Băng Hạ". Cô thầm trách bản thân, hồi nãy do mệt quá nên đã quên bếng mất chuyện phải gọi điện về cho Băng Hạ đỡ lo. Đã quá một giờ rồi, không biết cô ấy còn thức không?

Hồi chuông thứ hai chưa kịp kết thúc, từ đầu dây bên kia, tiếng Băng Hạ vội vàng cất lên, chứng tỏ cô ấy đã chờ cuộc điện thoại này từ rất lâu.

"_Vy Vy. Bạn ở đâu thế?"

_À....mình....mình đang về.

"_Có biết mấy giờ rồi không? Mà giọng bạn sao vậy?"

_Mình....mình không sao, lát nữa về mình kể cho, xin lỗi đã làm bạn lo lắng. - Giọng Tiểu Vy ngượng ngùng bên lên, rồi nhanh chóng chuyển qua đề tài khác. - Bạn chưa ngủ à?

"_Bạn đi từ chiều đến bây giờ chưa thấy về, mình có thể ngủ được sao?"

_Mình...mình xin lỗi, hi, mình chuẩn bị về đến trường rồi, thế nhé!

Tắt máy đi, Tiểu Vy thờ phào nhẹ nhõm. Cô hướng ánh mắt ra đường trước nhìn đường, chờ đợi chiếc công học viện Thánh Huy hiện ra trước mắt.

Nhật Long liếc nhìn Tiểu Vy, rồi lại nhìn về phía trước, nói nhỏ, giọng trầm trầm, lẫn trong tiếng gió gào thét bên ngoài cửa xe.

_Tôi đã cảnh cáo đám người làm đó rồi, lần sau bị họ bắt nạt, hãy nói với tôi.

Tiểu Vy khựng lại, một cách ngượng ngùng, cô đưa ánh mắt ra bên ngoài cửa xe, giọng nói cố làm bộ tự nhiên.

_Gì chứ? Tôi quen rồi. Họ ghét tôi cũng có lý do, anh mắng họ làm gì, họ sẽ càng thêm ghét tôi hơn thôi.

_Tôi không thích.

Tiểu Vy không hiểu, cô quay lại nhìn Nhật Long, hỏi.

_Không thích? Không thích cái gì?

_Không thích bạn tôi bị người ta bắt nạt, mà lại là người của tôi.

Tiểu Vy chớp chớp mắt, hai giây sau, cô quay đầu nhìn ra cửa xe. Bạn tôi? Cô mỉm cười.

Dường như ý thức được lời nói đi sai "quỹ đạo" của mình, Nhật Long vội sửa lại:

_Tôi không thích osin tôi mang về bị mấy người đó bắt nạt, nhất là một đứa ngốc nghếch, không biết bảo vệ bản thân như cô.

Tiểu Vy không đáp, cô nhìn ra ngoài cửa, thả hồn theo từng cánh vật thật lùi về phía sau.

Bạn....

Cô mỉm cười vu vơ.

.....

Chiếc xe tiến vào sân trường Thánh Huy, rồi tiến gần về khu kí túc xá nữ sau sân trường. Băng Hạ đang đứng chờ trước cửa, ánh mắt bồn chồn, lo lắng.

Từ bên trái chiếc xe, Nhật Long bước ra, rồi nhanh nhẹn xuất hiện ở bên phải để mở cửa cho Tiểu Vy.

_Cảm ơn anh. - Tiểu Vy gật nhẹ đầu. - Mai tôi sẽ đến tiếp.

_Ôm thì nghỉ ở nhà, chẳng may có bị làm sao tôi không chịu trách nhiệm được. - Nhật Long ngồi vào xe, lạnh lùng nói. Chiếc xe phóng vào màn đêm tĩnh mịch, để lại trước hiên nhà Băng Hạ với ánh mắt khó hiểu nhìn chăm chăm vào Tiểu Vy.

_Có chuyện gì thế? - Dù không muốn nhưng đứng trước cảnh một nữ nhân về nhà lúc nửa đêm, lại ở trên xe một nam nhân, cô không thể tránh khỏi suy nghĩ "đen tối" đang tìm đến.

_Không có gì đâu, vào nhà mình kể cho. - Tiểu Vy xua tay trước mặt, bước vào nhà, cánh cửa từ từ khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sáng....

Những tia nắng trong suốt như thủy tinh chiếu xuống chói lóa, lấp lánh đọng trên những giọt sương...

Con đường khuôn viên rộng rãi thoáng dang đầy bóng mát, không khí thoáng thoang mùi lá cây và ngan ngát hương thơm dịu dịu.

Băng Hạ tay khoác balô, tay dứt túi áo đi trên đường, gió khẽ len qua mái tóc óng mượt, khiến nó nhẹ nhẹ bay lên, bên cạnh là Tiểu Vy với chiếc balô gấu Pooh, miệng huyền thuyên đủ thứ chuyện, trên tay là hộp sữa đã vơi đi một nửa.

_Hôm nay có phải đi làm không? - Băng Hạ bất chợt hỏi khi Tiểu Vy đã tạm ngừng cuộc "độc thoại" của mình lại để đưa sữa lên miệng hút.

_Ừm, có.

_Đang ốm mà, không ở nhà nghỉ à?

_Cảm xoàng thôi mà, có gì đâu. - Tiểu Vy đưa tay quệt quệt mũi, đúng là cô vẫn còn hơi mệt và hơi nhức đầu, nhưng chợt nhớ đến lời cô Di nói hôm qua, cô quyết định sẽ cố gắng đi làm. Tuy rằng cô trong mắt đám người giúp việc ở đó chẳng tốt đẹp gì, nhưng để họ nghĩ cô là người ngang ngược, tiểu thư, hơi một chút là nghỉ thì cô chẳng thích chút nào.

_Mệt thì phải xin về ngay đây, đừng để mình đến khiêng về.

_Ok. - Tiểu Vy nháy mắt.

Đôi chân bất giác dừng lại trước cửa lớp 10A3 như một phản xạ tự nhiên, Tiểu Vy bước vào, tươi cười chào mọi người, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai.

_Xin chào! Buổi sáng tốt lành.

Các học viên nam quay lại nhìn rồi mỉm cười nhẹ đáp lại Tiểu Vy, còn các học viên nữ chỉ gật nhẹ đầu. Chẳng biết có phải từ khi Công chúa công khai xin lỗi Băng Hạ trước toàn trường mà mọi người trong lớp thay đổi thái độ hay không, nhưng rõ ràng những cái nhìn khắt nghiệt đã không còn, họ trở nên hòa nhã hơn đối với Tiểu Vy. Còn Băng Hạ thì muôn đời vẫn thế, chỉ cần nhìn khuôn mặt lạnh lùng dửng dưng của cô thì cũng chẳng ai còn "dùng khi" mà bắt chuyện nữa, nên muốn thân thiện cũng không được.

_Ồ, Bảo Yến hôm nay cũng không đi học à? - Tiểu Vy ngạc nhiên nhìn vào chiếc ghế trống bàn thứ ba, hỏi. Các học viên gật mình nhìn sang cô rồi lại nhìn nhau, sau đó là trở về với hoạt động khi này. Chẳng ai đáp lại.

Tiểu Vy nhú mày, mang bộ mặt chứa đầy sự khó hiểu, cô ngồi xuống ghế, giật giật áo cô bạn bàn trên, hỏi khẽ.

_Tiểu Nhã, bạn biết tại sao Bảo Yến lại nghỉ học không? - Chính Tiểu Vy hỏi xong mới thấy hành động của mình thật điên rồ quá mức, cô đang lo lắng cho cô tiểu thư kênh kiệu đó à?

Tiểu Nhã nhìn quanh quất, rồi ghé tai Tiểu Vy nói nhỏ.

_Tập đoàn nhà họ Vương có nguy cơ phá sản.

_Cái gì? - Tiểu Vy không tin vào tai mình, cô tròn mắt hết lớn.

_Suyt, khê thôi! Thông tin mật đấy. - Tiểu Nhã kê ngón tay trỏ lên miệng, khuôn mặt nghiêm trọng. - Chuyện này là mình nghe lỏm được từ đám nữ sinh nhà giàu, bạn thân của Bảo Yến. Nghe nói tập đoàn Trịnh Âu hình như đã làm gì đó, nên chỉ sau một đêm, cổ phiếu của Vương Thị rớt thê thảm.

_Trịnh Âu? Cái tập đoàn đá quý ấy hả? - Dù là người "mù" thông tin đi chăng nữa thì cũng đã từng hơn một lần nghe về cái công ty "khổng lồ" này, huống hồ là Tiểu Vy - một người luôn nắm bắt thông tin nhanh như tên lửa. Nhưng...trong đầu cô đang có chút suy nghĩ, Trịnh Âu...chẳng phải là của gia đình Trịnh Thiếu gia đó sao?

_Xời, gọi là đá quý, chứ Trịnh Âu nổi tiếng trên tất cả mọi lĩnh vực, kinh doanh đá quý chẳng qua chỉ là một mảng nhỏ mà thôi. Chuyện Trịnh Âu ra tay với Vương Thị thì chẳng ai ngờ tới, vì hai công ty này xưa nay đều không can hệ gì đến nhau, "hước sông không phạm nước giếng". Tin này bây giờ vẫn chưa được lộ ra trên mặt báo, vì vẫn chỉ là "có thể" chứ chưa chắc chắn, nhưng Vương tiểu thư thì đã chán nản mà nằm ở nhà tĩnh dưỡng rồi.

_À.....ra là vậy, tội nghiệp. - Tiểu Vy chép miệng, lắc đầu. Có phải là đặt lòng thương không đúng chỗ không đây?

"REENG.....REENG"

Tiếng chuông vào học vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cô nàng, và chặn lại những câu hỏi đang chuẩn bị bật ra khỏi cổ Tiểu Vy. Cô đành miễn cưỡng mở sách ra chuẩn bị cho bài học, mà đầu óc cứ suy nghĩ mông lung tận đầu tận đầu. Liếc mắt nhìn sang Băng Hạ bên cạnh đang ngả người ra sau ghế, tai đeo headphone, mắt lim dim, cô khẽ cắn môi. Thiếu gia ra tay với Bảo Yến, lý do không phải vì.....Băng Hạ đó chứ?

Ồi! Cô điên mất rồi!

Tối....

Trong một ngôi biệt thự kiểu Pháp....

Đèn chùm sáng trưng..

Phòng khách rất rộng, đèn tường tỏa ánh sáng êm dịu, cánh cửa sổ kéo lên một nửa, rèm cửa khá đẹp phất phơ nhẹ theo gió đêm thổi vào, không gian phảng phất mùi hương dịu dịu. Thảm nhung trắng, trên bàn có một chai Champagne đỏ và hai chiếc ly bằng thủy tinh. Không gian trầm lắng và tĩnh mịch như bức tranh sơn dầu.

Trên chiếc sofa tím nhạt, Bảo Yến ngồi bất động, hai tay để trên đùi, sắc mặt nhợt nhạt.

_Anh hai, ba chưa về sao?

_Chưa. Ba còn một số công việc cần giải quyết, em đừng đợi ba nữa, đi ngủ đi. - Người con trai trên chiếc sofa đối diện mắt dán vào màn hình laptop, bàn tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím.

Bảo Yến lấy ly rượu đưa lên môi, ngửa cổ uống cạn.

_Sẽ....không sao chứ? - Cô cắn môi, hồi lâu mới cất lên tiếng nói khàn khàn.

_Em nói cái gì? - Người con trai vẫn không ngẩng đầu lên.

_Vương Thị....sẽ không sao chứ? - Bảo Yến kiên nhẫn lặp lại câu hỏi đã có thêm chủ ngữ, cô hồi hộp chờ đợi câu trả lời của anh trai.

_Đương nhiên là không sao. - Chàng trai gấp chiếc laptop lại, nhìn Bảo Yến cười nhẹ, nụ cười mê hoặc, đẹp như thiên sứ, tựa có làn sương mờ bao quanh. Anh vươn người ra lấy ly rượu, đưa lên môi, nhấp một ngụm. - Yến Yến, Trịnh Hùng (ba Hạo Thiên) chỉ là giờ trò đùa nạt, em có cần thiết phải run sợ vậy không? Mai hãy đi học đi, chuyện công ty đã có ba và anh lo, sẽ giải quyết ổn thỏa, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

_Anh, nếu em giúp được gì, anh nói nhé.

_Em ư? Em thì giúp được gì? - Hàn Phong bật cười.

_Thật mà. - Bảo Yến nói chắc nịch. - Đến đường cùng, ít ra em có thể mang hung khí đến ám sát Trịnh Hạo Thiên, cho con cáo già Trần Hùng ấy hối hận không kịp.

Hàn Phong bật cười ha hả, chỉ là một câu bông đùa, nhưng xem ra trong đầu em gái của anh bắt đầu xuất hiện những suy nghĩ cay nghiệt rồi.

_Chỉ nghĩ đến việc tiếp cận hần thôi cũng là cả một chiến lược đấy. Xung quanh hần có cả tá vệ sĩ, lại còn Phùng Nhật Long đi theo bảo vệ. Em liễu yếu đào tơ thế này, đòi ám sát hần, xem ra hơi bất khả thi. - Hàn Phong mỉm cười nhẹ chứa đầy ẩn ý. Độc ác, tàn nhẫn cũng là một tố chất cần thiết mà một nhà lãnh đạo cần phải có. Nhưng nếu chỉ hiểu chiến mà không biết tính toán thì cũng vớ. Nếu muốn dùng âm mưu, anh phải dạy cho cô em gái ngờ nghệch này biết, phải lập âm mưu thế nào cho khả thi.

_Hơn nữa, là Thiếu gia của công ty lớn như vậy, Hạo Thiên không lý nào lại không biết võ. Giả sử em có ám sát được hần, thì em cũng phải ở lại với hần thôi.

Bảo Yến cắn môi:

_Vậy....làm sao bây giờ?

Hàn Phong nghiêng đầu, ánh mắt tà mị xoáy sâu vào Bảo Yến.

_Em muốn làm?

_.....Vâng. Ít ra thì em cũng phải cho ông ta một đòn tinh thần chứ. - Bảo Yến nắm chặt tay, rót rượu ra ly, uống một hơi cạn.

Hàn Phong mỉm cười chăm chú nhìn vào ly rượu trong tay, lắc lắc làm dung dịch bên trong sóng sánh lên từng đợt. Đòn tinh thần? Mơ ước hơi xa rồi.

_Được, vậy để anh gợi ý cho nhé. Điểm yếu của đàn ông là phụ nữ. Vậy điểm yếu của Trần Hùng là ai?

_Trịnh phu nhân! - Bảo Yến vỗ hai tay vào nhau.

_Chính xác. Nhưng hiện tại thì bà Trịnh Xuyên Chi (mẹ Hạo Thiên) đang ở bên nước ngoài, nên có thể loại bà ta ra khỏi danh sách. Hạo Thiên lại là con một, không có chị gái. Vậy em có thể trừu đùa với điểm yếu của Hạo Thiên.

_Là....? - Bảo Yến tò vò nghi hoặc.

_Niệm Phù Dung, bạn gái Hạo Thiên, anh nói gì sai sao?

Bảo Yến im lặng. Bạn gái.....bạn gái....?

_Anh hai! Không cần sử dụng đến Niệm Công chúa, em có người này, đối với Trịnh Thiếu gia còn đáng giá hơn cô ta nhiều.

_Ai? - Hàn Phong nhú mày. Trịnh Thiếu gia xưa nay nổi tiếng là người lạnh lùng, không biết đến tình yêu, và lại càng là người không trăng hoa, sát gái. Tìm ra được một Niệm Phù Dung đã cực kỳ khó, vậy mà lại có người còn quan trọng hơn tiểu thư của Chim Ưng?

_Là..... - Bảo Yến bỏ lửng câu nói, nụ cười nham hiểm nở ra trên khuôn mặt xinh đẹp.

Băng Hạ ngồi trên ghế sofa nghe nhạc, chú mèo trắng ngoan ngoãn nằm bên cạnh. Sau một ngày học tập mệt mỏi, đây là cách thư giãn duy nhất của cô. Một con người vô cảm như cô lại có thể vứt bỏ vẻ lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày mà chìm đắm trong âm nhạc, điều này xét về một góc độ nào đó mà nói thì dường như là mâu thuẫn.

Nhưng đối với cô - một con người lớn lên trong tiếng đàn Vĩ Cầm của mẹ, thì chẳng khó khăn gì.

Con gió mát lạnh lùa vào qua cửa sổ khiến cô hơi giật mình mà nhẹ nhàng mở mắt. Rèm cửa tung bay nhảy múa theo gió đêm. Cô tiến đến gần, giờ tay muốn đóng cửa lại, bất chợt ánh mắt cô dừng lại rất lâu dưới pho xá đồng đúc hoa lệ bên ngoài khung cửa, đèn đường sáng rực. Bỗng dưng trong lòng cô lại tràn ngập cảm giác muốn được làm một chấm đen nhỏ hòa nhập giữa dòng người đông đúc đó. Cô hoàn thành nốt việc đóng cửa đang dang dở của mình, rồi khoác lên người chiếc áo khoác mỏng màu trắng. Bước ra ngoài.

Cổng trường nặng nề mở ra cho một cô gái cao, da trắng như tuyết, mái tóc óng ả quấn nhẹ xõa ngang vai, mặc chiếc áo khoác mỏng cũng màu trắng bước ra ngoài. Cô gái nhìn xung quanh với ánh mắt thấp thoáng nét tinh nghịch, thích thú, nhưng lại ẩn giấu kỹ càng dưới lớp vỏ bọc lạnh lùng. Cô giờ chân toan bước đi, liền bị một giọng nói của ai đó gọi giật lại.

_Này!

Cô thờ ơ nhìn ra đằng sau, nơi có một người mà ai-cũng-biết-là-ai đấy.

Hạo Thiên tay rút túi quần, ung dung bước ra từ chiếc xe màu bạc, tiến đến gần Băng Hạ, vẻ đẹp lạnh lùng, cười mà như không.

_Con gái tôi rồi còn ra ngoài làm gì thế?

_Còn anh? Sao hôm nào cũng ngồi rình ở đây thế?

_Rình? Trí tưởng tượng của cô hơi phong phú rồi đấy, Thiếu gia tôi mà thèm đi rình? - Hạo Thiên cười khỏ. Lần nào gặp mặt, cô gái kiêu căng đến ngạo mạn này cũng gán cho anh những "mĩ từ" vô cùng tốt đẹp.

_Vậy sao lần nào tôi ra ngoài cũng thấy anh ở ngoài này thế? Đợi ai à? - Băng Hạ vẫn cố chấp truy hỏi đến cùng.

_Chẳng đợi ai cả. Ngẫu nhiên. - Hạo Thiên nhún vai thờ ơ.

Khóe môi Băng Hạ nhếch lên, tạo thành một nụ cười nửa miệng. Ngẫu nhiên? Lần đầu tiên thì có thể chấp nhận, nhưng đây đã là lần thứ mấy rồi, còn là ngẫu nhiên nữa sao?

_Thôi được, tôi thua. - Hạo Thiên cười nhẹ. Nhìn cái bộ mặt đắc ý kia, anh cũng thừa hiểu rằng Băng Hạ đã đoán được rằng lời nói của anh đến hơn 90% là nói dối trắng trợn. - Tôi chờ một người. Khoảng 11h đêm là người ấy đến.

_Hẹn hò? - Băng Hạ nghiêng đầu, ánh mắt ánh lên vẻ trêu chọc.

_Có thể nói là như vậy.

_Không biết tuyệt sắc giai nhân nào khiến Thiếu gia phải cất công đợi đến muộn như vậy?

_Cô tự đoán đi.

Băng Hạ không nói gì, cô phẩy tay, quay lưng bước đi. Nói thì nói vậy, chứ cô chẳng có hứng thú gì với việc đoán những chuyện riêng tư của người khác.

_Này, cô đi đâu thế? - Như mọi lần, Hạo Thiên giữ lại tay Băng Hạ. Cô gái này, nói chuyện với anh mà muốn ở thì ở, muốn đi thì đi tự tiện như vậy sao?

_Đi dạo. - Băng Hạ không quay đầu lại, đáp gọn rồi giật lại tay mình. Đã là lần thứ mấy rồi, cô lại bị người con trai này đụng vào người mà không có chút đề phòng.

_Tôi đi với cô. - Buông một câu nói chẳng có vẻ gì là thỉnh cầu, mà giống ra lệnh nhiều hơn, anh bước đến bên Băng Hạ, cùng cô đi bộ ra đường lớn.

Băng Hạ nhún mày:

_Chẳng phải anh vừa nói là đợi người sao?

_Không sao.

.....

Màn đêm dần sâu thẳm, buông xuống bao quanh hai bóng người một nam một nữ đang rảo bước trên đường.

_Ăn gì chưa? - Hạo Thiên mắt nhìn về phía trước, hỏi.

_Rồi.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi. Mát lạnh.

_Băng Hạ..... - Tiếng nói Hạo Thiên như nhạt nhòa theo cơn gió.

_Tôi nghe.

_Cô.....ghét tôi? - Hạo Thiên hỏi, anh bỗng cảm thấy hồi hộp khi chuẩn bị đón nhận câu trả lời từ một người con gái.

_Không.

_Cô thích tôi? - Câu hỏi này giống bông đùa hơn, Hạo Thiên nhún mày. Có lẽ câu trả lời sẽ là "Không", nhưng anh muốn xem thái độ của Băng Hạ sẽ thế nào khi nhận được câu hỏi như thế này từ một người con trai hoàn mỹ như anh.

_Không. - Băng Hạ thân nhiên trả lời. - Sao lại hỏi thế?

_Vì tôi thấy cô khó thân thiện, lạnh lùng, dửng dưng, bất cần. Có phải chỉ đối với tôi hay không?

Băng Hạ cười nhẹ. Đôi mắt đen trong veo nhìn nhạt.

_Tôi vẫn thế, từ khi sinh ra. Với ai tôi cũng vậy. Cô độc và lạnh lùng.

_Kể cả với cha mẹ?

_Ừm. Mà anh cũng vậy đó thôi. Cũng khó thân thiện.

_Tôi ư? - Hạo Thiên bật cười. - Tôi mà khó thân thiện? Nếu thực sự như vậy, cô nghĩ rằng tôi sẽ ở đây nói chuyện với cô, một người đã năm lần bảy lượt thất lễ với tôi hay sao? Bây giờ lại còn tự tiện phán xét tôi như thế? Cô đúng là chẳng biết sợ gì cả.

_Vậy sao anh không xử tôi? - Băng Hạ nheo mắt thách thức.

Hạo Thiên ngây người.

_Đáng lẽ ra lúc tôi hắt nước vào áo anh ở canteen, anh đã phải làm cho tôi sống không bằng chết rồi chứ? Thế mới đúng là Thiếu gia Hạo Thiên lạnh lùng, tàn nhẫn mà tôi thường nghe mọi người nói.

_Vậy sao? - Hạo Thiên cười nhạt. - Tôi ở trong mắt mọi người là như vậy sao? Thế nhưng tôi lại không làm như thế với cô nên cô thắc mắc à?

_Đúng.

_Ừm, có thể vì cô rất xinh đẹp. - Trong đôi mắt Hạo Thiên có thể thấy được nét gian tà. Anh kiểm bừa một lý do.

Mí mắt chuyển động, trên gương mặt Băng Hạ đột ngột xuất hiện một nụ cười, cô ngước anh một cái, nụ cười xinh tươi dễ thương khác hẳn ngày thường.

Không biết là lần thứ mấy...

Hạo Thiên ngần ngừ....

Hạo Thiên ngạc nhiên....

Lần đầu tiên, anh nhìn thấy một nụ cười ngọt ngào như vậy xuất hiện trên mặt Băng Hạ.

Đôi môi căng mọng kéo giãn, để lộ hàm răng trắng đều như bắp, và một chiếc răng khểnh duyên dáng nhỏ xinh.

_Anh nói vậy làm tôi thay đổi suy nghĩ về anh đấy. - Dường như vẫn không hay nụ cười của mình đang làm một người hồn bay phách lạc, Băng Hạ vẫn mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp rực sáng.

_Ừm, đùa thôi. - Hạo Thiên vội trở về hiện tại, anh sượng sùng đáp lại câu nói của Băng Hạ. - Chính tôi cũng không hiểu tại sao mình lại buông tha cho cô nữa.

_Anh thích tôi? - Băng Hạ bắt chước câu hỏi hồi nãy của Hạo Thiên, cô tỉnh nghịch hỏi.

_.....Có lẽ thế. - Câu trả lời bị gió đêm cuốn đi, nhưng vẫn đủ lọt vào tai Băng Hạ bên cạnh. Cô cười nhẹ, không nói gì nữa.

_Cô cười rất đẹp. Tại sao lại không làm thế thường xuyên? - Hạo Thiên tò mò hỏi. Những cô gái có ngoại hình không mấy ưa nhìn cũng muốn cười thật tươi để khắc chế sự tự ti. Vậy mà với một cô gái đẹp như Băng Hạ, đặc biệt là khi cười, lại hạn chế nụ cười ở mức tối đa. Anh thờ khi, cô gái này....đẹp...nhưng lại không có cảm giác biết mình đẹp.

Về lạnh lùng băng giá lại trở về tràn ngập khuôn mặt Băng Hạ, cô đáp gọn, hơi thờ buốt giá.

_Không thích.

Không thích? Không thích cười hay không thích mình đẹp? Hạo Thiên cười nhạt.

Băng Hạ ngược nhìn lên dãy đèn đường như những ngôi sao lấp lánh trước mặt, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh tanh.

_Tôi không thích biểu lộ cảm xúc trước mặt người khác. Tôi không tin tưởng họ.

Hạo Thiên lặng lẽ nhìn Băng Hạ. Giờ phút này, anh bất chợt cảm thấy anh và cô có rất nhiều điểm tương đồng. Dù không biết tại sao cô lại trở thành như thế, nhưng anh và cô cũng giống nhau, tuổi thơ đã phải chịu những đau khổ không đáng có.

Trong màn đêm, giữa phố trung tâm rất ít người, mấy chiếc xích đu yên lặng buồn bã, chỉ có một cô bé chừng bảy, tám tuổi cô độc ngồi trên chiếc xích đu màu đen, cô bé cúi đầu hình như đang khóc vì không có ai chơi cùng.

Mái tóc óng mượt che khuất bên mặt, Hạo Thiên không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Băng Hạ thế nào. Mái tóc đen tuyền nổi bật trên nền da trắng muốt như tuyết, không phải là sự lạnh lùng ngạo mạn nữa, mà là sự cố chấp, bướng bỉnh ương ngạnh nhưng vẫn động lòng người xót thương. Anh chậm chậm hỏi:

_Cô....đã từng yêu chưa?

_Tôi yêu bản thân tôi - Ánh mắt Băng Hạ thân nhiên, bất cần.

_Cô không yêu ba mẹ mình à? - Khóe môi Hạo Thiên nhếch lên chế giễu.

_Yêu...Nhưng họ đã bỏ tôi mà đi trước khi tôi đủ lớn để yêu họ nhiều hơn. - Trái tim Băng Hạ thắt chặt đau buốt, cô nắm tay thật chặt, cố giữ cho mình thật bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng trở lại. Chuyện đã qua rồi, cô thầm nhủ mình khi nhắc về chuyện quá khứ phải thật bình thản.

Không gian lại trở nên trầm mặc, chỉ còn tiếng bước chân đều đều. Hạo Thiên nín lặng, không biết nói gì nữa. anh vốn không biết quan tâm đến người khác, lại càng không biết an ủi họ thế nào. Nếu Băng Hạ thực sự giống như anh, vậy những lúc như thế này nên yên tĩnh. Bất giác cô chưa xót cười:

_Thiếu gia, hai chúng ta giống nhau.

Đôi mắt Hạo Thiên âm u. Giống?

_Chẳng phải anh cũng vì quá khứ vui dập mà trở nên vô cảm như bây giờ sao? - Gương mặt cô bình lặng, trống rỗng nhìn em gái nhỏ bé cô độc trên chiếc xích đu giữa khu phố trung tâm. Im lặng. Cô gái này là người đầu tiên nhìn rõ tâm tư của anh. Nụ cười rạng rỡ, chân thật của cô hồi nãy làm Hạo Thiên nhất thời nghĩ rằng, trước mặt anh là một thiên sứ trong sáng, thuần khiết, lương thiện. Nhưng, giờ phút này, lời nói của cô khiến anh đột nhiên hiểu ra rằng, tất cả chỉ là một vỏ bọc khác của cô mà thôi. Trong sáng có, thuần khiết có, lương thiện có, nhưng lại không phải là một thiên sứ. Hoặc có chăng, cũng là một thiên sứ đã bị thương, đã bị sa ngã vào thế giới của ác quỷ.

_Nhưng....anh và tôi lạnh lùng khác nhau.

Hạo Thiên cười nhạt. Lạnh lùng mà cũng có cái khác nhau? Chẳng phải cùng là những người vì đau khổ quá mà mất hết cảm giác đó sao?

_Anh....lạnh lùng cao quý. Tôi...chỉ là....

"Tôi chỉ là một con người già vờ lạnh lùng để trốn tránh thực tại, là một con người hèn nhát." Về sau bị Băng Hạ bỏ lửng, cô cảm thấy mình đã để lộ quá nhiều.

_Cô làm sao?

_Không sao. - Gió đêm thổi qua hai người, mùa thu không biết đã qua từ khi nào, mùa đông dần thế chỗ, đêm buông xuống mang chút lạnh lạnh, mái tóc bị gió thổi tung bay. Cô khép mí, nụ cười miễn cưỡng thoáng trên môi. Băng Hạ thất thần nhìn chiếc xích đu trống vắng, bé gái khóc hồi nãy không biết đã bỏ đi từ lúc nào, cô yên lặng ngẩn ngơ nhìn rất lâu. Và rồi cô nhòa miệng cười, nụ cười nhạt nhòa nhưng không thể nói là nhạt nhẽo. Trên cao, mặt trăng dịu dàng xen giữa những đám mây.

_Cảm ơn đã đưa tôi về. - Băng Hạ đứng trước cổng học viện Thánh Huy. - Bạn anh chắc cũng sắp đến rồi đấy.

_Ừ. - Anh mỉm cười.

Chờ cho đến khi Hạo Thiên lên xe và nổ máy chuẩn bị đi, Băng Hạ mới bước vào nhà. Cô cởi áo, tiến đến gần cây Vĩ Cầm trên bàn...

Hạo Thiên ngồi trong xe, lướt tiếc chuẩn bị rời đi. Bất chợt, anh mỉm cười.

_Đến rồi.

Tiếng đàn réo rắt lan tỏa, được gió đưa vào xe, vây lấy trái tim anh. Bản nhạc này, anh chưa bao giờ được nghe từ những nhạc công nổi tiếng khác, mà chỉ được nghe từ một con người vô danh trong học viện này đêm đêm. Thế nên, tuy hơi kỳ quặc, nhưng tối nào, sau khi giải quyết xong những việc mà

ba giao cho trên công ty, anh đều lái xe đến đây, thả hồn mình trong tiếng đàn. Anh giống như con vật đói khát bất ngờ được người ta tặng cho chút hơi ấm. Tiếng đàn này, người chơi như gửi gắm cả cuộc đời họ vào đó, chứ không đơn điệu, khô khốc như những nghệ sĩ khác.

Và hôm nay, sau khi đã nói chuyện với Băng Hạ...

Nghe điệu nhạc này....

Có tin được không.....?

Anh cảm thấy như.....băng tuyết trong tim mình đã tan đi.....một ít.....

Băng Hạ!!!!!!!!!!!!!! - Tiếng Tiểu Vy với volume cực lớn ầm ầm ngoài cửa khiến Băng Hạ đang sấy tóc phải cuống cuống chạy ra. Cô nàng này, chẳng lẽ cháy nhà?

Đằng sau cánh cửa vừa được mở ra một cách vội vàng là Tiểu Vy đang đứng bên ngoài với nụ cười toe toét, tay hươ hươ lên chào Băng Hạ.

_ Có biết mấy giờ rồi không? Làm cái gì mà như gặp ma thế? - Băng Hạ trách. Đang rất ổn mà cô ấy cũng có thể hét lớn như vậy được.

_ Hi - Tiểu Vy vẫn giữ nguyên nụ cười nhăn nhó, bàn tay một phút trước còn phe phẩy, bây giờ đã đưa lên gãi đầu, bộ dạng lúng túng.

_ Trông như hề ấy. - Băng Hạ lườm Tiểu Vy, mở rộng cánh cửa cho bạn bước vào.

_ Hôm nay có chuyện gì vui à? - Băng Hạ tiến đến tủ lạnh, rót một cốc nước, bỏ mấy viên đá, mang ra cho Tiểu Vy. Mặc dù dưới con mắt màu hồng của Tiểu Vy, ngày nào cũng là một ngày vui, nhưng sự lạc quan ấy chẳng thể nào khiến cho sau một buổi tối làm việc cật lực tại nhà Nhật Long, cô nàng có thể cười tươi đến vậy.

_ Hi, sao bạn biết? - Tiểu Vy đón lấy cốc nước từ tay Băng Hạ, miệng nở một nụ cười bán nguyệt tươi như hoa.

_ Còn không biết sao? Mặt bạn hiện rõ chữ "sung sướng" kia kìa. - Băng Hạ đáp người xuống ghế sofa, nhìn chằm chằm Tiểu Vy. - Có gì vui kể mình nghe nào.

_ À, hi.

_ Cô Di, gọi dưa chuột lên đây. - Nhật Long nằm vắt chân trên giường đọc sách, nói với cô Di đang đứng cúi người ngoài cửa.

_ Ồ.....dạ.... - Cô Di đáp ứng - Cậu chủ xin thứ lỗi....nhà hết dưa chuột rồi ạ.

_ Há? À... - Nhật Long nhớ ra không phải ai cũng hiểu được "mặt danh" anh đặt cho Tiểu Vy, vội sửa lại - Tiểu Vy, gọi Tiểu Vy lên đây.

_ Vâng - Cô Di cúi đầu, bước ra khỏi phòng.

Chưa đầy hai phút sau...

_ Biến thái, tôi đây. - Tiểu Vy đứng sừng sững trước cửa, khuôn mặt "sát thủ".

_ Tôi đói. - Nhật Long hờ hững lật trang sách, không thèm để ý đến quả dưa chuột đang đứng chống nạnh trước mặt.

_ Đói? Thì sao? - Tiểu Vy làm mặt ngây ngô. Theo như lời tên biến thái này nói thì cô vốn "chạm tiêu", mà đã vậy tên này còn nói những câu hàm ý cao xa với vợ thế thì sao hiểu được đây?

_ Osin mà khi ông chủ đói không biết phải làm gì sao?

_ Không? - Vẫn ngây ngô.

_ Nấu cho tôi ăn. - Nhật Long ngán ngẩm buông ra yêu cầu. Đối với Tiểu Vy, cách dẫn "gián tiếp" không phải cách hay.

_ Tôi? - Tiểu Vy ngây ngô thêm nữa, ngón tay trỏ chỉ vào mình kiểu "không thể tin được".

_ Chứ chẳng lẽ là tôi? - Nhật Long buông cuốn sách xuống, nhướn mày, ngón tay chỉ vào mình kiểu "muốn tin cũng không được."

_ Nhưng sao lại là tôi? - Chưa hết ngây ngô.

_ Tôi xin cô. Cô là osin, không làm thức ăn cho tôi chẳng lẽ tôi lại đi làm cho cô?

_ Nhưng sao không nhờ Tiểu Yên hay ai ý? Nhờ tôi làm gì? Nói trước tôi không biết nấu ăn đâu, ăn xong đau bụng đừng trách tôi.

_ Cô còn nợ tôi một sợi dây chuyền, tôi thích hành hạ cô cũng phải thắc mắc à, ok, ok, cứ xuống nấu đi, ăn không được thì cùng lắm tôi nhét hết vào miệng cô là được chứ gì?

_Anh....

_Nhanh lên.

Đứng trước một căn bếp đồ sộ lại vô cùng tiện nghi như thế này, bất giác Tiểu Vy lại không thể nghĩ ra được món gì hay ho. Nấu cho "Ông chủ biển thái", món ăn phải thật "ngon", thật "đẹp mắt", và ăn xong sẽ không mang theo bất kì tác dụng phụ nào.

Nồi thức ăn yên vị trên bếp được bật nhỏ lửa, Tiểu Vy tay cầm lọ muối, mắt mơ màng bên cửa sổ. Bất chợt, một con mèo hoang từ đầu phi thân lên chồm chệch trên khung cửa khiến Tiểu Vy giật bắn mình, luống cuống thế nào lại "Vèo" một cái....

Sau khi định thần lại, cô đã kịp nhận ra thảm họa trước mắt. Một thứ vừa được thực hiện một màn bay bằng đường parabol ngoạn mục vào chiếc nồi đang mở vung, và chất bột màu trắng bên trong tràn ra, chẳng còn đường nào khác ngoài ngấm hết vào thức ăn.

Chúa ơi! Lọ muối!

Thành quả suốt 30 phút Tiểu Vy lục đục dưới bếp là đây : Một bát canh gà nóng hôi hổi, bốc khói nghi ngút, thơm lừng. Lúc sai Tiểu Vy xuống nấu, anh chỉ mong muốn có được một...trận cười sảng khoái từ món ăn không-có-gì-có-thể-tệ-hơn của cô. Thế nhưng lúc cô nằng nằng "tuyệt tác" lên, anh đã rút lại ý nghĩ hồi nãy mà thay vào đó là bốn từ CỰC KÌ ĐẸP MẮT.

"Cái gì thế này? Mình cứ nghĩ là phải tệ lắm cơ."

Nhật Long nuốt khan, nhìn chằm chằm vào bát canh gà một hồi rồi ngẩng lên nhìn tác giả:

_Có thật là cô nấu không đấy? Không nhờ ai nấu hộ đó chứ?

_Lặng nhắng, có ăn không? Hồi nãy kêu như sắp chết đến nơi, bây giờ lại ngồi đó mà đoán già đoán non.

Nhật Long cười cười:

_Không có độc chứ?

_Ăn thử. Có độc biết ngay. - Tiểu Vy nhướn mày ra chiều thách thức.

_Ok.

Từng làn khói như những dải lụa trắng thướt tha mỏng manh không ngừng bay lên từ bát canh khiến Nhật Long không thể cảm lòng được nữa. Ngón tay thon dài cầm lấy chiếc muỗng, thổi nhẹ nhẹ. Một muỗng canh trong vắt được đưa gần lên miệng. Một chút nữa thôi, một chút nữa thôi...

Tiểu Vy nắm chặt tay lại. Cô có hơi ác không nhỉ?

Khoảng cách giữa miệng và muỗng chỉ còn cách khoảng 10 cm và đang theo chiều hướng thu hẹp dần lại theo chuyển động của bàn tay.

5 cm....

4 cm....

2 cm...

1 cm...

Chỗ canh gà nóng hổi đọng trong muỗng được đưa dần vào miệng.

1s...

2s...

3s...

"Sặc!!!!!!!!!"

Sau khi phát âm được chữ này thì Nhật Long cũng lâm vào trạng thái trên. Chỗ canh gà mặn chát không chịu yên phận trong miệng mà còn tìm đường xộc lên mũi khiến anh khó thở, buồn nôn. Vứt lại chiếc muỗng cùng bát canh "nước biển", anh chạy vội vào nhà vệ sinh. Tiểu Vy cũng hoảng hồn chạy theo, có khi nào bát canh gà ngon-bổ-khỏe với gia vị là....cả một lọ muối của cô sẽ giết chết một mạng người không?

Chỗ "nước biển" mặn tuy đã được tiếp xúc với lưỡi, rồi nhanh chóng được Nhật Long phun ra, thế nhưng vẫn không tránh khỏi một vài giọt đã kịp xuống dưới dạ dày, rồi như một dung dịch sát trùng, nó càn quét khắp nơi và "hệ tổng" chỗ đồ ăn hồi sáng trong bụng anh ra ngoài.

Tiểu Vy dỏng tai lên áp vào cửa nhà vệ sinh để nghe ngóng tình hình. Cũng may là vẫn còn tiếng nôn ọe, chứ nếu yên lặng, không có động tĩnh gì thì nguy rồi.

Tiếng nôn ọe nhỏ dần rồi mất hẳn,

Tiếng nước chảy.

Cửa bật mở, Nhật Long xuất hiện với khuôn mặt thảm hại, nhưng đôi mắt thì vẫn phùng phùng lừa nhìn Tiểu Vy đang cười xuề xòa trước mặt. Con nhỏ này, sao bây giờ anh lại ghét cô ta thế không biết?

_ Cô muốn giết người à? Cho mấy bao muối vậy?

_ Anh điên à? Lấy đâu ra cả một bao? Có...một lọ thôi.

_ Trời đất! Lọ đó nhà tôi ăn trong ba tháng, cô cho nguyên cả lọ vào một bát canh, không phải giết người thì là gì? Lại còn gân cổ lên cãi, có muốn tôi xử không? Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ à? - Nhật Long xỏ một tràng. Từ bé đến lớn chưa có ai khiến anh tốn nhiều calo vào chuyện...bực tức như thế này.

_ Này, anh vừa phải thôi nhé, không phải chính anh đã kêu tôi đi nấu sao? Còn to tiếng cái gì? Tôi cũng bảo đau bụng ráng chịu cơ mà.

_ À...phải rồi, tôi cũng đã nói nếu tôi đau bụng sẽ nhét hết vào miệng cô. Ra nuốt hết bát nước muối đấy cho tôi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Cái gì cơ? Tiểu Vy có nghe nhầm không? Hắn vừa nói gì vậy nhỉ? "Nuốt hết" cái bát canh mặn chát ấy sao? Giỡn hoài, giết người chắc? Chẳng phải hắn vừa nuốt một ngụm đã thảm hại như thế rồi à?

_ Cô điên à? Ra uống hết cho tôi. - Nhật Long đắc ý nhấc lại lần nữa.

_ Anh điên à? Mặn như vậy....

_ Cô hay thật. Cũng biết mặn sao lại nấu lên cho tôi? Có gan làm thì phải có gan chịu chứ?

Tiểu Vy chết lặng. Đây có thể gọi là "quả báo" không?

Hít một hơi thật sâu, Tiểu Vy đếm từng bước tiến tới bát canh đang ngoan ngoãn nằm trên bàn. Uống hết nó, chúa ơi, không biết uống xong cô có còn "được" thảm hại như Nhật Long bây giờ không đây?

Một bước, hai bước, khung cảnh bây giờ thật giống với một tù binh đang chuẩn bị bước lên đoạn đầu đài. Vừa đi Tiểu Vy vừa nguyên rủa chính mình tại sao lại có thể nghĩ ra một âm mưu hoàn hảo đến vậy. Khi lỡ tay đổ cả lọ muối vào nồi canh gà, cô không những không thêm nấu lại nồi khác mà còn lấy lọ muối khác trong tủ ra....đổ thêm. Tưởng tượng ra khuôn mặt biến dạng thảm hại của tên biến thái kia, cô vô cùng hí hửng mang lên cho hắn nếm thử. Nhưng "vô quýt dày có móng tay nhọn", biến thái cũng độc ác chẳng kém gì khổ chủ, âm mưu của cô cuối cùng lại thành "gậy ông đập lưng ông".

_ Còn không mau uống, đứng thộn ra đấy làm gì thế? Muốn cầu xin sự thương hại à? Không có cửa đâu. - Nhật Long cười gian xảo nhìn Tiểu Vy đang đứng chết trân trước chiếc bàn. Mặc cho cô ném lại cho anh ánh mắt tóe lửa đến đâu đi nữa cũng không làm cho anh cất cái nụ cười "không còn gì có thể đều hơn" ấy đi. Thế nào gọi là "cầu xin sự thương hại"? Chỉ là cô đang suy nghĩ xem chết thế nào cho nhẹ nhàng thôi.

Tiểu Vy bỗng với tay ra lấy cốc nước trước mặt, ngửa cổ uống một hơi. Băng Hạ như cơn mưa, trong mắt thấp thoáng ý cười.

_ Rồi bạn có chịu uống không?

_ Này, mình là Triệu Vy đấy? Mình mà chịu uống thì còn là con cháu họ Triệu không? - Tiểu Vy cười toe.

_ Vậy bạn làm như thế nào?

"Xoảng!" "Ào!"

_ Xin lỗi nha, tôi lỡ tay. - Tiểu Vy cười nhăn nhó nhìn Nhật Long khuôn mặt méo mó với chiếc áo ướt nhẹp. Cuối cùng cô cũng nghĩ ra cách...

Tua lại 2 phút trước...

Phải rồi, Triệu Vy thì không thể chịu thua dễ dàng như thế, ý nghĩ đó vụt qua đầu Tiểu Vy rất nhanh. Cô miết chân lên sàn nhà và làm một động tác giả-vờ-ngã cực kì đẹp mắt, rất giống thật mà....không hề đau. Khoảnh khắc người chuẩn bị chạm đất, cánh tay cô đã kịp vuron ra, đẩy bát canh ra khỏi bàn, rơi xuống rồi....vỡ tan tành. "Thơm ngon đến giọt cuối cùng", trước khi về với đất mẹ và biến thành các mảnh vụn, chỗ nước biển trong bát đã kịp đổ ào ạt lên chiếc áo sơ mi của Nhật Long đang vắt ý đứng bên cạnh vì nghĩ rằng đã dạy dỗ được cô nhóc đưa chuột cứng đầu.

_Cô muốn chết đúng không? - Nhật Long tối sầm mặt mũi, lòng kiên nhẫn vốn đã ít ỏi của anh nay lại chẳng còn chút nào. Con nhóc này đúng là "điếc không sợ súng mà".

Hơ hơ, tôi chỉ lỡ tay thôi mà, xin lỗi, anh bớt nóng, hi hi. – Tiểu Vy cười xòa “chữa cháy”, mong rằng tên biến thái này đừng “giận quá mất khôn”.

_Tôi nhìn cô nhiều rồi, bây giờ đừng mong tôi nương tay nữa. – Nhật Long tức tối xăm xăm bước đến chỗ Tiểu Vy. Đúng thật là từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, anh chưa từng bị đứa con gái nào xúc phạm nặng nề thế này, mà có thì cũng “một vừa hai phải” thôi. Đằng này lại năm lần bảy lượt “giở trò”, trong con người cô ta không giữ lại chút dịu dàng thủy mị nào sao?

Anh bước đến không chút nề nang, không còn biết đến quy luật “nam nữ thụ thụ bất thân” là gì, và cũng chẳng thèm màng đến cô nhóc đưa chuột cứ luôn miệng “tên biến thái” này, “tên biến thái” nọ, thẳng tay....vác Tiểu Vy lên. Gọi là “vác” chứ không phải “lôi”, “kéo” trong trường hợp này lại hoàn toàn đúng, vì anh kéo Tiểu Vy lên, vác lên vai, trông gần giống như vác cái bao tải, nhưng cái bao tải sẽ ngoan ngoãn mà nằm yên, chứ không điên cuồng ngo ngoáy lung tung như quả dưa chuột này.

_Này....biến thái....anh làm cái gì thế? Buông tôi ra, tôi không phải con mèo đâu. Này! - Tiểu Vy hoảng hồn giãy dụa, hình như trò đùa của cô đã đi quá xa, vượt ngưỡng sức chịu đựng của “đối tượng”, nó thông báo cô sẽ không được yên phận mà tiếp tục bị quả báo.

Nhật Long không thèm nói gì, thậm chí cũng chẳng buồn đầu lí cùn lại Tiểu Vy, anh hùng hỏ bước đến nhà tắm, đóng sầm cửa lại trước những con mắt ngạc nhiên và hoảng sợ của đám người giúp việc.

_Anh điên à, định làm trò gì thế? – Tiểu Vy quát.

Và rồi, trước con mắt sững sờ của Tiểu Vy, Nhật Long đưa tay....cởi từng chiếc nút áo. Chiếc áo sơ mi kẻ caro xanh đen được lột ra, để lộ cơ thể rắn chắc.

_Phùng Nhật Long! Anh đừng có làm trò gì bậy bạ, tôi....giết chết anh đấy! – Tiểu Vy nắm chặt thành bồn tắm, trong cô bắt đầu hình thành nỗi sợ hãi thật sự, không lẽ hấn định....

Chiếc áo sơ mi “thơm thơm” mùi canh gà đặc trưng từ tay Nhật Long rơi xuống, phủ lên Tiểu Vy, suy nghĩ vừa thoáng qua đầu Tiểu Vy nhờ nó mà bay biến.

_Giặt sạch cho tôi. Còn nữa... - Anh cúi người xuống, dí sát mặt vào khuôn mặt đang lo lắng của cô – Đừng có luôn miệng gọi “Phùng Nhật Long” như thế, cô ít hơn tôi một tuổi đấy nhóc ạ.

_Tôi...không làm, xem anh làm gì được tôi? – Tiểu Vy hất mặt, cô vứt phịch chiếc áo sang một bên, tưởng gì chứ về chuyện này thì hấn còn phải học hỏi cô nhiều.

_Làm gì được à. – Nhật Long cười, nụ cười hết sức gian tà.

Để tăng thêm mức độ “đe dọa”, khiến Tiểu Vy nổi gai ốc, thuận tay, anh khoác lên vai cô hết sức thân mật, nói nhỏ vào tai:

_Biết làm sao bây giờ, tôi....đang rất “thèm” thiếu nữ đấy.

_Anh.... – Tiểu Vy tròn mắt, tay run run, cô lo chống đối Nhật Long suốt ngày mà quên mất rằng...hấn là một tên BIẾN THÁI. – Nhật Long, anh....đừng làm gì tôi...tôi còn bé lắm...ít hơn anh một tuổi kia mà....hic hic.... – Tiểu Vy sụi sụi, mắt ngân ngấn nước, trông đáng thương vô cùng. Gặp những kẻ như thế này, chiêu “mĩ nhân kế” được đặt lên hàng “Thượng sách”.

Nhật Long bây giờ bị cho vào thể dờ khóc dờ cười, anh thực sự không ngờ cô nàng bướng bỉnh này lại mau nước mắt như thế. Anh vốn rất sợ nước mắt phụ nữ, mà lại đứng trước một quả dưa chuột mít ướt, chẳng còn cách nào khác là xoa hết âm mưu đen tối trong đầu mà....ra sức dỗ dành.

_Tôi....thôi đừng khóc, tôi đã làm gì đâu cơ chứ? Con nhóc ngang ngạnh cứng đầu như cô mà mau nước mắt thế à?

_Anh...nói thật chứ? Sẽ không làm gì tôi chứ?

Làm gì được chứ? Con nhóc này, trí tưởng tượng bay cao bay xa quá không níu được lại rồi.

_Được, không làm gì, tôi trêu thôi mà.

_Hề hề.... – Nụ cười “không còn gì có thể đều hơn” được nhìn thấy trên mặt Nhật Long, nay được sao chép nguyên bản sang mặt Tiểu Vy. – Tôi mà mít ướt thế sao? Lắm to.

Còn chưa hết bàng hoàng về sự thay đổi như chong chóng của Tiểu Vy thì Nhật Long đã bị cô nhào đến.cấn phập một cái vào tay, rồi. ...chạy thẳng ra ngoài.

_Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Chết tiệt! Cô làm gì thế hả? – “Con mồi” vừa lãnh một phát cắn hoảng hồn la oai oái. Tiếp xúc lâu rồi mà anh chẳng kịp nhận ra Tiểu Vy là...họ hàng nhà “cầu”, thật là một sơ suất nghiêm trọng.

Cứ chơi xấu nhau qua lại thế này, rốt cuộc thì ai mới là người bị “gậy ông đập lưng ông” đây?

_Triệu Vy! Cô đứng lại cho tôi! – Nhật Long ôm lấy tay, che đi vết cắn sưng bật máu mà Tiểu Vy vừa dành tặng, rượt theo cô.

_Tôi đâu có ngu? – Về úy khuất hồi nãy không biết đã biến đi đường nào, trả lại cho cô khuôn mặt lém lỉnh, ranh mãnh thường ngày. – Lêu lêu. ...ôi, nhìn kia...

Tiểu Vy tròn mắt chỉ lên phía trên đầu chỗ Nhật Long đang đứng. Theo phản xạ, anh ngược nhìn lên, trong lòng thầm mong đừng có cái bẫy nào được đặt trên ấy. Nhưng đúng lúc anh ngược lên nhìn thì. ...

_Thì sao? – Băng Hạ kê li nước lên môi, nhướn mày hỏi.

_Thì mình vọt thẳng chứ sao? Haha. – Tiểu Vy tay chống hông, khuôn mặt tươi như hoa hướng dương, chữ “hả hê” hiện rõ.

_Bạn đúng là hết chịu nổi. Ranh quá đấy, thế này thì mai đi làm sẽ bị Nhật Long cho lên thớt. – Băng Hạ lắc đầu cười.

_Xì, kệ hần. Mai hần mà tiếp tục giờ trò, mình sẽ cho hần vết cắn to hơn, hehe.

_Được rồi, đi ngủ đi, muộn rồi. Đêm đừng có nằm mơ thấy Nhật Long mà cắn cả Tiểu Bảo đấy nha.

_Không có đâu. – Tiểu Vy đá lông nheo với Băng Hạ, bế Tiểu Bảo lên, hôn nhẹ vào mũi con mèo. – Con nhí, đêm mẹ Vy có cắn lung tung, con nhớ cào nhẹ cho mẹ tỉnh dậy nhé.

.....

Đêm đó, ở một tòa biệt thự cách xa học viện Thánh Huy.

Trong một căn phòng.

Trên chiếc giường.

Có một chàng trai, trên tay có dán một miếng urgo, đang cầm một sợi dây chuyền, mặt hình ngôi sao đang mỉm cười.

_Nhóc, để xem tôi sẽ dạy dỗ em thế nào. Bướng thật.

Mặt sợi dây chuyền hình ngôi sao như đang mỉm cười với chàng trai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Mặt trời ló dạng, nờ bung ánh sáng khắp muôn nơi. Ánh sáng vàng nhạt chiếu xuống ám áp mặt đất, muôn ngàn giọt sương còn đọng trên những cánh hoa rực rỡ màu sắc được ánh nắng chiếu rọi lấp lánh như thủy tinh. Chiếc đồng hồ màu xanh cổ ủa đặt trên đầu giường khẽ “tích tắc, tích tắc” chậm chạp, và khi kim dài chỉ vuông góc lên trên. ...

“REENG.....REENG....”

Bàn tay trắng muốt chui ra từ tấm chăn, đụng nhẹ lên chiếc đồng hồ, ngay lập tức, nó im bật. Sáng nào cũng thế, Băng Hạ chẳng bao giờ để chiếc đồng hồ phải tốn calo kêu nhiều lần. Chẳng như cô nàng Tiểu Vy kia, cũng không hẳn là ham ngủ như heo, nhưng mỗi sáng cứ phải đợi chiếc đồng hồ hình một bé gấu Pooh to bự kêu đến khản đặc cả giọng, cộng với làm vài động tác “thể dục”...bay vào tường, thì cô nàng mới ngoan ngoãn chui ra khỏi chăn. Mà nếu là ngày chủ nhật không phải đi học, thì chiếc đồng hồ sẽ bị bỏ mặc cho....kêu đến đuối sức thì thôi. Đúng là bạn bè thân mà chẳng giống nhau chút nào, Băng Hạ tự nhiên mỉm cười.

Cánh cửa kí túc xá được mở ra nhẹ nhẹ, Băng Hạ không muốn làm mọi người thức giấc, cô chậm rãi bước ra ngoài. Nắng à? Ánh nắng lấp lóa mặt nhiên phủ lên người, ôm trọn lấy mái tóc, đôi hàng mi cong vút khẽ động đậy. Cô thả hồn mình theo từng cơn gió, bỗng...

“KẾT....KẾT....”

Tiếng phanh xe sau lưng cô, giữa phố xá vắng vẻ vì còn quá sớm, bỗng dừng trở thành tiếng động đến ghê người...

Tiếng chuông báo hiệu giờ học vừa vang lên cách đây không lâu, làm Tiểu Vy đứng ngồi không yên. Đã muộn lắm rồi, mà Băng Hạ vẫn chưa thấy đến lớp. Lúc tỉnh dậy không thấy cô, Tiểu Vy đã nghĩ rằng cô chỉ đi dạo quanh đâu đó, vì bình thường vẫn vậy. Nhưng hôm nay thì cái con người ấy mãi không thấy trở về, điện thoại thì tắt máy. Tuy chuyện này không còn lạ gì với “bạn chí cốt” của Băng Hạ là Tiểu Vy đây, thế nhưng Băng Hạ vốn không phải người không biết tôn trọng giờ giấc, và việc trễ học của cô ngày hôm nay thực sự khiến Tiểu Vy lo lắng.

_Hồ Tuyết Tuyết? – Tiếng cô giáo sang sàng

trên bục giảng, cô cầm một tờ giấy trắng, điểm danh từng học viên.

_Có, thưa cô.

_Dương Băng Hạ?

.....

_Dương Băng Hạ? – Cô giáo lặp lại tên học viên.

Ánh mắt cả lớp đổ dồn lên chỗ ngồi của Tiểu Vy và Băng Hạ, Tiểu Vy rụt rè, cất tiếng lí nhí:

_Vắng, thưa cô.

Cô giáo đẩy nhẹ gọng kính, cầm bút đánh một dấu gạch chéo bên cạnh tên Băng Hạ, rồi tiếp tục. Bảo Yến hờ hững quay xuống nhìn bộ mặt lo âu của Tiểu Vy, mỉm cười.

Dương Băng Hạ, bạn đang ở đâu vậy?

.....

Ánh mặt trời chiếu nhạt nhòa trên nhà kho chứa đồ phế thải, chiếc xe màu đen dừng lại trước cửa. Một người đàn ông mang hình xăm trên vai to lớn vạm vỡ bước xuống xe, hần kéo chiếc cửa sắt nhà kho hoen gỉ kêu kèn kẹt... Một người đàn ông khác từ trong xe bước ra một cô gái đang hôn mê. Mặt cô gái trắng bệch, hơi thở yếu ớt, người mềm nhũn trên tay người đàn ông, mái tóc dài xõa xuống.

Người đàn ông quăng cô gái một cách thô bạo vào nhà kho.

Cô gái rơi phịch xuống mặt đất, mi mắt khép chặt, gương mặt trắng bệch.

Hai người đàn ông kia khóa chiếc cửa sắt lại.

_Xong chưa? – Giọng một chàng trai trẻ từ trong xe vọng ra.

_Đã xong, thưa cậu chủ. – Một người đàn ông trên tay có hình xăm con rồng xanh xanh, đeo kính đen, tiến lên một bước, nói với giọng kính cẩn.

_Sẽ không chạy thoát chứ?

_Cậu yên tâm, nó hít thuốc mê nặng lắm, mấy tiếng nữa cũng chưa chắc đã tỉnh. – Người đàn ông đó quả quyết.

_Ok.

Hai người đàn ông nọ vừa đi khỏi, chàng trai với khuôn mặt đẹp như một thiên thần, lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại, bấm một hàng số rồi áp lên tai.

“_Anh hai.” – Tiếng một giọng nữ từ đầu dây bên kia vang lên.

_Yến Yến, anh đã giúp em rồi.

“_Em biết rồi, anh để con bé ấy ở đâu?”

_Em không cần quan tâm, chỉ cần biết rằng hiện tại nó đang hít khá nhiều thuốc mê và ngủ một giấc ngon lành. – Vừa nói, chàng trai vừa hướng mắt về cánh cửa nhà kho đang đóng im ỉm.

“_ Vâng, em cảm ơn anh.”

_ Không có gì, nhưng đây chỉ là một trò chơi, sẽ không có án mạng hay bất kì thứ gì đại loại thế đâu.

“_ Vâng, em biết.”

Ánh mặt trời qua cửa sổ sắt nhà kho rọi lên người cô gái đang nằm im, lạnh ngắt.

.....

Chuông reo.

Tiết hai rồi.

Tiểu Vy tuyệt vọng đứng ngóng trước cửa lớp, hy vọng bóng dáng Băng Hạ đột nhiên xuất hiện ở đầu kia hành lang. Nghi một buổi học đối với cô mà nói thì cũng không có gì đáng nghiêm trọng, thế nhưng, điều khiến cô lo lắng là không thấy bóng dáng Băng Hạ đâu. Nếu có cúp, cô ấy chắc chắn sẽ nhắn tin cho cô, huống hồ...

Huống hồ...

Từ lúc thức dậy, Băng Hạ đã bốc hơi mất rồi.

Lấy điện thoại ra, Tiểu Vy bấm số của Băng Hạ.

“Xin lỗi, số máy bạn vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng liên lạc lại sau.”

Cô chau mày, trong lòng bỗng dưng nóng như lửa đốt.

_ Sao hả? Đang tìm cô bạn vênh váo không biết điều của cô đó sao? – Tiếng Bảo Yến từ phía sau cao vút, khiến Tiểu Vy giật mình quay đầu nhìn lại. Giọng nói chua ngoa này, tuy khá quen thuộc vì thường xuyên dùng những từ mát mẻ để nói móc hai cô, thế nhưng hình như sau mấy ngày không gặp, giọng nói đó có phần kiêu ngạo hơn trước thì phải.

_ Nè, cô ăn nói cho cẩn thận, ai “vênh váo” chứ?

_ Không phải Dương Băng Hạ à? Vậy cho tôi xin lỗi. Nếu có được gặp lại, nói với cô ta, cái kiểu không coi ai ra gì ấy thì không sống được lâu trong Thánh Huy đâu.

Vừa nói dứt câu, Bảo Yến nguyền Tiểu Vy một cái rồi kiêu kỳ bước thẳng. Bỗng dưng, một ý nghĩ đáng sợ thoáng vụt qua đầu Tiểu Vy.

Băng Hạ!

Không có chuyện gì chứ?

Nhà kho âm u, ánh nắng qua ô cửa sổ sắt bé tí ở tít trên cao chiếu lên đôi mắt Băng Hạ đang nhắm nghiền. Không biết đã bao lâu, mi mắt khép chặt của cô hơi động đậy, rất muốn mở ra, nhưng mi mắt sao mà nặng thế, tựa như có cái gì đó đang đè lên. Cô đã cố gắng hết sức, nhưng mi mắt bướng bỉnh vẫn khép chặt, không chịu mở ra.

Thần trí cô mảy mao vẫn còn chút tỉnh táo.

Khi cô vừa ra khỏi trường, một chiếc xe đen đột ngột đỗ ngay đằng sau, cửa xe bật mở, bên trong một cánh tay thò ra tóm lấy cô lôi mạnh vào trong xe! Trong thoáng chốc, một chiếc khăn mùi soa bịt chặt vào miệng cô, kinh hãi phát giác ra là thuốc mê, cô giãy giụa muốn hô cứu, nhưng phần vì người đàn ông lực lưỡng kia ôm chặt quá, nữ nhân mảnh mai như cô thật sự không thể chống cự, một phần cũng vì thuốc mê đã nhanh chóng đi vào, cô bắt đầu thấy choáng váng, toàn thân không còn chút sức lực. Trong thời khắc nước sôi lửa bỏng này, cô chỉ còn cách cố gắng nín thở, không chế sao cho thuốc mê xộc vào người ít nhất, giả vờ hôn mê để nhân lúc mấy người kia mất cảnh giác sẽ tìm cách trốn thoát.

Thế nhưng, cũng không hẳn là giả vờ.

Lúc đó cô thật sự cũng đã hôn mê, cũng chẳng biết mình đã ngủ bao lâu, và hiện nay mình đang ở chốn nào. Ngủ đi nào, thức dậy làm gì cơ chứ. Huyết trong người mê man, chảy chậm chạp, chậm chạp, khiến cô cảm thấy rất mệt, vô cùng mệt. Giãy dụa chống cự để làm gì cơ chứ? Thà rằng cứ ngủ quách đi cho rồi, có chuyện gì phải bận tâm đâu? Huyết mạch mệt mỏi rên rỉ khuyên nhủ cô như vậy.

Cô lại thiếp đi trên nền đất nhà kho. Dưới khuôn mặt trắng bệch là mặt đất bẩn thỉu.

.....

Nhất định là có chuyện rồi!

Ý nghĩ đáng sợ này không ngừng lớn vồn trong đầu Tiểu Vy, cô đồ dẫn đứng ở cầu thang chờ đợi, càng nghĩ càng thấy sợ. Nhất định là có chuyện. Với tính cách của Băng Hạ, cô ấy tuyệt đối không bao giờ mất tích không một lời như vậy. Nếu đây không phải là giờ học, có lẽ Tiểu Vy sẽ không lo lắng. Tuy cô bạn thân suốt ngày ngủ gục trong hầu hết các tiết học của cô là một người không tôn trọng giáo viên, không tôn trọng kiến thức, nhưng lại là một người chẳng bao giờ nghỉ học vì một lí do vớ vẩn nào đó. Tuyệt đối sẽ không nghỉ học vì ốm qua loa, với lại, tối hôm qua cô ấy vẫn bình thường kia mà?

Mồ hôi lạnh đầy sống lưng Tiểu Vy...

Vậy...

Băng Hạ có phải xảy ra chuyện rồi không?

Tại nạn xe...

Hay là....

Cô rùng mình, môi trắng nhợt không còn giọt máu.

Nếu chuyện đó là sự thật, cô phải làm gì? Ở Thánh Huy này cô đâu có quen ai?

Mất Tiểu Vy vụt sáng, cô cần môi.

Phải rồi, chỉ có người đó thôi.

Thiếu gia, chỉ có Thiếu gia mới giúp được Băng Hạ.

Tuy cô không biết chính xác giữa hai người ấy có quan hệ gì, nhưng con mèo Tiểu Bảo do Thiếu gia tặng, Thiếu gia có lần xin nghỉ học giùm Băng Hạ, và cả những bức ảnh hai người chụp chung với nhau mà vì nó, Băng Hạ đã chịu liên tiếp mười mấy cái tát do sự ghen tuông của Công chúa. Tất cả những thứ ấy đều chứng tỏ rằng chàng Thiếu gia lạnh lùng ngạo mạn ấy coi Băng Hạ là một người bạn, hoặc hơn thế. Và cũng tiếp thêm cho Tiểu Vy một niềm hy vọng nhỏ nhoi rằng sẽ có người giúp đỡ cô nếu Băng Hạ thực sự gặp chuyện.

Thiếu gia....!

.....

Trong nhà kho phế thải

Bụi bặm nhảy múa xoay tròn trong nắng nhạt

Băng Hạ khuôn mặt trắng bệch, nằm bất động trên nền đất. Hình như thuốc mê đã hết, mi mắt cuối cùng cũng nhấc lên được. Ánh mắt vẫn đờ đẫn, lúc này cô chưa nhận thức được rằng mình đang ở đâu. Hồi lâu, bất chấp cơn đau đầu đang ập đến, cô cố gắng ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong một nhà kho cũ kỹ, cửa kho đóng chặt, trong kho có rất nhiều máy móc linh kiện lâu ngày không dùng tới vứt lung tung, mạng nhện giăng đầy.

Đầu nặng trĩu, chân tay mềm nhũn, cơ thể cô vẫn còn chịu sự khống chế của thuốc mê. May mà cô hít vào không nhiều, chứ nếu không mấy tiếng nữa cũng chưa chắc đã tỉnh. Bọn bắt cóc cứ nghĩ rằng cô vẫn mê man khó tỉnh, thế mà vẫn trói cô chặt cứng, muốn ngọ nguyệt cũng không được. Còn bàn tay vẫn cử động được đôi chút, cô sờ soạng khắp người lục tìm điện thoại.

Nhưng

Làm gì còn cái gì cơ chứ?

Đã là bắt cóc thì chúng chẳng đại gì mà để điện thoại lại cho con tin cả. Cô cười nhạt, thầm nhủ mình ngốc nghếch.

Nhưng cái cô vẫn thắc mắc, đó là bọn người này là ai? Tại sao lại bắt cóc cô? Cô nhìn lại mình, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, váy xếp ly dài đến gối, trên người chẳng có trang sức gì, tài sản cũng chỉ ngoài chiếc điện thoại ra. Nếu là bọn cướp của giết người, chẳng có lí do gì chúng lại bắt cô – một người giản dị đến sơ sài, trong khi đối tượng của chúng lại là những quý bà, tiểu thư người treo lủng lẳng những đồ trang sức và ưa thích khoe mẽ? Là bắt cóc tổng tiền thì càng không, vì lẽ đương nhiên, cô chẳng phải thiên kim tiểu thư của công ty nào cả. Nhưng nếu vì thấy cô học ở Thánh Huy mà ngộ nhận cô là tiểu thư cành vàng lá ngọc thì chúng “hố” nặng rồi.

Cô cố gắng lết đến cánh cửa, không biết bọn bắt cóc có đứng canh ở bên ngoài hay không, không dám phát ra tiếng động, cô nín thở nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Cô tuyệt vọng nhắm mắt.

Cửa bên ngoài đã bị khóa.

Cô từ từ ngồi sụp xuống, nghĩ cách thoát khỏi đây. Tuy không biết tại sao chúng bắt cóc cô, nhưng cô cũng không thể ở đây thêm nữa vì cô cũng chẳng biết chúng sẽ làm gì mình.

Việc đầu tiên là phải cắt dây trói. Cô đảo mắt đảo dáo tìm xung quanh, ánh mắt bỗng ngưng lại khi thấy một thanh sắt hoen gỉ nằm trên mặt đất. Băng Hạ lết đến bên, nhặt được thanh sắt cũng thật sự khó khăn, cô dùng hai tay nắm chặt nó, nhắm mắt cửa mạnh vào phần dây trói chân.

_A! – Dây trói chân chưa đứt, nhưng cạnh nhọn hoắt của thanh sắt đã cắm sâu vào da thịt, máu trào ra trên làn da trắng. Cô đau, mặt trắng nhợt. Từng giọt máu đỏ tươi rơi xuống mặt đất. Sợi dây thừng cũng bị nhuộm một màu đỏ.

_Này, mở cửa cho tôi, cứu với! – Băng Hạ hướng về phía cửa, kêu vẳng lên khi cô vừa nhìn thấy một bóng người bên ngoài qua khe cửa của chiếc cửa sắt cũ kĩ.

Cánh cửa kêu lạch cạch rồi bị kéo ra một cách thô bạo. Xuất hiện nơi cửa là một tên khuôn mặt bặm trợn, thân hình vạm vỡ, hấn trợn mắt lên quát Băng Hạ:

_Có cái gì mà âm ỉ thế? Nếu biết trước mày hết thuốc mê mà nhiều chuyện như thế này thì bọn tao đã dùng giẻ bịt miệng mày lại rồi!

Băng Hạ cảm phần cần chặt môi, cô ngó nghiêng xem đằng sau hấn có thêm tên đồng bọn nào khác không. Sau khi chắc chắn hấn chỉ có một mình, cô chỉ tay vào vết thương đang chảy máu không ngừng trên bắp chân trắng nõn, làm bộ ủy khuất:

_Tôi... bị thương rồi,... làm ơn....

Nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ủy mị đang cầu xin mình, thử hỏi có tên đàn ông nào mà không động lòng? Huống hồ trong tên này đã có sẵn một thứ bản tính gọi là “háo sắc”.

Lúc đưa cô gái này ra khỏi xe, hấn đã chết mê chết mệt cái nước da trắng nõn, cái thân hình mỏng manh của cô rồi, nếu không phải vì hấn đang làm việc cho cậu chủ, thì cô gái xinh đẹp này đừng hòng thoát khỏi tay hấn.

Hấn tiến đến gần, dịu giọng:

_Sao? Bị thương ở đâu? Để anh giúp....

Về đáng thương tội nghiệp như cún con bị ướt sũng của Băng Hạ vẫn chưa được cô cam lòng cắt đi, cô cười nhẹ, vẻ oan ức:

_Đây.... ở đây....

Cô đưa tay kéo nhẹ gấu váy lên, đôi chân thon dài hiện ra. Tên kia liếm mép, ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vuốt nhẹ lên vết thương:

_Ôi thương quá....

Băng Hạ nếu không cố gắng kiềm chế thì đã nôn ra rồi. Từ nhỏ đến giờ chưa có ai đụng vào da thịt cô như thế này, ghê tởm, ghê tởm quá! Cô nín thở, đưa tay khua khoắng ra đằng sau, khi đã nắm chắc thanh sắt trong tay, cô cắn mạnh môi, giờ cao tay:

“Bốp!”

Tên kia bị lãnh một phát đập vào đầu, liền lăn ra đất bất tỉnh nhân sự. Băng Hạ mừng quýnh, vội vàng ném thanh sắt lại, khập khiễng chạy ra khỏi nhà kho. Nhưng cô còn chưa bước ra ngoài, một thân ảnh khác đã đứng chắn trước cửa:

_Giỏi lắm! Quả không hổ danh là người yêu của Trịnh Thiếu gia!

Ba chữ “Trịnh Thiếu gia” làm các giác quan trong cơ thể Băng Hạ khựng lại, cô đứng sững trước mặt người vừa nói, mắt mở to. Hóa ra lí do cô bị bắt cóc là vì người đó sao? Trịnh Hạo Thiên? Thật nực cười. Không thể tin nổi.

Chàng trai trước mặt mỉm cười nhìn Băng Hạ.

_Bất ngờ lắm à?

Trong đôi mắt chàng trai đó có làn sương mỏng long lanh thật dễ thương.

Mái tóc như ngọc đen óng ánh, bóng mượt như tơ, làn da trắng hồng, mềm mại như cánh hoa anh đào. Đôi môi mỏng thoảng nụ cười lạ lắm. Hấn thật đẹp, đẹp một cách ma quái, như con yêu tinh biến hóa mê hoặc

lòng người.

Hấn lướt đôi mắt đẹp trên người Băng Hạ, khóe môi nhếch lên, nụ cười kì dị.

Hấn nhìn mái tóc dài bóng mượt của cô, nhìn đôi mắt đen trong suốt lạnh lùng dửng dưng của cô, nhìn làn da trắng, nhìn đôi môi căng mọng ẩm ướt của cô. Hấn tiến lại gần, đắm đuối nhìn cô, đưa tay lên khuôn mặt đẹp của Băng Hạ. Theo bản năng, cô quay đi, né tránh những ngón tay thon dài đang chuẩn bị chạm vào da mặt mình.

Nhưng, như đã đoán trước, ngón tay hấn giữ chặt lấy cằm Băng Hạ, bắt cô nhìn thẳng vào mình.

Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ nhỏ.

Hắn nâng mặt cô lên. Khuôn mặt cô rực sáng xao động lòng người, ánh sáng lấp lánh chói ngời trên sống mũi cao thanh tú. Cô cũng nhìn hắn chăm chú, ánh mắt thần nhiên nhưng sâu xa. Giương mặt trên ngón tay hắn phảng phất ánh sáng lấp lánh phát ra như những viên hồng ngọc.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. Ánh mắt hắn như đùa cợt. Ánh mắt cô lạnh lùng cương quyết.

Không gian, thời gian như đông kết lại.

Cuối cùng, hắn cũng miễn cưỡng buông ngón tay, cười mà như không, hắn nói với Băng Hạ:

_Tôi là Vương Hàn Phong.

Băng Hạ ngạc nhiên, môi cô động đậy, họ Vương...?

Như đoán được suy nghĩ đang hiện hữu trong đầu Băng Hạ, Hàn Phong mỉm cười:

_Tôi là anh trai của Vương Ngọc Bảo Yến.

Băng Hạ nhũn mảy. Cô và nhà họ Vương không thù không oán, thậm chí họ còn không biết đến sự tồn tại của cô, hà cớ gì mà phải giờ trò này? Mà có giờ trò, thì chúng muốn gì mới được chứ?

_Cô vẫn chưa hiểu? – Hàn Phong nhướn mày. – Tập đoàn Vương gia và Trịnh gia đang có hiềm khích, tôi muốn bắt cóc bạn gái của Trịnh Hạo Thiên cho hắn khôn đồn một phen. Mà hắn đúng là có con mắt tinh đời, có một Niệm Phù Dung rất đẹp làm bạn gái rồi, giờ lại có thêm một cô bạn gái rất xinh đẹp như thế này nữa, thật đáng ngưỡng mộ.

Khóe môi Băng Hạ thấp thoáng nụ cười giễu cợt, cô khinh bỉ buông lời:

_Ngu ngốc.

Hàn Phong cau mày:

_Cô nói cái gì? Ai ngu ngốc?

_Tôi nói anh, và cả cô em gái xinh đẹp nhưng não bộ lại kém phát triển của anh nữa. Hai người bày mưu bắt cóc người, mà lại không tìm hiểu thân phận của họ trước hay sao? Đã biết Niệm Phù Dung là bạn gái của Thiếu gia rồi, còn không bắt, lại đi bắt một nữ sinh bình thường như tôi. Có phải hết trò làm rồi không?

_Cô rất có chí khí, nhưng em gái tôi đã nói, cô đối với Trịnh Hạo Thiên còn quan trọng hơn Phù Dung, vậy nên tôi mới bắt cô.

_Các người không có não chắc, Trịnh Âu và Chim Ưng chẳng phải có hôn ước sao? Một người dưng như tôi chẳng lẽ quan trọng hơn hôn thê của anh ta? Mà dù có quan trọng thật đi chăng nữa, anh ta lại để các người bắt cóc tôi dễ dàng như vậy được à? Không thấy bạn gái của anh ta vệ sĩ theo hàng đàn đó sao?

Hàn Phong mỉm cười, gạt đầu:

_Cô sắc sảo lắm, nhưng muốn biết cô có quan trọng với Hạo Thiên hay không, chỉ việc ngồi chờ, nếu hắn có tình cảm với cô sẽ tự dẫn xác đến thôi. Không phải bàn cãi.

_Tùy các người, có khi bây giờ anh ta đang nằm ngủ ngon lành mà không biết đến tôi đấy, các người cứ việc chờ dài cổ, tôi không cần. – Băng Hạ quay lại chỗ cũ, từ từ ngồi xuống, bộ mặt lạnh lùng dửng dưng.

Hàn Phong đứng dựa lưng vào tường, lãnh đạm nhìn Băng Hạ. Trên đời lại có cô gái kì lạ đến thế hay sao? Nếu cô ta thực sự không liên quan gì đến Thiếu gia, thì khi đứng trước một việc có thể nguy hại đến mình như vậy, nhất định phải khóc lóc, biện bạch phân trần, mong thoát được. Vậy mà cô gái này thì vô cùng thờ ơ, đến sự sống chết của mình cũng không màng, chẳng khác nào tự coi bản thân mình như cỏ rác?

Hàn Phong rút trong túi ra một chiếc điện thoại, ngắm nghía một hồi, rồi giơ lên trước mặt:

_Đây là điện thoại của cô?

Băng Hạ ngồi bất động, tựa lưng vào tường, nhắm mắt. Chỉ có đôi môi mấp máy câu trả lời mới cho thấy rằng cô vẫn đang còn thức:

_Nếu chính tay anh đã lấy nó ra từ người tôi, chính anh cũng biết câu trả lời, hà tất phải hỏi điều mình đã biết?

Bàn tay đang cầm chiếc điện thoại của Hàn Phong bỗng nhiên cứng đờ, anh thu tay về, lắc đầu cười khổ. Cô gái này tuy lạnh lùng đến ngang ngược, nhưng không thể phủ nhận rằng cô ta cũng vô cùng thông minh và sắc sảo, luôn biết trả lời câu hỏi của người khác một cách phức tạp, không để người đối diện nắm bắt được suy nghĩ và tâm trạng.

_ Có điều... - Băng Hạ mở mắt, trên môi xuất hiện nụ cười nửa miệng -Muốn gọi cho Trịnh Hạo Thiên thì tự ấn số, tôi không lưu.

_ Sao cô biết tôi định gọi cho hắn ta? – Hàn Phong nhướn mày.

_ Không phải à? – Băng Hạ nghiêng đầu, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười, cứ như thể chuyện vừa rồi cô biết chẳng qua chỉ là sự ngẫu nhiên.

_ Phải – Hàn Phong gật gù, anh lia ngón tay trên bàn phím máy điện thoại, thấp thoáng trên đôi môi mỏng nụ cười ma quái.

Nhưng...

Lại khiến Băng Hạ sững người, có chút kinh sợ.

_____oO_____

Tiểu Vy rón rén, bước lên cầu thang, nơi có phòng học của các học viên gia đình danh giá bậc nhất Thánh Huy, trong đó có người thừa kế của Trịnh Âu, Thiếu gia Hạo Thiên. Cô không ngừng tự trấn an mình, bàn tay đặt trên ngực trái, cố gắng giữ bình tĩnh cho trái tim đang đập mạnh trong lồng ngực, hòa làm một với bước chân đang nện cồm cộp trên sàn đá hoa cương.

Đã đến.

Lớp 11 Sao vàng.

Tiểu Vy hít thở thật sâu, nhất định Băng Hạ đã xảy ra chuyện, nếu không, cô ấy đã không mất tích lâu như vậy. Giờ phút nước sôi lửa bỏng này, chỉ có Thiếu gia mới giúp được Băng Hạ, tuy không biết cô gặp phải chuyện gì, nhưng nếu có Thiếu gia góp sức, nhất định mọi chuyện sẽ ổn.

Nhưng...

Nếu không phải...

Nếu chẳng may không phải thì sao?

Nếu Băng Hạ chỉ đơn thuần là đi dạo đâu đó mà quên mở điện thoại thì sao?

Như vậy....chẳng phải hành động của cô là trêu đùa Thiếu gia?

Như vậy thì phải làm sao?

Qua cánh cửa đang mở hé hé, Tiểu Vy có thể nhìn thấy Hạo Thiên đang ngồi hàng ghế đầu, một mình một bàn, điềm tĩnh lạnh lùng, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, nhìn lên bảng. Hàng ghế sau, ngay dưới anh là Nhật Long. Phía bên dãy bàn bên kia, thấp hơn Thiếu gia một hàng, là Niệm Công chúa đang chăm chú nghe giảng.

Chỉ có cơ hội này!

Tiểu Vy xông tới trước cửa phòng học, vẫy tay gọi Thiếu gia, chẳng cần phải giữ ý tứ làm gì nữa. Nếu Băng Hạ không gặp chuyện, cùng lắm cô chịu đắc tội với Thiếu gia, cho anh ta muốn làm gì thì làm!

Ánh mắt Hạo Thiên không nhìn tới chỗ Tiểu Vy, anh đang điềm tĩnh đọc sách.

Tiểu Vy sốt ruột nhảy loạn lên, đứng ngoài cửa khua mạnh tay hơn gọi Hạo Thiên. Học viên trong phòng lạ lùng nhìn Tiểu Vy đang quỳnh quáng vẫy tay loạn xạ bên ngoài cửa, không hiểu cô ấy muốn gì.

“A...”

Một giáo viên ôm một chồng sách đi ngang qua, bị Tiểu Vy va phải, giật mình kêu to một tiếng, Tiểu Vy té nhào, thiêu chút nữa là va vào cánh cửa phòng học.

Rốt cuộc thì cảnh hỗn loạn này cũng khiến Hạo Thiên ngẩng đầu lên, anh nhìn giáo viên kia trước, rồi mới ngó qua nét mặt bồn chồn lo lắng của Tiểu Vy.

Cô bắt gặp ánh mắt Hạo Thiên đang hướng về phía mình, không chần chừ vẫy tay la lớn:

_ Thiếu gia!

Các học viên trong phòng đều đưa mắt nhìn nhau, lẽ nào cô bé quê mùa này lại quen biết với Thiếu gia? Phù Dung chau mày, tỏ thái độ khó chịu. Hạo Thiên không biểu cảm, anh điềm tĩnh tiếp tục đọc sách. Hiểu ý, Nhật Long cung kính gật đầu rồi bước đến chỗ Tiểu Vy.

Thấy Nhật Long bước về phía mình, Tiểu Vy còn chưa kịp mừng thì bị anh kéo ra ngoài, ghì giọng hỏi:

_Dưa chuột, cô biết mình đang làm cái gì không hả?

Tương anh ta đến giúp cô, ai ngờ lại quá nạt, Tiểu Vy thô bạo giật tay mình lại, không thèm để ý đến Nhật Long, cô quay vào, nhòai hấn người ra gọi Hạo Thiên.

_Thiếu gia! Băng Hạ, cô ấy.....!

Nghe hai tiếng “Băng Hạ”...

Hạo Thiên từ từ ngẩng đầu lên.

Trên gương mặt anh tú thoảng xuất hiện tình cảm khác thường, anh nhìn chăm chăm vào cô gái đang đứng trước cửa lớp. Trong lúc các học viên còn đang kinh hãi nghĩ hoặc, Hạo Thiên đứng dậy, giảo viên trên bục giảng ngậy người đứng như trời trồng, Phù Dung tức giận ra mặt, riêng Tiểu Vy lại vui mừng sắp trào nước mắt.

Ngoài cửa phòng học lớp 11 Sao vàng.

Hạo Thiên cúi đầu hỏi Tiểu Vy:

_Có chuyện gì?

Trong giọng nói như có băng tuyết.

Tiểu Vy cứng đờ người căng thẳng, cổ họng khô khốc nhất thời không biết nói gì. Nếu những điều cô chuẩn bị nói ra đây là sai, lúc ấy phải làm sao?

Nuốt khan một tiếng, Tiểu Vy vội vàng nói:

_Thiếu gia, Băng Hạ khả năng đã xảy ra chuyện, nếu không cô ấy sẽ không đi học trễ như thế này.

_Cô ấy chưa tới à? – Hạo Thiên hỏi lại, khuôn mặt vẫn không có chút biểu cảm.

_Đúng thế, Thiếu gia, Băng Hạ xưa nay không phải là người không coi trọng giờ giấc, sáng dậy đã không thấy cô ấy đâu, gọi điện thì tắt máy, tôi sợ cô ấy gặp chuyện gì, Thiếu gia, xin anh....!

Hạo Thiên rút điện thoại, thái độ vẫn điềm tĩnh như không, chỉ có ngón tay lướt rất nhanh trên bàn phím bấm số, nhưng...

Anh chưa kịp gọi, trên màn hình đã hiển thị cuộc gọi tới....

Tên người gọi: “Đương Băng Hạ”.

Ngón tay Hạo Thiên không ngần ngại ấn vào nút nghe, như chờ đợi điều đó từ lâu lắm rồi, ngay lập tức áp điện thoại lên tai, giọng nói trầm trầm mang theo sự lo lắng nhưng khuôn mặt vẫn điềm tĩnh không khác pho tượng là mấy.

_A lô.

_”Trịnh Thiếu gia.” – Giọng nam mềm mỏng vang lên, nửa như đùa cợt, nửa như chế giễu. – “Nhận ra tôi không?”

Mắt Hạo Thiên như thấp thoáng một tia sáng mờ nhạt, não hoạt động hết công suất lục tìm trong trí nhớ xem chủ nhân của giọng nói này là ai.

_Ai?

_Haha, không ngờ trí nhớ của anh lại kém đến thế, tôi là kẻ vừa rồi đã bị Trịnh Âu làm cho khốn đốn, suýt phá sản đây. Nhớ ra chưa?

Khốn đốn....

Suýt phá sản....

_Vương Hàn Phong?

_Hóa ra tôi nhầm, trí nhớ của anh vẫn còn tốt, chẳng qua nhất thời không nhớ ra mà thôi.

_Anh gọi cho tôi có việc gì?

Khi hỏi câu này chính Hạo Thiên cũng biết là thừa, hấn dùng số máy của Băng Hạ, còn lí do nào khác ngoài hấn đang tự nhận mình là kẻ bắt cóc Băng Hạ kia chứ?

_À, cũng không có gì quan trọng, có một cô gái tên là Đương Băng Hạ gì gì đó, đi lạc đến chỗ chúng tôi. Hình như cô ta là bạn của Trịnh Thiếu gia đây, nên tôi liên lạc xác nhận thử xem có đúng như vậy không, vì.... – Giọng Hàn Phong bỗng nhỏ dần, thể hiện sự nghiêm trọng - Cô ta khá là xinh đẹp, thân

hình cũng hấp dẫn, bọn đàn em của tôi “thèm” lắm rồi, nếu không phải người quen của anh, cho phép chúng tôi. ...

Hắn liếc nhìn qua Băng Hạ đang ngồi điềm tĩnh, tựa lưng vào tường, ánh mắt thách thức. Khóe môi cong lên nụ cười thích thú, nham hiểm.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bị cắt, để lại tiếng “tút tut”. Khóe miệng khoét lên càng lúc càng sâu, Hàn Phong nhìn màn hình điện thoại lúc bấy giờ đã tối đen, rồi liếc Băng Hạ bằng nửa con mắt.

_ Cô đã nói dối tôi.

Băng Hạ thở cái khi, không thèm đáp, cô nhắm mắt lại, vờ ngủ.

“Đồ ngốc.”

.....

_ Thiếu gia, để tôi đi cùng anh. – Nhật Long đứng trước mặt Hạo Thiên, giọng nói đầy kiên quyết. – Vương gia là gia tộc nham hiểm, chưa biết chừng đây là kế hoạch của Hàn Phong, hắn muốn dụ anh đến để làm hại, gây áp lực cho Trịnh gia.

_ Dù có là kế hoạch gì đi chăng nữa, Dương Băng Hạ cũng là một người vô tội, tôi không thể để cô ấy trong tay Hàn Phong và bọn đàn em của hắn được. – Hạo Thiên khoác vội chiếc áo vest, bước gấp gáp ra khỏi trường Thánh Huy.

_ Thiếu gia, không thể hành động không suy nghĩ được, nếu anh có mệnh hệ gì, Trịnh Âu sẽ ra sao, theo tôi chuyện này nên để người của Trịnh gia làm được rồi, anh không nên. ...

Tiểu Vy cắn mạnh môi, bước đến nắm mạnh bàn tay của Nhật Long đang nắm áo Hạo Thiên.

_ Đây, anh quá đáng vừa chứ, Băng Hạ vì Thiếu gia của anh mà ra nông nổi này, bây giờ anh còn có thể nói được như vậy hay sao? Nếu Băng Hạ có bị làm sao, tôi sẽ giết anh đấy. Tôi cầu xin sự giúp đỡ của hai người là để hai người biết một phần trách nhiệm mà ra tay cứu, chứ không phải đợi hai người suy nghĩ và đùn đẩy xem ai sẽ đi. Tôi sẽ đi cứu bạn tôi, không cần sự thương hại của mấy người.

Cô đang quay lưng bước đi thì bị một bàn tay giữ lại, Hạo Thiên vỗ nhẹ tay lên vai Tiểu Vy, gạt đầu.

_ Băng Hạ vì tôi nên mới bị bắt cóc, tôi sẽ mang cô ấy bình yên trở về trả cho cô, yên tâm.

Hạo Thiên bước lên chiếc BMW của Nhật Long, phóng mắt hút qua chiếc cổng sắt đen của học viện.

Trước khi cái bóng lạnh lùng cô độc ấy biến mất, Nhật Long đã kịp nhìn thấy, ánh sáng xanh từ mắt của Thiếu gia. ...

Vô cùng lạnh lẽo.

Dấu hiệu không bình thường.

Chiếc xe vừa đi khỏi, điện thoại Nhật Long có tín hiệu có tin nhắn. Anh mở ra xem, là Thiếu gia.

“Dùng thiết bị định vị xem bọn chúng đang ở đâu.”

.....

Theo chỉ dẫn của Nhật Long, Hạo Thiên đi càng lúc càng xa thành phố, ra ngoài ngoại ô. Tay nắm chặt vô lăng, chiếc khuyên bạc hình thánh giá ánh lên tia sáng cô độc.

Tại sao?

Tại sao lại là Băng Hạ?

Tại sao những người bên cạnh anh, người duy nhất mang cho anh cảm giác ấm áp, thân thuộc, tin tưởng, lại luôn gặp nguy hiểm?

Tại sao anh, số phận của anh, tương lai của anh, và cả những người bạn, người thân của anh luôn phụ thuộc vào sự cạnh tranh giữa những tập đoàn với nhau?

Tại sao những thù oán, những hiềm khích của họ lại luôn đổ lên anh?

Tại sao?

Tiếng gió rít bên ngoài cửa xe, ghé rợn.

.....

_Này, cô hơi quá rồi đấy, cô là ai mà dám ngang ngược như vậy hả? Thiếu gia mà có mệnh hệ gì, cô có gánh nổi không? – Nhật Long mất hết kiên nhẫn, hét lên với Tiểu Vy đang ngồi ủ dột trên ghế đá.

Tiểu Vy ngẩng lên, môi mím chặt, ánh mắt ngây thơ trong sáng chứa đầy uất ức, trong khóe mắt có cái gì đó...lấp lánh.

_Tôi thì sao? Tôi chẳng cần biết Trịnh Âu là gì, Thiếu gia là ai, tôi chỉ biết đến bạn tôi vì các người mà đang gặp nguy hiểm. Băng Hạ chỉ là một học viên bình thường, tại sao lại vì ân oán giữa hai tập đoàn các người mà phải chịu khổ chứ. Thiếu gia là hoàng đế, là vua, vậy Băng Hạ cũng là con người. Sinh mạng Thiếu gia đáng quý, vậy sinh mạng bạn tôi cũng đâu phải cỏ rác? Các người chỉ nghĩ đến lợi ích của Trịnh Âu, nhưng chúng tôi chỉ là người bình thường, không liên quan, sao lại phải hy sinh cho Trịnh Âu chứ? Phải rồi, Thiếu gia bị làm sao, tôi không gánh nổi tội, vậy Băng Hạ có mệnh hệ gì, anh nghĩ mình gánh nổi tội sao?

Tiểu Vy cắn mạnh đôi môi trắng bệch đến bật máu, cô cúi mặt xuống, trong ánh mắt hỗn loạn những tình cảm phức tạp. Bàn tay bất lực nắm chặt đến run run.

Những con người ấy đều coi rẻ mạng người như vậy sao? Cả “biến thái” cũng vậy sao?

Đôi mắt trở nên tối dần, Nhật Long nhìn vào tấm lưng yếu đuối bé nhỏ của Tiểu Vy, khóe miệng giật giật muốn phát ra câu nói xin lỗi cô, nhưng một năng lực vô hình nào đó đã bịt chặt miệng anh lại. Anh hiểu mình sai, và cũng hiểu, hình như bản thân đã sớm trở thành người của Trịnh Âu, nên anh chỉ biết đến lợi ích và sự tồn tại của tập đoàn, mà quên mất những thứ cũng quan trọng không kém ở bên cạnh.

Chẳng hạn như, người con gái đang ở trước mặt anh đây....

“Dưa chuột, tôi xin lỗi.”

Nhà kho phế thải.

Ánh nắng nhàn nhạt như muốn tắt ngay trong chốc lát. Ráng chiều vàng lợt qua khung cửa sổ nhỏ trên cao, neo đậu trên người cô gái mỏng manh đang tựa vào tường ngắm hoàng hôn. Sắc mặt trắng bệch như người chết, thân người bất động, trên bắp chân trắng muốt có vết máu đã khô, đông đặc.

Bắt cóc ư? Cô đã từng thử qua rồi. Làm tiểu thư của một Dương Dương hùng hậu lớn mạnh, cô đã từng không dưới một lần bị bắt cóc để gây áp lực cho ba cô, ông Dương Trung. Lần đầu tiên là lúc năm tuổi, cô bị lừa đi, rồi bị bắt cóc. Khóc có, hoảng sợ có, gào thét có. Nhưng rồi, khi mọi thứ đã trở nên quen thuộc, thì chẳng còn nỗi sợ hãi nào hết, cô thân nhiên, bị bắt, rồi lại được cứu. Có lần còn ngang nhiên mắng lại tên đầu sỏ mà không chút nao núng, vì cô biết, chúng chẳng dám làm gì mình, có chăng thì chết là hết. Mà với cái tuổi lúc bấy giờ, thì cô cũng có hiểu hết “chết” là gì đâu?

Ngày ấy, lần nào bị bắt cóc, người đến cứu cũng là ba cô, ông đánh nhau với lũ người đó, có bị thương, nhưng sẽ mỉm cười trấn an đứa con gái bé nhỏ, mỗi khi nó nhìn ông với đôi mắt rung rung.

“_Không sao đâu con.”

Mệt quá, từ sáng đến giờ chưa ăn gì, chưa uống gì, Băng Hạ cũng khá là mệt, đôi mắt bắt đầu không tự chủ mà hoa lên. Cô thở nhè nhẹ, vịn vào tường, tiến đến bên cửa sổ, nhòm ra ngoài. Trời đã sẫm tối, liệu...có ai đến cứu cô không?

Xa xa, một chiếc BMW đỏ chạy vụt về hướng nhà máy bỏ hoang với tốc độ kinh hồn.

Băng Hạ ngồi thụp xuống đất, cầu mong đừng có là quá muộn.

Sống lưng cô như hàng vạn mũi kim châm, tê tái, vai run run. Mi mắt nhè nhẹ khép lại. Tất cả đã được an bài cả rồi, còn cố gắng chống cự làm gì, nếu ông trời đã cho cô sống, thì ắt sẽ có người cứu cô thoát khỏi nơi ngột ngạt bức bối này thôi.

Người run run, như đứa trẻ lưu lạc quá mệt mỏi trong đêm đông khắc nghiệt, nhưng lại không dám ngủ, sợ rằng ngủ đi rồi, sẽ chết cứng dưới trời đông rét buốt.

Có tiếng động...hình như...họ đang đánh nhau....

Tiếng cánh cửa nhà kho.....

“Rầm....”

Cánh cửa sắt bị bật tung bởi một bàn tay thô bạo nào đó, vội vàng. Bụi tích tụ bao năm trong nhà kho bị hất tung, cuộn cuộn xoay vòng trong không khí. Ráng chiều rọi vào, nhuộm vào những hạt bụi bay mù một màu đỏ vàng, chói lóa đến thế lương.

Trong quảng sáng đó, xuất hiện một bóng người...

Người đó đứng giữa muôn vàn tia sáng...

Cao lớn như thần mặt trời Apolo vững mạnh.

_Băng Hạ!

Chút sức lực cuối cùng còn sót lại ép mi mắt Băng Hạ phải mở ra.

Người đó đang tiến đến gần.

Hai cánh tay nâng cô từ dưới đất lên, nhẹ nhàng, như sợ nếu mạnh tay, cô sẽ vỡ tan ngay tức khắc. Hơi thở nồng ấm, dồn dập, căng thẳng.

_ Cô bị thương à, không sao chứ?

Băng Hạ từ từ mở mắt, đôi mắt trong suốt xuất hiện sau hàng mi đen, cô ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào thân ảnh đang đứng trước mặt mình.

Một người con trai.

Đôi mắt màu xanh lá cây, phảng phất ánh sáng lạnh lẽo, chiếc khuyên bạc hình thánh giá, dưới ánh hoàng hôn được nhuộm một màu đỏ như hồng ngọc. Khoe môi có một vết máu nhỏ, khuôn mặt thanh nhiên lạnh lùng, nhưng giọng nói không giấu nổi sự quan tâm, lo lắng.

Là.....Thiếu gia?

Cô kinh ngạc đến đờ đẫn, một dòng nước mát lạnh từ từ chảy qua trái tim.

_ Cô đau lắm à? Không sao nữa rồi, tôi xin lỗi.

Ánh mặt trời sắc vàng, Hạo Thiên nhìn vết thương trên bắp chân Băng Hạ, cổ họng có cái gì đó nghèn nghẹn, anh nhẹ nhàng trấn an cô, rồi dùng hai tay, bế xóc cô lên, bước ra khỏi nhà kho.

_ Sao anh biết tôi ở đây? – Băng Hạ hỏi, giọng nói xen lẫn với hơi thở yếu ớt. Rõ ràng hồi nãy, khi Hàn Phong gọi cho Hạo Thiên, cô cũng ở đây, tuyệt nhiên không thấy anh ta nói gì đến nơi đang giam giữ cô. Để lần theo dấu vết mà đuổi đến đây, hẳn Hạo Thiên đã tốn không ít công sức.

_ Việc đó để sau hãy nói.

Băng Hạ im lặng, không hỏi thêm gì nữa. Giờ phút này, cô đã quá mệt mỏi, và sự mệt mỏi đó đã được cô lấy ra làm lí do cho một việc mà cô chưa bao giờ làm, đó là dựa vào ngực người con trai này, một bờ ngực ấm áp, đầy tin tưởng.

Ra khỏi nhà kho, nắng hoàng hôn ấm áp và từng cơn gió mát lạnh không hện mà cùng đến, cùng Hạo Thiên ôm lấy người con gái bé nhỏ mỏng manh trong vòng tay anh. Băng Hạ khép mắt lại, cuối cùng, vẫn như trước đây, ông trời vẫn không để cô chết, dấu có trải qua bao nhiêu gian truân, thử thách.

Giật mình, như nhớ ra điều gì đó, cô mở bừng mắt, ngẩng lên hỏi Hạo Thiên:

_ Những kẻ bắt tôi, chúng đâu rồi?

Khuôn mặt lạnh băng không chút dao động, thậm chí còn lạnh hơn, anh nói, giọng trầm trầm, có chút gì đó... hơi đáng sợ.

_ Cô quan tâm lắm gì, chúng bị tôi đánh cho sống dở chết dở rồi.

Khi nhận được sự chỉ dẫn của Nhật Long, Hạo Thiên đã phóng như bay đến đây. Đây là một nhà kho cũ của Vương gia, đã bị bỏ hoang từ lâu, nên việc chúng chọn nơi đây làm nơi giam giữ Băng Hạ cũng không phải là điều gì khó hiểu. Thế nhưng, cái đáng thắc mắc là khi anh tới đây, đã có mấy tên bặm trợn ra đón tiếp. Sau khi dạy cho chúng một bài học, thì Vương Hàn Phong, kẻ chủ mưu vụ này, cũng chính là kẻ gọi anh tới đây, lại tuyệt nhiên không thấy xuất hiện. Việc vào cứu Băng Hạ quá dễ dàng đã khiến trong anh hình thành cảm giác bất an, rằng trò chơi của Vương Hàn Phong sẽ không đơn thuần chỉ dừng lại ở đây. Chắc chắn có uẩn khúc gì đó, nhưng việc quan trọng bây giờ là đưa Băng Hạ ra khỏi nơi nguy hiểm này, những việc khác tính sau.

_ Tôi đưa cô tới bệnh viện.

Đặt Băng Hạ vào ghế phụ lái, Hạo Thiên nói nhẹ. Đôi mắt mệt mỏi của Băng Hạ bỗng nhiên mở bừng khi nghe hai tiếng “bệnh viện”, cô lập tức nắm chặt cánh tay Hạo Thiên, lắc đầu thật mạnh.

_ Không.....!

_ Cô đang bị thương mà? – Hạo Thiên không hiểu, anh nhíu mày hỏi lại.

_ Để Vy Vy băng bó cho tôi cũng được, vết thương nhỏ thôi.

_ Không được.

Hạo Thiên cũng kiên quyết không kém, anh bước sang bên kia chiếc xe, ngồi vào ghế lái.

_ Nếu anh một mực bắt tôi đến cái nơi ấy, vậy để mặc tôi đi bộ về Thánh Huy. – Băng Hạ đặt tay lên dây an toàn, chỉ cần một câu nói của Hạo Thiên thôi, cô sẽ tháo nó ra.

_Tại sao lúc nào cô cũng cứng đầu như thế? Cô luôn bỏ ngoài tai lời của những người muốn tốt cho cô như vậy sao? – Hạo Thiên gắt, anh thật chẳng hiểu nổi cô gái này nữa, kể cả những việc tốt cho mình, cô ấy cũng phủ phàng từ chối.

Không đáp lại lời của Hạo Thiên, Băng Hạ tháo dây an toàn, mở cửa xe.

_Này, cô....!

Hạo Thiên kéo tay cô lại.

_Thôi được.

Anh hạ giọng, nhai người ra đóng cửa xe vào, nhắc Băng Hạ cài lại dây an toàn, rồi im lặng cho xe chạy. Đối với cô gái này, có lẽ anh nên khuất phục.

Băng Hạ nhìn Hạo Thiên, rồi im lặng nhìn ra ngoài cửa xe. Cô biết anh muốn tốt cho cô, nhưng điều gì cũng phải có lý do, và việc cô không muốn đến bệnh viện cũng là cả một uẩn khúc.

Hạo Thiên nhìn Băng Hạ. Tuy cô gái bên cạnh anh đang mệt mỏi, sắc mặt khá nhợt nhạt, nhưng vẫn có một vẻ đẹp đến rung động lòng người. Trông cô như bông hoa bách hợp mỏng manh, dịu dàng. Tự dưng, anh muốn đưa ngón tay vuốt lên má cô, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đụng lên làn da cô. Tại sao cô lúc nào cũng mang đến cho người ta cảm giác dễ dàng đến thế, nhưng khi chạm vào, sẽ tan biến như bong bóng xà phòng, như ảo ảnh trên sa mạc trong con mắt mờ mịt của người bộ hành?

Nhìn cảnh vật từ từ lùi dần về phía sau, ánh mắt Băng Hạ bỗng dừng lại ở kính chiếu hậu.

Giật mình...

Xa xa, phía nhà kho bỏ hoang...

Vương Hàn Phong đang đứng trước căn nhà, dựa lưng vào cánh cửa sắt, hai tay khoanh trước ngực, khóe môi ẩn hiện nụ cười ma quái.

Băng Hạ bỗng rùng mình, nhưng theo bản năng, đôi môi xinh đẹp vẫn cong lên, vẽ thành một nụ cười nửa miệng đáp lễ.

“Hẹn gặp lại.”

Trương Thánh Huy.

Ánh hoàng hôn rực đỏ.

Chiếc BMW đỏ phóng vào sân trường sau khi cánh cổng sắt nặng nề mở ra. Chiếc xe đỗ trước cổng kí túc xá, nơi Tiểu Vy và Nhật Long đang đứng với bộ dạng bồn chồn lo lắng.

_Thiếu gia!

Người chạy ra đầu tiên là Nhật Long, anh nhanh nhẹn giúp Hạo Thiên mở cửa xe và đưa Băng Hạ xuống.

_Tôi tự đi được. – Băng Hạ khoát tay, nhẹ nhàng nói.

Hạo Thiên hình như không hài lòng cho lắm, anh bước nhanh đến bên Băng Hạ, mặc cho cô vùng vẫy phản đối, anh kiên quyết bế cô mang vào nhà.

_Tôi tự đi được. – Băng Hạ nhú mày nhắc lại, vẻ mệt mỏi choán hết lấy khuôn mặt khiến cô không thể cau gắt hay khó chịu với anh như mọi khi.

_Cô đã không chịu đến bệnh viện, vậy yên lặng chút đi. – Hạo Thiên ghì giọng, đôi tay siết chặt cô hơn.

Vừa lúc Tiểu Vy chạy đến, cô sung sướng đến trào nước mắt khi thấy cô bạn của mình bình an trở về, đang muốn hỏi Băng Hạ sáng giờ đi đâu thì đột nhiên nhận ra cô trong vòng tay Hạo Thiên mặt mày trắng bệch, áo quần nhem nhuốc, trên bắp chân có vết máu. Cô che miệng thất kinh gào to, mặt tái mét.

_Băng Hạ! Bạn bị thương à?

_Mình không sao, trầy da tí thôi. – Băng Hạ mỉm cười dịu dàng trấn an Tiểu Vy.

Hạo Thiên nhìn Tiểu Vy, lạnh lùng nhắc nhở:

_Có gì vào nhà rồi nói.

Tiểu Vy ngượng ngùng tránh sang một bên cho Hạo Thiên đưa Băng Hạ vào nhà, trong lòng thầm trách bản thân sao lại có thể vì quá lo lắng đến nỗi trở nên ngốc nghếch như thế.

Anh nhẹ nhàng đặt Băng Hạ xuống giường, cô gật đầu cảm ơn một cách máy móc, ngoan ngoãn nằm xuống.

Anh nhìn cô, trong đôi mắt xanh lá cây là tình cảm mờ mờ. Đưa tay lên day thái dương, anh bước ra ngoài, nói với Tiểu Vy, khuôn mặt anh tút tràn ngập sự mệt mỏi và uể oải.

_ Chăm sóc Băng Hạ giùm. Chân cô ấy bị thương.

Tiểu Vy nhìn Hạo Thiên, cắn môi:

_ Tôi biết rồi. Thiếu gia, cảm ơn anh.

_ Cảm ơn? – Hạo Thiên nhướn mày, nhưng ngay lập tức khóe môi xuất hiện nụ cười hiền. – Có gì đâu, cũng tại tôi. Mong là sau này hai người đừng gặp những rắc rối kiểu như thế này nữa. Mà nếu có gặp, nhớ báo cho tôi ngay.

Tiểu Vy trong lòng bỗng gọn lên một chút ngạc nhiên. Một Thiếu gia lần đầu tiên gặp hai người trong canteen, là một Thiếu gia cao ngạo, đi đâu cũng có một hàng người theo sau, một Thiếu gia hống hách, ra oai, một Thiếu gia không coi ai ra gì. Nhưng bây giờ, khi đối diện với Hạo Thiên, tất cả những điều đã ăn sâu vào nhận thức của Tiểu Vy, nay lại bị một nụ cười hiền mang theo sự mệt mỏi của anh ta đánh gục. Khiến trong đầu cô ngổn ngang những câu nghi vấn. Thiếu gia ngày ấy, Thiếu gia bây giờ liệu có phải là một người? Hay ngay từ đầu, chính cô là người đã áp đặt cho anh những điều phi lý đó?

_ Tôi về đây. Hẹn gặp lại.

_ Vâng.

Tiền Hạo Thiên và Nhật Long về, Tiểu Vy nhanh chóng chạy vào phòng ngủ, nơi Băng Hạ đang nằm. Trên người cô không có nhiều vết xây xước, chỉ có chiếc váy lem luốc, bầm thiu và vết thương ở bắp chân mới cho biết cô vừa ra khỏi một nơi không mấy tốt đẹp. Tiểu Vy lấy nước nóng rửa vết thương cho Băng Hạ, rồi băng vào. Vết thương không sâu, nhưng mất máu khá nhiều.

_ Đã xảy ra chuyện gì đối với bạn vậy, Băng Hạ? – Tiểu Vy hỏi trong khi băng vết thương.

_ Không có gì đâu. Chỉ là lũ người không có não, rảnh rỗi quá nên làm chuyện dư thừa thôi. – Băng Hạ nói, trong giọng nói lằn khuất sự coi thường và khinh bỉ.

_ Sao bạn lúc nào cũng như vậy hả Dương Băng Hạ? – Tiểu Vy thờ dãi. – Bạn có biết bạn làm rất nhiều người lo lắng không?

_ Rất nhiều? Ngoài bạn ra còn ai nữa? – Băng Hạ nhướn mày, đôi mắt trong suốt long lanh như hai viên ngọc.

_ Ừm, còn có Thiếu gia, anh ta cũng rất lo lắng cho bạn.

_ Vậy sao? – Băng Hạ cười buồn. – Anh ta tốt như vậy cơ à?

Bước xuống giường sau khi Tiểu Vy đã băng xong, Băng Hạ đi ra ban công ngồi hóng gió. Nơi này lúc nào cũng thế, lúc nào cũng có những cơn gió mát mẻ giúp cô xua tan muộn phiền. Mặt trăng mát dịu, e thẹn trốn trong những đám mây bông bênh. Mái tóc tung bay nhảy múa theo gió đêm.

Dưới ánh trăng huyền ảo, dây đàn ánh lên tia sáng óng ánh, lóa mắt.

Như thường lệ, như một sự sắp đặt ngẫu nhiên của Chúa.

Một người đàn, một người nghe.

Nhưng liệu giữa hai người này, thực sự có sợi dây liên kết vô hình nào hay không?

Hay đơn giản chỉ là trò đùa của kẻ được mệnh danh là Tạo hóa?

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sáng.

Bầu trời xanh thẳm, mây trắng tinh khôi, ánh nắng rực rỡ như muôn vạn sợi tơ vàng chiếu xuống mặt đất.

Lá cây xanh thẫm lạo xạo trong gió.

Toàn bộ lớp 10A3 đón Băng Hạ bằng rất nhiều những ánh mắt khác nhau. Nghi ngờ, dò xét, tò mò, thắc mắc. Họ không hẳn là thắc mắc vì tại sao hôm qua Băng Hạ lại nghỉ học, vì đối với ngôi trường này thì đây là chuyện “thường ngày ở huyện”, nhưng họ tò mò vì Tiểu Vy cũng đột nhiên biến mất, và cách đó không lâu thì Thiếu gia Hạo Thiên cũng phóng xe ra khỏi trường một cách vội vàng, trước niềm hy vọng có thể thấy được dễ dàng trên khuôn mặt Tiểu Vy. Họ nghi ngờ giữa hai chuyện này có mối quan hệ với nhau, và họ chăm chú dò xét từng cử chỉ, lời nói của Băng Hạ để tìm câu trả lời. Nhưng có lẽ những học viên nhiều chuyện này đã không thành công, khi cái con người sở hữu khuôn mặt dừng dừng lạnh lùng kia chỉ im lặng ngồi vào chỗ của mình, trước khi đeo lên tai chiếc Mp3 màu xanh nhạt.

_Hôm qua sao bạn nghỉ học vậy, Băng Hạ? – Tiểu Nhã mỉm cười quay xuống hỏi Băng Hạ như một câu xã giao mà không biết những đôi tai đang gióng về phía mình để cùng được nghe câu trả lời.

_Ồm – Trả lời rất ngắn gọn, gần như gắt lên, thậm chí Băng Hạ còn chẳng thèm mở mắt ra. Tuy cô biết đây chỉ là một câu hỏi quan tâm đơn thuần, và Tiểu Nhã cũng chẳng có ý gì xấu, nhưng vốn dĩ đã không có thiện cảm với cô bạn này, và cũng hiểu những ánh mắt soi mói đang hướng về mình, cô không đủ thân thiện để có thể đáp lịch sự và nhẹ nhàng hơn. Câu trả lời của cô gần giống như là tuyên bố cho những kẻ đang mong chờ tin tức từ mình.

Tiểu Vy cười khểnh lồi trước câu trả lời hơi bất lịch sự của Băng Hạ đang làm cho khuôn mặt Tiểu Nhã tái đi, đỏ bừng lên theo từng giây cùng nụ cười dần đông cứng như một kẻ nhiều chuyện bị phản bác bằng câu “Không liên quan đến bạn.”

_Hi, Tiểu Nhã, Băng Hạ đang mệt nên hơi khó chịu, bạn thông cảm.

_À...có gì đâu, không sao. – Tiểu Nhã cười gượng, ngay lập tức quay lên, dán mắt vào cuốn sách để mở trên bàn nãy giờ.

Cuối cùng thì người cần đến cũng đến, Vương Ngọc Bảo Yến bước vào lớp với chiếc cặp đeo lệch, áo sơ mi trắng cổ tình để mở hai hàng cúc bên trên, không thắt cả vạt, như muốn cho chiếc áo nhỏ bên trong “vô ý” lộ ra. Trên tay thì cơ man là son son phấn phấn, thay nhau “trát” lên mặt như hè. Vừa nhìn thấy Băng Hạ yên vị trên chỗ ngồi của cô, Bảo Yến khó chịu ra mặt, không chần chừ mà tặng cho cô một ánh mắt sắc như dao cạo, trước khi ngồi vào chỗ của mình mà tiếp tục sự nghiệp “son phấn”.

Đôi tay tự động làm công việc quen thuộc mỗi ngày, còn đầu óc Bảo Yến suy nghĩ miên man đến chuyện tối qua...

_Anh ! Đã mất công bắt cô ta, tại sao lại để Hạo Thiên đến cứu dễ dàng như vậy chứ? – Bảo Yến tức tối, la hét ầm ĩ vì người anh trai của cô đã vừa để vượt mặt con mồi đáng giá, mà lại bằng một cách dễ dàng đến con nít cũng làm được như thế.

Hàn Phong ngồi ngả ra salon, tay cầm ly rượu kê lên môi, chậm rãi thưởng thức, ánh mắt dừng dừng hướng về phía cô em gái nóng nảy. Con bé này, từ lúc về đến giờ cứ như vậy mãi.

_Anh nói rồi, đây chỉ là một trò chơi, chúng ta còn nhiều cơ hội kia mà.

_Anh thật là, bắt được cô ta rồi lại còn để mất, bây giờ lại kêu là trò chơi, sau này cô ta nâng cao cảnh giác rồi, anh còn bắt được nó lần thứ hai không?

_Anh chỉ muốn xem quan hệ giữa Hạo Thiên và cô ta thế nào, để còn biết đường xử lí cô ta, nếu giữa họ là quan hệ yêu đương trai gái, thì chẳng cần phải bắt cóc, chúng ta cũng có thể làm những thứ khác hay ho hơn. Còn nếu chỉ là người đứng, chúng ta động thủ chẳng khác nào “lạy ông tôi ở bụi này”? Lúc ấy chúng ta thì thiệt, còn người quan trọng thực sự của Hạo Thiên thì chẳng có lấy một vết xước.

Hàn Phong dù từ trước đến nay là người không thích nói nhiều, giờ phút này cũng bắt buộc phải giải thích cho Bảo Yến hiểu. Cô em gái này của anh tuy cũng khá thâm độc, đúng tư chất mà người của Vương gia cần có, nhưng vội vàng, nóng nảy và tối dạ quá, đầu óc còn khá đơn giản. Nếu cứ để nó như thế này thì để huấn luyện còn phải mệt nhiều. Hàn Phong trầm nghĩ.

Bảo Yến hình như vẫn chưa cam tâm cho lắm với câu trả lời của anh trai. Cô phụng phịu ngồi phịch xuống salon, một lúc lâu sau mới cất tiếng.

_Vậy.....kết quả như thế nào?

_Chuyện đó em không cần quan tâm – Hàn Phong bình thản uống cạn ly rượu, anh vẫn không hài lòng về hành động của Bảo Yến khi nãy, trong thâm tâm anh trầm nghĩ, nếu để cho cô em gái biết quá nhiều, coi chừng sẽ kéo theo không ít hệ lụy mà có trời mới lường trước được.

_Anh sẽ làm theo cách của anh, em chỉ cần quan sát thôi, đừng thắc mắc, cũng đừng tham gia vào. – Hàn Phong đứng dậy khỏi salon, để ly rượu lên bàn, lạnh lùng bước lên cầu thang, không thèm ngoái lại nhìn khuôn mặt Bảo Yến đang chùng chắt những cảm xúc lẫn lộn.

“REENG.....REENG.....”

Tiếng chuông vào lớp vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ đang triền miên trong đầu Bảo Yến, cô vội cất hộp phấn, sửa lại đồng phục rồi đứng dậy chào giáo viên dạy Văn – cũng là giáo viên chủ nhiệm đang tiến vào lớp. Cô Quỳnh Mai tuy còn rất trẻ, mới về trường, nhưng trong vòng 3 năm công tác ở Thánh Huy, cô giáo 27 tuổi này đã chứng minh cho mọi người thấy, năng lực dạy của mình cũng không hề kém bất kì một giáo viên dạn dày kinh nghiệm nào mà Thánh Huy đã bỏ tiền ra “mua”.

Cô Quỳnh Mai mỉm cười chào cả lớp, trong mắt lấp lánh ánh nắng vàng:

_ Hôm nay lớp ta sẽ đón chào một học viên mới. Các trò nhớ giúp đỡ bạn ấy, và đừng bắt nạt “ma mới” nhé! – Ngừng một chút, cô nháy mắt – Các nữ sinh sẽ “điên đảo” vì bạn ấy đấy.

Cô vừa dứt lời, toàn bộ lớp 10A3 ngay lập tức “biến thể” thành cái chợ chi trong tích tắc. Đầu năm học, 10A3 đã có hai học viên nữ mới xinh đẹp như thiên thần, đánh gục toàn bộ nam sinh của lớp ngay từ cái nhìn đầu tiên, bây giờ lại có một học viên mới nữa, “làm điên đảo các nữ sinh” thì chắc chắn là nam rồi, nhưng là công tử của công ty nào? Hay lại giống Băng Hạ và Tiểu Vy, đến nhờ một cái học bổng?

Nhưng suy cho cùng thì ông trời cũng công bằng đấy chứ nhỉ? Nếu học viên nam này cũng không khác thiên thần là mấy, thì chẳng phải 10A3 năm nay “long phụng sum vầy” đó sao? Thật là tin vui, tin vui!

_ Thôi nào! – Bàn tay trắng trẻo của cô Quỳnh Mai đập nhẹ xuống bàn – Đón tiếp học viên mới với một màn ồn ào như thế là được rồi, các trò cũng phải cho bạn ấy vào lớp chứ?!

Nhanh như chớp, khung cảnh hỗn độn lại trở về như cũ. Mọi người đều háo hức muốn xem, học viên mới rốt cuộc là người thế nào. Một tên mọt sách với cặp kính cận dày cộp, tay lúc nào cũng khư khư quyển sách? Một chàng công tử bột gia đình kẻch xù? Hay một chàng hoàng tử thân thiện với nụ cười tỏa nắng? Mà cũng có thể là chàng trai lạnh lùng cao quý như Thiếu gia lắm chứ? Đoán già đoán non không bằng tận mắt chiêm ngưỡng, và thế là mọi người đều dán mắt ra ngoài cửa lớp, nơi “nhân vật quan trọng” đang chuẩn bị bước vào.

_ Vào đi em – Cô Quỳnh Mai đợi lớp thật sự ổn định rồi mới hướng mắt ra ngoài cửa, giọng ngọt hơn đường.

Nắng vàng rực rỡ.

Xô vào khung cửa sổ...

Con người đen láy sáng rực, làn da trắng như tuyết, chàng trai trong bộ đồng phục trắng trường Thánh Huy bước vào.

Có một tiếng reo khe khẽ...

Rồi...

Là tiếng thờ nhè nhẹ....

Toàn bộ lớp 10A3 trở nên tĩnh lặng khác thường, mọi hơi thở, mọi nhịp tim đều tiêu tan trong chớp mắt.

Bảo Yến lúc đầu rất háo hức được xem mặt ma mới, nhưng bây giờ khi được chiêm ngưỡng dung nhan người ta rồi, thì lại bất động như bị thôi miên, đôi tay run rẩy, mắt mở to, kinh ngạc tột cùng.

“Là vậy sao? Kế hoạch của anh là thế này sao?”

_ Chào các bạn, mình là Vương Hàn Phong, học viên mới, xin được giúp đỡ.

Wương Hàn Phong.....?

Wương Hàn Phong.....?

Wương.....

Hàn.....

Phong.....???

Thân người Băng Hạ đang gục xuống bàn bất ngờ bật dậy ngay lập tức như lò xo, sau khi nghe học viên mới giới thiệu tên. Đôi mắt cô cũng mở to không kém Bảo Yến, trần trối nhìn thân ảnh chàng trai đẹp như hoa đang đứng trên bục giảng. Ánh mắt sâu xa của Hàn Phong như đang nhìn cô mà lại như không, quanh người anh như có làn sương mờ bao phủ khiến dọc sống lưng Băng Hạ chạy một luồng khí lạnh.

“Lần trước tôi nói hẹn gặp lại, không cần phải đúng hẹn thế chứ, kẻ bắt cóc?”

Không chỉ có Băng Hạ và Bảo Yến, mà gần như tất cả các học viên trong lớp đều có chung bộ dạng “mất chữ A, mồm chữ O” như vậy. Ai chẳng biết Vương Hàn Phong là anh trai của Vương Ngọc Bảo Yến, là công tử của Vương gia tiếng tăm lẫy lừng? Và ai lại không biết anh ta đã ra trường, nắm trong tay một lúc 3 chiếc bằng đại học, và hiện nay đang cùng cha mình điều hành Vương gia? Bỗng dưng lại gặp anh ta ở Thánh Huy, với tư cách là một học viên mới của lớp 10, ai lại không sửng sốt kia chứ? Không lẽ, con người tài giỏi này...muốn “hồi xuân”?

_ Không cần thiết phải bất ngờ như vậy chứ, các trò? – Cô Quỳnh Mai bật cười nhìn cả lớp. - Chỉ là học viên mới thôi mà?

Nói thì nói thế, nhưng không có nghĩa là cô không bất ngờ khi con người nổi tiếng này lại xin vào học ở đây, mà vì cô đã biết trước. Quỳnh Mai nhớ lại lúc cô được gọi lên phòng Giám hiệu, khi được Hiệu trưởng bàn giao học viên mới, bộ dạng của cô cũng chẳng khác đám học viên này là mấy.

Trên đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào đó, đã thường trực sẵn một nụ cười.

Nụ cười ẩm ướt, dịu dàng như gió xuân nhẹ thổi.

Nụ cười có sức hút mạnh mẽ, kèm theo chút ác ý kiêu kỳ.

Nụ cười lạnh lùng cô độc.

Nụ cười lẳng lơ đa tình.

Hàn Phong như chàng hoàng tử ưu nhã, cao quý với nụ cười trên môi và ánh mắt gọi tình trao tặng cho các nữ sinh trong lớp khiến Tiểu Vy lúc đầu cũng có chút ấn tượng tốt, nay đã trở nên nguội lạnh. Trong suy nghĩ của cô, mấy tên con trai chưa gì đã “liếc mắt đưa tình” như thế, rốt cuộc cũng chẳng làm được trò trống gì.

_Hàn Phong, trò muốn ngồi chỗ nào? – Quỳnh Mai mỉm cười thân thiện nhìn Hàn Phong.

_Ừm... kia được không ạ? – Hàn Phong đưa ngón tay trỏ về phía trước, trong hành động có thể thấy được chút gì đó hơi rụt rè của người học viên lần đầu nhận lớp. Xem ra Vương Hàn Phong là một con người hoàn hảo về mọi mặt, khi đến cả việc hóa thân trở thành cậu học trò lớp 10 bình thường, anh ta cũng hoàn thành rất xuất sắc. Nếu không phải vì bị ảnh hưởng bởi sự nổi tiếng của anh ta từ trước, thì chắc chẳng có ai phải mấy may bận tâm hay nghi ngờ gì chàng trai này.

_Ồ... – Quỳnh Mai mỉm cười khiêm lỗi khi thấy ngón tay thon dài của Hàn Phong dừng lại ở chỗ của Băng Hạ và Tiểu Vy. – Trò chọn chỗ khác được không? Chỗ ấy có người rồi mà?

_Vậy bên cạnh được không ạ? – Hàn Phong không ngần ngại mà tặng cho cô Quỳnh Mai một nụ cười đẹp lung linh, khiến trái tim cô giáo trẻ đột ngột bước hẳn một nhịp.

Ngồi bên cạnh dãy bàn của Băng Hạ và Tiểu Vy, là cô bạn Tâm Như, khá xinh đẹp. Nghe Hàn Phong nói sẽ ngồi chỗ mình, cô nàng ngẩng lên, niềm vui sướng trong ánh mắt ngập tràn không chút che giấu.

_Ừm, chỗ ấy cũng được. – Quỳnh Mai bối rối quay mặt đi, cố gắng che giấu khuôn mặt đang đỏ bừng lên. Thật đáng xấu hổ khi một giáo viên như cô lại rung động trước học trò của mình một cách trơ trẽn như vậy. May sao đạo đức nghề nghiệp đã kịp thức tỉnh cô, ho khan một tiếng để lấy lại tác phong uy nghiêm, Quỳnh Mai nói:

_Trò về chỗ đi, chúng ta bắt đầu giờ học.

_Vâng. – Hàn Phong mỉm cười nhẹ, như biết rằng trái tim cô giáo trẻ đã có chút xao xuyến, trong nụ cười của hắn có thể thấy rõ được sự thỏa mãn.

Nhìn thân ảnh anh tiến đến chỗ ngồi phía cuối lớp mỗi lúc một gần, Tâm Như che miệng mỉm cười ý nhị, trái tim đánh trống giòn giã trong lồng ngực. Đợi cho bước chân anh dừng lại, cô bé ngẩng lên, làm bộ dịu dàng.

_Chào bạn, mình là Lâm Tâm Như, rất vui được làm quen.

_Ừm, chào. – Tâm Như gần như hóa đá khi nhìn chàng trai trước mặt nụ cười thân thiện đã tắt từ bao giờ, vẻ lạnh lùng trở về với khuôn mặt, Hàn Phong không thêm liếc mắt nhìn ngồi cạnh mình lấy một cái. Vốn dĩ trước giờ anh đã ghét cay ghét đắng đám con gái yếu đuối, lẳng lơ, thấy đàn ông là mắt sáng rỡ. Để có thể trao tặng chúng ánh mắt “chết người” như vừa rồi mà không nôn ra đã là cả một nỗ lực, thế nhưng thái độ của chúng còn làm anh thấy buồn nôn hơn.

Băng Hạ ngồi bên kia khẽ kín đáo liếc Hàn Phong một cái, ánh mắt cảnh giác. Cô không hiểu được anh ta nghĩ gì và muốn làm gì, nhưng âm mưu muốn tiếp cận cô thì không thể giấu được.

Đôi tay giấu trong nếp váy đồng phục bắt giác siết lại.

Phía trên, ánh mắt Bảo Yến lạnh lùng đáng sợ quét qua người anh trai.

Tiết học ngày hôm ấy diễn ra bình thường, mọi người bàn tán về chuyện Hàn Phong một lúc rồi thôi. Nhân vật chính cũng lấy sách vở ra học lại những kiến thức mà mình đã học đến chán ngấy từ mấy năm trước. Không một chút khó chịu mà ngược lại, còn rất thích thú. Dù sao cũng có đôi chút thú vị khi trở lại tuổi học trò như thế này, Hàn Phong nhếch mép cười rồi nhìn ra xung quanh lớp. Đưa thi ngữ, đưa thi chăm chú nhìn tin, cả cô nàng Tâm Như bên cạnh anh cũng đang hí hoáy viết một mẫu giấy đề chuyển tay nhau mà anh có thể chắc chắn rằng mình là người được nói đến trong cái mẫu giấy con con đó.

Ánh mắt dời đi chỗ khác, anh nhìn cô em gái ngồi bên đang lấy hộp trang điểm ra, tỉ mỉ lau đi chỗ mascara bị lem. Đúng là con gái, ở nhà cũng như ở trường, suốt ngày phấn phấn son son. Anh khẽ cười, con gái bây giờ hầu như đứa nào cũng thế, coi sắc đẹp của mình phụ thuộc vào đồng mí phẩm kia, chỉ biết thẳng tay trét lên mặt mà không biết người đối diện cảm thấy khó chịu như thế nào khi tiếp xúc. Ở công ty của gia đình mình, Hàn Phong cũng phải tiếp xúc với không ít phụ nữ, những cô gái chân dài trắng trẻo luôn quần quýt lấy anh để nịnh bợ, nhưng chỉ cần nhìn cái lớp phấn dày đến cả tác trên mặt họ là anh đã phát khiếp, còn chưa kể cái mùi mỹ phẩm và nước hoa nồng nặc nữa chứ. Trong mắt anh, ngoại trừ mẹ và em gái, thì tất cả đàn bà trên thế gian này đều là loài sinh vật đáng kinh tởm.

Ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, anh liếc sang chỗ ngồi bên cửa sổ. Băng Hạ đang ngồi khoanh tay trước ngực, tai đeo Mp3, mắt nhìn ra tán cây Bằng

Lăng bên ngoài. Đôi mắt ngây thơ và mơ mộng. Thánh thiện và trong sáng, không gọn một chút bụi trần. Phong có nhìn lắm không nhỉ, khi hôm ấy, trong nhà kho bỏ hoang, anh đã nhìn Hàn thấy trong mắt người con gái ấy, cả sự lạnh lẽo và chết chóc.

Ánh mắt anh lại di chuyển ra chỗ khác, lên trên bức giảng, nơi cô giáo Quỳnh Mai đang say sưa giảng bài. Dẫu biết rằng chẳng có ai nghe, nhưng cô không được phép dừng lại, bỏ ra ngoài hay trách phạt học viên. Làm việc ở Thánh Huy này, giáo viên chỉ được chọn một. Hoặc là mức lương cao ngất, hoặc là sự kính trọng mà họ đáng được nhận từ học trò.

Một cách không chủ định, ánh mắt Quỳnh Mai dừng lại ở Hàn Phong. Anh chàng không suy nghĩ, trao tặng luôn cho cô giáo một cái nhìn thật nồng nàn cộng thêm nụ cười từ từ khoét sâu trên khóe miệng. Cô giáo vội vàng quay mặt đi, cố gắng điều chỉnh lại nhịp tim đang đập trên tốc độ cho phép. Bài giảng trở nên gượng gạo hơn bởi cô giáo trẻ với trái tim đang muốn bay ra khỏi lồng ngực. Hàn Phong lại cười, anh cảm thấy thích thú lắm, khi Quỳnh Mai bối rối vì mình như thế.

“REENG.....REENG.....”

Tiếng chuông hết tiết vang lên, giải thoát cho đám học viên và cho cả cô giáo. Không kịp để học trò chào, Quỳnh Mai đã chạy như bay ra khỏi lớp. Ở lại lâu với ánh mắt Hàn Phong nhìn mình như thế, cô sẽ ngạt thở mất. Hàn Phong nhìn theo cái dáng vội vội vàng vàng của cô giáo, lại cười.

“Rì.....rì.....”

Chiếc điện thoại trong túi quần bỗng rung lên bần bật. “A new message.”

“Ra ngoài cầu thang gặp em một lát.”

Hàn Phong nhíu mày.

_ Anh làm cái trò quái quỷ gì vậy? Sao lại xuất hiện ở đây? – Vừa nhìn thấy Hàn Phong chậm rãi bước đến, Bảo Yến nói gần như quát vào mặt anh trai.

_ Thích. – Chỉ một câu, không giải thích, không thanh minh. Anh đã quá quen với chuyện như thế này, quen với cô em gái độc tài chỉ muốn mình là nhất.

_ Tại sao anh không nói với em? – Giọng nói đã dịu hơn, nhưng con tức vẫn còn nghẹn ứ trong cổ họng, Bảo Yến nhíu mày hỏi.

_ Vậy tại sao anh phải nói với em? – Hàn Phong lạnh lùng nhìn Bảo Yến.

_ Em...nhưng chuyện này...anh xin vào trường em, xin vào lớp em học, chí ít cũng phải nói với em một câu chứ?

_ Để làm gì?

_ Chẳng để làm gì cả, nhưng chuyện này ngay từ đầu do em bày ra, anh không nên tự làm theo ý mình như thế.

_ Em bắt đầu quản lý chuyện của anh từ bao giờ vậy? Chẳng phải hôm qua anh đã nói rồi sao? Đừng xen vào chuyện của anh. – Hàn Phong lạnh lùng buông một câu, quay lưng bước đi. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, anh dừng lại.

_ Đúng là chuyện này ngay từ đầu do em bày ra, nhưng bây giờ em đã hết trách nhiệm rồi, tập trung vào chuyện của mình đi. Em mà dám nhúng tay vào chuyện của anh.Cẩn thận đấy!

Hàn Phong tay rút túi quần, lưng thừng bước về lớp. Bảo Yến vẫn còn tức tối, tay nắm chặt, hơi thở dồn dập, căng thẳng.

“Em sẽ giết anh, nếu anh có ý gì với con bé đó, Vương Hàn Phong.”

Cả ngày hôm ấy, Thánh Huy bỗng dung ồn ào, náo động hẳn. Một đồn mười, mười đồn trăm, đám học sinh nữ đỏ mặt chum đầu truyền tai nhau. Trong hành lang, học sinh tùm tùm từng nhóm thích thú bàn luận sôi nổi. Trong giờ học, vô số những mẩu giấy nhanh chóng truyền từ tay này sang tay khác. Hết tiết thứ tư của buổi sáng, chẳng khó khăn gì khi tin lớp 10A3 có một nam học viên đẹp như thiên thần chuyển đến đã bay lượn khắp học viện.

.....

Lớp 11 Sao vàng.

_ Hạo Thiên, anh đói không? Mình đi ăn nhé. – Phù Dung đến chỗ Hạo Thiên, dành tặng nụ cười tươi tắn hết mức có thể cho anh ngay khi vừa dứt tiếng chuông giải lao.

_ Không, em đi ăn một mình đi. – Hạo Thiên khoát tay, từ chối đôi tay Phù Dung đang ôm chặt lấy tay mình, anh lấy trong túi quần ra chiếc điện thoại, bấm bấm gì đó.

_ Anh mệt à, em đi mua đồ ăn cho anh nhé? – Phù Dung không nản lòng, tiếp tục ân cần hỏi han.

_ Khỏi, lát anh bảo Nhật Long đi mua là được rồi.

_Ừm, vâng. – Đôi mắt nâu trầm của Phù Dung thoáng qua một tia thất vọng. Lần nào cũng thế, anh luôn khước từ lòng tốt của cô bằng một cách thân nhiên như vậy. Là cố tình hay thực sự anh không biết những lời nói của mình làm người khác buồn như thế nào?

Nhìn Phù Dung bước ra ngoài với vẻ thất vọng không giấu giếm trên khuôn mặt, Hạo Thiên thở dài, khe khẽ lắc đầu.

_Thiếu gia!

Nhật Long từ ngoài bước vào, điệu bộ vội vàng.

_Chuyện gì? – Hạo Thiên tay vẫn lướt trên màn hình cảm ứng, không buồn nhìn Nhật Long.

_Vương Hàn Phong... đến Thánh Huy học.

Ngón tay hơi cứng lại, Hạo Thiên ngược lên, nhíu mày.

_Vương Hàn Phong? Hắn bao nhiêu tuổi?

_24.

_Thánh Huy có lớp học cho người 24 tuổi sao? – Đôi mắt anh lại trở về với màn hình điện thoại, khóe môi nhếch lên, Hạo Thiên cười khẩy – Lại định giờ trò gì nữa đây.

_Điều đặc biệt là....

_Nói nhanh.

_Hắn.....chuyển đến lớp 10A3.

Bàn tay đang cầm điện thoại hơi siết lại, Hạo Thiên mím môi, anh dứt điện thoại vào túi quần, đứng dậy.

_Bảo Viện trưởng, đuổi ngay.

Anh bước ra ngoài, khuôn mặt lạnh băng.

Bước trên hành lang, Hạo Thiên chẳng mấy may quan tâm đến những cái đầu đang lần lượt cúi xuống chào mình. Đôi chân bước đi trong vô thức và chỉ dừng lại khi có kẻ ngáng đường. Hàn Phong đứng trước mặt Hạo Thiên, tay rút túi quần, nhếch mép cười.

_Thiếu gia, gặp lại anh rồi.

Hạo Thiên chẳng thèm bận tâm đến kẻ kia, anh bước qua người Hàn Phong, đi thẳng.

_Sẽ chẳng bao giờ tôi gặp lại anh, nếu không có một kẻ tự dẫn xác đến mà làm cái gai trong mắt tôi.

Hàn Phong mỉm cười, anh quay lại, vòng tay trước ngực, nhướn mày hỏi Hạo Thiên.

_Anh định đuổi tôi, có phải không?

_Còn phải hỏi sao.

_Hừm, không muốn tôi tiếp cận cô người yêu bé nhỏ à?

Hàn Phong bật cười. Quả đúng như anh nghĩ, Băng Hạ đối với Hạo Thiên là một người không-bình-thường chút nào.

_Đã bày ra cả vụ bắt cóc rồi mà vẫn còn chưa hiểu à? Hay phải đợi tôi nhắc lại?

_Điều gì?

_Hóa ra chuyện tôi với tiểu thư của Chim Ưng hứa hôn vẫn chưa bay đến tai anh à? Thiếu gia của Vương gia mà mù thông tin thế sao?

_À....cái này tôi biết. Nhưng tôi cũng biết rằng cô gái tên Băng Hạ đối với anh cũng không hề tầm thường đấy. Tôi đang điều tra xem giữa hai người có quan hệ gì.

_Cứ tự nhiên.

Hạo Thiên quay lưng đi, chiếc khuyên bạc thánh giá phảng phất ánh sáng lạnh lên khuôn mặt anh tú.

_Nếu anh không có quan hệ gì với Băng Hạ, tại sao lại ngăn tôi tiếp cận cô ta chứ?

Tiếng Hàn Phong vẫn vang lên sau lưng, Hạo Thiên dừng lại, ánh mắt lạnh tanh.

_ Suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi là người không thích những thứ mình rất ghét lại cứ bày ra trước mắt. Nếu không phải vì anh mang họ Vương, thì sau vụ bắt cóc hôm trước, anh nghĩ mình còn sống đến hôm nay để đến đây bày trò sao?

Hàn Phong nhìn vào đôi mắt xanh lá cây của Hạo Thiên, nơi sống lưng chạy dọc một luồng khí lạnh. Đôi mắt ấy, phát ra ánh sáng xanh, hàn khí bức người. Lạnh.....rất lạnh.....

Thấy Hàn Phong đã im lặng, Hạo Thiên bước thẳng, để anh ta lại đằng sau với nụ cười đang dần dần hình thành trên khóe miệng. Anh biết Hạo Thiên thừa lý do để tự cao như thế. Hạo Thiên mới 17 tuổi nhưng đã có thể một mình lãnh đạo Trịnh Âu không chút bối ngỡ, mỗi khi ông Trịnh ra nước ngoài, việc của công ty đều giải quyết gọn ghẽ, tuyệt nhiên không để lại hệ lụy, là con người lạnh lùng, quyết đoán và táo bạo. Còn anh, hơn Hạo Thiên những 7 tuổi, nhưng vẫn phải thừa nhận rằng tài lãnh đạo vẫn còn kém so với con người thiên tài ấy. Về mọi mặt, Vương gia vẫn đi sau Trịnh Âu, không phải một bước mà là nhiều bước. Và.....trong khi anh đã phải học bên Anh Quốc một khóa về cách lãnh đạo và điều hành, quản trị kinh doanh, thì Hạo Thiên vẫn thân nhiên đảm đương công việc theo bản năng mà không cần qua bất kì trường lớp nào. Hạo Thiên sinh ra để làm người lãnh đạo, Hàn Phong biết điều đó. Chỉ có điều, anh không cam tâm, bản tính hiếu thắng bắt buộc anh phải hơn được Hạo Thiên. Và một khi đã mắc vào lưới tình, thì giới hạn đó sẽ không xa. Hàn Phong cười nhạt.

.....

Đôi chân nện xuống dưới nền đá hoa cương, Hạo Thiên rút điện thoại trong túi ra.

_ Nhật Long, dừng việc tôi vừa bảo lại. Tôi muốn xem Vương Hàn Phong, hẳn định giờ trò gì.

Tắt điện thoại, chợt, khuôn mặt Hạo Thiên.....lạnh lẽo khác thường.

Việc thường thức âm nhạc trong chiếc Mp3 của Băng Hạ bỗng bị gián đoạn bởi tiếng rung của chiếc điện thoại.

“Ra cầu thang khối 2, tôi chờ. Hạo Thiên.”

.....

_ Sao không vào lớp? – Băng Hạ hỏi khi vừa bước đến, nhìn thấy Hạo Thiên tay xỏ túi quần, đứng ngắm khung cảnh bên ngoài qua ô cửa sổ lớn trên cầu thang.

Nghe tiếng nói, nhân vật chính quay lại, vẫn cái vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, hờ hững buông lời:

_ Cô không còn sợ những ánh mắt giết người của đám nữ sinh nữa sao?

_ Vẫn có sợ đâu.

_ Khó sống đấy.

_ Quen rồi.

Hai con người này khi gặp nhau, đều giao tiếp bằng những mẩu đối thoại ngắn gọn, không đầu không cuối thế này, nhưng cả hai đều đủ IQ để hiểu.

_ Gọi tôi ra đây làm gì? Hóng gió?

_ Cô biết Vương Hàn Phong?

_ Kẻ bắt cóc.

_ Ủm... - Hạo Thiên gật đầu – Hắn vừa chuyển đến lớp cô sáng nay.

_ Chuyện đó tôi rõ hơn anh.

_ Rồi. – Hạo Thiên cười khỏ, nếu người đứng trước mặt anh đây không phải Băng Hạ, thì với cái vẻ xác xược ngạo mạn này, đã “đủ điều kiện” để anh dạy cho một bài học. Nhưng anh cũng không biết vì sao là Băng Hạ thì lại là ngoại lệ nữa. – Tôi chỉ muốn nhắc cô nên cẩn thận với hắn.

_ Biết. Còn gì nữa không?

_ Hết rồi.

_ Về đây.

Băng Hạ quay gót bước đi, nhìn tấm lưng cô quay về phía mình, Hạo Thiên giật mình gọi:

_Khoan!

Băng Hạ không đáp, cũng không xoay người, cô quay mặt sang bên cạnh, ánh mắt dừng dừng.

_ Có chuyện gì nói ngay cho tôi. Còn nữa, cô có cần người bảo vệ không?

Cái điều mà Băng Hạ cho là nực cười này đã khiến cô phải quay đầu lại, nhú mày:

_Làm gì?

_Ngăn chuyện hôm trước xảy ra lần nữa.

Đôi lông mày thanh tú giãn ra từ từ, Băng Hạ quay đầu nhìn thẳng, cô buông lời trước khi đôi chân giờ lên, bước đi.

_Khỏi, sẽ không có lần thứ hai đâu.

Bóng Băng Hạ xa dần, Hạo Thiên nhìn theo, đôi mắt màu xanh hơi trầm. Anh vẫn hỏi, đâu biết rằng cô sẽ chẳng bao giờ đồng ý chuyện đó.

Không hiểu sao, cô dù có khoác lên mình vẻ lạnh lùng sắt đá như thế nào, có bất cần, dừng dừng ra sao, thì Hạo Thiên vẫn nhìn thấu trong cái vỏ bọc ấy là một Băng Hạ yếu đuối, đáng thương và cần được bảo vệ.

_____oOo_____

Đúng như dự đoán của Băng Hạ, Hàn Phong, với vẻ lãng tử đa tình đã nghiễm nhiên trở thành nhân vật không-bình-thường của Thánh Huy. Con gái toàn học viện, từ giáo viên cho đến học viên, không ai là không chết mê chết mệt cái vẻ ngoài hào nhoáng ấy, số fan hâm mộ cũng gần suýt soát số fan của Thiếu gia. Thế nhưng, để cạnh tranh công bằng, thì fan của Thiếu gia vẫn “nhỉnh” hơn một chút. Hàn Phong giống như chàng hoàng tử ưu nhã, dung mạo đẹp đẽ, khí chất khiêm tốn, bất kể nói chuyện với ai, anh luôn thể hiện là con người ôn hòa, nhẹ nhàng. Dù là cô gái nào được coi là xấu nhất nói chuyện với anh, anh vẫn không chút khó chịu mà mỉm cười đối đãi như thể đó là nàng công chúa xinh đẹp bước ra từ truyện cổ tích. Còn Thiếu gia, thì cho dù là cô gái đẹp nhất, hấp dẫn nhất bắt chuyện với anh, thì trong đôi mắt xanh lục ấy, tất cả cũng chỉ là không khí, không màu, không mùi, không vị, không hình dạng, lướt qua mà không để lại chút cảm giác. Đó là khác biệt lớn nhất giữa HOÀNG ĐẾ và HOÀNG TỬ. Và xem ra, học viên của Thánh Huy thích vẻ lạnh lùng cao quý hơn là vẻ đào hoa lãng tử, bởi vì trong suy nghĩ của họ, thứ càng xa vời, không thể chạm đến thì càng đáng ngưỡng mộ, còn thứ luôn ở bên cạnh, được tiếp xúc hàng ngày thì sẽ mau nhàm chán.

Nhưng...

Chuyện mọi người sẽ nhàm chán Hàn Phong còn rất xa vời, khi nụ cười của anh – thứ giống như vũ khí vô hình giết người trong các truyền thuyết - vẫn được anh lấy ra sử dụng hàng ngày, vẫn khiến cho các nữ sinh bị mê hoặc, và hứa hẹn thời gian họ còn “điên đảo” vì anh dài dài, đúng như lời cô Quỳnh Mai nói vào ngày đầu anh nhận lớp.

_Phong Phong, anh thích màu gì?

Một đám con gái yếu điệu xúm quanh Hàn Phong, ông a ông ọ, cô thì bám tay, cô thì bám vai, bám lưng. Trong chẳng khác gì “một đàn thú dữ” bu quanh, làm thịt “con mồi” đáng thương.

_Anh hả, anh thích màu đen.

Hàn Phong tươi cười đáp lại.

_Anh thích mẫu con gái như thế nào?

_Xinh đẹp, hấp dẫn...như các em chẳng hạn.

_Anh Phong chỉ giỏi nói đùa. – Đám con gái rộ lên tiếng cười thích thú.

Bống...

Bộp!!!

Một thứ gì đó vừa lao đến, va vào người Hàn Phong và cả đám con gái. Anh hơi loạng choạng, sau một hồi định thần nhìn lại, thì thấy Hạ Tiểu Nhã, cô gái được mệnh danh là “cô nàng xấu xí” của lớp 10A3, vừa đụng phải anh, chồng sách trên tay rơi xuống, cô nàng đang cúi húi nhặt lại mấy quyển sách rơi lộn xộn dưới đất với vẻ lúng túng. Mấy đứa con gái khó chịu ra mặt, buông lời mỉa mai:

_Ấy, không có mắt à vệt xấu xí, nhặt nhanh lên cái coi, dẹp đường cho người ta đi!

Tiểu Nhã khuôn mặt nóng ran, cô cầm cúi nhặt lại sách, nhưng vì vụng về nên nhặt được cuốn này, thì cuốn kia lại rơi mất.

Một bàn tay đưa ra, nhặt lại giúp Tiểu Nhã vài quyển vừa rơi, cô ngạc nhiên nhìn lên, đơ người trong 2s.

Hàn Phong, với nụ cười chết người, đưa ra trước mặt Tiểu Nhã cuốn sách.

_ Em cũng thích đọc sách Y Dược à? Anh cũng thích lắm

_ Ồ.....dạ.....vâng. – Tiểu Nhã bối rối nhận lại cuốn sách từ tay Hàn Phong, khuôn mặt đỏ bừng, cô vội vàng ôm chồng sách, cắn đầu chạy mất.

_ Con khùng. – Cô gái tên Khương Bảo Huyền lên tiếng, rồi quay sang trách nhẹ Hàn Phong – Anh nhật giúp nó làm gì, phí công

_ Thôi nào – Hàn Phong cười – Cùng là con gái cả, sao em phải cay nghiệt thế?

_ Con nhỏ xấu xí đó, em chỉ mong nó đừng học trong lớp 10A3 nữa. Chúng em cũng đâu đến nỗi, mà mọc ở đâu ra con nhỏ đó, xấu hổ thật! Nhờ có cái đầu học giỏi mà giành được học bổng vào Thánh Huy, nhưng chỉ ít cũng phải chăm chút cho bản thân chút chứ, anh thấy 2 con nhỏ ngồi bàn cuối không? Cũng vào đây do học bổng, tuy vênh vào và bị nhiều người ghét vậy, nhưng ngoại hình của 2 nhỏ đó cũng không tệ.

_ Ai cơ? – Hàn Phong giả vờ không biết.

_ Một là Băng Hạ, còn 1 là Triệu Vy. 2 con hồ ly tinh đó, gớm ghê lắm – Bảo Huyền trề dài môi, mấy đứa khác cũng gật đầu đồng tình – Nhỏ Băng Hạ thì quyến rũ Thiếu gia, nhỏ Triệu Vy thì quyến rũ anh Nhật Long, hình như 2 nhỏ đó đã có âm mưu từ trước rồi.

_ Quyến rũ? Có thật không thế? Hay lại miệng lưỡi thiên hạ? – Hàn Phong cười khẩy.

_ Thật mà, nhỏ Băng Hạ từng bị Công chúa xử vì tội đó đó.

_ Xử? Như thế nào? – Hàn Phong nhướn mày, xem ra chuyện giữa 3 người này phức tạp hơn anh tưởng.

_ Mười mấy cái tát vào bản mặt xinh đẹp, không nhẹ chút nào.

Hàn Phong đang định hiếu kỳ hỏi thêm, bỗng một cô nàng đeo kẹp tóc màu hồng phía sau phẩy tay, lên tiếng:

_ Thôi nào mọi người, bàn tán về mấy nhỏ đó làm gì cho mất thời gian, chúng ta xuống căn teen đi, trên đây nóng bức quá!

_ Phải đó, phải đó – Các cô nàng cùng reo hò hưởng ứng, Hàn Phong gật đầu đáp lại, anh còn muốn biết thêm, nhưng tò mò quá sẽ bị nghi ngờ, thôi để lần khác. Thời gian anh học ở đây còn dài, và khi nào còn tiếp cận được với đám bà tám này, thì khi đó anh sẽ nắm bắt được không ít tin tức, không chỉ là Hạo Thiên và Băng Hạ, có khi còn hơn thế nữa.

Chiều.

Thời tiết đang là mùa thu, se se lạnh. Ánh nắng cũng không còn gắt nữa, trên cao, những đám mây như những cục kẹo bông gòn trắng nõn, đủng đỉnh bay qua bay lại.

Tiểu Vy tay cầm hộp sữa, vừa đi từ trạm xe buýt đến nhà Nhật Long vừa hút, hôm nay cô không ăn trưa, và dù những việc Nhật Long giao cho có không nặng nhọc, thì cô cũng không thể tiếp tục nếu không ăn cái gì đó.

“Kính coong.”

- Cháu chào cô! – Tiểu Vy mỉm cười, cúi đầu chào cô Di, khi cô vừa xuất hiện sau cánh cổng sắt đen.

- Ừ. – 1 nụ cười tươi không kém được xuất hiện trên mặt cô Di để đáp lễ. – Cháu vào đi.

Bước vào nhà, Tiểu Vy đang định bước xuống bếp, bỗng cô Di kéo tay cô lại.

- Cháu lên lầu đi, cậu chủ đang ốm, trưa về chỉ ở trong phòng suốt.

- Cháu ạ? – Tiểu Vy ngờ nghệch hỏi lại – Sao lại là cháu?

- Cháu lên đi, đừng hỏi nhiều.

Đôi chân trần bước lên từng bậc cầu thang mát lạnh, Tiểu Vy vừa đi vừa nhíu mày suy nghĩ.

- Ốm à? Biến thái như anh ta mà cũng ốm được sao? Nực cười thật.

Tiểu Vy đứng trước phòng Nhật Long, chẳng hiểu sao, mọi hôm cô có thể hùng hổ xông vào, nhưng hôm nay thì lại khác. Cánh cửa gỗ im lìm chắn trước mặt khiến cô có thêm chút ít thời gian mà ngồi tưởng tượng ra. ...bộ dạng thảm hại của anh ta sau cánh cửa gỗ đó.

Cộc cộc!

Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên bằng một bàn tay rụt rè, sau khi cô đã hít thở mấy lần để lấy dũng khí.

- Cô Di, để tôi ngủ - Tiếng nói từ bên trong vang ra, trong lời nói ấy, Tiểu Vy có thể thấy được sự mệt mỏi không giấu giếm, và nói đúng hơn là chẳng cần giấu giếm.

- Nhật Long, là tôi, Tiểu Vy đây.

Im lìm. Không có tiếng đáp lại, Tiểu Vy đặt tay lên tay nắm cửa, vặn ra. Bên trong, trên chiếc giường, Nhật Long đang nằm ngủ, đôi mắt nhắm nghiền. Anh gối đầu trên cánh tay, quàng mắt hiện rõ vẻ mệt mỏi, hơi thở đều đều khiến người ta không nỡ đánh thức. Tiểu Vy đến gần, cô đứng bên cạnh, ngắm nhìn khuôn mặt anh khi ngủ. Thật lâu. Trong lòng bỗng có chút xao động. Anh khi ngủ trông hiền hơn, không ngang tàng, bá đạo như lúc thức. Và trông anh như thế này, Tiểu Vy bỗng cảm thấy..... gọi anh là “biến thái”..... thật chẳng giống chút nào.

- Ngủ đủ chưa? – Một bên mắt hé mở, Nhật Long hỏi Tiểu Vy bằng vẻ mặt vô cùng thân nhiên, như thế, khi đứng trước một nam nhân tuyệt mỹ như anh đây, việc không thể cầm lòng được là điều hoàn toàn có thể thông cảm.

- Anh... anh không ngủ sao? – Tiểu Vy giật mình, thất kinh kêu to.

- Tôi mà ngủ thì sao có thể tự bảo vệ mình trước con cáo háo sắc như cô chứ? – Nhật Long che miệng, uể oải ngáp một cái.

Tiểu Vy mím môi, cũng có đôi chỗ bức mình, trong lòng thầm nguyên rửa bản thân, chỉ vì một phút sa ngã, ngắm nhìn hấn chỉ đơn thuần như ngắm nhìn một bức tranh đẹp, cuối cùng lại bị hấn coi thường thế này.

- Tôi lên đây xem anh thế nào, theo lời cô Di, thấy anh vẫn khỏe, vẫn có thể trêu chọc người khác được, vậy tôi xin phép - Tiểu Vy lạnh lùng nói, quay ngoắt đi. Chỉ lướt qua hành động, cũng chẳng khó để nhận ra rằng, cô-đang-giận.

- Này... – Nhật Long thâm ním cười – Tôi chỉ trêu thôi mà, có cần thiết phải bức xúc vậy không? Nể tình một kẻ đang nằm trên giường bệnh như tôi, có thể rủ lòng từ bi mà xi xóa không?

Tiểu Vy quay lại nhìn Nhật Long, cô bật cười.

- Rồi, quân tử không thèm chấp nhặt kẻ tiểu nhân. – Thắng được tên biến thái này cũng là cả một công lao, Tiểu Vy kiêu ngạo hất mặt lên, tâm hồn bay lên tận tầng mây thứ....10 – Vậy....để người quân tử này hầm canh gà bổ dưỡng cho tiểu nhân nhé?

- Canh gà á? – Nhật Long hơi tròn mắt, vụ canh gà nước biển lần trước cũng khiến anh phải tuyên bố hùng hồn rằng, sẽ cạnh đến già cái món kinh khủng ấy. Bây giờ Tiểu Vy lại đòi nấu canh gà, khó tránh khỏi trong lòng Nhật Long dấy lên chút hoang sợ.

- Không có vấn đề gì đâu – Tiểu Vy cười, khi thấy chữ “sợ hãi” được dán lên mặt Nhật Long một cách rõ ràng – Người quân tử có khi nào lại h.ã.m hại kẻ tiểu nhân đang nằm trên giường bệnh?

- Ừm..... – Nhật Long ậm ừ rồi gọi lớn khi thấy Tiểu Vy đang chuẩn bị rời đi – Này!

Tiểu Vy quay lại, nghiêng đầu.

- Nhà hết muối rồi đây.

Tiểu Vy nguyệt Nhật Long một cái, nhoen miệng cười.

.....

Nồi canh đang sôi sùng sục trên bếp, cánh gà đã dần dần chuyển thành màu nâu, trong bếp ngào ngạt mùi thơm hấp dẫn. Tiểu Vy dùng muỗng cẩn thận từng li từng tí lật chiếc cánh gà không để chúng dính lại nơi đáy nồi, chờ nước canh đặc lại mới có thể múc ra được.

Cô uể oải vịn người, hôm nay cô không cho phép mình bất cẩn như hôm trước nữa, hoặc nếu có, cũng sẽ bỏ đi làm lại. Trả đũa Nhật Long thì việc hôm trước là quá đủ, và cô cũng hiểu rằng, hôm nay, Nhật Long không-phải-Nhật-Long-của-mọi-hôm.

- Chăm sóc cậu chủ, làm cho tốt vào – Tiểu Yên bước vào bếp, lườm Tiểu Vy một cái, giọng nói pha lẫn chút mỉa mai.

- Cảm ơn – Tiểu Vy cười thân thiện. Không phải vì cô cảm kích Tiểu Yên thật, mà cô thừa biết rằng, nhận được nụ cười đáp lễ ấy, con nhỏ đứng sau cô đang tức điên.

- Hồ ly – Tiểu Yên khó chịu dần mạnh từng tiếng, nhò bật vòi nước rửa rau – Chẳng có thứ gì là mãi mãi cả đâu, người làm thì muôn đời vẫn chỉ là người làm, không hơn không kém, trèo cao chỉ tổ ngã đau thôi.

Nhò tắt vòi nước, vớt rau ra, trước khi bước ra ngoài còn hào phóng tặng Tiểu Vy thêm một ánh mắt “đao kiếm sáng loáng” nữa. Tiểu Vy vẫn bình thản múc canh ra bát, miệng còn véo von hát lên một điệu nhạc như trêu tức Tiểu Yên, nhưng ánh mắt.....ánh mắt cô lại đượm buồn.

Cô.....

Luôn bị coi thường thế sao?

.....

Cạch...

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Tiểu Vy với bát canh nóng hổi, bốc hơi nghi ngút trên tay tiến vào.

- Xong rồi đây! – Cô hào hứng nói lớn, như để kéo con người đang đứng bên cửa sổ kia trở về thực tại.

Nhật Long quay lại, không nói gì, khước môi hơi giãn ra, anh tiến lại gần, giơ tay định đỡ giúp Tiểu Vy, nhưng cô nhanh chóng kéo bát canh về phía mình, không cho anh chạm vào.

- Khỏi, lên giường nằm mau đi – Cô xẵng giọng, nhưng đáy mắt lại toát lên vẻ tình nghịch trẻ con.

Như một đứa bé, Nhật Long ngoan ngoãn nằm lên giường, anh lặng lẽ nhìn những giọt mồ hôi thi nhau rơi xuống trên vầng trán trắng trẻo của Tiểu Vy, hỏi nhẹ:

- Mệt không?

- Mệt, mệt lắm, mệt chết đi được - Tiểu Vy hơi trề môi, rồi mỉm cười – Vậy nên...anh hãy ăn hết, không được bỏ thừa, không được để phí công của tôi.

- Được – Nhật Long cười hiền.

Tiểu Vy chia bát canh gà thơm lừng ra cho Nhật Long, cười toe.

- Nè, ăn đi, ăn nhanh cho nóng.

- Có độc không thế? – Đôi mắt lại thấy được vẻ ranh ma, Nhật Long nhướn mày, vẻ nghi ngờ.

- Xi... – Tiểu Vy bĩu môi – Anh nghĩ tôi ác độc lắm à? Về với cát bụi là cùng chứ gì?

- Cô ăn trước đi rồi tôi mới an tâm được.

- Ok – Tiểu Vy lườm anh.

Cô cầm chiếc muỗng màu bạc lên, múc lên một miếng canh trong suốt, thơm phức, cẩn thận thổi cho nguội, rồi đưa lên miệng.

Chiếc miệng xinh xắn hơi nhu ra, miếng canh gà đưa hết vào miệng. Nhật Long chăm chú nhìn, bỗng trong lòng bỗng rạo rực một cảm xúc lạ lùng. “Minh ốm thật rồi thì phải!” – Anh tự nhủ, khuôn mặt lúng túng quay đi chỗ khác.

- Rồi đó! – Uống hết muỗng canh, Tiểu Vy chép chép miệng, đưa ra cho Nhật Long – Không có độc đâu, đừng nghi ngờ nữa, ăn mau đi.

- Ủ - Nhật Long cười. Vốn dĩ anh đâu có nghi ngờ bát canh này có độc hay không, chỉ là Tiểu Vy ngốc quá thôi.

Ngon, ngọt, rất vừa miệng, và đặc biệt là không mặn quá như lần trước, anh gật đầu hài lòng, tiếp tục với những muỗng canh tiếp theo.

Tiểu Vy đứng dậy, nhìn khắp xung quanh, bây giờ cô mới nhìn rõ căn phòng của Nhật Long, rất gọn gàng, ngăn nắp và sạch sẽ. Cô bước đến kệ sách, lấy từng quyển xuống, xem qua một lượt, rồi cất lại.

- Nhật Long này!

- Hà?

- Ba mẹ anh...họ đâu cả rồi?

- Bên nước ngoài.

- Họ ở bên ấy làm gì?

- Ba tôi là cánh tay đắc lực của Chủ tịch Trịnh, cha của Thiếu gia.

- Còn mẹ anh?

- Là bạn và cũng là người chăm sóc cho Trịnh Phu nhân.

- Ô, còn anh thì lại là vệ sĩ của Thiếu gia, có trùng hợp quá hay không? – Tiểu Vy với cuốn sách Khoa học và tự nhiên trên giá, lật mấy trang đầu, chăm chú đọc.

- Do sự sắp đặt thôi.

- Mà tôi thấy kẻ cũng lạ nha – Tiểu Vy buông cuốn sách xuống, nhìn về phía Nhật Long – Nhà anh giàu sụ như thế này, sao phải làm “người hầu” cho nhà họ Trịnh ấy làm gì?

Nhật Long ngừng húp canh, nhìn Tiểu Vy, bật cười.

- Dưa chuột ngốc, cô nghĩ gia đình tôi làm cho nhà Thiếu gia là vì tiền sao?

- Không phải à? – Tiểu Vy tròn mắt.

- Đương nhiên là không – Nhật Long cúi xuống, tiếp tục chậm rãi và bình thản, đưa muỗng canh lên miệng.

- Vậy, là vì....?

- Chữ Tín. Gia đình tôi với gia đình họ Trịnh có mối thâm giao từ rất lâu. Từ thời cụ của tôi, đã phục vụ cho Trịnh gia rồi.

- Anh....không thấy cực nhọc à? – Tiểu Vy hơi ái ngại nhìn Nhật Long.

- Trịnh gia đối xử rất tốt với chúng tôi, hơn nữa.... – Anh quay lại nhìn Tiểu Vy, mỉm cười – Đối với họ, chúng tôi không chỉ là vệ sĩ, quản lý, người chăm sóc, mà còn là người bạn. Bên ngoài thì như cô thấy, còn bên trong....không ai là không biết Phùng gia và Trịnh gia là bạn. Rất thân.

- Hóa ra là vậy – Tiểu Vy gật gật đầu, ra chiều đã hiểu.

Bên ngoài, mặt trời rẽ mây nhìn xuống, ánh nắng vàng rực rỡ lan tỏa muôn nơi, trượt dài trên khung cửa sổ, len cả vào bên trong căn phòng. Trong ngăn kéo, sợi dây chuyền mặt hình ngôi sao chột....lúc sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sáng,

6.30 AM

Băng Hạ vừa thức dậy đã bị cuốn theo tiếng hát líu lo của Tiểu Vy từ trong nhà bếp vọng ra, có vẻ cô nàng đang rất vui vẻ. Một tay rán trứng, một tay lấy bánh mỳ từ trong lò nướng, trông cô tháo vát, hết như những đầu bếp chuyên nghiệp trong những nhà hàng nổi tiếng. Chiếc tạp dề gấu Pooh lấm lem vài vết bẩn.

- Chuyện gì vui thế? – Băng Hạ thò đầu vào, thái độ của Tiểu Vy làm cho Băng Hạ khó tránh khỏi nơi khóe môi thấp thoáng nụ cười.

Tiểu Vy ngưng tay, quay ra đằng sau, nhìn thấy Băng Hạ, cô nhoẻn miệng cười.

- Bạn dậy rồi à? Buổi sáng tốt lành.

- Thanks – Băng Hạ nháy mắt – Hôm qua về mấy giờ mà hôm nay tươi tỉnh thế?

- Hi, hôm qua mình được về sớm, Nhật Long bị ốm.

- Vậy hôm nay phải đi nữa không? – Băng Hạ trong phòng tắm nói vọng ra, tiếng nói hòa lẫn với tiếng nước chảy.

- Có chứ, không được nghỉ đâu – Tiểu Vy lắc đầu, lè lưỡi, tay cầm chiếc xán, lật miếng trứng vàng ươm.

Tiểu Vy bê đĩa trứng rán ra bàn, rồi quay lại nói với Băng Hạ điều cô vừa sức nhớ ra.

- À, hôm qua ba gọi điện đấy.

- Ba? Lúc nào?

- Lúc mình ở nhà Nhật Long.

- Nói gì?

- Ồ....thì hỏi thăm bọn mình sống thế nào, có khó khăn gì không, có thiếu tiền học không.

Băng Hạ im lặng, tiếng nước cũng tắt. Từ khi ba mẹ cô mất, người chăm lo cho cô ngoài Tiểu Vy ra chỉ có ông Triệu Tuấn, ba Tiểu Vy, người mà cô cũng gọi là ba, người ba thứ hai.

- Tiểu thư, từ bây giờ cuộc sống khó khăn, sống một mình e rằng không ổn, hơn nữa, biệt thự của Dương gia cũng bị người ta lấy hết rồi, cô về ở với tôi và Tiểu Vy có được không?

Ông Triệu Tuấn ngồi xuống bên cạnh chiếc xích đu màu trắng của Băng Hạ, trong mắt như có nước. Ông nói như van nài, hơn là một lời đề nghị.

Băng Hạ ngược lên, đôi mắt vô hồn nhìn ông quản gia đã phục vụ cho nhà mình hơn 30 năm. Cô nhìn thấy gần đôi mắt của người đàn ông 50 tuổi ấy, xuất hiện thêm nhiều, nhiều nếp nhăn hơn lúc trước, chứng tỏ ông ấy cũng không phải không đau buồn khi ba mẹ cô ra đi đột ngột như vậy.

Không suy nghĩ, và đúng hơn là chẳng có gì phải suy nghĩ, ngoài nơi ấy ra, cô cũng chẳng biết đi đâu. Về ở với mấy người bác ruột, cô không nhảy lầu tự tử vì quá ghê tởm, thì cũng không biết mình có thể sống nổi dưới tay họ hay không. Cô gật đầu, khuôn mặt vẫn không thay đổi.

- Bác Triệu, con gọi bác là ba có được không? – Băng Hạ nhìn chăm chăm vào khóm hoa trước mặt, nói đều đều. Cô không nhìn ông Triệu, cũng như không biết từ trong đôi mắt ông, một dòng nước đục ngầu đang chảy ra. Ông đưa tay ôm Băng Hạ vào lòng, mỉm cười.

- Được chứ, đương nhiên là được, Tiểu Hạ ngoan, con và Tiểu Vy từ nay sẽ làm chị em tốt, nhé?

Băng Hạ không nói gì thêm nữa, ánh mắt cô vẫn chẳng rời khóm hoa trước mặt, khuôn mặt như con búp bê gỗ, chẳng biểu hiện cảm xúc gì.

.....

Băng Hạ ngồi xuống bàn ăn với bộ váy đồng phục trắng trường Thánh Huy và mái tóc vừa được sấy khô. Tay cầm chiếc bánh mì gối được nướng vàng, cô bình thản ăn chậm rãi, không cần quan tâm xem Tiểu Vy đã ăn xong từ bao giờ.

- Bạn ăn đi, mình đi thay quần áo đã. – Tiểu Vy treo chiếc tạp dề lên mắc, nói.

Vẫn ăn, không nói gì, thậm chí cũng chẳng gật đầu, nhưng Tiểu Vy thừa hiểu rằng Băng Hạ đã “nuốt” hết từng lời cô nói, cô đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

- Băng Hạ!

-

- Hôm nay có Thẻ đục đấy! – Tiểu Vy meo máo bước ra, từ trước đến nay, Thẻ đục là môn cô ghét nhất và cũng học kém nhất.

- Cúp đi. – Vừa thanh toán xong chiếc bánh, Băng Hạ quay lại buông một câu cụt lủn trước khi kê ly sữa lên môi.

- Mình đâu có gan to được như bạn – Tiểu Vy vẫn chẳng tươi tỉnh hơn, cô bước đến bàn ăn, uống nốt ly sữa còn thừa của mình hồi nãy.

- Chịu khó đi, một tuần mới có một tiết mà.

- Phải rồi, một tuần mới có một tiết mà mình đã như thế này, có nhiều tiết không biết mình sẽ thế thảm như thế nào nữa. May sao Thánh Huy cũng không yêu thích mấy môn vận động này lắm.

.....

Vừa bước vào lớp với chiếc cặp đeo trên vai, đập vào mắt Băng Hạ đã là một cảnh chẳng mấy thuận mắt. Đám tiểu thư nhà giàu yếu điệu lại xúm quanh hoàng tử của họ, nũng nịu. Càng học ở đây lâu, trong mắt cô lại càng xuất hiện thêm nhiều gai.

- Hàn Phong, anh xem, em có đủ tiêu chuẩn làm Thiếu phu nhân nhà họ Vương không? – Nhỏ tóc tём, cái chiếc băng đô to bản màu trắng, ôm dính lấy tay Hàn Phong, cười hỏi.

- Ồ, điều đó thì em nên hỏi ý kiến cô em gái của anh đã, xem nó có đồng ý không. Anh thì chẳng bao giờ từ chối mỹ nhân cả. – Hàn Phong nháy mắt với nhỏ, đáp.

Cô nàng gật đầu hài lòng, liền quay lên hỏi Bảo Yến ngồi bàn trên, đang loay hoay với thời son hồng.

- Yến, mày nói xem, tao đủ tiêu chuẩn làm chị dâu mày không?

- Ôi, bạn thân – Bảo Yến quay xuống cảm thán – Trương Mỹ Tuệ, hôm nay mày ăn phải thứ gì vậy? Mơ tiếp đi cưng, tao không đánh thuốc giấc mơ đâu.

Cả đám con gái ngồi xung quanh đó bật cười như nắc nẻ, cả Mỹ Tuệ cũng cười, vì là bạn thân với nhau, nên khỏi cần nói, nhỏ cũng biết điều Bảo Yến vừa nói không hơn gì một lời trêu ghẹo.

- Tao cần quái gì mày thích, chỉ cần anh mày thích là được. – Mỹ Tuệ liếc Hàn Phong - Phải không anh yêu?

- Buồn nôn.

Mỹ Tuệ giật mình, sau khi xác định câu nói đó không phải từ hoàng tử của nhỏ nói, nhỏ cùng đám con gái nhất loạt đưa mắt kiểm tìm kẻ to gan. Và , chẳng khó để mọi người phát hiện tiếng nói lãnh đạm ấy phát ra từ chỗ ngồi đây bên cửa sổ, và kẻ nói là người vừa ngồi xuống chỗ đó với chiếc Mp3 trên tay.

- Con kia, mày vừa nói gì? – Mỹ Tuệ đứng phắt dậy, chống nạnh. Hình như nhỏ rất tức giận, nhỏ không cho bất cứ ai được xúc phạm tới bản thân mình, nhất là kẻ đó lại là Băng Hạ.

- Giờ tôi mới biết tiểu thư của tập đoàn điện tử nổi tiếng bị điếc. Thật ूर्ong phí khuôn mặt xinh đẹp. – Băng Hạ không liếc Mỹ Tuệ lấy một cái, cô chép miệng, tỏ vẻ tiếc nuối.

Đám tiểu thư che miệng cười khúc khích, điều đó khiến Mỹ Tuệ như điên hơn, nhỏ không ngăn ngại với lấy cuốn sách gần đó, ném vào Băng Hạ, thật mạnh. Mấy đôi mắt của đám con gái như dán vào cuốn sách, xem nó có trúng mục tiêu hay không, và chuẩn bị sẵn nộ cười để cười vào mặt con nhỏ kiêu ngạo bị sách ném trúng. Vì ném với cự ly gần như vậy, không lý nào lại trật. Thế nhưng, cuốn sách bay cái “Vèo” rồi đập vào bức tường cạnh Băng Hạ với lực khá mạnh, bìa long ra. Cô đưa về phía Mỹ Tuệ ánh mắt thách thức, cười khẩy:

- Còn phải luyện tập nhiều.

Khuôn mặt đỏ lựng, máu dồn hết lên mặt và như đang sôi lên, Mỹ Tuệ đang toan nhảy lên dạy cho Băng Hạ một bài học thì bỗng khựng lại. Hàn Phong không nhìn nhỏ, nhưng bàn tay thì đang kéo nhỏ lại.

- Dừng lại đi.

- Anh, để em cho con nhỏ lão toét này một trận. – Mỹ Tuệ gườm gườm nhìn Băng Hạ, nhỏ chưa thể nguôi cơn giận.

- Anh bảo dừng lại – Hàn Phong kiên nhẫn lặp lại, giọng đều đều và chẳng có vẻ gì là tức giận.

Đám con gái giương mắt nhìn Hàn Phong bằng ánh mắt ngạc nhiên hết cỡ.

Mặc dù ánh mắt hình viên đạn của Mỹ Tuệ vẫn chọn mục tiêu là Băng Hạ mà nhắm vào, nhưng nhỏ vẫn nín lặng mà hậm hực ngồi xuống. Nếu không có Hàn Phong ở đây, thì nhỏ nhất định sẽ thực hiện điều đang diễn ra trong đầu, đó là lao đến, xé xác Băng Hạ.

Nhưng...

Băng Hạ nhướn một bên lông mày lá liễu lên, cười nửa miệng.

Tự tin thế sao? Có làm được nổi không?

Phía trên, Bảo Yến ánh mắt thản nhiên lạnh lùng lướt xuống, cả Băng Hạ và Hàn Phong.

REENG....REENG.....

- Trời ơi, tiết Thẻ dực đến rồi. – Tiểu Vy sao chép lại khuôn mặt ban sáng, mếu máo nói với Băng Hạ.

- Nói rồi, cúp đi.

- Mình làm sao làm thế được? – Đôi môi mỏng của Tiểu Vy hơi rướn lên, cô từ khi bước chân vào trường học, chưa hề biết đến khái niệm từ “cúp” là gì.

- Vậy thì đừng kêu ca nữa, học đi. – Băng Hạ bước ra khỏi chỗ ngồi – Mình cúp đây.

- Trời ạ - Tiểu Vy tức tối quá nhỏ - Dương Băng Hạ, bạn có họ hàng gì với người tên “Đầu gối” không? Nói chuyện với bạn cứ như nói chuyện với nó vậy.

- Chắc có. – Băng Hạ cười cười rồi mất dạng sau cánh cửa lớp học.

Tiểu Vy lắc đầu chán nản.

- Học hành thế đấy.

.....

Phòng thay đồ.

- Tiểu Nhã, đôi giày của bạn dễ thương quá, mua ở đâu vậy? – Tiểu Vy nhìn đôi giày thể thao màu trắng có chum sớ rý tròn tròn của Tiểu Nhã, xuyết xoa.
- À...rê thôi mà... - Tiểu Nhã mỉm cười – Không mắc đâu.
- Êu, ở đây thiếu gì người có mua giày mắc, mà có ra gì đâu, không dễ thương bằng giày Nhã nữa.
- Ồ... – Tiểu Nhã bật cười.

Mấy đứa con gái trong phòng nhìn Tiểu Vy và Tiểu Nhã, xì xì xầm xầm. Bỗng, Bảo Huyền mỉm cười thân thiện, bước đến, liếc nhìn đôi giày, nhỏ khen:

- Đôi giày Tiểu Nhã đẹp ghê ha! Mua bao nhiêu vậy?
- À... – Tiểu Nhã lúng túng – Rê, rê lắm....
- Bao nhiêu?
- Minh...minh không nhớ.

Đám tiểu thư phía sau được dịp cười lớn.

- Haha, chắc nó được người ta cho đó, nên không nhớ là đương nhiên rồi.

Tiểu Nhã cúi gằm mặt xuống, đôi chân bắt giắc co lại, giấu ra sau ghế.

- Ồ - Bảo Huyền mỉm cười tiếc nuối – Minh muốn hỏi Nhã bao nhiêu để mua mà, nhưng Nhã được người cho thì thôi vậy. Nhưng có vẻ hơi bụi thì phải... – Nhỏ đưa tay lấy chai nước gần đó, mở nắp – Để mình giúp bạn nha!

“Ào.....”

Tiểu Nhã tròn mắt, nhỏ bước ra để tránh dòng nước vừa xối xuống, nhưng không kịp rồi, đôi giày của nhỏ đã ướt sũng.

- Này! Bộ cô điên hả? – Tiểu Vy kéo Tiểu Nhã ra sau, quát lên với Bảo Huyền.
- Đôi giày rê tiền ấy mà cũng khoe khoang sao? Nên học cách chấp nhận thân phận của mình đi thi hơn. – Bảo Huyền lờm Tiểu Vy và Tiểu Nhã một cái, rồi khinh khinh bỏ đi, kéo theo sau là đám tiểu thư với tiếng cười hả hê vẫn không dứt.

Chờ cho chúng đi khỏi phòng, Tiểu Vy quay lại, nhìn Tiểu Nhã với đôi mắt hoe hoe đỏ đang cúi gằm mặt xuống, áy náy nói.

- Cho Vy xin lỗi, hôm nay Băng Hạ cúp học, trong tủ bạn ấy có đôi giày, để Vy lấy cho bạn mượn.
- Ủ, mình cảm ơn – Tiểu Nhã quệt nước mắt, sụt sùi – Vy ra ngoài đi, mình tự lấy được rồi.
- Vậy...mình ra, bạn ra sớm nha.
- Ủ.

Tiểu Vy bước ra ngoài, Tiểu Nhã tiến đến chiếc tủ của Băng Hạ, nhỏ lấy ra một đôi giày màu xanh cỏ úa, còn rất mới, như chủ của nó chưa từng bao giờ đi. Nhỏ nhẹ nhàng xỏ vào, đôi giày vừa khít, nhưng có chút không thoải mái, giống như đang xỏ chân vào đôi giày thủy tinh của nàng công chúa kiêu kiêu, khác với đôi giày bình thường mà nhỏ vẫn đi.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Tiểu Nhã bước ra ngoài, bỗng bất gặp nhóm nam học viên của lớp cũng vừa bước ra từ phòng thay đồ nam, vừa đi vừa cười cười cợt cợt. Nhỏ vội cúi mặt xuống, chỉ kịp liếc chàng trai đi đằng sau – Hàn Phong một cái. Đám học viên nam đi lướt qua, không màng đến nhỏ. Nhỏ thờ phào, vì bình thường, Hạ Tiểu Nhã luôn là nhân vật “được” làm trò cười cho lớp 10A3, cả nam lẫn nữ.

- Tiểu Nhã?

Nhỏ giật mình, ngược đầu lên. Vẫn chưa được yên thân sao?

- Anh... Hàn...

Nhỏ tròn tròn mắt, trước mặt nhỏ là Hàn Phong, với nụ cười thiên thần cố hữu trên môi, anh bật cười nhìn nhỏ.

- Anh là Vương-Hàn-Phong, chứ không phải là “Hàn...”
- À...anh Hàn Phong, em...xin lỗi.
- Có gì mà phải xin lỗi – Anh lại cười – Em cứ thoải mái đi, cứ làm như anh là quái vật không bằng, anh đáng sợ vậy sao?

- Ô...dạ không. ... – Tiểu Nhã vội vàng lắc đầu quày quẩy.

- Ủ, anh biết rồi, mà em không ra sân à?

- Dạ, có, em đang định ra.

- Ủ, vậy đi chung luôn đi.

Hàn Phong quay lưng, toan bước đi, bỗng, Tiểu Nhã bất ngờ gọi:

- Anh....Hàn Phong....!

Hàn Phong quay đầu lại, hơi nhướn mày.

Tiểu Nhã vội vàng chạy trở lại vào phòng, mở cửa tủ của mình, lấy ra một gói quà nhỏ, giơ ra trước mặt. Nhỏ cúi gầm mặt xuống, nhắm tịt mắt lại, áp úng.

- Anh....Hàn Phong....món quà này....em.....em làm tặng anh....mong....mong anh sẽ thích....!

Hàn Phong hơi bất ngờ, đôi mắt tròn xoe. Anh bước vào phòng, đến gần Tiểu Nhã, tay đón lấy hộp quà hình trái tim màu hồng phấn, có buộc một sợi ren lụa màu tím nhạt trên tay nhỏ, hiếu kỳ, từ từ mở ra xem. Khóe môi ưu mỹ khẽ nhếch lên, anh mỉm cười ngọt ngào với nhỏ.

- Thôi socola này...em tự làm...cho anh?

Tiểu Nhã im thin thít, chỉ gật đầu lia lịa.

- Cảm ơn em – Hàn Phong nhìn Tiểu Nhã bằng ánh mắt cảm kích, biết ơn vô cùng, cứ như thể, đây là thời socola đầu tiên anh được con gái tặng vậy.

Tiểu Nhã bất ngờ, vội ngẩng đầu. Nhỏ cứ nghĩ anh sẽ phải kiêu kỳ, không thèm liếc nhìn hộp quà nhỏ cất công làm, hoặc sẽ ném nó vào thùng rác sau khi cầm đến tay. Thế nhưng, anh lại mở ra xem, rồi còn cảm ơn nhỏ, thực sự, nhỏ rất bất ngờ, chàng hoàng tử mà đám tiểu thư kia bám theo suốt ngày lại thân thiện đến vậy hay sao?

- Anh....Anh ăn thử đi...

- Ủ, cảm ơn em, về nhà anh sẽ ăn, nhìn cũng biết là ngon rồi. - Hàn Phong mỉm cười hiền hòa – Bây giờ chúng ta ra sân thôi, muộn lắm rồi, chắc giáo viên đang bực mình vì chúng ta lắm.

Thấy Hàn Phong đang quay gót bỏ đi, Tiểu Nhã vội gọi.

- Anh Hàn Phong....! Em....em...

- Sao vậy?

- Em....em....em yêu anh!!!!!!!

.....

Băng Hạ vươn vai sau giấc ngủ rất ngon lành dưới gốc cây Bằng lăng quen thuộc. Chắc cô sẽ chẳng tỉnh dậy bất chợt nếu không có một lớp nào đó có buổi sinh hoạt ngoại khóa gần đây, làm ồn ào khắp khu đất sau trường, khiến cô không thể ngủ tiếp. Luyến tiếc lấy điện thoại ra xem giờ, cô hơi nhú mồm khi phát hiện vẫn chưa hết tiết. Chẳng biết đi đâu để giết thời gian, trong đầu cô bỗng có một ý nghĩ lóe lên: Phòng thay đồ. Giờ này học viên vẫn chưa được về lớp, cô có thể vào đó đánh một giấc ngon lành trước khi đám tiểu thư kênh kiệu kia về và làm cô thức giấc. Một ý tưởng tuyệt vời, và cô bước trên hành lang, đôi chân tiến về phòng thay đồ nữ để thực hiện ý tưởng tuyệt vời đó.

Điện thoại rung – Tiểu Vy gọi.

- Gì?

- “Băng Hạ, bạn đang ở đâu?” – Tiếng Tiểu Vy đầu dây bên kia có vẻ sốt sắng.

- Mình vừa từ sau trường về, đang định đến phòng thay đồ.

- “À, may quá, bạn hộ mình xem Tiểu Nhã có trong đó không. Thay đồ xong lâu rồi mà không thấy bạn ấy ra gì cả, gọi điện không thấy trả lời, hồi nãy Tiểu Nhã bị mấy con nhỏ đáng ghét kia trêu, mình sợ...”

- Rồi.

Đôi chân đã dừng trước phòng thay đồ, Băng Hạ cúp máy, đang định mở cửa, bỗng, nhìn thấy cánh cửa không được đóng chặt, cô nhướn mày, nhìn qua

khe. Và điều được nhìn thấy sau cánh cửa ấy làm cô khá kinh ngạc.

...Hàn Phong bước đến gần Tiểu Nhã, nụ cười vẫn không giấu trên môi, anh hỏi nhẹ, không hề bất ngờ.

- Em yêu anh sao?

Giống như lần trước, Tiểu Nhã vẫn im thin thít, gật đầu lia lịa.

- Thật sao? – Anh hỏi lại, bộ dạng không khác gì một chàng trai được một cô gái trong mơ tỏ tình, khiến chàng trai không thể tin là sự thật.

- Thật. – Bây giờ câu trả lời đã bật được ra thành tiếng, Tiểu Nhã cuối cùng cũng bình tĩnh được đôi chút, nhỏ ngẩng mặt, nhìn Hàn Phong.

Đôi mắt long lanh tựa sương mai thoáng chút cảm động, anh tiến đến gần, nâng cằm Tiểu Nhã lên, và đặt lên môi nhỏ một nụ hôn.

Nhỏ kinh ngạc.

Cả Băng Hạ cũng kinh ngạc, nhưng rất nhanh, sự kinh ngạc thoáng qua đôi mắt ấy trở thành sự khinh miệt ẩn giấu trong nụ cười vừa xuất hiện trên môi, cô quay người bước đi.

- Alo, Tiểu Vy, Tiểu Nhã bị ốm, không ra sân được, bạn xin phép giáo viên giùm đi...

Bên trong, Hạ Tiểu Nhã vẫn chưa hết ngạc nhiên và bất ngờ. Nói gì thì nói, chứ nhỏ chẳng bao giờ ngờ được mình lại được Hàn Phong chấp nhận tình cảm, nhất là lại dễ dàng như thế này, dù là trong mơ.

Hàn Phong hôn Tiểu Nhã, nụ hôn lịch sự và nhẹ nhàng, dịu dàng và nồng nàn. Tiểu Nhã cũng vụng về đáp trả, mặc cho trái tim đập như muốn vỡ tung trong lồng ngực, và bàn tay nắm chặt đến run rẩy của nhỏ.

Hồi lâu, môi hai người mới rời ra, Hàn Phong quàng tay ôm lấy Tiểu Nhã, ghé sát vào tai nhỏ, thì thầm.

- Từ mai, làm người yêu anh nhé? Anh cũng yêu em. Rất nhiều.

Đôi mắt kinh ngạc đến đờ đẫn của Tiểu Nhã ngước lên nhìn Hàn Phong một cách ngờ nghệch, như kẻ mất đi tri giác. Làm người yêu anh, nhỏ có nhầm không?

- Sao thế? Không muốn à? – Đôi mắt Hàn Phong thoáng buồn.

- Không. – Tiểu Nhã lắc đầu, đôi mắt long lanh hạnh phúc – Chỉ vì em quá bất ngờ thôi.

- Thật chứ?

- Thật.

Hàn Phong mỉm cười, anh hôn nhẹ lên trán Tiểu Nhã.

- Em ra ngoài trước đi, anh ra sau.

- Dạ. – Tiểu Nhã nhoẻn miệng cười – Em đi trước.

- Ừ.

Tiểu Nhã chạy vội ra cửa, nhỏ chạy ra thật xa, thật xa mà vẫn nghe trái tim đánh trống thùm thụp. Nhỏ thực sự không thể tin được đây lại là sự thật. Chúa ơi! Nhỏ sung sướng và hạnh phúc đến phát điên lên mất! Có phải Hàn Phong vừa hôn nhỏ đó không? Vừa ngỏ lời với nhỏ đó không? Nước mắt chỉ chực trào ra, nhỏ cầu mong đây không phải là giấc mơ, đừng là giấc mơ!

.....

Còn một mình trong căn phòng, ánh mắt ngọt ngào vừa trao cho Tiểu Nhã giờ tan biến như mây khói, trả lại cho đôi mắt Hàn Phong sự lạnh lùng. Anh khinh bỉ nhìn theo bóng dáng vừa biến mất của nhỏ, rồi tiến đến thùng rác, thờ ơ ném hộp socola vào trong đó, rồi rút trong túi ra chiếc khăn tay, đưa lên, nhẹ nhàng lau sạch bờ môi, như lau sạch một thứ dơ bẩn, sau đó chiếc khăn cũng yên vị trong thùng rác. Khóe môi nhếch lên, anh cười khẩy, khinh miệt.

“Ghê tùm.”

Bỗng, nụ cười trên môi Hàn Phong lại ẩn chứa nét thú vị, khi anh chợt nhớ ra một điều.

Lúc đang chuẩn bị hôn Tiểu Nhã...

Anh biết.có một người.đứng bên ngoài cửa.nhìn.

Và.....anh cũng biết

Đó...là ai...

- Mệt, mệt, mệt! – Tiểu Vy bước vào lớp, dáng đi hơi cúi về phía trước, khá giống...bà già. Đi sau là đám học viên nữ, lác đác vài người đi thành từng tốp tiến vào lớp. Trong ai cũng mệt mỏi rã rời, như vừa sau một buổi tập huấn quân sự nặng nề.

- Mệt! – Bỗng nhiên Tiểu Vy hét toáng lên, khi mục tiêu mà cô muốn nói chuyện lại chỉ tập trung vào việc nghe nhạc mà không chú ý gì đến cô, không chú ý gì đến cái mệt mỏi mà cô vừa chịu đựng và đang cố - cố - cố khẳng định cho cái con người vừa được đánh một giấc ngon lành kia biết.

Băng Hạ liếc qua Tiểu Vy, ừ thì mệt, cô biết, đương nhiên là biết, vì đó chính là lý do khiến cô có lịch sử “n” lần cúp học môn này. Nhưng những ai không có gan cúp – như cô – thì nên chấp nhận thực tế và không nên kêu ca bất cứ tiếng nào hết.

Cô thò tay vào cặp, lấy ra chai nước lọc, thầy về phía Tiểu Vy.

- Đó, uống đi.

- Ít ra thì bạn cũng không phải là vô tâm trước người bạn đang mệt sắp chết đến nơi này.

- Uống đi, mệt sắp chết mà còn kêu ca được thì chưa chết được đâu.

- Con người nhẩn tâm này, nếu không để dành chỗ nước này lại để uống, thì mình đã hắt hết lên người bạn rồi.

Băng Hạ còn chưa kịp lên tiếng chọc lại nhỏ bạn thì phải ngừng lại vì mấy cái gai đang bước vào lớp, với những tiếng nói cười the thé.

- Anh Phong, sao anh không ra sân, anh ốm à? Hay đau ở đâu? – Mấy đứa con gái chạy theo Hàn Phong, ân cần hỏi han.

- Không, anh hơi nhức đầu nên bùng tiết thôi – Hàn Phong đáp trả bằng một nụ cười có phần hơi mệt mỏi, để nhấn mạnh thêm cho lý do “nhức đầu” mà anh vừa bịa ra.

- Anh cần uống thuốc không? – Mỹ Tuệ chạy ra chắn trước mặt Hàn Phong, kiễng chân, đưa tay áp lên trán anh – Không sốt mà?

- Anh không sao – Hàn Phong hơi khó chịu, anh hất tay Mỹ Tuệ ra một cách bạo lực, lãnh đạm bước về chỗ ngồi.

Ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh khác thường, Băng Hạ hướng nó về phía con người mà cô thừa biết là đang nói dối kia, đôi môi cong lên.

- A! Tiểu Nhã! Bạn đi đâu suốt giờ thể dục vậy? – Tiểu Vy gọi lớn khi thấy Tiểu Nhã đang bước vào lớp với khuôn mặt ửng đỏ, trên phần tóc mai còn đọng lại mấy giọt nước đang từ từ nhỏ xuống mặt rồi xuống cằm, nhìn qua cũng biết nhỏ vừa rửa mặt.

- À...mình... – Một cách có chủ định, Tiểu Nhã liếc sang Hàn Phong đang yên vị trên chỗ ngồi. Anh cũng nhìn nhỏ, và không quên tặng cho nhỏ một nụ cười ngọt ngào. Nhỏ thu hết nụ cười ấy vào đôi mắt đen sau cặp kính, để rồi sau đó bẽn lẽn cúi gằm mặt xuống, chạy thật nhanh về chỗ ngồi.

- Mình đau chân, nên không xuống tập – Tiểu Nhã cười cười với Tiểu Vy khi vừa bước vào chỗ ngồi, nhỏ cố nói với âm lượng bé nhất để không ai nghe thấy.

- Ủa, lạ nhì - Tiểu Vy chau mày, nghiêng đầu, khuôn mặt không biểu lộ gì ngoài hai chữ “thắc mắc” to đùng – Sao hồi này Băng Hạ bảo bạn ốm?

- Băng Hạ? – Đôi mắt Tiểu Nhã căng lên hết cỡ.

- Ừ, lúc không thấy Nhã ra sân, mình nhờ Băng Hạ vào xem giùm, bạn ấy vào xem rồi bảo Nhã ốm mà, bạn ấy...không gặp Nhã sao?

- A... – Bàn tay đang nắm chặt của Tiểu Nhã để dưới gầm bàn bỗng run lên, không tự chủ. “Băng Hạ vào xem”, vậy có nghĩa cô ấy đã nhìn thấy hết mọi chuyện trong phòng thay đồ? Socola, nụ hôn, và...làm người yêu, nhìn thấy cả rồi sao? Nhỏ liếc qua Băng Hạ ngồi bên cạnh Tiểu Vy, tai đeo Mp3, đang ngồi gục xuống bàn, như không màng đến chuyện nhỏ và Tiểu Vy đang nói đến, nhưng không có nghĩa là cô ấy không nghe. Bỗng dưng nhỏ cảm thấy trái tim đang nằm trong lồng ngực nhỏ, nổi dậy đập nhanh quá mức bình thường.

- Phải...phải rồi...mình ốm – Tiểu Nhã nói rồi nhón miệng cười, không thể che giấu sự thật rằng nhỏ đang run rẩy trong từng lời nói.

Dù chữ “thắc mắc” trên mặt Tiểu Vy vẫn chưa phai nhạt, nhưng cô cũng gật gật đầu, buông tha cho Tiểu Nhã.

Chuông reo vào tiết, Tiểu Nhã chỉ kịp đưa ánh mắt lướt qua Hàn Phong một cái rồi bắt đầu bài học. Trong đầu nhỏ, vẫn chưa thể tin chuyện vừa rồi là sự thật một cách tuyệt đối, thế nhưng trong trái tim nhỏ lại đang từng giây, từng phút sản sinh ra một thứ tình cảm đặc biệt, thứ tình cảm khiến trái tim nhỏ đập vô cùng nhanh, trong đầu chỉ tràn ngập hình ảnh của một người, và suốt 3 tiết học tiếp theo, nhỏ chưa thực sự tập trung vào bất cứ tiết học nào.

Chiều

Nhà Nhật Long, 12h30 PM

- Chị Yên, chúng ta phải làm gì đó đi chứ? – Tiểu Thanh, chị hai của đám người làm, chỉ nhỏ tuổi hơn mỗi Tiểu Yên, đang gấp một miếng rau, bỏ vào bát, ngước lên hỏi Tiểu Yên đang ngồi đối diện mình với vẻ mặt không mấy thoải mái.

- Làm gì là làm gì? Mày đang suy nghĩ cái gì vậy? – Tiểu Yên dừng công việc húp canh lại, nhướn mày lên hỏi Tiểu Thanh.

- Chuyện con bé Vy đó, chị định để nó lộng hành thế à? Nó suốt ngày bám dính lấy cậu chủ không rời, hôm nay cậu chủ không có nhà, chị phải dạy nó một bài học đi chứ, để vậy chừng mất quá.

- Mày thích đưa đầu ra cho cậu chủ chém thì cứ việc, tao đây không can.

- Chị cứ bình chân như vại đi, nó được cậu chủ thiên vị, chẳng mấy chốc sẽ đề đầu cười cồ chị thôi, lúc đấy chị chẳng còn hống hách được như thế này nữa đâu – Tiểu Thanh bấu môi, rồi tập trung vào bát cơm của mình.

- Con ranh này, mày học cái kiểu ăn nói ấy ở đâu thế? Muốn tao đập cho mấy cái thì nói. – Tiểu Yên sùng cồ, mắt long lên sòng sọc, chỉ chờ dịp nhảy lên xé xác Tiểu Thanh. Bữa cơm ngon lành của nó tự dưng lại bị con nhỏ này phá đám, không bụng mình không được.

- Thôi thôi, cho em xin 2 chị - Tiểu Hương, cô nhóc nhỏ tuổi nhất, lao đến giữ Tiểu Yên khi nó vừa có dấu hiệu muốn ăn tươi nuốt sống Tiểu Thanh – Nghĩ cách dạy dỗ Tiểu Vy mà lại như thế này thì mọi người nghĩ ra cái gì đây?

Tiểu Yên ngồi xuống ghế, phui tay, không quên ném về phía Tiểu Thanh cái lườm sắc lẹm. Còn Tiểu Thanh vẫn chẳng có chút sợ hãi, thậm chí còn bình thản ăn như đang trêu tức nó.

- Hương, em nghĩ xem, nên làm thế nào? – Thôi cái nhìn như muốn giết người cho Tiểu Thanh, Tiểu Yên quay qua hỏi Tiểu Hương, con nhóc này nhiều lúc có những ý kiến khá thông minh mà nóng nảy như nó không tài nào nghĩ ra được.

- Vấn đề không phải con bé ấy cứ bám lấy cậu chủ, mà vì cậu chủ quý nó. Phải làm cho cậu ấy ghét nó mới mong gạt nó đi được – Tiểu Hương nói.

- Em ngày càng thông minh đấy Hương – Tiểu Yên chột mím cười – Vậy theo em, làm thế nào để cậu chủ ghét con bé ấy?

- Làm những gì cậu chủ không cho phép – Tiểu Hương bình thản nhún vai.

- Những gì cậu chủ không cho phép? – Tiểu Yên tiếp tục hỏi. Càng hỏi con nhóc này, nó càng thấy mình. ...không thông minh bằng nó.

- Thiếu gì chuyện, như phòng số 3 chẳng hạn – Tiểu Hương mím cười, một nụ cười dễ thương, nhưng những gì nó vừa nói thì không hề có chút dễ thương nào. Tiểu Yên hơi ngán người ra rồi cũng vẽ trên môi mình một nụ cười. Nham hiểm.

“Kính....coong.....”

Cô Di vừa ở trên lầu bước xuống, thấy tiếng chuông cửa, đoán chắc là Tiểu Vy, bà liền chạy ra mở cửa cho cô. Đoán không sai, Tiểu Vy xuất hiện sau cánh cổng vừa được mở ra với nụ cười bán nguyệt tươi roi rói dán trên môi.

- Cô Di! – Tiểu Vy làm động tác chào kiểu quân đội, chân đứng nghiêm, khiến cô Di tròn mắt nhìn rồi phì cười. Con nhỏ này, ngày càng dạn dĩ.

- Không dám, chào chị - Cô Di mím cười đáp – Vào đi, hôm nay cậu chủ đi vắng, không có nhiều việc làm đâu.

- Anh ta đi đâu vậy ạ? – Tiểu Vy bỏ tay xuống, lông mày chau lại bên trên đôi mắt được giương tròn.

- Cháu hỏi làm gì, chắc cậu ấy đi đâu với Thiếu gia rồi.

Tiểu Vy bước sau cô Di vào bếp, bà nhìn đám người làm đang ngồi quanh chiếc bàn ăn, hỏi Tiểu Vy đầy quan tâm

- Cháu ăn gì chưa? Ngồi xuống ăn chung với các bạn cho vui.

Tiểu Vy mím cười khiêm lỗi, câu từ chối còn chưa kịp bật ra khỏi cô họng thì đã bị Tiểu Yên chặn lại bằng một câu nói móc cực kỳ mát mẻ.

- Đứng đấy, Vy ngồi xuống ăn chung cho vui – Nó quay sang mím cười thân thiện với “đương sự” – Còn chưa một chút com cho con Miêu này Vy ăn chắc cũng đủ.

Đám người làm còn chưa kịp bất ngờ vì lòng tốt của Tiểu Yên thì đã nhìn nhau bật cười nghiêng ngả. Tiểu Vy sượng sùng từ chối, nhất định phải từ chối rồi, vì ngay từ đầu cô đã không có ý định ngồi ăn với đám người làm này, và lại, bị Tiểu Yên đặt vào hoàn cảnh “dễ xoay sở” như vậy, việc ngồi xuống ăn sẽ khiến cô “được” mọi người nhìn với suy nghĩ “kê ăn tranh phần của chó”, thật vinh hạnh xiết bao!

- Có muốn cũng không được! – Nghe xong câu từ chối từ miệng Tiểu Vy, Tiểu Yên trở về với bộ dạng khinh khinh thường ngày mà đốp lại bằng một câu dễ nghe.

Cô Di liền nghiêm nghị nhắc nhở

- Yên!

- Vâng! – Tiểu Yên hồ hững. Nghe cách trả lời cũng biết lời cô Di chẳng ăn nhập gì vào đầu nó.

Cô Di liếc nhìn đồng hồ, sau đó căn dặn mấy đứa

- Cô phải đi ra ngoài có chút việc, mấy đứa ở nhà dọn dẹp cẩn thận. Ở nhà đừng có bắt nạt Tiểu Vy đấy, đứa nào bày trò, cứ đứng trước cậu chủ mà nhận tội.

- Dạ! – Cả đám đồng thanh đáp bằng vẻ nhón nhor, cột nhà. Rồi sau khi cô Di vừa khuất bóng, Tiểu Vy lại phải tha hồ mà hứng chịu một lô một lốc những cái lườm nguýt công khai từ đám-người-mà-ai-cũng-biết-là-đám-người-nào-đấy.

.....

- Cầm lấy và lên lau dọn phòng số 3 đi! – Tiểu Yên ném vào người Tiểu Vy một đám giẻ lau và một chiếc xô – Nhanh lên! Cô Di không cho chúng tôi bắt nạt cô, nhưng không nói rằng chúng tôi không được cho cô làm việc, phải không?

Tiểu Vy nhìn nó, rồi bình thần đứng dậy. Cô xách xô nước lên trên lầu, im lìm, không một lời cãi lại hay khích bác mặc dù cô biết, và thừa biết, căn phòng số 3 ấy cô chưa từng lau dọn bao giờ, thậm chí chưa từng bước vào, cả đám người ấy cũng thế, cho nên, việc bắt cô vào đó dọn dẹp trong lúc cô Di và Nhật Long đi vắng thế này hoàn toàn là một điều bất-bình-thường.

Tiểu Yên nhìn theo, mỉm cười.

.....

Kẹt....kẹt....

Cánh cửa lâu ngày không được mở, nay được mở ra liền phát ra tiếng kêu không mấy vui tai. Tiểu Vy bước vào với xô nước và chiếc giẻ lau, đang định thực hiện công việc, bỗng...

- Đây...đây là...

Cô tròn tròn mắt, ngoài việc căn phòng không được ai dọn dẹp mà vẫn sạch trơn không một hạt bụi, thì còn một điều khiến cô bất ngờ. Đó là....căn phòng không có đồ đạc gì ngoài....ảnh, không phải một mà rất nhiều ảnh. Những bức ảnh được đóng khung, lồng kính và treo khắp 4 bức tường. Và điều đặc biệt nhất là....tất cả đều là ảnh của một cô gái....

Những bức ảnh chụp cô gái ấy ở rất nhiều những tư thế khác nhau, vô cùng tự nhiên, không hề gượng ép. Cô gái trong bức ảnh có mái tóc dài, đen óng, đôi mắt to, tròn với hàng lông mi dày và rậm, làn da trắng muốt. Tóc để mái bôm với chiếc băng đô màu tím nhẹ ở hầu hết các bức ảnh, khiến cho cô càng thêm muôn phần xinh đẹp. Nhưng tuyệt mỹ nhất vẫn là đôi môi màu hồng bóng, căng mọng như đóa hoa đang hé nở. Ở chính giữa căn phòng, treo một bức ảnh khổ lớn, cô gái trong bức ảnh đang cười, nụ cười thơ ngây, trong sáng, giữa một cánh đồng hoa oải hương bạt ngàn, tím ngắt. Chiếc băng đô màu tím và bộ váy liền đồng màu, trông cô ấy chẳng khác gì một đóa hoa oải hương....đẹp đẽ....thanh khiết.....

Tiểu Vy đến gần bức ảnh, đưa tay chạm vào chiếc khung ảnh màu bạc, môi mấp máy.

- Đẹp....thật....

- Ai cho phép cô vào đây???

Tiểu Vy giật mình quay ra cửa, Nhật Long hình như vừa về, đang đứng ngoài cửa, nhìn cô. Cô cười với anh:

- Biến thái, anh về rồi à, cô gái này.....là ai thế?

Câu nói bị ngắt quãng giữa chừng kéo theo nụ cười bị tắt ngấm khi...Tiểu Vy nhận ra, Nhật Long thật khác thường, anh làm lý đứng ngoài cánh cửa với ánh mắt....lạnh. Trong đôi mắt ấy, hằn lên những tia máu đỏ....

Đôi mắt Nhật Long...hằn lên những tia máu đỏ. Anh xăm xăm bước đến, nắm chặt lấy bàn tay Tiểu Vy đang chạm vào khung ảnh, hất cả tay lẫn người cô ra một bên. Tiểu Vy chịu lực đẩy từ Nhật Long, theo quán tính thụt lùi lại vài bước. Cô xoa xoa bàn tay vừa bị Nhật Long nắm đến đỏ ửng, mắt nhìn trần trối vào con người trước mặt kia, khuôn mặt chỉ có một biểu cảm duy nhất: “sợ”.

- Ai cho phép cô vào đây???

– Nhật Long nhìn Tiểu Vy bằng ánh mắt lạnh toát, anh gần giọng, bàn tay đang nắm lại thành nắm đấm run lên bần bật.

- Biến thái, anh sao vậy? Bực mình chuyện gì hay sao mà..... – Tiểu Vy khó hiểu nhìn Nhật Long, nói lý nhí.

- Đừng gọi tôi như thế! Trả lời tôi! Ai cho phép cô vào đây? – Nhật Long quát lên, trong mắt như đang có hai ngọn lửa rừng rực cháy, trong lòng đang có một sự phẫn nộ tột cùng.

- Tôi...tôi chỉ...tôi chỉ dọn dẹp thôi... – Tiểu Vy run run chỉ tay vào xô nước ở ngoài cửa, đôi mắt long lanh như sắp khóc – Tôi chẳng làm gì cả...anh có cần phải tức giận vậy không?

- Tôi mượn cô vào dọn à? Không phải nhà mình thì đừng có tự tiện như thế! Và cũng đừng đụng vào bất cứ thứ gì không phải của mình. – Nhật Long gầm lên, thái độ của Tiểu Vy càng làm anh như điên tiết hơn, máu nóng trong người dâng cao, anh lao đến túm lấy vai Tiểu Vy lắc mạnh rồi đẩy cô ngã xuống đất.

Tiểu Vy ngã xuống nền nhà, sự ức chế trong người cũng đã vỡ tung, trong đôi mắt nâu đen bật ra hai dòng nước trong suốt không thể ghìm được nữa. Cô nhìn chằm chằm vào Nhật Long với ánh mắt đầy oan ức, run giọng:

- Tôi là người giúp việc, chỉ làm công việc của mình, anh không muốn có thể bảo không cần, có cần thiết phải quát lên như vậy không? Tôi cũng đâu có làm gì sai?

- Câm ngay và biến ra ngoài! – Nhật Long quay đi, anh chỉ tay ra cửa, giọng nói vẫn không hề giảm đi âm lượng.

- Anh...thật quá đáng... – Tiểu Vy cắn chặt môi, hai dòng nước mắt vẫn lặng lẽ chảy ra.

- Câm! Biến! – Đôi mắt Nhật Long đã đỏ ngầu, anh quay lại nhìn thẳng vào Tiểu Vy. Lúc này đây, khi sự giận dữ trong người anh đang dâng cao lên đến nỗi không kìm lại được, thì những lời nói thanh minh của Tiểu Vy chẳng thể vào đầu anh mà thậm chí, còn như đổ thêm dầu vào lửa.

Tiểu Vy nín lặng đứng dậy, cô đưa tay quệt nước mắt, mang theo sự ảm ức ấy, bước ra cửa và không quên kéo theo xô nước.

Nhật Long nhìn theo, đôi mắt nhạt dần theo từng bước đi của Tiểu Vy.

Cửa đóng lại.

Tiểu Vy đứng như chôn chân bên ngoài, sau khi cửa đã được cài bởi chính bàn tay mình, cô chưa muốn bước xuống ngay...

Mà từ từ ngồi xuống...

Gục đầu vào giữa hai đầu gối, cô để mặc cho những giọt nước mắt tự do tuôn trào. Thực sự là oan ức, quá oan ức! Cô không hiểu, rốt cuộc mình đã làm gì sai để khiến Nhật Long tức giận đến như vậy, để anh ta mắng nhiếc cô thậm tệ, và nhìn cô bằng ánh mắt phẫn nộ đến như vậy? Chưa bao giờ, phải, chưa bao giờ cô thấy Nhật Long như thế, và cũng chưa bao giờ anh ta đối xử với cô như thế. Cô thực sự cảm thấy sợ, giây phút anh ta nắm lấy vai cô lắc mạnh, nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa, trái tim cô như muốn ngừng đập ngay lúc đó, cô cảm tưởng như người trước mắt mình đây không phải là Phùng Nhật Long nữa, nó giống như một con mãnh thú hơn là con người mà hàng ngày cô vẫn gọi là “biến thái”, người hàng ngày vẫn trêu chọc cô, cùng cô xây dựng nên những màn đấu khẩu kịch liệt. Sự sợ hãi và nỗi oan ức đã khiến cho những giọt nước mắt cô rơi ngày một nhiều thêm, cô vòng tay, ôm chặt lấy hai chân, bờ vai run lên nhẹ nhẹ.

Bên trong, Nhật Long vẫn đứng nguyên chỗ cũ, anh nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã bị Tiểu Vy đóng lại cách đây vài phút, ánh mắt đã trở về màu đen tuyền vốn dĩ của nó. Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đưa tay day day huyết thái dương. Sự nóng nảy và ngọn lửa cháy rừng rực trong người anh đã bị dập tắt, để lại một sự mệt mỏi. Vốn dĩ anh không hề muốn phải giận dữ, nhất là với Tiểu Vy, thế nhưng, chính cô ta là người đã xâm phạm vào những thứ riêng tư, những thứ anh không hề muốn nhắc đến, thậm chí muốn quên đi mà không được. Cô ta đã khơi dậy những thứ anh muốn giấu kín trong trái tim, những thứ anh muốn thả trôi theo dòng chảy của thời gian, nhưng lại không đủ can đảm. Nhìn thấy cô ta ở đây, trong phòng của người con gái ấy, anh không đủ bình tĩnh hay nói đúng hơn, anh không thể bình tĩnh để không nổi lên một trận cuồng phong.

Di chuyển ánh mắt đến tấm ảnh treo trên bức tường đối diện, đôi mắt trở nên sâu xa, anh đưa tay, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, chạm vào lớp kính bao bên ngoài. Từng ngón tay, miết nhẹ lên mái tóc, đôi mắt, làn da. Môi mấp máy, khuôn mặt trở nên ảm đạm và thê lương đến kỳ lạ.

- Lam Đình.....!

.....

- Cô Di! – Tiếng Nhật Long trên lầu vang vọng xuống dưới. Chẳng có gì khó để cô Di nghe thấy và dừng công việc lau bàn ghế của mình mà tắt tả chạy lên.

Vừa bước lên cầu thang, bà đã gặp Tiểu Vy tay xách xô nước xuống, khuôn mặt thất thần, đôi mắt đỏ hoe. Khoảng cách giữa hai người ngày một ngắn lại theo từng bước chân chậm rãi, mệt mỏi của Tiểu Vy và bước chân vội vàng, mau lẹ của cô Di. Giáp mặt nhau, cô Di nắm lấy tay Tiểu Vy, nhú mồm hỏi một cách lo lắng.

- Vy, cháu sao thế? Vừa bị cậu chủ mắng à?

Ánh mắt như vô hồn của Vy liếc qua cô Di, nặng nhọc buông lời.

- Cháu không sao – Cô thở hắt – Nhật Long gọi cô đấy, mau lên đi.

Từ khi Tiểu Vy đến đây làm, đã không dưới một lần cô Di nghe thấy Vy gọi hẳn tên cậu chủ của bà ra, hoặc gọi bằng những mỹ từ như “biến thái”, và cũng không dưới một lần bà không hài lòng mà lên tiếng nhắc nhở, nhưng lần này, bà không thể mở miệng được nữa. Cái vẻ mặt cô “phô” hết ra ngoài lúc này đã cho người ta biết rằng, mình vừa phải chịu đựng những điều chẳng mấy tốt đẹp, và lên tiếng trách móc Vy lúc này, cô Di cảm thấy mình thật...độc ác.

- Cháu xuống dưới đi, vắt và cho cháu rồi. – Tặng cho Tiểu Vy cái nhìn cảm thông, an ủi, cô Di buông tay Vy ra và bước nốt những bậc cuối cùng của cầu thang trước khi lên gặp Nhật Long.

Tiểu Vy cup đôi mắt xuống, vắt và ư? Phải.

- Cậu chủ có gì dặn dò? – Cúi đầu trước Nhật Long, trong lòng cô Di bỗng ngổn ngang những thắc mắc. Hôm nay Nhật Long lại ở trong phòng “Số 3” thay vì nằm trong phòng mình như mọi hôm.

- Căn phòng này có 2 chiếc chìa khóa, cô vẫn giữ một cái? – Nhật Long đứng trong phòng, miệng thì hỏi cô Di, nhưng ánh mắt vẫn không thể rời bỏ được tấm ảnh trên tường.

- Dạ, phải.

- Tôi đã dặn cô khi tôi ra ngoài phải khóa cửa phòng này lại, và không cho phép bất kỳ ai bước chân vào, cô không nghe rõ sao? – Nhật Long lướt ánh mắt sắc bén về phía cô Di.

- Tôi...tôi quên...xin lỗi cậu, nhưng tôi đảm bảo rằng chưa có bất kỳ ai bước vào căn phòng này đâu ạ!

- Đảm bảo? – Nhật Long cười khẩy – Cô đảm bảo kiểu gì để đến khi tôi về, thấy một con nhóc đứng ở trong căn phòng này, xem hết những thứ tôi không muốn ai biết và nhờ cô khóa?

- Đó là... – Cô Di tròn tròn mắt, ngược lên nhìn Nhật Long, trong đầu cô hiện lên hình ảnh Tiểu Vy với đôi mắt đỏ hoe.

– Là Tiểu Vy sao ạ?

- Cô biết sao?

- Tôi...tôi xin lỗi cậu chủ, từ nay sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì tương tự như vậy đâu ạ.

Nhật Long thờ ơ nhìn cô Di. Anh thậm chí chẳng muốn tức giận nữa.

- Ra ngoài và khóa cửa lại cho tôi.

Ra lệnh bằng một giọng đều đều, Nhật Long khoát tay rồi đi ra ngoài. Anh trở về phòng, khóa trái cửa và lên giường nằm. Sự mệt mỏi thống trị cơ thể khiến trong đầu anh chẳng có suy nghĩ gì ngoài việc cần phải ngủ. Màn đêm kéo đến sau mi mắt vừa được khép lại, giấc ngủ đang chập chờn, bỗng...trong mớng tối đó, hiện lên hình ảnh một người con gái đang quay lưng lại, đưa tay...quệt nước mắt.

Màn đêm đen kịt buông xuống rất nhanh, đám người giúp việc ngồi buôn chuyện với nhau chán chê, trong khi đợi từng người lần lượt đi tắm. Cô Di tắm xong đầu tiên, bà đang chuẩn bị bước lên nhà bỗng khựng lại khi nghe Tiểu Yên hỏi:

- Cô Di, cậu chủ không ăn gì sao ạ?

- Không – Cô Di quay lại, điềm tĩnh trả lời – Hồi chiều cậu có chút tức giận, sau đó đi ngủ, ta có gọi mà không thấy cậu trả lời, có lẽ cậu không ăn.

- Vâng.

Không thấy câu hỏi nào nữa từ Tiểu Yên, cô Di bước lên nhà. Còn lại nó đằng sau, khẽ mỉm cười. Nó biết...cậu chủ bức mình vì điều gì, và nó mỉm cười vì đó là điều nó mong muốn.

Cô Di nhìn ra ngoài trời, chỉ một màu đen, cảnh vật bên ngoài cũng không nhìn được rõ. Bà khẽ gọi Tiểu Vy đang đứng bên bức tường, tỉ mỉ lau bức tranh khảm trai.

- Vy!

Tiểu Vy không nghe thấy gì, cô vẫn tập trung vào công việc đang làm dở dang của mình. Nhưng cô Di biết, tâm trí của Vy chẳng có ở bức tranh khảm trai cô đang lau dở, mà đang ở đâu đó ngoài màn đêm đen đang bao phủ và ngự trị kia.

- Vy! – Cô Di kiên nhẫn lặp lại, và lần này thì Tiểu Vy đã giật mình quay lại khi bà đã nâng âm lượng trong giọng nói của mình lên.

- Dạ? – Vy tròn mắt, ngơ ngác hỏi.

- Muộn rồi, cháu không về sao?

Theo ngón tay của cô Di chỉ lên đồng hồ, ánh mắt của Tiểu Vy cũng ngược lên đó rồi cup xuống rất nhanh, cô cắn môi, đưa tay lau nốt nửa bức tranh khảm trai.

- Lát nữa cháu về.

- Muốn rồi, giờ này không có xe bus đâu, con gái đi một mình trong đêm tối nguy hiểm lắm, hay cháu ngủ lại đây, sớm mai hãy về? – Cô Di tiến đến gần, đôi mày nhíu lại tỏ vẻ lo lắng, bà nắm lấy tay Tiểu Vy khiến cô không thể tiếp tục công việc của mình mà làm lơ bà được nữa.

Vy quay lại, cười:

- Thôi cô ạ, mai cháu còn phải đi học sớm, không thể ngủ lại đây được – Thấy khuôn mặt cô Di vẫn chưa có vẻ gì là hết lo lắng cho mình, Tiểu Vy tiếp tục – Cô đừng lo, cháu có võ mà, sợ gì.

- Ừm – Cô Di gật đầu, dù trong lòng vẫn có chút lo lắng cho cô bé lí lắc, ngây thơ này. Bà giật lấy chiếc khăn trên tay cô – Cháu về luôn bây giờ đi, trời càng tối muốn càng nguy hiểm, để đó cô làm cho.

Hướng về cô Di ánh mắt cảm kích, Tiểu Vy khẽ gật đầu. Trong giây phút, cô bỗng nhìn thấy cô Di thật giống người mẹ đã sinh ra mình, người mẹ đã mất vì quá kiệt sức ngay lúc vừa sinh ra cô.

- Vậy....cháu về.

- Ừ, về cẩn thận.

Xách chiếc túi lên vai, Tiểu Vy bước ra ngoài, không quên cúi chào cô Di. Chiếc cổng sắt đen vừa đóng lại, che lấp đi thân ảnh của người phụ nữ phúc hậu ấy. Vy nhìn con đường sáng rực đèn trước mặt, thờ dài, mọi hôm, Nhật Long luôn là người đưa cô về. Quãng đường từ đây về đến trường cũng không xa và không đáng sợ lắm, nhưng sao hôm nay không có anh ta, bỗng dưng cô lại cảm thấy....lạc lõng đến vậy....

.....

Bước chân Tiểu Vy rẽ vào con hẻm nhỏ trước mặt, cô chợt nuốt khan một cái. Con hẻm vắng vẻ này mọi hôm luôn được thắp sáng rực bởi đèn đường, ấy vậy mà hôm nay, ma xui quỷ khiến thế nào lại tắt lịm, để mặc màn đêm từ từ len vào khiến Vy trong lòng nổi lên chút sợ hãi.

- Không sao, sẽ không sao.

Vy tự trấn an bản thân, bàn tay trái vô thức đặt lên ngực, giữ cho mình thật bình tĩnh. Tuy bình thường, mạnh mẽ là thế, nhưng cô cũng là con gái, đó là sự thật không thể phủ nhận, và đồng nghĩa với việc trong lòng cũng tồn tại một thứ bản tính gọi là “nhát”.

Cái “nhát” này của cô cũng chẳng khác gì những cô gái bình thường, biểu hiện bên ngoài đó là: lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, nhịp thở phải chạy theo để bắt kịp với nhịp đập của trái tim bên trong lồng ngực phập phồng.

- Ê, cô em, xinh thế? Đi chơi với tụi anh không?

Tiểu Vy dừng lại, mắt mở to, tim....ngừng đập.

_____ -

Nhật Long bước xuống giường sau giấc ngủ dài và sâu nhưng cũng không kém phần mệt mỏi. Anh vỗ nhẹ vào trán, đồng thời lắc lắc đầu để dư âm của cơn buồn ngủ trong đầu bay biến. Bước xuống nhà và nhìn lên đồng hồ, anh nhận ra đã quá bữa ăn tối, và lắc đầu ngán ngẩm khi cảm thấy bụng mình đang sôi. Bước xuống nhà bếp định dặn người làm chuẩn bị đồ ăn khuya, bỗng anh nhận ra....trong căn nhà của mình....thiếu thiếu thứ gì đó.

- Cô Di!

- Dạ, cậu chủ có gì cần dặn? – Cô Di cúi đầu, bà đang quét dọn nhà bếp.

- Tiểu Vy đâu?

Cô Di thoáng chút ngạc nhiên và sững sốt

- Cậu chủ, cô bé về rồi, có gì trách phạt, hãy để mai.

Không quan tâm đến vẻ sau câu nói của cô Di chứng tỏ bà đã đi lạc mục đích của Nhật Long, anh quay lưng, bước lên nhà. Về ư? Không phải cô nhóc ấy đang giận anh chứ?

Anh lấy chiếc điện thoại trong túi ra, lướt màn hình cảm ứng đến tên “Dưa chuột”.

“Pi...po....pi...po”

Tiếng chuông trong điện thoại vừa kêu, tiếng chuông bên ngoài cũng nhanh chóng kêu lên sau đó, rất nhanh. Nhật Long nhíu mày, tay vẫn cầm chiếc điện thoại, anh đi vòng quanh phòng khách để cảm nhận tiếng chuông điện thoại kêu mỗi lúc một lớn.

Và với tiếng chuông mà chủ nhân của nó đã đặt ở mức lớn nhất, chẳng khó để anh tìm thấy chiếc Apple Iphone cảm ứng anh tặng cho Tiểu Vy đang nằm trên mặt tủ, đồ chuông không ngừng, ánh sáng từ màn hình nhấp nháy.

Nhật Long cầm chiếc điện thoại lên, dòng chữ “Tên biến thái chết tiệt” ẩn hiện trên màn hình nền là chú mèo trắng Tiểu Bảo.

- Dưa chuột...để quên hay...muốn trả lại?

Tiểu Vy trông ngược đập thình thịch, lưng áo ướt đầm, mắt nhìn thẳng vào đám thanh niên có phần “bụi đời” trước mặt, thận trọng lùi đường bước, từng bước. Cô cũng chỉ lùi theo bản năng thôi, vì sau lưng cô là một mảng đen đặc quần lấy nhau, khiến cô phải vừa rò rẫm xem có gì không mới dám đưa mình thụt lùi ra sau để tránh những cái vuốt má hay vuốt tóc khiếm nhã của bọn thanh niên kia.

- Em à, sao hoảng quá vậy, bọn anh có gì đáng sợ đâu? – Một thằng con trai đứng đầu, mặc chiếc áo sát nách màu đen, in lên đó hình đầu lâu và hai chiếc xương bất chéo – Vui về tý thôi mà, thái độ của em vậy làm bọn anh buồn đấy.

Kết thúc câu nói là một tràng cười hà hà vang vọng khắp con hẻm vắng teo, không một bóng người. Có vẻ như chúng rất thích thú khi thấy khuôn mặt Tiểu

Vy ngày một trắng bệch.

- Tránh...tránh xa ta ra....!

Tiểu Vy mặc dù lúc này đang vô cùng hoảng sợ nhưng cô vẫn cao giọng nạt nộ, tuy biết rằng, lời của cô chỉ như gió thoảng qua tai bọn chúng. Đường nhiên, chẳng tên nào lại đi sợ một nữ nhi như cô, nhất là nữ nhi ấy đang trong trạng thái co rúm lại khốn khổ như thế này.

Cô hoang mang nhắm đếm số lượng bọn chúng, phải hơn chục tên, với sức như cô thì hạ được một tên còn là chuyện hên xui, chứ với một nhóm đông vui thế này, có mà chạy đàng trời.

Di chuyển ánh mắt lung tung, tìm kiếm xem trong con hẻm bé tẹo này có thứ gì có thể coi là vũ khí được không, thì cô lại thêm một phen sửng người, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Qua ánh sáng leo lét ở màn hình điện thoại của một tên đang giơ ra soi, cô nhìn thấy dưới chân bọn chúng, hồi ơi, cơ man là... ổng tiêm chích vát ngồn ngang, lộn xộn, nhìn thoáng qua “hiện trường” cũng biết, chúng vừa được sử dụng xong, và người sử dụng chẳng thể là ai khác nữa. Cô nuốt khan một tiếng, vừa lúc cảm nhận thấy, mình vừa...chạm tường.

- Em xinh gái, bây giờ em muốn chơi kiểu gì? Lăn lượt hay tập thể? – Một thằng con trai tiến đến gần, tay xoa xoa cằm, mắt hau háu nhìn Vy bằng vẻ thèm muốn. Trong mắt hắn có thể dễ dàng nhìn thấy rõ thứ dục vọng ghê tởm đang hiện diện.

- Thằng ngu! – Một thằng con trai khác tát nhẹ vào đầu thằng vừa nãy – Cả đám xông vào thì em ấy chết mất còn gì.

Cả đám lại được dịp cười ồ lên. Thằng thủ lĩnh nãy giờ sẫm soi Vy rất kỹ, thấy đám đàn em chưa đợi mình ra lệnh đã dám phát biểu linh tinh, hấn quát:

- Im cho tao!

Tiếng cười chọc ghẹo đột nhiên im bất, thằng thủ lĩnh đưa tay vén lọn tóc đang rủ xuống mặt Vy, rồi nâng cằm cô lên, chép miệng:

- Trông mặt thư sinh thế này, chắc còn – nguyên. Ôm yếu thế thì chịu được mấy lần hả em?

Tiểu Vy cắn môi quay mặt đi, né tránh bàn tay dơ bẩn của tên kia vừa chạm vào da thịt mình, bất ngờ, cô bị tên thủ lĩnh đè chặt cứng vào tường, hấn thô bạo kéo rách toạc chiếc áo bên ngoài của cô ra. Một cô gái yếu ớt như cô không thể chống lại được một nam nhân, cũng như chiếc sơ mi trắng mỏng manh kia không thể chịu được lực từ một bàn tay to khỏe, một hàng cúc liên tung ra dữ dội, để lộ những thứ không-thể-lộ. Cô tròn to mắt, rồi dùng hết sức đẩy bàn tay tên ấy ra khỏi người mình.

Trước hành động vội vàng và quá khích của tên cầm đầu, lũ con trai đằng sau lúc đầu còn hơi ngơ ngác, chỉ biết giương mắt lên nhìn. Nhưng sau khi “hình dạng nguyên thủy” của Tiểu Vy được phơi bày, đầu đó trong con hẻm lại cất lên những tiếng hú hét thích thú.

- Oa, “hàng” đẹp thế cung, có bom không em?

- Kiểu này mà chơi đùa trên giường thì phải gọi là “phê” trở lên.

Vy vùng vẫy chống cự, cô một tay giữ hai vạt áo vừa bị bung ra, một tay tạng miễn phí cho tên kia một đòn trong Karatedo. Tên con trai bị trúng vào tay đau điếng, vội buông Tiểu Vy ra. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Vy nắm được cơ hội, vội giơ chân, đá thẳng vào...bộ hạ của hắn, rồi cầm đầu cầm cổ mà chạy bán sống bán chết. Con hẻm tối thui, chẳng nhìn rõ thứ gì, nhưng biết thế nào bọn chúng cũng đuổi, nên cô liều mạng lao như bay vào màn đêm đen đặc, vất bỏ hết những nỗi sợ hãi mơ hồ. Ngay lúc này, thứ làm cô sợ nhất chỉ là những con người đang đuổi theo cô sát nút ở đằng sau, và nếu bắt được cô, chúng sẽ làm những chuyện...có trời mới biết.

- Đuổi theo con chó đó, nhanh lên! – Tiếng thằng thủ lĩnh đằng sau hét tướng lên, bộ dạng của hắn lúc này không gì có thể thấm hơn được nữa.

Đã nghe thấy tiếng hắn, và bây giờ thì hàng chục bước chân đang dồn dập chạy đến sau gót Tiểu Vy, cô quay đầu lại nhìn xem chúng đã đuổi theo đến nơi chưa, nhìn thấy ánh sáng leo lét từ màn hình điện thoại của tên nào đó đang nhấp nháy loạn xạ vì nó vừa cầm điện thoại vừa chạy, Vy chợt dừng lại, chống tay lên đầu gối mà thở hổn hển. 2s, lại cầm đầu chạy tiếp.

Cuộc rượt đuổi vẫn diễn ra trong con hẻm nhỏ, tiếng bước chân vẫn dồn dập bên tai, Vy đã thấm mệt, chiếc áo sơ mi ướt đầm mồ hôi, chân cô chạy mà như muốn rú lại với nhau. Bước chạy đã chệch choạc, tốc độ giảm đi rõ rệt.

“Bộp!”

“Bịch!”

Có thứ gì đó chắn ngang chân Tiểu Vy, khiến cô vấp ngã sóng xoài ra đất. Cô chẳng thèm màng đến cái đầu thế xác, vội lồm ngồm bò dậy, lê thêm mấy bước nữa.

- Cứu... có ai không... cứu tôi... – Tiểu Vy sững run khi thấy trước mắt mình đã là ánh sáng của cột đèn đường bên ngoài, và chỉ mấy bước nữa, mấy bước nữa thôi là cô đã thoát ra được khỏi con hẻm Tử Thần. Nhưng... tiếng kêu cứu còn chưa dứt, một bàn tay to lớn đã áp chặt vào miệng cô, khiến cô chỉ vùng vẫy mà kêu lên mấy tiếng ú ớ, còn thân người thì mềm nhũn, không còn sức mà đấm đá nữa. Thằng con trai nắm lấy tóc Tiểu Vy kéo giật lên, miệng thở hên hên:

- Con ranh này gan lỳ thật, chạy vừa nhanh, sức lại dai nữa, bọn tao đuổi theo một bờ hơi tai.

Hắn thả tóc Vy ra, thẳng tay tát vào mặt cô.

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tuyết Rơi Mùa Hè (13) - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Diễn Đàn Kênh Truyện - Đọc Truyện | Chia Sẻ Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-751-13#ixzz2G8GiGnJ>

“Bốp!”

- Chịu khó ngoan ngoãn nghe lời thì không chịu, cứ thích phải mạnh tay.

Tiểu Vy bây giờ toàn bộ thân hình đã tê dại, chẳng còn cảm giác gì nữa, cũng chẳng còn sức để cứu. Đôi tay buông thõng, mắt cô mở trân trối nhìn bóng thằng con trai đang trùm lên người mình.

Hết rồi...

Thế là xong...

Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh một người con trai có đôi mắt màu cà phê đen đặc bên trong chiếc kính gọng đen.

Nhật Long...

Cứu tôi...

Một giọt nước mắt chảy ra, cô sẽ chết trong tay bọn người này như thế này ư?

Thật là nhục nhã và dơ bẩn...

- Dừng lại ngay!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cả bọn giật mình vội đưa mắt kiếm tìm kẻ vừa nói. Ngay đầu con hẻm, một chàng trai dong dỏng cao đang đứng đó, Vy không nhìn rõ mặt, chỉ thấy, hình như anh ta có đeo chiếc kính... màu đen.

- Thằng kia, chuyện của mày à? Xéo ngay trước khi tao nổi điên. – Thằng con trai đang chuẩn bị định hành sự với Tiểu Vy, bỗng dưng bị phá đám, điên tiết nhóm dậy, quắc mắt nhìn chàng trai nọ.

- Thả cô gái kia ra!!!

- Mày là cái thá gì mà ra lệnh cho bọn tao? Chán sống à?

Thằng kia đã đứng dậy, hắn đã nổi điên thực sự, cướp thanh mã tấu từ tay đồng bọn, hấn lao về phía chàng trai kia. Anh ta cũng không vừa, sau khi tránh được liền nhanh chóng ra đòn chống trả. Đòn của anh ta vừa dứt khoát, nhanh nhẹn lại vừa đẹp mắt, tên kia liền tiếp bị dính đòn. Mấy thằng đồng bọn phía sau chẳng ai dám lên cứu bạn, cứ đứng rúm ró một chỗ mà....xem

Tiểu Vy biết có người đến, biết mình sẽ được cứu, cô từ từ ngồi dậy, kéo hai vạt áo lại che đi những thứ quá lộ liễu, rồi nhích vào một góc. Cô vẫn chưa hết hoảng sợ, bờ vai run run.

“Bịch!”

Thằng kia cuối cùng cũng bị đánh cho bất tỉnh, khuôn mặt sưng vù trông vô cùng thảm hại. Chàng trai nọ ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, rồi từ từ tiến đến chỗ Vy. Đám còn lại mặt mũi xanh mét, liền bảo nhau biến sạch. Anh ta ngồi xuống gần chỗ Tiểu Vy, giọng nói nhẹ nhàng.

- Cô gái, cô có sao không? Nhà cô ở đâu?

- Biến thái....

Giọng Vy khàn đặc, cô ôm chặt lấy đầu gối, nhìn chàng trai trước mặt mà người run lên.

- Sao vậy? Tôi cứu cô, sao lại gọi tôi là biến thái? Tôi không phải đám người kia đâu – Nhật Long chợt cười – Nhà cô ở đâu? Nói đi, tôi đưa về.

- Tôi, Vy đây.

- Hà? – Nụ cười tắt ngấm, Nhật Long tròn tròn mắt, nắm lấy vai Tiểu Vy xóc lên, vì trời tối, nên anh không thể nhận ra người mình vừa cứu lại chính là người mà suốt nửa tiếng đồng hồ qua, anh đã cất công đi tìm – Dưa chuột, cô....

Tiểu Vy ngược nhìn thẳng vào Nhật Long, xung quanh tối om, nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt thương hại của anh dành cho mình, và cảm thấy xung quanh mình như đang ấm dần lên. Bất ngờ, cô ôm chặt lấy anh, òa khóc.

- Nhật Long, tôi sợ.....sợ lắm....tại sao....anh không đến sớm hơn?

Nhật Long nhìn Tiểu Vy, ánh mắt buồn buồn, cảm giác thấy trên ngực mình đang mát lạnh bởi những giọt nước mắt của Vy rơi trên ngực áo anh. Anh đưa tay, vuốt những sợi tóc rối của Tiểu Vy, trầm giọng:

- Tôi xin lỗi....Cô không sao chứ? Chúng chưa làm gì cô chứ?

Tiểu Vy dụi đầu vào ngực Nhật Long, lắc thật mạnh.

- Không sao nữa rồi, đừng khóc nữa, tôi xin lỗi....

Nhật Long....

Cuối cùng thì anh cũng đến....

Thật may....thật may....

Ngồi trong chiếc BMW của mình, Nhật Long lấy trong cốp xe một chiếc áo sơ mi nam – chiếc áo mà anh vẫn dùng để thay mỗi khi phải đi cùng Thiếu gia mấy ngày mà không về nhà – khoác lên người Tiểu Vy. Nhìn chiếc áo của Vy rách tả tơi, anh cảm hận mình sao lúc đó không giết luôn mấy tên đáng chết kia đi.

- Ổn rồi chứ? Còn sợ không?

Vy hai tay ôm lấy vai, lắc nhẹ đầu, trên mặt vẫn in dấu vết của những giọt nước mắt loang lổ.

- Tôi xin lỗi, chuyện vừa nãy....và cả chuyện sáng nay.

Nhật Long nhìn ra đằng trước kính xe, nói nhẹ. Vy ngược lên nhìn anh, đôi mắt vô hồn thất thần, không hiểu gì.

- Tôi đã hơi nóng, dù gì đó cũng không phải lỗi của cô.

Đôi mắt sụp xuống, Tiểu Vy kéo vạt áo chặt thêm một chút bởi áo anh quá rộng, khuôn mặt không biểu cảm gì.

Nhật Long lấy trong túi ra chiếc điện thoại, đưa cho Vy.

- Đây, cầm lấy, từ nay tôi sẽ không nóng như thế nữa, cô đừng trả lại.

Lại ngược lên, Vy đưa tay đón lấy chiếc điện thoại, đôi mắt màu cà phê sữa trong veo.

- Ai trả lại chứ? Tôi dễ quên.

- Vậy sao? – Trong mắt Nhật Long ánh lên ý cười – Tôi lại tưởng cô giận tôi nên trả lại cơ. Nên tôi đã phóng xe đi tìm cô, mà chẳng thấy đâu. Đang định đi về thì gặp mấy tên kia đang giờ trò với cô gái nào đó, tôi mới ra tay – Anh mỉm cười – Đầu ai biết đó chính là cô.

- Dù sao cũng cảm ơn anh, không có anh, không biết tôi ra sao với chúng rồi.

Nhật Long lặng lẽ nhìn Tiểu Vy, giây phút này, không hiểu sao anh lại thấy cô nhỏ bé, đáng thương và cần được chở che đến thế.

- Vào ngủ đi, tôi về.

Nhật Long nhẹ nhàng nói với Tiểu Vy vừa bước xuống xe. Vy gật đầu chào anh.

- À, còn cái áo ấy, giặt sạch rồi trả tôi nhé, không ai cho cô không đâu.

- Biết rồi – Vy cười – Ai cho thì cho chứ anh thì không bao giờ.

Nhật Long nháy mắt, đưa ngón tay cái lên.

- Cô giỏi đấy!

Đền sau xe sáng lên, chiếc BMW lao vút vào màn đêm trước mặt, Tiểu Vy nhìn theo, bỗng, điện thoại cô rung.

“Từ nay lúc nào cũng phải cầm điện thoại theo đây, có gì gọi cho tôi đầu tiên.”

Đôi môi trắng bệch của Tiểu Vy về lên một nụ cười, khi cô nhìn thấy, địa chỉ người gửi đã được sửa lại thành “Nhật Long”....

Bởi....một người nào đó.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Bình minh dịu nhẹ, lá trên cành cây cao đung đưa, bầu trời qua những kẽ lá xanh trong như gột.

Băng Hạ đeo chiếc balo lệch một bên vai, chậm rãi bước đến lớp học, bộ dạng uể oải. Đêm hôm qua cô thức hơi khuya, và hệ quả là sáng nay nhìn thấy tất tần tật cái gì cũng màu đen. Mi mắt đang cố chống lại cơn buồn ngủ một cách vô vọng, Băng Hạ thâm nhủ, vào lớp cất cặp rồi nhất định cô sẽ ra vườn trường đánh một giấc.

Lớp 10A3 có thể đến bằng nhiều đường khác nhau, nhưng Băng Hạ lại thích đi xuyên qua khu vườn trường hơn. Buổi sáng mát mẻ, tinh khôi, hương thơm dịu nhẹ nhàng lan tỏa, khiến trong người cô dâng lên một cảm giác khoan khoái.

Bầu trời tím ngắt một màu Bằng lăng, ánh sáng ban mai vàng nhẹ chiếu xuyên qua những cánh hoa mềm mại mỏng manh, óng ánh nghiêng nghiêng rơi xuống mặt đất, nơi những cánh hoa bằng lăng đã rụng, nằm yên lặng. Một chàng trai mái mê ngắm hoa, làn gió thổi lướt qua những cánh hoa nhỏ nhắn xinh xắn rụng lá tã, óng ánh như tuyết, đậu lại trên vai người con trai ấy.

Một khung cảnh mê hồn.

Hạo Thiên đẹp lạ lùng đứng lặng lẽ dưới gốc cây, hồn như thả vào những cánh hoa bằng lăng tím ngắt một mảng trời.

Mái tóc như ngọc đen óng ánh, làn da mềm mại mỏng manh như men sứ.

Nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần, anh quay đầu lại, nhìn người con gái đã đứng sau lưng mình từ lúc nào, anh mỉm cười, nhẹ như sương.

- Có duyên quá, gặp lại nhau rồi.

- Anh cũng hứng thú với nơi này? – Đôi mắt màu xám tro hơi tròn lại.

Hạo Thiên gật đầu, ánh mắt bỏ quên trên tán lá.

- Nơi này rất đẹp.

- Chỗ ngủ của tôi, không được chiếm.

Băng Hạ lạnh lùng tiến đến gốc cây, vắt cặp sang một bên, thân nhiên nhắm mắt lại, coi người vừa nói chuyện với mình cách đây mấy phút không hơn gì không khí. Hạo Thiên mỉm cười, một cách đánh dấu chủ quyền độc đáo.

- Có ghi tên cô không? – Anh ngó nghiêng như tìm kiếm thứ gì đó – Theo tôi biết thì ở đây trước giờ chẳng ghi tên ai cả. “Nên nó là của tôi” – hàm ý không được nói ra, nhưng ai nghe qua cũng có thể hiểu được rất rõ.

Từ từ mở mắt, Băng Hạ kiểm một cành cây khô, vạch ngang dọc trên đất dòng chữ “Duong Băng Hạ”, rồi hất mặt về phía Hạo Thiên, đắc ý.

- Thấy rồi chứ?

- Rồi. – Hạo Thiên nhìn chăm chăm vào dòng chữ vừa được viết trên nền đất, cười. Vốn dĩ anh chẳng muốn giành với cô, toàn bộ Thánh Huy này là của anh, một dòng chữ mỏng manh, gió thổi là tan biến ấy, chẳng thay đổi được gì.

- Rồi thì yên cho tôi ngủ - Đôi mắt màu xám lạnh khuất bóng sau bờ mi dài đen nhánh, một nụ cười trên môi Hạo Thiên lại nhanh chóng hình thành. Chẳng hiểu sao, những lời nói xác xược của cô lại khiến anh cười nhiều đến vậy. Trong khi, nếu là người khác, không dám cam đoan rằng họ còn miệng để nói năng kiêu đó lần thứ hai không?

Hạo Thiên lấy trong túi ra chiếc điện thoại, giờ về phía Băng Hạ. Lập tức, hình ảnh của cô hiện lên trên màn hình, sắc nét. Anh mỉm cười, ngón tay cái miết nhẹ lên đó.

.....

Đôi mắt từ từ mở ra, Băng Hạ mơ màng không biết mình đã ngủ được bao lâu rồi. Vỗ nhẹ lên trán, cô mở điện thoại ra xem giờ, không bắt ngờ khi thứ hiện lên trên màn hình là 15 cuộc gọi nhớ và 6 tin nhắn. From: Vy Vy.

“Băng Hạ, bạn đi đâu vậy? Vào lớp rồi đó” – 7h30.

“Băng Hạ, bạn không định đi học sao?” – 7h39.

“Bạn đang ở đâu vậy?” – 7h46.

“Này, sao không nghe điện thoại thế? Bạn đang ở chỗ quái nào vậy?” – 7h55.

“Không phải lại gặp chuyện gì rồi chứ?” – 8h01

“Dương Băng Hạ, nghe điện thoại đi, biết mình lo lắng lắm không hả? Cúp học cũng phải nói với mình một câu chứ? Hay bạn gặp chuyện không hay gì rồi?” – 8h17

Băng Hạ lần lượt đọc tất cả tin nhắn, hôm nay Tiểu Vy kêu mệt, sẽ lên lớp sau nên bảo cô đi trước. Chắc cô nàng lên đến nơi mà không thấy bạn mình đâu, nên hoảng hồn đây mà.

“Vy, mình đây, mình không sao, ngủ quên sau trường.” – Cô reply.

Khóa điện thoại, chợt Băng Hạ nghe tiếng c.h.ử.i bới xen lẫn tiếng đánh đập từ đâu đó vọng tới, rõ mồn một. Nhíu mày, cô đứng dậy, tìm kiếm chủ nhân của nó. Đập vào mắt cô là một viên cảnh không mấy vui tươi ở đằng xa, ngăn cách với chỗ cô ngủ một bằng một rừng phong.

Một đám nữ sinh mặc đồng phục Thánh Huy, nhưng đeo trên mình một đồng phục kiện lều lẹt, không hiểu vì lý do gì khuôn mặt hầm hầm, đang vây đánh một nữ sinh khác. Nữ sinh kia khuôn mặt đỏ ửng, hằn lên đó dấu tích của những cái bạt tai, tóc tai xơ xụi, bộ đồng phục xộc xệch, lấm lem bùn đất. Nơi khoe môi ri chút máu, cô bé có vẻ đang rất đau đớn, nhưng nín lặng, cố gắng không kêu khóc tiếng nào.

Một lần chạm mặt, cả đời không quên, đôi mắt màu xám tro của Băng Hạ hơi nheo lại, nếu trí nhớ cô còn tốt, thì đám nữ sinh kia chính là người đã từng đánh hội đồng cô theo lời Bảo Yến, Gossip Girl. Và... nữ sinh kia không ai khác ngoài...

- Hạ Tiểu Nhã! Tao nói cho mày biết, khôn hồn thì cầm cái miệng chó của mày lại. Tự dưng lại đi khắp nơi nói láo, anh Hàn Phong mà lại nhận mày làm người yêu sao? Còn hôn mày? Mày chưa bao giờ soi gương à? Hay nhà nghèo quá không có nổi tiền mua?

Tiểu Nhã tóc rối tung, nằm im lìm dưới đất như người chết, đôi mắt mở thao láo, nói như mộng du.

- Tôi không bịa đặt, anh ấy thực sự đã...

“Bốp!”

Chưa kịp để nhỏ nói hết câu, một cái bạt tai đã hạ cánh ngay trên mặt nhỏ, một nữ sinh có mái tóc dài và khuôn mặt trái xoan rít lên. Băng Hạ nhận ra cô ta không phải người của Gossip Girl, Khương Bảo Huyền.

- Cầm ngay, con chó! Mày không muốn giữ mặt nữa à? Chính anh Hàn Phong đã phủ nhận, mày còn giả mồm được sao?

Cái tát rõ kêu, Băng Hạ ở đằng xa cũng còn nghe rõ mồn một. Cô cười khẩy, phủ nhận sao? Có vẻ như đã có khá nhiều chuyện hay ho đã xảy ra trong lúc cô đang yên giấc ở đây. Hàn Phong phủ nhận là chuyện không lạ, nếu anh ta thừa nhận, thì đó chắc chắn là chuyện buồn cười nhất mà cô từng được nghe.

- Chính anh ta đã nói dối, anh ta đã nói yêu tôi, thật mà....

Trong đôi mắt van nài của Tiểu Nhã bật ra hai dòng nước mắt. Không được người ta tin và bị khinh thường, đối với nhỏ còn đau hơn là bị đánh đập.

- Con chó này điên rồi – Bấy giờ nhóm trưởng Lâm Hạ Quỳnh mới lên tiếng – Đánh chết nó đi!

Tiểu Nhã nhắm chặt mắt, khò sờ vòng tay ôm lấy cơ thể. Dưới những bàn tay cào xé, những nắm đấm cùng những cú đá ầm ầm trút lên người như mưa,

nhỏ chỉ còn biết lăn qua lăn lại giữa những cú đá tức tối của chúng như một trái bóng.

- Tôi nói thật, làm ơn tin tôi. . .

Bị đánh dữ dội như vậy, nhưng nhỏ vẫn không im lặng mà tiếp tục khóc lóc thuyết phục mấy con sư tử này trong vô vọng, lời nhỏ chẳng khiến chúng mây may động lòng, ngược lại còn khiến chúng như điên hơn, ra tay tàn ác hơn. Không khí bạo lực đã tăng tới cực điểm, như đợt sóng dâng cao, chuẩn bị nhấn chìm Tiêu Nhã.

Băng Hạ thở dài, cô phui áo, đứng dậy.

- Đánh đã tay chưa?

Đám con gái đang lúc hăng máu, nghe thấy tiếng nói liền quay phắt lại, găm ghè.

Một ngày nắng gắt

Ánh nắng chói chang phủ lên xung quanh một màu vàng đậm, chói lóa như đập vào mắt người.

Một nữ sinh mái tóc đen tuyền, quần nhẹ ngang vai, làn da trắng muốt như tuyết, đôi mắt màu xám tro trong veo, bộ dạng uể oải đứng dưng cùng nụ cười hờ hững trên môi.

Bảo Huyền quát mắng:

- Dương Băng Hạ, chuyện không liên quan đến mày, tránh ra xa cho bọn tao làm việc.

- Đương nhiên là có liên quan – Băng Hạ cười nửa miệng - Tiếng các người to quá, phiền đến giấc ngủ của tôi.

Tiểu Nhã biết có người đến cứu mình, nhưng nhỏ vẫn nằm yên bất động, không biết là vì quá đau đớn hay đã ngất.

Hạ Quỳnh vẫn còn nhớ như in 3 cái tát ngày ấy Băng Hạ tặng cho nó, bây giờ nhìn thấy cô, trong lòng nó sôi sục ý nghĩ muốn trả thù.

- Con ranh, thích thì vào đây, tao tiếp. – Nó vênh mặt lên, nhìn Băng Hạ đầy hận thù.

Khóe môi Băng Hạ khoét lên sâu hơn một chút, con nhỏ này tự tin vậy sao?

- Áy, tôi đâu dám – Nụ cười bất ngờ vụt tắt, cô rút trong túi ra chiếc điện thoại, nheo mắt xem giờ, thờ ơ nói – Tôi chỉ muốn nói cho các người biết rằng còn 1 phút 13 giây nữa bảo vệ sẽ đến đây, các người muốn làm gì thì làm.

- Bảo vệ đến thì đã làm sao? – Bảo Huyền cười khẩy – Mày nghĩ nói như thế thì bọn tao sẽ chạy chắc?

- Sẽ không sao với cô, nhưng tôi dám chắc ông chủ tịch tập đoàn dầu khí Khương Tuấn Kỳ sẽ chẳng vui vẻ gì, nếu bị gọi lên phòng Giám Hiệu vì con gái mình đánh nhau đâu.

- Con điên – Huyền cười lớn hơn – Mày nghĩ ông Viện trưởng thò để ấy dám gọi cha tao lên?

- Cô không tin? Vậy cô nghĩ sao nếu Thiếu gia nhúng tay vào? – Băng Hạ cười, nụ cười lần này đã đầy đủ cả hai bên khóe miệng. – Đối với Thiếu gia, cả chuyện mời cha cô lên lần chuyện đuổi cô ra khỏi trường này và kéo theo hàng trăm hệ lụy đều dễ như trở bàn tay.

- Mày. . . . – Bảo Huyền cắn chặt môi, đôi mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào nữ sinh trước mặt. Đối với nó, chẳng khó khăn gì để hiểu hàm ý trong lời nói của Băng Hạ khi khắp học viện này đều đồn ầm lên rằng quan hệ giữa cô ta với Thiếu gia không hề tầm thường.

- Cô nghĩ sao? Còn 49 giây nữa.

- Con chó, mày không muốn sống à? Bị bọn tao đánh một lần rồi mà vẫn còn vênh vào thế sao – Hạ Quỳnh đứng phía sau tức tối lên tiếng, đang chuẩn bị xông lên đập Băng Hạ một cái. Trong một giây, trong đầu Huyền bỗng hiện lên 2 chữ “Thiếu gia”, nó giờ tay kéo Quỳnh lại.

- Là cô đánh tôi? – Băng Hạ cười khẩy, đôi mắt hiện lên hai chữ “khinh bỉ” rõ ràng – Suy nghĩ kỹ rồi hãy nói. Còn 30 giây.

Đám con gái im lìm không nói gì nữa, chỉ có những ánh mắt hình viên đạn và dao kiếm, thay nhau phóng về phía Băng Hạ như mưa.

- Còn 10 giây.

- 5 – Bọn chúng vẫn im lìm, không nhúc nhích, chúng muốn chờ xem, bảo vệ có đến đúng như lời cô nói hay không.

- 4

- 3

- 2

- 1!

- Bảo vệ kia, chạy mau! – Thấy bóng bảo vệ đằng xa, một nữ sinh trong Gossip Girl hét lớn, chúng vội vàng hoảng hốt kéo nhau chạy thẳng. Hạ Quỳnh hăm hăm nhìn Băng Hạ, buông một câu c.h.ử.i thề, còn Bảo Huyền thì giờ chân, đập một nhát cuối vào người Tiểu Nhã đáng thương đang nằm trên đất. Cuối cùng thì chúng cũng biến mất, mảnh đất sau trường chỉ còn lại Băng Hạ và Tiểu Nhã. Không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió xào xạc trên các tán cây là vang lên. Băng Hạ thở phào, nếu bảo vệ không đến kịp, không biết cô phải dùng cách gì để đuổi đám sư tử Hà Đông ấy rồi khỏi.

- Băng Hạ, cảm ơn. – Bấy giờ Hạ Tiểu Nhã mới lồm ngồm ngồi dậy, khẽ khàng lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên mi.

Băng Hạ tiến đến gần, cô nhặt chiếc kính Nobita cong queo nằm vất vương một góc lên, đặt vào tay Tiểu Nhã. Rồi im lặng đứng dậy, quay người bước đi.

- Anh ấy....đã....chối, nói rằng....mình đừng nên ảo tưởng như thế.... – Tiếng Tiểu Nhã sụt sùi sau lưng khiến đôi chân Băng Hạ như khựng lại, cô quay lại, dừng đứng nói như chuyện đùa.

- Lòng người chẳng ai ngờ được, chỉ là một lời nói, đâu có được người ta thề thốt yêu đương, cũng đừng dại mà khoe khoang khắp nơi.

Cô cất bước, chẳng chút bận tâm đến tiếng khóc tức tưởi của Tiểu Nhã ở đằng sau. Giây phút ấy...cô như nhìn thấy đôi cánh trắng muốt, rướm máu sau lưng nó....

Cả buổi học hôm đó Tiểu Nhã nghĩ. Đây đáng ra phải là một điều đáng để các học viên trong lớp phải thắc mắc vì cô nàng một sách này trước giờ dù “mưa bom bão đạn” cũng phải đến trường, vậy mà hôm nay trời xanh mây trắng như thế này mà lại nghỉ. Nhưng bây giờ thì đây cũng là một chuyện bình thường thôi, vì ai ai cũng biết sáng nay cô nàng ấy đã gây ra một chuyện động trời, bởi nhọ đến hoàng tử của họ, nên có thể dám chắc 1000% rằng cô ta đang bị “xử đẹp”. Các fan của Hàn Phong và mấy cô nàng nhiều chuyện đang cá cược với nhau xem Tiểu Nhã sẽ phải nằm viện bao nhiêu ngày.

Người bình thân nhất trong chuyện này thì phải nói đến nhân vật chính. Hàn Phong vẫn mỉm cười, vẫn say sưa nghe giảng, không hề tỏ thái độ gì là khó chịu với lời bịa đặt của Tiểu Nhã. Anh muốn lợi dụng Tiểu Nhã để thực hiện âm mưu, nhưng không ngờ cô ta lại nhiều chuyện như vậy, có thể đem đi rêu rao khắp nơi. Đúng là đàn bà, ai cũng như nhau, vậy nên Hàn Phong đã phũ phàng chối bỏ khi đám con gái kéo nhau đến hỏi anh. Dù gì thì cũng chưa dám chắc anh có thể “mời” được gì từ cô nàng này không, mà chấp nhận hy sinh danh tiếng thì là quá phí phạm. Nên để cho Tiểu Nhã hy sinh vì chính cái miệng của cô ta, đối với Hàn Phong, suy cho cùng cũng chẳng phải một điều đáng phải bận tâm.

Giờ giải lao

Hôm nay thời khóa biểu của lớp 10A3 phải học liền 3 tiết, nên khi chuông reo thì cũng là lúc bụng của họ sôi sùng sục. Không ôn bài, không thư viện gì hết, tất cả đôi chân của học viên 10A3 đều “canteen thẳng tiến”. Cuối cùng thì chỉ còn lại chàng hoàng tử phải khó khăn lắm mới từ chối được đám fan mà ở lại trong lớp. Hàn Phong điềm tĩnh lật giờ từng trang sách, thân ảnh đẹp đẽ tạo thành một bức tranh sơn dầu tuyệt mỹ.

- Thành thôi quá nhỉ? Sau khi phũ phàng rũ bỏ “người yêu”?

Ánh mắt di chuyển từ trang sách đến thân ảnh một người con gái đứng trước mặt. Đôi mắt màu xám tro trong suốt chiếu về phía anh ánh nhìn lạnh lẽo và khinh bỉ. Tim ngừng đập một nhịp, Hàn Phong mỉm cười:

- Tôi tưởng hôm nay em không đi học?

- Đi hay không là ý muốn của tôi – Băng Hạ bình thản ném lại một câu trả lời, đôi mắt vẫn lạnh, không suy chuyển.

Cúi xuống cuốn sách trước mặt, Hàn Phong thờ ơ:

- Không phải vì tôi chứ?

- Anh? Không đáng – Băng Hạ cười khẩy.

- Vậy, là vì....?

- Lấy đồ để quên – Băng Hạ bình thản tiến đến bàn mình, rút trong cặp Tiểu Vy ra chiếc Mp3. Rồi vẫn bình thản, cô bước ra khỏi lớp. Dừng lại trước dãy bàn giữa – của Hàn Phong sau khi đã cho tai nghe lên tai, cô nói, giọng lạnh tanh.

- Đừng quá lộng hành như thế.

Đôi mắt đen láy khựng lại trước dòng chữ in trên trang sách, Hàn Phong dừng đứng:

- Nếu tôi không nghe?

- Đẹp hết kế hoạch của anh mà bước ra khỏi Thánh Huy.

Ngẩng đầu lên, Hàn Phong mỉm cười, nụ cười mỉa mai.

- Em đang uy hiếp tôi?
- Phải.
- Dương Băng Hạ, em lợi hại vậy sao?
- Làm được thì tôi mới nói – Băng Hạ dừng dừng đáp lại bằng nụ cười nửa miệng.
- Nếu tôi không tin?
- Cứ việc thử.

Hàn Phong cười, anh gấp trang sách lại, đứng dậy, tiến đến gần Băng Hạ.

- Được, vấn này coi như tôi thua, nhưng. ... – Anh đưa tay đẩy khuôn mặt Băng Hạ, cho đôi mắt màu xám lạnh nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy đầy tà mị của mình – Đến một ngày nào đó, em sẽ phải hối hận vì đã đối xử với tôi như thế này.
- Biết mình thua rồi thì nên biết thân biết phận mình một chút – Băng Hạ với nụ cười nửa miệng cố hữu, cô đưa tay đẩy bàn tay của Hàn Phong đang giữ lấy cằm mình – Tôi có hối hận hay không, đó cũng là chuyện của tôi. Anh cứ việc chờ nếu muốn.
- Em sẽ không giữ được thái độ kiêu ngạo này lâu đâu, đến lúc đó tôi sẽ bắt em phải hạ mình xin lỗi tôi đấy.
- Vậy sao? – Nụ cười trên môi cô trở nên quyến rũ lạ thường – Mong rằng lúc đó tôi sẽ khác bây giờ, vì lúc này tôi vẫn chưa biết đánh vắn từ “xin lỗi” đâu.

Bằng những bước chân không chút do dự, mang theo sự kiêu kỳ, Băng Hạ bước ra khỏi lớp sau khi tặng cho chàng hoàng tử kia một ánh nhìn thách thức.

Hàn Phong nhìn theo thân ảnh người con gái vừa biến mất sau cánh cửa phòng học, nụ cười thiên thần vẫn dán trên môi, nhưng bàn tay vừa chạm vào khuôn mặt ấy thì đang siết chặt lại.

“Bảo Yến lo sợ tôi sẽ thích em, nhưng tôi có thể thích em được không, ác quỷ đội lốt thiên thần?”

Cuối cùng thì buổi học đầy một mối cũng đã kết thúc, các học viên ục ục bước ra khỏi phòng học với cái bụng rỗng ầm ỉ.

Hàn Phong tiến đến chiếc Lincoln thân dài đậu trước cổng trường, ném chiếc cặp cho người tài xế đang cung kính trước mặt, ngồi vào trong xe với khuôn mặt khá mệt mỏi. Hóa thân trở thành một học viên lớp 10, thú vị cũng có, nhưng đau đầu cũng không thiếu.

- Cậu chủ, tiểu thư đâu ạ? – Người tài xế mặc chiếc áo khuy vàng, hỏi Hàn Phong khi anh ta không thấy Bảo Yến ra cùng anh như mọi lần.
- Nó đi chơi với bạn, lát về.

Không hỏi gì thêm, người tài xế cho xe chạy. Trời đã xầm tối, màu xanh sẫm đang bao phủ khắp nơi, nhưng chỉ một lát nữa thôi, sẽ thành một màu đen, cảnh vật xung quanh cũng sẽ theo đó mà chẳng còn thấy gì, chứ không mờ mờ được như thế này nữa.

Người tài xế đang tập trung lái xe, bỗng anh nhú mày lại khi từ đằng xa, xuất hiện một bóng đen, cao cao, mảnh mảnh, như bóng một người con gái. Bóng đen đó đang đứng giữa đường, dang hai tay ra, đảm chắc rằng người ấy nhìn thấy chiếc xe đang tiến tới, nhưng không hề có dấu hiệu gì là muốn tránh.

“Keet.....keet.....”

Người lái xe vội phanh gấp lại khi khoảng cách giữa chiếc xe và cô gái ấy chỉ vùn vùn còn mấy mét.

Hàn Phong mở đôi mắt nãy giờ đang nhắm nghiền, chau mày.

- Cái gì thế?
- Cậu chủ. ...có người đứng chắn trước xe mình, em. ..nghĩ cô ta muốn tự tử... - Người tài xế lau mồ hôi, chút nữa thôi là anh ta đã gây ra án mạng rồi.

Kính xe bật mở, Hàn Phong ngó ra ngoài, thường thì anh chẳng bao giờ quan tâm tới mấy con người ngu ngốc, kết liễu mạng sống mình trước mũi xe người khác như thế này, thích thì cho một phát thôi. Nhưng hôm nay, anh lại tò mò muốn biết con người ấy là ai. Và. ...chiếc phù hiệu trường Thánh Huy được nhìn thấy bằng ánh sáng xe mập mờ trên vai áo người con gái ấy, đã khiến trên khóe môi ưu mỹ của anh xuất hiện một nụ cười. Anh mở cửa, bước xuống.

- Hạ Tiểu Nhã, muốn tự tử không cần thiết phải chọn xe anh.

Tiểu Nhã lạnh lùng nhìn con người vừa bước xuống xe, sự hận thù có thể thấy rõ ràng qua đôi mắt đen sau cặp kính.

- Tôi chưa bao giờ có ý định tự tử, mà có thì cũng chẳng bao giờ tự tử bằng xe nhà họ Vương – Nhỏ cố, cố gắng dần giọng – Bản thu lắm.
- Vậy cho anh một lời giải thích với hành động của em vừa rồi, không phải nhìn nhầm xe anh với xe của vị đại gia nào chứ? – Hàn Phong dựa lưng vào chiếc xe, cười khẩy.
- Cho tôi một lời giải thích về chuyện sáng nay.
- Chuyện gì? – Phong giả bộ ngây thơ, khóe môi nhếch lên.
- Anh nói với mấy đứa con gái kia rằng tôi và anh... không có quan hệ gì, giải thích đi! – Tiểu Nhã run giọng, đôi mắt như sắp khóc. Nhỏ bắt đầu mất bình tĩnh.

Hàn Phong cười, anh vòng tay trước ngực, nhìn đi chỗ khác.

- Chuyện rõ ràng như vậy, em muốn anh giải thích điều gì? Sự thực là những gì em thấy. Em muốn một sự thực khác sao?
- Anh.....sao có thể phủ nhận thân nhiên như vậy?
- Vậy...chẳng lẽ em muốn anh thừa nhận? Em với anh đã có quan hệ gì, em nói xem?
- Hôm trước....trong phòng dụng cụ, chẳng phải....anh nói, chúng ta làm người yêu sao?

Nụ cười thiên thần lại được tái xuất giang hồ trên đôi môi mỏng, Hàn Phong chậm rãi tiến đến gần Tiểu Nhã, anh đưa tay, nâng cằm nhỏ lên, từ từ đưa khuôn mặt mình lại sát mặt nhỏ, sát môi nhỏ.

Tiểu Nhã hơi sững người, cơ thể bỗng cứng đờ, tất cả những lời nói cay nghiệt nhất cô chuẩn bị để lăng nhục Hàn Phong trong suốt mấy tiếng đồng hồ chờ ở đây, bây giờ đã bốc hơi mất, đôi mắt của nhỏ giờ đây chỉ nhìn thấy đôi môi Hàn Phong đang tiến đến. Nhỏ từ từ khép mắt lại, đôi môi hơi mở ra, đón nhận sự đê mê đang chuẩn bị tới và chiếm lĩnh môi mình.

Hàn Phong vẫn từ từ rút ngắn khoảng cách giữa hai đôi môi, trong đôi mắt xanh biếc thoáng chút giễu cợt.

Bỗng....

Anh khựng lại....

Phong chuyển mục tiêu, anh ghé sát vào tai nhỏ, giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng.

- Tiểu Nhã, trí nhớ của em tốt thật đấy, những lời ấy.....

....anh đã quên hết rồi....

Đôi mắt vội mở bừng, Tiểu Nhã trần trụi nhìn Hàn Phong, khóe mắt nhỏ nhanh chóng xuất hiện hai dòng lệ lấp lánh. Đôi tay siết chặt lại. Gương mặt kia, bây giờ cô chỉ muốn xé tan cái lớp vỏ bọc đạo đức giả ấy ra, nhưng, thật là bất lực, khi Hạ Tiểu Nhã ngóc nghếch này không đủ can đảm để vung tay lên....

- Chào “người yêu”, anh về đây.

Hàn Phong cười, anh đưa tay lên chào Tiểu Nhã rồi quay gót bước vào xe, chiếc Lincoln từ từ chuyển bánh rồi lao vút vào màn đêm, lạnh lẽ như chưa từng xuất hiện, để lại một cô gái đứng chết lặng ở chỗ ấy, nước mắt rơi, từng giọt từng giọt, ướt đầm khuôn mặt.

Cô đã làm gì nên tội để bị người ta trêu đùa, sau đó phũ phàng từ chối, biến mình thành một con ngốc thế này?

Thế mà cô đã tin, sung sướng với cái hạnh phúc trong thoáng chốc, rồi sau đó vụt tắt ấy, mà không biết rằng, nó chỉ là một lời giả dối, chót lưỡi đầu môi đến ghê tởm.

Xấu xí.....không được yêu thương sao?

Ông trời.....thật biết trêu đùa.....

Tiểu Nhã quay lưng bước đi, lầm lũi. Đã tự nhủ lòng mình rằng không được khóc, vậy mà tại sao nước mắt vẫn cứ rơi, hóa thành từng lười dao cứa vào người cô, xót....

Nước mắt không ngừng rơi....

Đôi tay không ngừng quệt nước mắt....

Trái tim không ngừng đau....

Lòng không ngừng hận thù...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hẹn hò???

Sân thượng lộng gió.

Đã khá lâu, cô không lên đây. Kể từ lần đánh nhau với Gossip Girl.

Băng Hạ tỳ tay lên thành lan can, mắt nhìn xuống dưới sân trường Thánh Huy. Gội là nhìn xuống dưới, nhưng thứ được in lên đôi mắt lạnh lẽo của cô không có gì khác ngoài một màu xám tro trong suốt. Vô hồn.

Kể từ cái đêm mưa gió kinh hoàng ấy, cô bé 6 tuổi Dương Băng Hạ đã đeo lên mặt lớp mặt nạ lạnh cảm, thề trước mộ cha mẹ rằng, sẽ chỉ đi theo hai người họ sau khi đã trả được thù cho gia đình.

Thế nhưng, 10 năm tiếp theo tồn tại trên cõi đời, cô tự hỏi rằng mình đã làm được những gì? Những manh mối nhỏ nhất cũng không có. Cô lạnh lùng như vậy, mang theo mối hận của gia đình nặng nề bên mình như vậy, những tưởng sẽ làm cho những kẻ hại cha mẹ mình chết không toàn thây, nhưng tất cả những gì cô làm được chỉ là bất lực ngồi nhìn thời gian trôi đi vô nghĩa và lãng phí. Không hơn.

Cha mẹ ở dưới suối vàng có trách Tiểu Hạ hay không?

Có trách Tiểu Hạ đã làm trái lời cha mẹ?

Ông Triệu Tuấn đã từng nói...

....."Lão gia và Phu nhân không muốn tiểu thư nuôi nấng ý định trả thù, chỉ muốn cô sống tốt. Oán thù truyền kiếp, sẽ chẳng bao giờ dừng lại được, nếu cô bị lôi vào cái vòng xoáy ấy, họ sẽ không an tâm"....

Nhưng, Tiểu Hạ bất hiếu, xin lỗi cha mẹ, cô không làm được điều đó...

- Không ở dưới gốc Bàng Lãng thì ở sân thượng, tìm cô dễ hơn tôi tưởng.

Cánh cửa sân thượng lạng lẽ mở ra, Băng Hạ biết người đứng sau nó là ai.

- Tìm làm gì? – Giọng nói chẳng biểu lộ cảm xúc, hơi hột thoáng qua như làn sương mờ. Cô không hề quay đầu lại.

- Chán.

Hạo Thiên tiến đến bên lan can, gần chỗ Băng Hạ, tay vẫn đút túi quần, ngược lên nhìn những đám mây trời lững lờ.

- Không nhìn thấy cô, tôi cứ thấy nhớ nhớ, nhớ cái kiểu xác xược của cô. – Khóe môi hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười nhẹ, anh nhìn Băng Hạ. Nhưng cô vẫn vô hồn nhìn xuống phía dưới, da trắng bệch, hàng mi dày không chớp, khuôn mặt lặng đi như... người đã chết.

- Cô đang buồn? – Không khó để đoán được cô gái trước mặt mình đang có tâm trạng, anh nghiêng đầu, hơi nhướn mày.

- Anh ra khỏi đây đi, tôi muốn yên tĩnh.

Lại một cơn gió nhẹ nữa, khuôn mặt Băng Hạ vẫn không chút dao động.

- Nỗi buồn cũng có thể san sẻ. – Hạo Thiên lại nhìn xuống sân trường, trầm ngâm.

- Ra khỏi đây đi. – Giọng nói giống như van nài hơn.

- Ngồi gặm nhấm nỗi buồn một mình chỉ thêm cô đơn thôi.

- Ra khỏi đây!!!! – Băng Hạ gắt lên, cô bắt đầu mất bình tĩnh.

- Nếu tôi không làm theo? – Hạo Thiên từ từ chuyển ánh nhìn sang Băng Hạ, thản nhiên.

Cô nhìn anh, đôi mắt đã gọn lên chút giận dữ, mái tóc đen dài bị gió thổi tung.

- Anh không đi...tôi đi!

Cô quay lưng bước đi thật nhanh, ở bên cạnh người con trai này, cô chưa bao giờ và cũng biết rằng mình sẽ không bao giờ che giấu được cảm xúc. Không rõ lý do là gì, nhưng nếu ở lâu hơn, cô e rằng, mình sẽ tan chảy mất.

Nhưng...đôi chân còn chưa kịp tiến thêm bước nào nữa đã phải khựng lại, không phải do cô, mà bởi một bàn tay ấm áp, bàn tay ấy không to lớn, nhưng lại siết chặt lấy tay cô từ đằng sau.

- Cứ phải làm đau bản thân mình như vậy?

Hạo Thiên quay lại nhìn tấm lưng Băng Hạ đang quay về phía mình, đôi mắt xanh lục phủ một màu buồn bã, xót xa. Bỗng dưng, anh lại thấy trong cô, con người cô độc, lạnh lùng đáng thương của mình lúc trước. Một con người luôn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, nhưng chỉ khiến người khác thêm thương hại.

- Nếu không thể đứng vững, hãy dựa vào vai của một người nào đó cô cảm thấy tin tưởng. Và, không cần thiết phải cố tỏ ra cứng rắn.

Băng Hạ đứng yên, không giật tay mình về như bao lần khác, mà cứ để nó nằm trong bàn tay ấm áp kia. Trái tim nằm yên trong lồng ngực của cô cũng chẳng đập mạnh, nó chậm rãi, từng nhịp một, như đồng đếm từng giây thời gian trôi đi lặng lẽ xung quanh hai con người ấy.

Một giọt nước mắt rơi ra, nhẹ nhàng lướt trên làn da mềm.

Hạo Thiên tuy không nhìn thấy cô khóc, nhưng anh biết, và anh cũng chẳng nói thêm một câu nào, chỉ nhìn cô với mái tóc dài tung bay trong gió, và với giọt nước mắt âm thầm lặng lẽ không để ai hay.

Hai người ấy, cứ đứng gần nhau như vậy, liên kết bằng một cái nắm tay nhẹ, nhưng chắc chắn, như không bao giờ chịu buông.

Định mệnh lại một lần nữa, gắn kết họ với nhau bằng sợi dây vô hình, và hình như, con người mang tên Định mệnh ấy muốn.....Tuyệt tan...?

.....

Hôm sau – Chủ nhật

7h00 AM

Băng Hạ mở mắt, nhìn chằm chằm lên trần nhà. Trên đó chẳng có gì cả, và trong mắt cô cũng vậy. Đến bây giờ cô mới nhận ra, những ngày tháng qua đối với cô mà nói, thật nhàm chán. Chẳng có việc gì ngoài ăn, học, chơi, và ngủ. Nhưng những ngày bình thường, cô còn đến lớp, nghe vài bài giảng, nhìn những học viên xung quanh. Những tiếng nói cười the thé, những tiếng hú hét bất chợt, và dựa vào những thứ đó thì 24 giờ của cô trôi qua nhanh hơn bình thường, ít nhất thì cũng theo cảm nhận của một đứa cả ngày đeo tai nghe và ngủ gục trong giờ như cô. Còn hôm nay là Chủ nhật. Cô sẽ lại làm lại công việc của tất cả những ngày Chủ nhật trước. Ngủ.

8h00am

Tiểu Vy đã đi sang nhà Nhật Long. Băng Hạ biết vì trong bếp không có tiếng xào nấu, tivi cũng không bật, và cũng không có tiếng nói chuyện với con mèo mà bình thường. Băng Hạ nghe thấy vẫn thường mắng Vy là “tự kỷ”. Băng Hạ lật tấm chăn, với chiếc Mp3 trong cặp, đeo lên tai, nhắm mắt lại, hy vọng sẽ ngủ được.

8h35 am

Băng Hạ ôm Tiểu Bảo vào lòng, vuốt ve bộ lông trắng mượt của con mèo, chợt nghĩ về chủ nhân của món quà dễ thương này. Rốt cuộc thì anh ta là ai? Làm được một việc mà suốt 10 năm qua, chưa ai làm với cô, đó là làm cho cô khóc. Liệu.....anh ta có phải là người mà ba mẹ đã từng nói, người chờ đợi cô ở phía cuối con đường hay không? Con mèo nũng nịu dụi dụi đầu vào bụng Băng Hạ, cô giật mình nhìn nó, rồi mỉm cười.

9h15 am

Băng Hạ ngồi trước màn hình tivi với tách cà phê đen đặc, chẳng biết làm gì ngoài dán mắt vào đó. Sao một ngày Chủ nhật lại trôi qua chậm đến như thế? Cô ngược nhìn đồng hồ mà chỉ muốn lao đến, bẻ hết mấy cái kim chậm chạp vô dụng lê từng bước qua các con số.

_____ Ở một nơi khác _____

Hạo Thiên bước ra từ phòng tắm, một làn hơi trắng tỏa ra từ người anh, chiếc áo sơ mi chưa cài hết cúc. Tay cầm chiếc khăn bông lớn, anh dùng một tay, lau khô mái tóc màu hạt dẻ còn vương vài hạt nước. Nếu có ai đó ở đây lúc này, chắc chắn cái vẻ đẹp kiều sa, lạnh lùng của anh sẽ hút hồn họ mà không chút nương tay.

Hôm nay đáng lẽ anh phải lên công ty phụ giúp cha, nhưng bỗng dưng lại cảm thấy không muốn đi chút nào. Cảm giác mệt mỏi này anh không được

phép có, ít nhất là đối với một con robot “sống”. nhưng anh cũng chẳng biết từ bao giờ và bằng cách nào, con robot trong anh bắt đầu giống – con – người một chút.

Tiến đến chiếc điện thoại nằm im lặng trên bàn, Hạo Thiên lướt danh bạ đến tên “Nhật Long”.

- Dạ?
- Báo cha tôi, hôm nay tôi mệt.
- Thiếu gia mệt? Anh có sao không?
- Không sao, cứ báo với ông ấy vậy đi.

Ném chiếc điện thoại lên giường, rồi anh cũng nằm xuống với nó luôn. Con robot Trịnh Hạo Thiên vẫn chưa biết làm gì, nếu không vui đầu vào công việc. Chợt, anh nhấc điện thoại lên, mân mê nó trong tay, vẫn chưa hiểu bản thân muốn làm gì. Trong danh bạ điện thoại dày đặc các số, hầu hết là của các tai to mặt lớn, nhưng chỉ có một số điện thoại được lưu ở chỗ cuối cùng, kèm theo hình ảnh. Anh mở ra, hình ảnh đính kèm là một cô gái rất xinh đẹp, thứ nổi bật nhất và có thể thấy được ngay, đó là làn da trắng muốt như ngọc trai và mái tóc màu đen xoăn nhẹ. Cô gái đang ngủ giữa một rừng những bông hoa tím ngắt rụng là tả, và góc chụp không được chuyên nghiệp đủ để chứng minh rằng, đây là hình ảnh chụp trộm.

Ngón tay chạm nhẹ lên màn hình, nút “Call”.

.....

Điện thoại bật sáng, kèm theo tiếng rung ề ề trở nên to hơn khi đặt trên bàn kính.

Băng Hạ không thèm liếc dây số đang nhảy múa trên màn hình, áp lên tai ngay sau khi vừa nhấn nút nghe.

- Alo.
- Cho hỏi đây có phải số của Dương Băng Hạ không?
- Nhảm rồi.

Đầu dây bên kia hơi im lặng, có vẻ như đang xác định lại xem đây có phải số mình muốn gọi hay không.

- Nhảm ư? Sao thế được? Tôi đã tìm hiểu rất chính xác mà?
- Đã chắc chắn vậy rồi, sao còn hỏi lại tôi làm gì?

Người bên kia như đang bật cười, anh ta hỏi Băng Hạ, giọng đã bớt nghiêm túc hơn:

- Tôi, Hạo Thiên đây.
- Đã rõ.
- Rảnh không?
- Làm gì?
- Đi chơi với tôi.
- Hẹn hò? – Cô mỉm cười.
- Nếu cô cho là thế.
- Thời gian?
- Ngay bây giờ.
- Địa điểm?
- Tùy cô.

Tay vẫn cầm chiếc điện thoại, Băng Hạ đứng dậy, cô đã nghĩ đến một nơi...

- Ok.

Đây là Hạnh Phúc???

Chiếc xe bạc Koenigsegg CXX từ từ dừng lại trước cổng Thánh Huy, Hạo Thiên bước xuống, đôi lông mày hơi nhíu lại nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình. Băng Hạ hôm nay mặc một chiếc áo thun dài quá đùi màu xanh úa, chiếc thắt lưng da to bản màu nâu sẫm làm điểm nhấn. Quần bó màu đen cùng chiếc túi xách quai dài đeo chéo, khiến cô trông năng động và khỏe khoắn hơn thường ngày. Trên mái tóc đen nhánh của mình, cô cài một chiếc băng đô màu xanh úa, đồng màu với áo và túi xách.

- Đợi tôi lâu chưa?

- 3 phút 48 giây 27.

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, gơ tay mở cánh cửa xe cho Băng Hạ. Hiểu ý, cô thản nhiên bước vào trong, không thèm liếc chàng trai kia lấy một cái. Anh ngồi vào ghế của mình, quay sang nhìn cô, nhướn mày:

- Đi đâu.

- Cứ đi thẳng, tôi chỉ đường cho.

Chiếc xe chuyển bánh, Băng Hạ nhìn ra ngoài cửa xe, không nói câu gì. Còn Hạo Thiên vừa lái xe, thảnh thơi lại liếc cô gái ngồi bên cạnh mấy cái.

- Đi đâu vậy? – Anh hỏi.

- Đến rồi biết.

Dừng lại trước cột đèn giao thông đang hiện đèn đỏ và thời gian chờ còn hai mươi mấy giây, anh ngả người thả lỏng, nhìn Băng Hạ, cười:

- Tôi cứ nghĩ phải khó khăn lắm mới mời được cô đi chơi cơ đấy.

Thật vậy, khi quyết định rủ Băng Hạ ra ngoài, anh đã phải làm mặt dày thêm mấy tác để chuẩn bị tinh thần khi cô ném vào người anh một gáo nước lạnh bằng câu nói “Tôi không rảnh”. Theo lẽ thường, sẽ chẳng có ai điên mà từ chối lời mời của Thiếu gia đây, nhưng anh biết, cô gái này luôn là ngoại lệ. Nhưng là ngoại lệ, và cũng là bất ngờ, cô lại đồng ý rất nhanh.

- Vậy sao? – Cô quay lại, cười nhạt.

- Phải, tôi nghĩ cô sẽ ra điều kiện cho tôi nếu muốn đi chơi với cô – Hạo Thiên tiếp tục lái xe khi đèn màu xanh lục đã rực sáng trên cột đèn giao thông bên lề đường.

- Tôi không phải người tự kiêu như vậy – Cô cười mỉm, thờ ơ nhìn ra ngoài cửa xe – Chỉ là tôi muốn đến nơi này lâu rồi, mà không có ai tự nguyện làm tài xế cho tôi thôi.

- Và...tôi vô tình trở thành tài xế cho cô?

- Anh vốn rất thông minh mà.

Anh bật cười, lắc đầu, biểu cảm duy nhất mỗi khi anh phải chào thua cô. Cô thấy anh cười, cũng quay đầu lại nhìn, rồi ngay lập tức quay đi, khi thấy bên má trái của Hạo Thiên xuất hiện một...lúm đồng tiền....

.....

- Đây là...?

Sau cả giờ đồng hồ đi vòng vèo theo chỉ dẫn của Băng Hạ, chiếc xe chở hai người này phóng ra ngoài ngoại ô, đến một vùng quê hẻo lánh mà chưa chịu dừng lại. Băng Hạ vẫn không mệt mỏi chỉ đường, mặc dù con đường này chỉ kể việc về lại thôi cũng là cả một kỳ tích, huống hồ là nhớ. Mặt trời lên cao, ánh nắng bắt đầu hơi gắt. Cuối cùng hai người cũng đến nơi, và cái nơi cô gái kia muốn đến là một tòa nhà khá lớn, màu trắng sữa, đẹp nhưng hơi cũ kỹ, có vẻ được xây dựng rất lâu rồi. Trên chiếc cổng sắt sơn đen, vài chỗ bị hoen gỉ, có một bức tượng tạc một thiên thần bé nhỏ với đôi cánh trắng, bên cạnh là dòng chữ được khắc, qua thời gian đã bị bào mòn không ít.

“Cô nhi viện Thiên Sứ”.

- Cô muốn đến đây? Cô nhi viện? – Hạo Thiên khá bất ngờ, nghi hoặc nhìn Băng Hạ, không ngờ cô gái này lại muốn đến đây.

Băng Hạ không đáp, chỉ khẽ gật đầu. Cô tiến đến chiếc chuông màu đỏ, nhấn nhẹ. Một người phụ nữ đã quá trung niên chạy ra mở cổng cho cô và anh, nhìn thấy Băng Hạ, bà mỉm cười hồ hởi, ôm lấy cô:

- Tiểu Băng, lâu rồi con không đến, lũ trẻ nhớ con lắm!

- Di Lan, di khỏe không? Con xin lỗi, dạo này con bận quá.

Băng Hạ cười đáp lại, cô nắm lấy đôi vai gầy của bà Bách Lan, trong lòng bỗng tràn ngập một cảm xúc xót xa khôn xiết.

- Vy Vy không tới à? – Bà Lan ngó ra sau Băng Hạ, nhìn thấy Hạo Thiên đang đứng như trời trồng – Ô ai thế này? Bạn trai con hả Tiểu Băng?
- Dạ không - Băng Hạ đánh mắt ra đằng sau, cười trừ. Đến nơi này cùng anh, cô biết trước thế nào cũng sẽ bị nhận nhầm.
- Thôi hai con vào bên trong đi, lũ trẻ đang mong con lắm, thấy con đến thế nào cũng reo hò như giặc cho xem – Bà Lan vẫn chưa tắt nụ cười, kéo tay Băng Hạ vào trong, không quên dang tay mở rộng cánh cổng cho Hạo Thiên đưa xe vào.

.....

Cánh cửa phòng sinh hoạt từ từ mở ra, đám trẻ con bên trong ngay lập tức dừng hoạt động nô đùa nhìn về phía cửa, thấy người vừa bước vào, chúng vội nhao nhao lên, chạy xô về phía Băng Hạ như nam châm hút sắt, miệng không ngừng reo ầm lên:

- Chị Tiểu Băng!
- Chị Băng!
- Sao lâu rồi chị không đến thăm tụi em?
- Bọn em nhớ chị chết đi được!

Quả đúng như lời dì Lan nói, lũ trẻ đã biến thể thành đám giặc “nhí” chỉ sau sự xuất hiện của Băng Hạ. Cô cười tươi, ngồi xuống xoa đầu từng đứa.

- Dạo này chị bận, xin lỗi mấy nhóc !

Bé gái mặc chiếc váy xóc hồng, tay ôm con gấu bông nhảy vào lòng Băng Hạ, nũng nịu:

- Bọn em nhớ chị lắm, thằng Tũn nó khóc suốt!
- Sao lại khóc? Hư quá đây, chị vẫn đến thăm mấy nhóc mà, khóc như vậy sao được đây? – Băng Hạ làm mặt nghiêm nghị trách móc. Thằng nhóc khoảng 4, 5 tuổi từ trong đám trẻ bước ra, lý nhí.
- Em xin lỗi, từ nay em sẽ không khóc nữa đâu.

Băng Hạ “ừ” một tiếng, rồi hôn cái chóc lên đôi má bầu bĩnh của nó. Thế là đám giặc lại nhao nhao lên đòi được Băng Hạ hôn như Tũn. Cô kiên nhẫn hôn từng bé một, đôi môi hồng chạm vào từng đôi má phúng phính mát lạnh, đám trẻ thích thú lại nhảy vào bám dính lấy cô như sợ chị Tiểu Băng của chúng nếu không giữ sẽ chạy mất. Dì Lan đứng sau cánh cửa khẽ cười, nhưng trong đôi mắt có thể thấy được nỗi thương cảm đối với đám trẻ gọi bà bằng mẹ này.

- Ô, anh này là ai? – Một bé gái trắng như que kem sữa, giương đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào Hạo Thiên đang đứng sau Băng Hạ như người ngoài hành tinh.
- À....anh ấy là...
- Anh là bạn trai của chị Tiểu Băng, bé ạ! – Băng Hạ còn chưa kịp kết thúc câu trả lời, Hạo Thiên đã chặn họng cô, rồi anh ngồi xuống trước mặt bé Kem, bẹo nhẹ vào má nó, mỉm cười.

Băng Hạ đang định lên tiếng đính chính lại thông tin sai lệch, bỗng bé Nấm thích thú reo lên khiến “lời vàng ý ngọc” đang định tuôn ra thì nuốt ngược vào trong:

- Bạn trai của chị Tiểu Băng đẹp trai quá!
- Anh ấy có mắt màu xanh kìa, giống người Tây ghê!
- Chị Tiểu Băng hạnh phúc thật đấy!

Rồi một nửa số “fan” của Băng Hạ lại chuyển sang Hạo Thiên, chúng ôm lấy anh, hét nheo má rồi lại bá vai bá cổ. Trông anh và cô bây giờ như hai đứa trẻ xinh xắn, nhỏ nhắn được đám trẻ xúm lại chơi đùa. Băng Hạ cũng thôi không nói gì thêm, cô nhìn lũ trẻ vây quanh Hạo Thiên, miệng nở nụ cười thật tươi như hoa.

Hạnh phúc!

11h30 AM

Phải khó khăn lắm mới thoát được lũ trẻ, Hạo Thiên và Băng Hạ cùng xuống nhà bếp, nơi làm thức ăn cho chúng. Nhà bếp cũng cũ kỹ không kém, tường nhà loang lổ, rêu phủ đầy. Cô Chi vừa đều tay xào rau trên chiếc chảo lớn, vừa kể cho hai người nghe về những chuyện xảy ra suốt thời gian Băng Hạ không đến. Vui có, buồn có. Băng Hạ chăm chú nghe, thỉnh thoảng rảnh tay lấy giùm cô vài thứ. Còn Thiếu gia Hạo Thiên thì khỏi nói, cứ lơ ngơ như bò đeo nơ.

- Tiểu Băng, còn làm món khoai tây xào giùm cô nha, cô phải lên dọn dẹp lại phòng cho đám trẻ.

Lời nhờ vả nhẹ nhàng kèm theo nụ cười thân thiện của cô Chi khiến Băng Hạ có đôi chút lúng túng, ậm ừ rồi cuối cùng cũng bắt đầu đi mà phải nhận lời. Dù sao thì thỉnh thoảng cô mới tới, làm cho đám trẻ có một món ăn cũng có đáng gì. Với lại, cũng may là cô đã từng nhìn Tiểu Vy làm món này một lần, bộ óc siêu phàm cũng ghi nhớ được vài bước, bây giờ chỉ việc thực hành, có sai sót gì thì...cầu mong ăn cũng không chết người. Nào....!

READY?

START!

- Hạo Thiên, anh thái khoai tây giúp tôi nhé? – Băng Hạ khẩn khoản nhờ Hạo Thiên làm chân phụ bếp. Anh “ngây thơ” nhìn cô rồi cũng gật gù mặc dù từ khi sinh ra đến nay, anh còn không biết cái củ có vỏ màu nâu nâu, bên trong màu vàng vàng này nó tên là “khoai tây”. Nhưng một chân lý mà ai cũng biết, đó là “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, và đương nhiên, Thiếu gia cao cao tại thượng đây, cũng ở lại bên kia ải.

Con dao giờ lên, chuẩn bị đến giờ hành hình củ khoai tây.

Giờ Ngọ 3 khắc.....

Trăm.....!!!!!!

“Phập!” – Phát thứ nhất

Nghe tiếng dao nện xuống thớt mà Băng Hạ không khỏi giật mình, cá chắc là đợi Hạo Thiên thái xong củ khoai tây, cái thớt cũng không còn nguyên vẹn. Cô ngó vào, nhìn miếng khoai tây dày gần bằng độ dày cái thớt, cô chau mày.

- Dày quá, mỏng chút.

Gật gật đầu ra chiều hiểu ý, Hạo Thiên lại tiếp tục.

“Phập!” – Phát thứ hai

Băng Hạ xót cho số phận cái thớt, liền ngó vào lần hai.

- Mỏng quá, dày chút.

Cô ngoa ngoắt đổ dầu vào chảo, miếng khoai mỏng dính như giấy vậy, cho vào chảo chưa kịp làm gì đã cháy đen thui.

“Phập!” – Ui da!

Tiếng hành hình củ khoai đi kèm với tiếng kêu của Hạo Thiên đã giúp Băng Hạ hiểu có chuyện không lành, cô giật tay Hạo Thiên giờ lên xem. Vết cắt khá sâu, quả nhiên, với lực “chém” như vậy, cái thớt không toàn mạng được mà.

.....X.....X.....X.....

Cuối cùng thì củ khoai với những miếng lớn nhỏ không – hề - bằng – nhau qua bàn tay xử lý điêu nghệ của Băng Hạ đã có thể cho vào chảo. Chắc chắn là sẽ không được ngon cho lắm, nhưng tấm lòng là trên hết, cô “múa” chiếc xán trên chảo một hồi rồi gọi vọng ra ngoài.

- Hạo Thiên, lấy giùm cái đĩa!

Hạo Thiên vừa dán được miếng urgo vào tay, vội chạy vào tủ bát lục lọi. Nhưng khổ nỗi, cô nhi viện nhiều trẻ em, nên bát con thì xếp thành hàng dài, còn đĩa thì như lặn mất, anh vẫn chăm chú lục tìm, nói:

- Không có.

- Gì vậy? Sao lại không có?

- Không có thật mà, không tin cô tìm thử đi?

Băng Hạ bỏ lại chiếc xán, chạy đến tủ bát. Cô mò mẫm một hồi, lật hết bát này bát nọ, cuối cùng cũng rút ra được mấy cái đĩa trắng xóa, lớp bụi phải dày cả tấc. Cô nhu môi lên, thổi phủ một hơi.

Hạo Thiên nhìn cô, ngẩn ngơ.

- Gì vậy?

- Cô làm cô bé Lộ lem được lắm – Hạo Thiên bật cười nhìn gương mặt có một vết nhọ đen xì một bên má của Băng Hạ - Để tôi lau cho.

Ngón tay thon dài khẽ quệt lên mặt Băng Hạ, giờ thì đến lượt cô ngẩn ngơ. Ngón tay mát lạnh, đụng vào bên má mịn màng của Băng Hạ như có dòng điện, truyền qua da mặt, đến tận trái tim. Nó bắt đầu làm phản, nổi dậy đập nhanh trên mức cho phép.

Nhanh chóng trở lại với việc mình đang làm, Băng Hạ vội gạt tay Hạo Thiên ra, ấn vào người anh cái đĩa, bắt anh mang chúng đi rửa, còn mình thì lại húi cắt mấy cái đĩa còn lại vào tủ.

“A! Con chuột!!!” – Xoảng!!! – Hạo Thiên đang bước đến bồn rửa, bỗng nhìn thấy một “vật thể lạ” phóng cái vèo qua chân mình. Chẳng kịp suy nghĩ gì, anh để cho chiếc đĩa trên tay hạ cánh an toàn xuống đất mẹ, còn mình thì lùi lại mấy bước theo quán tính. “Vật thể lạ” chạy được một quãng liền quay đầu lại, khịt khịt mũi như trâu đương sự, rồi lùi vào cái ổ bé tí nhà nó, để lại Hạo Thiên khuôn mặt trắng bệch và Băng Hạ với ánh mắt hình “kẹo đồng” đang nhìn anh.

- Này, hậu đậu! – Cô nói rồi đưa cho Hạo Thiên chiếc đĩa khác – Rửa đi rồi vớt khoai ra, để đó tôi dọn cho.

Hạo Thiên đón lấy cái đĩa, khuôn mặt vẫn còn tàn dư của sự sợ hãi, nhưng anh vội gạt mình, nhủ mày, biểu cảm khác lạ:

- Có mùi gì khen khét?

Băng Hạ ngược lên, khuôn mặt biến sắc, chợt nhớ đến cái bếp khi nãy còn chưa tắt...

- Chúng con mời mẹ ăn trưa, mời chị Tiểu Băng và anh bạn trai chị Tiểu Băng ăn trưa! – Đám trẻ ngồi vào bàn ăn, cùng đồng thanh mời thật to.

- Mời các nhóc ăn trưa! – Băng Hạ mỉm cười xoa đầu đứa trẻ gần nhất. Rồi cô quay sang nhìn Hạo Thiên đang ngồi bên cạnh, giục:

- Ăn đi, món ăn ở đây đậm bạc, đừng chê.

Hạo Thiên quay sang, định nói với cô rằng anh không chê, thì hơi bất ngờ khi thấy cô gấp vào bát anh một miếng rau, sau đó cắm cúi vào bát com của mình. Cô ăn rất tự nhiên, không chút e ngại, thỉnh thoảng còn đùa giỡn với mấy đứa nhóc, bỗng trong lòng anh có thứ cảm xúc gì đó đang dâng lên. Anh mỉm môi, lặng lẽ cúi xuống cắn miếng rau. Ngon.

- Ô, mẹ Chi? Món này là món gì mà lạ thế? – Bé Sóc chỉ vào đĩa thức ăn giữa bàn, thắc mắc. Rồi nó chống tay, rướn người lên phía trước để nhìn rõ cái “vật thể cực lạ” phủ một màu đen nhem ấy là gì.

Cô Chi mỉm cười hiền hòa trong khi Băng Hạ và Hạo Thiên chết cứng, miếng com tắc nghẹn ở cổ họng, không nuốt xuống được.

- À, món ấy do chị Tiểu Băng và anh này làm đấy, các con ăn thử đi. Khoai tây xào.

- Ý...của chị Băng làm ạ? Con ăn, chắc ngon lắm.

- Tớ nữa, tớ cũng muốn ăn.

- Cho tớ xin một miếng.

Trong phút chốc, tất cả các món trên bàn đều bị bọn trẻ lãng quên, chúng chỉ chú mục vào mỗi đĩa “son hào hải vị” của Hạo Thiên và Băng Hạ. Cô thậm chí còn chưa kịp lên tiếng can ngăn, vì món khoai cháy ấy thực sự cô không định mang lên, vì cũng chẳng muốn mang tội đầu độc trẻ em, nhưng cô Chi cứ bất mang, thế nên đành phải “dũng cảm” đặt nó lên, cầu mong đừng ai chú ý đến. Vậy mà đám nhóc này không những chú ý mà còn nhảy vào ăn thử. Thế là xong! Hình tượng sụp đổ!

- Oa, chị Tiểu Băng nấu ăn ngon ghê!

Hai “thù phạm” đồng loạt ngóc đầu lên như kẻ tội phạm bị tuyên án tử hình, phút chót lại được miễn án, không thể tin được. Cô đã nghe nhầm hay bọn trẻ này ngây thơ đến mức không thể phân biệt được món nào ngon, món nào dở?

- Bên ngoài hơi cháy cháy, nhưng bên trong rất ngon. Chị Tiểu Băng number one!

Chà, biết nói cả tiếng anh cơ đấy. Băng Hạ nhìn ngón tay cái bé xíu mà bé Sóc vừa giơ lên, bật cười.

- Ngon thì ăn nhiều vào.

Chương 18 (cont)

Đây là hạnh phúc???

-

Bé Sóc dùng cả bàn tay nhỏ xíu xiu của nó, vớ luôn một miếng khoai tây lớn, bỏ vào bát của Hạo Thiên, cười toe toét, để lộ mấy cái răng sún trong cái miệng nhỏ xinh:

- Anh đẹp trai cũng ăn đi, ngon lắm!

- Ủ, anh cảm ơn nhóc.

Hạo Thiên cười, nụ cười dường như chẳng còn băng tuyết nữa. Anh gấp miếng khoai lên, cắn một miếng, e dè, nhỏ nhẹ như mấy tiểu thư đài các. Rồi ngẩng lên, nhìn Sóc, nụ cười cũng tươi không kém, làm Băng Hạ không thể đoán được anh ta có cảm nhận được vị đắng trong miếng khoai cháy ấy không.

- Ngon lắm!

- Anh đẹp trai phải ăn nhiều vào mới béo được, trông anh còi quá! - Bé Sóc chống nạnh, chau mày ra vẻ triết lý phán Hạo Thiên một câu làm anh và cây cơ có cùng độ “đơ”.

- Nhóc nói gì? Anh còi á?

- Vâng. Trông anh gầy quá, chả có tý da tý thịt nào.

- Thế theo nhóc, thế nào mới gọi là có da có thịt?

- Giống chú Lý Đức, béo khỏe béo đẹp – Cô bé Sóc vừa nói vừa làm động tác giống “thần tượng” làm cả bàn ăn cười nghiêng cười ngả, các mẹ thì che miệng cười, Băng Hạ thì vừa lắc đầu vừa cười, còn riêng Hạo Thiên tội nghiệp thì lâm vào cảnh “đơ tập 2”.

Đây....có được gọi là hạnh phúc?

.....

Ăn xong, Băng Hạ và mấy bé gái phụ giúp mẹ Chi dọn dẹp, còn Hạo Thiên thì ngồi lại chơi với mấy bé trai. Nhóc Bi tay ôm chiếc oto đồ chơi, quay sang hỏi Hạo Thiên, bộ mặt nghiêm túc như ông cụ non:

- Anh Thiên, anh thích chị Tiểu Băng à?

Hạo Thiên hơi sững người, tròn mắt. Anh cố nín cười, gật gật đầu:

- Ủ, anh thích chị ấy.

Hạo Thiên cốt chỉ muốn trêu thằng nhóc chút thôi, thế mà nó bặm môi, khuôn mặt hằm hằm trông như dân giang hồ, nó khua tay, vớ lấy con dao sau lưng, lao đến kề vào cổ Hạo Thiên, găm giữ:

- Em cấm anh, chị Tiểu Băng là của em, chỉ một mình em được thích chị ấy thôi, anh có thích thì...để trong lòng đi.

Hạo Thiên ghệt mặt ra, liếc xuống con dao bằng nhựa nằm im trên cổ mình, thiếu chút nữa là lăn bò ra mà cười.

- Ủ ừ, cho anh xin, anh không dám cướp chị Băng của em nữa đâu.

- Anh nói thật chứ? – Thằng bé vẫn chưa tin, dí con dao vào cổ anh mạnh hơn chút nữa.

- Thật. – Hạo Thiên quả quyết chắc nịch.

Nhóc Bi gật gù thỏa mãn, hạ con dao xuống, không quên để lại cho anh cái nguyt sắc lém. Hạo Thiên mỉm cười, kéo thằng bé về phía mình, hỏi:

- Nhóc này, cho anh hỏi, sao em lại thích chị Băng?

- Anh hỏi làm gì? – Thằng nhóc quắc mắt, trong mắt nó, “anh đẹp trai” này vẫn thuộc hàng “tình địch”.

- À....để anh xem có giống anh không.

- Hừm....chị ấy rất xinh.

- Gì nữa?

- Rất vui vẻ, hay cười với tụi em.

- Gì nữa?

- Chị ấy thân thiện với tất cả mọi người.

- Vậy thôi?

- Hừm...chị ấy rất chăm chỉ và ngoan ngoãn, mẹ Lan bảo thế.

- Và...?

- Chị ấy thương tội em

- Hết rồi à?

Thằng nhóc ra chiều ngẫm nghĩ, Băng Hạ là thần tượng của nó và đám nhóc nơi đây, điểm tốt không thể ít như vậy. Nó cố nhào nặn bộ nhớ để xem ở cô còn điều gì khiến chúng yêu quý nữa.

- À! Chị ấy còn chơi đàn rất hay!

- Đàn? – Hạo Thiên nhíu mày – Đàn gì?

- Các nhóc, ăn trái cây thôi nào!

Băng Hạ từ trong bếp đi ra, cầm trên tay đĩa dưa đã được gọt và cắt nhỏ (cô Chi làm), miệng cười tươi. Nhóc Bi thấy cô thì lao đến, quên bém luôn cuộc nói chuyện dở với Hạo Thiên, và cũng chưa kịp trả lời câu hỏi của anh. Hạo Thiên chưng hửng nhìn Băng Hạ quây quần giữa đám nhóc và câu nói hỏi nãy của nhóc Bi, trong lòng bỗng rộn lên những thắc mắc. Băng Hạ chia dưa cho lũ trẻ xong, tay cầm một miếng đến gần chỗ Hạo Thiên, chìa ra trước mặt anh:

- Dưa ngọt lắm

- Cảm ơn – Anh nhận miếng dưa, cười nhẹ.

Ăn trái cây xong cũng là lúc các mẹ dỗ đám trẻ đi ngủ. Thường ngày thì mọi việc luôn diễn ra suôn sẻ vì phần lớn chúng đều đã quen với thời gian biểu ở cô nhi viện, nhưng vì hôm nay có hai khách quý đến, nên chúng cứ vùng vằng mãi không chịu ngủ, cốt để muốn chơi với Hạo Thiên và Băng Hạ thêm chút nữa. Thế là không muốn làm mất giấc ngủ trưa của lũ nhóc, hai người lại phải tham gia vào chiến dịch dỗ ngon dỗ ngọt để đưa chúng lên giường.

- Xong rồi à?

Hạo Thiên ngồi trên chiếc xích đu màu trắng trước hiên, hỏi Băng Hạ khi cô vừa từ trong bước ra.

- Ừ, cũng khá mệt, nhưng vui – Cô cười rồi ngồi xuống chiếc xích đu còn bỏ trống bên cạnh.

Anh nhìn cô, rồi lại nheo mắt nhìn ra khoảng vườn rực nắng bên ngoài, gió hiu hiu nhẹ khiến vài sợi tóc màu hạt dẻ xuê xòa trước trán.

- Tôi không biết cô sống ở cô nhi viện đấy.

- Tôi không sống ở đây. Tôi sống ở gần đây, hồi bé hay chạy qua đây chơi.

- Cô thích nơi đây lắm à?

- Ừ, hồi học ở Thiên Hòa, tôi vẫn thường đến đây chơi với lũ trẻ, nhưng từ khi đến Thánh Huy, tôi ít đến hơn.

- Vì...?

- Nó xa quá.

Hạo Thiên quay lại nhìn cô, khóe môi cong lên thành nụ cười:

- Vậy...từ nay tôi làm tài xế chở cô tới đây nhé?

- Anh tự nguyện sao?

- Ừm. Nhưng chỉ nơi đây thôi.

- Ok – Băng Hạ cười, cô đẩy người cho chiếc xích đu đong đưa, cơn gió mùa thu thổi vào mặt, mái tóc đen nhánh bay lên như điệu.

- À... - Như sự nhớ ra điều gì đó, cô quay lại trách móc Hạo Thiên – Sao hôm nay anh dám nói với đám nhóc anh là bạn trai tôi?

- Chẳng lẽ bạn gái? – Hạo Thiên tỉnh bơ hỏi lại.

- Là bạn thôi.

- Tôi cũng có giới tính chứ.

- Nhưng không nhất thiết phải khai.

- Tôi thích thế - Anh ngang ngược.

Cô phì cười: - Chịu anh, thích nói thế nào thì tùy.

Anh ngao mạn giờ ngón tay trở lên: - 1- 0

Cô cười

Anh cũng cười. ...

.....

- Các con, đến giờ tắm rồi!

Đám trẻ đang quần quýt, dính lấy Hạo Thiên và Băng Hạ như keo sau khi vừa ngủ dậy, nghe tiếng mẹ Mai nói như sét đánh ngang tai. Chúng meo mào, năn nỉ ỉ ôi cho phép được chơi thêm lúc nữa, vì trời đã ngả về chiều, và chúng biết điều đó cũng đồng nghĩa với việc thời gian được chơi với anh và cô chẳng còn bao lâu. Chúng sà vào lòng bà như mấy chú chim non nính bọ, giọng ngọt hơn đường, từng đôi môi nhỏ hồng xinh xấn nhu ra, trông đáng yêu vô cùng.

- Thôi nào, không lằng nhằng nữa, tắm là tắm!

Lũ trẻ trề môi ra, vùng vằng tỏ ý giận dỗi, Băng Hạ nhìn mà mỉm cười, con nít mà, đứa nào không muốn được chơi cơ chứ.

- Thôi được, mẹ bảo chị Tiểu Băng và anh Thiên tắm cho các con nhé?

Thấy tình hình không mấy khả quan, mẹ Mai đành phải xuống nước. Phải dùng cách này thì may ra chúng mới nghe lời.

- Vâng! Yeahhhhh!

Khuôn mặt héo úa, ỉu xiu khi nãy nay được “tươi” bằng câu nói của mẹ Mai liền ngay lập tức trở nên tươi rói như hoa mặt trời, đúng với biểu cảm thương ngày của đám trẻ vô lo vô nghĩ này. Chúng quàng tay lấy nhau mà nhảy tung tung khiến mọi người không giấu nổi nụ cười.

Bé Năm chạy lại ôm lấy Băng Hạ, reo lên thích thú:

- Chị Tiểu Băng tắm cho Năm đầu tiên nha!

- Ủ - Cô gạt đầu, mỉm cười.

“Đoàn quân” cùng nhau đi xuống nhà tắm, Hạo Thiên và Băng Hạ bị đám “giặc tý hon” hộ tống xuống bằng một cách bạo lực nhất có thể. Đứa kéo, đứa đẩy, đứa xô, mặc dù hai người không có vẻ gì là phản đối, nhưng dựa vào tâm lý thì có lẽ đám nhóc sợ hai người sẽ đổi ý. Hạo Thiên gạt gạt tay Băng Hạ đứng trước, khờ sờ:

- Này, tôi không biết tắm cho trẻ con đâu.

Băng Hạ giương mắt nhìn anh, không nói gì, chỉ gạt đầu rồi mỉm cười. Hạo Thiên không hiểu biểu cảm ấy của cô là gì, nhưng dưới sự “áp giải” của binh đoàn nhóc tý, anh muốn ở lại cũng không được, đành miễn cưỡng đi theo. Xem ra đây sẽ là công việc khó khăn nhất mà Thiếu gia từng làm!

Sau khi pha nước tắm, mẹ Mai vỗ hai tay vào nhau nhắc nhở đám nhóc:

- Nào, cời đồ ra!

Bồn tắm sau khi cho xà bông vào, sủi lên những tầng tầng lớp lớp bọt trắng xóa, bông xốp. Mấy đứa trẻ nghịch ngợm nhảy ùm lùn vào bồn, làm bọt tung lên, bắn tùm lùm ra ngoài. Bong bóng xà phòng đa màu sắc bay tứ lung tung, khung cảnh vừa đẹp, vừa ngộ nghĩnh, lại đậm màu sắc trẻ thơ. Băng Hạ tắm cho từng bé, nhẹ nhàng, thuần thực như một cô trông trẻ đảm đang, thỉnh thoảng lại phải rất cố nhắc nhở đám quỷ sứ nghịch ngợm, làm bắn nước tung tóe. Chỉ có Thiếu gia Hạo Thiên là lại lăm vào trạng thái đờ, trạng thái mà tính riêng ngày hôm nay thì anh đã có tần suất “n” lần bị rơi vào.

- Anh đẹp trai, vào tắm đi! – Câu gọi tình nghịch của bé Nhím lúc bấy giờ mới làm cho Băng Hạ sức nhớ đến “anh đẹp trai”, cô quay lại nhìn anh. Còn anh, gãi đầu gãi tai, lúng túng chẳng biết làm gì.

Bé Dầu tây, tình nghịch nhắc chiếc vòi hoa sen, phun tung tóe nước vào người Hạo Thiên, đám trẻ được đà cũng hát luôn đám bọt xà phòng vào người anh, để rồi khi thấy anh ướt như chuột lột, mặt “đần đần”, chúng lại cùng nhau ôm bụng cười ngặt nghẽo, tiếng cười khanh khách giòn tan. Băng Hạ đọc ác cũng chẳng lên tiếng bênh vực, thấy anh đờ ra như vậy cũng phải bật cười. Thật là mất hình tượng quá đi, còn đâu là Thiếu gia Hạo Thiên lạnh lùng cao ngạo, được muôn người cung phụng nữa cơ chứ? Giờ phút này cũng chỉ là một anh chàng trông trẻ nghiệp dư, khờ sờ giữa một rừng đám nhóc tý với bộ dạng mà người khác nhìn vào không – cười – không – phải – là – người.

- Ý! Anh đẹp trai trông như người tuyết ấy, cho chị Tiểu Băng giống vậy luôn, thành “cặp đôi người tuyết”! – Nhóc Cún chỉ vào Hạo Thiên mà kêu lên. Sau đó thì, ôi chao, thật là kinh hoàng khi chỗ xà bông trắng xóa lại được thẳng nhóc siêu quậy ấy trét lên người Băng Hạ.

- Này! Mấy nhóc làm trò gì thế hả? – Băng Hạ đứng bật dậy, quát lên. Hạo Thiên hơi giật mình, bằng ánh mắt khó hiểu, anh nhìn cô đang nổi giận lôi đình, trông vô cùng đáng sợ khiến đám nhóc muốn cười như với anh thì lại tắt lịm, im thin thít, giương những đôi mắt to tròn sợ sệt nhìn cô. Chị Tiểu Băng của chúng tuy bình thường rất vui vẻ, nhưng không có nghĩa là khi nổi giận thì không đáng sợ. Và với trò đùa hơi quá đà vừa rồi, chúng đã lĩnh cảm được mình vừa góp phần làm ngọn núi lửa chuẩn bị phun trào. Chỉ tích tắc nữa thôi.

- Hư quá đi, mấy nhóc có muốn. – Biểu cảm khó chịu trên mặt bỗng dừng lại ngay lập tức trở về bình thường, cô nhún miệng cười, lao đến nô nghịch với đám nhóc –chị phạt cho không hả?

Lũ trẻ lúc đầu còn hơi sững sờ bởi thái độ xoay hơn chong chóng của Băng Hạ, nhưng rồi đứa nào đứa nấy lại cười toe toét, thét ầm ĩ rồi chạy rầm rầm trong nhà tắm. Cô trông trẻ thì chạy đuổi theo đám nhóc, lừa như lừa vịt, mà chúng vẫn chạy tán loạn, không để cho cô bắt. Những khuôn mặt tươi roi rói như thiên thần nô nghịch với nhau khiến Hạo Thiên bỗng có chút suy nghĩ. Cô gái này, tướng bình thường nhưng lại rất kỳ lạ, tướng đơn giản nhưng lại rất phức tạp. cô mang một khuôn mặt thánh thiện trong sáng, nhưng tính cách lại lạnh lùng sắt đá, kiên cường, sắc sảo, đó đã là một nghịch lý. Bây giờ khi nhìn cô gái luôn kiêu ngạo, vô cảm với mọi thứ, vẫn thường mắng anh là ghê tởm mà khiến anh chào thua, lại có thể nở nụ cười dễ thương, thân thiện, và đặt tình cảm yêu thương cho đám trẻ ở cô nhi viện như thế này, bỗng dưng anh cảm thấy.....

Cô gái trước mặt mình, thực ra anh chẳng hiểu gì cả...

Thế mà cứ ngỡ....mình hiểu rất rõ....

- Anh đẹp trai! – Bé Kem bỗng kêu lên – Anh vào đây chơi đi!

Hạo Thiên sực tỉnh, anh cười và nháy mắt với cô bé: - Ok!

Anh chạy vào, cùng Băng Hạ đuổi bắt đám nhóc. Chẳng cần phải biết hay không, thuần thực hay không, cũng chẳng cần giữ hình tượng gì hết, vui là được! Cô nhi viện Thiên Sứ hôm nay đối với tất cả mọi người trong đó đều là một ngày vui, đầy ắp tiếng cười và...

Đây cũng là hạnh phúc!

Bữa tiệc nào mà không có lúc tàn, và bữa tiệc ở cô nhi viện hôm nay cũng không thể là ngoại lệ. Đám nhóc dạt dứu nhau ra ngoài sân tiền hai người, vài bé gái râm rứt khóc thút thít. Băng Hạ ngồi xuống trước mặt chúng, cười xoa dịu dành:

- Thôi nào, chị sẽ còn đến mà, khóc nhè chề thiú, xấu gái lắm.

- Chị nhớ phải đến, không được quên đâu đấy. Bọn em nhớ chị lắm – Bé Nấm không ngừng đưa tay dụi mắt, giọng nói xen lẫn tiếng nấc nghẹn, trông tội tội. Băng Hạ cười, đưa tay lau nước mắt cho bé, hôn lên đôi má hồng rục bầu bình một cái thật kêu.

- Cả anh đẹp trai cũng phải đến đấy nhé!

Hạo Thiên mỉm cười, gật đầu.

Bỗng nhiên nhóc Bi đến gần, khuôn mặt hằm hằm như hồi sáng, dẫm lên chân Hạo Thiên, nhỏ giọng đe dọa:

- Anh hứa là không được lợi dụng được ở gần chị Tiểu Băng mà cướp chị ấy đâu đấy, chị ấy là của em.

Hạo Thiên cười, anh ngồi xuống, bẹo vào má thẳng nhóc.

- Nhớ rồi, thưa “anh” Bi. Sau này lớn lên, em sẽ là một chàng trai tốt đấy!

Cô Bách Lan đến gần, vỗ vai Băng Hạ, cười nhẹ, nụ cười phúc hậu và khả ái:

- Con nhớ đến trường xuyên nhé!

- Vâng! Con chào dì, con về.

- Ủ, về cẩn thận.

Chiếc xe màu bạc từ từ tiến ra khỏi sân cô nhi viện, qua cánh cửa sắt hoen gỉ, Hạo Thiên khẽ liếc nhìn bức tượng thiên thần cũ kỹ, sút mẻ vài chỗ đặt cạnh tấm bảng ghi tên cô nhi viện, khẽ mỉm cười. Hai người đã đi được một quãng, nhưng qua chiếc gương chiếu hậu, Băng Hạ vẫn có thể nhìn thấy các cô giáo và đám trẻ đang đứng bên ngoài, hướng mắt nhìn theo chiếc xe cho đến khi khuất dần. Cô thở dài, đôi mắt trong suốt bỗng trở nên xa xăm, cô đóng cửa sổ xe lại, lặng lẽ đeo lên tai chiếc Mp3, nhắm mắt. Trở lại với Băng Hạ lạnh lùng vốn dĩ, nét xinh tươi dễ thương trên mặt đã tắt từ lâu, tấm màng băng tuyết quay về với khổ chủ.

- Băng Hạ này, cảm ơn cô.

Hạo Thiên dường như rất khó khăn để nặn ra câu nói này, phải đi một quãng xa và suy nghĩ mãi, anh mới cất tiếng một cách khó khăn. Vì Thiếu gia anh xưa nay rất khó để nói lên tiếng cảm ơn một người.

- Cảm ơn cô đã cho tôi đến một nơi như thế này.

Mãi không nghe tiếng đáp lại, Hạo Thiên quay sang bên cạnh thấy chiếc earphone đã yên vị trên tai Băng Hạ từ bao giờ, anh khẽ cười, nhìn về đằng trước và tập trung lái xe.

- Cô không nghe thấy càng tốt. Tôi từ nhỏ đến giờ sống trong sung sướng quen rồi, nên chẳng bao giờ quan tâm đến những mảnh đời bất hạnh như vậy. Cô đã giúp tôi biết yêu thương hơn, tôi phải biết ơn cô nhiều đấy!

Nói ra rồi, anh bỗng thấy lòng mình nhẹ nhõm vô cùng, trái tim bắt đầu đập rộn lên một thứ cảm xúc kỳ lạ, nhưng anh cũng thôi không quan tâm nữa, vì anh đã không còn phủ nhận rằng.....

Anh thích cô gái này.....

Thật rồi...!

Thiên tài cũng không phải là người có thể biết được mọi thứ, như Hạo Thiên, anh không biết rằng khi nghe nhạc, Băng Hạ luôn cho volume ở mức bình thường, không lớn, và như vậy thì lời cảm ơn chân thành từ trái tim của anh, cô đã nghe thấy, rất rõ là đằng khác. Và đã được cô, cũng bằng một cách chân thành, đón nhận nó bằng cả trái tim.

Mí mắt từ từ mở ra, để lộ đôi mắt xám tro trong veo, cô nhìn ra ngoài cửa xe, mặt không biểu lộ cảm xúc, đương nhiên, Hạo Thiên không biết.

9h tối, trên đường cao tốc, một chiếc Ferrari thể thao màu vàng lao với tốc độ cực nhanh, đi ngược chiều với chiếc Koenigsegg CXX của Hạo Thiên. Anh không nhìn rõ và cũng không để ý người trong chiếc xe đó, nhưng người đó lại nhìn rất rõ anh và cả Băng Hạ. Hai chiếc xe lướt qua nhau như vút sáng trong không gian, rồi lại tách ra mỗi người một đường, mỗi người một thế giới vừa được ngăn đôi.

Khi hai chiếc xe cách nhau một quãng xa.

Hàn Phong siết nhẹ chiếc vô lăng, khóe môi nhếch lên nụ cười quý dị, ma quái đến đáng sợ.

“Hạnh phúc quá nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Đây là hạnh phúc?

Ngày mới.

Khoác chiếc cặp lên một bên vai, trước khi bước ra ngoài cùng Tiểu Vy, Băng Hạ liếc cái lịch trên bàn. Thứ 2 đầu tuần.

Là bắt đầu một tuần học mới hiệu quả đối với các học viên chăm chỉ.

Là bắt đầu một tuần ăn chơi mới sung sức đối với các học viên ham chơi.

Là bắt đầu một tuần quậy phá tung bừng mới đối với các học viên nghịch ngợm.

Nhưng chỉ là một ngày mang tên Monday bình thường đối với Dương Băng Hạ.

Vừa bước vào cửa lớp, cái gai trong mắt cô mấy ngày qua nay lại sừng sững trước mắt. Hàn Phong (hôm nay có vẻ đã ít con gái theo hơn) bước vào lớp, mang theo vầng hào quang sáng rực, đủ để thấp sáng đến mọi nơi tối tăm nhất. Nụ cười thiên thần dường như không chỉ lúc này, mà giờ nào, phút nào, giây nào, ngày tháng năm nào cũng được dán trên đôi môi mỏng đó. Thấy Băng Hạ cùng lúc bước vào lớp, anh nhìn cô cười, nụ cười mang dáng dấp của ma quỷ mà lần đầu tiên nhìn thấy nó, cô đã rùng mình.

- Chào buổi sáng! – Lời chào mà Hàn Phong luôn dành tặng cho tất cả các nàng con gái đi theo anh, nay khi tặng cho Băng Hạ thì lại có gì đó như mỉa mai, thách thức. Cô không đáp, thậm chí chẳng thèm liếc chủ nhân của lời chào, bước vào lớp. Anh không hề bất ngờ với cái thái độ đó của cô.

- Vy, Hạ, hôm nay là phiên trực của hai bạn – Lớp trưởng Lâm Ngọc Linh nhìn thấy hai cô bước vào lớp thì đồng dục nhắc nhở, tay phát phơ tờ giấy phân công phiên trực tuần.

Tiểu Vy vỗ mạnh vai Băng Hạ, cô cau có:

- Nghe thấy chưa? Nàng máu lạnh? Hôm nay liệu mà ở lại giúp mình đây, mấy lần trực trước bạn toàn cúp học, người đâu mà khôn thế, để mình trực một gần chết.

Băng Hạ nhủ mày nhìn Tiểu Vy, rồi lại giãn ra. Số lần cô cúp học từ khi chuyển đến Thánh Huy này sao mà đếm hết được, nhưng hình như cũng có một vài lần, Tiểu Vy về nhà rên rĩ kêu mệt như sắp chết đến nơi, mà đã “thăng” được đâu.

- À này các bạn – Ngọc Linh đứng ra giữa lớp, tay phát phơ một tờ giấy, nhưng hình như đó không còn là tờ phân công phiên trực nữa – Sắp đến ngày kỷ niệm thành lập học viện rồi, lớp mình cũng nên có tiết mục gì chào mừng chứ nhỉ?

- Sắp tới rồi sao? Còn bao lâu nữa? – Tiểu Vy tròn mắt hỏi. Nghe có vẻ thú vị đấy.

- Một tháng nữa. – Ngọc Linh đáp. – Nhưng phải chuẩn bị từ bây giờ mới kịp. Nào mọi người, nên làm gì đây?

- Hay diễn kịch?

- Thôi, cái đó nhiều lớp cũng có ý tưởng rồi, “đụng hàng” mất vui. Phải làm cái gì thật đặc biệt ấy.

- Hát hò cũng cũ kỹ lắm rồi, mà lớp mình cũng chẳng có ai là “giọng ca họa mi vàng” cả, lên hát khán giả chạy mất dép.

Cả lớp cười ồm lên. Một nam sinh lên tiếng:

- Hay lớp mình tổ chức thi hoa hậu đi, “hàng độc” đấy!

- Ui dào, đẹp, đẹp, ngán mấy cái trò ấy lắm! – Một nữ sinh khác lè lưỡi.

- Mình thấy cũng thú vị đó chứ, lớp mình khỏi thi cũng biết hoa hậu rồi.

- Theo bạn là ai? – Trương Mỹ Tuệ nghe thấy thế liền giương mắt lên hỏi nam sinh vừa nói. Khỏi phải bàn cãi, đương nhiên nhớ muốn tên mình được nhắc đến trong câu trả lời của cậu ta. Nhưng đáp lại là cái nhìn lăm lét về phía cô gái đang mãi mê ngắm cảnh bằng lăng tím ngắt ngoài cửa sổ, xong cậu ta cười hề hề nhìn Mỹ Tuệ:

- Mình chắc cũng có nhiều người có ý kiến giống mình.

Nhận ra ánh mắt của cậu nam sinh vừa neo đậu trên người Băng Hạ, Mỹ Tuệ tức tím mặt, lườm cậu ta một cái, rồi sấn đến bên hoàng tử để hỏi lại, nó tin mắt anh chàng kia bị “quáng gà”.

- Hàn Phong, nếu lớp ta thi hoa hậu, theo anh ai xứng đáng?

- Phải dựa trên ý kiến đa số chứ em?

- Theo ý chủ quan của mình anh thôi.

- Em – Hàn Phong đáp mà không cần suy nghĩ. Thật tình anh không phải người nịnh bợ, lại càng không phải là người bôi nhọ cái đẹp, thế nhưng cũng vẫn phải chiều lòng cô nàng. Mỹ Tuệ thỏa mãn, lại càng bám riết lấy anh hơn. Nó không biết, mắt tên con trai nào cũng giống nhau, và người đẹp nhất của lớp này chỉ có một, trong mắt ai cũng thế cả.

.....

Canteen. Giờ giải lao.

Băng Hạ chọn một chỗ ngồi khuất góc trong khi chờ Tiểu Vy đi lấy đồ ăn. Cô đeo tai nghe lên, mắt chăm chú đọc cuốn sách dày cộp vừa mượn ở thư viện.

- Tôi ngồi đây được chứ? – Giọng một người con trai vang lên bên cạnh. Vì không để volume quá to, nên Băng Hạ có thể nghe rõ ràng câu hỏi của anh ta, cô vẫn chẳng rời mắt khỏi trang sách, thản nhiên đáp:

- Có người.

Sau câu từ chối cụt lùn ấy, chàng trai kia lại... cũng thản nhiên mà ngồi xuống chỗ ngồi đối diện Băng Hạ. Cô hơi khó chịu ngẩng lên, thật không biết anh ta bị điếc hay quá vô duyên nữa.

- Nghe rõ không vậy? – Câu nói vừa dứt, mắt Băng Hạ như có gai đâm vào dữ dội, Hàn Phong đưa tách cafe lên hóp một ngụm, điềm nhiên:

- Có.
- Vậy sao còn ngồi?
- Vì tôi không thấy người đó đâu cả.

Bằng đôi mắt khinh miệt, cô nhìn anh rồi cúi xuống cuốn sách.

- Bạn tôi sắp đến, ra chỗ khác.
- “Sắp đến” và “đã đến” khác nhau, khi nào bạn em đến, tôi nhường.

Mắt nhìn sách, tai nghe nhạc, nhưng khóe môi vẫn nhếch lên nụ cười khẩy. Tên này mặt dày hơn cô tưởng.

- Máy nghe nhạc có hoạt động không vậy? Vừa nghe nhạc vừa đọc sách mà không mất tập trung ư?
- Nhiều chuyện.

Bằng Hạ nói, nhưng Hàn Phong không nghe thấy giữa cái canteen ồn như chợ vỡ thế này, và cô biết điều đó. Thực sự thì cũng muốn quát lên vào mặt cái tên mặt dày hơn áo chống đạn này lắm, nhưng nghĩ như thế nào rồi cô lại chẳng buồn buông lời. Mặt đã đạn xuyên không thùng như thế thì có nói thế nói nữa cũng chẳng mong hơn được mĩ li mét nào.

Tiểu Vy lách ra khỏi quầy đồ ăn một cách cực kỳ khó khăn để khay thức ăn trên tay mình không đổ, cô đảo mắt xem xét một vòng quanh canteen xem cô bạn thân chỉ cốt đang ngồi chỗ nào. Đã nhìn thấy Bằng Hạ trong chiếc bàn khuất góc, cô mỉm cười tiến đến gần, và khi nhìn rõ được toàn bộ cái bàn thì cũng chẳng khó gì để cô nhận ra một người đang làm kẻ thứ 3 trên chỗ ngồi mà khỏi nói cũng biết là chỗ của cô, lúc nào cũng vậy và luôn luôn như vậy.

- Bằng Hạ! – Tiểu Vy cười nhảy đến, mặc cho chiếc khay toàn sữa là sữa trên tay có nguy cơ chòng chênh sắp đổ.
- Gì thế này? – Bằng Hạ ngạc nhiên – Định bán sữa à?
- Hết bánh bông lan rồi, chỉ còn sữa thôi – Vy phụng phịu, rồi khuôn mặt lại trở nên nhí nhảnh – Uống nhiều cho cao.
- Heo chắc? – Bằng Hạ nhìn cô bạn, mỉm cười, nụ cười thân thiện luôn chỉ dành riêng cho một mình Tiểu Vy.
- Ai thế này? Chỗ của mình mà – Vy quay sang Hàn Phong thắc mắc, giọng pha chút khó chịu. Cô thừa biết anh ta bây giờ là “hoàng tử” của cả đám tiểu thư hám trai, cũng thừa biết có cả đồng con gái mong được anh ta ngồi gần thế này mà không được. Nhưng đáng tiếc thay, mặc dù cùng là con gái, nhưng “đồng con gái” ấy lại không bao gồm cô. Cái thành kiến đối với anh ta ngày đầu nhập học chưa bao giờ phai mờ trong đầu, và hơn thế nữa, anh ta cũng là lý do khiến cô bạn Hạ Tiểu Nhã hiền lành của cô bị đám tiểu thư kia “dân” không thương tiếc. Vậy nên, phải đuổi anh ta ra khỏi chỗ này, là suy nghĩ đầu tiên và duy nhất lóe lên trong đầu Vy. Nhưng khỏi cần cô ra tay, người đã ngửa mặt với anh ta nãy giờ là Bằng Hạ, đã nhìn Hàn Phong bằng nửa con mắt, buông lời:

- Bạn tôi đã đến, biết phải làm gì chưa?

Anh thở nhẹ, uống nốt ngụm cà phê đen, đứng dậy.

- Trả chỗ ngồi cho cô.

Nhìn cái thân ảnh “mảnh mai” của Vương Hàn Phong “lả lướt” bước ra khỏi canteen, Tiểu Vy trề môi.

- Loại con trai đom đóm, đào hoa, nhìn ngửa cả mắt, lượn đi nước trong bao nhiêu. – Rồi cô bé quay sang thắc mắc – Mà sao anh ta lại ở đây? Bạn không đuổi anh ta đi à?
- Đuổi rồi, nhưng mặt dày quá. – Bằng Hạ thản nhiên lật trang sách, mặt không biểu cảm.
- Xì... thật là... – Vy khó chịu ngồi xuống, giờ khay đồ ăn lên, khuôn mặt tươi tắn trở lại – Hạ Nhi, sữa socola, sữa đậu nành, sữa cô gái Hà Lan, sữa Vinamilk, sữa chua, sữa có đường, sữa không đường, Milo, Ovaltine, Nuvita,... bạn chọn sữa nào?

Bằng Hạ nhìn Tiểu Vy với ánh mắt thán phục, khuôn được cả quầy sữa về đây, thật đáng để người khác ngưỡng mộ. Cô thờ ơ nhìn đồng sữa:

- Sữa bò?
- Có ngay! – Vy sốt sắng như người bán hàng thật, lục trong đồng sữa ra hộp sữa bò nguyên chất – Nè!
- Lát bê đồng này về ném vào tủ lạnh, uống được một tuần.
- Ok! – Tiểu Vy chọn một hộp sữa socola, cười híp mắt.

.....

Tan học.

Băng Hạ ngồi trong phòng vệ sinh nữ, bật vòi nước, đợi cho nước được xả đầy chậu. Trường học là nơi huấn luyện con người, phải rồi, và riêng việc trực vệ sinh này cũng là một cách đào tạo đối với con người ít khi đụng đến việc nhà như cô đây. Đụng thì có đụng, nhưng Băng Hạ là một ví dụ minh họa cho câu “Một nhát đến tai, hai nhát đến gáy” mà người xưa vẫn thường áp đặt cho những người cầu thả. Không sai, không phủ nhận, Băng Hạ là người làm việc qua loa cho có lệ, không biết đến từ chu toàn là gì.

Cô bê chậu nước ra ngoài, về lớp học. Phải qua một cầu thang bộ dài dằng dặc, ôm theo chậu nước đầy thật là một việc khó khăn. Mực nước trong chậu đập dềnh, sánh ra ngoài một ít qua từng bước chân dậm mạnh xuống cầu thang của Băng Hạ. Cũng may là cầu thang chỉ có một cái, chứ có nhiều thì nước rải từ phòng vệ sinh, về đến lớp học mà còn đọng lại được mấy giọt thì cũng là điều may mắn lớn. Ông trời ghét cô, đó là sự thật đang dần được sáng tỏ, mình chứng là đây.

Ào.....

Chỉ một bước hụt cầu thang mà chiếc chậu trong tay cô đã đổ ào xuống bên dưới, chỗ nước trong chậu tràn ra ngoài, lênh láng dưới chân cầu thang. Ông giám thị Chu khó tính có cho vàng cũng không bỏ qua vụ này, không làm cho ra ngô ra khoai mới là chuyện lạ. Nhưng giờ phút này thì cái đó không quan trọng bằng việc Băng Hạ đang chuẩn bị bị “hút” xuống bên dưới theo cái chậu, và địa điểm hạ cánh lý tưởng là vùng nước mát mẻ kia.

Nhưng...

Không để cho ông trời “toại nguyện”, một bàn tay đã nắm chặt lấy tay cô kéo ngược lại, bàn tay kia đỡ ngang lấy bờ eo thon nhỏ. Băng Hạ bị mất thăng bằng một chút, sau đó theo quán tính, cô ngã người về phía ân nhân. Một cái gì đó ấm áp, rất ấm áp khi cô vừa tựa vào nó. Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh một người cũng từng mang cho cô cảm giác ấm áp và thân thuộc như thế, một người con trai với đôi mắt xanh lục và chiếc khuyên thánh giá bạc.

Gạt bỏ ngay cái suy nghĩ quái gở, cô quay lại xem người vừa giúp mình là ai. Trong đôi mắt xám lạnh thoáng chút gì đó gần như thất vọng khi người đứng trước mặt cô bây giờ và người hiện diện trong đầu cô khi này không phải là một.

- Đi đứng phải cẩn thận chứ? – Hàn Phong nhíu mày, tỏ ý không vừa lòng. Băng Hạ khó chịu:

- Mặc kệ tôi.

Cô bước nhanh xuống chân cầu thang, nhặt chiếc chậu bây giờ đã không còn một giọt nước lên, bước ngược lên cầu thang để về lại phòng vệ sinh. Hàn Phong hơi nhún vai rồi cũng bước theo cô. Bật vòi nước lên, cho dòng nước xả vào chậu, Băng Hạ ngược lên nhìn Hàn Phong đang đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực:

- Đây là phòng vệ sinh nữ đấy.

- Tôi biết.

- Anh không cảm thấy việc mình đứng ở đây là rất biến thái sao?

- Có. Chút chút.

Băng Hạ nhếch khóe môi lên, một nụ cười nửa miệng tạo thành. Chút chút thôi sao? Chẳng lẽ anh ta muốn cô phải nói thẳng ra là “quá biến thái”?

- Đừng cười như thế. Trông em như đang khinh bỉ điều gì đó vậy. – Hàn Phong nhìn cô, khuôn mặt đanh lại. Anh chưa bao giờ bị một người con gái trao tặng cho cái nụ cười khinh miệt như thế. Và nếu có, anh ta cũng không cho phép.

- Chính xác đấy.

Cô hơi hất mặt thách thức rồi bê chậu nước đi ra ngoài. Đương nhiên, Hàn Phong cũng đi theo. Anh xò tay túi quần, ung dung đi sau Băng Hạ.

- Em khinh bỉ ai?

- Anh.

Anh nhìn vào tấm lưng mỗi lúc một bước xa, cười khẩy.

- Em ve vãn Thiếu gia cũng với cái thái độ này sao?

Không rõ Hàn Phong có làm thế để Băng Hạ dừng lại không, nhưng nếu có thì mục đích đó đang thành công mỹ mãn khi cô dừng lại, quay lại nhìn anh, đôi mắt màu xám tro trong suốt, nhưng rất lạnh.

- Ai ve vãn ai? Nên dùng từ cho cẩn thận.

- Không ve vãn, không lầy lờn, không quỵến rũ, thì bây giờ em có thể vênh vào được như thế hay sao? – Anh, với nụ cười nửa miệng khinh miệt, tiến lại bên cô mỗi lúc một gần.

Băng Hạ chẳng thèm suy nghĩ, đồ ập luôn chậu nước đang bê trên tay thẳng vào người Hàn Phong. Cô hất rất mạnh, từ mái tóc đen bóng mượt cho đến khuôn mặt điển trai, kể cả đôi Converse anh đang đi cũng chịu chung số phận ướt nhèm. Với cách đổ nước “siêu” của Băng Hạ, nếu có chỗ nào trên người anh còn khô ráo thì đó đúng là một kỳ tích đáng ghi nhận.

- Nếu muốn tôi ve vãn, nhìn kỹ xem anh ta có đáng không. Và tôi luôn vênh vào như thế, nhất là với loại người như anh.

Rồi cô quay lưng, trở lại phòng vệ sinh. Không hề ngại ngần khi phải làm công việc này đến lần thứ 3, vì chỗ nước vừa rồi đã được dùng vào một việc không hề ưong phí. Nhìn cái bóng áo trắng ấy khuất sau dãy hành lang, Hàn Phong cười. Nụ cười nham hiểm. Cái nụ cười làm Băng Hạ phải rùng mình nếu nhìn thấy.

.....Chiều.....

“Oh baby I love you

I love you every day....”

Tiểu Vy vừa cúi người lau khoảng nền đá hoa cương ngoài ban công phòng Nhật Long, vừa ngân nga hát. Giọng hát của cô bé nếu không nói là hay thì phải nói là tuyệt vời, trong veo, thánh thót và ngọt ngào hòa vào tiếng gió thổi vi vu, làm đọng đưa giàn hoa tigon bé nhỏ. Hôm nay cô buộc tóc cao, để lộ chiếc cổ thon, trắng ngần. Chiếc cây lau chuyên động nhịp nhàng cùng âm điệu trầm bổng của lời hát. Cô bé vẫn thân nhiên cất cao giọng oanh vàng mà không hề biết có một người vừa vào phòng, đang ngắm nghía cô bé cũng như thưởng thức giọng hát trong veo.

- Tắt đài ngay, trước khi xảy ra án mạng!

Ngừng công việc, ngừng lời hát, Tiểu Vy đứng thẳng dậy, tay chống hông, khuôn mặt cau có, môi dẩu lên trông đến là ngộ.

- Anh không chọc tức tôi thì không sống được à? Ai cũng khen tôi hát hay, có mình anh khác người. Thính giác có vấn đề.

- Giọng cô thế này mà kêu hay, chả biết người ta an ủi hay chính họ mới có vấn đề về thính giác.

Nhật Long thôi không đứng ngoài đó nữa, anh bước vào bên trong, ngả lưng xuống giường. Thực ra thì giọng Vy không đến nỗi nào, nhưng đối với cô bé này thì anh rất tiếc một lời khen chân thành. Tiểu Vy trẻ môi, cô vắt cây lau nhà ngoài ban công, hùng hổ xông vào phòng, ngồi phịch xuống ghế sofa.

- Ở đâu ra cái kiểu đang làm mà lại nhảy vào phòng chủ ngồi thế osin? – Nhật Long đang nằm bỗng ngóc đầu dậy, nhìn Vy đứng kiêu người trái đất nhìn người ngoài hành tinh, nói mỉa.

- Mệt. – Buồng một câu cụt lủn, Vy ngang nhiên đưa tay rót một cốc nước lọc, tu ừng ực.

- Tự nhiên như ruồi. – Anh lườm cô.

- Ruồi hả? Họ hàng nhà tôi đấy. – Cô thì vẫn thân nhiên uống, đáp tỉnh bơ.

- À này – Uống cạn một hơi nước, đặt cốc “cạch” một cái xuống bàn, cô quay lại hỏi Long – Tôi đã làm việc rất chăm chỉ rồi, đến bao giờ mới được lấy lại dây chuyền đây?

- Cô làm việc chăm chỉ, nhưng tôi chưa hài lòng.

- Đợi đến khi anh hài lòng chắc tôi “ngủm” quá. – Cô tiu nghỉu.

- Lúc “ngủm” thì hơi quá, đợi đến khi cô hấp hối thì tôi trả, coi như làm ơn.

- Anh... – Tiểu Vy bặm môi, cô lao đến, giật lấy cái gối bên cạnh anh, thẳng tay đập vào khuôn mặt điển trai – Cho anh chết! Hấp hối nè, hấp hối nè...!

Mỗi chữ “hấp hối”, một đòn lại giáng mạnh xuống người Nhật Long khiến anh cũng muốn “hấp hối” luôn. Anh kêu lên oai oái, vì mình đang nằm, mà Vy lại đang đứng, gối phang xuống tới tấp, khiến anh trong thế bị động không ngồi dậy nổi. Chết tiệt, đàn bà con gái gì mà đánh đau thế?

Đang hăng say chiến đấu, bỗng nàng Vy giật mình khi thấy Nhật Long không còn chống cự cũng như kêu ca nữa. Cô tạm ngừng tay, nhưng vẫn cầm chắc cái gối phang khi Nhật Long giả bộ vùng dậy thì còn có cái mà chống đỡ. Nhật Long nằm yên, không nhúc nhích. Vy cũng hơi hoảng, cô run run đưa tay đến...mũi của anh. Dù là chuyện hơi vô lý, nhưng cũng có thể lắm chứ.

Ngón tay tiến đến mũi Long thật gần, anh nín thở.

- Không thở nữa rồi. – Tiểu Vy cuống lên, cô quăng luôn chiếc gối xuống đất, nhảy lên giường, đẩy Long nằm ngửa ra, lay anh thật mạnh. Khuôn mặt búp bê tái mét.

- Này! Đừng có đùa tôi nữa, dậy đi, anh không thể chết sớm như vậy chứ? Còn chưa trả được dây chuyền cho tôi mà!

Giết một mạng người mà chỉ nhớ đến sợi dây chuyền, cô nàng này đúng là thiếu năng. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Nhật Long đang cố cắn chặt môi giữ cho mình khỏi bật lên cười ngặt nghẽo.

- Này, Phùng Biễn Thái, anh có dậy ngay không??? Đừng có làm tôi sợ!

- Ừ thì dậy! – Mở bừng mắt, thân người mềm như bún của Nhật Long liền nhanh như cắt choàng dậy, trùm lên người Tiểu Vy. Giật bản mình, Vy chẳng kịp đẩy anh ra, và thế là một viễn cảnh 100% màu hồng phủ lên mặt hai người.

Trán kề trán....

Mặt kề mặt....

Môi chạm.....má.....

Đôi má mịn màng, mát lạnh kề với đôi môi của Nhật Long. Tiểu Vy tròn to đôi mắt, ngoài việc nằm im đó thì....chẳng biết làm gì. Nhật Long cũng không khác gì, quá bất ngờ nên thân hình cứ đơ như tượng.

Im lặng....

Khoảng cách gần quá, người này có thể nghe được nhịp tim đang đập rộn rã trong lồng ngực người kia. Hai trái tim đuổi nhau ráo riết, máu trong người Tiểu Vy dồn cả lên mặt khi cô cảm nhận được hơi thở của anh phả vào mặt mình, ấm nóng, và ngửi thấy được cả mùi nước hoa Adidas trên người anh.

Còn anh, chăm chú nhìn Tiểu Vy, thật kỹ. Nước da mịn, đôi mắt to màu nâu sữa trong sáng, môi hồng, mi dài và dày. Cô ta cũng xinh đấy chứ, và cũng có nét giống....Lam Đình của anh....

Cái khung cảnh “romantic” này không thể tiếp diễn mãi được, và Tiểu Vy nhất định không cho phép, cô dùng hết sức đẩy mạnh thân người Nhật Long ra. Khi hai người đã cách nhau một khoảng “tương đối”, cô dùng một tay bưng bên má đỏ ửng vừa được “m” mà giống như vừa bị đánh, kêu ầm lên:

- Anh....sao anh dám....ANH BIỄN THÁI!

- CÔ ĐỀ TIỆN!

- ANH BỆNH HOẠN!

- CÔ HÁO SẮC!

- ANH HÁO SẮC!

- CÔ HÁM TRAI!

- ANH HÁM GÁI!

- CÔ BIỄN THÁI!

- ANH ĐỀ TIỆN!

Nhật Long vùng dậy, ném bịch cái gối vào mặt Vy, bước ra khỏi phòng:

- Không giỡn với cô nữa, dọn dẹp đi!

- Đồ chết tiệt! – Cô gào lên, giãy dụa đập như cá nằm trên thớt. Còn anh thì bước thẳng ra ngoài, không quên đóng cửa cái rầm. Không phải anh tức giận, mà vì anh không muốn cho Vy nhìn thấy cái khuôn mặt đang đỏ rần rần lên như gấc chín của mình.

Tiểu Vy ném cái gối thật mạnh xuống giường, cảm giác như khối xi hết ra khỏi đầu qua tai. First kiss của cô mà lại bị cướp tại đây, lúc này, bởi một cái tên biễn thái, không, phải là cực kỳ biễn thái. Ông trời này muốn tuyệt đường sống con người!!!!

Bấy giờ, có một kẻ cũng chẳng yên ổn hơn cô bao nhiêu, đang đứng bên ngoài ổn định lại nhịp tim một cách vô vọng.

Hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh, Vy hậm hực đi lấy khăn lau để lau bàn học cho Nhật Long dù má phải vẫn chưa thôi đỏ. Cô sắp xếp lại đồng sách vất ngổn ngang trên bàn và bỗng nhận ra khuất sau đồng sách đó là một khung ảnh. Tầm ảnh chụp Nhật Long khoác vai một cô gái – là cô gái được chụp trong những tấm ảnh treo đầy trong phòng số 3 hôm nọ. Vào mùa đông, hai người quấn chung một chiếc khăn len màu đỏ, mình chứng cho quan hệ thắm thiết giữa Nhật Long và cô gái ấy. Hiện diện trên gương mặt hồng rực vì lạnh của họ là nụ cười hạnh phúc, nụ cười mà Vy chưa từng nhìn thấy trên khuôn mặt Long bao giờ. Bỗng dưng Tiểu Vy cảm thấy như trái tim mình bước hẳn một bước, cô im lặng, cắt khung ảnh về chỗ cũ. Chẳng ai nhìn thấy gò má phải của cô đã thôi không đỏ nữa rồi.

Lẳng lẳng kéo ngăn bàn ra để cất mấy cuốn sách, chợt Tiểu Vy giật bản mình, đôi mắt lóe sáng. Trong đó là một sợi dây chuyền, mặt dây là một ngôi sao

nhỏ. Khi xem xét nhiều, Vy thừa biết đó là sợi dây của mình, cô mừng rỡ, lòi nó ra ngắm nghía. Sợi dây không sút mẻ tí gì, cô nắm trong tay, lòng vui sướng không tả xiết. Chắc Nhật Long nghĩ cô chẳng bao giờ lực ngăn kéo của anh ta nên không cắt sợi dây kỹ, cũng phải cảm ơn hẳn. Cô cắt sợi dây gọn vào túi rồi tiếp tục lau bàn, nụ cười vẫn nở rộ trên môi. Cứ nghĩ đến việc sẽ không còn phải làm osin theo điều kiện của tên biến thái đó nữa là cô sung sướng lắm. Nhưng cô bé không hề biết phía sau cánh cửa, Nhật Long vẫn đứng đấy, và qua cánh cửa khép hờ đã nhìn thấy toàn bộ hành động của cô. Không xông vào giật lại sợi dây, anh vẫn đứng nguyên đó mà cười.

“Lấy được rồi sao? Em sẽ làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

1. Bước đầu tiên.

Điệu nhạc réo rất vang lên trong chiếc earphone, vang vào tai Băng Hạ thật nhẹ nhàng, bay bổng. Cô thở nhẹ, âm nhạc đã giúp trái tim cô bình lặng hơn không chỉ bây giờ, mà trong tất cả những khi cô cảm thấy mất bình tĩnh, lúc nào cũng vậy. Cô điem tĩnh lật giờ từng trang sách, đôi mắt đẹp lướt qua từng hàng chữ, rất nhanh, nhưng nội dung của chúng thì đã được ghi nhận vào bộ não.

Tiểu Vy chạy hồng học vào lớp, tay cầm một cuốn báo. Cô chạy rất nhanh, vội vàng lao đến chỗ Băng Hạ như tên bắn. Tiểu Vy giơ cuốn báo ra trước mặt Băng Hạ, gào lên như thể trong đó hiện hữu một thứ gì rất rất kinh khủng.

- Băng Hạ, nhìn này, không thể tưởng tượng được! – Giọng nói xen lẫn hơi thở vì vừa chạy xong, nhưng nào có thể che lấp đi được niềm vui sướng đang lấp lánh trong đôi mắt nâu café trong veo.

- Gì thế? – Trái với cái vẻ sốt sắng như gặp nước sôi của Tiểu Vy, cô nàng máu lạnh kia vẫn chẳng buồn rời mắt khỏi mấy trang sách chi chít chữ, thờ ơ hỏi một câu cho có lệ. Cô chẳng thể đoán được lý do là ký túc xá nữ cháy hay cả học viện Thánh Huy đang cháy. Mà đối với cô thì mấy cái đó cũng chẳng hơn một con gió là bao. Trường cháy thì học trường khác. Nhà cháy thì ở nhà khác.

Tiểu Vy chẳng thể nào kiên nhẫn thêm được, cô bé giật mạnh chiếc earphone ra khỏi tai Băng Hạ, đồng thời đưa tay gấp luôn cuốn sách cô đang đọc. Cô bé dí quyền báo sát mặt Băng Hạ, cuống quýt:

- Này! Đọc đi! Nhanh!

Băng Hạ nhăn mặt, giật cuốn báo từ tay Vy. Cô cũng đã hết kiên nhẫn rồi, nếu cái tin trong đó không phải là một tin thực-sự-động-trời, thì nhất định cô sẽ xông tới, giết chết con bạn thân của mình, đừng hòng cô nương tay, dù chỉ một chút.

Đập vào mắt cô ngay trang đầu tiên là dòng chữ đỏ to đùng, đôi mắt xám tro lập tức mở bừng ra, giờ cô mới công nhận cô bạn mình không hề nói quá.

“TẬP ĐOÀN TRỊNH ÂU HÔM QUA ĐÃ TỚI THĂM VÀ ỦNG HỘ CHO CÔ NHI VIỆN THIÊN SỨ 50.000.000.000”

Cô nhú mày, đôi mắt vội vàng lướt trên những dòng chữ tiếp theo, trong khi Tiểu Vy thì ngồi xuống bên cạnh, chấp tay trước ngực cảm thán.

- Đúng là ông trời có mắt, cuối cùng thì bọn trẻ ở đây cũng đã có cuộc sống đỡ khó khăn hơn trước, thật may mắn!

Hạ tờ báo xuống, Băng Hạ quay sang nhìn Tiểu Vy, cô ấy không hề biết việc cô và Hạo Thiên hôm trước đến cô nhi viện Thiên Sứ, và đương nhiên không thể biết rằng Trịnh Âu bỏ tiền ra ủng hộ cho nơi ấy nếu nói không có sự góp sức của cô thì cũng không đúng. Dẫu là rất ít, nhưng cô cũng có chút gì đó vui vui khi giúp đám trẻ ấy sống vui vẻ và ấm no hơn, chứ không đơn thuần chỉ là đến chơi với chúng như trước.

“...cô đã giúp tôi biết yêu thương hơn, tôi phải biết ơn cô nhiều đấy.”

Cô mỉm cười với tán cây Băng lăng bên ngoài.

Không biết ai phải biết ơn ai đây?

.....

Hôm nay Tiểu Vy đến nhà Nhật Long như mọi lần, và nếu trước khi đi, cô nàng ấy không năn nỉ i ôi đến độ cái lưỡi dèo quánh như sắp gãy, rằng Băng Hạ làm ơn làm phúc ra ngoài mua giùm cô một cái móc treo cặp thay thế cho chiếc móc hôm trước nàng ta làm rụng, thì còn lâu, còn lâu Băng Hạ mới phải đội nắng ra cửa hàng đồ lưu niệm tí trên phố, mà lại đi bộ thể này.

Ông mặt trời có vẻ rất thích thú với việc làm khổ người dân với cái nắng như thiêu như đốt, Băng Hạ sau khi chọn được cái móc hình gấu Pooh cực ngộ, cô lướt đi thật nhanh trên đường dưới cái nóng bỏng rát da. Mặc dù Tiểu Vy luôn miệng kêu ghen tỵ với làn da “trắng không tỳ vết, ra nắng mấy cũng không thể nào đen” của Băng Hạ không ngớt, thì cô cũng chẳng đại gì đứng dưới cái nắng 40 độ này để chứng tỏ da mình không bắt nắng cả.

Cô nheo mắt phóng vù cái qua đường mà chẳng cần để ý đèn giao thông là màu gì, cũng chẳng thèm để ý xem có xe không. Bỗng một chiếc Audi mui trần bóng loáng phóng tới, nhanh như gió, tốc độ phải 80 km/h là ít. Thấy Băng Hạ lao nhanh tới đầu xe mình, chiếc Audi hoảng hồn bấm còi rồi rít. Nhưng khi cô còn chưa kịp nhận ra chuyện gì thì con Audi đẹp rạng ngời ấy đã quẹo tay lái, đâm sầm vào cột đèn giao thông. Và với cái tốc độ từ thần, thì một điều hiển nhiên mà ai cũng đoán ra là đầu xe nó sẽ chẳng còn nguyên vẹn được nữa.

- Này! Con kia, không có mắt à? Muốn tự tử thì chọn chỗ khác, ông mày đây chưa muốn vào tù!

Một người thanh niên từ trong chiếc Audi bước ra. Khuôn mặt rõ thư sinh, quần áo là lượt trắng tấp, ấy thế mà không ngại ngần buông ra đầy rẫy những câu chữ. ừ. i thế để miệt thị Băng Hạ. Mặc cho trời vẫn nắng, người vây quanh mỗi lúc một đông. Băng Hạ thì chỉ khoanh tay ung dung nhìn gã ta, giống như muốn xem ngoài việc buông mấy câu nhục mạ, thì hắn còn làm được gì cô nữa.

- Con này, mày làm xe ông mày ra thế này mà không xin lỗi lấy một câu còn đứng đây à? – Gã thanh niên chỉ thẳng vào mặt Băng Hạ quát lên. Cô nhếch mép cười khinh, quay gót bước đi. Đàn ông con trai mà giọng the thé chua ngoa, chẳng khác gì mấy bà bán cá ngoài chợ.

- A con ranh! Mày định đi dễ dàng thế á? – Hắn lao đến túm áo Băng Hạ lôi lại, gờ tay lên như định tặng cho cô cái tát thì bị cô giữ chặt lấy. Đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào hắn không chút sợ hãi, ngược lại còn khiến hắn sợ.

- Đừng có tự xưng là ông người khác, ông tôi để so sánh với cái loại đáng khinh như anh thì không biết phải giấu mặt vào đâu mới hết xấu hổ.

- Mày...!

- Dừng lại đi!

Một chàng trai đẹp tựa thiên thần rẽ đám đông bước tới, dưới ánh nắng trong suốt, vẻ đẹp ấy như tỏa sáng, lấp lánh như viên ngọc làm chói mắt người.

- Bao nhiêu? Nói, tôi cần.

Trong mắt gã thanh niên như vừa lóe lên một đốm sáng, hắn ta ngay lập tức buông tha Băng Hạ, tiến đến bên Hàn Phong, khuôn mặt trông giống hệt con chó chuẩn bị được chủ cho ăn.

- Anh bạn, trông anh cũng là người hiểu biết, theo anh thì thành quả cô gái kia vừa tạo ra thì bao nhiêu mới thỏa?

Hắn nói rồi chỉ tay về phía chiếc Audi mui trần đang nằm ngoan ngoãn dưới chân cột đèn, với cái đầu bị móp cực kỳ thảm thương.

- Đủ chưa? – Hàn Phong chẳng thèm liếc chiếc xe lấy một cái, rút trong túi ra một xấp tiền trắng tấp, cố tình xòe ra, cho gã kia thấy rõ mồn một từng con số in trên tờ giấy bạc.

- Đủ, đủ rồi! – Hắn gạt đầu lia lịa, đưa tay định đón lấy xấp tiền thì Hàn Phong nhanh hơn, anh ném chúng xuống đất. Một con gió thổi qua, từng tờ tiền bay tán loạn khắp nơi. Tên kia vội vàng cúi xuống nhặt nhanh từng tờ rơi trên nền đất, bộ dạng bây giờ lại y hệt tên ăn xin vừa được người ta bố thí cho. Thật tội nghiệp!

Băng Hạ này giờ đang đứng xem kịch hay giữa một tên tham lam đáng khinh và một tên thích chứng tỏ mình là “anh hùng cứu mỹ nhân”, liền bị tên “anh hùng” đến kéo đi, ấn vào chiếc Ferrari vàng. Chiếc xe phóng đi như gió dưới ánh nắng vàng nhạt, chẳng kịp để cô hé răng phản kháng câu gì.

.....

- Này, tôi giúp em thoát khỏi tên bệnh hoạn ấy, em không cảm ơn tôi được một câu à?

- Tôi đâu nhờ anh. – Băng Hạ thản nhiên.

- Không nhờ, nhưng tôi thừa biết trong túi em không đủ tiền để đền cho con xe ấy. – Khóe môi Hàn Phong nhếch lên nụ cười ngạo nghễ.

- Tôi không phải việc gì cũng cần đến tiền như anh.

- Vậy nếu tôi không đến, em sẽ làm gì với hắn? Loại dai như đĩa xôi ấy sẽ không cho em đi dễ dàng đâu.

- Làm gì là việc của tôi. Từ nay đừng làm những việc dư thừa rồi lại bắt người khác cảm ơn nữa.

- Được rồi – Hàn Phong thở dài, tay xoay nhẹ vô lăng – Xin lỗi đã làm một việc dư thừa ảnh hưởng đến em, vậy có thể cảm ơn tôi một câu không, rồi sẽ không có lần thứ hai nữa?

- Không biết đánh vần. – Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, để nói gã thanh niên vừa rồi dai như đĩa xôi, thì Hàn Phong này cũng không kém phần long trọng. Chẳng hiểu anh ta muốn mang lời cảm ơn của cô về nhà đóng khung lồng kính rồi treo lên tường hay ghi âm nó lại rồi cất vào hòm kỷ vật nữa.

- Không cảm ơn, vậy mời tôi một tách cà phê nhé? – Anh nhìn Băng Hạ, cười. Đôi mắt màu xanh biếc lơ lơ thấy được sự chân thành. Thấy Băng Hạ vẫn im lặng, anh quẹo tay lái vào một con đường giữa ngã ba trước mặt.

----Café Phố Hoa----

Quán cà phê mang tên Phố Hoa này mang lối kiến trúc cổ điển nhưng vẫn rất trẻ trung và hiện đại. Không khí ấm áp cùng những bản nhạc trữ tình nhẹ nhàng sâu lắng khiến nơi đây trở thành chỗ tụ tập không thể thiếu của tất cả mọi tầng lớp, mọi lứa tuổi. Gam màu nâu nhẹ - màu của cà phê tràn ngập, làm gam màu chủ đạo chính, tạo cho quán một điểm nhấn riêng, một nét riêng mà chỉ có ở Phố Hoa.

Cửa mở, một đôi nam nữ bước vào, ngay lập tức thu hút gần như hết ánh mắt của tất cả mọi người trong quán, từ bồi bàn đến khách, tuy biết là rất sỗ sàng nhưng chẳng ai còn đủ tỉnh táo để chuyển ánh mắt đi nơi khác được nữa. Quán cà phê không phải là tối, nhưng khi đôi nam nữ ấy tiến vào, cả quán lập tức bừng sáng thêm, như thể được thắp thêm cả chục cái bóng điện. chàng trai với mái tóc đen tuyền bóng bệ, áo sơ mi kẻ sọc caro đỏ đen, quần jeans xanh. Cô gái thì mặc chiếc váy trắng đến đầu gối, áo jilê ngắn ngang eo, trông vừa dịu dàng nữ tính, nhưng cũng không màu mè và yếu điệu thái quá.

Họ chọn chỗ ngồi gần cửa sổ. chàng trai giơ tay lên gọi phục vụ. Một cô gái tết tóc hai bên, mặc bộ đồ in nhãn hiệu Phố Hoa, bước đến, mỉm cười dễ thương với hai người:

- Quý khách dùng gì ạ? - Cà phê đen - Capuchino.

Cô gái gật đầu bước đi. Hàng chục con mắt đổ dồn về phía hai người như thế, nhưng có lẽ chẳng ai để ý thấy từ khi họ bước vào đến khi phục vụ bàn mang đồ uống đến, chưa có ai nói với ai câu nào.

2. Miền ký ức mang tên một cô gái.

Đáng lẽ ra, hôm nay Tiểu Vy sau khi đã lấy (trộm) được lại sợi dây chuyền yêu dấu của mình, thì sẽ nằm lì ở nhà, mặc cho tên biến thái kia có kêu réo như thế nào cũng không đến đây nữa. Thế nhưng khi đang định thảnh thơi nằm lên giường, nghe nhạc, đắp dưa chuột và... ăn sữa chua, thì cô nàng chợt nhìn thấy chiếc áo sơ mi nam mà lần trước Nhật Long cho cô mượn về nằm lẫn lóc trong góc tủ quần áo mà mấy lần cô định đem trả nhưng quên khuấy. Tặc lưỡi, Tiểu Vy đành xách chiếc áo đến nhà Nhật Long trả, vì cô biết chắc chắn trả nó trên trường thì sẽ có chuyện không lớn, mà cực kỳ lớn. Nhưng chuyện cái áo lại chưa phải là lý do duy nhất. Thời gian qua mang tiếng là làm osin, nhưng cô cũng đã có lúc rất vui, bây giờ ngừng lại bỗng dưng cô lại thấy thiếu thiếu và hụt hẫng. Con người thật lạ, đáng lý ra khi lấy được lại thứ mình muốn, thì Tiểu Vy phải rất vui, nhưng cô lại gạt bỏ nó sang một bên để tiếp tục làm khổ mình. Tự cốc vào đầu mình một cái, Vy vừa lúi húi lau nhà vừa nguyên rủa mình điên khùng hết mức, cô nhất quyết sau ngày hôm nay sẽ nghỉ làm.

Chiếc điện thoại trong túi quần bỗng rung liên hồi, Vy mở máy.

- Dưa chuột. – From Nhật Long.

Cô nhúm mày reply lại, tên này đúng là thừa tiền, không dừng lại nhắn mấy cái tin nhảm nhí.

- Gì? - Dưa chuột. – Tin nhắn tiếp tục gửi đến, cùng một nội dung. - Tôi đây, anh muốn gì? - Dưa chuột. - Tôi hỏi anh muốn gì? - Dưa chuột.

Tiểu Vy cảm thấy mình chuẩn bị phát điên, cô nhấn mạnh như muốn thủng cả màn hình cảm ứng Iphone.

- Tôi biết rồi, đừng có gọi tôi nữa, anh muốn gì?

Vẫn là nội dung ấy: - Dưa chuột.

Điện thoại reo, Nhật Long ngay lập tức bắt máy, câu alo còn chưa kịp bật ra khỏi cổ họng...

- Này! Anh điên à? Thiểu năng hay tâm thần phân liệt? Tôi hỏi anh muốn gì sao cứ gọi “dưa chuột” mãi thế? – Chẳng cần nhìn cũng biết Tiểu Vy ở đầu dây bên kia đang điên đến thế nào, tiếng quát của cô vang khắp nhà, vọng lên cả phòng Nhật Long trên tầng. - Thế cô mù hay không biết dịch chữ? Tôi nói muốn dưa chuột, mang tôi đĩa dưa chuột lên đây! -

Tiểu Vy nín bật, đầu nghi ngút khói đen. Chiếc điện thoại trên tay Nhật Long đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng “tút, tut”. Anh tắt máy, nằm lăn ra giường nỏ một tràng cười ngặt nghẽo như sấm, chộc tức con nhỏ này đúng là công việc thích thú nhất của anh từ trước đến giờ.

“Rầm”, cánh cửa mở bật ra khi Long còn chưa kịp tắt tiếng cười. Do lực đẩy quá mạnh, cánh cửa đập rầm cái nữa vào bức tường kế, đến Nhật Long ngồi trên giường còn cảm thấy giường mình... rung. Ho khan một tiếng, anh hất mặt ra vẻ hách dịch ra lệnh cho Tiểu Vy đặt đĩa dưa lên bàn. Cô bé ngoan ngoãn nghe theo, mâu thuẫn với cái đập cửa như Hecquyn khi này, Vy lại không nói không rằng, khuôn mặt hiện hữu một thứ cảm xúc rất lạ.

Café Phố Hoa

- Em còn muốn uống gì nữa không? - Không. – Băng Hạ đáp gọn, nâng tách capuchino lên uống. - Em thật khó gần đấy, ghét tôi lắm à? – Hàn Phong nghiêng đầu, tay cũng nâng ly cà phê đen lên miệng, đôi mắt xanh biếc thoáng chút thất vọng. - Phải. - Lý do? - Không biết. - Hmmm, nhưng tôi lại thích cái kiểu kiêu ngạo lạnh lùng ấy của em, lạ thật. – Anh hơi nhún vai, mỉm cười. -

Băng Hạ bỗng dưng lại thấy mình có chút gì đó giống với mấy cô nàng trong mấy bộ phim tình cảm Hàn Quốc suốt mướt, cứ tỏ chút thái độ hơi vô lễ với mấy cái chàng công tử ham thích của lạ này là y như rằng được họ để ý đến từng milimet. Với ai thì là phúc ba đời, nhưng với cô thì chỉ tóm gọn trông hai

chữ “phiền phức”. Hạo Thiên cũng thế, Hàn Phong cũng vậy. Nhưng trong đôi mắt xanh lục của Hạo Thiên, cô còn nhìn thấy chút đồng cảm và chân thành, còn với Hàn Phong, cô khinh bỉ còn không hết.

- Em và Trịnh Thiếu gia có quan hệ như thế nào vậy? – Đôi mắt toát ra ánh nhìn u ám, Hàn Phong lặng lẽ khuấy ly cà phê, nhìn Băng Hạ hỏi dò. - Điều tra à? - Em thích nghĩ như thế nào cũng được. - Chẳng có gì cả. – Cô khoanh tay trước ngực, ngả ra sau ghế. - Thật chứ? - Tin hay không, tùy. - Nhưng... tôi cảm thấy có nhiều lúc không giống như thế. - Giống như thế nào? - Người yêu.

Cô cười khẩy.

- Vậy cứ nghĩ thế đi.

Bỗng một bé gái chừng 9,10 tuổi, tay cầm giỏ hoa lần la đến bàn hai người đang ngồi. Cô bé buộc tóc hai bên, mặc chiếc váy xòe in hoa hơi cũ, giỏ giỏ hoa lên tươi cười mời chào.

- Anh chị mua hoa giùm em với, hoa hồng rất tươi đấy ạ.

Và giống như thói quen nghề nghiệp, cô bé không để ý đến thái độ bất thường của đôi nam nữ mà ngay thơ “bồi” thêm một câu:

- Những người yêu nhau thường mua hoa hồng tặng nhau, anh mà tặng chị ấy hoa hồng, chị ấy sẽ rất vui đấy ạ!

Cô bé bán hoa lém lỉnh đã quá quen với hình ảnh sau khi nghe mình nói, chàng trai thường vì sĩ diện, kiêu hãnh móc tiền ra mua hoa cho cô bé, còn cô gái thì e lệ cười mỉm chỉ, nhận bó hoa. Thế nhưng hôm nay thì khác, chàng trai còn chưa kịp nói gì thì cô gái xinh đẹp vừa nghe xong lời “tiếp thị” của cô bé đã ngay lập tức đẩy ghế đứng dậy. Nó không hề biết lời mời chào vô ý của mình là một sự sỉ nhục lớn đối với Băng Hạ, và hiển nhiên, chẳng ai còn ngồi lại mà nhận hoa của cô bé nữa.

Băng Hạ toan bước ra khỏi quán, liền bị Hàn Phong kéo giật lại. Anh mỉm cười nhắc nhở:

- Em mau quên thế? Chẳng phải đã nói sẽ mời tôi sao? - Tôi có nói thế à? – Băng Hạ dùng nửa con mắt nhìn anh, cười nửa miệng.

Nhìn nụ cười đắc ý trên đôi môi mọng của Băng Hạ, Hàn Phong mới chợt nhớ ra, từ “mời” đó là từ miệng anh nói. Vì thấy cô im lặng, không phản bác, cộng với thái độ ngoan ngoãn bước vào quán cũng với anh làm anh lầm tưởng cô đã đồng ý. Bây giờ nhìn thấy cô như vậy, anh mới thấy rằng mình đã ngộ nhận, và hơn nữa, chính cô lại dùng cái sự ngộ nhận ấy để chơi lại anh.

Bàn tay bất giác rời bỏ cánh tay trắng muốt của Băng Hạ, anh cười, nụ cười khờ khạo.

- Tôi thua. Em giỏi thật.

Nhìn bóng Băng Hạ khuất sau cánh cửa xoay của tiệm cà phê, cô bé bán hoa áy náy quay lại nhìn Hàn Phong, thầm mong anh đừng vì chuyện ấy mà trút giận lên nó.

- Không phải em đã làm chị ấy bỏ đi chứ ạ?

Trái với suy nghĩ của con nhỏ, Hàn Phong nhìn bộ dạng khúm núm của nó, bật cười:

- Không đâu, chị ấy cọc cằn như thế đấy, không phải lỗi của em. - Em xin lỗi. – Cô bé lí nhí. - Không phải lỗi của em mà. Em tên gì? - Dạ, Thùy Nhi. - Được, Thùy Nhi, anh sẽ mua hết chỗ hoa này cho em, đồng ý không? - Dạ, được! – Cô bé gật đầu, cười rạng rỡ.

Bên ngoài cánh cửa, Băng Hạ đã nhìn thấy hết những gì vừa xảy ra giữa Thùy Nhi và Hàn Phong, cô quay lưng bước thẳng, mặt không chút dao động.

.....

- Này, biến thái! – Tiểu Vy gọi Nhật Long khi anh đang ung dung đưa miếng dưa chuột lên miệng. - Hà? - Anh...ừm...có thể kể cho tôi nghe về....cô gái hôm trước không? Cái cô mà...ừm...chụp ảnh trong căn phòng số 3 ấy.

Nhật Long hơi giật mình, anh quay lại nhìn Tiểu Vy. Còn cô thì phải rất khó khăn mới mở miệng ra được. Vy chỉ có một suy nghĩ rất đơn giản rằng, từ ngày mai cô không còn làm ở đây nữa, nên muốn biết những điều mình thắc mắc bao lâu nay. Và từ khi cô đến nhà Nhật Long làm, đây là điều không những cô thắc mắc, mà còn khiến cô phải chịu một nỗi oan ức.

- Cô muốn biết sao? – Nhật Long trầm giọng, đôi mắt hơi buồn. - Ừ? – Tiểu Vy mỉm cười gật đầu, khuôn mặt thấy rõ hai từ “háo hức”.

Anh cười buồn, tựa lưng vào gối, ánh mắt xa xăm. Hồi tưởng lại dòng ký ức đã chôn vùi suốt mấy năm qua, đối với anh là một điều không khó, vì anh vẫn thường lật nó lại xem mỗi khi buồn. Và bởi vì nó là một con dao hai lưỡi, nên mỗi lần nhớ thương vô vọng lại là một lần đau đớn đến xé lòng.

Cha mẹ Nhật Long có hai người bạn rất thân từ hồi học tiểu học, một nam một nữ. Khi họ kết hôn, bốn người đã giao hẹn với nhau rằng nếu hai gia đình sinh con một nam một nữ sẽ cho hai con kết thành đôi. Nhà họ Phùng sinh một nam, nhà họ Hoàng sinh một nữ, và hiển nhiên Phùng Nhật Long và Hoàng Lam Đình đã trở thành vợ chồng từ khi còn là bào thai trong bụng mẹ.

Lớn lên, Lam Đình và Nhật Long lại thân thiết với nhau, đi đâu cũng có nhau, dần dần sinh ra tình cảm lúc nào không hay. Vào lần sinh nhật thứ 13 của

Lam Đình, Nhật Long đã ngó lơ yêu cô. Tuy hai con còn bé nhưng Phùng gia và Hoàng gia không hề ngăn cấm, không những tác hợp cho hai người, còn hứa hẹn rằng khi tốt nghiệp ra trường, một đám cưới hoành tráng sẽ được tiến hành.

Nhưng, ...trở trêu thay, khi đang hân hoan trong niềm hạnh phúc thì Lam Đình nhận ra mình mắc một căn bệnh nan y, Hoàng gia tức tốc mau chóng đưa con gái sang Mỹ chữa trị. Nhật Long rất buồn, anh hứa sẽ đợi đến khi nào Lam Đình chữa khỏi bệnh, và về bên anh.

Nhưng, ...cuộc đời vốn rất nghiệt ngã, ngay cả việc tồn tại chữ “nhưng” cũng là một việc rất độc ác. Lam Đình mất. Mặc dù cô bé còn rất trẻ. Còn chưa đầy 20 tuổi.

Khỏi phải nói, khỏi phải thừa nhận, khỏi phải nhắc lại cũng biết Nhật Long đau đớn đến thế nào. Lam Đình là cô gái tốt, là mối tình đầu của anh, mất cô, anh không thể tìm cho mình được một lý do để sống tiếp. Được sự động viên của cả cha mẹ mình lẫn cha mẹ Lam Đình, anh mới trở về được quỹ đạo vốn có dù trái tim chưa lành hoàn toàn. Và sau những giọt nước mắt khóc thương cô, suốt ba năm qua, Nhật Long chưa hề chảy xuống một giọt nước mắt nào nữa.

- Anhyêu cô ấy lắm à?

Tiểu Vy sau khi nghe hết câu chuyện, ngập ngừng hỏi. Hỏi ra rồi, cô mới thấy thừa thãi, vì đôi mắt đượm một nét buồn man mác, và khuôn mặt thê lương ảm đạm của anh cũng đã trả lời giúp cô rồi.

- Phải.

Cô mím môi, bỗng dưng cảm thấy trái tim mình như có mấy mũi dao, không thương tiếc mà đâm vào thật mạnh. Cô không ngờ được rằng, trái tim anh từ lâu đã khắc tên, và bóng hình một người con gái, một người con gái hoàn mỹ, tốt đẹp, một người con gái khỏi cần nhìn và so sánh cũng biết rằng cao hơn cô, một người con gái dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể với tới. Một niềm cảm xúc không tên bỗng len lỏi vào trái tim bé nhỏ, Vy chợt cảm thấy buồn. Buồn vì một cô gái toàn vẹn như thế lại sớm lìa đời, hay còn buồn vì lý do nào khác? Người con gái kia tuy không còn tồn tại trên đời, nhưng hẳn là cô ấy đã rất hạnh phúc, và hiện tại thì vẫn rất hạnh phúc.

Tiểu Vy nghiêng nghiêng đầu, cố gắng cười thật tươi hết mức. Cô cầm lên một miếng dưa, đưa cho Nhật Long.

- Đây, anh ăn đi, dưa ngon lắm. Tôi ghen tỵ với cô Lam Đình gì đó đấy, có một chàng trai yêu mình như thế này, hẳn cô ấy hạnh phúc lắm.

Tiểu Vy nói mà cảm thấy cổ họng mình đang run lên, nụ cười bắt đầu có sự gượng gạo góp mặt.

- Ừ.

Nhật Long mím cười theo, anh nhận miếng dưa rồi lại đặt nó xuống. Anh bước xuống giường, ra khỏi phòng, không quên để lại cho Vy câu nói:

- Tôi đi WC.

Hứng nước đầy vào hai bàn tay, Nhật Long hất hết nó lên mặt. dòng nước lạnh khiến cơ mặt anh dần ra, làm anh tỉnh táo hơn. Bao năm qua, anh chưa bao giờ kể chuyện Đình Đình ra cho ai cả, thế mà hôm nay lại lục lại ký ức, kể nó ra cho Tiểu Vy nghe. Anh không thể hiểu nổi chính mình, không biết rằng cô nhóc đó có hiểu tâm trạng anh hay không, hiểu tình cảm của anh hay không mà lại lôi chuyện Đình Đình ra kể dễ dàng như một mẩu chuyện tiểu lâm như thế. Anh điên rồi, điên thật rồi!

Còn lại mình Tiểu Vy trong phòng, cô không ngại ngần mà phô hết khuôn mặt buồn rười rượi ra. Buồn mà không biết tại sao mình buồn. cô đứng dậy, đi về phía ngăn kéo. Cô cứ đứng đó thật lâu, ánh mắt không rời khung ảnh đặt trên bàn, không rời khuôn mặt xinh đẹp của người con gái tuyệt mỹ ấy. Một lát, cô đưa tay mở ngăn kéo, rút trong túi ra sợi dây chuyền và đặt vào đó. Ngôi sao nhỏ mỉm cười lấp lánh với cô, có vẻ nó rất vui khi được trả lại vị trí cũ.

“Em sẽ ở lại đây.....mãi.cho đến khi nào.....anh không cần và đuổi em đi...”

3. Nhận ra

“You're always on my mind

All day just all the time

You're everything to me

Brightest star to let me see”

- Alo? – Băng Hạ nhấn vào nút nghe, áp con “đế” lên tai và theo thói quen vẫn không nhìn tên người gọi.

- Chào em, cho anh làm quen nhé?

- Không quen.

- Thì không quen mới phải làm quen chứ?

- Không thích.
- Anh manly, đẹp trai lắm.
- Không quan tâm.

Đầu dây bên kia có thể nghe thấy tiếng cười nhẹ.

- Đùa tí cho vui, tôi đây.
- Tôi là ai?
- Không nhớ tôi à?
- Không.
- Tôi họ Trịnh.

Khựng lại 2s, một nụ cười mỉm nhẹ lướt qua bờ môi Băng Hạ, cô hỏi, giọng đã bớt lạnh lùng đi phần nào.

- Trịnh Thiếu gia, có việc gì không?
- Tưởng cô mất trí nhớ rồi chứ?
- Chuẩn bị thôi.
- Ừm...đi ra ngoài với tôi đi.
- Đi đâu?
- Dạo.

Ngước lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường, Băng Hạ “ừ” một tiếng, rồi gác máy, đi thay quần áo. Cô không phải lúc nào cũng dễ dàng đồng ý với lời có thể gọi là mời đi chơi của một chàng trai như thế này, nhưng là Hạo Thiên nên cô cũng không băn khoăn lắm, với lại, cô cũng còn nợ anh một lời cảm ơn. Về việc đã giúp đỡ cô nhi viện Thiên Sứ.

Hạo Thiên nằm trên giường, tay xoay xoay chiếc điện thoại mặc dù đầu dây bên kia đã tắt từ lâu.

“Chào em, cho anh làm quen nhé?”

Anh tự cười bản thân mình, chẳng biết từ bao giờ anh lại biết đùa thế nhỉ?

Thành phố về đêm lung linh ánh đèn, sầm uất, nhộn nhịp hơn ban ngày rất nhiều. Ban ngày vừa nắng lại vừa bụi, ngột ngạt, oi bức. Nên người ta chọn thời điểm thành phố lên đèn để lũ lượt kéo nhau ra ngoài cũng là lẽ hiển nhiên. Một cơn gió thu mát lạnh thổi tung mái tóc đen mượt, Băng Hạ vuốt nhẹ nó lại, quay sang Hạo Thiên nói lên lời cảm ơn mà cô đã chuẩn bị sẵn.

- Vì...? – Hạo Thiên ngây ngô hỏi lý do.
- Đừng nói vụ quyên góp tiền cho cô nhi viện không có tay anh nhúng vào? – Băng Hạ nguyệt anh.
- À....thì cũng có – Anh cười trừ, tay gãi đầu, bộ dạng giống hệt chàng trai tuổi teen mới lớn, lần đầu nói chuyện với con gái – Chút ít thôi mà.
- 50 tỷ đấy – Cô nói như nhắc nhở, như thể cô sợ anh quên mất số tiền mình ủng hộ cho nơi ấy là bao nhiêu. Mà cũng phải, số tiền đó đối với cô, với đám nhóc nghèo khổ là rất lớn, nhưng đối với Hạo Thiên lại chẳng thấm thía vào đâu, mà đối với Trịnh Âu lại chẳng là gì.
- Tôi...thấy quý mến lũ nhóc, nên làm thế. Những mảnh đời bất hạnh, bị cha mẹ ruồng bỏ từ khi còn bé như vậy, những người may mắn như tôi không giúp được gì, coi như đây là món quà tôi tặng cho chúng.
- Băng Hạ không nói gì thêm nữa, cô ngẩng mặt lên trời, hít thật sâu luồng khí mát lạnh căng tràn lồng ngực.
- Đến khu vui chơi không? – Bất chợt cô quay sang hỏi anh.

Khu vui chơi Ura Park

Vào đây, người còn đông hơn ngoài phố, Hạo Thiên và Băng Hạ mới bước vào đã bị chen lấn, xô đẩy muốn ngã tới nơi. Băng Hạ tuy ít đến nơi này, nhưng cô chẳng tỏ vẻ gì là khó chịu, thứ nhất vì cô ít khi phàn nàn về những thứ xung quanh, thứ hai, vì căn bản tính chất của những nơi như thế này và gần giống như thế này đều tương tự một kiểu như nhau. Có rất nhiều người, đủ mọi lứa tuổi, đủ mọi tầng lớp, có người có văn hóa và người không có

văn hóa cũng không thiếu. Băng Hạ hiểu điều đó. Còn Hạo Thiên thì giống như đứa trẻ lần đầu tiên được dắt đi chơi, thấy thứ gì cũng dán mác “lạ”.

- Ey, chơi ném vòng đi!!!

Hạo Thiên tay cầm gần chục cái vòng xanh đỏ khác nhau, ném lia lịa vào mấy cái cột mốc nhỏ đặt trước mặt, ném đã rất nhiều, nhưng... chẳng có cái nào trúng. Hơn chục cái vòng nằm la liệt trên sàn, có cái nằm sát sạt cột mốc, nhưng lại chẳng thể móc vào cái cột.

- Hết vòng rồi! – Anh hơi bức mình khi 10 cái vòng mình vừa mua và cất lực ném cũng chẳng trúng “em” nào. Một điều không công nhận không được, đó là anh rất kiêu ngạo, và lòng kiêu ngạo ngút trời thì sao có thể để anh chịu thua, nhất là lại thua cái trò nhảm nhí này được?

- Bán cho tôi 10 cái nữa – Hạo Thiên kêu người chủ, khuôn mặt trông vô cùng khó coi. Băng Hạ thì kéo kéo tay anh:

- Anh đã chơi nhiều lắm rồi, không thắng được đâu, đi thôi!

- Ai bảo cô thế? Vấn này tôi thắng cho xem. – Hạo Thiên tự tin quả quyết. Liếc nhìn con gấu mèo xinh xắn nằm im trên giá, làm phần thưởng cho người thắng cuộc, anh đã tìm cho mình được một lý do để thắng và nhất định phải thắng. Nhận 10 cái vòng nữa từ người chủ, anh khẽ quệt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, mắt lăm lăm nhìn mấy cái cột mốc đứng hiên ngang như thách thức. Giờ thì anh đã tìm ra được những việc khó khăn nhất từ trước đến nay mà Trịnh Hạo Thiên từng sờ tay vào.

- Đồ ngốc, cố làm gì?

- Kệ tôi. – Anh vẫn ngang tàng, mãi miết ném. Cái vòng màu đỏ bay từ tay anh đụng vào cột mốc, xoay xoay mấy vòng rồi từ từ móc vào.

- Yeahhhh! Tôi nói rồi mà, nhất định sẽ được! – Hạo Thiên nhìn thành quả của mình sau suốt 30’ vất vả vừa rồi, reo hò dậy sóng như đứa trẻ, một đứa trẻ hồn nhiên và đáng yêu. Nhưng niềm vui còn chưa hết, nụ cười trên khuôn mặt hoàn mỹ lại trở nên méo mó khi... chiếc vòng không ngoan ngoãn nằm yên mà... bật ra khỏi cái cột.

- Ashhhhh, điên mất! Sao lại có thể như thế kia chứ! Rõ ràng vào rồi mà?

Nhìn bộ dạng giãy đành đạch như cá nằm trên thớt của anh, Băng Hạ dù cố gắng thế nào cũng không nhịn được cười. Anh quay sang nhìn cô, cái nụ cười tươi roi rói kia đủ làm tim anh ngừng đập, nhưng trong lúc đang làm kẻ bại trận, thì anh liền bức mình mà chuyển mục tiêu:

- Cô cười gì? Giờ thì ném hộ tôi đi!

Băng Hạ nín cười, quay lại nhìn anh, nhìn cả chiếc vòng cuối cùng còn sót lại trên tay anh nữa. Còn anh chỉ mỉm cười đắc ý, anh tốn những hơn 30 cái vòng còn không thắng được, huống hồ là cô còn có 1 cái duy nhất. Bây giờ chỉ việc đợi cô ném nó trật lất, rồi nhẹ nhàng tặng một nụ cười siêu – đều cho cô.

- Ok! – Băng Hạ giật phắt chiếc vòng trên tay Hạo Thiên – Chồng mắt lên.

Rồi cô quay lưng lại phía mấy chiếc vòng, một tư thế mà có lẽ những người chơi ném vòng chưa ai thử qua. Cô giơ tay, ném ngược chiếc vòng ra đằng sau, Hạo Thiên dán ánh mắt theo đường bay của nó, và thật bất ngờ, không, vô cùng bất ngờ khi cái vòng hạ cánh viên mãn...móc vào cái cột mốc cứng đầu mà 30 cái vòng của Hạo Thiên trong suốt 30 phút chưa móc được vào...

Băng Hạ quay lại, cười.

Còn khuôn mặt Hạo Thiên khỏi cần nhìn cũng biết đen đi mấy phần...

----oOo----

Băng Hạ ôm con gấu mèo trên tay, đi bên cạnh là Hạo Thiên với khuôn mặt vẫn chẳng sáng sủa hơn chút nào. Phần thưởng cũng giành được rồi, thế nhưng người giành lại không phải là anh, còn thêm vụ thua Băng Hạ nữa cũng đủ làm anh trong lòng cảm thấy bứt rứt khó chịu.

- Kẹo bông gòn. – Lướt qua quầy bán kẹo bông gòn, Băng Hạ khẽ lăm bằm. Hồi bé cô rất thích ăn loại kẹo này, ngọt ngọt, tê tê đầu lưỡi, lại còn êm êm như bông nữa.

- Cô ăn không? – Hạo Thiên chỉ vào cái quầy cắm đầy kẹo bông, mỉm cười hỏi cô, khuôn mặt lại trở về như trước. Nhìn ở góc độ nào đó thì sao trông anh giống một đứa trẻ cô độc mang vỏ bọc người lớn thế, ngay cả việc giận dỗi và cảm giác khó chịu vừa tới cũng qua đi rất nhanh.

Cô hơi ngăn người ra nhìn anh, rồi khẽ gật đầu. Anh mua một cây, nhưng rất to, to hơn cái kẹo bình thường, có vẻ như chính anh đã yêu cầu người bán cho thêm. Cô rút một miếng “bông”, nhắm nhăm một ít. Kẹo bông vẫn chẳng khác nhiều so với năm xưa, vẫn ngọt ngào và ấm áp như thế.

Bỗng từ trong đám đông đi ra một bé gái chừng 5, 6 tuổi, mặc một chiếc váy hai dây trắng muốt cực đẹp, nhưng lại vừa đi vừa ôm mặt khóc nức nở. Tiếng khóc của cô bé như lớn hơn và như thấm thiết hơn, khi đáp lại chỉ là sự vô tâm đến đau lòng của những người xung quanh.

- Bé, em sao thế? Sao lại khóc như vậy? Mẹ em đâu?

Băng Hạ liền chạy đến gần cô bé, ngồi xuống trước mặt nó và ân cần hỏi han. Đôi mắt màu xám tro ánh lên tia lo lắng và quan tâm.

- Em...bị lạc mất mẹ.... – Cô bé nghẹn ngào nói không lên lời, giọng khản đặc đi, có lẽ vì khóc quá nhiều và quá lâu.

- Nín đi nào, ngoan, rồi chị tìm mẹ cho. Em tên gì?

- Tiểu....Sở....

Băng Hạ nhẹ nhàng đỡ dành cô bé, tay quạt đi những giọt nước chảy ra từ đôi mắt trong veo.

- Tiểu Sở, nín đi nào, em có nhớ mình lạc mẹ ở đâu không?

- Mẹ....bảo em đứng chờ trước....chỗ chơi đu quay....mẹ đi mua vé...nhưng mãi không thấy quay lại... - Nước mắt đã thôi rơi, nhưng tiếng nói trong veo của Tiểu Sở vẫn bị ngắt quãng bởi những tiếng nấc. Bàn tay bé xiu đưa lên dụi mắt, trông tội nghiệp vô cùng.

- Vậy chắc bây giờ mẹ em đang ở chỗ đu quay đấy, chắc mẹ cũng đang mong em lắm, chị đưa em về lại chỗ đấy nhé? – Băng Hạ mỉm cười, nụ cười trong veo như làn sương sớm, ngây thơ và thánh thiện, khiến người con trai đứng đằng sau tuy không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng cũng không tránh khỏi ngẩn ngơ.

Băng Hạ đứng dậy, một tay ôm con gấu, một tay dắt Tiểu Sở, cô ngó nghiêng khắp nơi xem có nhìn thấy bà mẹ nào đang hốt hoảng tìm con gần chỗ chơi đu quay hay không. Nhưng cô cũng không cao lắm, nên tầm nhìn 1m72 bị hạn hẹp bởi vô số những người khác che khuất, không những khó khăn trong việc nhìn và tìm kiếm,

cả việc di chuyển cũng chẳng dễ dàng gì cho cam.

Huych!

Bịch!

- Chị ơi, chị có sao không? – Tiếng nói non nớt của Tiểu Sở vang lên khi cô bé vừa nhận ra Băng Hạ bị va vào một người đồ con, và bị ngã.

- Chị không sao.

Hạo Thiên nãy giờ đứng nhìn, bây giờ mới bước đến gần, anh đỡ Băng Hạ dậy và chép miệng:

- Tìm như cô thì đến bao giờ mới thấy.

Rồi anh đưa tay, bế bổng Tiểu Sở lên cao, nhắc cô bé tìm mẹ thật kỹ trong đám người đông như kiến này. Tiểu Sở đảo dác đưa ánh mắt tìm kiếm khắp nơi. Người nào cũng giống người nào, nhưng riêng mẹ của mình thì ai cũng biết rằng sẽ không bao giờ làm lần được. Băng Hạ hơi ngẩn người rồi cũng bước theo Hạo Thiên, len vào dòng người chật như nêm để tìm lại mẹ cho cô bé đi lạc. Trái tim làm bằng đá của cô có thể cảm nhận được dễ dàng rằng nó đang rung lên một nhịp.

- A! Mẹ! – Cô bé kêu văng lên, hướng mắt về một người phụ nữ mặt mày tái mét đang lấp bắp khai báo gì đó với bảo vệ khu vui chơi, đôi mắt người phụ nữ ấy, nhìn từ xa cũng thấy được đang hoe hoe đỏ.

- Trời ơi! Sở Sở, con tôi! – Người phụ nữ nhìn thấy Tiểu Sở trên tay Hạo Thiên thì mừng đến òa khóc, bà chạy thật nhanh lại, đỡ con xuống, nước mắt chảy thành hàng dài.

- Mẹ xin lỗi, từ nay mẹ sẽ không bỏ con lại một mình nữa, mẹ xin lỗi!

- Mẹ à, anh chị này đã giúp con tìm mẹ đấy! – Tiểu Sở ôm lấy mẹ, tuyệt nhiên không khóc, cô bé tươi cười chỉ vào Hạo Thiên và Băng Hạ. Mẹ cô bé nhìn hai người, sục sục lau nước mắt rồi cúi gập người, cảm ơn hai người rồi rít.

- Có gì đâu ạ, từ nay cô đừng để Tiểu Sở một mình nữa, bọn bắt cóc trẻ con rình rập khắp nơi đấy.

Băng Hạ cười, nhẹ nhàng nhắc nhở. Đôi mắt xám trong veo ánh lên một nỗi buồn khó tả, có lẽ cô đang nghĩ đến mẹ mình, người phụ nữ thánh thiện, thuần khiết đang hiện diện trên trời, đằng sau những vì sao sáng lung linh. Có lẽ bà vẫn từng giây, từng phút, từng ngày, từng giờ, dùng đôi mắt trong veo bi thương ấy, dõi theo cô từng bước chân.

Băng Hạ tiến đến gần, ngồi xuống trước mặt Tiểu Sở, vuốt má cô bé:

- Từ nay phải theo sát mẹ đấy. – Rồi cô chia con gấu mèo dễ thương ra cho Tiểu Sở - Tặng em này.

Tiểu Sở nhoeo miệng cười tươi, nó đón lấy con gấu, riu rít cảm ơn cô. Khuôn mặt bầu bình, trong suốt như thiên thần, khiến người ta chỉ cảm thấy hạnh phúc, không còn có ý nghĩ gì khác.

Mẹ Tiểu Sở gật đầu, quạt nước mắt rồi tạm biệt hai người. Bóng hai mẹ con họ trong phút chốc hóa thành hai chấm đen nhỏ hòa vào dòng người đông đúc trong khu vui chơi. Nháy mắt đã không còn nhìn thấy nữa.

Người phụ nữ ấy....sao mà giống mẹ cô quá....

Một cơn gió thổi qua, mái tóc đen phủ xuống mặt, che đi những cảm xúc hỗn độn và phức tạp trên khuôn mặt Băng Hạ. Mát lạnh.

Hạo Thiên bây giờ, chẳng còn biết làm gì ngoài ngẩn ngơ nhìn cô, cái vẻ đẹp cô độc ấy, khuôn mặt lạnh lùng ấy, trái tim vô cảm ấy, làm anh chỉ muốn chạy thật nhanh đến và ôm cô vào lòng. Thật chặt. Không bao giờ buông ra.

Không bao giờ....

-----***-----

- Cô không thích cơn gió ấy à?

- Sao anh lại hỏi thế?

- Vì thấy cô đem cho nó đi.

Hạo Thiên nhìn thẳng vào mấy cột đèn tỏa ánh sáng vàng vọt trước mặt. Hai người đã ra khỏi khu vui chơi. Anh hơi buồn khi nghĩ đến việc nếu cơn gió ấy là do anh vất vả dành được, mà Băng Hạ lại đem cho dễ dàng như thế thì mình sẽ hụt hẫng đến thế nào.

- Tôi thích, nhưng tôi thấy hình như cô nhóc đó cũng rất thích nó.

- Sao cô không giữ lại? Có ai bắt cô phải cho đâu? – Hạo Thiên bỗng cảm thấy mình thật tội tệ khi đi so đo với một đứa bé.

Băng Hạ không đáp, cô lấy điện thoại ra xem giờ.

- Muộn rồi, về thôi. Vy Vy sắp về rồi, tôi không muốn cô ấy đợi ở ngoài.

- Ừ.

Bỗng chiếc điện thoại của Hạo Thiên rung lên, anh lấy ra xem. Sms từ Nhật Long, cậu ấy giục anh về.

Băng Hạ ngẩng lên nhìn cột đèn giao thông vừa chuyển sang màu đỏ, đang định quay sang giục Hạo Thiên sang đường thì thấy anh đang nhắn tin lại cho Nhật Long một cách thuận thục, bàn tay thon dài nhanh thoăn thoắt. Cô liền bước sang đường trước.

Đi trên vạch vôi trắng sang đến tận bên kia đường rồi, Băng Hạ quay lại nhìn thì thấy anh đang vừa bấm điện thoại, vừa lo lắng bước từng bước một chậm chạp, bây giờ mới đến giữa đường. Cô đang định đứng lại chờ anh thì hoảng hồn khi thấy đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh từ bao giờ, và.....một chiếc xe tải đang lao đến với tốc độ kinh hồn, ánh đèn vàng của xe chiếu thẳng vào Hạo Thiên.

- Hạo Thiên!!!! Cẩn thận!!!!!!

Giật mình ngẩng lên bởi tiếng gọi như cào xé không gian của Băng Hạ, anh đã kịp nhìn thấy chiếc xe đang lao đến mình, khoảng cách rất gần, chỉ một tích tắc nữa thôi là sẽ không còn cứu vãn được nữa. Và anh cũng hoảng hồn khi thấy....thân ảnh Băng Hạ đang lao đến bên anh.....mỗi lúc một gần....

- Không! Băng Hạ! Đứng lại đây, nguy hiểm lắm!!!!!!

Tiếng hét của anh như chìm vào không gian hỗn độn xung quanh, chìm giữa tiếng kêu ré lên của những người qua đường, và chìm vào giữa cái ánh đèn vàng chiếu thẳng vào hai bóng người một nam một nữ trên đường đang chuẩn bị nhập lại làm một. Ánh đèn lóa mắt như ánh sáng của Tử thần khiến người ta ghê sợ.

Trái tim vô cảm trong lồng ngực Băng Hạ khẽ thất lại, nhói lên đau đớn như có ai dùng con dao sắc cứa mạnh vào.

Trái tim vô tình trong lồng ngực Hạo Thiên như không còn đập nữa, như chết dần đi theo từng bước chân Băng Hạ chạy lại gần.

Không được.....!!!

Chiếc xe tải điên cuồng bấm còi....

Vài người trên đường quay mặt đi, không muốn chứng kiến cái cảnh ghê rợn sắp diễn ra trước mắt.

Chỉ còn vài tích tắc nữa thôi, Băng Hạ lao đến bên Hạo Thiên, thật nhanh. Cô cảm thấy như có cái gì đó rất quan trọng đang dần dần tuột khỏi tầm tay mình mà biến mất, rất nhanh, nhanh đến mức không thể giờ tay kéo nó lại, nhanh đến mức tàn nhẫn.

- Băng Hạ!!!! Khônggggggggg!!!!!!!

KEET.....KEET.....

RẦM.....!!!!!!!!!!!!

Băng Hạ giờ tay đẩy mạnh Hạo Thiên vào lề đường, anh cũng nắm tay cô thật chặt, kéo mạnh cô vào trong. Hai người ôm nhau lăn vào lề đường.

Và may sao...

Vẫn còn kịp...

.....Trước khi lưỡi hái Tử thần kịp đưa ra, kéo một trong hai người, hoặc cả hai người đi...

Chiếc xe tải lao đi, trước khi đi còn không quên để lại một câu mắng mỏ.

Nhưng chẳng ai còn quan tâm nữa, trong đôi mắt xanh lục chất chứa đầy lo lắng của Hạo Thiên bây giờ chỉ thấy mỗi khuôn mặt trắng bệch thất thần của Băng Hạ. Anh ngồi dậy, nắm lấy vai cô, lắc mạnh.

- Băng Hạ! Cô có sao không? Có bị thương không???

Cô nhìn thẳng vào anh với đôi mắt mờ mịt, vô hồn. Giây phút ấy, cô đã nhìn thấy lò mờ phía sau anh, Tử thần đang hiện lên, dùng cây lưỡi hái nhuốm máu chuẩn bị cướp đi sinh mạng anh. Cô đã tưởng rằng...mình đã để mất một thứ tưởng chừng như không quan trọng, mà lại rất quan trọng...mất vĩnh viễn....

- Tôi...không sao....

Chỉ chờ có câu nói ấy, Hạo Thiên ôm chặt lấy Băng Hạ vào lòng, giọng nói như run lên từng hồi:

- Tôi xin em...từ nay đừng làm những việc ngốc nghếch như thế...xin em đấy.....làm ơn.....!!!!

Nằm trong vòng tay ấm áp của anh, Băng Hạ không đẩy anh ra, để yên cho anh ôm. Trái tim cô dần dần trở lại bình thường...

Thật đáng sợ....

Chỉ những khi người ta sắp đánh mất một thứ gì đó, thì mới đột ngột nhận ra sự quan trọng của thứ ấy, mà bình thường, họ không bao giờ để ý đến...

Băng Hạ trong giây phút ấy đã nhận ra...tuy rất mơ hồ....nhưng hình như Hạo Thiên đã có một chỗ đứng khá quan trọng trong trái tim của cô....

Còn Hạo Thiên...anh nhận ra...tình cảm mình dành cho người con gái đang ở trong vòng tay mình...không đơn thuần chỉ là “thích” nữa....

_____oOo_____

- Tôi về.

Chỉ nói được có một câu như thế, Băng Hạ lặng lẽ bước vào trong ký túc xá Thánh Huy. Để lại Hạo Thiên đứng ở ngoài cổng, dõi theo cái bóng cao cao, mảnh mảnh, khiến người khác phải đau lòng ấy khuất dạng.

Vào nhà, cô nằm phịch xuống giường, chìm vào giấc ngủ ngay. Cả ngày hôm nay cô đã rất mệt mỏi, và riêng buổi tối nay với bao nhiêu chuyện xảy ra cùng bao nhiêu thay đổi trong trái tim bé nhỏ nhưng làm bằng sắt đá của cô, cũng khiến cô phải suy nghĩ rất nhiều.

Từ khi biết đến sự tồn tại của tiếng đàn Vũ Cầm da diết của một con người vô danh kéo trong học viện Thánh Huy mỗi tối, đây là lần đầu tiên...

Hạo Thiên không được nghe nó...sau một buổi tối xảy ra quá nhiều chuyện....

4. Oh! Vy Vy's first kiss! :***

Tuy không còn cảm giác thỏa mãn vì đã lấy được lại sợi dây chuyền nữa, nhưng đồng thời Tiểu Vy cũng rất thoải mái khi cô đã “được” ở lại, chí ít thì chính bản thân cô cũng tự cho phép mình làm thế. Chẳng hiểu sao khi cô nghĩ đến việc mình không còn được làm osin, không còn có những màn đấu khẩu với Nhật Long, và cũng không còn có những phút giây vui vẻ như thế nữa, thì cô cũng tự cảm nhận được cuộc sống của mình sẽ tẻ nhạt đến chừng nào. Không biết từ bao giờ, và cũng không biết bằng cách nào, hai từ “Osin” đã không thể thiếu trong lịch làm việc một ngày của cô.

Hít một hơi, Vy vung vẩy chiếc bình nước trên tay, từng tia nước trong veo bắn vào giàn hoa tigon nhỏ xinh trên ban công. Tia nước lấp lánh dưới ánh nắng vàng, khiến giàn hoa trông xinh tươi dễ thương hơn.

“Nặng sinh ra là giành cho em.....

Ngập tràn ấm áp.....

Và tô môi em hồng xinh.....”

Nhật Long đã đứng ở phía sau từ khi nào, anh cứ thế đứng nhìn tấm lưng Tiểu Vy một cách lặng lẽ. Anh không lên tiếng chê bai đã kích như lần trước nghe cô hát nữa mà im lặng lắng nghe từng giai điệu. Cô hát cũng hay đấy chứ, điều đó anh đã nhận ra từ lần trước rồi, nhưng không muốn khen cô đấy

thời.

Tia nắng vàng đậu lại trên hàng mi cong, đôi mắt nâu café đang chớp chớp nhìn những cây hoa đa màu sắc xanh mượt thì bất ngờ bị phủ một màu tối đen, có ai đó đã đưa tay bịt mắt cô lại. Im lặng hai giây ra chiều suy nghĩ, cô mỉm cười, làm bộ dò hỏi:

- Ai đây ta?

-

- Nhật Long!

-

- Biến thái!

- Wow, cô hay thật đấy nha, sao biết hay vậy?

Nhật Long buông tay xuống, nhào ra phía trước, làm bộ ngạc nhiên tột độ.

- Anh cũng hay đó nha, gọi tên mình thì không chịu, phải gọi là biến thái mới thừa!

Cô nhìn anh, cười híp mí. Không biết là anh ngốc thật hay đang trêu cho cô cười nữa, đây là phòng Nhật Long, không phải anh thì ai vào đây? Với lại trong căn nhà này ngoài anh với cô Di ra thì chẳng ai yêu quý cô, chẳng ai đối xử thân thiện với cô cả. Còn một điều nữa mà Tiểu Vy khi nghĩ đến đôi má phúng phính lại nóng ran, cô....giống như là người thấy mùi của anh vậy, mùi âm áp quen thuộc phảng phất trên thân thể.

- Hi hi, muốn trêu cô đó mà, bỗng dưng tôi lại thích được gọi như thế!

- Thật à? – Tiểu Vy hơi tròn mắt.

- Ủ, thật. Mà tôi nói thế thôi, đừng có một câu “biến thái”, hai câu “biến thái” đó nha, ai mà biết thì còn đâu là mặt mũi của tôi nữa?

- Tôi biết rồi. Tôi sẽ chỉ gọi khi nào chỉ có hai chúng ta thôi.

Tiểu Vy lè lưỡi, cười tinh nghịch. Bỗng dưng nghe câu “chỉ có hai chúng ta” mà sao tim đập mạnh quá!

- À, cho cô này!

Nhật Long rút trong túi ra một chiếc kẹo mút màu hồng, dẹt dẹt, hình trái tim, trên mặt kẹo có hình vòng xoắn màu hồng nhạt hơn, Tiểu Vy sáng bừng mắt, đón lấy chiếc kẹo bằng hai tay, dúi nó vào ngực.

- Cho tôi thật hả? Sao hôm nay anh tốt thế?

- Tôi thấy nó trên đường, trông còn sạch nên nhặt nó về cho cô.

Nhật Long tỉnh bơ đáp. Tiểu Vy nghe xong phồng mang tròn mắt, giờ cao cái bình nước hắt về phía Long, miệng mắng anh là biến thái. Anh cũng cười, giờ tay lên che từng hạt nước hắt vào mặt mình, nhìn cảnh như đôi vợ chồng trẻ mới cưới đang trêu đùa nhau, tiếng cười giòn tan khanh khách hòa vào tia nắng vàng rực phủ lên hai người, rộn rã một vùng trời.

Không thèm chơi với Nhật Long nữa, Tiểu Vy sau khi đã để lại cho anh một cái nguyền dãi thì cất bình nước sang một bên và ngồi phịch xuống nền đá hoa cương. Tay giờ cây kẹo mút lên mồm mê đắm nghĩ. Nói thì nói vậy chứ cô biết thừa chiếc kẹo này đã được anh mua thật sự, ở một nơi nào đó và cũng đem tặng cô thật sự. Từng đường xoắn trên cây kẹo như cái mặt cười dễ thương, cô nhìn nó mà cũng mỉm cười vắn vơ. Đây cũng là một trong những lý do cô muốn ở lại đây, quyết định ở lại đây và đã không hề hối hận khi trả lại sợi dây chuyền ấy.

- Thích thì bóc ra ăn đi. – Nhật Long cũng ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn thấy cô nghịch cây kẹo thì nói.

- Trông nó đẹp quá, tôi không nỡ ăn. – Vy vẫn nhìn cây kẹo, mỉm cười.

- Ngốc. – Anh cốc nhẹ vào đầu cô – Kẹo không ăn thì để cho nó hỏng ra à?

Tuy cái cốc không hề đau, nhưng Tiểu Vy vẫn đưa tay lên xuyt xoa như một phản xạ tự nhiên muốn ăn vạ. Cô trề môi:

- Ăn chứ, nhưng có anh ở đây, tôi sợ anh cướp mất của tôi.

Nhật Long xì một cái, anh vươn tay cướp lấy chiếc kẹo đang nằm trong tay Vy. Rất nhanh. Khiến Tiểu Vy còn đang ngẩn tò te không biết anh ta định làm gì, nói gì đến việc phản ứng lại. Và khi cô kịp nhận ra thì cũng là lúc Nhật Long bỏ mặc hết sự giành giật lại của cô mà tàn ác xé toạc.....cái vỏ kẹo ra.

- Aaaaaaaa, biến thái xấu xa!!!!!!! – Tiểu Vy hét toáng lên khi nhìn thấy cái kẹo xinh đẹp bị trần như nhộng.

Nhật Long chỉ cười gian ác, dúi cây kẹo vào tay cô, làm như không hay biết khuôn mặt dễ thương kia bây giờ đang méo xệch đến thế thảm.

- Ăn đi, tôi bóc ra rồi, không ăn nó hỏng đấy, không thèm cướp của cô đâu.

Tiểu Vy phụng phịu cầm lấy chiếc kẹo, cô đang định luyến tiếc đưa lên miệng thì chợt khựng lại, đôi mắt lóe lên ánh sáng. Cô bẻ một nửa hình trái tim, đưa cho Nhật Long, nhovn miệng cười. Anh nhú mày thắc mắc, nhìn cái kẹo bị bẻ nham nhở.

- Đẹp đẹp mà?

- Ăn cùng tôi đi

- Tôi không ăn, không thích ăn đồ ngọt

Cô xụ mặt, thu tay về, mặt buồn hiu. Trái tim có hai nửa, mà phải hai người cùng ăn mới ngon. Chắc có lẽ...nó chưa đủ sẵn sàng để cho cô một nửa và Nhật Long một nửa.

Chợt giật mình, cô đang nghĩ gì thế này? Lắc thật mạnh đầu để mấy cái suy nghĩ chết tiệt bay hết, cô đưa mảnh kẹo vừa bẻ lên miệng định ăn, thì bất ngờ, Nhật Long nhanh tay tóm lấy tay cô, giật mảnh kẹo về.

- Anh làm gì vậy?

- Ăn. – Anh tỉnh bơ.

- Sao bảo không thích ăn đồ ngọt mà?

- Không thích, nhưng nhìn thấy cô ăn mảnh một mình, tôi thấy khó chịu. – Anh nói một câu rồi đưa mảnh kẹo lên miệng, liếm nhẹ một cái. Ngọt thật. Ngọt như chính tình yêu ấy.

Cô ngây người nhìn anh, rồi nở một nụ cười tươi, sau đó cũng ăn miếng kẹo còn lại. Đôi mắt lấp lánh ánh nắng vàng, long lanh tia hạnh phúc.

- Này, biến thái!

- Gì? – Nhật Long không nhìn Vy, vẫn tập trung ăn một nửa mảnh kẹo hình trái tim.

- Anh...không sao khi tôi nhắc đến Lam Đình chứ?

Khựng lại. Trái tim không biết nghe lời ngừng lại một nhịp.

- Không.

Anh trầm giọng, cắn mạnh một miếng kẹo, nó vỡ ra, tan trong miệng anh. Cô thừa biết anh đang nói dối, và thậm chí rửa con nhỏ ngu ngốc nào vừa hỏi anh câu ấy.

- Tôi xin lỗi.

- Tôi nói không sao mà. – Anh cười, nụ cười rõ ràng là gượng gạo.

- Anh...đã bao giờ....

- Sao?

- Đã bao giờ....hôn Lam Đình chưa?

Nhật Long giật mình ngẩng lên, mặt ngây ngây. Anh không ngờ Tiểu Vy lại hỏi một câu tế nhị như thế, thật khó xử, và cũng thật khó để trả lời. Còn người vừa hỏi thì chỉ muốn chui xuống đất độn thổ cho xong, cái miệng của cô bắt đầu không nghe lời nào từ bao giờ thế không biết? Đúng là trong một giây suy nghĩ lung tung, cô có thắc mắc đến điều này, nhưng không bao giờ nghĩ rằng mình dám hỏi. Phần vì điều đó khá...nhạy cảm, phần vì...điều đó suy cho cùng thì chẳng liên quan gì đến cô cả. Và bây giờ thì cô có thể cam đoan trăm phần trăm rằng mình trong mắt Nhật Long bây giờ là một con nhỏ nhiều chuyện, không hơn không kém

- À, cũng chưa....ngày ấy còn nhỏ....

Nhật Long gãi gãi đầu, bộ dạng khó xử. Trong đôi mắt màu cà phê đen của anh, Tiểu Vy có thể dễ dàng nhìn thấy sự bối rối. Cô nín bặt, miệng ngậm cây kẹo mút để cam đoan rằng cái miệng trời đánh này sẽ không hé răng hỏi thêm bất kỳ câu nào nữa.

- Còn cô thì sao? – Nhật Long đánh tan cái sự bối rối đang chuẩn bị bao trùm hai người bằng một cái nháy mắt và một câu hỏi tương tự.

- Ồ....tôi....mà anh hỏi gì hay thế, đương nhiên là chưa rồi. – Tiểu Vy hất hàm, cái vẻ tinh nghịch hồn nhiên chẳng bao giờ rời khỏi khuôn mặt cô. – Tôi

ngoan như thế này cơ mà, ai như anh...

- Tòì thì sao?

- Còn sao. Anh chưa hôn Lam Đình, nhưng con gái bu quanh anh đông như vậy, chưa chắc anh chưa hôn một cô nào.

- Thật mà? Cô không tin tòi à?

- Tìn sao nổi cái con người biến thái như anh.

- Nè, tòi mà “mĩ” ai, ít ra cũng phải xem xét xem người ấy có đủ tư chất để tòi hôn không đã.

Tiểu Vy dần mặt ra, rồi phá lên cười. Hôn mà cũng cần tư chất ư? Phải rồi, tư chất biến thái sao cho xứng với anh ta. Nhật Long nhìn cái điệu bộ gập người lại cười sằng sặc của Vy thì chép miệng lắc đầu, về như tiếc nuôi lắm.

- Coi kia, con gái mà không có ý tứ gì cả. Tư chất mà tòi yêu cầu cũng không cao lắm, nhưng mà giống như cô thì yên tâm là tòi không bao giờ liếc đến đâu.

Tiểu Vy ngay lập tức tắt lịm tiếng cười, bật dậy như cái lò xo.

- Anh nói cái gì? Thế mà hôm trước ai...

Trong đầu cô bỗng tái hiện lại cái viễn cảnh màu hồng “kinh dị” hôm trước, rõ mồn một đến từng chi tiết.

Trán kề trán...

Mặt kề mặt...

Môi chạm....má....

Chúa ơi, làm ơn cho con bị mất trí nhớ....!

- Hôm trước ai làm sao? – Nhật Long thắc mắc.

- Hôm trước ai....cuóp mất cái...first kiss của tòi hả?

- Hả?

Nhật Long ngớ người, first kiss gì, first kiss nào, cô ta lấy đâu ra cái cái first kiss của cô ta thế?

- Anh còn chối à? Hôm ấy...

Ký ức của cái ngày “hôm ấy” tràn về, đập chồm như một thước phim bị hỏng. Nhật nhanh từng mảnh vụn lại để ráp nối thành một bức tranh hoàn chỉnh, Nhật Long phì cười, khuôn mặt dờ khóc dờ cười méo mó. Cô gái này đúng là càng ngày càng thông minh khiến anh không thể ngờ, cái đó mà cũng ngộ nhận cho được.

- Cái đó mà cũng gọi là first kiss sao? Chỉ là một cái sượt má thôi mà?

- Nhưng.... – Tiểu Vy tròn mắt, đang định cãi lại thì...

Trông đôi mắt màu cà phê đen của Nhật Long có cái gì đó rất lạ, anh rướn người lại gần, giữ lấy tay Tiểu Vy, đưa tay nâng cằm cô lên và tặng cho cô một nụ hôn....

Ở môi....

Cái được gọi là first kiss thực sự....

Nhẹ như làn sương mờ vào lúc ban mai....

Làn môi mọng nước ấy....sao mà mềm quá....

Êm quá....

Ngọt quá.....

Ấm quá....

Và nồng nàn quá....

Tiểu Vy không phản ứng gì, hay nói đúng hơn là

không thể phản ứng được gì...

First kiss...

First kiss...

Thình thịch...

Thình thịch...

Là first kiss thật, không còn là first kiss “má” nữa, là first kiss theo đúng nghĩa đen.

Rồi làn môi mềm như nước, Nhật Long mỉm cười, nụ cười “dâm tà”.

- Đây mới gọi là first kiss, rõ chưa nhóc?

Tiểu Vy mặt dần ra, thông tin lên não quá chậm sau nụ hôn vừa rồi, đến bây giờ não cô mới ổn định được lại nhịp tim, và thông báo rằng nụ hôn kết thúc, cô đã được trở lại trạng thái ban đầu.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, biến thái!!!!!!

“BÓP!!!!”

Nhật Long vừa soi mặt vào gương, vừa xuyt xoa vết tát đỏ rực in hình năm ngón tay rõ mồn một, hằn trên má phải, bông rát.

- Chết tiệt! Có mỗi cái first kiss vớ vẩn mà cũng....đúng là con gái!

Ngón tay đang di di trên má cho bớt đau, trong một giây không tự chủ bỗng đưa xuống dưới, lướt qua bờ môi. Vẫn còn vị ngọt đọng lại. vị ngọt ấy gần giống như vị ngọt của miếng kẹo trái tim mà anh ăn hồi nãy.

Long bất chợt tự cười với chính mình trong gương. Vị ngọt của tình yêu ư?

_____oOo_____

Trời ơi là trời!

Cái first kiss đầu đời của Triệu Vy, cái first kiss “môi” mà nàng để dành cho chàng bạch mã hoàng tử, cuối cùng trong một phút sơ suất đã để hấn – một tên biến thái, bệnh hoạn, chết tiệt, háo sắc, đê tiện, không có một điểm gì có thể coi là tạm được – cướp mất.

Bây giờ thì nàng có dùng ô xi già, axit cực mạnh, hay có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa được sạch môi...

Ôi! Chết mất!

Biết đối diện như thế nào với tổ tiên nhà họ Triệu đây???

Tiểu Vy đang ngồi thừ ngoài vườn, và tất cả những thứ bên trên là tất cả những thứ tồn tại trong đầu cô lúc này.

Thật là bất ngờ, bất ngờ đến không thể tưởng tượng được. Tên biến thái ấy luôn miệng chê cô thế này cô thế nọ, mà đến cái first kiss đầu đời của cô hấn cũng nào có bỏ qua. Kể cả trong mơ, cô cũng chưa bao giờ gặp con ác mộng nào kinh dị như chuyện này.

Như một hành động trong vô thức, ngón tay trắng trẻo của Tiểu Vy đưa lên, lướt qua làn môi mềm. Trên đó vẫn còn đọng lại một chút hơi ẩm chưa tan hết. Chưa bao giờ từ khi được cha mẹ sinh ra, cô lại thấy ghét cái môi mình như thế này!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Con vẫn khỏe chứ, Hạ Nhi?”

“Dạ”

“Ồ Thánh Huy mọi người đều tốt chứ? Không ai gây khó khăn cho con cả, phải không?”

“Dạ”

“Vy Vy thì sao? Nó vẫn chăm sóc cho con chứ?”

“Dạ, vẫn”

“Có chuyện gì nhớ gọi về cho ta nhé! À khi nào nghỉ hè, con cùng Vy Vy về đây thăm ta, có được không?”

“Dạ”

“Ta cúp máy đây, con nhớ giữ gìn sức khỏe.” – Giọng ông Triệu Tuấn có vẻ chùng xuống. Có lẽ ông không được vui vì lâu lắm rồi mới gọi điện cho Băng Hạ, mà cô ngoài những câu “vâng, dạ” khách sáo ra thì chẳng nói gì khác. Đến cả việc sức khỏe của ông, cô cũng chẳng dă động gì đến. Một cuộc điện thoại gọi về, đối với cô là cực kỳ khan hiếm. Hơi thất vọng, nhưng ông không buồn lắm. Trong suy nghĩ, có lẽ ông nghĩ rằng vì mình không phải là cha ruột của cô, nên dẫu rằng cô có gọi ông là cha bao nhiêu năm nay, thì tình cảm cha con cũng không mấy mặn mà. Đó cũng là một điều đáng thông cảm và không đáng trách. Với lại, ông cũng là một trong những người rõ hơn ai hết cái tính vô tâm cố hữu của cô.

Đặt điện thoại lên trên lavabo, cô bật vòi nước rửa tay. Ông Triệu Tuấn không biết, những người có vẻ ngoài lạnh lùng vô tâm như vậy, lại là người một khi đã có tình cảm với ai, thì cực kỳ sâu sắc. Cô yêu ông, không hề thua kém tình cảm với cha mẹ ruột. Ông bị bệnh lao phổi. Không nhẹ. Cô biết rồi đến một ngày nào đó ông sẽ lại ra đi, tuy là phù phàng và tàn nhẫn, nhưng cô luôn nhắc mình phải đối diện và thừa nhận nó. Không bao giờ gọi điện về, vì cô sợ nếu có quá nhiều tình cảm, thì đến khi ông ra đi sẽ rất đau lòng. Không bao giờ hỏi thăm sức khỏe, vì nếu nghe ông kể về bệnh tình đang ngày một trầm trọng, chắc cô không thể đứng vững khi nghĩ đến thời gian mình còn có cha chẳng còn bao lâu.

Cô sợ cái cảm giác mất mát này lắm, vì biết rằng ông trời không hề công bằng với mình, luôn rình rập bên cạnh để lợi dụng thời cơ cướp đi của cô mọi thứ. Cô yếu đuối. Chưa một giây phút nào, cô phủ nhận điều này.

Một mỗi bước ra khỏi phòng vệ sinh nữ, Băng Hạ cảm thấy đầu óc choáng váng. Đạo này ăn uống thất thường quá, nên cơ thể đang muốn đình công. Tất cả những thứ trước mắt cô đều phủ một màu xanh xanh đỏ đỏ nhập nhèm, hòa lẫn vào nhau, nhảy múa tán loạn.

Một đám nữ sinh đi sau, thấy cái bộ dạng éo lá đáng ghét của Băng Hạ thì không ngăn ngừa mà đi tới, cố tình đẩy cô một cái cho đỡ vướng mắt. Đã chóng mặt sẵn, lại hứng chịu một lực đẩy không nhẹ từ đằng sau, Băng Hạ lao đảo vài bước rồi ngã xuống. Vẫn còn tỉnh táo, nên cô cũng cảm nhận được có một vòng tay vững chãi đưa ra, đỡ lấy thân người mảnh dẻ của cô đang mất thăng bằng.

Mấy nữ sinh vừa rồi đẩy Băng Hạ giật mình sợ sệt khi cái ánh mắt lạnh lùng màu xanh lá khế lướt qua từng người, mang theo tia đe dọa. Chúng không hện mà cùng run lập cập rồi không bảo nhau, đứa nào đứa nào kéo nhau chạy biến khỏi dãy hành lang, không dám quay đầu lại vì chính chúng cũng không bảo đảm được sự sống cho mình nếu dám mạo hiểm mà ở lại.

- Không sao chứ? – Giọng nói lạnh lùng, nhưng dễ dàng thấy được sự quan tâm. Băng Hạ lắc nhẹ đầu, vẫn còn hơi choáng. Cô đã biết giọng nói ấy của ai. - Sao mặt cô trắng bệch ra thế? – Hạo Thiên quan sát khuôn mặt nhợt nhạt của cô, nhíu mày hỏi. - Không sao.

Cô lao đảo đứng lên khó khăn như người say rượu, cảnh vật xung quanh trước mắt cô vẫn chưa chịu trở về trạng thái ban đầu.

- Nhịn ăn à?

Hạo Thiên cũng đứng lên, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn Băng Hạ. Anh vốn không thích những người luôn bỏ mặc bản thân như cô. Cái kiểu không quan tâm đến mình, sống cũng được, chết cũng chẳng sao của cô từ trước đến giờ luôn làm anh khó chịu.

- Nhịn làm gì vậy?

Thấy cô không trả lời, thân hình lại như muốn tiếp tục đổ xuống. Anh đưa tay ra đỡ lấy cô, hỏi.

- Giữ eo.

Cô thờ ơ buông một câu rồi bước ra khỏi vòng tay của anh. Dĩ nhiên cô biết anh quan tâm cô, nhưng theo cái kiểu quản lý hạch sách như thế, thực sự cô chẳng hề thích thú chút nào. Cô bước về theo hướng lớp 10A3, định sẽ ngủ một giấc cho qua buổi học hôm nay. Bất ngờ, bàn tay nhỏ nhắn của cô bị một bàn tay lớn hơn một chút, nắm lấy, kéo lại. Còn chưa kịp nhìn ra điều gì thì Hạo Thiên đã kéo mạnh cô đi theo hướng ngược lại. Cô vùng vẫy, tỏ ý không bằng lòng, giật thật mạnh tay về.

- Làm gì vậy? - Xuống canteen. - Làm gì?! - Ăn. - Ai? - Cô. - Không!

Cô cau mày, quay gót bước về 10A3. Cô nói có sai đâu, cái kiểu bá đạo độc tài ấy thực sự khiến cô bức mình mà. Nhưng còn chưa kịp đi được mấy bước, Hạo Thiên lại lôi cô lại. Anh chẳng bao giờ chịu thua điều gì, và dù có bị cô cho là lý lợm cũng phải bắt cô xuống canteen cho bằng được.

- Buông ra! – Cô bắt đầu bực mình thật sự. Đáng lẽ nếu như bình thường cô sẽ chẳng nổi giận vậy đâu, nhất là đối với anh. Thế nhưng hiện tại thì cô đang rất mệt và đau đầu. Cái kiểu ngang ngược bá đạo ấy của anh ta không thể chờ lúc khác mà phải diễn được ư? - Đi theo tôi. Không nói nhiều.- Không đi!!!- Không được lựa chọn.

Canteen.

Thật là....

Dù có chống cự thế nào, có vùng vẫy và cự tuyệt thế nào....

Thì bây giờ cô vẫn ngồi đây, đối diện với Hạo Thiên đang mỉm cười thỏa mãn vì lời được cô gái cứng đầu là cô xuống canteen....

Cô thì đang rất rất mệt mỏi và càng mệt mỏi hơn khi nhận ra mình chuẩn bị sắp bị chín thịt đến nơi vì hàng trăm, không, phải nói là hàng nghìn con mắt rực lửa đang chiếu về phía mình. Ngưỡng mộ có, ghen tỵ có, giận dữ có, khinh miệt có, tò mò và soi mói cũng có. Đương nhiên chẳng ai dám những ánh mắt như thế vào Thiếu gia cả, vậy nên Băng Hạ là người phải hứng chịu bất đắc dĩ cũng chẳng phải một điều đáng thất vọng.

- Ăn gì? - Không. - Uống gì? - Không.

Lại thế rồi, sao cô gái này lại bướng bỉnh đến thế, khuất phục được cô ta xuống được đây là một chuyện, ép cô ta phải ăn lại là một điều khác khó hơn. Hạo Thiên mỉm cười kín đáo, ngoắc tay gọi một cậu học viên nam đứng đó lại gần. Cậu ta ngờ nghệch không hiểu gì nhưng vẫn lại gần cúi đầu cung kính. Hạo Thiên nói nhỏ vào tai cậu ta điều gì đó, cậu ta gật đầu rồi bước về phía quầy đồ ăn.

Băng Hạ nhú mồm nhìn Hạo Thiên, vẻ mệt mỏi đã tan đi mất, thay vào đó là sự bực mình vẫn còn hằn nguyên trên gương mặt xinh đẹp.

- Bắt tôi xuống đây làm gì? - Ăn. - Anh nhún vai- Đi một mình thì có chết ả? - Muốn em ăn cùng.- Lý do? - Nhìn em cứ như đã nhịn đói ba ngày rồi vậy- Có liên quan đến anh? - Không.- Vậy...? - Tôi thích thế. Bắt buộc em là một thú vui.

Nín bặt. Giờ thì Băng Hạ chẳng buồn đầu khẩu lại nữa. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

- Em vẫn thường bỏ mặc bản thân mình như vậy sao? - Em ư? - Cô nhú mồm nhìn anh, cái cách xưng hô bất thường này cô chẳng quen chút nào. Cứ cô – tôi lạnh lùng như trước nghe còn thuận tai hơn. Chẳng hiểu hôm nay anh ta ăn nhầm phải thứ cao lương mỹ vị gì.- Chứ chẳng lẽ là chị? Em nhỏ hơn tôi một tuổi. - Anh mỉm cười nhìn cô.

Băng Hạ chán nản nhìn ra chỗ khác. Bây giờ cô mới nhớ ra Hạo Thiên học lớp 11.

Cậu nam sinh vừa rồi quay lại, trên tay là một khay toàn đồ ăn là đồ ăn. Trông cậu ta khá là vất vả.

- Bỏ xuống. – Hạo Thiên nói.

Cậu ta nhẹ nhàng bỏ từng món trên khay xuống, trong lòng không hiểu mình đã được “đặc cách” lên làm bồi bàn từ bao giờ. Và đến khi tất cả những món cậu ta vừa mua được để xuống bàn, Băng Hạ, dĩ nhiên, không thể không giật mình.

- Sữa bò, sữa sô cô la, sữa đậu nành, bánh quy, bánh bông lan, bánh bơ, bánh bơ, bánh xốp, bánh gạo, hambogor, sandwich, nước hoa quả, nước ngọt, cacao, cà phê, khoai tây chiên, snack đủ các loại, súp gà, súp cua, mì tôm, mì xào, cháo thịt, cơm rang.....

Nhìn cái bàn chật ních đồ ăn đến không còn chỗ trống, Băng Hạ tròn mắt. “Mang hết đồ ăn trong canteen đến đây” – đây chắc chắn là câu nói mà Hạo Thiên vừa nói với cậu nam sinh kia. Thật không thể tin nổi, cái bộ não nhiều chất xám kia đang nghĩ thứ siêu phẩm gì.

- Heo cũng còn chưa ăn hết.

Anh mỉm cười. Không nói gì.

Tiếng xì xào của đám học viên vang lên vo ve bên tai. Mỗi người nói một kiểu, nhưng phần nhiều đều theo ý kiến nói Băng Hạ là heo, hoặc ít gì thì cũng họ hàng gần với nó.

Hết cách, cô vói tay lấy một hộp sữa, chỉ một hộp. Ngoài ra, không dám động gì đến chỗ thức ăn trên bàn.

Anh mỉm cười, nhìn cô, ánh mắt xanh lá âm áp khác lạ. Ngoan đấy.

Ngoài cửa nhà ăn, Phù Dung đứng chôn chân nhìn bàn ăn trong giữa đang được bao vây bởi gần như tất cả các học viên bên trong. Đôi mắt nâu trầm khê sụp xuống, phù một lớp màng buồn bã, cô quay lưng bước đi, cảm thấy cổ họng mình như nghẹn lại. Cái quái gì đang xảy ra thế?

Ngoài Phù Dung ra, còn một người nữa cũng nhìn thấy. Người này chỉ cười, nhưng trong đôi mắt xanh biếc ẩn chứa một thứ ánh sáng vô cùng đáng sợ.

-----***-----

- Băng Hạ, sắp tới lễ kỷ niệm thành lập học viện rồi, thích thật!-- Hôm ấy sẽ có vũ hội, không biết nên mặc gì đâyyyyyyy.....

Tiểu Vy nằm vắt vẻo trên ghế sofa, cô mặc một chiếc quần short ngắn, đong đưa đôi chân trần trắng trẻo. Băng Hạ tai đeo Mp3, vuốt nhẹ lông Tiểu Bảo. Con mèo trắng thích thú lén đăm mắt, nằm yên trên đùi cô, để cho những ngón tay thon dài êm ái mặc sức vuốt ve.

- Này, có nghe thấy gì không thế, bạn thấy vũ hội này thế nào? Thú vị nhỉ? – Tiểu Vy hình như rất háo hức, cô lao đến giật giật cánh tay của Băng Hạ.- Thừa tiền, phung phí, phiền phức, rồi hơi. Hết.- Hic, sao lại nói thế, mình đang rất mong nó đấy, biết đâu mình sẽ kiếm được một chàng bạch mã hoàng tử đẹp trai, dễ thương, hihi, nếu được như thế thì....- Xin người! Hồn về với xác cho tôi nhờ! – Băng Hạ ngao ngán lên tiếng cắt xoẹt mất cái mong ước ngốc xít của Vy. Thời đại nào rồi mà còn mong ngóng bạch mã hoàng tử như mấy con nhóc tuổi teen ngốc nghếch trong phim Hàn nữa. – Nhìn mấy giờ rồi kia, đi làm osin đi.- Này, - Vy phụng phịu – Cắt ngay nhá, cắt ngay cái từ ấy đi, nghe xúc phạm quá cơ, đi thi đi! Nhìn thấy mặt cái tên biến thái ấy chỉ muốn đâm thủng mắt mình đi cho rồi.- Ngoan ngoan chút đi. Trong phim Hàn thường có chuyện : ông chủ manly, đẹp trai quyến rũ, bỗng dưng đem lòng yêu cô osin nhí nhảnh, dễ thương, hồn nhiên đấy!

Tiểu Vy tròn mắt, vuốt vuốt ngực, làm bộ chuẩn bị ới đến nơi.

- Ai chứ Triệu Vy đây không bao giờ ngu như con bé ấy đâu. Nhá!

Rồi cô chạy biến vào phòng ngủ, thay quần áo. Băng Hạ nhìn theo, nở một nụ cười hiếm có.

Tiểu Vy ngốc nghếch, lí lắc, vô tư....

Nhật Long nóng tính, ngang ngược....

Yêu nhau....

Sẽ vui lắm đây.....

Con mèo Tiểu Bảo mở bừng đôi mắt một bên xanh lá, một bên xanh da trời trong veo nhìn Băng Hạ, kêu meo một tiếng.

Sáng thứ Hai.

Tiểu Vy ngồi đùa nghịch với Tiểu Bảo, trong khi đợi Băng Hạ ăn sáng. Tiểu Bảo ăn thức ăn dành riêng cho mèo do Vy mua về, dưới sự chăm chút từng ly từng tí của mẹ Vy, nó càng ngày càng béo tròn mập mạp, nhưng vẻ cao quý sang trọng thì vẫn không hề mất đi.

- Bồi bổ ít thôi, càng ngày càng mập ú, trông xấu hoắc.

Băng Hạ trước khi đưa sữa lên miệng cũng kịp buông một câu chọc ghẹo. Tiểu Bảo đang ngồi ăn cũng ngước lên kêu meo một tiếng tỏ ý không đồng tình.

- Gì mà béo? Gì mà xấu hoắc? Nè, từ khi Tiểu Bảo về nhà mình cậu chưa từng đi mua thức ăn cho nó lần nào đấy nhá, ngồi đó mà nhiều lời. – Tiểu Vy quay lại quắc mắt nhìn Băng Hạ, cô vẫn thản nhiên uống sữa.-Có cậu rồi còn gì.- Sao lại có mình là được, cậu cũng là mẹ nó.- Mình chưa từng nhận là mẹ Tiểu Bảo.- Cậu cũng rất thích mèo.- Không bằng cậu.

Tiểu Vy xì một tiếng, quay lại vuốt vuốt bộ lông trắng muốt như bông của Tiểu Bảo, không thừa hơi mà tiếp tục đôi co với người cảm tình con của như Băng Hạ.

.....

Lớp 10A3. Giờ giải lao.

Chiếc điện thoại nằm trong túi Băng Hạ bất chợt rung lên bần bật. cô nhú mày mở máy ra xem. Một message ngắn gọn vài chữ từ một số lạ hươ hước.

“Ra cầu thang khối I”

Khuôn mặt lạnh tanh, cô khóa máy, tiếp tục ngủ. Hôm nay cô không có hứng lang thang nữa. Dù chủ nhân của số điện thoại này có là Thiếu gia hay nhân nào quan trọng cũng mặc.

Thiếp đi được một lúc, chiếc điện thoại lại rung lên, vẫn là số điện thoại đó, nhưng khẩu khí thì đã khiếm nhã hơn rất nhiều.

“Hèn thế, Dương Băng Hạ?”

Cô tháo tai nghe, đứng dậy bước ra khỏi lớp. cô đương nhiên không phải là người dễ bị kích động bởi mấy câu nói khích tướng như thế này. Mà cô muốn biết người đó là ai. Số điện thoại của cô người trong học viện này ngoài Thiếu gia ra không phải ai muốn biết là cũng biết được.

Từ đằng xa đã lơ mờ nhận ra một cô gái mái tóc nâu trầm, uốn xoắn lộn to với thân hình tuyệt mỹ đang đứng ở lan can, ánh mắt nhìn xuống sân trường. vài học viên nam đi qua, dán vào cô gái ấy ánh mắt đăm đuổi mê dại.

Băng Hạ uể oải bước đến, bộ dạng dửng dưng.

- Tôi tưởng cô không dám ra?- Tôi chỉ tiếc thời gian của mình khi phải ra ngoài này gặp mấy kẻ chân dài não ngắn.- Cô.....! – Phù Dung tròn mắt – Cô

càng ngày càng không coi ai ra gì nhỉ? tưởng có Thiếu gia đỡ lưng là hay lắm sao?

Băng Hạ đưa tay vuốt tóc, lạnh nhạt nói.

- Vốn dĩ cô không xứng đáng để tôi “coi ra gì”. Có chuyện gì, phiền nói nhanh giùm.

Phù Dung hít một hơi, cố ép con thịnh nộ trong người xuống, cô tự nhắc mình, nóng nảy là hỏng việc.

- Cô yêu Hạo Thiên?- Không. – Không cần một tích tắc suy nghĩ, Băng Hạ trả lời ngay lập tức, nhưng ánh mắt của cô lại đưa ra khoảng trời bên ngoài, chứng tỏ đứng trước câu hỏi này của Phù Dung, con người lạnh lùng đó không phải hoàn toàn không bối rối.- Vậy tại sao lúc nào cũng bám theo anh ấy? cô không có lòng tự trọng à?

Đôi mắt xám tro lạnh lùng của Băng Hạ khẽ lướt qua người Phù Dung.

- Thứ nhất, tôi không bám theo anh ta. Thứ hai, cô nghĩ mình đủ tư cách để phán xét lòng tự trọng của tôi?-Có thể tôi không đủ tư cách phán xét lòng tự trọng ít ỏi của cô – Đáy mắt Phù Dung ánh lên vẻ tự mãn – Nhưng tôi đủ tư cách để cảnh cáo cô... - Cô ta bất ngờ gần giọng – Tránh xa Hạo Thiên ra!- Nếu tôi không nghe? – Băng Hạ nheo mắt.

Phù Dung không trả lời, nhưng khóe môi thanh tú của cô ta hơi nhếch lên, lại cái nụ cười nham hiểm ấy.

Ánh mắt vẫn dán chặt vào Băng Hạ, nhưng Phù Dung từ từ đi lùi ra sau.

Một bước...

Hai bước...

Ba bước....

Đằng sau là lan can tầng 3....

Băng Hạ đã biết cô ta định làm gì...

Ngu ngốc!

.....

- Băng Hạ! tôi xin cô! Đừng đến đây! Làm ơn đi, có ai không, cứu tôi với!!!!

Tiếng hét thảm thiết của Công chúa ở lan can khối I đã lôi kéo hàng trăm ánh mắt của các học viên học viện Thánh Huy, từ các phòng, canteen, và các học viên đang tụ tập dưới sân trường, ai cũng đổ xô về khoảng sân bên dưới chỗ của Công chúa và Băng Hạ đang đứng, mặt ai cũng lo lắng và hoảng sợ, có nhiều nữ sinh đưa tay bịt cái miệng đang há hốc vì kinh ngạc.

- Nguy hiểm quá!- Dương Băng Hạ, cô ta định làm trò gì thế?- Đang uy hiếp Công chúa à?- Cô ta ăn nhằm phải cái gì vậy?- Gan to bằng trời rồi, ai mau chạy lên cứu Công chúa đi!

Tiểu Vy đang trong lớp nghe thấy tiếng ồn ào của các học viên cũng vội vã chạy ra, hành lang khối I chật kín người, phải vắt và lăm cô mới chen chân được đến tít đầu hành lang bên kia. Và khi nhìn thấy Băng Hạ đứng đó, Vy cũng rất kinh ngạc.

Đôi lông mày thanh tú của Băng Hạ khẽ nhíu lại, cô tiến đến gần định giơ tay ra kéo Phù Dung lại, với con người ngu ngốc và ấu trĩ này, cô chẳng muốn thương tiếc làm gì, nếu không có người khác ở đây, cô đã để mặc cho cô ta muốn làm gì thì làm rồi.

Cánh tay Băng Hạ vươn ra, nhưng chưa kịp chạm đến người Phù Dung thì ở đằng sau, từ cầu thang của khối II, Hạo Thiên và Nhật Long bước xuống.

Băng Hạ không biết rằng Phù Dung chỉ chờ có hai người đó xuất hiện mà thôi...

Một lần nữa, khóe môi lại nhếch lên, rất khẽ. Phù Dung đẩy người ra sau, vượt khỏi lan can, tránh cánh tay của Băng Hạ đang chuẩn bị chạm vào mình....

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, Băng Hạ!!!!!! Đừng làm thế! Ai cứu tôi với!!!!!!

Đôi mắt Băng Hạ mở ra rất lớn, cánh tay còn lơ lửng nơi không trung.

Tiểu Vy bịt chặt miệng.

Đáy mắt Hạo Thiên lóe lên sáng rực, rồi nhanh chóng tối đen...

Nhật Long hoảng hốt...

Các học viên bên dưới kêu thét lên, một số khác nhắm chặt mắt lại chờ đợi thảm cảnh sắp diễn ra...

Ở góc độ của những người vừa chứng kiến, thì kẻ vừa giơ tay đầy chữ không phải muốn kéo Phù Dung lại...

Là Băng Hạ...

Phù Dung ngã từ tầng 3 xuống, với cái độ cao này, thì dù là trường hợp hoang đường nhất cũng không có chuyện toàn mạng.

Nhưng khi đóng một vở kịch, thì chẳng ai lại để diễn viên bị tổn hại cả, và đương nhiên, bên dưới, Diệp Mai Đồng đã đứng chờ sẵn.

Phù Dung ngã vào vòng tay đỡ của các học viên, tuy không bị gì nhưng vì hoảng sợ quá nên ngất lịm.

Hạo Thiên vội vàng chạy đến lan can, nhìn xuống bên dưới, sau khi đã chắc Phù Dung không bị làm sao, anh quay người, chạy xuống cầu thang. Từ đầu đến cuối khuôn mặt không có bất kỳ biểu cảm gì...

Và...không hề liếc nhìn Băng Hạ lấy một cái...

Băng Hạ cũng tới gần, nhìn xuống dưới sân trường, cô nhìn thấy Hạo Thiên chạy xuống, lay gọi Phù Dung đang nhắm nghiền mắt, rồi bế xốc cô ta lên, đưa vào phòng y tế, các học viên lo lắng chạy theo. Đôi mắt màu tro khế sụp xuống, tối sầm.

Cô thờ dài, quay người lại định bước về lớp, bỗng nhận ra vẫn còn đám học viên đứng trên hành lang khối I. Chúng tiến đến gần với khuôn mặt hung hãn, như chuẩn bị ăn tươi nuốt sống Băng Hạ.

- Con điên này, mày vừa làm gì Công chúa đây? mày chán sống rồi à? - Không. Tránh ra cho tao đi.

Băng Hạ nhìn con nhỏ tóc vàng chồm vừa nói với ánh mắt sắc lạnh, giọng cô không lớn nhưng lạnh băng khiến con bé kia bỗng khựng lại vì sống lưng ớn lạnh. Nhưng nó lấy lại vẻ ngang ngược trong phút chốc, nó tiến đến, giơ tay thô lỗ đẩy mạnh Băng Hạ ra sau.

- Mày tưởng thế là xong sao? Muốn đi là đi được à? Người của Thánh Huy lại nhu nhược đến mức muốn để mày làm gì cũng được sao?

Đám tiểu thư đứng đằng sau cũng nhất loạt ném cho Băng Hạ cái nhìn khinh bỉ, ghen ghét. Thời gian qua chúng đã nín nhịn cô rất nhiều, nhưng không có nghĩa là chúng không ghét cô nữa, bây giờ với cái hành động tày trời của cô vừa rồi là thời điểm tốt để chúng thừa nước đục thả câu. Bối lễ đã động vào Công chúa, thì...

- Tao động vào Niệm Phù Dung đấy? thì sao?

Băng Hạ nhìn thẳng vào mắt con nhỏ tóc vàng, giọng nói đủ lớn để những kẻ đứng sau nghe thấy hết.

- Làm sao à? Đẩy mày xuống dưới đó giống như hồi nãy mày làm nhé?

Con bé tóc vàng tròn mắt, hást hàm về phía sau Băng Hạ. Khuôn mặt vẫn lạnh băng, Băng Hạ đứng đưng.

- Mày làm nổi không?

Câu nói thách thức của Băng Hạ làm con nhỏ và mấy đứa đằng sau tức sôi máu. Đám nam sinh đều lũ lượt kéo nhau xuống phòng y tế thăm Công chúa hết rồi, ở đây chỉ còn lại toàn đám tiểu thư kênh kiệu ngứa mắt Băng Hạ đã lâu, nói chúng không dám thì thật là không phải.

- Sao không dám? Mày nghĩ Thiếu gia sẽ bênh vực mày chắc, con nhỏ ngạo mạn, để tao giúp mày tỉnh ra nhá.

Con bé kia vừa nói, vừa nắm lấy vai Băng Hạ, dúi mạnh ra đằng sau, cô đưa tay giật phắt tay nó ra, đồng thời đá mạnh vào chân nó. Con bé bị đau chưa kịp lùi ra sau đã ngay lập tức bị một người nào đó ở đằng sau túm tóc giật ngược lại. Con bé đau điếng buông một câu c-h-ừ-i-à-à.

Tiểu Vy chạy ra đằng trước đỡ lấy Băng Hạ đang mất thăng bằng, cô tức giận chỉ tay vào đám con gái kia hét lớn.

- Chúng mày dám động vào Băng Hạ, coi chừng chúng mày cũng không toàn mạng đâu! Đẩy Niệm Phù Dung thì sao? Chắc chắn cô ta cũng phải làm gì quá đáng lắm Băng Hạ mới làm thế!

Con bé tóc vàng bị Vy giật tóc, mái tóc nó rối tung, trông rất buồn cười. Nó cười khẩy:

- Lại thêm con điên chán sống, trường Thánh Huy có hai học viên nữ như thế này chết vì nhảy lầu cũng đáng.

Rồi nó tiến đến gần, mấy đứa tiểu thư đằng sau cũng tiến lên trước, xem ra hôm nay nhất định chúng muốn xử Băng Hạ bằng được.

Nhân vật chính mặt vẫn lạnh như tiền. Tiểu Vy tròn mắt nhìn lại bọn chúng, trong lòng cô đã có chút hoảng sợ, vì đằng sau, lan can đang ở sát sàn sạt, chỉ một cú đẩy không mạnh cũng đủ để hai người rơi xuống dưới. Rất nguy hiểm.

Con bé chậm chậm đưa tay lên, miệng nở một nụ cười ma mị.

- Tiễn nhân, xuống địa ngục đi.

Bàn tay đến gần... chuẩn bị chạm vào Băng Hạ... cô vẫn dùng ánh mắt lạnh băng ấy... nhìn chăm chăm vào nó mà không có bất cứ một hành động chống cự nào....

Chạm vào vai Băng Hạ... Tiểu Vy đang định đẩy con bé ra...

Bỗng nhiên....

Một bàn tay đưa đến, giữ lấy tay con bé, siết lại rất chặt...

- Sa Diễm, em tự cho phép mình cái quyền quyết định sự sống chết của người khác sao????

Con bé tóc vàng Sa Diễm chợt sững lại, nó quay lại, mắt tròn trũng.

Đám con gái kia cũng giật mình kinh ngạc...

- Anh Hàn Phong????

Hàn Phong lạnh lùng nhìn bọn chúng, anh siết mạnh lấy tay Sa Diễm khiến nó kêu lên đau đớn.

- A...a...a...anh Phong...anh làm gì thế?...đau em...

Phong buông mạnh cánh tay Diễm ra, nó vội đưa lên xuyt xoa, mắt ngân ngấn nước, Hàn Phong lần này thật sự rất mạnh tay. Khi Tiểu Vy còn đang ngơ ngác không hiểu gì và Băng Hạ thì đang nhìn Phong trân trân, thì anh ta đã lao đến nắm tay Băng Hạ, lôi đi. Vy, Diễm và mấy đứa con gái kia được thể miệng há hốc. Băng Hạ xem ra rất cao số, hết lần này đến lần khác thoát khỏi nanh vuốt của chúng, mà toàn được cứu bởi những nhân không – hề – tầm – thường.

Băng Hạ dĩ nhiên không thể ngoan ngoãn như thế, cô giãy dụa vùng vẫy khỏi Hàn Phong, nhưng bàn tay anh vẫn như gọng kìm, giữ tay cô rất chặt, khuôn mặt vẫn nhìn về phía trước.

Bảo Yến từ xa bước đến, dạo này nhỏ không hay tham gia vào chuyện thị phi của Băng Hạ bởi anh của nhỏ đã lên tiếng cảnh cáo. Nhỏ mở to mắt nhìn Hàn Phong đang nắm tay kéo Băng Hạ đi, ánh mắt cực kỳ đáng sợ.

.....

Đến một góc khuất của hành lang, Băng Hạ vội giật tay về. Khuôn mặt vẫn chẳng biểu lộ cảm xúc gì ngoài đôi mắt đẹp mở trừng trừng và dán vào Phong.

- Tôi đã cứu em đấy!- Có mù đâu mà không biết.- Em nói chuyện với người đã cứu mình vậy ư?- Phải.

Hàn Phong hít một hơi, có vẻ anh đã cố gắng lắm để kìm nén cơn tức giận không bùng phát khi nói chuyện với cô gái này.

- Em cũng giỏi thật đấy, đe dọa được Niệm Phù Dung khiến cô ta mặt mũi tái mét, rồi đẩy xuống dưới.

Hàn Phong nhìn Băng Hạ, mỉa mai. Cô cũng nhìn thẳng lại Phong, nhưng trong lòng hơi chùng xuống, màn kịch của Phù Dung đã thành công mỹ mãn.

- Nhưng tôi vẫn thắc mắc tại sao em lại làm thế? cô bé làm lý như em cũng ghê gớm phết đấy nhì?- Đó là chuyện của tôi. Biết như vậy rồi thì tránh xa tôi ra.

Băng Hạ quay gót bước đi, nhưng Hàn Phong đã giữ lại, đôi mắt xanh da trời thoảng qua tia hời hởi.

- Xin lỗi. Đã làm em không vui rồi.- Tôi chỉ không vui khi nhìn thấy anh.

Băng Hạ quay lại, đôi mắt vẫn lạnh. Phong nhìn cô, nhướn mày.

- Ghét tôi lắm sao?- Đúng.- Lý do?- Không có.- Vô duyên vô cớ ghét một người chẳng phải oan ức lắm sao?- Người oan ức là anh chứ không phải tôi.

Hàn Phong nhìn ra bên ngoài, đôi mắt xanh hơi trầm xuống.

- Thôi được, ghét tôi cũng không sao. – Anh quay lại nhìn Băng Hạ, mỉm cười. – Từ nay, chúng ta là bạn nhé? Đừng ghét tôi nữa.- Tại sao tôi phải nghe theo anh?- Nghe hay không tùy em. Chỉ là thêm bạn thì bớt thù, chân lý đó chắc em cũng biết.

Băng Hạ nhìn anh lạnh lùng, hình như cô không để tâm lắm lời anh vừa nói. Cô quay lưng, bước xuống cầu thang. Hàn Phong bất chợt nói lớn.

- Băng Hạ, tôi tin em!

Bước chân chợt khựng lại. Băng Hạ lại bước tiếp.

Hàn Phong tựa người vào bức tường nhìn theo bóng cô, mỉm cười mà quái. Đây là thời cơ tốt để rút ngắn khoảng cách, màn kịch của Phù Dung xem ra lại giúp anh không ít.

Bước ra ngoài sân trường, Băng Hạ định sẽ về ký túc xá ngủ một giấc. Ngoài trời vẫn trong xanh mát mẻ, không một gợn mây, nhưng lòng người thì lại nổi cơn giông bão. Liếc nhìn về phía phòng y tế bu kín người, Băng Hạ thầm mong họ đừng nhìn thấy cô, nếu không sẽ xảy ra thêm nhiều chuyện phiền phức. Ngày hôm nay nhiều đó là quá đủ.

2. Nỗi oan của kẻ kiêu ngạo.

Phòng y tế.

Phù Dung nằm im lìm trên chiếc giường trắng tinh, đôi mắt nhắm nghiền, lọn tóc nâu bết vào khuôn mặt xinh đẹp. Bên ngoài cánh cửa đã đóng bu kín các học viên mà phần lớn là nam sinh, họ đều muốn xem Công chúa ra sao.

Hạo Thiên ngồi trên ghế, bất động như một pho tượng tuấn mỹ. Cơ thể tỏa ra hơi lạnh, chiếc khuyên tai bạc lấp ló sau mái tóc màu hạt dẻ lòa xòa. Anh đã từng ngồi đây, ngắm nhìn một cô gái đang bất tỉnh. ...là Băng Hạ. Do Phù Dung đánh. Còn bây giờ là Phù Dung, có phải do Băng Hạ làm hay không?

Chính mắt anh đã nhìn thấy Băng Hạ đưa tay về phía Phù Dung, và sau đó cô ta ngã xuống với tiếng kêu thảm thiết. nhưng trong lòng anh vẫn dấy lên một nỗi băn khoăn mơ hồ. con người thánh thiện đó, tuy không phải là cô gái hiền lành dễ bắt nạt, nhưng cũng không phải loại người độc ác dồn người khác đến chân tường, có lẽ nào lại.....???

Nhật Long bước đến: - Thiếu gia!

- Sao chuông vẫn chưa reo vậy?- Còn hai phút nữa, thưa Thiếu gia.- Đám người ngoài kia ồn ào quá.- Thiếu gia.anh nghĩ sao về chuyện này....??

Nhật Long dè dặt hỏi Hạo Thiên, anh biết rằng Hạo Thiên cũng đang đau đầu lắm.

- Vậy....cậu nghĩ sao?- Không có chuyện gì là không thể - Anh ngược lên nhìn Hạo Thiên - Nhưng cái em băn khoăn là, Dương Băng Hạ đã làm gì để khiến Công chúa hoảng sợ như thế. thực ra thì, suy cho cùng, Công chúa cũng không phải dễ bắt nạt, cô ấy cũng rất ghê gớm đó chứ. Và còn một điều nữa, hẹn gặp và nói chuyện ở giữa hành lang khối I, chẳng phải là rất liều lĩnh sao? Lại còn ngang nhiên đẩy Công chúa trước bao nhiêu ánh mắt của các học viên như thế, Dương Băng Hạ không phải là không biết điều bất lợi sẽ về mình. Em cảm thấy có gì đó không thật, và không ổn.

Hạo Thiên im lặng. Băng Hạ là một người rất thông minh, nếu làm vậy thật thì quả là thất sách.

- A....a....

Tiếng kêu ú ớ của Phù Dung khiến Hạo Thiên và Nhật Long lập tức quay lại nhìn, cô đã tỉnh.

- Phù Dung, không sao chứ? - Hạo Thiên hỏi.- Em không sao....đây là đầu thế này? Em đau đầu quá. - Phù Dung đưa tay ôm đầu, biểu cảm đau y như thật.- Phòng y tế, Công chúa không sao là tốt rồi. - Nhật Long cười nhẹ trấn an. Các học viên bên ngoài phát hiện Công chúa đã tỉnh, xôn xao hết cả lên, xem ra còn ồn ào hơn hồi nãy.

Phù Dung bỗng nhiên khuôn mặt thất sắc, cô ngược nhìn Hạo Thiên với đôi mắt ngân ngấn nước, hoảng sợ.

- Dương Băng Hạ, cô ta đâu rồi??? cô ta đòi giết em.cô ta đẩy em xuống dưới....em....em sợ lắm....Hạo Thiên.

Cô vùi đầu vào chăn, bật khóc nức nở, tiếng nấc nghẹn tức tưới vang lên khiến Mai Đông vừa từ ngoài bước vào, nhìn thấy, không khỏi xót xa.

- Dung, cậu sao thế? bình tĩnh lại nào, mình Mai Đông đây, đừng khóc nữa....

Cô vội để cặp lồng cháo lên bàn, chạy lại ôm lấy Phù Dung dỗ dành:

- Nhất định mình sẽ xử con bé họ Dương đó, cậu cứ an tâm.- Không! - Phù Dung vội vã ngẩng lên, gương mặt giàn dụa nước mắt hoảng loạn - Đừng làm thế, cô ta sẽ giết mình....Đông...xin cậu...- Ừ, thôi bình tĩnh lại, sẽ không sao đâu, có mình ở đây nhất định con bé ấy sẽ không làm gì cậu đâu....

Đáy mắt Hạo Thiên chợt lóe sáng, cô Công chúa bình thường kiêu kỳ, luôn ngẩng cao đầu, không cúi trước bất kỳ ai, bây giờ lại hoảng sợ vì một cô gái bình thường như thế, có phải là vô lý quá không?

Hoặc...là Băng Hạ đã làm gì rất kinh khủng...

Hoặc....là Phù Dung đã diễn kịch một cách thái quá....

- Diệp Mai Đông, hồi nãy khi xảy ra chuyện...cô đang ở đâu? Cô lúc nào cũng đi bên cạnh Công chúa, Băng Hạ và Công chúa hẹn gặp nhau, không lý nào cô lại không biết. - Nhật Long nhìn xoáy vào Đông, cao giọng chất vấn, hình như anh cũng nhận ra điều không bình thường.- Ồ....tôi.... - Mai Đông ấp úng - Đương nhiên là tôi biết....nhưng lúc ấy có việc nên bảo Phù Dung đi gặp con bé ấy trước....tôi nghĩ họ chỉ nói chuyện vài câu thôi, ai ngờ con điên thâm độc ấy lại làm Dung như vậy....con bé đó....- Đừng gọi người khác là con bé này, con bé kia chứ? Còn chưa biết rõ tường tận mọi chuyện kia mà?- A...xin lỗi Thiếu gia - Mai Đông thấy đôi mắt xanh của Hạo Thiên nhìn xoáy vào mình tia nhìn không mấy thiện cảm thì hơi hoảng sợ -

Nhưng mọi chuyện đã rõ ràng rồi mà... Dương Băng Hạ... cô ta... - Không có chuyện gì là không có lý do.

Ngắt lời Mai Đông, Hạo Thiên dán vào Phù Dung cái nhìn lạnh lẽo, sau đó quay người bước ra cửa, Nhật Long sau khi nói Phù Dung hãy nghỉ ngơi đi, thì cũng nổi gót theo Thiếu gia ra ngoài.

Chỉ còn lại Phù Dung và Mai Đông bên trong, các nam sinh kia sau đó cũng đã bị Nhật Long đuổi đi hết.

.....- Cậu giò thật đấy, lúc cậu rơi xuống, mình hoảng muốn chết, chỉ sợ cậu bị làm sao. - Đợi cho Nhật Long và Hạo Thiên đi khỏi, chắc chắn rằng trong phòng y tế chẳng còn ai, Mai Đông mới nằm phịch xuống giường, giọng nói mệt mỏi. - Mình chẳng hiểu sao lúc ấy lại đứng cảm đến vậy nữa - Phù Dung thần nhiên lau hết những giọt nước mắt vừa chảy ra từ mắt mình - Tầng 3 cao như thế, rơi xuống dưới nếu không có các học viên đứng bên dưới sân trường, chắc giờ mình đã nằm trong bệnh viện rồi.

Mai Đông nghe rồi cười tỉnh nghịch:

- Cậu yêu Thiếu gia đến mức quên cả mạng sống của mình rồi, cậu mà bị làm sao, cá chắc rằng mình sẽ không sống nổi. Lần này con bé Dương Băng Hạ hết sống, chưa cần đến Thiếu gia, cả cái học viện này cũng không để cho cô ta sống yên ổn. - Nhưng... - Phù Dung bắn khoăn - Hạo Thiên có vẻ không tin mình cho lắm, ánh mắt anh ấy nhìn mình như ánh mắt nhìn kẻ nói dối vậy. - Kệ anh ấy - Mai Đông hát hăm - Chuyện này cả trường đều chứng kiến, muốn không tin cũng không được. - Lần này mình phải cảm ơn cậu nhiều lắm đấy, kịch bản hoàn hảo thật! - Cũng một phần nhờ cái tài diễn xuất của cậu nữa!

Phòng y tế rộn lên tiếng cười hả hê của hai con người thâm độc.

oOo

Mi mắt nặng trĩu từ từ mở ra, Băng Hạ ngồi dậy day nhẹ thái dương. Đã 7h tối. Cô đã ngủ khá lâu rồi, bụng đói meo, cô bước xuống giường, chợt nhận ra Tiểu Bảo cuộn tròn nằm bên cạnh đang ngủ. Con mèo thờ đều đều, mấy cọng râu rung rung. Băng Hạ mỉm cười nhấc bổng nó lên, Tiểu Bảo giật mình mở mắt, kêu meo một tiếng tỏ ý không hài lòng.

- Dậy ăn thôi, đến bữa tối rồi!

Ngồi ngắm con mèo ăn, Băng Hạ ngồi bó gối trên sofa xem tivi. Cô chẳng ăn gì cả, hay nói đúng hơn là có bày sơn hào hải vị trước mắt, cô cũng không nuốt được. Tiểu Bảo rất thông minh, hình như nó biết Băng Hạ đang có tâm trạng liên nhảy vào lòng, dụi mõm vào người cô.

- Tiểu Bảo, tao đưa mày đi dạo nhé? Lâu lắm rồi mày không được ra ngoài nhỉ?

.....

Băng Hạ bế Tiểu Bảo ra khuôn viên trường. Sân trường rộng rãi thoáng mát, cô thả Tiểu Bảo ra cho nó chạy nhảy lung tung, còn mình thì ngồi xuống một chiếc ghế đá nghe nhạc, lẩm nhẩm hát.

Được một lát, cô giật mình mở mắt ra thì đã không thấy Tiểu Bảo đâu, vội vàng đi tìm. Sân trường Thánh Huy tối đen như mực, chỉ còn ánh sáng le lói hắt ra từ những lớp học thêm buổi tối, nhưng cũng không thể đủ sáng cho Băng Hạ tìm Tiểu Bảo, cô bắt đầu hơi hoảng sợ, khi tiếng gọi của mình cứ lẫn vào không gian im ắng xung quanh mà không nghe thấy tiếng mèo đáp lại.

- Tiểu Bảo! mày đâu rồi??? Tiểu Bảo...!!!

Một bóng trắng tròn tròn bé nhỏ thấp thoáng đằng xa, Băng Hạ mừng quýnh liền tất tả chạy lại.

Bước chân vội vàng chạy tới, rồi chậm lại khi cô sững sờ nhận ra... Tiểu Bảo đang nằm trong vòng tay vuốt ve của một người...

Người đó....

Làn da trắng như men sứ, thân hình tuấn tú cao ráo, màn đêm đen đặc vây hãm xung quanh không phủ lấp được vẻ cao quý ấy, cũng như không làm mờ đi đôi mắt xanh sáng rực lạnh lùng và chiếc khuyên tai thánh giá bạc với viên kim cương khuất sau lọn tóc mai màu hạt dẻ.

Ngón tay thon dài trắng trẻo vuốt ve bộ lông trắng, Hạo Thiên từ từ ngẩng đầu lên.

- Tiểu Bảo ngoan quá, đã lâu không gặp mà nó vẫn còn nhớ tôi.

Băng Hạ im lặng, đôi mắt trong veo dừng đọng lạnh lùng.

- Anh... đến đây làm gì? - Nghe đàn - Hạo Thiên mỉm cười, nụ cười mờ nhạt - Đã có lần tôi nói với em trong học viện này có người chơi đàn Violin mỗi tối, tôi thích tiếng đàn đó. - Vậy sao? - Băng Hạ nhạt nhẽo - Phù Dung sao rồi?

Sững lại khoảng mấy giây, Hạo Thiên cúi xuống, nhìn vào đôi mắt hai màu của Tiểu Bảo, nó cũng tròn xoe mắt nhìn lại anh.

- Đờ rồi, có vẻ rất hoảng loạn.

Băng Hạ cười nửa miệng, nụ cười mà cô đã lâu không dùng đến. hoảng loạn sao? Đóng kịch tài thật.

Hạo Thiên và Băng Hạ đến một chiếc ghế đá, ngồi xuống. Tiểu Bảo vẫn nằm trong lòng anh như không muốn rời đi. Không gian trầm mặc, cả hai chẳng biết nói gì, Hạo Thiên không biết bắt đầu từ đâu, còn Băng Hạ nhớ lại cảnh anh lo lắng cho Phù Dung hôm nay, bỗng nhiên cảm thấy anh sao mà xa cách quá.

- Tiểu Bảo ngày càng béo ra, em thật biết chăm mèo đấy.- Là Tiểu Vy.-- Người chơi đàn của anh khi nào mới biểu diễn vậy?- Rất muộn.- Vậy lý do anh đến sớm như vậy?- Gặp em-

Băng Hạ nhìn anh.

- Gặp làm gì?- Sau chuyện hôm nay, tôi chưa gặp em- Xứ tôi à? Định làm gì đây?- Không, nhưng... – Hạo Thiên ngập ngừng, cánh tay đặt yên lặng trên người Tiểu Bảo – Chuyện hôm nay, rốt cuộc là như thế nào?- Chẳng phải anh đã nghe Phù Dung nói rồi sao? – Băng Hạ nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt xám tro màu nhàn nhạt.- Nhưng tôi muốn nghe em nói.- Anh nghĩ như thế nào?- Gì cơ?- Về lời kể của Phù Dung, anh nghĩ như thế nào? Tin cô ta không?-

Hạo Thiên không nói gì, Băng Hạ nhìn xoáy vào anh tia nhìn mãnh liệt và kiên quyết, đôi mắt sáng bừng lên ánh sáng hy vọng, rồi nhạt dần, nhạt dần. Cô lạnh lùng đứng dậy, thản nhiên nhìn anh.

- Tôi chẳng có gì để nói, và cũng chẳng muốn nói gì hết.- Em không muốn nói, nhưng tôi muốn biết. – Giọng Hạo Thiên lạnh lùng kiên quyết. Tấm màn này, anh không thể để Băng Hạ muốn vén thì vén, không thì thôi được.- Biết gì? - Sự thật.- Sự thật là những gì tồn tại trong đầu anh. Anh tin ai, thì đó là sự thật.- Nếu tôi nói là tôi tin em?

Băng Hạ nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lạnh của Hạo Thiên, đôi mắt cô trống rỗng. Trống rỗng đến đáng thương.

- Vậy sao anh còn phải hỏi tôi?

Hạo Thiên im lặng.

- Tôi tin em, nhưng tôi cũng tin vào những gì tận mắt mình nhìn thấy.

Băng Hạ mỉm cười, nụ cười chua xót đến đau lòng.

- Vậy đó là sự thật. Chính tôi đã đẩy Phù Dung.

Cô cúi xuống, nhìn Tiểu Bảo.

- Tiểu Bảo, về thôi!

Tiểu Bảo như hiểu được tiếng người, nó nhìn Hạo Thiên kêu một tiếng, sau đó nhảy xuống đất, lao vào vòng tay Băng Hạ đang dang ra. Băng Hạ ôm lấy con mèo, lặng lẽ quay gót bước về ký túc xá, để lại Hạo Thiên ngồi đó, đưa ánh mắt dõi theo cô, gần, xa, rồi khuất dạng. Một ánh mắt buồn.

Băng Hạ bước từng bước trên sân trường vắng vẻ, cô biết mình vừa làm gì. Anh sẽ hiểu lầm cô đấy, sẽ nghĩ sai về cô đấy, và có thể sẽ quay lưng lại với cô đấy, nhưng cô vốn không thích thanh minh bất kỳ điều gì. Và cô nghĩ rằng anh sẽ tin cô, ngay cả khi cô im lặng. Thế nhưng anh đã không như thế....

Vòng tay ôm Tiểu Bảo chặt hơn, một cơn gió thu se se lạnh lướt qua, cảm thấy như trong tim mình có cái gì đó đang từ từ siết lại. Ngạt thở.

.....

Hạo Thiên bước ra khỏi cổng trường, tiến đến chiếc xe màu bạc. chợt một tiếng đàn Violin vọng ra, bàn tay nắm trên cửa xe khựng lại.

Tiếng đàn ấy sao mà ai oán đến thế, thê lương đến thế, giữa cơn gió mùa thu, nó mang theo sự lạnh lùng của mùa đông sắp đến, lạnh lùng như một ai đó....vô tâm quay lưng bước đi...mang theo nỗi niềm oan ức không thể giải bày thành lời của một kẻ kiêu ngạo...mang theo nỗi tiếc một mùa thu sắp qua....và mang theo cả nước mắt....trong tim của một người con gái....

Đêm hôm qua là một đêm thật dài. Tỉnh dậy, Băng Hạ đã chuẩn bị tinh thần cho một ngày không – yên - ổn.

Cuối cùng thì cũng chỉ còn Tiểu Vy là luôn sát cánh bên cô những lúc như thế này, cô ấy ngồi đối diện nhìn Băng Hạ ăn sáng với ánh mắt buồn buồn. Vy đã biết mọi chuyện.

- Hay hôm nay cậu nghỉ học đi?

- Không.

- Sẽ không vui đâu....lũ người ấy...

- Kệ.

Băng Hạ bỏ miếng bánh mỳ vào miệng, uống cạn cốc sữa, sau đó mang tất cả vào bồn rửa. Cô bước ra, nhìn Tiểu Vy, bình thản.

- Đi học thôi.

Vy chỉ còn biết nhìn cô bạn mình đầy lo lắng.

.....

Đường từ nhà đến lớp học chỉ vón vện vài bước chân, nhưng sao hôm nay lại dài lê thê, đối với Băng Hạ. Bao nhiêu ánh mắt của các học viên đều nhìn chòng chọc vào hai người, không còn là xì xầm bàn tán nữa, mà là công khai cạnh khốe, mặt sát.

Cổng trường bu kín các học viên, họ đang đón. ... Thiếu gia. Chiếc Limo quen thuộc lừng lững tiến vào trường, Nhật Long bước xuống, sau đó là Thiếu gia. Hạo Thiên hôm nay không mặc đồng phục, chiếc sơ mi dài tay màu đen tôn lên làn da trắng. Anh lạnh lùng bước về phía đại sảnh. Trong một giây ngắn ngủi, đôi mắt xanh lá bất nhịp với đôi mắt xám tro từ đằng xa.

Anh nhìn cô.

Cô nhìn anh.

2s, cô quay đi, bước về phía lớp của mình, để lại anh và ánh mắt lơ lửng ở khoảng không mà cô vừa hiện diện.

.....

REENG...REENG...

Một cô giáo trẻ người Âu Mỹ với mái tóc tém màu vàng nhạt xách cặp bước vào lớp. Sau màn chào hỏi với vài câu tiếng Anh đơn giản, lớp 10A3 bắt đầu tiết học Anh ngữ. Lướt đôi mắt xanh đặc trưng của người nước ngoài một lượt quanh lớp, cô giáo trẻ cao giọng:

- Ai không mang sách học của ngày hôm nay, stand up!

Toàn bộ đám học viên trong lớp lục đục lấy sách ra, Tiểu Vy sau khi mở cặp ra lục một hồi thì khuôn mặt biến sắc.

- Ai không mang sách? – Tiếng cô giáo vẫn sang sảng.

Tiểu Vy toát mồ hôi, bàn tay siết lấy chiếc cặp, cô đang định đứng dậy, bỗng một cuốn sách Anh văn được đặt ngay trước mặt cô, Băng Hạ bên cạnh bình thản đứng dậy, khuôn mặt dửng dưng nhìn thẳng vào cô giáo Anh văn.

- Trò Dương, một năm chỉ dùng có một cuốn sách giáo khoa cho môn học này, tại sao trò cũng có thể quên được? thời khóa biểu ghi rõ ràng, trò có mắt hay không?

- Đương nhiên là có – Băng Hạ thản nhiên – Cô muốn phạt gì có thể nói nhanh lên được không? Thưa cô, cô lảm lời quá đấy ạ.

- Trò.... – Cô giáo tròn mắt – Bước ra khỏi lớp, nhanh!

Băng Hạ bước ra khỏi chỗ ngồi, lúc đi qua Tiểu Vy, Vy níu tay cô lại, ý muốn nói mình sẽ đứng lên.

- Ngồi yên đó đi. Minh ra ngoài hóng gió.

Giọng nói rất khê, Băng Hạ bước ra khỏi lớp. cô giáo nhìn theo bóng cô học trò xác xược với ánh mắt không hài lòng, rồi quay mặt lên bảng đang định mở bài học, bỗng ở dưới lớp có tiếng nói.

- Thưa cô, em cũng quên mang sách.

Cô giáo Anh văn nheo mắt nhìn xuống dưới, là Hàn Phong.

- Trò Vương?

- Dạ.

- Trò.... – Cô giáo bỗng cảm thấy khó xử, lý do thì khỏi phải nói, thân thể của Hàn Phong làm sao cô không rõ cho được, có điều là....

- Cô không đuổi em ra ngoài sao ạ?

- À...không. ...trò ngồi xuống đi, lần sau nhớ mang là được.

Cô giáo mỉm cười, nhưng Hàn Phong thì lại không bằng lòng.

- Cùng là người quên sách, em cũng phải ra ngoài đó chứ ạ? Không thể thiên vị như thế được, thưa cô.

Các học viên trong lớp đều tròn mắt nhìn Hàn Phong, riêng anh chỉ mỉm cười lịch sự.

.....

Cầu thang khối I.

- Sao anh làm thế? – Băng Hạ lạnh lùng hỏi.
- Làm gì? – Phong ngây ngô hỏi lại.
- Quên sách.
- Tôi quên thật mà.
- Nghĩ tôi tin sao?
- Thôi được rồi... thua em. Tôi thích ra ngoài này.
- Với tôi?
- Phải.

Băng Hạ thôi không hỏi nữa, cô nhìn xuống dưới chân, đếm các bậc cầu thang bằng mắt.

- Em ổn chứ?
- Gì?
- Đáng lẽ ra hôm nay em không nên đi học.
- Đi thi sao?
- Không hay.

Băng Hạ bỗng dừng hỏi anh.

- Hôm qua, anh nói với tôi rằng... tin tôi, đúng không?
- Phải. – Phong mỉm cười.
- Nếu tôi nói anh tin lầm người rồi?
- ...??
- Chính tôi đã đẩy Phù Dung đấy.
- Vậy sao? - Phong cười, tay xoa cằm. - Đó là chuyện của em. Tôi vẫn sẽ làm bạn với em.
- Anh đang lấy lòng tôi đấy à?
- Nếu em cho là như thế.

Hàn Phong đưa đôi bàn tay thanh tú ra, tỏ ý muốn bắt.

- Làm bạn nhé? Em có thể làm bạn một cách không thật lòng với tôi cũng được.

Băng Hạ lạnh lùng nhìn Phong, không phải cô không biết con người nham hiểm như Hàn Phong đang nghĩ gì. Làm bạn ư? Sẽ nguy hiểm lắm.

- Được. Làm bạn.

Bàn tay trắng ngần của Băng Hạ nắm lấy tay Phong, siết nhẹ. Anh mỉm cười, nụ cười rất tươi.

.....

Canteen. Giờ giải lao.

- Con nhỏ đó còn dám vác mặt đến trường?

- Mặt dày thật. không biết da mặt nó làm bằng gì nữa.

- Trời ơi, nhìn cái mặt nó tao không nuốt trôi.

-

Tiểu Vy cầm chiếc đĩa trên miếng Pizza mà không đưa được miếng nào vào miệng, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Băng Hạ đang điềm nhiên ăn mỳ Ý, như không biết lũ heo kia đang nói đến ai.

Khương Bảo Huyền từ từ bước đến với nụ cười “thân thiện”.

- Hello? Đêm qua ngủ ngon chứ? Con người lẳng lơ không có lòng tự trọng?

Băng Hạ vẫn thản nhiên ăn mỳ, không một giây ngược lên nhìn Huyền. các học viên trong canteen thích thú theo dõi màn kịch hay sắp diễn ra. Tiểu Vy khó chịu nhìn Bảo Huyền, cô đang định lên tiếng thì cô ta đã nói thêm.

- Này, mày có nghe tao nói gì không đấy? con nhỏ này, tai mày điếc rồi phải không? Tội nghiệp ghê. – Nhỏ trẻ môi

Băng Hạ bỗng dưng nhú mày, cô đưa tay lên tháo một bên tai nghe ra, nói với Tiểu Vy:

- Chó ở đâu sủa ồn quá, mình không nghe được nhạc.

Bảo Huyền tái mặt, cả canteen cười ồm lên. Con nhỏ đưa tay đẩy mạnh vào vai Băng Hạ, cất cao cái giọng chua ngoa chói tai.

- ***** thôi tha, mày nói ai là chó? Cút ra khỏi cái học viện này ngay lập tức, ở đây không ai chào đón mày đâu.

- Điếm? thôi tha? Khương Bảo Huyền, không nên tự c.h.ử.i mình như thế chứ? – Băng Hạ nhìn Huyền ánh mắt lạnh băng, cô nhẹ nhàng nói, từ từ đứng dậy. – Đang đến bữa ăn, ngựa hòng hay sao mà đi kiếm chuyện như thế, hay ăn chưa no?

Băng Hạ liếc đĩa mỳ Ý trên bàn còn sót lại vài cọng. Không cần suy nghĩ, cô giơ tay đồ thẳng chỗ mỳ ăn thừa ấy lên đầu Bảo Huyền.

- Nếu đói, hãy nói để tôi nhường lại thức ăn thừa cho, làm vậy mất mặt quá.

Canteen của Thánh Huy học viện hôm ấy tất cả đều mắt chữ A mồm chữ O, tròn tròn mắt nhìn cô. Băng Hạ hất mái tóc ra sau, sải bước kéo theo Tiểu Vy vẫn còn chưa thôi kinh ngạc. Bảo Huyền đứng im, miệng há hốc, trên đầu nhỏ, nước sốt của mỳ Ý nhớp nháp đang chảy xuống, cả mái tóc nhuộm vàng bết lại. phải mất đến mấy chục giây, nhỏ mới há miệng ra nói được, lại còn lắp bắp từng chữ. Và câu đầu tiên nhỏ nói sau khi định thần lại, đó là tiếng hét chói tai như heo bị chọc tiết.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, Dương Băng Hạ, tao sẽ giết mày!!!!

Nhưng lúc ấy thì “thủ phạm” đã bước xa rồi. Từ đằng xa, Hàn Phong đã thu hết cảnh hỗn loạn vừa rồi vào đôi mắt xanh ngọc, anh cười.

.....

- Em cũng ghê gớm thật đấy nhí, chỗ dầu mỡ ấy mà bám vào người thì đã phải biết.

Băng Hạ và Tiểu Vy vừa chia tay nhau ở thư viện, cô liền gặp ngay Hàn Phong từ cầu thang đi lên, anh nhìn cô, cười nhún nhờ. giống như hai người đã quen biết thân lắm rồi vậy.

- Tại chúng gây sự với tôi trước, đám tiểu thư trong học viện này óc lớn gần bằng quả nho, lại còn không có nếp nhăn. Nhấn thín.

Phong phá lên cười trước cách nói hoa mỹ của Băng Hạ, cô nhìn anh với ánh mắt kỳ dị như nhìn người sao Hỏa trên đĩa bay mới đáp xuống Trái Đất, được một lúc thì cũng bị cái bộ dạng nham nhở của anh làm cho biến dạng, khóe môi xuất hiện nụ cười nửa miệng.

- A! cười rồi! – Hàn Phong cuối cùng cũng chịu dừng lại tròng cười ngắt nghẻo, đôi mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của Băng Hạ.

- Gì? – Hạ nhú mày, nhìn Phong với ánh mắt còn kỳ dị hơn ban nãy, nụ cười nhanh chóng tắt phụt.

- Từ khi quen em, đây là lần thứ hai tôi thấy em cười. – Anh đắm chiêu – Mà toàn cười một bên miệng thôi, bên kia của em bị tê à?

Một cách không chú ý, Băng Hạ chớp chớp mắt nhìn Phong, hành động vô thức này lại khiến tay anh run lên sau khi thu nó vào tầm mắt, sống lưng chạy dọc một luồng điện, nó kích thích đến tim, khiến trái tim anh đập nhanh hơn. Không nhiều, nhưng nó đủ làm anh khó chịu.

“Chết tiệt, cái quái quỷ gì thế này?”

- Sao thế?

- À...không, không... - Phong nhanh chóng đánh trống lảng, anh đưa hai ngón tay trở lên khoe miệng Băng Hạ, kéo cho nó nhích lên cao hơn một chút
- Cười lên nào, cười lên nào, cười “hai bên” đi.

Khoe môi nhỏ nhỏ của Băng Hạ bị Hàn Phong kéo xéch lên, trên mặt cô hiện lên nụ cười méo mó, chiếc răng khểnh nhỏ xinh nằm kín đáo bên trong nay qua bàn tay Phong được phơi bày rõ nét. Cô khó chịu, cau mày gạt tay anh ra, lách người đi thẳng về phía trước. Hàn Phong vẫn đứng nguyên đó, và tội nghiệp, lại đờ ròi.

Cái nụ cười đó.....thật là một vũ khí giết người hoàn hảo.

.....Ngay lúc ấy trên góc khuất của dãy hành lang trước mặt, cách chỗ hai người không xa....

- Nhanh lên, nó sắp đến rồi!
- Mà có chắc là nó không?
- Tao đâu có mù, đó sờ sờ ra kia kìa, chuẩn bị lại đây. Con k.h.ố.n n.à.n!
- Cái loại đấy không chết xừ nó đi, con Thy, ra nhìn nó nhanh!
- Sắp đến rồi, sắp đến rồi...!

Và cái vật thể “sắp đến rồi” ấy chẳng còn ai khác ngoài Hàn Phong và Băng Hạ, chính xác hơn là Băng Hạ. Lũ Sa Diễm, Mỹ Tuệ và Đường Thy Thy đang ấp ủ một âm mưu phủ đầu Băng Hạ, và cái vũ khí để thực hiện đòn phủ đầu ấy là xô nước lau nhà đen kịt chúng lấy từ phòng tạp vụ của canteen. Tuy không có sức sát thương lớn lắm, nhưng chúng thực lòng muốn xem cô sẽ xoay sở thế nào với cái thân hình ướt rượt và hôi hám.

Hàn Phong bây giờ đã thoát khỏi trạng thái đờ, liền chạy theo Băng Hạ mà thao thao bất tuyệt. Cô càng ngày càng thấy tên này có gì đó ngộ ngộ, tính khí nhiều lúc như trẻ con, đôi lúc lại nóng nảy cực cần, gặp chuyện thì thâm hiểm khó lường, đây đúng là một ví dụ minh họa cho định nghĩa “đa nhân cách”.

- Này, tôi nay rảnh không?
- Làm gì?
- Đi chơi với tôi đi. – Phong cười toe toét.
- Anh cũng dụ dỗ con gái nhà người ta thế này à? – Băng Hạ lạnh lùng liếc xéo Phong.
- Có đâu. Minh em.
- Sao lại rủ tôi?
- Thích.
- Không.
- Sao thế?
- Không thích. – Băng Hạ nhún nhor.

Khoảng cách giữa hai người và đám con gái kia ngày càng rút ngắn, giờ chỉ cách còn vài bước chân. Mỹ Tuệ hít một hơi, ra hiệu cho đám con gái sẵn sàng thủ thế. Chỉ cần một cái gạt tay, xô nước đầy ắp đang treo lơ lửng trên trần nhà sẽ đổ ập cái thứ chất lỏng hôi hám nó đang chứa bên trong xuống đầu đối tượng mà chúng nó đã định sẵn.

Hai người đi đến gần.

- Giật!

Tiếng Tuệ vang lên. Đường Thy Thy đang sau giật thật mạnh sợi dây móc với xô nước.

Hàn Phong mở bừng mắt, giật mình nhìn lên trần nhà. 1s, quá đủ để anh hiểu chuyện gì đang sắp diễn ra.

- Băng Hạ, tránh ra!

Phong lao nhanh đến, nắm lấy vai Băng Hạ, một cú xoay người ngoạn mục để anh đứng thế vào chỗ của cô, còn cô, bị anh đẩy ra rất mạnh.

“Ào!”

Và như một điều hiển nhiên, xô nước đổ ập xuống, bất luận người hứng chịu nó là ai. Hàn Phong có thể cảm nhận rõ ràng cái lạnh tê người đang trút xuống đầu mình, xuống vai mình, xâm nhập vào từng thớ thịt. Tiết trời mùa thu se se, xô nước lạnh trút xuống người Phong, cả thân người anh như đông

cứng lại.

Băng Hạ còn chưa kịp hiểu chuyện gì, kinh ngạc mở to mắt. riêng 3 nhỏ thủ phạm thì há hốc mồm không thốt lên được tiếng nào. Trước mặt chúng, chàng hoàng tử thân thiện hoàn mỹ đang ướt từ đầu đến chân, bộ dạng... không thể nói thành lời. và thủ phạm không ai khác ngoài bọn chúng, 3 con nhỏ háo thắng, chanh chua và chảnh chọe.

- Anh....

Băng Hạ giờ đã tiếp nhận thông tin lên não, cô nhìn Hàn Phong, không nói được tiếng nào. Mái tóc màu đen ánh tím lăng từ của Hàn Phong nay được xối nước ướt rượt, dính bết vào khuôn mặt thanh tú trắng như ngà. Đôi mắt xanh ngọc như cũng có nước, thêm phần ma quái kỳ dị, ít nhất thì cũng trong đôi mắt của Băng Hạ. phong bặm môi nhìn xuống bộ dạng của mình, cảm phần hết lớn.

- Ashhhhhhhhhh, tôi sẽ giết đứa nào bày ra trò này, đứa nào, ra đây ngay!!!!!!

Nghe thấy câu cảm thán sắc mùi xã hội đen của Phong, 3 con nhỏ lú lú bước ra, bộ dạng hối lỗi, nước mắt rom rớm trên đôi mắt tem lem chì kẻ và massara.

- Anh Phong...em...chúng em chỉ...

Phong quay ngoắt lại, chỉ tay vào đám con gái, mắt rục rủa.

- Là mấy người... thì ra là mấy người....có biết mình đang làm gì không haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa? – Phong gằn từng tiếng. anh đã cảm nhận được thân hình tuấn tú của mình đã bắt đầu phát ra thứ mùi khó ngửi như thế nào. – Cái xô nước... – Anh chỉ tay vào cái xô cũ mềm nằm lẫn lóc sau khi đã “ám sát” anh thành công – Cái xô nước đó...sao lại treo ở đây? Ai treo?

Băng Hạ vẫn đứng lặng lẽ một góc, nhìn bộ dạng phát tiết của Hàn Phong cũng phải mím môi cười. Anh là một con người đom đàng – lại một nhân cách khác của anh – vậy nên để chấp nhận chuyện cái về ngoài hào hoa lẳng từ được chấm chút trước gương thật kỹ lưỡng sau mỗi buổi sáng của mình bị chà đạp và phá hoại không thương tiếc thế này là một điều không tưởng.

Ba con nhỏ lúc bấy giờ đã bắt đầu rầm rứt khóc, Mỹ Tuệ nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt, hối lỗi. (Gớm, trước mặt Phong thôi ạ, lũ này mà khóc được thì mặt trời mọc đằng Tây a =”)

- Em... – Qua làn nước mắt, Mỹ Tuệ vẫn liếc một cái nhìn sắc lem lem ghim vào Băng Hạ đang đứng đó một cách nhàn nhả – Anh Phong, anh không sao chứ?...Em...em xin lỗi...

Thi Thi và Sa Diễm cũng nhất loạt vang lên bài đồng ca “xin lỗi”. trông bộ dạng của chúng bây giờ, nếu là nam sinh bình thường thì đã chẳng cần phải suy nghĩ mà bỏ qua ngay lập tức. nhưng ngọn lửa cháy ngùn ngụt trong người Hàn Phong thì sao có thể vì mấy giọt nước mắt giả tạo đó mà dập tắt được. anh phát cáu, gắt lên khi Mỹ Tuệ đang đưa tay vén mấy sợi tóc trên mặt cho anh, khiến nhỏ giật bản mình mà rút vội tay lại.

- Không sao...không sao cái con khỉ! Em nghĩ anh như thế này mà không sao à? Rốt cuộc các em đang làm gì ở đây thế? sao không vào lớp mà học lại đứng đây bày trò, thật là...assshhhhhhhhhhh – Phong bực mình đưa tay vò thật mạnh mái đầu ướt nước khiến nó xù lên lộn xộn, trông hao hao giống mấy kiểu tóc bù xù của mấy tên choai choai đường phố - Thật hết chịu nổi mà....!

Khi ba con nhỏ thủ phạm còn đang lúng túng không biết làm gì thì từ trong lớp 10A3, Bảo Yến bước ra. Đôi dép gót cao đến gần chục phân nện phành phạch trên nền hoa cương, Bảo Yến nhử mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

- Tuệ, Diễm, Thi Thi, anh hai, chuyện gì vậy? Anh hai, trời đâu có nóng, sao lại có hứng tắm mát vậy?

- Ồ, tắm mát – Phong bực dọc trước câu bông đùa của em gái – Em nói với ba cô bạn của em cho anh cảm ơn, khỏi cần chuẩn bị nước tắm cho anh.

Bảo Yến nhìn chòng chọc anh trai rồi lại nhìn mấy con bạn. Mỹ Tuệ mặt dài ngoẵng, chấp tay trước ngực, tỏ ý cầu cứu. Yến lại nhìn xuống xô nước mà cá chắc là mấy phút trước còn dùng để đựng “nước tắm” cho anh trai nhỏ, ánh mắt lại di chuyển đến mục tiêu thật sự của xô nước tắm ấy – Băng Hạ - đang tựa lưng vào tường, nhướn mày và có thể đọc được hai chữ “hả hê” in rõ mồn một trên mặt.

- Chúng mày vào lớp đi, lần sau cẩn thận hơn. – Yến đánh mắt với mấy con bạn, như vớ được chiếc phao cứu sinh, ba con nhỏ vọt thẳng vào lớp, không quên cúi gập người lần nữa xin lỗi Hàn Phong.

Rồi nhỏ tiến ra trước mặt Phong, chìa cho anh chiếc khăn mùi soa:

- Anh hai, về nhà thay đồ đi, mất hình tượng quá.

- Tại ai đấy? – Phong cau kinh giật chiếc khăn, lau những giọt nước chẳng sạch sẽ gì đang đọng trên mặt.

- Thôi mà, chúng nó đã khóc lóc xin lỗi vậy anh còn không bỏ qua à? Thực ra chúng nó đâu có cố ý đổ nước vào anh, mục tiêu của chúng là người khác kia.

Bảo Yến như vô tình liếc xéo qua Băng Hạ, rồi nhỏ nhanh nhẹn kéo tay Hàn Phong đi.

- Về thôi!

Trước khi khuất sau dãy hành lang, Phong còn kịp ngoái đầu lại, đá lông nheo với Hạ, vẻ mặt lại tươi tỉnh như thường. Bỗng Hạ thân nhiên nhìn anh, rồi quay lưng bước vào lớp. Ánh mắt dừng lại ở xô nước vẫn nằm yên đó, cô nhếch môi cười.

“Phải cẩn thận mới được.”

Part 3. "Cô ấy, là bạn gái của tôi" ^^

- Cậu chủ! – Người tài xế mặc áo khuy vàng sừng sốt trước bộ dạng không còn chỗ nào là không ướt của Hàn Phong. Anh thân nhiên chui vào trong xe, bảo tài xế đưa về nhà. Còn mình thì ngồi ở băng ghế sau, tay nhấc cô áo sơ mi, nhắm mắt cảm thán.

Đây đã là lần thứ hai, anh ướt vì người con gái ấy. một lần là do đích thân cô ra tay, còn lần này là vì gánh giùm cô. Thật là...chẳng hiểu sao lại tự đi nước họa vào thân.

Nhưng bù lại, hôm nay, anh lại được nhìn thấy nụ cười đó, nụ cười của ác quỷ trong lột thiên sứ ấy, kể ra thì, cũng không phải tốn công vô ích. Nụ cười đó như cơn gió mùa đông lạnh buốt, như cánh hoa đào đêm xuân ẩm ướt, như những chiếc lá mùa thu mang về lãng mạn, và như...những bông tuyết trắng xóa mùa hè.

Nắng ấm rọi qua khung cửa sổ, chiếu vào người Hàn Phong, nâng cao thân nhiệt vì nước lạnh mà hạ thấp xuống của anh lên.

Trái tim bắt đầu đập nhanh hơn, một chút. Khi anh nhận ra mình đang nghĩ về người con gái ấy.

3. “Cô ấy, là bạn gái của tôi.”

Tại nhà Nhật Long.

- Biến thái, biến thái, nghe tôi nói này! – Tiểu Vy tay vẫn cầm cái khăn lau bàn lem luốc, chạy theo bóng Nhật Long đang đi ra cửa.- Cô rắc rối quá, vào làm việc đi! – Long có vẻ hơi khó chịu, anh gắt nhẹ. và cái tâm lý ấy hoàn toàn có thể thông cảm khi cả ngày hôm qua đến ngày hôm nay, Vy luôn chạy theo anh mà lải nhải mãi một vấn đề.- Biến thái, Bỗng Hạ bị oan! Xin anh và Thiếu gia hãy tin cô ấy. Thiếu gia bình thường coi trọng cô ấy là thế, sao có thể nói quay là quay lưng lại như vậy, thật là không công bằng mà.-Bài ca này của cô hai ngày nay làm mòn tai tôi rồi, tránh xa đi. – Long cầm chiếc chìa khóa xe BMW vào ổ, chuẩn bị rú ga.

Tiểu Vy không cam tâm nhìn chiếc xe lại lao ra đường và phóng đi mất hút như buổi chiều hôm qua, cô đứng dang hai tay chắn trước mũi xe Long, nhất định không cho anh ra khỏi cổng.

- Con nhóc này, cô làm cái gì thế, có tránh ra không, tôi tông cho một cái bây giờ?- Anh giỏi thì tông đi – Vy cao giọng, rồi cô lại làm bộ khấn khoản, vẻ mặt đáng thương tội nghiệp thấy rõ – Làm ơn tin Bỗng Hạ đi mà, là Phù Dung, con người xấu xa đó vu oan cho Bỗng Hạ của tôi, hai người không thể lần lượt quay lưng lại với cô ấy như vậy, cô ấy rất đáng thương, tuy lạnh lùng và khó thân thiện, nhưng cô ấy chưa bao giờ làm những việc hèn hạ và độc ác như vậy.- Tôi có nói là quay lưng lại với cô ấy sao? – Nhật Long cau mày – Thiếu gia bây giờ đang rất bận, đủ thứ chuyện, chẳng còn hơi đâu mà quan tâm đến mấy chuyện này nữa. Cô tránh ra đi, tránh ra!- Tôi không tránh.- Tránh ra, tôi đang vội, không đùa với cô đâu nhé!- Ai thêm đùa với anh!- Triệu Dư Chuột, tránh ra!- Không! – Vy cương quyết.

Ngày Long thở hắt ra, anh bước ra khỏi xe, đóng cửa xe một cái thật mạnh. Anh bước thật nhanh đến, đẩy Vy sang một bên, rồi cứ thế sải bước ra khỏi cổng.

- Aaaaaaaaaa, anh đứng lại cho tôi!

Long đi thẳng, không thèm quay lại.

- Anh không đi xe à?

Im lặng. Bóng anh khuất sau bóng cây và nhòe đi trong ánh nắng chiều.

- Assssshhhhhhhhhhhhhhh!!!!

.....

- Công chúa, chuyện này.....Thiếu gia có.....- Bảo làm sao thì làm vậy đi, Viện trưởng, anh ấy không nói gì đâu.- Vâng. – Ông Viện trưởng ngập ngừng, chắc có lẽ ông ta cũng khó xử lắm, việc Phù Dung vừa ra lệnh cho ông ta làm quả thật không khó khăn với cương vị một Viện trưởng, nhưng với con người ấy thì...- Tôi muốn thông tin đó được dán trên bảng thông báo của trường. Ngay ngày mai. Nếu ông còn tiếp tục muốn làm Viện trưởng.- Vâng.

Đặt ống nghe xuống, Viện trưởng lau nhẹ mồ hôi trên trán. Lấy một tờ giấy bên cạnh.

Tiếng bút sột soạt trên giấy. Nét chữ nguệch ngoạc xuất hiện sau ngòi bút đen.

-----***-----

Sáng hôm sau, cả học viện Thánh Huy lao nháo lên, người này rí tai người kia. Một đồn mười, mười đồn trăm, ai ai cũng tập trung lại nơi bảng tin của trường để xem một thông báo được dán ở nơi bình thường ít khi được dùng đến ấy.

Nơi bảng tin bu kín học viên, có người hả hê, có người sung sướng, có người lại dăm chiêu, vài nữ sinh bật cười thành tiếng.

- Bảng Hạ! – Tiểu Vy chen lấn xô đẩy mãi, cuối cùng cũng đến được sát bên bảng thông báo. Nhưng khi vừa nhìn được rõ cái mẩu tin dán trên đó, cô che miệng, mắt mở to, miệng thốt lên tên cô bạn thân không màng thế sự đang đứng bên ngoài đám đông.

Bảng Hạ nghe tiếng gọi liền quay lại, bất mãn nheo mắt lên bảng tin. Và cô cũng thực sự sùng sốt.

“THÔNG BÁO ĐUỔI HỌC.

Học viên: Dương Băng Hạ.

Lớp: 10A3.

Lý do: gây thương tích cho bạn học.

Thời hạn: vĩnh viễn.

.....”

Tờ giấy nhiều chữ lắm, nhưng Băng Hạ chỉ đọc được có nhiều đó do bao nhiêu cái đầu đang lúc nhúc bên dưới, che đi phần sau của bản tin. Đôi mắt mở to, rồi dần dần trở về trạng thái dửng dưng vốn có. Bàn tay buông thông hơi nắm lại, tai cô lùng bùng khi trên trên chiếc loa của trường vang lên tiếng nói đều đều của phát thanh viên.

- Mời học viên Dương Băng Hạ của lớp 10A3 về phòng giáo vụ lấy hồ sơ. Tôi xin nhắc lại, mời học viên Dương Băng Hạ của lớp 10A3 về phòng giáo vụ lấy hồ sơ...

Tiểu Vy lách ra khỏi đám đông, chạy lại phía Băng Hạ, khuôn mặt trắng bệch. Nhìn thấy cô thất thần nhìn lên bản thông báo, máu trên mặt như dồn hết đi đâu đó, Vy lo lắng, giọng run run như sắp khóc.

- Băng Hạ, phải làm sao bây giờ, phải làm sao đây....cậu bị đuổi rồi...

Quả thật, trên khóe mắt Vy bắt đầu lấp lánh thứ gì đó, cô lo lắng giật giật tay Băng Hạ.

Hạ im lặng không nói gì, cô bỏ mặc Vy, chạy thật nhanh vào trong đại sảnh. Cô đã biết kẻ gây ra chuyện này là ai, không thể nín nhịn được nữa. bị đuổi học, lại còn vì một lý do lằng nhách thế kia, cô có thể chịu sao? Phù Dung, cô ta nghĩ cô là một con cóc muốn làm gì cũng được? Cô im lặng không phải vì sợ hay khoan dung độ lượng gì, mà chẳng qua không muốn nói nhiều và làm to chuyện. nhưng nếu cô ta muốn tuyên chiến, cô là con người vị tha và nhân hậu sao? Còn chưa biết ai thắng, ai thua kia mà.

Cánh cửa phòng học 11 Sao vàng đập mạnh vào bức tường, các học viên đang túm năm tụm ba bàn tán vui vẻ bất chợt ngừng đầu lên. Phù Dung hồ hững rồi ánh mắt khỏi cuốn sách, nhướn mày khi trong đôi mắt màu nâu trầm in hình một cô gái, tóc buông xõa ngang vai đang đứng trước cửa lớp, đôi mắt xám lạnh băng.

- Niệm Phù Dung! – Tiếng nói không lớn, nhưng trong giọng nói như có sự xuất hiện của băng tuyết. Băng Hạ nhìn Phù Dung, đôi mắt dần mạnh xuống.

Phù Dung tròn xoe đôi mắt nhìn lại Băng Hạ, giọng nói thánh thót êm nhẹ.

- Băng Hạ tiểu thư, chuyện gì vậy???- Đừng gọi tên tôi bằng cái miệng dơ bẩn của cô.

- Băng Hạ cao giọng, – Cô xứng đáng làm Công chúa sao? Con người hèn hạ.

Các học viên trong lớp 11 Sao vàng bắt đầu bàn tán xôn xao, ai cũng hướng ánh mắt kỳ dị về phía Băng Hạ. chuyện xích mích giữa cô và Phù Dung hôm trước không ai là không biết, và bây giờ cô lại đứng ở đây, với thái độ như vậy, xem ra sắp có chuyện không hay

- Hèn hạ? tôi đã làm gì cô sao? – Phù Dung từ từ đứng dậy, đôi lông mày lá liễu hơi nhíu lại, trong đôi mắt thoáng thấy tia oan ức lo sợ.- Cô phải cần người ta nhắc lại mới biết những việc xấu mình làm sao? Tôi sẽ bật cười đến mức không dừng lại được mắt, nếu bản thông báo ngoài kia không phải do cô là thủ phạm.

Mai Đông bấy giờ mới đứng lên, lớn tiếng quát vào mặt Băng Hạ.

- Dương Băng Hạ, cô đừng có quá đáng! Cô bị đuổi học là do quyết định của Viện trưởng, là do cô không biết điều. chẳng lẽ cô bị làm sao cũng đến nói là do Phù Dung làm sao? Nực cười thật.- Không biết điều? – Hạ cười khẩy – Là không biết điều nên mới bị đuổi học sao?

Các học viên trong lớp cũng từ từ đứng lên, ai cũng bênh vực Phù Dung, mặt sát Băng Hạ không thương tiếc.

- Con quý này, biến đi. Bản thông báo đã dán ngoài đó, còn không mau đi rút hồ sơ, biến đến nơi nào chỉ dành cho hồ ly tinh nhà mày ấy.- Đứng đó, cút đi!- Còn đến đây lớn tiếng, có tin tao rạch nát mặt mày không?

Băng Hạ cắn môi im lặng, ánh mắt ngày càng trở nên đáng sợ.

.....

- Viện trưởng, ông điên rồi à?- Vương thiếu gia, xin cậu đừng nóng.

Ông Viện trưởng quệt mồ hôi, bộ dạng lúng túng. Trước mặt ông, là Hàn Phong với ánh mắt rực lửa, bên cạnh là chiếc bàn tiếp khách bằng kính gãy đôi, mảnh vỡ bắn lung tung. Phong sau khi đọc bản thông báo ngoài kia đã đến làm âm lên với Viện trưởng, còn đá gãy cả chiếc bàn khiến ông ta hoảng sợ.

- Đừng nóng à? Ông bảo tôi đừng nóng sao? Ông lấy đâu ra cái bản thông báo ấy? Đuổi học Dương Băng Hạ, ông muốn chết à? – Hàn Phong nghiêng răng đe dọa.- Vương thiếu gia, thật là khó xử cho tôi quá, tôi cũng chỉ làm theo lời người ta thôi. Niệm Công chúa ra lệnh cho tôi làm thế, thực sự, tôi... Vương thiếu gia, xin cậu cho tôi xin một con đường sống. ... – Lão Viện trưởng mặt mày xanh mét, mồ hôi túa ra mỗi lúc một nhiều.- Niệm Công chúa? Niệm Phù Dung? Cô ta bảo gì ông cũng làm à? Cô ta bảo ông đi giết người, ông cũng làm theo sao? – Phong túm cổ áo ông ta, đưa lại gần mặt mình.- Vương thiếu gia, đuổi học một học viên có gì to tát đâu, hơn nữa, Dương Băng Hạ cũng đâu phải tiểu thư gì...- Ông thực sự muốn chết có đúng không? – Chưa kịp để ông ta nói hết câu, bàn tay Phong đã nắm lại thánh nắm đầm giờ lên, nhắm thẳng mặt ông ta, khiến lão Viện trưởng sợ run cầm cập.- Rút ngay quyết định này lại, xé cái bản thông báo kia đi – Anh ra lệnh.- Vương thiếu gia, phải van xin đến bao nhiêu lần cậu mới rũ lòng từ bi mà thông cảm giùm tôi với, tôi còn vợ con ở nhà, bây giờ mà không có việc làm, cả gia đình tôi ra đường ăn mày mất. – Viện trưởng tuy rất sợ hãi nắm đầm của Hàn Phong, nhưng ông ta vẫn năn nỉ kẻ lễ. Có vẻ việc rút lại quyết định đuổi học Băng Hạ đối với lão ta thực sự là một vấn đề lớn, và cái vấn đề ấy, Phong cũng hiểu, đó là bắt nguồn từ việc gia đình anh so với Chim Ưng còn thấp hơn một bậc, và tiếng nói của anh so với Phù Dung uy quyền còn thấp hơn một mức.

.....

Lúc bấy giờ, ở lớp 11 Sao vàng đang xảy ra một cuộc hỗn chiến.

- Dương Băng Hạ, mày là con hồ ly tinh không xứng đáng làm người!

Một giọng nói the thé vang lên xé toạc những tiếng nói đang phi báng Băng Hạ.

- Đứng đó, bọn tao khinh bỉ mày, mày có còn biết thế nào là liêm sỉ không?- Hồ ly tinh, cút khỏi Thánh Huy đi. Thánh Huy có học viên như mày đúng là dơ bẩn mà.

Học viên kéo đến lớp 11 Sao vàng mỗi lúc một đông. Nam có, nữ có, chẳng cần biết chuyện gì đang xảy ra, ai vừa đến cũng lao vào nhục mạ Băng Hạ, bao vây trùng trùng lớp lớp, tức tối phần nộ xô đẩy cô, người thì túm áo kéo, người thì ra sức đẩy, có kẻ hung hãn giẫm đạp lên chân cô. Có vẻ họ nghĩ Băng Hạ sắp rời khỏi đây, nên chuyện kiêng nể trở thành thừa thãi, kể cả đối với Thiếu gia. Vì nếu thực sự anh quan tâm đến cô, bản thông báo động trời ấy sẽ chẳng có dịp xuất hiện. Tiểu Vy cũng đến từ nãy, cô lao vào đám đông bảo vệ cho Băng Hạ.

- Mấy người tự nói lại mình đi, Thánh Huy có ai mới thực sự là dơ bẩn chứ? Ngậm máu phun người, lại còn tỏ ra mình trong sạch thanh khiết, chính người đó mới không biết liêm sỉ là gì!

Tiểu Vy phần uất chỉ thẳng vào mặt Phù Dung mà hét.

- Mày muốn chết hả con kia? Chính con bạn mày mới là người trơ trẽn.- Niệm Phù Dung, cô tàn độc như vậy mà cũng đòi làm Công chúa sao? Cô không tự thấy xấu hổ với bản thân mình à? Đêm năm ngủ cô không gặp ác mộng sao?

Phù Dung chau mày, ánh mắt càng trở nên tội nghiệp.

- Triệu Vy, tôi đã làm gì cô và Băng Hạ chứ? Cô có thể khuyên nhủ bạn mình giùm tôi hay không? Cô ấy đẩy tôi ngã trên lầu 3 xuống, may sao không thương tích gì, giờ lại bị đuổi học thì kéo đến đó cho tôi?

Băng Hạ im lặng nãy giờ, nay nghe câu nói “oan ức” của Phù Dung thì mới lên tiếng, thái độ vẫn dửng dưng lạnh lùng, cho dù mấy con người ngang ngược không biết thế nào là đúng sai kia mắng ****, phi báng, nhục mạ, mang cái tên cao quý cha mẹ cô đặt mà ghép với danh từ “hồ ly tinh”, hay “con người không biết liêm sỉ và lòng tự trọng”. nếu nói một cách công bằng, liêm sỉ và lòng tự trọng của cô còn cao hơn tất cả bọn chúng. Rất nhiều.

- Phù Dung, nếu thực sự là tôi làm, cô không chỉ ngã từ lầu 3 xuống đâu. – Băng Hạ cao giọng nói thẳng thừng, ánh mắt sáng trong, hơi chút kiêu ngạo lạnh lùng.

Phù Dung trợn mắt:

- Cô...!- Này! Mày còn to mồm được hay sao?

Một nữ sinh cắt tóc ngắn cùn như con trai, trên người đeo linh kính trang sức, đẩy mạnh Băng Hạ một cái, cô hơi mất thăng bằng ngã ra sau một chút. Được thể, đám học viên cứ thế lao vào cấu xé Băng Hạ, người thì tát, người thì giật, kéo, xô, đẩy. Cô cứ như con mèo ngon lành bị đám thú hung dữ lao vào giằng xé, toàn thân ê ẩm, cô tránh được hết người này, đẩy lại người kia, nhưng 1 làm sao chơi được với đông người như thế. Đám người đó nào có chịu ngưng tay.

- Cho mày chết này, con tiện nhân vô liêm sỉ!- Chết đi!- Biến đi!- Đánh chết con hồ ly tinh này đi!- Đánh chết nó đi!- Dừng lại ngay! Mấy người điên hết rồi à? Dừng lại!

Tiểu Vy vừa hoảng sợ, vừa nổi cáu, cô cố gắng bảo vệ Băng Hạ, ngăn không cho những bàn tay bẩn thỉu kia chạm được vào người cô. Nhưng so với đám người hùng hậu kia, Vy còn quá nhỏ bé, cô bị họ túm lấy tóc và tay, xô đẩy, tình cảnh cũng chẳng khác gì Băng Hạ. cô vùng vẫy la hét, nhưng tiếng nói chỉ chìm ngấm trong cảnh lộn xộn, cô bị kéo mạnh ra ngoài, thoáng chốc đã chẳng còn nhìn thấy thân ảnh Băng Hạ nữa, tất cả ngập tràn trong mắt cô là cảnh hỗn loạn với tiếng nhục mạ cuồng nộ đầy trời!

- Băng Hạ!

Băng Hạ chẳng còn nghe thấy gì nữa, cô bị đẩy mạnh ra ngoài, thoát ra khỏi đám đông, ngã phịch xuống đất.

Chẳng ai để ý đằng sau, Phù Dung đang nhếch môi cười, nụ cười nham hiểm đó dán trên khuôn mặt xinh đẹp, thanh khiết thật không phù hợp.

Đám học viên vẫn chưa nguôi cơn giận, chúng lao đến định tiếp tục hành hạ Băng Hạ, bỗng từ đằng sau, một người đi đến.

Dưới ánh nắng vàng tinh khôi của buổi sáng, bóng của người đó phủ lên người Băng Hạ, như đang che chở và bao bọc cho cô.

Băng Hạ bị đàn áp như thế, nhưng khuôn mặt vẫn thản nhiên lạnh lùng, xen chút cao ngạo như mặt biển không một con sóng, đôi mắt vẫn trong veo không để lộ một tia hoảng sợ. tựa như này giờ, cơn giận của đám học viên hung hãn ấy chỉ như một cơn gió thoảng qua mặt hồ, chẳng thể làm mặt hồ dao động dù chỉ là một chút.

Đám học viên như bị thôi miên, đứng im không động đậy.

Đột nhiên...

Một đôi bàn tay nắm lấy vai cô. Cả hai vai.

Băng Hạ không quay đầu lại, cô không biết người đó là ai. Cô chỉ cảm thấy bàn tay đó ấm. Rất ấm. Cảm giác đó khiến cô muốn mãi được che chở và bảo vệ trong cái vòng tay ấm áp ấy.

Bàn tay đó siết chặt lấy vai cô, như muốn tiếp thêm sức mạnh cho đôi vai nhỏ bé. Băng Hạ dù thản nhiên lạnh lùng hay kiêu ngạo như thế nào cũng vẫn chỉ là một người con gái yếu đuối. cái ấm áp từ bàn tay ấy, khiến cô chỉ muốn ôm lấy người ấy, hét lên tất cả những oan ức mà cô đã và đang phải chịu.

Lớp 11 Sao vàng im ắng lạ thường, không ai dám nói lên một tiếng nào.

Bàn tay vẫn đặt trên vai cô, người đó dùng sức, đỡ cô lên.

Băng Hạ vẫn không quay đầu lại, cô muốn cảm nhận sự ấm áp này thêm chút nữa, một chút nữa...

- Làm gì thế? Rồi việc???

Giọng nói....

Như băng tuyết ngàn năm....

Như có ma lực làm chấn động tất cả mọi người...

Khiến cho không gian và thời gian phút chốc như thủy tinh đông cứng, lóng lánh và trong suốt.

Băng Hạ như sực tỉnh....

Kinh ngạc....

Giọng nói quen thuộc này tuyệt đối không thể là....

Cô quay đầu qua nhìn....

Tâm trạng kích động còn chưa kịp biến mất trên gương mặt Phù Dung, cô ta kinh ngạc nhìn về hướng giọng nói đó phát ra, khóe môi run run, mắt mở to, cố gắng nhìn xem mình có đang hoa mắt hay không.

Làn da trắng như men sứ, mái tóc màu hạt dẻ che khuất đi ánh sáng tinh khôi từ viên kim cương trên chiếc khuyên tai màu bạc. Đôi mắt xanh thẳm, sâu thẳm khiến người đối diện như muốn hút vào và lạc lối trong cái màu xanh huyền hoặc như mặt nước hồ thu đêm trăng ấy. Dường như tất cả ánh sáng trên khắp thế giới đều tập trung trên thân hình của người đó, khi anh vừa xuất hiện, vạn vật trên thế giới đều mờ nhạt rồi tan biến như chưa từng xuất hiện. tất cả để lại chỉ là một vầng hào quang chói chang xung quanh người con trai cao quý ấy.

Trái tim Băng Hạ chợt rung động.

Ngón tay hơi động đậy. Vòng mặc in lên hình của người con trai ấy.

Là anh...

Là Hạo Thiên...

Lúc nào cũng vậy, quật cường đến thế nào, khi đứng trước anh, sao mọi cố gắng và nỗ lực của cô đều tan biến như bong bóng xà phòng. Cô cảm thấy rất mệt mỏi, và chỉ muốn rơi vào vòng tay người con trai ấy. Nơi đó rất ấm. Êm ái. Và đầy tin tưởng.

- Băng Hạ. Cô ấy, là bạn gái của tôi.

Àm!

Như vừa có một quả bom nguyên tử nổ trong học viện Thánh Huy.

Hạo Thiên đưa tay đẩy Băng Hạ sát vào người mình, siết chặt lấy vai cô. Ánh mắt anh lạnh lùng băng giá lướt qua mọi người.

- Còn ai muốn đuổi học cô ấy? Bắt nạt cô ấy?

Tất cả mọi người đều yên lặng.

Yên lặng.

Yên lặng kỳ lạ.

Lặng yên như tờ.

Không ai dám thở.

Câu trả lời là không ai cả. đám học viên kinh ngạc mở to mắt, vài đôi bàn tay đưa lên che miệng.

Thế là cuối cùng, cái việc mà ai cũng đoán trước ấy, cái việc mà chỉ còn là vấn đề thời gian ấy, cuối cùng thì nó cũng đến.

Có một số người thì bình thản, nhưng lại có một số người thì kinh ngạc đến nỗi không ngậm được miệng lại. Có một số học viên ái ngại quay sang nhìn Phù Dung.

Phù Dung sắc mặt trắng bệch.

Băng Hạ khuôn mặt vẫn không có cảm xúc gì. Cô tựa vào người Hạo Thiên. Cứ như thế, việc này là một điều hiển nhiên. Có điều, trái tim cô đang đập rất mạnh.

- Phù Dung, đã hết giờ diễn rồi.

Lại một câu nói ngắn gọn nhưng sức công phá thì vô cùng lớn. ánh mắt anh như có làn sương mờ lạnh đậm nhìn thẳng vào Phù Dung.

Phù Dung thần thờ, đôi mắt mờ mịt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. cô dờ dẩn nhìn theo bóng dáng Hạo Thiên lạnh lùng đưa tay kéo tay phải của Băng Hạ, không nói một lời, anh lôi Băng Hạ bước nhanh về phía cửa bỏ ra ngoài.

Ánh mặt trời rực rỡ xoay quanh người họ.

Ánh hào quang như chỉ dành cho họ mà thôi.

Đã biết có ngày này.

Nhưng không ngờ nó đến nhanh như thế.

Không ngờ anh lại nói điều đó trước các học viên của Thánh Huy như vậy.

Có khác nào, anh đang giết cô?

Giết rất tàn ác.

Thân ảnh Phù Dung đổ sụp xuống nền đất lạnh. Nước mắt trào ra từ đôi mắt trống rỗng.

Thế là... cô thua sao?

Thua rồi sao?

Thua rồi. ...

Hạo Thiên nắm chặt tay Băng Hạ đi trên hành lang. Cô bình thần đi theo anh như một con rô bốt.

Hàn Phong từ cầu thang đi lên, nghe nói Băng Hạ đang trên lớp 11 Sao vàng.

Họ gặp nhau.

Hạo Thiên vẫn nắm chặt tay Băng Hạ, hai người đi lướt qua Phong, nhanh như một con gió, không hề liếc nhìn nhau. Băng Hạ bị Hạo Thiên kéo đi, trong mắt cô, cũng chỉ thấy mỗi Hạo Thiên. Cứ như thế, trong mắt họ, anh không hề tồn tại.

Hàn Phong dừng lại. Anh cảm thấy ngạt thở. Bàn tay từ từ siết lại. Rất chặt. Móng tay bấm vào da thịt.

“Không được đâu. Người con gái đó, phải là của tôi.”

Hai người nắm tay nhau, đi mãi miết, cứ như trước mặt, không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản được bước chân của họ, sánh bên nhau. Băng Hạ không buồn bình phản kháng như mọi lần, cô chỉ nhìn chăm chăm vào tấm lưng lạnh lùng của Hạo Thiên, bàn tay ấm áp của anh nắm lấy tay cô. Cô muốn cứ như thế này mãi, cứ nắm tay mà đi mãi, không dừng lại cũng được.

Bước chân bỗng chậm lại.

Rồi dừng lại hẳn.

Băng Hạ nhìn lên phía trước.

Cây Bằng lăng.

Tán cây hoa tím lịm vườn mình trong cơn gió thu mát rượi, cánh hoa rải kín dưới gốc cây, bay bay trong không trung. Bầu trời cao và xanh, cánh hoa tím Bằng lăng lượn lờ trên vòm trời khoáng đạt, tạo nên khung cảnh lãng mạn hết như chốn bồng lai tiên cảnh trong cổ tích.

Sao... hôm nay hoa Bằng lăng lại đẹp đến thế???

Hạo Thiên vẫn nắm lấy tay Băng Hạ, anh từ từ quay đầu lại. Đôi mắt xanh thẫm như chứa đầy sự u uất, không giống với đôi mắt xanh sáng rực lạnh lẽo mọi khi. Vong mạc in lên hình một người con gái. Hình ảnh đó như lúc nào cũng ở vị trí ấy, chẳng bao giờ phai nhạt.

Đôi tay buông lơi.

Anh từ từ đưa tay lên, vén vài sợi tóc vương trên mặt Băng Hạ. khuôn mặt cô vẫn chẳng biểu hiện cảm xúc gì, dẫu rằng trong trái tim cô lúc này, đang chôn cất những cảm xúc không thể gọi hết thành tên.

- Xin lỗi.

Giọng anh êm dịu, nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua tai Băng Hạ. cô ngước lên, đôi mắt trong veo.

- Lý do?- Làm em buồn rồi.

Bàn tay Hạo Thiên lướt qua đôi má mềm mại mát lạnh của Băng Hạ, trượt xuống vai cô, luồn qua mái tóc mềm và dày. Anh cúi xuống, đặt một nụ hôn trên môi Băng Hạ.

Đôi mắt Băng Hạ mở to như đang kinh ngạc, nhưng rồi lại trở về trạng thái thần nhiên như bình thường.

Hạo Thiên lúc đầu chỉ muốn hôn nhẹ lên môi Băng Hạ một cái, chỉ lướt nhẹ qua, không lưu luyến, không day dứt, không mê hoặc, và không lạc lối trong mê cung cảm xúc ấy. nhưng, làn môi cô sao mà mềm mại đến thế, ngọt ngào và êm dịu đến thế. Thân thể cô tỏa ra hương hoa bách hợp thơm ngát, trong đôi mắt xám tro thuần khiết lấp lánh ánh nắng vàng tinh khôi.

Đôi môi họ siết chặt lấy nhau. Làn môi Hạo Thiên ấm áp nhẹ nhàng, làn môi Băng Hạ ngọt ngào êm dịu. Đầu óc chỉ còn là khoảng không trống rỗng, không có bất kỳ suy nghĩ gì tồn tại. Hai trái tim đập dồn dập, nhịp đập hoảng loạn.

Bàn tay ấm áp của Hạo Thiên đặt lên vai cô, vòng tay vững chãi.

Dưới gốc cây Bằng lăng tràn ngập ánh nắng rực rỡ và cánh hoa mỏng manh.

Một bức tranh lãng mạn vừa được vẽ nên.

Chàng trai tuấn tú.

Cô gái tựa như hoa.

Chàng trai ôm cô gái hôn say đắm, mặt trời rọi chiếu ánh nắng rực rỡ quanh hai người. Nắng vàng rực, chàng trai ôm cô gái chặt hơn, nụ hôn đỏ đường như cũng rực rỡ như ánh mặt trời, chói chang xán lạn, ngây thơ thuần khiết, trong sáng, đẹp tựa bức tranh sơn dầu lồng trong khung khảm bằng vàng cao quý và hoa lệ.

Đã có một thứ tình cảm được nảy nở.....

Nhưng liệu nó có đủ sức để vượt qua những rào cản?

Hay chỉ là gây thêm đau khổ cho những con người, trái tim vốn đã đóng băng?

Để rồi sau đó, ký ức của họ lại nhạt nhòa nước mắt....

Quên....

Liệu có thể?

Qua đi như một giấc mơ....

Liệu có thể?

Nước mắt sẽ khô? Vết thương sẽ lành? Ký niệm sẽ phai pha? Hay cũng chỉ như bông tuyết mùa hè....Dẫu có nắng ấm...vẫn sẽ không tan.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Cổ tích Hoàng tử và Công chúa.

Rất cuộc, dù có nghe lời Công chúa hay không, Viện trưởng học viện Thánh Huy vẫn bị đuổi việc. dù cho ông ta có khóc lóc van xin thế nào, việc thay Viện trưởng mới vẫn được tiến hành.

Cục diện bây giờ thay đổi đến chóng mặt. Băng Hạ hôm qua vẫn còn bị mang tiếng là “hồ ly tinh vô liêm sỉ”, nay đã được các học viên của Thánh Huy, không thiếu những người đã từng khinh thường cô, cung phụng như một bà hoàng với cương vị “Bạn gái của Thiếu gia”.

Tiểu Vy nghe mấy người kia gọi Băng Hạ một “Đương tiểu thư”, hai “Đương tiểu thư” bắt đầu phát ngán cả lên, chỉ muốn xông vào đuổi hết đám người nịnh bợ cho khỏi bẩn mắt.

Hầu như đến đâu, cô cũng được những cái đầu lần lượt cúi xuống chào mình.

Vào trong canteen, hai người luôn được nhường những chỗ rộng rãi và sạch sẽ, đồ ăn thì có người tranh nhau đi mua giùm. Tiểu Vy lúc trước phải xếp hàng và chen lấn mãi mới mua được mấy hộp sữa và bánh, thì nay bọn họ chỉ cần nói lớn “Đồ ăn của Đương tiểu thư”, thì cả canteen không hẹn mà cùng ưu tiên cho họ những phần thức ăn sang nhất và ngon nhất.

Băng Hạ để ý những kẻ thường chạy theo mình hầu hết là con của mấy tiểu công ty nhỏ, lấy lòng cô chỉ mong Thiếu gia cho họ sống yên ổn một chút, còn những nhân cao hơn một bậc thì đương nhiên không hạ thấp bản thân mình mà cung phụng Băng Hạ giống thế, chỉ là không đụng đến cô nữa thôi. Những cái lườm nguýt, những lời xì xỏ moi móc nay được dọn sạch, khiến Tiểu Vy đôi lúc kêu nhớ.

Khuong Bảo Huyền, Trương Mỹ Tuệ, Lưu Sa Diễm, Đường Thi Thi, hay những cái tên có độ “kêu” gần giống như thế đã loại bỏ Băng Hạ ra khỏi danh sách đen, đưa vào danh sách “Những người không thể đụng đến” một cách không cam tâm. Giờ thì Hạ Tiểu Nhã “lọ lem” cũng xa lánh Băng Hạ và Tiểu Vy, cho dù Vy có thân thiện và cố gắng hòa đồng thế nào, cô bé cũng vẫn nhút nhát và chạy biến mỗi khi Vy bắt chuyện.

Phù Dung đã nghỉ học 3 ngày nay, nghe nói bị suy nhược thần kinh. Tiểu Vy nghe xong liền gặp người cười sặc sụa, có đánh chết cũng không tin.

Và...còn một người.

Hàn Phong bây giờ lạnh lùng khác thường, ngồi học trên lớp cũng ít nói hần. Đám fan hâm mộ vẫn nhiều và điên đảo như thế, thậm chí còn có chiêu hướng tăng, nhưng có vẻ anh không thiết tha lắm so với ngày đầu nhập học. anh cũng ít nói chuyện và tiếp xúc với Băng Hạ, gặp nhau trên hành lang cũng lãnh đạm lướt qua như người dưng, Băng Hạ cười nhạt, tiếng “bạn” mà anh ta nói với cô mấy ngày trước chẳng qua cũng chỉ là gió thổi mây trôi, gọi là bạn thì cũng có mục đích và âm mưu cả.

Cô biết chứ.

Chỉ là không thêm quan tâm mà thôi.

.....

- Viện trưởng mới là ai?

Hạo Thiên lật giờ tập tài liệu, lên tiếng hỏi Nhật Long đang ngồi trên chiếc ghế đối diện. Long lấy một tờ giấy A4, trên đó ghi thông tin của Viện trưởng mới, hình là một người phụ nữ trung niên khuôn mặt nghiêm nghị, anh đọc:

- Tường Dục Hồng, 46 tuổi, hiện đang là Viện trưởng của học viện Ruby, là người có tài nhất trong 257 người tham gia đợt tuyển chọn lần này. Đã từng làm Viện trưởng của các học viện Angel, Ruby, Royal, Rossia, và học viện nào cũng có bề dày thành tích đáng nể.

Học viện Thánh Huy quả thực là một thời vàng lớn mà tất cả các giáo viên trên khắp đất nước đều nhắm tới. dù là dạy hay học ở Thánh Huy, quyền lợi và mức lương cũng đều hơn cả mong đợi. cho nên khi nghe nói học viện đang thiếu Viện trưởng, gần 300 Viện trưởng của các học viện khác đều ồ ạt kéo về tham gia cuộc tuyển chọn. thực ra, Viện trưởng tài năng để làm gì kia chứ, khi muốn ngồi trên chiếc ghế đó, quan trọng nhất là phải biết điều, chịu làm con bù nhìn nghe theo răm rắp lời của các cậu ấm cô chiêu ý giàu làm càn.

Hạo Thiên không nói gì, anh đang nghĩ đến một vấn đề khác.

.....

Một lần nữa, bảng thông báo của trường lại một lần nữa được sử dụng đến. và một lần nữa lại bu kín các học viên. Nhưng có thể chắc chắn một điều, thông tin lần này sẽ chẳng liên quan gì đến Băng Hạ nữa.

- Tránh ra giùm.

Giọng nói đều đều vang lên ngay đằng sau lưng đám học viên, nhưng những tiếng động ồn ào đã che lấp đi phần nửa uy lực của giọng nói ấy. đám đông vẫn chẳng có dấu hiệu của sự nhượng bộ người vừa nói.

- Tránh ra!

Giọng nói đó lặp lại và có phần mất kiên nhẫn hơn một chút. Một con nhỏ tóc xanh quay phắt lại, tức tối quát quát:

- Con điên nào ồn ào vậy, không thấy nhiều người vậy à? Muốn xem thì tự...Đương tiểu thư!

Câu nói còn chưa kịp hoàn thành, con nhỏ đã trợn mắt hét tướng lên. Nghe 3 tiếng “Đương tiểu thư”, các học viên kia đều giật bắn mình quay lại e dè nhường lối cho Băng Hạ. cô lạnh lùng bước lại gần bảng thông báo, ánh mắt di chuyển lên từng hàng chữ được đánh bằng máy tính.

Khóe môi hơi nhếch lên, nụ cười nửa miệng xuất hiện.

“Tên Thiếu gia ngang ngược này, định làm trò gì vậy?”

“THÔNG BÁO

Để chào mừng Viện trưởng mới của học viện Thánh Huy, Viện trưởng Tường Dục Hồng, cô quyết định sẽ dựng một buổi cắm trại, cho các học viên học viện Thánh Huy.

Thời gian :.....

Địa điểm: núi Mã Vỹ (cái này là Sher chém, đừng tìm ha)

.....”

Cắm trại?

Có trò vui rồi.....!

Tiểu Vy đang “tay trong tay” với cái chổi lau nhà, khom lưng xuống, lau sạch sẽ sàn đá hoa cương màu kem. Công việc trong nhà Nhật Long hôm nào cũng chỉ vồn vện có mấy việc như thế này, mà nhà lại đông người giúp việc, thành thử ra người nào cũng nhàn khi mỗi người chỉ làm hai, ba việc là hết.

Bỗng cô giật mình khi nghe thấy tiếng ồn ào của chó mèo ở bên hông nhà. Tò mò, Vy buông vội cây lau nhà, ngó ra ngoài xem. Cảnh tượng trước mắt khiến cô hoảng hồn.

Con chó Milu, thú nuôi của Nhật Long, là loài chó Nhật lông xù, đang gồng mình hung dữ, hù dọa một con mèo hoang nhỏ. Con mèo màu vàng, lấm lem bùn đất, hình như còn đang bị thương nữa, đang nép mình vào bụi cỏ, ánh mắt hoảng loạn nhìn Milu. Con chó vẫn không động lòng, miệng gầm ghe nhe

ra chiếc răng nhọn hoắt khiến Vy cũng phải run sợ.

Con mèo tội nghiệp cố gắng đứng dậy, phóng thật nhanh ra khỏi tầm ngắm của Milu hòng thoát khỏi sự đe dọa của con chó hung dữ. nhưng trái ngược lại với mong đợi của nó, con Milu như bị kích động, thấy con mèo bỏ chạy thì cũng nhanh như cắt chạy theo, xô tới bên con mèo hoang. Mèo do bị thương và cũng còn nhỏ nên chẳng chạy được nhanh, ngoan ngoãn nằm im trong tay Milu, miệng kêu lên những tiếng “ngoao ngoao” thảm thiết. con chó nhe hàm răng nhọn hoắt ra, chuẩn bị cắn con mèo tội nghiệp.

Vy hoảng hốt, chân tay cuống cuống không biết làm gì, cô không thể mở to mắt nhìn con mèo đáng thương đó bị con chó làm hại được. cô vớ vội cái chổi, hùng hổ tiến đến bên con Milu, mặc dù cô cũng đang vô cùng hoảng sợ trước con chó to hơn cả mình thế này, cái chổi như muốn rơi ra khỏi bàn tay run lập cập của cô.

- Milu! Thả mèo con ra!

Con chó không thèm màng đến Vy, vẫn cắn đầu vòn con mèo.

- Milu, có nghe không! Thả nó ra!

Chó thì làm sao hiểu được tiếng người, nhưng dù có cái chổi trong tay, Vy cũng chỉ dám đứng đó mà hét thôi.

- Milu! Ngừng lại, tránh ra!

Vy vội hét tướng lên, dùng cái chổi khua nhẹ vào mông con chó khi thấy nó đã cắn một cái vào người con mèo. Milu giật mình vội lùi ra sau, đôi mắt tức giận phóng về phía Vy. Cô thấy con chó đã chịu tránh ra, vội buông cây chổi mà chạy đến, nâng con mèo nhỏ trên tay. Con mèo nơi chân rướm máu, hơi thở thoi thóp, mắt nhắm nghiền, bụng lép kẹp. hình như nó đã nhịn đói rất lâu rồi. cô đang định bế nó vào nhà, bỗng sững người, chân như muốn nhũn ra khi con Milu đang đứng đó, nhìn cô với đôi mắt hung dữ, miệng kêu lên những tiếng gầm gè đáng sợ.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, cứu tôi với!

Nhật Long đang ngồi trên giường đọc sách, bỗng nghe thấy ngoài cửa sổ vang lên tiếng kêu cứu. vội vàng, anh chạy ra gần cửa sổ, ngó ra ngoài vườn. đôi mắt đen sẫm cũng lập tức trợn to.

Tiểu Vy mặt mày tái mét, đang cầm đầu cầm cổ mà chạy, tay ôm khư khư một thứ gì đó. Đuổi theo cô sát nút là con chó Milu với dáng vẻ hung dữ. anh hoảng hốt vội chạy ra khỏi phòng, xuống dưới nhà. Tất tần tật người làm trong nhà đều bị tiếng hét của Tiểu Vy dụ ra ngoài nhưng chẳng ai chạy ra cứu cô. Có người thì sợ Milu, còn có người thì đang cười thầm trước cảnh Vy mặt ngấn ngấn nước, chạy thục mạng để tránh con chó.

Long đẩy mạnh đám người làm, chạy ra ngoài vườn. Vy nhìn thấy anh thì mừng rỡ, đôi mắt rom rớm nước vội sáng rực lên. - Nhật Long.!!!! làm ơn cứu tôi với!!!!!! Á á á.

Tiếng hét của cô khiến anh giật mình, con Milu đã nhảy phốc lên, ngoạm một cái vào chân phải của Vy, một dòng nước đỏ chảy ra trên nền da trắng, tiếng khóc thảm thiết tắc nghẹn. Vy ngã nhào xuống đất, nước mắt chảy giàn dụa, cảnh tượng đó như xé nát lòng ai kia.

- Vy! Vy! Cô có sao không?

Nhật Long chạy đến đỡ Tiểu Vy, cô méo mếu, tay ôm lấy chân.

- Đau...đau lắm...chảy máu rồi...- Không sao đâu, nín đi nào...- Long ôm lấy Vy, đôi mắt xót xa. - Aaaaaaaa, nhẹ nhẹ tay 1 chút!- Cô im giùm đi! – Long vừa cầm miếng bông gòn thấm vào vết thương ở bắp chân Vy, sẵn giọng – Là tại ai hả? sao cô lúc nào cũng khiến người khác lo lắng như thế? động một cái là ngã, là chảy máu, bị thương, đi đứng cẩn thận với cô khó lắm à?- Nhưng... – Vy giương đôi mắt oan ức còn vương nước lên nhìn Long – Đau phải tại tôi? Là tại con chó vừa hung dữ vừa độc ác của anh, nó cắn một con mèo nhỏ đáng thương...- Nó cắn cái gì thì mặc xác nó, sao cô phải nhảy vào chứ? để đến nỗi bị chảy máu ra đây này!- Anh...anh cũng độc ác...hết như con chó nhà anh (=.=)- Cô nói cái gì? Tôi mà độc ác đã chẳng thèm chạy ra cứu cô rồi. còn dám nói thế sao?- Anh cứu tôi được cái gì? Đợi tôi bị nó thịt xong mới cứu.- Cô là cái đồ....biết vậy tôi để cô bị cắn thêm mấy phát nữa, đồ vong ân bội nghĩa này!- Anh...!

Long bực tức trước con nhóc ngang ngược dám lớn tiếng với anh, anh cầm miếng bông thấm oxi già, nhấn mạnh xuống vết răng còn đỏ máu.

- Aaaaaaaaaaaaaaaa

Vy đau đớn thét lên, khàn cả giọng. cô rụt chân lại, kêu khóc thảm thiết.

- Anh sao có thể mạnh tay thế chứ, đau chết được.

Cô méo mếu, tay gạt nước mắt, rồi nhẹ nhàng xoa vào vết thương xót hết cả người, Long thấy vậy liền giơ tay kéo chân cô ra, tiếp tục sơ cứu.

- Bỏ tay ra! Tôi tự làm- Ngồi yên đi- Không!- Sẽ nhẹ tay hơn. Giọng Nhật Long trầm xuống như hồi lỗi. và quả thực, bàn tay anh đã nhẹ nhàng hơn, cảm giác xót trên chân Vy cũng dần dần tiêu tan. Vy nín lặng, đưa tay quệt đi mấy giọt nước mắt trên mặt.

- Xin lỗi, phải chi tôi nhanh chân hơn.

Vy giật mình nhìn Long, anh bắt đầu băng bó cho cô, đôi mắt hơi man mác buồn, môi mấp máy.

Cô hơi ngớ người, rồi cũng cúi mặt xuống.

- Tôi mới là người cần xin lỗi, đã làm anh nhọc công rồi.

Long ngược lên, nhìn sâu vào đôi mắt nâu sẫm ngọt ngào của Vy, anh cười nhẹ.

- Không sao. Lần sau có cứu thứ gì, hãy gọi tôi giúp.

Đôi mắt thoáng qua tia cảm kích, long lanh trong veo, Vy gật đầu.

Đã lâu lắm rồi, Phùng Nhật Long mới nếm trải qua cảm giác lo lắng và quan tâm đến một người con gái khác ngoài Hoàng Lam Đình như thế, anh cảm thấy rõ ràng, trái tim mình đang đau, khi thấy nước mắt hoen bờ mi, làm nhòe đôi mắt nâu sẫm ấy.

Anh....đã yêu cô....

Chắc chắn.....

Họ.....sẽ là của nhau???

Liệu có thể....?

----***----- Chú mèo con màu vàng, đã được Vy mang về chăm sóc và nuôi nấng, sau khi hồi phục vết thương, nó ở lại với cô và Băng Hạ, làm bạn của Tiểu Bảo. Vy đặt tên cho nó là Sô cô la.

Băng Hạ kêu tên ấy xấu, nghe như món ăn.

Nhưng Vy kiên quyết phải gọi như thế, Băng Hạ cũng chịu.

Sô cô la nhỏ hơn Tiểu Bảo rất nhiều, bộ lông nó ngắn và xù, chứ không mềm mại như Tiểu Bảo. mắt nó cũng to, nhưng có màu nâu vàng như những con mèo bình thường, chứ không hai màu khác lạ như Tiểu Bảo. Song, hai con mèo luôn quấn quýt bên nhau, Tiểu Bảo là mèo đực, Sô cô la là mèo cái, Tiểu Vy kiên quyết tuyên bố khi nào chúng lớn sẽ tổ chức đám cưới thật linh đình.

Cuối tuần này sẽ là buổi cắm trại, hai người sẽ không ở nhà hai ngày. Vy cuống quýt mang hai con mèo đi gửi, nhưng cả học viện chẳng ai có thời gian rảnh, và cũng không ai thích mèo. Nếu không phải người nuôi chúng là Băng Hạ, lực lượng bảo vệ của trường đã tổng cô chúng ra ngoài rồi, vì nội quy của học viện cấm không cho thú nuôi vào khu nội trú. Vy khóc lóc lo lắng hai con mèo ở nhà sẽ đói, cuối cùng đành phải mang gửi nhà Nhật Long. Nhật Long bị dị ứng mèo, kiên quyết không cho, nhưng vì anh cũng không ở nhà hôm cắm trại, nên cô Di sẽ trông nom giữ. Cũng may cho Vy, cô Di không ghét mèo, nên cô sẽ không phải lo lắng bất kỳ điều gì trong hai hôm cắm trại cuối tuần.

Sau khi đem Tiểu Bảo và Sô cô la đi gửi, Tiểu Vy yên tâm chờ đến ngày cùng Băng Hạ và mọi người đi cắm trại. cô bé hào hứng đi mua mấy bộ pijama ngộ nghĩnh về, mua cả cho Băng Hạ. Băng Hạ sau khi nhìn thấy mấy bộ in hình thỏ, gấu, rồi mấy con nhím béo tròn của Vy thì chỉ lẳng lặng lấy mấy cái áo phông mỏng và quần short. Không thể chối cãi là nhìn thấy mấy cái bộ pijama như trẻ con mẫu giáo của Vy, Hạ cảm thấy rất là...ngứa mắt.

Và cũng giống hai người, các học viên nữ của Thánh Huy kéo nhau đi shopping liên miên, những bộ cánh sắc sỡ được “tậu” về mặc dù những thứ như thế trong tủ quần áo của họ không hề thiếu. học viện dự định sẽ dùng một ô tô lớn để đưa các học viên đến núi Mã Vỹ, nhưng rốt cuộc chiếc xe ấy chỉ là của riêng các học viên nghèo mà thôi. Vì đơn giản một điều, 100% các tiểu thư công tử sẽ chọn xe riêng của mình thay vì bước lên chiếc xe ô tô xấu xí và không được tiện lợi kia mà đi quãng đường 200km với đích là chân núi Mã Vỹ.

Một tuần trôi qua rất nhanh chóng.

Cuối cùng thì thứ 7, cái ngày mà hầu hết các học viên đều mong đợi ấy đã đến.

Sân trường Thánh Huy biến thể thành bãi đỗ xe đông nghịt hơn bao giờ hết. Tiểu Vy khệ nệ kéo theo chiếc ba lô khá to, mang gần hết cả đồ đạc trong nhà đi. Khăn mùi soa, giấy, nước, gương, lược, giày, dép, 1 em gấu Pooh làm gối ôm, và cả những thứ phục vụ cho như cầu VSCN. Băng Hạ cũng mang ba lô theo, nhưng trong đó ngoài quần áo và Mp3 ra thì chẳng còn gì, không phải vì cô sơ sài và bê bối, mà vì những thứ linh tinh kia Vy đã nhét hết vào ba lô của cô ấy, khiến con gấu Pooh trên mặt ba lô béo ú lên rồi.

Các tiểu thư điệu đà thì xúng xính trong bộ váy hoa sắc sỡ đến mắt cũng hoa lên theo, Phù Dung cũng đi, cô mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản và quần jean, mái tóc xõa ra, gương mặt trắng bệch với đôi mắt nâu trầm u buồn thật khiến cho ai nhìn vào cũng không thể không thương xót. Vy tết tóc hai bên hình con rết trông nhí nhảnh như trẻ lên ba, đôi mắt trong veo long lanh, mặc chiếc áo ren hơi điểm dùa chút với chiếc váy xòe xếp tầng, nếu mang đặt lên bàn cân mà so với đám sơn phấn kia, Vy rõ ràng là rạng ngời hơn nhiều.

Băng Hạ thì buộc tóc cao, tóc mái kẹp phồng, áo sơ mi trắng có họa tiết đen ở cổ tay và cổ áo, quần jean cộng với giày Converse. Gương mặt sáng rực và bầu bình, trông cô vừa thuần khiết ngây thơ, lại vừa khỏe khoắn năng động khiến chàng Thiếu gia vừa bước từ chiếc Limo xuống cũng phải ngẩn ngơ kinh ngạc.

Hạo Thiên tiến đến, anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh lá cách điệu, điệp màu với đôi mắt xanh lạnh, tay áo xắn lên gọn gàng, trong mắt lấp lánh ánh nắng

buổi sớm mai, anh cười nhẹ.

- Ai thế này?

Băng Hạ ngược lên nhìn anh, gương mặt thản nhiên.

- Người.

Tiểu Vy lắc lắc hai bím tóc nhỏ, cười toe:

- Tôi phải tốn công năn nỉ lần dọa nạt, cô ấy mới chịu buộc tóc kiểu này đây.- Đẹp lắm – Hạo Thiên nhìn Băng Hạ, gật nhẹ.- Cảm ơn.

Băng Hạ lãnh đạm đi lướt qua Hạo Thiên, cô khoác ba lô lên vai, đi về phía chiếc xe ô tô lớn đang đỗ. Cô không có xe riêng, nên phải đi chung với nhóm học viên nhà nghèo. Mà có gì đáng thắc mắc đâu, cô cũng giàu hơn họ được bao nhiêu? Bỗng một bàn tay nắm lấy chiếc quai ba lô của cô, Băng Hạ giật mình quay đầu lại. Hạo Thiên – chủ nhân của bàn tay ấy – hất mặt về chiếc Limo, nhướn mày.

- Đi chung đi.

Băng Hạ nhìn anh, làn da trắng muốt ấy lấp lánh dưới ánh nắng, khiến người khác cảm thấy chói mắt. cô không nói gì, lặng lẽ tiến về chiếc xe.

Tiểu Vy ngốc nghếch không hiểu gì, cô nhìn bóng Băng Hạ đang chui vào xe, tròn mắt hỏi Hạo Thiên.

- Thiếu gia, tôi cũng được đi chứ?

Hạo Thiên còn chưa kịp trả lời, Nhật Long nãy giờ đứng dựa vào chiếc xe, nghe Vy hỏi thì nhăn mặt giãy nảy.

- Khỏi đi, cô sang xe kia mà đi.- Ê, chơi gì kỳ vậy? sao Băng Hạ được đi mà tôi không được? – Vy vênh mặt cãi lại. thực ra nếu là Hạo Thiên nói, cô sẽ vào xe kia ngay mà không một lời chống đối, nhưng một khi là Nhật Long lên tiếng thì còn lâu cô mới ngoan ngoãn như thế.- Băng Hạ khác, cô khác.- Khác gì? Vậy tôi gọi cô ấy sang xe kia với tôi. Hạo Thiên nhìn hai người, khoe môi hơi nhếch lên, anh đánh mắt về phía xe mình, nói với Vy.

- Lên luôn đi.

Vy nghe răng ra cười với Thiên, gật gật đầu, lao như bay vào chiếc Limo, không quên ném cho Nhật Long vẻ mặt đắc ý. Còn Long, khỏi phải nói, đang giãy điên người.

Hàng xe ô tô sang trọng nối tiếp nhau xuất phát từ cổng học viện Thánh Huy, tiến về hướng Đông Bắc. dẫn đầu là chiếc Limo của Hạo Thiên Thiếu gia. Núi Mã Vỹ là ngọn núi rất đẹp, cao 2100m so với mặt nước biển. dưới chân núi là những khu rừng thông đẹp tuyệt vời, khung cảnh thơ mộng yên tĩnh, không khí mát mẻ trong lành. Một năm số người chọn núi này làm nơi nghỉ dưỡng và cắm trại nhiều không đếm xuể, và năm nay là học viện Thánh Huy.

Ngồi trong chiếc Limo sang trọng, Tiểu Vy thấy buồn chán kinh khủng. Thiếu gia chỉ chú mục vào chiếc Ipad, Băng Hạ thì ngồi nghe nhạc. Nhật Long thì lái xe. Vy bỗng cảm thấy mình thật sai lầm khi vì hơn thua với tên biến thái ấy mà chui vào chiếc xe buồn tẻ này, trong chiếc ô tô kia ít ra còn những người cùng đẳng cấp, khoảng cách cũng không phải là quá xa. Còn đây thì toàn những người cạy miệng cũng không thêm nhả một lời, trái ngược hẳn với cá tính của Vy, cảm giác chán ngắt đến với cô không khó.

Hạo Thiên bỗng quay sang bên, dùng ánh mắt âm áp khác thường trên người Băng Hạ. anh đưa tay, tháo một bên tai nghe của cô, nhét vào tai mình. Hạ giật mình quay lại, chiếc Mp3 của cô ít khi phải chia sẻ cho ai, kể cả Tiểu Vy, cảm giác khó chịu dâng trào cũng là một việc đáng thông cảm. thế nhưng, cô lại chỉ nhìn rồi quay đi. Cũng chẳng biết từ bao giờ, cái cảm giác khó chịu đã chẳng còn tồn tại với Hạo Thiên nữa. anh vẫn bá đạo ngang tàng, còn cô, thì đã quen với nó.

Bản nhạc Violin vang lên, Hạo Thiên bỗng cảm thấy trái tim mình đã lạc đi đâu mất, hai trái tim được xích lại gần nhau hơn nhờ một sợi dây kết nối mà chính chủ nhân của hai trái tim còn không biết rõ. Tiếng đàn ấy như có một ma lực vô hình khiến trái tim anh đều đau nhói lên, mỗi khi nó ngân lên một bản nhạc buồn da diết, hai trái tim như hòa chung nhịp đập với nhau giữa sân trường Thánh Huy vắng lặng. bản nhạc đó, rất giống bản nhạc này. Và cảm giác đó...cũng rất giống cảm giác này.

Đoàn xe đỗ lại trước một bia rừng sau 5 tiếng đi trên đường. Vy là người bước ra đầu tiên, dành 2 phút để choáng ngợp trước khung cảnh đẹp mê hồn ở đây. Xa xa, cô bé có thể nhìn thấy rõ ràng đỉnh núi Mã Vỹ mờ ảo, bao bọc bởi những đám mây trắng xóa.

Từ chiếc ô tô dành cho các giáo viên, bà Trường Dục Hồng, Viện trưởng mới bước ra với bộ váy công sở màu hồng phấn và mái tóc búi quý phái. Bà nói với các học viên đang lần lượt bước ra từ những chiếc xe đắt tiền với bộ dạng uể oải, đông dặc.

- Các học viên ưu tú của Thánh Huy học viện thân mến, chúng ta đã đến nơi cắm trại. địa điểm dựng lều ở bên trong khu rừng, các thầy trò chúng ta sẽ phải đi ô tô ở đây và đi bộ vào bên trong, dựng lều và bắt đầu buổi cắm trại tuyệt vời này!

Giọng bà Viện trưởng ngày càng cao vút, lộ rõ vẻ hào hùng, còn các học viên thì trái lại, khuôn mặt ngày một méo xệch sau một lời nói của bà.

- Cái gì cơ? Đi bộ vào á? Tao tưởng được ở khách sạn.- Con hâm, cắm trại mà ở khách sạn thì cắm làm đếch gì.- Giời ạ, nắng nóng thế này, quốc bộ vào đây có mà gãy chân.-Một nữa chứ.- Cái bộ váy đắt tiền của tao, tí lệ lem luốc cho xem.- Hú, biết vậy tao ở nhà cho khỏe.-

Tiếng xì xầm xôn xao vang lên, hầu hết đều không đồng tình với việc này. Nhưng biết làm sao bây giờ, những chiếc xe điện tích lớn thế này không thể đi vào bên trong được, đầu có phản đối thế, phản đối nữa thì cũng phải chịu thôi. Hạo Thiên và Băng Hạ là hai người đầu tiên bước vào khu rừng, thấy thế, các học viên cũng đành phải miễn cưỡng nổi gót vào theo.

Mặt trời buổi trưa chói chang, treo lơ lửng trên đầu người. Băng Hạ ngửa mặt lên trời nhìn, ánh nắng vàng chói lọi xuyên qua tán lá cây, tạo lên những vệt loang lổ trên nền đất, may sao ở đây còn có cây cối, nếu không chưa kịp nhìn thấy nơi cắm trại đã chết vì nắng nóng rồi.

Khoảng tầm nửa tiếng đi bộ, cuối cùng nơi dừng lều cũng hiện ra trước mắt, đó là một khoảng đất rộng, hướng Đông là ngọn núi, hướng Tây là khu rừng vừa đi, cho nên dù trong thời điểm nào trong ngày, nơi đây cũng râm mát vô cùng. Làn gió mát lành hiu hiu thổi, khiến mọi người cũng được an ủi phần nào rằng tồn thời gian và công sức đi bộ vào đây cũng không phải uổng phí.

Nghỉ ngơi một chút, mọi người ra thác nước cách đó 200m rửa mặt và chân tay, rồi tiến hành dựng lều. nói thế cho ngắn gọn, chứ thực chất công việc này do một tay các giáo viên làm hết, lý do chắc khỏi nói cũng biết, các học viên nhà giàu ấy làm sao biết đến việc dựng lều này cho được.

- Băng Hạ!

Tiểu Vy giơ ra trước mặt Hạ chai nước khoáng, cô mỉm cười đón lấy. theo một bản năng vốn có, cô đưa mắt ra xung quanh xem xét. Bỗng... cô cảm thấy hình như... thiếu mất một người.

- Tìm ai thế?

Một giọng nói như sương mờ vang lên bên tai, Băng Hạ quay đầu lại nhìn. Giọng nói này, không giống cái giọng quen thuộc mà cô có thể dễ dàng nhận ra.

Kẻ đứng trước mặt cô chính là người mà 1 phút trước cô còn cảm thấy thiếu thiếu.

Hàn Phong nheo đôi mắt xanh biếc nheo lại như bị chói nắng, anh mặc chiếc áo phông trắng in chữ, cổ áo mắc một chiếc kính mát. Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô, anh cười.

- Em hôm nay làm tôi không nhận ra đấy.

Băng Hạ lạnh lùng nhìn anh, cô đưa chai nước lên miệng uống thêm một ngụm nữa, rồi mới từ tốn nói. - Tôi tưởng anh với tôi là người dung rồi?- Người dung? Ý em là sao? - Phong nhíu mày.- Vẫn coi tôi là bạn?- Đương nhiên - Khuôn mặt giãn ra, nụ cười lại tiếp tục nở trên môi anh không biết mệt - Một ngày làm bạn, cả đời làm bạn. Băng Hạ quay lại nhìn anh, hờ hững cười.

300 cái lều lớn vừa được dựng xong. 300 chiếc cho 3000 học viên của Thánh Huy, vị chi mỗi lều phải “nhét” 10 người, một con số không được khả quan cho lắm, thế nhưng số giáo viên của Thánh Huy cũng không phải siêu nhân, cộng thêm một số ít những học viên có chút chút kiến thức cơ bản về việc dựng lều, để dựng được 300 cái cũng là cả một kỳ tích hoàn toàn đáng để biểu dương.

Tiểu Vy và Băng Hạ được xếp ở lều số 36, chung với vài cô tiểu thư nhà giàu. Thiếu gia thì luôn luôn được ưu tiên ở một lều VIP. Hàn Phong thì ở lều số 34, cách lều Băng Hạ một cái lều.

Sau khi mang ba lô vào lều cất, các học viên xắn quần áo kéo nhau ra suối bắt cá. Công việc này họ chưa làm bao giờ, nhưng với số ít những người ngại ngần, thì số còn lại đều hào hứng. ra ngoài suối nghịch nước trong cái tiết trời mát mẻ, gió hiu hiu thổi này, suy cho cùng cũng không phải việc nặng nhọc cho lắm.

Con suối trong vắt bỗng trở nên nhộn nhịp hơn bao giờ hết. một số học viên khác đã đi men theo bờ suối kiếm trái cây về ăn, số còn lại đùa nghịch những tia nước mát. Băng Hạ xắn gấu quần lên, ngồi trên phiến đá, thả chân xuống dưới suối. nhìn Tiểu Vy lao vào cùng những người khác trên bờ đùa nhau, cười lên khách khách, khoe môi cô cũng hiện hữu theo một nụ cười.

- Con nhỏ này, mày chạy đâu cho thoát!- Aaaaa, ai cứu với, con Bảo Lam điên rồi này!- Á, dám bảo tao điên! Đàng sau Băng Hạ có hai cô gái xinh xắn đang chạy đuổi nhau trên phiến đá rộng, chắc cũng là học viên lớp 10. cô bé tóc ngắn tên Bảo Lam cuối cùng cũng bắt được bạn mình, hai người xô đẩy nhau, Bảo Lam cố gắng ấn người bạn mình ngã xuống, nhưng lại bất ngờ bị cô bé đó đẩy lại.

- Cho mày xuống suối tắm nhá!

Bảo Lam ngã ngửa ra sau, nhưng cô bé không ngã xuống suối như mong ước của đứa bạn, mà ngã ngay vào người Băng Hạ, cô trở thành vật thể mạng gium cô bé kia.

“Ào...”

Con suối đương nhiên là nông, nhưng với lực đẩy khá mạnh, Băng Hạ bị ướt từ đầu đến chân, các học viên chơi quanh con suối bị tiếng nước làm thu hút liền quay đầu lại, rồi bật cười như nắc nẻ. Bảo Lam và cô bạn đứng trên phiến đá mặt mày tái mét, miệng lắp bắp.

- Dương tiểu thư...tôi...xin lỗi...tôi không cố ý...

Băng Hạ ngồi dậy, đưa tay vuốt hết nước trên mặt. qua làn nước nhòe nhoẹt, cô lơ mơ nhìn thấy hai bàn tay đang đưa ra trước mặt mình.

- Đưa tay đây!- Đứng lên nào.

Hai giọng nói khác nhau, âm vực cũng khác nhau, Băng Hạ đã nhận ra đó là giọng của ai.

Hoàng đế...

Và hoàng tử...

Cả khu suối bỗng yên ắng hẳn, ai cũng dõi mắt về phía gần phía đá theo dõi diễn biến sự việc. Hạo Thiên và Hàn Phong vẫn đưa tay ra, nhìn chăm chăm vào Băng Hạ đang quệt nước đọng lại trên mắt để nhìn rõ hơn. Hai bàn tay vẫn kiên trì giờ ra trước mặt cô, Hàn Phong mỉm cười dịu dàng, Hạo Thiên với ánh mắt xanh lạnh lùng, cả hai người, đều muốn kéo cô lên.

Các học viên đều nín thở chờ đợi xem Băng Hạ sẽ nắm lấy tay ai, và muốn xem hoàng tử và hoàng đế của họ, khi bị từ chối sẽ như thế nào.

Nhưng...

Băng Hạ liếc nhìn cả hai người bằng ánh mắt dừng đọng, rồi cô...tự đứng dậy, bước về lều với bộ quần áo ướt sũng. Lúc đi lướt qua Bảo Lam, cô bé sợ hãi cúi gằm mặt xuống. Tiểu Vy cũng bỏ dở cuộc chơi, hấp tấp chạy theo Băng Hạ.

Còn lại hai chàng trai đứng đó, bàn tay buông thõng xuống. Hàn Phong dùng nửa con mắt liếc nhìn Hạo Thiên, cười khẩy. Thiên không nói gì, anh lạnh lùng bước lên bờ, trở về lều. anh cũng biết đằng sau lưng mình, Hàn Phong vẫn nhìn theo bóng anh bằng một ánh mắt sắc lạnh.

Doan nay hay lem' nek (windy)

2. Tuyên chiến.

Trời sập tối khá nhanh, khu rừng ban ngày thì mát mẻ trong lành là thế, nhưng khi màn đêm buông xuống thì lại phủ một màu u ám, thê lương. các học viên chẳng có mấy ai để ý đến khung cảnh xung quanh, họ ríu rít tụ tập quanh đóm lửa vừa đốt lên, nướng chỗ cá ít ỏi vừa bắt được ngoài suối. đương nhiên là không no được bụng với chỗ thức ăn dính răng còn không bỏ ấy, nhưng hầu như ai cũng vui vẻ, đùa nghịch nhau, tiếng cười rộn rã. Màu đỏ rực từ đóm lửa đang cháy, làm hồng lên những gương mặt xinh đẹp. và kênh kiệu chảnh chọe thường ngày của các tiểu thư dường như đã bốc hơi đi đâu mất.

Băng Hạ sau khi thay quần áo, liền nằm luôn trong lều mà đánh một giấc. mặc cho sự ồn ào vui vẻ bên ngoài vẫn diễn ra.

Từng nhóm học viên ngồi quây quần thành một vòng tròn, tiếng cười vang vọng cả ngọn núi Mã Vĩ. Hạo Thiên ngồi một chỗ, anh đang mãi mê ngắm nhìn vầng trăng tròn trịa trên cao, được bao phủ bởi vài đám mây, tỏa ra thứ ánh sáng mát dịu.

Hàn Phong thì ngồi giữa đám nữ sinh, chuyện trò vui vẻ. Với vẻ ngoài điển trai, lại cộng thêm tài nói chuyện hài hước, chả trách sao con gái cứ không ngừng đổ rập trước anh như cây cối trước cơn bão mạnh.

Tiểu Vy và Tiểu Nhã ngồi nướng cá cùng với mấy học viên khác, Nhã cũng đã bót e ngại mà chuyện trò với Vy dạn dĩ hơn, dù sao Vy cũng rất thân thiện, cái gọi là "xa lân" Vy và Hạ lúc trước chỉ là nhất thời, vì Nhã rất ngạc nhiên khi Băng Hạ trở thành bạn gái Thiệu gia đột ngột như thế.

Bỗng một thầy giáo với bộ tóc húi cua, đứng trên một phiến đá lớn, đằng sau là vài bóng đèn chập chòn, đủ để soi rõ khuôn mặt trung niên của ông thầy. Ông vỗ vỗ hai tay gây sự chú ý, nói đồng thanh sau khi các học viên đã dồn hết ánh mắt về phía mình.

- Chào các học viên của Thánh Huy! Như đã nói, đây là một buổi cắm trại, vì thế đêm nay các trò sẽ ngủ ở đây. Tôi xin nói vài lời, đó là yêu cầu các trò không uống rượu bia, không dùng chất kích thích. Và ngủ trong lều thì không được hút thuốc, ngăn ngừa hỏa hoạn xảy ra. Điều quan trọng nhất, đó là - Ông thầy chỉ tay về phía khu rừng thông phía nam, cách đó một quãng đường không quá xa - Khu rừng đó được mệnh danh là rừng Tử Thần, vì muốn vào thì dễ, nhưng ra thì khó, đã có không ít người bỏ mạng trong ấy, vậy nên nghiêm cấm các trò không được đến gần, các trò nên ý thức được rằng mình là những người nắm giữ vận mệnh của đất nước. Mong các trò chấp hành để kỳ cắm trại lần này của học viện ta kết thúc vui vẻ và bổ ích.

Nói xong, ông thầy cúi gập người sau đó xuống khỏi phiến đá. Tiếng xì xầm bắt đầu rộn lên. Một vài học viên nhìn về phía khu rừng Tử Thần mà nuốt khan, mặt bắt đầu hơi tái. Một vài tên công tử nhà giàu huênh hoang lớn tiếng tuyên bố mình không sợ, và rủ nhau đêm nay sẽ vào rừng để khám phá. Nhưng những lời nói tinh tướng đó lại nín bặt khi chúng nhìn thấy ngay bên trên khu rừng Tử Thần, bầu trời đen ngòm như mực, vài con chim chao liệng. Không biết là chim gì, nhưng sao nó mang đến cảm giác ghê sợ, vài học viên nổi da gà, cuối cùng thì những lời nói của mấy tên công tử đó cũng trôi vào quên lãng, nói ra cũng chỉ như mưa vui vì có cho vàng cũng chẳng ai dám làm theo.

Một cơn gió lạnh lướt qua, các học viên nữ sợ hãi bám chặt lấy Hàn Phong không rời. Đám nam sinh do vừa nghe chuyện khu rừng Tử Thần, cũng có chút sợ hãi, liền bảo nhau chui vào lều chơi bài. Mấy đóm lửa được dập tắt, phút chốc chẳng còn mấy ai ở đó nữa.

.....

Băng Hạ tỉnh dậy lúc trời đã về đêm, bầu trời tối đen, các vì sao cũng đã kéo nhau đi đâu hết. Lều này cũng chẳng nhìn thấy nổi lều bên cạnh, chẳng cần đến lời cảnh báo của thầy giáo thì trước khung cảnh như thế này cũng chẳng ai dám bén mảng ra ngoài....đi WC, hướng hồ là đến cái khu rừng Tử Thần gì đó.

Hạ lấy điện thoại ra xem giờ, đã 11h23, chưa đến nửa đêm nhưng cô đã chẳng ngủ được nữa. Lạ nhà à? Phải, thời gian cô mới đến Thánh Huy cũng

phải mất khá lâu mới có được những giấc ngủ ngon lành, tròn trịa và không mộng mị. Dường ánh sáng leo lét từ màn hình điện thoại, cô soi sang bên cạnh, Tiểu Vy đang ôm gối ngủ ngon lành. Lều nhỏ, nên các học viên phải nằm sát sần vào với nhau, vì lều 36 này chỉ toàn những học viên nhà nghèo, nên mới ngủ ngon lành như vậy, chứ những nàng tiểu thư quen ngủ trên chiếc giường sang trọng và rộng rãi bằng cả cái lều, không biết sẽ phải làm thế nào để ngon giấc.

Cô vươn vai, bước ra khỏi lều. Vy nằm bên cạnh chợt giật mình tỉnh dậy vì tiếng động, cô nheo nheo mắt, nói khẽ:

- Băng, đi đâu đấy?

Băng Hạ quay lại.

- Rửa mặt.

- À, thầy giáo có cảnh báo, đừng có đến gần cái khu rừng xa xa kia nhé, rừng Tử Thần đấy!

- Rừng Tử Thần?

- Ủ, đừng có vào, nguy hiểm lắm, nhé!

Hạ gật đầu máy móc, sau đó mở cửa lều đi ra ngoài. Bên ngoài tối om, mặt trăng cũng bị che khuất bởi những đám mây, chỉ còn lại ánh sáng lờ mờ từ đi động của Hạ, chẳng đủ soi rõ đường cho cô.

Lần mò mãi, cuối cùng Hạ cũng thích nghi được với bóng tối, cô men theo con đường ra suối mà trưa này vừa đi trong trí nhớ.

Bỗng một bàn tay lạnh toát đập vào lưng cô, đồng thời một nguồn sáng khác rọi vào người cô, sắp bóng trên nền đất lồi lõm.

- Đi đâu thế?

Nụ cười "lăng lơ" của Hàn Phong nở trên môi khi anh nhận ra người trước mặt mình là Băng Hạ.

- Rửa mặt.

- Đêm rồi còn không ngủ lại đi rửa mặt, không sợ ma à?

- Người nào ngu ngốc mới tin là có ma.

- Em không tin?

- Không.

Phong bật cười

- Vậy để tôi đi cùng em, tối rồi, chẳng may có làm sao thì tôi công em về.

- Khỏi. - Hạ lạnh lùng trả lời, tiếp tục lần mò bước đi, do bóng tối, nên cô vấp phải một hòn đá nhọn chìa lên khỏi nền đất, nhưng chưa kịp khụy xuống thì bàn tay Phong đã đưa ra đỡ, anh cười với vẻ mặt đắc thắng.

- Thấy chưa?

.....

Làn nước mát ập lên mặt khiến Hạ tỉnh hẳn, cô đưa tay vuốt hết hạt nước vương lại trên mặt, sau đó thả tay xuống làn nước để rửa bàn tay đầm mồ hôi. Làn nước trong suốt trườn qua đôi tay trắng như tuyết của Băng Hạ, gần như tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ diệu.

Phong tay cầm đèn pin soi cho Hạ, một tay dứt túi, ung dung đứng trên bờ nhìn cô.

- Bây giờ về lều chứ?

- về một mình đi.

- Em không về?

- không.

- Thế đi đâu?

- Mặc tôi.

Phong hơi khó chịu, anh tiến đến gần, ánh sáng chói lóa rọi lên khuôn mặt Hạ.

- Tôi đưa em đến đây mà em nói năng vậy sao?

- Tôi khiến à?

- Cảm ơn một câu thì chết người chắc?

- Ừ.

- Em là sinh vật máu lạnh đấy à?

- Ừ.

Giờ thì Phong đã chịu thua, dù anh có bực tức đến mức nào cũng không thể bùng phát được. Anh lườm Băng Hạ, lạnh lùng nói.

- Vậy em đi đâu, tôi sẽ đi cùng em.

Hạ đứng thẳng dậy, nghiêng đầu nhìn Phong, cười nhạt.

Khu rừng rậm rạp, tối đen xuất hiện trước mặt hai người, không khí xung quanh bỗng trở nên âm u khác thường, vài con gió thoảng qua khiến Hàn Phong không được thoải mái cho lắm.

- Rừng Tử Thần? - Anh hỏi

- Dám vào không? - Băng Hạ nhướn mày nhìn anh.

- Dám chứ...nhưng sao em lại muốn vào đây?

- Tò mò. - Cô hồ hững.

- Nếu tôi không đi cùng, em định vào trong này một mình à?

- Phải, và đỡ vướng chân.

Hàn Phong lắc đầu cười khổ.

- Thế đành phải làm vướng chân em rồi, tôi cũng muốn vào lắm.

- Tùy anh

Bước chân của hai người tiến sâu vào trong rừng, càng vào sâu, không khí càng lạnh, một mùi tanh tươi bốc lên, xộc vào mũi Phong, anh khó chịu nhăn mặt.

- Sao? - Hạ hỏi.

- Không.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Một cơn gió nữa thoảng qua, chính Băng Hạ cũng nhận ra nhiệt độ càng giảm xuống thấp, cô đưa tay dựng cổ áo sơ mi lên, hy vọng sẽ ấm hơn một chút.

- Hay...chúng ta về đi? - Phong cầm cây đèn pin soi tứ lung tung, giọng lạc đi.

- Sợ à? - Hạ nhìn bộ dạng của anh, nhếch mép cười.

- Không, nhưng nghe nói khu rừng này đã có nhiều người vào mà không ra được.
- Họ không ra được vì họ ngu ngốc.
- Thế nếu tôi và em cũng không ra được thì sao?
- Chỉ có anh thôi, tôi sẽ ra được.

Phong cười, quên khuấy đi nỗi sợ hãi đang dần dần găm nhấm mình. Anh rút trong túi ra chiếc điện thoại, nhú mày nhìn vào màn hình.

- Chúng ta bắt buộc phải tìm được lối ra, nếu chúng ta không thoát được, sẽ không có ai đến cứu đâu, vì... - Anh nhìn cô, đôi mắt xanh thoáng lạnh - Điện thoại mất sóng rồi.

.....

Lều 36.

Vy chợt giật mình tỉnh giấc, sờ thấy chỗ nằm bên cạnh lạnh ngắt, cô bật dậy, mở điện thoại ra xem giờ. Đã 12h37, tức là Băng Hạ đã đi được một tiếng, nửa mặt đơn thuần không lý nào lại lâu như vậy, có khi nào....?

Cô lao ra khỏi lều, bầu trời vẫn tối đen. Có khi nào Băng Hạ đã đi lạc không?

.....

- Mất rồi sao? - Cô cười, không có vẻ gì là hoảng sợ - Càng hay.
- Em điên à? - Phong bức xúc - Ra khỏi đây, mau lên!

Anh quát lên, kéo tay Hạ quay ngược lại. Nhưng còn chưa kịp tiến được bước nào, anh đã nhú mày nhìn xung quanh, bốn phía nơi nào cũng y hệt như nhau, chính hai người cũng không nhận ra mình vừa từ hướng nào tới.

- Thấy chưa? - Băng Hạ cười - Chưa ra được đâu.

Rồi cô quay ngược lại, tiến về phía trước, cô chẳng biết đó là lối ra hay lối vào sâu thẳm, chỉ biết càng ngày, thân nhiệt cô càng giảm xuống. Hàn Phong vội chạy theo Hạ, anh cầm đèn pin soi rõ xung quanh, mọi thứ như mờ mờ ảo ảo, anh cảm thấy như mình đang rơi vào một cơn ác mộng chứ không phải sự thật đang bày ra trước mắt.

- Này, em nghe chuyện ma không?
- Không sợ à?
- Đương nhiên là không, đàn ông con trai mà lại đi sợ ma quỷ chắc.
- Kể đi. Tốt nhất là đừng để giọng mình run ấy.
- Có một chàng trai đi xe máy trên đường vào ban đêm, bỗng gặp một chàng trai khác đứng trên vỉa hè xin đi nhờ. Anh ta đồng ý, đến một bước ngoặt khác, gặp một cô gái rất xinh đẹp cũng xin đi nhờ, anh ta nhất quyết không cho. Anh chàng kia hỏi:
- Xe chở ba cũng được, tại sao anh lại không cho cô ta đi nhờ? Cô ấy xinh đẹp thế mà?

Anh ta liền trả lời:

- Anh biết không, tuần trước ở đó có một vụ tai nạn, cô ta chết rồi đấy, hôm ấy tôi cũng chứng kiến mà.

Anh chàng kia gật gù.

- Tuần trước à? Tôi và cô ta chết cùng nhau đấy.

Hàn Phong vừa kể vừa làm cho khuôn mặt nghiêm trọng, giọng nói nhẹ như sương lúc trầm lúc bổng khiến cho ai nghe cũng không khỏi hoảng sợ. Băng Hạ thì vẫn bình thản đi, mặt chẳng biểu lộ cảm xúc gì, cô quay sang nói.

- Chuyện này hồi còn sống tôi nghe rồi.
- Cái gì????

Phong hét lớn, một chút nữa là đánh rơi cây đèn pin. Mặt anh từ tái mét, chuyển qua trắng bệch, và cuối cùng là đỏ lừ khi Băng Hạ trước mặt anh bật cười lên khanh khách.

- Em trên tôi?

- Và anh sợ.

Nói xong Băng Hạ lại bật cười. Máu đỏ trên mặt Phong từ từ nhạt đi khi anh thu hết cái nụ cười trên đôi môi anh đào tuyệt đẹp ấy vào mắt. Nụ cười ấy rất đẹp, đôi môi mọng đỏ kéo giãn, để lộ hàm trắng đều tăm tắp, và một chiếc răng khểnh nhỏ khuất bên trong. Như đã nói, đó là một thứ vũ khí giết người không thể hoàn hảo hơn.

.....

1h45

Đã quá lâu rồi. Vy sốt ruột đi đi lại lại trước căn lầu, tay nắm chặt điện thoại. Khi đi Hạ có đem theo di động, nhưng điện thoại lại báo ngoài vùng phủ sóng. Tại sao cô ấy luôn khiến người khác lo lắng như vậy chứ?

Bàn tay run run bấu chặt vào điện thoại, cô mở danh bạ, lướt màn hình cảm ứng Iphone đến tên "Nhật Long". Cô đành phải cầu cứu đến Thiếu gia giống như lần Hạ bị bắt cóc thôi. Chứ như thế này, cô đến đột quỵ vì đau tim mất, dù sao thì bây giờ với ngày ấy, Băng Hạ trong lòng Thiếu gia cũng đã hơn một mức.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, Nhật Long nhanh tay bắt máy. Với nhiệm vụ vệ sĩ của Thiếu gia, anh rèn luyện được đôi tai rất nhạy cảm với tiếng động, kể cả đang ngủ.

- Alo?

- Nhật Long.... - Giọng Tiểu Vy bên đầu dây kia lạc đi - Băng Hạ.....làm ơn giúp tôi với...cô ấy.....

- Băng Hạ làm sao? - Long ngồi bật dậy

- Cô ấy.....

.....

- Thiếu gia! Thiếu gia! - Tiếng Nhật Long gọi giục giã.

- Sao? - Hạo Thiên đang ngồi đọc sách ở lầu riêng, nghe tiếng Long, anh biết có chuyện không nhỏ, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

- Thiếu gia, Dương tiểu thư mất tích rồi!

- Cái gì???

Đôi mắt xanh lóe lên ánh sáng, lạnh đến run người.

Lúc đó, trong khu rừng Từ Thần, Băng Hạ và Hàn Phong đã tìm được một phiến đá rộng và phẳng để nghỉ ngơi. Họ chẳng biết mình đã đến chỗ nào của khu rừng, vì bốn xung quanh, khung cảnh vẫn giống nhau như lột.

- Đây, em tính làm thế nào để ra khỏi đây?

Phong thở nhẹ. Bây giờ cũng đã khá muộn, khu rừng này rất rộng, không ra được khỏi đây, coi như là bước một chân vào quan tài rồi.

- Đi.

- Đi đâu?

- Đi ra.

- Ra đâu?

- Ra khỏi khu rừng.

- Em định đi đường nào?

- Đường dễ ra.

- Hòa, em nói thế thì đừng có nói.

- Anh không hỏi thì tôi cũng chẳng nói.

Mặt trăng bây giờ đã thoát khỏi sự kìm kẹp của mây đêm, ánh trăng sáng dịu tỏa xuống, bao phủ lên người Băng Hạ, làn da cô dưới ánh trăng gần như trong suốt.

- Băng Hạ này!

- Nghe.

- Em...yêu Hạo Thiên à?

- Hồi làm gì? - Hạ nhìn Phong, đôi lông mày hơi nhíu lại.

- Để biết.

- Biết để làm gì?

- Trả lời tôi đi.

- Sao tôi phải trả lời anh?

- Dương Băng Hạ! - Phong quát

- Nghe.

Đôi mắt sáng lên thứ ánh sáng xanh rợn người, Phong nắm lấy hai vai Băng Hạ, buộc cô phải nhìn vào mình, hét lên.

- Em yêu Hạo Thiên, có đúng không?

Băng Hạ thản nhiên nhìn anh, ánh trăng soi mình trong đôi mắt xám tro trong suốt, như chưa hề phản chiếu sự dối trá, đau khổ của thế giới này, chưa bị vẩn đục bởi dục vọng và lòng tham của con người.

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tuyết Rơi Mùa Hè (19) - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Diễn Đàn Kênh Truyện - Đọc Truyện | Chia Sẻ Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-751-19#ixzz2GDHd2KD1>

- Đúng.

Câu nói nhẹ bẫng, tan vào không gian, đôi mắt xanh biếc của Phong như chìm xuống, cánh tay nắm lấy vai Băng Hạ buông lơi.

Hạ quay người, cô nhìn thẳng về phía trước, trầm mặc.

Không khí như đông kết lại.

Hàn Phong đưa ánh mắt đi chỗ khác, anh không muốn nhìn vào khuôn mặt băng thanh ngọc khiết ấy, để rồi bị nó mê hoặc.

Tại sao anh lại khó chịu thế này? Tại sao lại muốn biết, để rồi lại buồn bực không đầu? Cô ta và tên Trịnh Hạo Thiên đó yêu nhau thì liên quan đến anh chắc? Vương Hàn Phong, mày điên vừa thôi, tỉnh lại đi!!!

.....

- Băng Hạ!!! Băng Hạ!!!

- Băng Hạ!!! Cậu ở đâu? Lên tiếng đi chứ???

- Băng Hạ! Mau lên tiếng đi!!! Cậu đang ở đâu!!!

- Băng Hạ!

- Dương Băng Hạ!!

Gần như cả học viện đều bị Hạo Thiên bắt thức dậy đi tìm Băng Hạ, ai cũng bức mình vì mới 3 rưỡi sáng mà không được ngủ yên giấc. Nhưng vì không dám trái lời Thiếu gia, nên dù có miễn cưỡng, thì khắp chân núi Mã Vĩ, chỗ nào cũng vang lên tiếng gọi "Băng Hạ".

Hạo Thiên đích thân đi tìm, tiếng gọi Băng Hạ của anh hòa vào không khí mà biến mất, chẳng có mây may một tiếng đáp lại. Anh bắt đầu mất kiên nhẫn, màn đêm đen đặc đã sáng hơn một chút, nhưng việc đi tìm Băng Hạ cũng chẳng sáng sủa được như bầu trời.

- Thiếu gia!

Nhật Long từ xa chạy lại, khuôn mặt biến sắc.

- Tìm thấy chưa?
- Tất cả mọi nơi đều tìm rồi, nhưng không thấy. Ngoại trừ một nơi....
- Nơi nào? - Hạo Thiên gần như quát lên, chút kiên nhẫn ít ỏi đã bay mất.
- Rừng Tử Thần.

Trái tim trong lồng ngực Hạo Thiên gần như siết lại, rừng Tử Thần ư?

- Và...có một học viên ở lầu 34 vừa nói...
- Sao???
- Vương Hàn Phong cũng đã biến mất.

Ngón tay Thiên cứng lại, đường gân xanh nổi lên làn da trắng. Viên kim cương lóe lên tia sáng cương quyết.

- Tìm trong rừng Tử thần!

.....

Phong khẽ cựa mình mở mắt, trước mắt anh vẫn là khung cảnh u ám của rừng Tử Thần. Anh ngồi dậy, ngủ trên phiến đá này đúng là chẳng thoải mái chút nào. Bầu trời đã sáng hơn một chút, sẽ dễ dàng hơn đối với việc tìm lối ra. Anh nhìn sang bên cạnh, Băng Hạ đang nằm ngủ ngon lành, mái tóc đen xõa ra trên phiến đá, thân người mỏng manh như sẽ dễ dàng bay đi mất trong một cơn gió.

Anh đưa tay vuốt gò má trắng trẻo mát lạnh của Hạ, lọn tóc mai lòa xòa trước trán, hàng mi dài và cong khép lặng lẽ, trông cô ngủ thật yên bình và dịu dàng, khác hẳn lúc tỉnh dậy, lạnh lùng và khó gần.

Bỗng một tiếng gọi vọng từ bên ngoài vào, Phong khẽ mỉm cười, tiếng gọi tên Băng Hạ của học viên Thánh Huy, sẽ tìm được lối ra sớm thôi.

Phía bên ngoài khu rừng Tử thần khi ấy, các học viên của Thánh Huy đã tụ tập đông đủ, nhưng không ai dám bước vào. Đương nhiên là họ sợ Tử thần của khu rừng hơn là Thiếu gia.

Nhật Long khẽ kéo tay Hạo Thiên, ngại ngần.

- Thiếu gia, có lẽ Dương tiểu thư không có trong đây đâu, chẳng phải hôm qua thầy giáo đã cảnh báo rồi sao, cô ấy không thể.....
- Băng Hạ vốn là người bướng bỉnh, chẳng bao giờ nghe mấy lời khuyên nhủ của người khác. Không thử làm sao mà biết. Tôi vào.

Hạo Thiên lạnh lùng tiến về phía trước. Long vội đứng ra ngăn cản.

- Thiếu gia, nguy hiểm lắm, anh không vào được! Nhỡ may có chuyện gì....

Thiên lướt ánh mắt lạnh lẽo về phía Nhật Long, bàn tay kéo mạnh Long ra, bước về phía trước. Long biết một khi Thiếu gia đã quyết định việc gì là không thể thay đổi được, nhưng anh vẫn chạy theo ngăn cản.

- Thiếu gia, không được, để em vào, anh đứng bên ngoài đi!
- Một mình cậu làm sao tìm ra được?
- Được mà, anh chờ bên ngoài đi, chẳng may anh có mệnh hệ gì....
- Cô ấy ra rồi kìa!!!!!!!!!!

Như một quả bom nguyên tử, gần 3000 học viên của Thánh Huy bị giọng nói thảng thốt của cô học viên nào đó thu hút, ai nấy đều nhìn về phía bóng người đang bước từ rừng Tử Thần ra, trong đó có Hạo Thiên và Nhật Long.

Cô ấy đã ra rồi, đã tìm thấy bóng dáng quen thuộc đó rồi....

Nhưng....

Cô ấy không đi một mình...

Và không phải tự mình đi....

Bóng người đó từ từ hiện rõ.....

Là Hàn Phong, anh bế Băng Hạ trên tay....

Mái tóc dài ngang vai xõa xuống, Băng Hạ nằm trong tay Hàn Phong đang ngủ, mi mắt khép lại, lồng ngực phập phồng nhẹ nhàng trong từng hơi thở, gương mặt xinh đẹp tựa vào khuôn ngực của Phong. Bình yên và tin tưởng.

Hai người dần dần bước ra ngoài, bỏ lại khu rừng Tử thần sau lưng.

Đôi mắt Hạo Thiên bây giờ đáng sợ hơn bao giờ hết, xanh thẫm một màu, trong ánh sáng nhấp nhোang của bầu trời chưa đến lúc bình minh, nó như ánh mắt của một kẻ chất chứa đầy hận thù.

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tuyết Roi Mùa Hè (20) - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Diễn Đàn Kênh Truyện - Đọc Truyện | Chia Sẻ Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-751-20#ixzz2GDHq0GGM>

Phong vẫn ôm chặt Băng Hạ trên tay, khuôn mặt đắc thắng không ngần ngại đón nhận ánh mắt của Hạo Thiên.

Nhật Long khuôn mặt thất sắc.

Tiểu Vy che miệng kinh ngạc, đôi mắt nâu sẫm tròn to.

Các học viên nín thở chờ đợi một trận chiến...

Không gian, thời gian như cứ dừng lại mãi ở cái khung cảnh này.

- Anh...đã làm gì cô ấy?

Giọng nói mang theo hơi thở buốt giá, lạnh như cắt vào da thịt con người.

- Chẳng làm gì cả - Phong nhếch môi - Cô ấy chỉ ngủ thôi.

Nói xong, anh vẫn bế Hạ trên tay, rẽ đám đông bước đi.

- Dừng lại đó!

- Tôi cần đưa cô ấy về lều, không rảnh.

Phong buông một câu hồ hững, sau đó tiếp tục những bước chân về phía trước. Anh biết, có một ánh mắt lạnh như băng đang dán vào mình, không một chút ngần ngại, anh nở ra một nụ cười thách thức trên môi.

"Cạnh tranh công bằng nhé!"

Hạo Thiên ngoài đôi mắt đáng sợ, khuôn mặt không biểu cảm gì, nhưng bàn tay thì đang nắm chặt lại.

Đằng xa, một cô gái đã nhìn thấy hết những chuyện vừa xảy ra, khẽ nở nụ cười.

Có một người con gái vẫn đang say giấc, không hề biết đến sóng gió mà mình vừa gây ra có hậu họa như thế nào....

Sau 1 đêm có khá nhiều chuyện xảy ra, bầu trời lại trong xanh, mây trắng bồng bềnh, ánh nắng vàng nhạt trong suốt tinh khôi. Nhưng trong lòng một số người, thì lại không được sáng sủa như bầu trời.

Băng Hạ vươn vai thức dậy sau một giấc ngủ khá ngon. Cô cảm thấy thật lạ là sao mình có thể có một giấc ngủ say như vậy, dù đã thức tới khá muộn, và còn lạ hơn là sao thứ đầu tiên cô nhìn thấy sau khi mở mắt, lại là căn lều 36 chứ không phải khu rừng Tử thần trong trí nhớ của cô đêm qua. Chẳng lẽ mọi chuyện đều là giấc mơ???

Bước ra khỏi căn lều, ánh nắng vàng chiếu thẳng vào mắt khiến cô phải nheo mi mắt lại, một lúc mới nhìn rõ được cảnh vật xung quanh. Nơi thảm cỏ xanh, một đám học viên đang tụ tập nói chuyện rôm rả. Tiểu Vy bước từ xa về, tay cầm chiếc khăn lau mặt, và như mọi món đồ của cô nàng, khăn cũng in gấu Pooh. Chắc hẳn cô vừa đi rửa mặt ngoài thác về.

- Dậy rồi hả nàng??? Ngủ ngon nhớ, có biết đêm qua xảy ra chiến tranh không? – Vy nguyệt Băng Hạ đang dụi mắt.

- Chiến tranh? – Hạ hơi nhúm mày.

- Nói vậy là không biết rồi.

- Là sao?

- Là hôm qua, cậu mất tích, Thiếu gia và mình đã rất lo lắng, tất cả mọi người đều đi tìm cậu.

- Minh....!!! – Băng Hạ giật mình nhớ lại, thực sự là chuyện hôm qua không phải giấc mơ.

- Rồi tìm thấy cậu.

-

- ở rừng Tử thần, lại còn ở chung với tên công tử yếu điệu đó...mà này – Vy nhăn mặt đưa tay sờ lên trán Hạ - Cậu có bị làm sao không? Đang demam lại chui vào đó với hắn, lúc ra lại là hắn bế.

- Bé?? – Hạ tròn mắt.

- Chứ cậu nghĩ cậu về bằng cách nào với cái bộ dạng ngủ say như chết ấy??? đúng là... - Vy trẻ môi một cái, rồi cất khăn vào trong ba lô. Khỏi nói, Hạ cũng biết Vy ghét Hàn Phong, và không hề thoải mái chút nào với việc hôm qua.

- Hạo Thiên...anh ta...có nói gì không??? – Hạ hỏi.

- Không nói gì – Vy lấy chiếc gương hình mặt chú gấu Pooh ra, rồi chải tóc bằng chiếc lược cũng in hình chú gấu đó – Chỉ thấy mắt của Thiếu gia....

- Sao....?

- Ghê chết đi được, xanh lè.

Hạ không nói gì nữa, cô ngồi im nhìn Vy cột tóc, nhưng trong mắt lại không in hình Vy. Hạo Thiên vốn không thích cô thân mật với Hàn Phong, chính anh cũng đã cảnh giác cô không được lại gần anh ta. Việc tức giận cũng không có gì khó hiểu. ngẫm lại, Tiểu Vy nói hôm qua xảy ra chiến tranh là không quá tí nào.

- Vy ơi!!! – Tiếng nói của một cô gái bên ngoài vọng vào, rồi một khuôn mặt cũng thò vào lều.

- A, Băng Hạ, cậu dậy rồi à? – Là Hạ Tiểu Nhã – Cậu và Vy mau ra ngoài ăn sáng đi, mọi người tụ tập đông đủ cả rồi.

.....

Bữa sáng của học viên Thánh Huy tổ chức ngoài trời. trên thảm cỏ xanh mướt mát, hiện diện những chiếc bàn dài và lớn, chân bàn thấp, phù hợp cho mọi người ngồi bệt xuống miếng vải lót bên dưới, phân ra theo từng lều. khu đất rộng rãi sau khi bị mấy trăm chiếc bàn choán chỗ thì kín mít.

Nhã kéo Hạ và Vy đến chiếc bàn số 36, đúng bàn của lều họ. nhưng Băng Hạ còn chưa kịp bước vào chiếc bàn bày biện đồ ăn đẹp mắt ấy thì đã nghe tiếng gọi từ lều số 34. tiếng gọi rất lớn, hình như chủ nhân của giọng nói đó không muốn, và cũng không cần thiết phải ngăn ngại những ánh mắt kỳ lạ của mọi người xung quanh.

- Băng Hạ! chỗ này!

Mọi người ai nấy đều quay lại nhìn Phong, cũng phải thôi. Thứ nhất, Hạ ở lều 36. thứ hai, nếu giờ này còn ai không biết Băng Hạ là bạn gái Thiếu gia thì người đó không tâm thần phân liệt cũng thiếu năng trí tuệ. Thế mà con người tuyệt mỹ đó, con người hoàn hảo đó – Vương Hàn Phong, lại công khai gọi cô sang bàn số 34, bàn không phải của cô.

Băng Hạ cứ đứng im đó, bình thần nhìn Phong đang vẫy tay gọi cô, trên môi nở nụ cười. anh đã thay chiếc áo khác, mái tóc đen ánh tím hơi ướt nước, cộng với chiếc áo phông trắng cổ tim, trông vừa gọi cảm, lại lãng lợ. Nhìn theo góc độ nào cũng chỉ nhìn ra đáp án đó.

Tiểu Vy làm lý nhìn Phong, nhưng thực chất cô muốn lại đá vào cái khuôn mặt ấy một cái, Vy nhìn Hạ, giật giật tay áo cô.

Hàn Phong không gọi nữa, anh đứng dậy, kéo Băng Hạ đi về phía bàn 34, khiến ai cũng dán vào anh ánh mắt kỳ dị. chẳng hiểu anh bị làm sao nữa. Vy tròn mắt, đang định giờ tay kéo Hạ lại, thì cô đã giật tay lại, khuôn mặt lạnh tanh.

- Không thích.

Rồi cô quay lại, ngồi vào bàn 36. Vy hất mặt lên thách thức Phong, rồi cũng nhảy vào bàn. Muốn dụ dỗ Băng Hạ của cô? Còn khuya.

Mọi người bắt đầu vào bữa ăn sáng, một số người hướng ánh mắt ái ngại về phía Phong đang đứng đó như trời trồng, mắt hướng về phía Băng Hạ đang ngồi ăn sáng một cách từ tốn.

- Anh Phong, ngồi xuống ăn với chúng em đi. Con người sang trọng đó, sao anh phải...

Không kịp để cho giọng nói chua ngoa của Mỹ Tuệ nói hết câu, khuôn miệng Phong đã trở thành một đường cong tuyệt đẹp. anh tiến lại phía bàn 36 với nụ cười tỏa nắng đặc trưng.

- Mọi người, có thể cho Phong ngồi chung không?

Ai cũng ngạc nhiên nhìn Hàn Phong, kể cả Băng Hạ. Một cô bé thất đuôi sam cười cười với Phong, tuy trên mặt vẫn chưa phai nét kinh ngạc và khó

hiếu.

- Đương nhiên là được, anh... Phong ngồi đi....

- Cảm ơn.

Hàn Phong cứ nhiên kéo ghế ngồi xuống, lại còn ngay cạnh Băng Hạ, khiến Vy không khỏi tròn mắt. Đợi chờ cha sinh mẹ đẻ đến giờ, có thể nói đây là lần đầu tiên Vy gặp một kẻ mặt dày và trơ tráo thế này. Đôi mắt nâu sẫm cứ dán chặt vào Phong đang thản nhiên ăn miếng sandwich kẹp thịt.

Hạ liếc nhìn Phong, rồi cô cũng bình thản ăn suất ăn của mình. Dù không thích anh ta ngồi đây, nhưng cũng chẳng sao cả, bữa sáng ngon lành của cô đương nhiên không thể bị anh ta làm cho trở nên khó nuốt.

Đưa ly sữa lên miệng, ánh mắt cô bỗng liếc đến chiếc bàn VIP cách đó không xa. Hạo Thiên chắc chắn đã biết, vì khoảng cách giữa những chiếc bàn cũng không đến nỗi để người ngồi bàn bên này không hay biết những chuyện xảy ra ở bàn bên kia, nhưng... đôi mắt xanh lạnh lẽo đơn độc ấy, khiến cô cảm giác như anh không quan tâm đến những chuyện nhảm nhí thế này, và cũng không quan tâm đến cô. Anh lặng lẽ nhâm nhi ly cà phê, ánh mắt như dán chặt vào một nơi hư vô nào đó.

Bất giác, cô thấy man mác buồn.

Cô... đã làm anh không vui sao??? Cảm giác khó chịu như thế này à?

.....

Cả ngày hôm nay trôi qua thật tẻ nhạt. Băng Hạ nằm im trong lều, không chui ra ngoài lấy một lần. không rõ là làm gì, nhưng có vẻ cô không mấy buồn chán. Chuyến đi cắm trại lần này, vốn không mang lại nhiều điều đáng nhớ. mà có chứ, chuyến đêm hôm qua, tuy cô không được tận mắt chứng kiến, thế nhưng, cứ nghĩ đến đôi mắt xanh ấy trở nên lạnh lẽo vô hồn, trống rỗng như ngày đầu cô nhìn thấy, trái tim cô lại như muốn siết lại. cảm giác này thật khó chịu, nó ăn mòn và gặm nhấm con người Băng Hạ, thực sự khiến cô rất đau lòng.

Theo lời Vy, Hạo Thiên đã rất lo lắng khi không thấy cô, anh đã đi tìm cô ngay trong cái buổi đêm tối mịt ịt. thậm chí anh còn định lao vào rừng Tử thần để tìm cô. Và rồi, cô đáp lại sự lo lắng ấy bằng một giấc ngủ yên bình... trong vòng tay người con trai khác.

Chỉ nghĩ đến đó thôi, Băng Hạ cũng cảm thấy mình thật tội tệ.

Mai đã là ngày phải trở về Thánh Huy, ngày để các học viên về với lầu son gác tía, son son thiếp vàng, về với chiếc giường rộng rãi và êm ái, về với căn phòng ngủ được trang hoàng nguy nga như một tòa lâu đài tỹ hon.

Nhưng đây lại không phải là điều mà ai cũng mong muốn.

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tuyết Roi Mùa Hè (20) - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Diễn Đàn Kênh Truyện - Đọc Truyện | Chia Sẻ Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-751-20#ixzz2GDHtL3rC>

Tuy 2 ngày qua, vẫn còn tồn đọng lại những khó khăn do chưa thích nghi với hoàn cảnh sống, nhưng nó cũng không làm cho chuyến đi này giảm đi những niềm vui và tiếng cười.

Suy cho cùng thì cái gì cũng có 2 mặt của nó. Giữa một nơi đô thị sầm uất, đông đúc, chật chội, không tránh khỏi cảm giác ngột ngạt, bức bối, và một nơi rộng rãi, thoáng mát và yên tĩnh, thì họ đương nhiên là hiểu nơi nào thực sự tốt và đáng để lưu lại lâu. Chỉ là nơi ấy không dành cho họ - những người sẽ nắm giữ vận mệnh của đất nước trong tương lai mà thôi.

Băng Hạ có lẽ là người duy nhất trong học viện, mong đến khoảnh khắc được trở về Thánh Huy, tuy đối với chuyến đi mà học viện thỉnh thoảng mới tổ chức một lần, cô cũng có hứng thú. Nhưng chút hứng thú ít ỏi đó, cũng đã tiêu tan vào cái đêm hôm ấy, cái đêm bầu trời không trăng không sao, xen giữa màn đêm đen đặc và u ám đó là đôi mắt xanh lạnh lẽo và u uất của một người.

Ăn sáng xong, mọi người lục tục trở về lều thu dọn đồ đạc và tháo dỡ lều. Tiểu Vy luyên tiết sắp xếp quần áo vào chiếc ba lô, không quên mang điện thoại ra chụp lại cảnh ngọn núi Mã Vỹ, đủ các tư thế, đủ các góc cạnh. Biết bao giờ mới được đến đây lần hai.

Băng Hạ chải lại mái tóc, chiếc áo không tay in số, có mũ đằng sau tựa tựa như áo của các vận động viên thể thao, quần jeans xanh, nghe tiếng gọi giục giã bên ngoài, cô đội sụp chiếc mũ lưỡi trai xuống mặt, bước ra khỏi lều.

Đoàn 3000 người của học viện cùng nhau đi bộ băng qua khu rừng ra đến ngoài đường lớn, nơi đã chờ sẵn hàng chục chiếc xe ô tô. Lúc đến thì ồn ào náo nhiệt là thế, lúc đi lại lặng lẽ đến nao lòng. Băng Hạ lặng lẽ quay lại nhìn ngọn núi Mã Vỹ cao chót vót, bao bọc xung quanh là những đám mây trắng phau, mờ mờ ảo ảo như sương. Tạm biệt nhé!

Ra đến ngoài đường lớn, hàng chục chiếc xe đang đỗ ở đó, chờ đợi chủ nhân của nó bước vào. Băng Hạ khi đi thì đi cùng Thiếu gia, nhưng giờ phút này, sau những chuyện đã xảy ra, có lẽ Hạo Thiên sẽ không thoải mái lắm nếu thấy cô bước lên xe lần nữa. lướt ánh mắt qua Hạo Thiên vừa lạnh lùng bước vào chiếc Limous, Hạ kéo sụp chiếc vành mũ xuống, kéo tay Tiểu Vy vào chiếc ô tô lớn của Thánh Huy.

- Dương tiểu thư!

Hạ quay lại, là Nhật Long, anh nhìn cô, cười.

- Lên xe đi, cô đi đâu thế???

Như một phản xạ, Băng Hạ liếc nhìn ra băng ghế sau của xe, Thiên mất hướng ra cửa sổ, im lặng. cô biết anh nghe thấy, nhưng vẫn cứ im lặng như vậy.

Cô cụp mắt xuống, lặng lẽ bước vào xe như một con rô bốt. Vy ngớ ngếch không hiểu gì, cũng xách chiếc ba lô lon ton theo sau Băng Hạ. bỗng Nhật Long giơ tay giữ Vy lại khi cô còn chưa kịp mở cánh cửa xe. Anh lắc nhẹ đầu, Vy hiểu, cô gật gù, rồi sau đó chạy biến sang chiếc ô tô kia mà không một lời chống đối.

Cánh cửa xe đóng sầm lại, đoàn xe đông đúc từ từ lăn bánh trở về Thánh Huy học viện.

Không khí trong xe bắt đầu trở nên ngột ngạt, cảnh vật ngoài cửa sổ thụt lùi về sau mỗi lúc một nhanh.

Hạ nhìn sang Thiên, anh đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lơ đãng ngắm nhìn những cái cây vô hồn đang lùi dần.

- Hạo Thiên, đêm qua ngủ ngon chứ?

Băng Hạ mở lời, khuôn mặt vẫn vô cảm như bình thường, nhưng trong đôi mắt xám tro thuần khiết ấy, ánh lên một mong muốn. anh, chỉ cần anh quay lại nhìn cô, rồi sau đó dù anh có trách mắng bất cứ cái gì, cô cũng sẽ không buồn bình cãi lại nữa. nhưng anh vẫn không suy chuyển, không một câu trả lời lạnh lùng, ánh mắt anh vẫn bỏ quên bên ngoài cửa sổ. cô biết anh nghe thấy, nhưng vẫn cứ im lặng. anh có biết rằng sự im lặng ấy của anh là một vũ khí

đáng sợ đến mức nào không?

- Anh không trả lời sao? Không nghe thấy?

Băng Hạ nhếch mép cười nhạt, cô nhìn ra cửa sổ bên cạnh mình. Hàng lông mi Thiên khẽ rung rung, nhưng vẫn chẳng có gì thay đổi trên gương mặt tuấn mỹ.

- Dừng xe lại!

Bất chợt Hạ gọi lớn, Nhật Long ngồi đằng trước giật mình đạp phanh. Chiếc xe dừng lại đột ngột khiến những chiếc xe sau cũng cuống cuồng mà dừng lại theo.

- Nếu anh không thích, tôi sẽ xuống.

Băng Hạ lãnh đạm trả lời, đôi mắt xám lạnh lùng cương quyết. tại sao cô phải ở đây mà nói những lời hạ mình, trong khi người nghe lại có thể bỏ nó ngoài tai một cách phũ phàng như vậy? dù cho cô có sai, nhưng Dương Băng Hạ này, đến cả ba mẹ cũng chưa một lần được nói “xin lỗi”.

Tay Băng Hạ nắm chặt chốt cửa, cô đẩy ra...

Đúng lúc ấy...

Một bàn tay khác nhẹ nhàng len vào bàn tay trắng muốt mát lạnh của Hạ và siết lại. bàn tay đó. Rất ấm. và nắm rất chặt, giống như không bao giờ muốn buông người con gái cổ chấp và bướng bỉnh này ra.

Hạ từ từ quay đầu lại, bàn tay đặt trên chốt cửa cũng buông lơi.

Hạo Thiên vẫn nhìn ra ngoài, khuôn mặt vẫn không có gì thay đổi, nhưng bàn tay anh thì đang nắm lấy bàn tay Hạ. bàn tay...đã nói hộ nên những lời từ tận sâu trái tim.

- Đi tiếp.

Anh nhẹ giọng, Nhật Long nhấn ga cho xe chạy tiếp, những chiếc xe đằng sau lại từ từ lăn bánh theo chiếc Limous.

Hạ rút tay về, nhưng bàn tay ấm áp kia lại siết chặt hơn. Anh giữ tay cô rất chặt, như thể một lần cô rút tay về, sẽ là một lần mất cô mãi mãi. Và suốt quãng đường ngày hôm ấy, từ núi Mã Vỹ về Thánh Huy học viện, có một đôi bàn tay...cứ nắm lấy nhau mãi...không rời.

Như không muốn buông...và sẽ mãi mãi không buông...

“Em yêu anh....Thiên....”

Đoàn xe trở về thành phố thì chia ra mỗi xe một đường. chỉ có chiếc Limous của Hạo Thiên và chiếc ô tô của Thánh Huy là đỗ vào sân học viện. thế là tạm biệt núi rừng hoang dã, tạm biệt không khí trong lành và con suối mát mẻ, họ lại trở về là chính họ, những con người hiện đại của đô thị, và trở về với học viện Thánh Huy đẹp đẽ. Các học viên ục ục bước xuống xe, ai về nhà nấy. băng Hạ đội lên đầu chiếc lưới trai, ngón tay hơi giật giật vì bàn tay ấm áp của Thiên vẫn giữ chặt lấy tay cô không rời, khiến nó hơi tê.

Cô lặng lẽ nhìn anh.

Anh đã ngủ. Mi mắt nhắm nghiền, hàng lông mi dày và đen phủ lặng lẽ lên bầu mắt, hơi thở nhẹ nhẹ, gương mặt như tượng tạc khẽ dựa vào thành ghế. Nhưng bàn tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô, không hề nơi lỏng, giống như ngay cả trong giấc ngủ, anh vẫn không để cho cô rời xa mình.

Cô nhẹ nhàng rút tay ra, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, kéo anh thức giấc. Bàn tay trắng muốt rút ra một cách đầy nuối tiếc, 4 tiếng đồng hồ trên xe, nắm lấy bàn tay ấm áp ấy, đối với cô vẫn chưa đủ.

Khi bàn tay Hạ chuẩn bị rời xa hoàn toàn bàn tay Thiên, thì bất ngờ, bàn tay ấy lại giờ lên, túm chặt lấy tay cô. Cô giật mình nhìn anh, anh đã mở mắt, bao trùm lên người Hạ một ánh mắt ấm áp đầy yêu thương.

- Em định đi? – Anh hỏi, đôi lông mày hơi chau lại, đôi mắt xanh toát lên một cảm xúc buồn man mác, khiến người khác thương cảm.

Cô chớp nhẹ mắt, rồi thản nhiên rút tay ra khỏi tay Thiên.

- Đến trường rồi.

Không để cho Hạo Thiên nói gì thêm, cô quay người, mở cánh cửa xe ra, nhưng sao cái hơi ấm từ bàn tay lại cứ muốn níu kéo cô lại như thế, sao cái ánh mắt ấy lại cứ nhìn cô như thế, khiến cô không thể nào bước ra một cách phũ phàng và dừng đứng như cô vẫn thường làm.

- Đừng bao giờ để tôi phải lo lắng vì em...rồi sau đó lại biến tôi thành một kẻ ngốc như thế.....đau lòng lắm.

Giọng nói trầm buồn của Hạo Thiên sau lưng, như mang theo những cơn gió cuối thu hơi lạnh lướt qua bầu trời trường Thánh Huy, như những đám mây xám xịt, che bớt đi ánh nắng vàng lóng lánh ngoài kia.

Cô hít một hơi, sau đó quay lại nhìn anh, đôi mắt xám tro không còn trong suốt, nó mờ mịt như bầu trời trong cơn bão.

- Còn anh...muốn nói cứ nói, mắng cứ mắng...nhưng đừng im lặng như thế...khó chịu lắm.

Cô đẩy cửa, bước ra ngoài, kéo sụp vành mũ xuống che bớt nắng, và che bớt đi đôi mắt buồn bã đến nao lòng.

Cô khoác chiếc ba lô, đi về phía ký túc. Vy bước xuống từ chiếc ô tô cũng vội vã chạy theo. Nhìn theo dáng đi cô độc của Băng Hạ xa dần, Thiên cup mắt xuống, đóng cửa xe lại rồi bảo Nhật Long quay về.

.....

3. Tò tính.

Nhật Long bước vào nhà, tay kéo theo chiếc va ly đựng quần áo. sau mấy tiếng đồng hồ lái xe từ núi Mã Vỹ về, trông anh mệt mỏi thấy rõ.

- Cô Di!

Anh gọi lớn, khi ngoài phòng khách nhà mình vắng tanh như chùa bà đanh.

- Meo!!!!

Một vật thể.....sau khi nhìn kỹ, Long đã nhận ra đó là một con mèo.....một con mèo trắng, tròn ung ung như cục bông gòn, lao từ trong ra. Và còn tệ hơn nữa là nó nhảy phốc một cái lên người Long như chào mừng, khiến mặt nhanh chóng anh xanh mét, khuỷu khuỷu tay chân đẩy con mèo ra, miệng không ngừng hét toáng.

-Aaaaaa.....mèo.....mèo ở đâu thế này????.....Cô Trường Di!!! Ai cho phép cô nuôi mèo trong nhà thế hả????????????????

Cô Di tay xách giỏ quần áo vừa thu vào từ ngoài sân thượng, bước xuống cầu thang, nhìn thấy Long thì mặt mày cũng xanh chẳng kém anh.

- Cậu chủ về rồi à? – Cô vội vã chạy xuống, nhanh tay ôm lấy con mèo, đề phòng nó không nhảy lên người anh lần nữa.

- Mèo ở đâu thế hả???? cô biết tôi ghét mèo, còn mang về nuôi là sao????

Long nhìn cô Di, quát. Có vẻ tức giận như vậy, nhưng thấy Tiểu Bảo nằm gọn trong tay cô Di, anh cũng phải lùi ra đằng sau mấy bước. Vật thể trắng hếu ấy mà phi lên người anh lần nữa, khả năng anh lần ra đất bất tỉnh nhân sự là đảm bảo.

- Cậu chủ quên rồi à? Đây là mèo của Tiểu Vy, trước khi đi cắm trại, cô bé mang sang nhà mình gửi đó. – Cô Di nhìn bộ dạng thủ thế của Long với con mèo thì phải cố gắng nín cười, tay vuốt đầu Tiểu Bảo.

- Con mèo....Tiểu Vy....??? Ấy da, con nhóc này đúng là phiền phức... - Long phẩy tay – Cô mang nó ra xa xa tôi một chút, để tôi gọi con nhóc đó đến đón nó về.

Nhật Long cầm chiếc va li, kéo lên cầu thang, trước khi đi còn nguyệt Tiểu Bảo một cái. Đùng là chủ nào tớ này, vừa mới gặp đã mang cho người ta ấn tượng chả hay ho gì rồi.

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, căn phòng của anh vẫn sạch trơn không một hạt bụi, rèm cửa sổ được mở ra, ánh nắng vàng rực chiếu nghiêng nghiêng xuống nền đá hoa cương màu kem lấp lánh. Đây chiếc vali vào một góc, anh cởi phăng chiếc áo khoác ra, nằm phịch xuống giường.

Mí mắt nặng trĩu đang định khép vào, bỗng Long cảm thấy có cái gì đó.....mềm mềm ở tay. Lại còn mịn mịn, xốp xốp. hơi tròn tròn nữa, cái quái gì vậy nhỉ?

Long quay sang, trước mặt anh là một con mèo màu vàng, nhỏ hơn con hồi nãy, đang tựa mình lên chiếc gối của anh, đôi mắt trong veo màu nâu vàng cứ nhìn chòng chọc vào anh như vật thể lạ.

- Lại thêm con mèo nữa, lấm mèo thế nhỉ???? – Anh chau mày lẩm bẩm, liếc con mèo một cái, sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp.

- Hà??? cái gì???? Mèo?????

Long mở bừng mắt, bật dậy nhanh hơn tên lửa, nhìn con mèo vẫn bình thản nằm trên giường. anh hét toáng lên, khắp căn biệt thự vắng chủ hai ngày, khi chủ về lại vang vọng tiếng hét thất thanh, khiến con chim sẻ đậu ở cái cây bên cạnh nhà cũng giật mình mà vỗ cánh bay đi.

- Cô Trường Di!!!!!! Lên đây ngay!!!!!!

Bên ngoài vọng vào tiếng bước chân dồn dập từ cầu thang đi lên. Cánh cửa phòng mở ra vội vã khi tiếng bước chân kết thúc.

- Cô Di!!! Đây là cái thứ gì???? Sao nó lại nằm lên giường của tôi???????

Cô Di liếc nhìn Sô cô la đang cuộn tròn trên giường, hoảng hốt chạy lại bế nó lên. Làm việc cho cậu chủ bao nhiêu năm, làm sao mà bà quên được Nhật Long sợ mèo còn hơn cả Doraemon sợ chuột.

- Mèo...của con nhóc đó nữa à????

- Dạ.

- Mang....mang nó đi ngay lập tức. – Long chỉ chỉ vào Sô cô la đang nằm trong tay cô Di mà tóc gáy như muốn dựng hết cả lên – Để tôi thấy nó lẩn nữa thì vút nó đi đây, cho con nhóc đó tha hồ ngồi khóc.

Cô Di gật đầu, ôm Sô cô la ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm lại. long thở phào, nhưng tim vẫn đập bình bịch. anh rón rén bước đến chiếc giường, vén tấm ga lên, nhòm xuống gầm xem còn con mèo nào nữa không, sau khi đã chắc chắn loài động vật đáng ghét ấy không còn sót một “móng” nào, anh mới nhẹ nhõm thả mình lên chiếc giường.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, cô Di.....lồng mèo.....thay ga giường cho tôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

- Alo, Vy xinh nghe? – Tiểu Vy từ trong nhà tắm bước ra, áp điện thoại lên tai sau khi nó đã ngăn một hồi chuông dài dằng dặc.

- Oẹ, buồn nôn. – Long ở đầu dây bên kia mĩa mai – Nói là Vy tinh tinh nghe cũng còn là sĩ nhục loài tinh tinh, huống hồ là “Vy xinh”, cô có biết định nghĩa từ “xinh” không? Có biết mình đang sĩ nhục cái đẹp không hả?

- Lắm lời – Vy cau mày – Tôi nói gì mặc xác tôi, có chuyện gì?

- Đến nhà tôi mang ngay hai cái con mèo này về.

- Mèo? À, Tiểu Bảo và Sô cô la – Vy vui vẻ - Đợi chút, tôi ăn cái đã rồi tới liền.

- LUÔN VÀ NGAY!!! – Long hét toáng lên, một phút sống chung nhà với hai vật thể kinh khủng này anh còn không chịu được, huống hồ còn đợi Vy ăn xong. Khi cô ta tới nói chắc anh cũng bị chứng dọa cho chết cứng rồi.

- Tôi bảo tôi ăn xong đã. Lát tôi đến.

- Nhanh lên đi! Đón nó rồi về ăn cũng được.

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tuyết Roi Mùa Hè (20) - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Diễn Đàn Kênh Truyện - Đọc Truyện | Chia Sẻ Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-751-20#ixzz2GDI0TJnq>

- Tôi đói! Phải ăn xong đã.

- Này nhá, cô có đến đón nó không?

- Lát nữa.
- Có hay không?
- Lát.
- Có không?
- Không! – Vy bức mình hét ầm lên vào ống nghe.
-Meo.....!!!!
- Aaaaa.....anh.....anh làm gì thế????
- Cô có đến đón không???? Tôi vút chúng nó ra đường bây giờ!!!
- Ok ok – Vy cuống quýt – Tôi tới liền, dừng lại ngay, đừng đụng đến con tôi!!!

Đầu dây bên kia ngắt đi, chỉ còn lại tiếng tút...tút ngân dài. Long cười thỏa mãn nằm kènh xuống giường, anh còn chẳng dám đến gần chúng nó ấy chứ, húống hồ là vút ra ngoài. Tiếng kêu hồi nãy chỉ là tiếng trong....TV mà thôi. Cô ta ngốc như thế đương nhiên là bị lừa rồi. mà....cô ta vừa nói gì thế nhỉ???? “Đừng đụng đến....con tôi”???? cô nàng này trở thành mẹ của mèo từ bao giờ thế??? đúng là đưa chuột, nào càng ngày càng phẳng lì như tờ giấy.

Tiểu Vy lao từ bên ngoài vào phòng khách nhà Nhật Long với tốc độ còn nhanh hơn cả tên lửa hạt nhân. Chẳng thèm liếc Long lấy một cái, Vy vừa vào đã nhìn đảo đác khắp nơi tìm hai bóng dáng thân yêu đã hai ngày không gặp:

- Sô cô la, Tiểu Bảo....! Các con đâu rồi!

Không một tiếng mèo kêu, Long đang ngồi trên ghế sofa nhàn nhã xem TV cũng không buồn đáp lại. Vy lượn đi lượn lại trong phòng xem xét 1 hồi rồi dừng lại hỏi Long.

- Này, con tôi đâu?

Đôi mắt Long bấy giờ mới từ từ, chậm rãi chuyển từ màn hình huỳnh quang sang cô gái đang đứng trước mặt.

- Con cô? Đứa nào? Trai hay gái?

- Ô hay! Tiểu Bảo và Sô cô la của tôi!

- À, chúng nó á? Thấy cứ kêu meo meo điếc cả tai quá, tôi vút ra ngoài rồi. Ai bảo cô không đến sớm - Long lại nhìn vào màn hình TV, buông 1 câu với thái độ không thể thần nhiên hơn.

- What????? Vút ra ngoài??? Phùng Biến Thái, anh có bị điên không? 2 đứa con dễ thương của tôi, anh nói vút là vút ngay được hả?

Vy hét toáng lên, tiếng hét "lánh lút" vang vọng khắp căn nhà khiến trên cái cây bên cạnh nhà, con chim sẻ vừa đậu xuống lại giật mình, vội vã bay đi.

- Con? Cô sinh ra mèo chắc? Trông thế này mà sinh con ngoài giá thú.

Chẳng thèm đôi co với Long, Vy mặt ảm nặng sát khí, lao đến dùng remote tắt phụt đi chiếc TV đang hát nhí nhớ mấy bài nhạc trẻ sáo rỗng, sau đó dùng chiếc gối tựa lún lốc trên ghế, không chút thương hoa tiếc ngọc phang thẳng vào đầu Nhật Long.

Chiếc gối mềm tuy không phải là thứ vũ khí lý tưởng, nhưng dưới sức đập của Vy, được chi phối bởi nỗi đau "mất con" nó cũng đủ khiến Nhật Long chỉ biết ôm đầu kêu ầm lên mà không tài nào chống trả nổi. Vy cứ thế phang lên tới tấp, hấn càng kêu, cô càng điên, hậu quả là chiếc gối chuẩn bị "tan nát đời hoa".

- Meo.....!!!

Nhật Long từ nhỏ đến giờ vô cùng sợ và ghét mèo, anh thề sẽ không đội trời chung với con vật lông lá ấy, thế nhưng giờ phút này, thề có chúa, anh thực sự cảm thấy biết ơn tiếng kêu mà con mèo đáng yêu nào vừa thốt ra, vì nó khiến cho Vy dừng ngay công việc đang hành hung anh lại mà đóng tai lên nghe.

- Ôi!!! Tiểu Bảo!!!!!!!!!!

Chương 25

Chiếc gối vừa cầm trong tay đánh rơi cái phịch xuống ghế, Vy lao đến bên con mèo trắng muốt vừa "lăn" xuống cầu thang. Cô ôm nó vào lòng, hôn nhẹ lên chiếc mũi nhỏ hồng hơi ướt ướt.

Long thở phào nhẹ nhõm, vuốt lên khuôn mặt bị Vy đánh cho đến gần tan nát, đùa với con nhóc này quả thật là một việc làm đại dột.

- Con yêu.....Mẹ nhớ các con quá, ở nhà có ngoan không vậy?

Nhật Long bỗng dưng cảm thấy da gà của mình nổi hết cả lên, "con yêu"? Đến mẹ anh cũng chưa bao giờ gọi anh bằng cái danh từ kinh dị đến thế.

Tiểu Bảo kêu meo lên một tiếng, dụi cái đầu tròn tròn vào người Vy, cô mỉm cười hôn nhẹ lên bộ lông trắng, sợi lông xộp mềm khẽ cọ vào đôi má phúng phính. Lâu không được nếm cảm giác này, Vy chỉ thiếu một điều làcần Tiểu Bảo nữa thôi.

- Gớm quá.....!!!!

Nhật Long nhăn mặt, Vy tay đang ôm Tiểu Bảo cũng không thể không quay lại quắc mắt nhìn Long. Bỗng cô sực nhớ ra, hình như con mình, còn thiếu một đứa.

- Ê, đây có Tiểu Bảo, thế Sô cô la đâu?

- Sô cô la? Sô cô la nào? – Long nhú mày.

- Con tôi. Màu vàng.

- Thì hỏi con trắng ấy.

- Nó biết nói chắc? – Vy trừng mắt.

- Tìm đâu đó đi. Đứa con bần thiêu của cô có khi đang chui trong bồn cầu cũng nên.

- Cái gì? Bần thiêu? mau đi tìm Sô cô la với tôi – Vy đứng phắt dậy, lôi Nhật Long ra khỏi ghế sofa.

- Sao lại là tôi? Con cô, cô tự đi mà tìm.

- Anh có đi không? – Vy trừng mắt nhìn anh, tay vẫn ôm khư khư Tiểu Bảo. tiểu Bảo nhào về phía trước, kêu lên mấy tiếng “ngoao ngoao”, khiến Long mặt mày tái mét, anh thụt lùi ra sau, chỉ vào Tiểu Bảo.

- Cách xa tôi 5 m, đừng cho nó đến gần tôi.

- Sao thế? – Vy ngó người.

- Chả sao cả, thích thì tôi tìm cùng cô, mang nó ra xa một chút. – Long lớn tiếng.

Nói rồi anh quay người định bước lên cầu thang, nhưng không dám đi qua Vy đang bế Tiểu Bảo, đành đi đường vòng qua chiếc bàn.

Vy tủm tỉm cười gian xảo, cuối cùng thì cô đã biết điểm yếu của tên biến thái này rồi, để xem cô xử lý hấn thế nào.

- Ê mèo, mày rúc ở xó xỉnh nào rồi, nghe thấy tao gọi sao không lên tiếng? tao mà tìm thấy mày thì tao....sẽ cho người phanh xác mày ra..... – Long đi trên hành lang, đưa tay lên miệng, bắc loa gọi, nhưng bộ dạng thì vô cùng dửng dưng, anh còn cầu mong cho nó biến mất luôn đi ấy chứ.

- Anh gọi thế thì còn lâu nó mới ra.

- Á, tôi bảo cô tránh xa tôi ra một chút cơ mà.....!!! – Long quay sang và giật mình khi Vy đang đứng sát sạt mình, và sẽ không có gì nguy hiểm nếu trên tay cô ta không bế cái vật thể trắng hếu ấy – Tiểu Bảo.

Vy tủm tỉm cười với bộ dạng không thể gian hơn.

- Trông anh thế này mà sợ mèo, mất hình tượng quá! – Cô lắc đầu tỏ vẻ tiếu nuối với một con người không sợ trời, không sợ đất mà lại đi sợ.....mèo.

- Ai bảo cô là tôi sợ nó??? – Long vênh mặt lên, nhìn rất đáng để trao tặng một cái tát.

Vy đang định nói lại, bỗng Sô cô la từ góc khuất của hành lang trước mặt lao ra, phóng vút vào phòng của anh. hai người vội vàng chạy vào.

- Con cô nghịch ngợm quá đấy!!!

Long đứng im một chỗ nhìn Vy đang lục khắp các ngõ ngách, miệng gọi “con yêu” để tìm Sô cô la. Rõ ràng lúc này thấy nó phi như bay vào đây, thế mà bây giờ lại chẳng thấy đâu, Vy không thể không bức bối.

- Anh rảnh thì vào tìm giùm đi, nói nhiều quá.

Long không nói gì thêm nữa. Vy tuy khiêu khích như thế, nhưng đương nhiên là biết anh không dám tìm.

Anh bắt đầu yên tâm hơn khi Vy tìm mãi mà không thấy đũa con màu vàng của cô ta, liếc qua chiếc cửa sổ đang mở toang, ý nghĩ duy nhất trong đầu Long tồn tại là con mèo đã nhảy qua cửa sổ. nhưng Vy không hề nghĩ như thế, vì Sô cô la rất thông minh, cô biết.

Long mỉm cười nhàn nhả tựa vào chiếc tủ sau lưng. Tình hình này thì cho cô tìm đến mai.

Anh không biết, trên nóc tủ, con Sô cô la đang ở trên đó, và cũng đang ngó xuống.

- A, Sô cô la kia!!!! – Vy nhìn lên phía nóc tủ, cười toe. Sô cô la cũng kêu lên một tiếng, rồi lao xuống. Long giật mình ngược lên, nhưng chưa kịp kêu lên tiếng nào thì Sô cô la... đã chọn người anh làm điểm hạ cánh.

- Aaaaaaaaaaaaaa!!! – Cảm thấy tay mình chạm vào đồng lông xốp xốp mềm mềm của Sô cô la, Long lùi ra sau, thả tay cho nó rơi phịch xuống đất.

Vy thì còn chưa kịp xử Long vì tội dám vút con của cô xuống như thế, thì hần đã dẫm cả vào chân cô. Hai người mất thăng bằng ngã nhào ra đất.

Và không còn có gì có thể tệ hơn nữa....

Tên biến thái ấy....

Đang nằm đè lên người cô!!!!

Khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở ấm nóng của Long phả vào mặt cô.

1s

2s

3s

Một viễn cảnh màu hồng. ...kinh dị

Một cảnh tượng “romantic” đến bất ngờ.

“Meo.....”

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, mèo!!!!!!!

.....

8h40.

Vy và Long ngồi ngoài ban công ngắm sao. Nổi bật rõ ràng trên bầu trời đen kịt là những vì sao sáng lấp lánh, long lanh. Vy ôm trong tay Tiểu Bảo và Sô cô la, mỉm cười nhìn những vì sao nhấp nháy một cách tình nghịch.

- Này....! – Long quay sang, thấy hai con mèo nằm trong lòng Vy thì nuốt nước bọt, ngồi xích ra một chút.

- Gì? – Vy hást mặt, ánh mắt vẫn không rời bầu trời đêm kia.

- Ba mẹ cô đâu? Chưa bao giờ tôi nghe cô kể nhỉ?

- Mẹ tôi bỏ đi năm tôi 2 tuổi, tôi chỉ có ba thôi – Vy thản nhiên nói.

- Bỏ đi?

- Ủ, theo vật chất và xa hoa phù phiếm. ba tôi nghèo.

- Cô không ghét bà ấy à?

- Ghét à? – Vy bật cười, quay sang nhìn Long. Trong lòng anh nổi lên một nỗi thương cảm khi thấy mắt cô long lanh.
- Vốn dĩ chúng ta đâu có tư cách căm hận cha mẹ chứ? cả cuộc đời này, có khi tôi còn chưa báo đáp được cho bà ấy công ơn sinh thành nữa.
- Nhưng... hạnh phúc gia đình đâu thể so đo với tiền tài và địa vị cơ chứ?
- Mỗi người có một cách nhìn khác nhau, nếu sống trong vinh hoa phú quý mà bà ấy hạnh phúc, thì có gì là sai nào? Ba tôi không đem được cho bà ấy sự sung túc đủ đầy, vậy không có tư cách oán trách bà ấy khi kiếm tìm cho mình sự sung sướng, ở đời, ai không có quyền được mưu cầu hạnh phúc? – Vy nói, điệu bộ thản nhiên nhưng giọng nói thì có cái gì đó nghẹn lại.
- Cô làm như vậy không thấy bất công với ba mình sao?
- Bất công gì chứ? – Vy cười, nụ cười còn tươi hơn lúc nãy. – Bênh vực ba mà oán trách mẹ, tôi không làm được.
- Vậy... theo cô... – Long nhìn lên bầu trời, càng muộn, sao lại càng dày hơn. – Tôi có nên kiếm tìm một hạnh phúc khác không? Một hạnh phúc không mang tên Lam Đình.

Vy quay lại nhìn Long, đôi mắt nâu sẫm mở to. Cô mỉm cười.

- Chẳng có gì là không ổn cả, Lam Đình trên trời, chắc chắn sẽ không oán hận anh, giống như ba tôi đã không oán hận mẹ tôi vậy.
- Tiểu Vy này... – Long quay lại, nhìn Vy bằng một ánh mắt ấm áp. – Cô có thích tôi không???

Vy lại thêm một lần sững sốt, ngón tay đặt trên Tiểu Bảo khẽ run lên.

- Anh đùa à??? – Vy bật cười vung vẩy tay, cố gắng nặn ra một tràng cười chế giễu nhưng lại gượng gạo vô cùng, như thể Long vừa kể một câu chuyện cười không hề đáng cười.
- Không, tôi hỏi thật, cô có thích tôi không???
- Anh lại giống lần ở quán kem chứ gì? Bỏ đi, tôi về đây, không nghe nữa đâu. – Vy lại tiếp tục cười, cô bế hai con mèo, đứng dậy đi vào trong phòng nhưng đôi chân gần như nhũn ra bởi nhịp tim đập quá nhanh.

- Triệu Vy. Tôi yêu em

“Thích”

- Ấy da, đã bảo đừng nói nữa mà. – Vy không quay lại, xiêu xiêu vẹo vẹo bước ra khỏi phòng. Nụ cười trên môi ngày càng khó coi. Cô muốn tin là sự thật lắm, nhưng anh ta ghét cô như vậy, sao có thể nói yêu cô ngọt ngào như thế. chắc chắn đây lại là một trò đùa độc ác của anh ta, và khi cô tin thì anh ta lại phá lên cười, khiến tim cô đau. Nhất định là như thế!!!

- Triệu Vy. Anh yêu em

Tiếng nói dứt khoát của Long vẫn vang lên đằng sau, rõ ràng từng chữ. Vy cố gắng không để rơi Tiểu Bảo và Sô cô la trên tay.

- Thật chứ??? – Vy quay lại, đôi mắt chớp chớp long lanh đầy u uất. tim cô sẽ siết lại, sẽ đau lắm, khi trên môi người con trai trước mặt nở một nụ cười chế giễu.

- Thật. Anh yêu em. Rất nhiều.

Sự u uất trong mắt Vy vỡ òa thành những giọt nước mắt. cô mỉm cười qua làn nước mắt hạnh phúc. Bàn tay ôm chặt thêm hai con mèo.

- Em cũng yêu anh. Rất nhiều.

Long cười, anh tiến đến gần cô. Xoa nhẹ lên đầu Vy.

- Cô bé ngọc của anh, sao lại khóc?

Hình ảnh Long in trong đôi mắt trong suốt của Tiểu Vy, anh quên mất rằng hai con mèo đang nằm trong vòng tay cô. Tiểu Bảo và Sô cô la không ngủ, nhưng chúng im lặng để một tình yêu bắt đầu.

Từ xa, trên chiếc bàn, vẫn để trên đó khung ảnh của Lam Đình và Nhật Long, trên môi Lam Đình, nụ cười vẫn tươi như thế, cô như đang nhìn đôi nam nữ trước mắt bằng ánh mắt hạnh phúc.

“Đình Đình, hãy để cho anh đến với cô ấy, được không?”

Bỏ công anh....

Hôm qua là một ngày đẹp trời, và hôm nay cũng thế....

Bầu trời cao vút, trong xanh như một chiếc màn khổng lồ bao bọc khắp thế gian, được trang trí bởi những đám mây trắng, xốp trôi bồng bềnh như một đàn cừ non đang gặm cỏ. Nắng lên, vạn vật như bừng tỉnh, những chú chim bắt đầu cất tiếng hót trong trẻo, ngân vang lên bài ca chào ngày mới.

Ngày Chủ nhật, một ngày Chủ nhật đẹp trời.

"Băng Hạ"

"Gi?"

"Đi cùng tôi đến chỗ này nhé?"

"Lại chỗ bờ hồ?"

"Không, chỗ khác." Hạo Thiên mỉm cười.

Sáng Chủ nhật, tương tự như bao ngày khác thì Băng Hạ đã ở nhà trùm chăn ngủ, nếu như không có một người nhắn tin gọi cô ra ngoài, và cô đã vùng vằng dậy ngay sau

đó.

Hôm nay Hạo Thiên giản dị với chiếc áo thun trắng, khoác ngoài là chiếc áo sơ mi ngắn tay kẻ caro. Vẻ đẹp của anh trong mọi trang phục đều cao quý như vậy, và dưới ánh nắng lấp lánh, nó như tỏa ánh hào quang. Đi bên cạnh là Băng Hạ với chiếc váy màu kem mỏng manh, nhẹ nhàng bay theo từng cơn gió nhẹ.

Anh để xe ở lại Thánh Huy, cùng cô đi bộ trên những đoạn đường trải thảm cỏ xanh mượt mát. Bàn chân dẫm lên mỗi ngọn cỏ êm ái và mát rượi.

Băng Hạ thắc mắc không hiểu Hạo Thiên đưa cô đi đâu. Và rồi cuối cùng lại ngẩn ngơ trước một đồi hoa bồ công anh trắng xóa.

"Đẹp quá..."

Ban mai, gió thổi nhẹ nhẹ, những cánh hoa bồ công anh vờn mình bay theo cơn gió. Bông hoa bồ công anh trắng xóa, tinh khiết, nổi bật trên nền thảm cỏ xanh. Băng Hạ nhắm mắt, từng cơn gió mang hương thơm dịu dàng phả vào mặt, làm tung bay mái tóc mềm, cô mỉm cười với gió thu, với đồi hoa bồ công anh đẹp đẽ như sương, và với ánh nắng như muôn ngàn sợi tơ vàng đậu trên vai cô.

Băng Hạ bước xuống, bước chân thả nhẹ trên ngọn đồi đầy hoa và cỏ dại, bỗng cô vấp ngã, thân người nghiêng về một bên. Một bàn tay nắm lấy tay cô, bàn tay ấy vẫn ấm áp như thế, đôi mắt ấy vẫn nhìn cô bằng ánh nhìn nồng nàn như thế. Những bước chân trên đường đời từ nay đến mãi mãi về sau, bàn tay cô vẫn sẽ có một người nắm lấy và dịu dàng đi mãi như thế này sao???

Cô quay đi, bước tiếp, gió lạnh vẫn lùa vào tóc, trong đôi mắt màu xám đã có một thứ thay đổi, sâu sắc đến kỳ diệu. Những cánh hoa tung lên, những cánh hoa bé nhỏ vờn mình tung bay vào trong gió thu dịu dàng, gió cũng dịu dàng mang theo ước mơ. Một điều ước của bồ công anh.

Hạo Thiên kéo cô ngồi xuống, hai người ngồi áp lưng vào nhau. Băng Hạ tựa mình vào tấm lưng vững chãi của Hạo Thiên, còn anh thì tựa vào tấm lưng mỏng manh của cô.

"Hạo Thiên." Cô bắt ngờ gọi.

"Sao thế?"

"Chuyện ở núi Mã Vỹ...anh có giận tôi không?"

"....Em nghĩ tôi giận em à?"

"Ừ."

"Em từ bao giờ đã biết quan tâm đến tôi vậy?" Hạo Thiên mỉm cười.

"....."

"Đúng là tôi có giận em. Một chút."

"Lý do?"

"Em là bạn gái của tôi."

"Không phải chỉ là lời nói trước toàn trường?"

"Không. Nói thật."

Bỗng dung Hạo Thiên quay mặt lại, tựa đầu vào vai Băng Hạ.

"Tôi chẳng bao giờ nói dối em cả. Trước kia cũng vậy. Sau này cũng vậy. Mà mãi mãi về sau cũng vậy. Và tôi nói....tôi yêu em."

____ Thịch ____

Băng Hạ nhắm mắt, ngón tay run lên từng hồi. Hạo Thiên ghé sát vào tai cô mà nói, đương nhiên, cô không thể không nghe rõ từng lời.

"Em....có yêu tôi không?"

Băng Hạ hít một hơi, nói nhẹ.

"Không."

"Vậy sao?" Hạo Thiên mỉm cười, trong đôi mắt xanh lục êm đềm như màu của những ngọn cỏ dưới chân đồi, không hề hiện lên vẻ thất vọng hay đau khổ
"Dù em có yêu tôi hay không, tôi vẫn sẽ yêu em."

Băng Hạ chột quay lại.

"Em không yêu anh. Mà rất yêu anh."

Đôi mắt anh mở bừng ra, trong đôi mắt xanh lục kỳ ảo như bao phủ một lớp sương mỏng.

"Em...."

"Em yêu anh." Băng Hạ mỉm cười nhìn anh, nụ cười đó, thật ngọt ngào và êm dịu.

"Em...thật....?" Hạo Thiên hỏi lại.

"Trịnh Hạo Thiên, anh nghĩ em thực sự là con người có trái tim bằng đá sao?" Băng Hạ mỉm cười tinh nghịch, nhưng đôi mắt lại như nhòe đi.

"Vậy...."

"Chỉ là để lừa những con người ngốc nghếch như anh thôi."

Hạo Thiên bật cười, màng sương mỏng bao phủ quanh anh dần dần tan ra.

Anh vòng tay ôm lấy cô, rất chặt, giống như mọi sức lực của anh đều dồn lên cái ôm mãnh liệt này. Anh ôm cô bằng tất cả trái tim, anh sợ đây là giấc mơ, và khi tỉnh dậy, cô cũng giống như nhụy hoa bồ công anh kia, vờn mình bay theo cơn gió không một lời từ biệt.

..... *****

"Em bắt đầu yêu anh từ khi nào?"

Hạo Thiên nằm xuống thắm cổ êm dịu, lơ đãng hỏi. Hình như mới bắt đầu yêu nhau, đôi nào cũng hỏi nhau câu này thì phải. Băng Hạ ngồi ôm gối, ánh mắt thản nhiên nhưng sâu xa.

"Từ hôm đi chơi ở Ura Park"

"Vậy sao?"

"Anh?"

"Từ hôm ở cô nhi viện Thiên Sứ"

"Đã rất lâu rồi, Hạo Thiên, tại sao chúng ta không dừng cảm hơn một chút?"

"...."

Biết nói gì bây giờ, dừng cảm hơn ư?

Phải rồi...nếu dừng cảm hơn....có lẽ cô và anh sẽ được ở bên nhau sớm hơn, chẳng phải sao???

Anh ngồi dậy, nhìn Hạ.

"Chúng ta có nên chụp ảnh để kỷ niệm lại ngày hôm nay không?"

"Gi vậy?" Hạ ngăn người khi Hạo Thiên lấy chiếc điện thoại ra, sau đó giờ về phía hai người. "Khoan đã!"

"Sao thế?"

"Lấy điện thoại của em."

Băng Hạ lấy chiếc điện thoại nhỏ màu xanh, đưa cho Hạo Thiên. Anh mỉm cười, giờ cao lên.

Ánh nắng vàng chiếu rọi vào làm khuôn mặt hai người như bừng sáng, Hạo Thiên cười rất tươi, hiện diện lúm đồng tiền bên má trái. Băng Hạ mỉm cười nhẹ, đôi mắt xám tro trong veo, phản chiếu ánh nắng vàng rực rỡ trên ngọn đồi. Xung quanh hai người là những cánh hoa bồ công anh bay dập dờn trong gió, khung cảnh thật lãng mạn, khiến tâm ảnh trong máy điện thoại cũng sáng rực theo.

___Để em giữ tình yêu của chúng ta nhé?___

Băng Hạ mỉm cười, cất điện thoại vào túi. Hạo Thiên khoác vai cô, thì thào.

"Anh...sẽ yêu em...mãi mãi..."

"Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi mãi..." Băng Hạ nói, ánh mắt trầm xuống "Vì những sóng gió phía trước, không hứa hẹn được điều gì cả. Anh nói sẽ không bao giờ nói dối em đúng không? Nếu trong tương lai, anh và em không thể bên nhau....thì đó là lời nói dối đấy...."

Hạo Thiên im lặng, anh cúi xuống, khẽ ngửi mùi hương hoa bách hợp phảng phất trên người Băng Hạ.

"Vậy em....sẽ nói thế nào?"

"Khi nào bồ công anh thôi bay theo gió....em sẽ thôi yêu anh...."

Vậy cùng đợi nhé....

Mạng sống của anh....

Gió sẽ không bao giờ ngừng thổi....

Và em...cũng sẽ không bao giờ hết yêu anh....

Không được phép hết yêu anh.....

Cố nhân

“Ai?” Tiếng Nhật Long từ trong phòng vọng ra.

“Em. Vy” Vy đứng trước cửa phòng Nhật Long hớn ha hớn hở. khỏi cần nhìn mặt cũng thấy được biểu cảm tươi như hoa hướng dương ấy.

“Vào đi...mà khoan” Vy đang định đẩy cửa bước vào, bỗng khựng lại “Có mang theo hai đứa con của em không đấy?”

“Con? À...” Vy gãi tai “Không...em mang đến, nhưng mà cô Di giữ lại rồi.”

“Rồi, vào đi”

Cánh cửa mở ra, hiện diện đằng sau là vẻ mặt dài thườn thượt của Vy.

“Sao thế?” Long đang ngồi trên chiếc ghế lắc lư đọc sách, thấy Vy với bộ mặt như đưa đám thì nhún mày hỏi.

“Anh hay thật...Tiểu Bảo với Sô cô la thì có gì mà sợ, còn dặn cô Di giữ lại nữa chứ” Vy phụng phịu.

Long thờ khi, lườm Vy một cái rồi dán mắt vào cuốn sách. Chả là từ khi biết Long sợ mèo đến giờ, hôm nào đến đây Bảo Vy cũng mang theo hai con mèo một trắng một vàng mà cô ấy tự nhận là con mình, rồi dí vào mặt Long để “luyện tập” cho anh hết sợ. hết sợ thì chẳng biết có hết được không, nhưng mới luyện tập được có mấy ngày thì Long đã cảm thấy lạnh hết cả sống lưng mỗi khi Vy đến, rồi chẳng dám tới gần cô, vì cứ những lúc ấy thì cô lại mang mèo ra hù anh. thế là anh đành dùng đến biện pháp cuối cùng, đó là nhờ cô Di mỗi khi Vi đến mà mang theo mèo là bằng mọi giá, dùng mọi thủ đoạn giữ mèo lại. và thành quả là được một ngày thoải mái cho Long hôm nay, anh thậm nhừ phải tăng thêm tiền lương cho cô Di. [Sher: chẹp chẹp...nhất mèo thế thì sau này làm sao iêu được Vy nhà ta đây==”]

“Long!” Vy bất ngờ gọi khi thấy anh cứ ngồi rồi cười hí hửng một mình.

“Nè....gọi cẩn thận lại coi, em học ở đâu cái kiểu gọi trống không ấy hả?” Long nhún mày không hài lòng. Hình như làm oan gia với nhau lâu quá, nên Vy đã quên mất cách tôn trọng anh, mặc dù anh lớn hơn cô một tuổi.

“Anhhhh...Nhật.....Longgggg” Vy toe toét cười, kéo dài từng chữ ra khiến Long tóc gáy dựng hết cả lên, người chuẩn bị chảy nước ra. Còn ghé hơn cả lúc nghe mấy tiếng “meo meo” của hai cái vật thể lông xù xì kia.

“Thôi...ngừng ngay. Thà em cứ gọi anh là biến thái như trước còn đỡ hơn”

“Ê, không được, nếu anh là biến thái, thế em yêu anh thì em cũng là biến thái à? Không được, không được” Vy xoa tay rồi rít, nhăn mặt.

Long muốn phì cười ra mắt, cái lý lẽ ấy đúng là chỉ có Thiều Bảo Vy mới nghĩ được ra.

“Này, đi chơi không, nhóc?”

“Em không phải là nhóc” Vy cau mày.

“Anh thích gọi như thế” Long đắc thắng tỏ vẻ bề trên.

“Nhưng em không thích”

“Kệ em chứ, anh gọi là quyền của anh, em không thích là quyền của em”

“Long!”

“Sao nhóc” Long nhướn nhướn mày. Bây giờ trở thành người yêu của nhau, anh lại càng có nhiều thuận lợi hơn để bắt bạt cô. Lẽ hiển nhiên, là con gái, đối với người yêu mình không thể tỏ thái độ không - nữ - tính.

“Anh có muốn chết không?” Vy gằn tiếng.

“Không em, anh vẫn còn yêu đời và yêu em lắm” Long cười nhăn nhó.

Thấy Vy đã không nói được lại tiếng nào, Long toe toét cười, anh xoa xoa đầu Vy, kéo cô dậy khỏi ghế.

“Thôi nào, đi chơi!”

Thành phố này rộng lớn, nhưng chỉ có một khu vui chơi lớn nhất ở chính giữa trung tâm thành phố. Khu vui chơi Ura Park. [nơi Hạ và Thiên đã từng đi ah ^^]

Tuy không quá cầu kỳ về trang phục và phụ kiện, nhưng Nhật Long và Bảo Vy vẫn tỏa sáng một cách tự nhiên giữa một rừng người ở khu vui chơi, dẫn rằng họ chỉ mặc quần jean áo thun đơn giản. một vài cặp mắt ngưỡng mộ chiếu về hai người, Vy không quá xinh như hoa hậu, Long không quá đẹp trai như diễn viên, nhưng đi chung với nhau thực sự khiến cho mọi người không thể rời mắt.

Mở màn buổi đi chơi hôm nay, Nhật Long kéo Vy vào ngôi nhà ma, mặc dù cô nàng lắc đầu nguầy nguậy.

Vy không yếu bóng vía, nhưng cứ tưởng tượng đến cảnh mấy con người giả ma giả quỷ nhảy ra hù mình, là gai ốc cô cứ nổi từ đầu đến gót chân, đành nắm chặt áo của Long, rồi nhắm tịt mắt lại, đến đâu thì đến.

Hai người, và một vài người nữa trong đoàn, cùng nhau đi vào ngôi nhà ma, Long đi đầu tiên, xung quanh tối om, chỉ có mấy ngọn nến trên giá lập lờ như lửa ma trời, nơi đâu đây văng vẳng tiếng khóc ai oán và tiếng cười âm u như từ cõi xa xôi nào đó vọng về.

Vy cảm thấy như tóc gáy mình kéo nhau dựng hết lên, cô dần dần đi sát vào Long, vòng luôn tay ôm anh.

Khuất sau hành lang tối đen, ẩm mốc, một bóng trắng mờ mờ ảo ảo hiện ra, mái tóc đen dài xõa xuống che bớt đi khuôn mặt trắng bệch, mắt mũi chẳng thấy đâu, nhưng lại thấy hai dòng máu đỏ đặc quánh chảy xuống. bóng trắng như không có chân, là lướt trên nền đất, tiếng hét rú lên chói tai đằng sau Long, anh nhíu mày nhìn ra sau khi Vy đang nhắm mắt lại, không nhìn thấy gì nhưng vẫn tham gia hết cùng.

Anh lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, khi đi qua bóng trắng còn liếc nó một cái.

- Xưa rồi “bé” oi.

Đi tiếp thêm mấy quãng đường nữa, cả người Long đã bị Vy ôm chặt cứng sau mỗi lần ma xuất hiện, và dù mắt cô vẫn chẳng chịu mở ra, nhưng thấy người ta hét cũng không thể nào im lặng. anh mỉm cười, vẫn dẫn đầu đoàn người, từ khi bước vào đến nay chưa có cái gì khiến anh thực sự sợ hãi, đám người tổ chức ngôi nhà ma này, quả thực chỉ ngôi mà nhân nhả thu tiền những kẻ yếu bóng vía.

Bỗng từ đằng sau đám người đang dính chặt lấy Long, một con ma xuất hiện, con ma này xanh lét xanh lét, đôi mắt trắng dã trợn trừng, nó vươn cánh tay xương xẩu về phía họ. những người đi sau hầu hết toàn là nữ, nên nhìn thấy cảnh đó chỉ biết hét rú lên kinh hoàng, họ cuống cuống xô đẩy nhau về phía trước. Long còn chưa kịp nhìn thấy thứ gì đằng sau thì đã bị họ xô đi. Từ bốn phía, mấy con ma khác y hệt cũng tiến đến, cánh tay xanh xao chìa về phía bọn họ. đám người chen lấn nhau như chạy giặc, đến Long cũng suýt nữa thì bị ngã.

Cuối cùng thì cũng thoát thân đến một hành lang khác, người nào người nấy thở dồn dập, tay ôm ngực, có vài cô bé nữ sinh thì vừa cười vừa lau mấy dòng nước mắt vì quá hoảng sợ mà bật ra. Long lắc nhẹ đầu, đúng là toàn mấy con người yếu bóng vía mà cứ thích thử thách bản thân. Bỗng cảm thấy

người mình nhẹ đi, anh nhúu mày rồi chột hoảng hốt nhận ra...

Bảo Vy đâu rồi???

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tuyết Rơi Mùa Hè (22) - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Diễn Đàn Kênh Truyện - Đọc Truyện | Chia Sẻ Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-751-22#ixzz2GDIMsins>

- Long...cứ em.....!!! – Vy hét âm lên, lùi ra đằng sau trước mấy cánh tay xương xẩu vươn về phía cô. Hồi nãy do bị lôi kéo kinh quá, cô bất giác buông tay ra khỏi áo Long từ khi nào, và khi cô mở mắt ra cũng là lúc ba, bốn con ma xác sống đang quây lấy cô.

Quanh Long tối om, anh cứ chạy mãi miết về phía tiếng khóc của Vy đang ngày một rõ dần. cứ tưởng tượng ra bộ mặt hoảng sợ tái mét của Vy, anh không khỏi cảm thấy bức mình, thật là....sao anh có thể bất cẩn để lạc mất cô như thế?

“Vy!”

Long gọi khi đã quay trở lại chỗ cũ, và trước mắt anh bây giờ là Vy đang ngồi sụp xuống nền nhà khóc nức nở, bốn con ma kia chẳng thấy đâu. Anh thở phào, chắc có lẽ chúng thấy Vy nhát quá nên không dám trêu, sợ cô lại lần ra bất tỉnh nhân sự.

“Nín đi nào...” Long ôm lấy Vy, xoa nhẹ đầu cô.

Vy áp mặt vào người anh, vẫn khóc.

“Thôi nào...anh xin lỗi....hết ma rồi...”

“Em sợ người ta bắt đền em...”

“Gi?”

Vy run run chỉ sang bên cạnh. Long nheo mắt lại. Vì trong này quá tối nên anh đã không nhìn thấy....bốn con ma xác sống hồi nãy dọa anh và đoàn người kia đang nằm chõng chắt trên đất, chiếc mặt nạ xanh lè đã bị rơi ra khỏi mặt.

“Em...?”

Long ngờ nghệch không hiểu gì, sau đó ôm bụng cười ngặt nghẽo. hóa ra Bảo Vy vì quá sợ hãi nên đã nhắm mắt, tung cho mỗi con ma xác sống đó một đòn karate, khiến con nào con nấy bất tỉnh nhân sự. Vậy mà anh đã lo lắng cho Vy cơ đấy, giờ mới thấy thật là tội nghiệp mấy người đồng giả ma....

Chả trách sao đến lúc bước ra khỏi nhà ma, Long vẫn không nín nổi cười, còn Vy thì xấu hổ im thin thít. Suốt con đường từ Ura Park về đến nhà, cô không hề răng nói câu nào.

Đằng sau cánh cổng sắt vừa mở ra là khuôn mặt thất thần, vẫn còn hằn nguyên nét kinh ngạc của cô Di. Nhìn thấy Long và Vy, cô Di miệng lắp bắp đến độ không nói được nên lời. Vy bỏ cây kẹo mút trong miệng ra, tròn mắt hỏi.

- Cô Di, trông cô lạ thế? Có chuyện gì vậy?

- Cậu chủ...

Cô Di không đáp, chỉ nhìn Vy ái ngại, sau đó quay sang Long, miệng run run lắp bắp.

-Sao? - Long hỏi, thái độ của cô Di, thực sự khiến anh lo lắng.

-Có khách...

-Khách? Khách nào? - Long hỏi lại, anh vẫn mù mờ không hiểu vị khách nào mà khiến cô Di thất thần như vừa gặp ma vậy. Chẳng lẽ là ba mẹ anh? Mà là họ thì cũng có sao?

- Cậu nên vào xem...

Cô Di kéo cánh cửa sắt ra cho Long và Vy bước vào. Nhặt Long vội vàng lao vào trong nhà, Vy cũng ngây người không hiểu gì đi theo anh.

Trên chiếc sofa trong phòng khách, có một cô gái đang yên vị trên đó. Cô gái mặc một chiếc váy jean ngắn đến đùi, chiếc áo ống màu trắng sữa, trên đầu gái một chiếc kính đen bản to. Bên cạnh cô có một chiếc vali kéo.

Vy nhúu mày cảm thấy ở cô gái này có cái gì đó rất quen. Cô gái quay lại nhìn hai người, cô ấy rất xinh đẹp, làn da trắng, chiếc mũi cao thẳng tắp, và thứ nổi bật nhất trên mặt là đôi mắt, đôi mắt màu đen sẫm giống Nhật Long, nhưng to đến kỳ dị.

Cô gái xinh đẹp này, có gì để khiến cô Di hoảng sợ như vậy?

Nhưng rồi...

Vy mở tròn mắt khi nhận ra, cô ấy rất giống....rất giống....

Cô gái....

Trong căn phòng số 3....

Vy ngay lập tức quay qua nhìn Long, anh cũng chết lặng đi, đôi mắt sáng rực kinh ngạc. Đôi môi mấp máy hồi lâu mới phát ra tiếng, giọng khàn đặc.

-Lam Đình?

Hình ảnh Nhật Long với khuôn mặt kinh ngạc đến đờ đẫn in trên vồng ngực Lam Đình, đôi mắt sáng rỡ, cô đứng dậy lao như bay đến ôm Nhật Long.

- Anh Long!

Cô ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào bờ ngực của anh, bờ ngực mà đã bao nhiêu năm rồi, cô không được ôm lấy. Ngón tay Vy run lên nhưng hơi thở vẫn cố làm ra vẻ bình thường.

- Đình Đình, sao em...chẳng phải em đã....

Nhật Long khuôn mặt trắng bệch, anh để yên cho Lam Đình ôm, khuôn mặt thất thần, miệng lắp bắp không hoàn thành nốt câu nói.

Lam Đình lắc mạnh đầu, khuôn mặt vùi vào ngực anh đầm nước mắt. Những giọt nước nóng hổi loang lổ khắp ngực áo mình, Long có thể cảm nhận rất rõ.

- Em xin lỗi...là em sai...em sai...chính em đã bảo ba mẹ không nói cho anh....

- Tại sao??? – Long cúi xuống nhìn cô, vòng tay cô ôm anh vẫn không rời lỏng.

- Em....bác sĩ nói....bệnh của em phải phẫu thuật, nhưng tỉ lệ thành công chỉ có 10% thôi.....còn nếu không làm phẫu thuật....chỉ còn sống được 1 tháng....em đã chấp nhận làm phẫu thuật.....nhưng di chứng.....

Khẽ nghẹn ngào, cô nói tiếp.

- Giữ được tính mạng...nhưng em đã bị bại liệt.....chân em...không còn có thể đi được nữa.....

Một giọt nước mắt lăn xuống, nghĩ lại thời điểm cô phải đau đớn chống chọi với bệnh tật ác nghiệt, còn anh thì vẫn sống thảnh thơi, an bình, bỗng dưng trái tim anh quặn lại, đau buốt.

- Em cảm thấy mình không còn xứng với anh nữa....em đã bị liệt...một con người tật nguyền như em...thực sự không còn xứng với anh....nên...em đã nói với ba mẹ.....nói với anh rằng em đã chết....3 năm qua....em rất nhớ anh.....em rất cô đơn.....Nhật Long...

Khung cảnh trước mắt nhòe đi, Bảo Vy im lặng nhìn Long và Đình, khuôn mặt vẫn bình thản, nhưng trái tim cô đang hoảng loạn đập dồn dập....nó còn rất đau nữa. Thiều Bảo Vy...mày đang đứng đây để làm cái gì?

Ngoài cửa, cô Trường Di khẽ bịt chặt miệng, nước mắt cũng cứ thế trào ra.một mối tình đẹp như mộng tưởng như đã cắt đứt, nào ai có ngờ, nó lại trở về đột ngột như thế, bất ngờ như thế, và trong hoàn cảnh trở trêu đến thế.

- Vậy tại sao bây giờ.....??? – Im lặng một lúc, Nhật Long mới cất lên tiếng nói.

- Suốt 3 năm qua, ba mẹ em đã đưa em đi khắp nơi chữa trị...suốt 3 năm....em nhớ anh da diết.....đã cố gắng chữa trị.....và bây giờ....

Vòng tay buông lơi, Lam Đình ngược khuôn mặt đầm nước lên nhìn Nhật Long, khuôn mặt đã 3 năm rồi, cô không được nhìn. Khuôn mặt ấy đã khác xưa, nam tính hơn, chững chạc và lạnh lùng hơn, đã không còn nét tinh nghịch trẻ con như cái ngày của năm ấy, anh ngỏ lời yêu với cô nữa. Ngay cả đôi mắt của anh,đôi mắt màu café đen, nhưng đã u uất và ảm đạm hơn rất nhiều.

- Anh....em xin lỗi.....3 năm qua....có phải anh đã rất đau khổ không????

Nhật Long nhìn Lam Đình

Trước mặt anh là mối tình đầu của anh đấy

Cô ấy là người luôn ở trong tim anh đấy

Là người anh rất yêu, vô cùng yêu..

Cô ấy đã cào xé trái tim anh suốt 3 năm qua, và bây giờ, đã trở về, bằng xương bằng thịt hiển hiện trước mắt anh

Vậy mà...

Sao trái tim của anh... nó lại đau thế này?

Buốt thế này?

“À, có lẽ... em nên để sự riêng tư cho hai người”

Vy cười, nụ cười bán nguyệt ngọt ngào và tươi rói, đôi mắt híp lại thành một đường chỉ mảnh, khiến Long không thể nhìn thấy được, trong đôi mắt màu nâu sẫm ấy có nước hay không, có buồn hay đau khổ....

Cô quay lưng, đi xuống bếp, đáng đi bình thản....đôi vai gầy mỏng manh...người con gái đó, anh đã nói yêu...vậy mà bây giờ, lại để cô ấy quay lưng bước đi một cách cô độc như vậy...

Trái tim cô có đau, như trái tim anh lúc này không?

Thấm đẫm ngực áo anh, vẫn là những giọt nước mắt nóng hổi của Lam Đình, và thấm đẫm trái tim anh... là những giọt nước mắt của cô...

Rốt cuộc thì anh yêu ai? Trái tim anh có hình ảnh của ai?

Định mệnh thật biết đùa, một tình yêu đẹp, Người đang tâm phá nát, để lại những giọt nước mắt nuối tiếc và đau thương...để rồi khi trái tim tập làm quen với một hình bóng mới, một cảm giác mới, rung động bởi một nụ cười và giọng nói khác, thì cô nhân lại trở về...

Phá nát thêm một tình yêu nữa?

Và rồi những giọt nước mắt để lại...sẽ là huyết lệ...

- Nhật Long, nhớ anh quá.

Long và Đình đang ngồi trên phòng Long, vừa bước vào phòng, cánh cửa còn chưa kịp đóng lại, Lam Đình đã lao đến ôm anh, nhón chân, rướn người lên tặng vào môi anh một nụ hôn phớt ngọt ngào. Long vội vã đẩy nhẹ cô ra, đã từ bao giờ trong người anh lại hình thành phản xạ cảnh giác với cô thế này. Có lẽ thời gian 3 năm không quá dài nhưng đủ để trái tim anh quên dần đi sự thích nghi với hành động đó, một hành động mà nếu là anh của 3 năm trước, chắc chắn sẽ ôm lại cô, rồi trao lại cho cô một nụ hôn ngọt ngào không kém.

- Anh sao thế? – Đình sững lại, đôi lông mày hơi chau lại một cách đáng yêu, vòng tay ôm anh chợt cứng đờ.

Long đã nhận ra hành động vừa rồi của mình, anh trầm ngâm nhìn hàng mi dày vẫn còn vương nước của Đình, đáy mắt đen tuyền ánh lên vẻ xót xa, anh mỉm cười, khóe môi nhếch lên không sâu.

- Chắc em cũng mệt rồi, nghỉ đi.

Lam Đình nhoen miệng cười rất tươi, cô lao đến ôm anh:

- Không mệt, trở về bên anh không mệt tí nào.

Cô áp lòng bàn tay vào khuôn mặt Long, kéo anh hơi cúi xuống, đôi môi hai người gắn chặt lấy nhau. Đình hôn anh say đắm, nụ hôn ngọt ngào mang theo sự nhung nhớt da diết căo xé trái tim cô suốt bao ngày, nay gặp lại hơi ấm, trái tim trở nên rạo rực hơn bao giờ hết. Nhật Long cũng đáp trả lại cô, nụ hôn có phần gượng gạo và vụng về, tuy rằng đó là đôi môi của một người mà anh nghĩ rằng sẽ chẳng còn bao giờ được gặp lại, thế nhưng lại mang cho anh cảm giác nhạt nhẽo và vô hồn.

Phía ngoài cánh cửa còn chưa kịp cài chốt, Vy quay người đi, đôi mắt lạnh lùng băng giá, biểu cảm đó được dán lên khuôn mặt không bao giờ tắt cười thật không phù hợp.

Anh đã nói là yêu cô, rất nhiều, đó tuyệt đối không thể là giấc mơ được, vậy nên, dù trái tim có rất đau, dù đôi mắt có nhìn thấy cảnh tượng đôi môi đã từng hôn cô, trên đầu lưỡi còn lẫn khuất vị ngọt ngào, giờ đây lại miết chặt lấy một đôi môi khác, dù có nghe thấy những lời nói ngọt ngào hơn thế, cũng không được phép trách anh, giận anh, quay lưng với anh. vì anh đã nói yêu cô, lời nói chân thành mà bằng cảm nhận của trái tim, cô biết đó là những lời nói thực lòng.

Lam Đình đã là của quá khứ rồi, là dĩ vãng rồi, là những mảnh ký ức tràn ngập hạnh phúc nhưng đã cũ kỹ và úa màu theo thời gian rồi.

Nhưng mảnh ký ức đó sẽ không kéo anh lại chứ?

Làm sao mà cô biết được.

Cô chỉ biết rằng anh sẽ không bao giờ nói dối cô, nhất định như thế.

Cô chỉ biết tin vào nó thôi, và nhất định, dù có bao nhiêu Lam Đình quay trở về, cô vẫn sẽ tin vào một niềm hy vọng ấy.

Nhưng anh sẽ không để cho niềm tin ấy trở thành vô vọng chứ?

Tại sao Lam Đình lại trở về đúng lúc này?

Lần đầu tiên trong đời, trong lòng Bảo Vy có một suy nghĩ thật độc ác làm sao. Tại sao Lam Đình không biến mất theo lẽ tự nhiên? Tại sao lại ngược dòng trở về?

Tại sao mọi việc lại không giống như lời nói dối của cô ấy?

Trái tim Lam Đình hồi sinh rồi, nhưng một trái tim khác thì lại đập những nhịp đập đau khổ. Cô ấy vẫn là người con gái hạnh phúc, còn cô thì là kẻ thứ 3 dư thừa.

Bỗng từ dưới cầu thang, một bóng trắng lao vụt lên. Tiểu Bảo dừng lại trước mặt Vy, nó ngước mắt lên, giữa khuôn mặt bao phủ một lớp lông trắng muốt, có đôi mắt hai màu ấm áp. Hình ảnh phản chiếu trong nó như một tấm gương, chân thành và chân thực.

Vy nhẹ nhàng ngồi xuống, mỉm cười, hình ảnh cô trong mắt Tiểu Bảo sao mà méo mó và âm đạm.

Cô đưa tay, chạm lên đầu con mèo, vuốt ve nó. Con mèo không kêu lên những tiếng meo meo như mọi khi, chỉ nhìn cô bằng một ánh mắt buồn.

“Tiểu Bảo...”

“Con có vui không?”

“Lam Đình về rồi, chắc chắn Long rất vui...cô ấy đã không chết...”

“Người ta nói...hạnh phúc là khi nhìn thấy người đó vui...”

“Nhưng sao mẹ lại không vui?”

“Còn đau nữa cơ...”

“Chỗ này này...”

Vy đưa tay đặt lên ngực trái. Trong lồng ngực nhỏ bé, một vật thể đang đập nhẹ nhàng, nhưng day dứt. Và đau.

Một giọt nước mắt lăn xuống, rơi xuống bộ lông trắng của Tiểu Bảo.

“Mẹ thật ích kỷ phải không con?”

Mở ngăn khóa va ly, Lam Đình sắp xếp quần áo vào chiếc tủ đồ màu tím trong căn phòng số 3. trong biệt thự nhà Long có rất nhiều phòng, nhưng cô lại thích ở căn phòng này.

Xung quanh bốn bức tường, những bức ảnh của cô treo kín mít.

Nhìn những chiếc khung ảnh màu bạc cao quý, không vương một hạt bụi, cô cảm thấy hạnh phúc khi nghĩ đến rằng, Nhật Long cũng trân trọng hình bóng cô trong trái tim như thế.

.....

- Cô Di, Vy đâu rồi?

Long chạy xuống cầu thang, hỏi dồn dập. Cô Di đang lau nhà, ngước lên, đôi mắt chất chứa nỗi niềm phức tạp.

- Cô bé về rồi, bế theo hai chú mèo.

Bước chân trên cầu thang khựng lại, rồi tiếp theo là những bước chân dờ dẩn.

“Về ư?”

Anh rút điện thoại ra, lia màn hình đến tên “Dưa chuột góc s2”, ngón tay run run và vội vàng vì trái tim anh, nó đang không ngừng thúc giục.

“Thuê bao quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc được...”

Anh vội vã tắt đi, bấm lại, ngón tay điên cuồng gọi đi gọi lại, nhưng bên đầu dây bên kia, tiếng người tổng đài vẫn kiên trì vang lên.

Vy...

Những lúc như thế này...

Em lại tàn nhẫn bỏ đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

- Hahaha, Băng, cậu thấy không, sao cái người đó lại có thể ngốc đến như thế chứ? Hahaha.

Vy chỉ tay vào màn hình TV, cười sặc sụa như điên, tiếng cười vô cùng nhạt nhẽo, giống như đang cố gắng phát ra tiếng cười thì đúng hơn. Băng Hạ nhìn bộ phim nhí nhố trong TV, rồi lại quay sang nhìn Vy bằng ánh mắt kỳ dị, bộ phim đang quay một đôi tình nhân đang trêu nhau, nữ chính có hơi ngốc, nhưng viễn cảnh giữa hai người đó thực sự lãng mạn, biểu cảm diễn ra khi xem nó nên là ánh mắt long lanh ngưỡng mộ chứ không phải cười như điên thế này. cô lạnh lùng hỏi.

- Vy.

- Gì cơ? – Vy vẫn dán mắt vào TV, miệng ngoác ra sẵn sàng phá lên cười.

- Một là đang có chuyện, 2 là cậu bị điên. Chọn một cái đi.

- Hà? – Vy quay lại tròn mắt nhìn Hạ, đôi mắt màu xám tro của cô trong vắt, Vy cảm thấy như người mình đang trong suốt, ánh mắt lạnh lùng nhưng sâu sắc của Hạ có thể nhìn thấu những thứ cô đè nén trong lòng.

- Có cậu bị điên ấy, hahaha – Vy quay vào màn hình TV, phá lên cười, cái biểu cảm tươi tỉnh giả tạo ấy như được đông cứng lại rồi dán lên mặt Vy một cách nghiệp dư.

- Cậu nghĩ đủ trình độ để lừa mình? – Băng Hạ đứng dậy, ánh mắt hờ hững trùm lên Vy – Cái biểu cảm đó thật quá giả tạo, muốn lừa mình dối người thì nên chuyên nghiệp một chút.

Cô quay người, bước vào phòng, trước khi cánh cửa kịp khép lại, Vy còn nghe rõ mồn một tiếng Hạ.

- Nếu không thích sự có mặt của mình, mình sẽ đi ngủ. có điều, hãy khóc ra, chứ đừng cười.

Cánh cửa khép lại cũng là lúc một giọt nước vỡ tan trên mu bàn tay đang để trên đùi Vy. Cô cắn chặt môi, cảnh đôi nam nữ trong TV đang nhòe đi.

“Đương Băng Hạ, cậu là đồ xấu xa...”

Điện thoại rung, Vy hít một hơi, bắt máy.

“- Sao lại tắt máy?”

Tiếng nói từ đầu dây bên kia lạnh lùng không đầu không cuối, nhưng sao qua tai Bảo Vy, nó lại ảm áp và chân thành lạ thường, một tác động nữa đến trái tim, nước mắt lại rơi không ngừng.

- Máy em hết pin.

Giọng nói không hề thỗn thức, tuyệt nhiên không phát hiện được chủ nhân của nó đang khóc, bây giờ Bảo Vy mới phát hiện được, con người ta khi đang buồn có thể nói dối một cách trơn tru mà không sượng mồm.

- Vậy sao? – Giọng nói bên kia như đang cười – Em ăn tối chưa? Sao hôm nay lại về sớm mà không nói với anh một câu?

Anh thật ngốc...

Có cần phải hỏi một điều rõ ràng rành rành như vậy không?

Anh biết mà...

Sao cần hỏi lại cơ chứ?

Anh muốn làm cô đau à?

- À...em thấy Tiểu Bảo muốn về...

- Ủ...Vy này...em... - Giọng Long chùng xuống - ...chuyện Lam Đình...

- Em buồn ngủ rồi, thôi nhé, em ngủ đây, gấp lại sau.

Vy tắt phụt chiếc điện thoại, cô biết anh sắp hỏi gì, và biết rằng mình sẽ như thế nào nếu nghe hết câu hỏi ấy.

Ném chiếc điện thoại vào góc ghế, cô quệt nước mắt, hình ảnh trên TV qua làn nước được lau đi trở nên rõ hơn, rồi lại nhòe, rồi lại rõ...

Nước mắt sao không như máu nhỉ? cầm mãi mà không thôi chảy...

Cô gái trong TV dựa đầu vào vai người yêu, khẽ khàng nói lên câu yêu thương từ đáy lòng...

Băng Hạ đang nằm trên giường, nghịch nghịch lọn tóc mai, bỗng chiếc điện thoại màn hình bật sáng, phát ra tiếng chuông Love Paradise, nhạc chuông yêu thương cô chỉ dành cho một người.

- Nghe.

- Ai nghe? – Giọng bên kia lạnh lùng đến thấu xương.

- Em nghe – Cô mím môi cười.

- Tốt – Người đầu dây bên kia chợt đổi giọng – Em đang làm gì?

- Đang nói chuyện với anh.

- Ủ, giống anh thế - Không cần nhìn cũng biết Hạo Thiên bên kia đang cười

- Gọi cho em làm gì?

- Nhớ.

- Ai?

- Em

- Hôm nay vừa mới gấp xong.

- Chưa đủ.

Băng Hạ cười nhẹ, trái tim đập lên những tiếng yêu thương, như muốn nói rằng nó đang hạnh phúc.

- Anh muốn ngắm sao quá, Băng Hạ.

- Ngắm đi.

- Không được.

- Tại sao?

- Anh đang ở công ty.

Băng Hạ ngược lên nhìn chiếc đồng hồ nhỏ đặt trên bàn học

- Muốn rồi mà..

- Ủ, em có thể ngắm giùm anh không?

Cô cười, nhẹ nhàng ngồi dậy. Hạ tiến đến bên ban công, mở cửa ra, gió đêm thổi vào mát rượi, mái tóc cô bay lên như điệu. Tay vẫn cầm chiếc điện thoại, Hạ bước ra ngoài, ngược lên nhìn bầu trời tối đen như mảnh vải nhung tuyết hoa lệ, đính kim sa là những vì tinh tú sáng tinh khôi mắt dụ.

- Sao hôm nay...rất sáng...

- Vậy sao, tiếc quá... - Hạo Thiên làm bộ nuối tiếc – Nhưng mà, em nhìn nhầm chỗ rồi, bên dưới này còn có một vì sao sáng hơn mấy ngôi sao nhỏ trên đó đây.

Băng Hạ giật mình, cô thôi ngược lên, di chuyển tầm mắt xuống sân trường Thánh Huy. Và thật chẳng có gì khó khăn để nhìn thấy được một chiếc xe màu bạc ở bên dưới, khi nó đã cố tình đỗ ở nơi dễ - nhìn - thấy - nhất.

Và...

Cái điều đáng nói là con người có đôi mắt xanh kia đang dựa người vào chiếc xe, tay cầm điện thoại, ngược lên nhìn Băng Hạ bằng ánh mắt phủ một màu xanh êm đềm yêu thương. Màu mắt lạnh lùng đó, sáng rực lên trong màn đêm, nhưng không khiến Hạ sợ.

Hạ mỉm cười, cô nói nhẹ vào điện thoại.

- Công ty của anh tên Thánh Huy sao?

- Không, nó tên là Dương Băng Hạ.

Anh đứng bên dưới, mỉm cười, tuy khoảng cách không gần, nhưng Hạ vẫn có thể thấy được một cái má lúm đồng tiền hiện lên bên má trái của anh, nụ cười đó khiến vật thể nằm trong lồng ngực trái của Băng Hạ trở nên ấm nóng một cách kỳ lạ.

- Sao anh lại đến đây? – Băng Hạ chạy xuống bên dưới, trên người khoác một chiếc áo mỏng, bên trong là bộ đồ ngủ màu xanh nhạt in hình mấy chiếc lá.

Thiên đưa tay kéo lại chiếc áo xộc xệch của Hạ, mỉm cười nhẹ nhàng.

- Anh nghe đàn, tiện thể đến gặp em

- Đàn? – Hạ nhú mày.

- Tiếng đàn Violon đó.

- À... - Hạ gật gù – Tiếng đàn đó hay đến vậy sao?

- Ủ, em đã nghe chưa?

Hạ bước sang bên cạnh anh, tựa người vào chiếc xe, ngửa mặt lên ngắm sao, vỏ ngoài của chiếc Koenigsegg CXX tiếp xúc với lưng cô có cảm giác lạnh lạnh.

- Chưa.

Hạo Thiên im lặng, tuy trong lòng hơi chút thắc mắc, Hạ sống trong ký túc xá lâu như vậy, không lý nào lại chưa nghe tiếng đàn mà chủ của nó đêm nào cũng chơi trong học viện.

- Hôm nay em sẽ nghe thử.

Hạ mỉm cười. Bỗng chiếc điện thoại cô để trong túi áo hình chiếc lá rung lên từng hồi, cô lấy ra bấm bấm gì đó

Thiên tò mò cũng ghé đầu vào nhìn, anh nhú mày.

- Sao hình nền của em lại là hình Bảo Vy?

Băng Hạ chớp mắt, hình nền điện thoại của cô là ảnh Vy đang giơ tay hình chữ V, cũng chu môi phồng má như mấy con nhóc xì tin, trên đôi má phúng phính trắng mịn căng tròn là dòng chữ được chỉnh sửa màu xanh rất bắt mắt: “Băng Ngốc, cố lên!”

- Vy nói cậu ấy là thần hộ mệnh của em, lấy ảnh cậu ấy sẽ tránh khỏi tai ương. – Hạ mỉm cười nhìn anh, cô đang định cất chiếc điện thoại vào túi áo, bỗng dưng Thiên giật lấy.

Anh hí hoáy bấm gì đó, chỉ thấy màn hình thay đổi xoành xoạch. ánh sáng le lói hắt ra từ màn hình điện thoại làm sáng lên khuôn mặt đẹp đẽ như tượng tạc, sống mũi cao và làn da trắng mịn khiến Băng Hạ say sưa ngắm nhìn.

____ Đến khi nào bỏ công anh mới thôi bay theo gió? ____

- Xong rồi nè! – Hạo Thiên quay lại, đưa điện thoại cho Băng Hạ, mỉm cười – Từ nay anh sẽ là thần hộ mệnh của em.

Màn hình điện thoại bây giờ không còn là hình Bảo Vy nữa mà đã trở thành hình hai người ngồi bên đồi hoa bồ công anh. Thứ nổi bật nhất trên bức hình là nụ cười của anh, nụ cười hiện diện một bên má lúm đồng tiền, sáng rực cả đồi hoa trắng muốt. hóa ra này giờ là anh đổi hình nền.

Hạ cười, cô cất điện thoại vào túi, nhìn anh.

- Không cần là hình nền, anh cũng đã là thần hộ mệnh của em rồi.

Thiên nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm nồng nàn. Đôi mắt xanh của anh từ bao giờ đã không còn vẻ lạnh lẽo cố hữu nữa, mà trở thành đôi mắt ấm áp lạ kỳ, nhất là khi trên vầng mặt in hình người con gái anh yêu. Anh dần dần tiến khuôn mặt lại gần cô, hơi thở Hạ cũng nhẹ nhẹ, trong mắt cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của anh và một vài vì tinh tú thấp sáng thêm cho khuôn mặt ấy, trước khi anh cúi sát vào mặt cô và che lấp đi thứ ánh sáng tinh khôi.

Hạ nhắm mắt lại...

Hơi thở nhẹ nhẹ...

Nhẹ nhẹ....

Anh cúi xuống...

Môi hai người chỉ còn cách nhau một khoảng ngắn...

5cm...

4cm...

3cm...

2cm...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Và trước khi đôi môi hai người kịp đến với nhau chia sẻ vị ngọt...

“Tít...tít...tít...”

Là chiếc điện thoại trong túi quần Hạo Thiên.

Băng Hạ mở bừng mắt, đôi mắt màu xám tro trong veo thuần khiết, cô đẩy nhẹ anh ra, quay mặt đi.

Thiên chớp chớp mắt, khóe môi nở một nụ cười thú vị, anh từ từ rút điện thoại trong túi ra, là Nhật Long.

- Alô?

Hạ cố ổn định nhịp thở, lần đầu tiên cô thấy mặt mình nóng ran thế này.

- À, buổi party ngày mai...ừ, tôi biết rồi.

Anh cúp máy, quay sang nhìn Băng Hạ vẫn giấu khuôn mặt ra chỗ khác, anh cười.

- Này!

- Gì?

- Mai em rảnh không?

- Mai?

- Ừ?

- Lúc nào?

- Tối.

Cô quay lại, ngược mắt lên nhìn anh.

- Làm gì?

- Đi dự party với anh.

- Party?

- Kỷ niệm 40 năm ngày thành lập một công ty đối tác với Trịnh Âu.

Rèm mi hơi sụp xuống, che bớt đi đôi mắt trong suốt như thủy tinh, giọng nói của cô nhòe đi theo cơn gió thu vừa đi ngang.

- Sao anh không bảo Phù Dung?

Phải rồi, trong suy nghĩ của mọi người bây giờ, anh và Phù Dung là một đôi tình nhân chưa đính ước, xuất hiện trước bao nhiêu nhà lãnh đạo của các công ty khác vào buổi party ngày mai cùng với Niệm tiểu thư của Chim Ưng, chẳng phải sẽ rất thuận lợi cho họ nỗ lực và nhún nhường vài bước sao? Trịnh Âu và Chim Ưng vốn là hai tập đoàn đáng sợ nhất trên thương trường hiện nay, đầu tư nắm giữ tất cả các mảng thương mại và dịch vụ kinh tế, nhìn thấy hai con của hai gia tộc này có hôn ước, các thế lực kia có điên cũng chẳng dám động vào.

Hạo Thiên im lặng nhìn Băng Hạ, anh kéo cô vào lòng mình, hôn nhanh lên bên má mịn màng của cô.

- Em ngốc lắm, Băng Hạ.

Lam Đình cầm chiếc khung ảnh lên, hình ảnh cô và Nhật Long khoác vai nhau vào mùa Giáng Sinh năm ấy, đã rất lâu rồi, thế mà vẫn chưa bị ủa màu, nụ cười của hai người trên tấm ảnh vẫn rạng rỡ và tươi tắn như thể mới chụp hôm qua, và tình cảm hai người cũng như vừa mới chỉ bắt đầu.

Cô đặt khung ảnh xuống, mỉm cười. Đôi tay vô thức kéo gần kéo ra, Đình nhíu mày khi nhìn thấy một thứ gì đó lấp lánh đặt ngay ngắn bên trong, sợi dây có mặt là hình một ngôi sao đang cười, có vẻ cũ rồi nhưng ánh sáng nó tỏa ra vẫn rực rỡ.

- Anh Long!

Long vừa bước từ trong phòng tắm ra, nhìn thấy sợi dây nằm giữa những ngón tay Đình thì nhíu mày không vui.

- Anh Long, sợi dây đẹp quá, em nhớ ngày ấy anh đâu có tặng em sợi dây này.

Đình cười, cô ướm sợi dây lên cổ, sau đó chạy ra tắm gương bản lớn gần cánh tủ, quay đi quay lại ngắm nghía như đứa trẻ vừa được tặng một món quà vừa ý.

Long tiến đến gần cô với những bước chân gấp gáp, anh lấy lại sợi dây chuyền đang ướm trên cổ Đình.

- Đây không phải đồ chơi của em đâu, Lam Đình.

Rồi anh tiến về phía gần kéo, để nó vào lại trong ấy. Lam Đình bỗng dưng bị giật mất món đồ mình thích, cô chu môi không bằng lòng.

- Thì em cũng có coi nó như đồ chơi đâu – Đình chạy lại ôm tay Long, lắc lắc vờ vĩnh – Sợi dây đẹp quá, anh tặng em đi!

Long quay lại nhìn Đình, tỏ vẻ mệt mỏi và khó chịu.

- Không được!

- Tại sao? – Đình chau mày, vẫn không chịu bỏ cuộc.

- Sợi dây này là của anh mà.

- Thì tặng em đi... đi mà... đi... – Đình kéo dài miệng năn nỉ nhưng chỉ khiến cho Nhật Long cảm thấy không vui và bức bối, đã từ bao giờ anh cảm thấy những lúc trẻ con của cô thật là phiền phức. Long giật tay về, quát nhỏ.

- Anh bảo không là không! Em vẫn còn trẻ con vậy sao?

Lam Đình giật mình, ngón tay vội vã buông tay anh ra. Cô mở tròn mắt nhìn anh đang toan bước ra ngoài. Cánh cửa còn chưa kịp mở ra, tiếng nói nhỏ bé ầm ứ đã vang lên đằng sau lưng anh.

- Nhật Long? Anh sao thế, em chỉ đùa chút thôi mà... sao anh lại cáu với em...

Ngón tay đặt trên tay nắm cửa bỗng cứng đờ, anh quay lại nhìn Lam Đình với đôi mắt rung rung nước và đôi môi mím chặt một cách oan ức.

- Long, anh lạ lắm biết không?... Từ khi em về đến giờ... đã 3 năm rồi... em mới được gặp lại anh... tại sao anh... tại sao lại hờ hững với em như thế???

Đình cúi gầm mặt, quệt nước mắt, Long nhìn cô với ánh mắt buồn và xót xa, trái tim siết nhẹ. Anh tiến đến gần, kéo Lam Đình vào người mình, cô gục đầu vào vai anh khóc.

Lam Đình đã trải qua 3 năm cực khổ điều trị chân trong nỗi nhớ anh da diết khôn nguôi, cô chịu đựng đau đớn trong suốt thời gian 3 năm dài đằng đẵng để trở về bên anh, tình yêu của cô sau bao nhiêu ngày vẫn chỉ hướng về anh, trái tim chỉ có hình bóng anh. Cô cứ nghĩ khi mình về, anh nhất định sẽ ôm lấy cô, vui mừng hơn cả cô, và nói với cô những lời yêu thương mà đã ba năm rồi cô không được nghe, tình cảm vẫn ấm áp như ngày ấy. Thế nhưng, đáp lại cái sự mong nhớ ấy của cô, đập vỡ đi cái niềm hạnh phúc được tái ngộ, trái ngược với niềm hy vọng mong manh, là một sự hững hờ - từ anh – một sự hững hờ đến đau lòng.

Anh đã khiến cô phải rơi bao nhiêu giọt nước mắt?

Rồi đến khi trở về lại bắt cô khóc vì anh?

Anh thật là tồi tệ... Phùng Nhật Long...

Lam Đình vẫn gục đầu vào vai anh, từng tiếng nấc nghẹn vang lên, không khí ngột ngạt bao trùm lên căn phòng, những giọt nước mắt của Đình khiến những lời đang định tuôn ra khỏi miệng Long vội nuốt lại, anh thấy mình thật có lỗi...

- Lam Đình...

- Anh còn yêu em chứ? Vẫn yêu em chứ?

Đình ngước mặt lên, đôi mắt long lanh to đến kỳ dị nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Long. Anh bỗng cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại. Nói? Nói gì bây giờ? Lòng anh đang rối bời, trái tim anh thét gào gọi tên ai anh còn chẳng nghe rõ, nó khắc tên ai anh còn chẳng thấy được, nó hướng về ai anh còn chẳng biết, anh phải nói gì với cô đây? Anh đã từng yêu cô, yêu cô say đắm, yêu cô bằng cả trái tim, yêu cô đến quên cả bản thân mình, nhưng sao bây giờ, sau một thời gian dài gặp lại, cái tình cảm thiêng liêng cao quý anh trao cho cô....sao mà nó quá lạ lẫm. Anh là một người thay lòng đổi dạ? Cô luôn yêu anh và chờ đợi đến ngày được gặp lại anh, cái ánh mắt cô nhìn anh luôn tràn ngập niềm hy vọng và hạnh phúc, làm sao anh có thể nói được rằng trái tim anh....

Có một chỗ riêng cho Thiều Bảo Vy rồi cơ chứ???

Nói thế có phải độc ác quá không???

Độc ác với người luôn trao trọn trái tim cho anh, luôn yêu anh, luôn hướng về anh bằng một trái tim chân thành và tha thiết?

Xin lỗi...

Anh không làm được...

Long vươn tay ra, ôm lấy Lam Đình.

- Đừng khóc nữa, anh xin lỗi.

- Anh hết yêu em rồi à? – Lam Đình vẫn khóc, cô gục đầu vào vai Long mà nói gần như hét lên.

-Không – Long nói nhỏ, giống như không hề muốn cho Đình nghe thấy.

Qua làn nước mắt nhạt nhòa, Lam Đình khẽ nở nụ cười hạnh phúc.

- Về đi. – Hạ lạnh lùng nhìn Thiên.

- Em đuổi anh à? – Thiên cười đùa

- Ừ.

- Nhưng anh vẫn chưa nghe đàn.

- Khỏi, mai nghe. Hôm nay người ta không chơi đâu.

- Sao em biết? – Thiên ngạc nhiên hỏi Hạ. Cô chợt phát hiện ra mình lỡ lời, bèn nhún mày nhìn anh.

- Thế rốt cuộc anh có về không?

Thiên mỉm cười trầm ngâm nhìn cô, cái kiểu ngang ngược bá đạo của cô sao mà đáng yêu.

- Có, anh về. Cho anh ôm em đã, rồi mới có sức về đến nhà.

- Không.

- Thế thôi, anh ở đây. – Thiên nhón nhor.

- Vậy thì tùy anh.

Băng Hạ kiêu ngạo hất hàm, cô quay gót toan bước về ký túc xá. Bỗng cô nghe thấy tiếng bước chân chạy đuổi theo mình, và một vòng tay vững chãi dang ra, ôm siết lấy cô từ đằng sau. Đầu anh gác trên vai cô, hơi thở của anh phả vào gáy cô, vòng tay ấy sao lúc nào cũng ấm như thế, giữa trời cuối thu lập đông này, anh ôm lấy cô như thế chẳng khác nào bắt cô ở lại.

- Sao có thể nói đi là đi như thế, em bước đi thêm mấy bước, là phạm tội giết một mạng người đấy.

Băng Hạ mỉm cười, anh cần cô đến thế sao?

Hạo Thiên cứ ôm cô chặt như vậy, còn cô ở trong vòng tay anh nhỏ bé và hạnh phúc. Phải chi cứ được mãi như thế này, mãi ở trong vòng tay ấm áp của anh thế này, không rời xa, dù có chết cũng được chết bên cạnh anh.

Phải chi...được như thế....

Thì sẽ hạnh phúc biết bao....sẽ chẳng còn gì phải mong đợi nữa....

- Đây, em dùng nước hoa gì mà thơm thế? – Thiên bỗng nhiên hỏi cô.

- Em không dùng nước hoa.

- Ồ...mà hình như, anh nghiện em rồi....say em rồi....mê em rồi...thì phải....

- Em là rượu đấy à? – Cô cười.

- Ừ, nhưng là rượu độc – Vòng tay ôm cô vẫn không nơi lỏng, anh nói vào tai cô, giọng nói xen lẫn với hơi thở nồng nàn.

- Vậy sao anh còn uống?

- Nghiện rồi mà, nên không đủ tỉnh táo nữa – Anh nói nhẹ - Rượu độc...nếu uống rồi sẽ chết....anh vẫn chấp nhận chết để được bên cạnh em.

Băng Hạ mỉm cười, nhưng đôi mắt trong suốt lại ánh lên tia lạng lẹ và trầm lắng.

- Mà này, ôm thế đủ rồi đấy, về đi.

- Chưa đủ - Anh ôm cô chặt hơn, ngang ngược phản bác – Ôm thế này mới đi được nửa đường thôi, còn nửa đường còn lại.

- Không cho ôm nữa – Cô xoay người lại, đẩy anh ra – Về!

- Ôm thêm chút nữa!

- Đủ rồi!

- Chưa đủ!

- Rồi!

- Chưa!

- Rồi!

- Chưa!

Sân trường Thánh Huy tối hôm ấy, tiếng đàn Vi Cầm da diết khuấy động lòng người đã không vang lên. Cây cối rì rào khẽ cọ các tán lá vào nhau cười khúc khích trước đôi nam nữ trẻ con này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Rảo bước chậm rãi trên đường, Vy đang trên đường đến nhà Long, nhưng cô lại không muốn đến chút nào. Co chân đá bay một hòn sỏi bên đường, hòn sỏi bay lên, rồi rơi xuống một quãng cách đó mấy mét, động dậy, rồi im lìm.

Tại sao những hòn sỏi bé nhỏ, nhưng lại có nghị lực như vậy? Có thể trơ lỳ, mặc cho cuộc đời giày xéo, mặc cho nắng mưa, mặc cho người đi qua đi lại cán vào người, nó vẫn nằm im lìm, trong khi con người lại không thể như nó, lại có thể gục ngã nhanh chóng trước số mệnh, trước khó khăn và những cú vấp ngã? Tại sao....?

Con người có trái tim?

Con người có cảm xúc?

Con người có tình yêu?

Nụ cười....

Trái tim để làm gì, khi nó lúc nào cũng có thể quặn lại khiến ta đau đớn?

Cảm xúc làm gì, khi vui vẻ thì ít, mà thứ làm cho chúng ta rơi nước mắt và đau đớn thì nhiều?

Tình yêu để làm gì, khi mang đến sự thăng hoa và hạnh phúc mong manh trong phút chốc, để rồi sự đau khổ và tuyệt vọng thì giết chết ta, bóp nghẹt trái tim ta?

Rốt cuộc, Vy chỉ muốn làm một hòn sỏi vậy thôi....

Tòa biệt thự nhà Nhật Long sao hôm nay lại xuất hiện trước mắt cô sớm đến thế, cô còn mong con đường nó dài thêm cơ.

“Kính...coong...”

- Cô Di, để cháu ra mở cửa cho!

Một giọng nói vui vẻ phát ra từ bên trong nhà, rồi sau đó là tiếng nhảy chân sáo ra cổng.

Giọng nói đó....

Là Lam Đình....

Giọng nói trong vắt....thanh mảnh....ngây thơ....

- Ô...cô là...??? – Đình chớp chớp mắt nhìn Vy, đôi mắt Đình rất to, to đến gần như là chiếm hết khuôn mặt, nhưng đôi đồng tử màu đen lay láy và long lanh như những vì sao sáng rực khiến cho nó không trở nên xấu đi, mà còn làm cho ai nhìn vào cũng không thể không trầm trồ khen ngợi.

- Tôi là người hôm qua đi về cùng anh Long. – Vy cố gắng mỉm cười tươi hết sức có thể, trước vẻ tươi mới như sương sớm của Đình, cô giống như đóa hoa héo úa tàn tạ và mờ nhạt, chẳng đủ để làm nền cho Đình, dầu rằng vẻ đẹp của Đình chỉ có thể miêu tả bằng từ dễ thương, dễ mến, chứ không thể nói là một trang tuyệt sắc được.

- À.... – Đình gật gật đầu, cười tươi – Chị vào đi, anh Long đang ở trên lầu.

Vy bước vào, không quên đưa ánh mắt liếc qua người Đình thật nhanh, thật khẽ. Nụ cười đó...

- Vy, cháu đến đây à? – Cô Di đang cầm cây chổi lông gà quét bụi, nhìn thấy Vy thì mỉm cười nhẹ đón chào. Bên ngoài thì thế, nhưng Vy biết trong lòng cô đang không đơn giản, đương nhiên rồi, Nhật Long...cô....Lam Đình....ba người.....sao có thể đơn giản chứ?

- Cháu chào cô.

Câu nói và cái cúi đầu của Vy còn chưa kịp dứt, một tiếng nói đã vang từ trên cầu thang, rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ đến nỗi nước mắt cô muốn rơi ra, nó nhẹ nhàng nhưng lại như tảng đá nặng nề đè mạnh lên trái tim cô.

- Vy...!

Cô từ từ ngược lên, cố tạo cho đôi mắt cái vẻ vô hồn, nhưng có lẽ không thành công.

Long bước từ trên lầu xuống, chiếc áo phong thể thao, trông anh ở mọi nơi mọi lúc, mọi góc độ đều tuyệt mỹ.

- Anh...!

Lam Đình từ sau cô đã lao lên, ôm chặt lấy Long vừa bước trên cầu thang xuống, nụ cười đó vẫn dán trên môi, Lam Đình sao mà ngây thơ, trong sáng và trẻ con quá, ngây thơ đến mức không hề hay biết đằng sau mình, một trái tim đang đập mạnh đến nỗi muốn nứt ra, và chủ nhân của trái tim đó đang cố che giấu vẻ đau đớn đó trong vẻ mặt vô hồn và thần nhiên như thế nào.

- Anh...đêm qua em ngủ rất ngon, cảm ơn anh nhé, mình đi ăn sáng nào...!

Đình nững nịu kéo Long xuống nhà bếp, Long chỉ kịp nhìn Vy một cái buồn bã, rồi cả ánh mắt và con người đều bị kéo theo bởi bàn tay Đình.

Đêm qua? Cảm ơn anh?

Có phải cô đã nghĩ hơi quá xa không? Nhưng thực sự...

Cô không biết mình có hiểu lắm hay không...mà sự thực thì cũng có gì để hiểu lắm? họ là thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn, yêu nhau từ rất sớm... những việc mà cô đang nghĩ họ đang làm cũng chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian, là một điều hiển nhiên. Thiếu Bảo Vy, đây là người đến sau cô gái kia, đây nghĩ rằng đây có quyền thắc mắc sao?

Một bàn tay đặt lên vai Vy, cô ngước lên, màu đen đục mờ từ mắt cô Di sao mà ấm áp, buồn bã và đầy quan tâm đến cô như thế. Cô Di, làm ơn đừng nhìn cháu như vậy....

Cháu sẽ khóc mất...

Hai bên đuôi mắt chồng chất những vết nhăn, những dấu ấn của thời gian tàn nhẫn, chắc hẳn cô Di ngày xưa rất đẹp, vì những nét phúc hậu còn nguyên trên mặt cho dù có bị những vết hằn kia xóa bớt, thì nó vẫn đủ khiến Bảo Vy cảm thấy thật biết ơn.

- Ta không muốn nói với cháu điều này...

- Bảo Vy, có thể ta hơi cực đoan và thiên vị...

- Nhưng cậu chủ và cô Lam Đình là thanh mai trúc mã, đã yêu nhau trước sự tác thành của hai bên gia đình...

- Ta rất quý mến cô Đình Đình..

- Và ta mong, cháu sẽ nhận ra vị trí của mình...

Bàn tay rời khỏi vai Vy, cô Di vẫn với ánh mắt buồn bã ấy, quay người bước đi. Bờ vai Vy, và cả thân người Vy đều lạnh toát, một cảm giác cô độc và sợ hãi. Vy cúi đầu xuống, đưa tay lên bịt miệng, những giọt nước mắt vô tình cứ chảy qua kẽ tay, trong suốt và thuần khiết.

- Cháu biết...

REENG...REENG....

- Thiếu gia? – Nhật Long bắt máy.

“...”

- À vâng, em biết rồi, khoảng một tiếng nữa em sẽ có mặt.

Long đứng dậy đang định bước đi, bỗng Đình từ phía sau choàng tay ôm lấy anh.

- Long, anh đi đâu thế?

- Có một buổi party kỷ niệm thành lập của công ty đối tác, anh và Thiếu gia cùng đến dự.

Long tiến đến chiếc tủ quần áo, lấy ra chiếc áo vest trắng hào hoa. Hình như hai con người này luôn luôn đối nghịch nhau, khi mà áo màu đen thì luôn thuộc về Hạo Thiên, còn Nhật Long thì luôn mặc màu trắng.

- Em đi với! – Đình nhảy xuống giường, tươi cười vui vẻ, bộ dạng không hề giống như đang đùa.

- Đình, đây không phải là đi chơi.

- Thì em cũng có nói là đi chơi đâu, cho em đi với, em hứa sẽ ngồi yên một chỗ mà...

- Thôi nào, em không phải là khách mời.

- Thì em đi cùng anh, có khác bao nhiêu?

- Em có giấy mời không?

- Anh đùa à, có Thiếu gia đi cùng, bọn họ có điên mới đòi giấy mời.

Nhật Long quay lại nhìn Đình, vẻ mặt không hài lòng. Lam Đình là cô gái ngang bướng và ương ngạnh, anh vốn dĩ không hề thấy sự phiền phức từ cái

tính cách đó, vậy mà bây giờ, anh thực sự cảm thấy chán ghét, chỉ cần cô tỏ ra ương bướng là đã khiến anh bức mình, thiếu mỗi cái là nổi nóng với cô thôi.

Nhìn ánh mắt màu đen café của Nhật Long, Lam Đình vội ngừng lại, cúi mặt xuống, cái ánh mắt ấy sao mà xa lạ và đáng sợ, không hề giống với Nhật Long trong tiềm thức và trong ký ức hạnh phúc của cô.

- Anh sẽ về sớm, em ở nhà ngoan.

Buông một câu lạnh lùng, Long cầm chiếc áo bước ra ngoài.

.....

- Cô Di, tôi sẽ về muộn, có gì cô cho người làm nghỉ sớm, và...

Anh nhìn về phía Bảo Vy đang lau khung cửa sổ, đôi mắt mờ mịt xa xăm như hướng về một miền ký ức xa xôi nào đó.

- Gọi taxi đưa Bảo Vy về hộ tôi, không được để cô ấy tự ý về một mình.

Câu nói sau của Nhật Long nhỏ dần, anh kín đáo liếc Vy thêm cái nữa, sau đó bước ra cửa. Đôi chân bỗng khựng lại, anh quay lại nhìn Vy, ánh mắt phức tạp.

- Vy!

Bảo Vy giật mình quay lại nhìn anh, ánh mắt ngờ ngác.

- Em có muốn đi party với anh không? Xong việc anh sẽ đưa em về.

Vy hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười lắc nhẹ đầu, thái độ và biểu cảm của cô sao mà dè chừng quá. Với anh?

- Em không đi đâu, anh đi đi, đưa Lam Đình theo cũng được.

Cô cười thật tươi, mắt híp lại.

Thiều Bảo Vy, em không cần thiết phải giả vờ như thế, không cần thiết phải ép khuôn mặt mình cười như thế, đồ ngốc, sao em không hiểu là dù có tươi đến thế nào, anh vẫn sẽ biết những nụ cười ấy là giả tạo? Nụ cười của em có thể che giấu được những gì em đang chất chứa trong lòng, nhưng cái đôi mắt nâu sẫm trong vạt ấy, em nghĩ có thể giả tạo và gượng gạo giống cái nụ cười vô hồn em đang gấn trên mặt ư?

Anh quay lưng đi, bước ra ngoài, để lại Vy đằng sau với nụ cười vẫn không suy chuyển. Nụ cười ngốc nghếch dờ dẩn, nụ cười giả tạo đến xót lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

“Anh sẽ đến đón em. Chuẩn bị nhanh lên nhé, anh sẽ xem em hóa thân thành công chúa hay thành tiên nữ”

Băng Hạ mỉm cười vu vơ, cô xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa, tiện tay vuốt lông hai “vợ chồng” Tiểu Bảo và Sô cô la. Bỗng dưng cái cảm giác hạnh phúc len lỏi trong trái tim khiến cho khuôn miệng cứ mỉm cười mãi không thôi. Tiếng xe đồ xích bên ngoài, cô vội ngồi dậy bước ra ngoài đón anh.

Cánh cửa vừa mở ra, hiện diện một cách chói ngợp trước mắt cô là chiếc Porsche 918 Spyder màu bạc bóng loáng, đèn xe sáng rực, người ngồi trong xe mặc bộ vest đen lịch lãm và cao quý.

Cánh cửa bật mở, anh bước xuống, đón nhận vẻ hoài nghi và ngạc nhiên của Băng Hạ bằng vẻ thân nhiên hết mức có thể.

- Chiếc kia đâu, sao anh đi cái này?

- Đồi rồi. – Anh nhún nhẹ vai.

- Nó làm sao?

- Không sao.

Cái vẻ ngạc nhiên của cô bay biến, thay vào là vẻ ngán ngẩm. đúng là con nhà giàu, một trong những siêu xe đắt nhất, đẹp và mới nhất thế giới đáng giá cả chục USD lại có thể thay như thay một chiếc áo mấy chục ngàn.

Hôm nay anh rất đẹp, một vẻ cao quý, con người anh như viên ngọc lục bảo được mài giũa và lau chùi cho sáng bóng, đôi mắt xanh lục sáng rực và chiếc khuyên tai, thực sự khiến cho người ta cảm thấy chói mắt.

Giờ thì đến anh ngạc nhiên về cô, anh chín chu và đẹp đến vậy, còn cô...không biết dùng từ nào để miêu tả cho phù hợp với vẻ sơ sài của Hạ lúc này.

- Em...chưa thay quần áo? – Anh nghi hoặc.

- Thay rồi. – Bất chước điệu bộ của anh khi này, cô nhún nhẹ vai.

- Em đùa? Anh có nói cho em là chúng ta đi dự party chưa?

- Rồi.

- Vậy...?

Thiên lắc đầu chào thua, bộ đồ của cô lúc này không thể dùng để đi party được. Chiếc áo phông màu đen nổi bật trên nền da trắng, mái tóc buông xõa, quần jean đen, bên dưới là đôi boots cũng đen nốt, trông cô giống một điệp viên chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ hơn là một tiểu thư chuẩn bị đi dự một buổi dạ tiệc. Bộ đồ khá hợp với cô, nhưng lại không có chút phù hợp nào với buổi party xa hoa và tráng lệ, anh thậm chí không biết các khách mời sẽ dán vào cô ánh nhìn kỳ dị đến mức nào. Cô thừa biết cách ăn mặc sao cho phù hợp với nơi chuẩn bị đến, nhưng cô làm thế để trêu anh, anh biết.

Thiên đứng dựa vào chiếc siêu xe, nhún mày chờ đợi một lời giải thích. Cô lúc đầu còn thờ ơ đáp lại anh, sau đó cũng mỉm cười.

- Đợi em, em vào thay.

- Khởi đi.

Anh lãnh đạm bước đến, kéo tay Hạ ra ấn vào xe. Cô giật mình kinh ngạc, không nghĩ anh sẽ mang con quạ đen là cô cùng đến dự party.

- Anh định đưa em đi?

- Chẳng lẽ không?

- Nhưng mà...bộ đồ....

- Mặc em, ai bắt ngang ngược, đến đó ai nhìn em kiểu gì anh cũng không tham gia.

- Ở này...! – Băng Hạ hơi hoảng khi thấy Hạo Thiên quay đầu xe với một tốc độ rất nhanh, và phóng qua chiếc cổng sắt của Thánh Huy học viện như tia điện xẹt. cô vốn không nghĩ anh sẽ chấp nhận cô ăn mặc thế này để đến party, vậy mà anh... Việc này hoàn toàn cô không tưởng đến, trong đầu mường tượng ra những ánh mắt của mọi người trong party nhìn mình, và bây giờ đã thấy mình đại diện cho một thế nào khi trêu anh.

Chiếc Porsche 918 Spyder phóng ra đại lộ, màu bạc sáng bóng của xe như nổi bật trên đại lộ hoa lệ. nhưng ở bên trong xe, Băng Hạ thì đang bồn chồn vô cùng với bộ đồ lạc loài của mình. Nếu là CÔ CỦA NGÀY BÌNH THƯỜNG, thì hãy yên tâm rằng Dương Băng Hạ sẽ không bao giờ bận tâm về những lời xì xào bàn tán về mình, có miệng thì nói, chẳng ai can thiệp. nhưng đây là buổi party của công ty đối tác nhà Hạo Thiên, và anh đưa cô theo với tư cách là bạn gái, họ sẽ nghĩ gì khi thấy cô? Vậy chẳng phải cô đang làm cho họ có thêm một lý do để không sợ anh sao? Dẫn một cô gái quê mùa đến một buổi dạ tiệc, cái cô lo bây giờ là bộ mặt của anh, chứ không phải của cô.

Chiếc xe vẫn lao vun vút, Hạo Thiên ngồi bên cạnh khuôn mặt lạnh tanh, không biểu lộ chút cảm xúc gì, Băng Hạ chỉ nhìn anh, và cảm thấy có lỗi.

Chiếc xe bỗng rẽ quặt vào một ngõ tư, và dừng lại trước một salon đèn hoa sáng rực, có cái tên rất kêu: “Angela”.

Chiếc xe bỗng rẽ quặt vào một ngõ tư, và dừng lại trước một salon đèn hoa sáng rực, có cái tên rất kêu: “Angela”.

Băng Hạ ngẩng người nhìn salon làm đẹp nằm yên lặng trên một con phố, ánh sáng rực rỡ của cửa tiệm làm lu mờ cả những ngôi nhà bên cạnh. cửa tiệm lắp cửa kính, lối vào để hai chậu hoa gì đó màu vàng thanh nhã, mà Băng Hạ không biết tên.

Hạo Thiên bước xuống, mở cửa xe cho Băng Hạ, thấy cô vẫn ngơ ngác nhìn anh, anh chỉ lặng lẽ buông.

- Anh muốn em là người đẹp nhất.

Anh kéo tay cô vào, Hạ cũng mỉm cười, đi theo anh.

Cánh cửa bật mở, trong tiệm salon khá vắng người, dụng cụ làm đẹp chuyên nghiệp để trên kệ một cách ngăn nắp, kế bên chiếc tường sơn màu vàng là hàng ghế dành cho những người ngồi đợi. trên chiếc ghế xoay đặt chính giữa cửa tiệm sang trọng là một cô nhóc khá xinh, và cũng khá cao, nhưng khuôn

mặt non choẹt thì chỉ khoảng 15, 16 tuổi đang ngồi vắt vẻo đọc một tờ tạp chí thời trang. Cô bé có làn da trắng hồng, mặc quần short jean có đai dài kéo qua vai, áo phông trắng, đeo đôi tất dài kẻ caro sọc trắng hồng cùng đôi môi màu cam mọng tươi trẻ và khỏe khoắn. Hạo Thiên nhìn cô bé, gọi.

- Zu!

Cô bé (hình như tên Zu) ngẩng đầu lên, hết nhìn Hạo Thiên rồi lại nhìn sang Băng Hạ. Zu chau mày đứng dậy, lao đến, dùng cuốn tạp chí vừa cuộn lại đập một cái vào vai Thiên. Băng Hạ mở to mắt sững sờ, cô bé này cùng lắm là em gái Hạo Thiên, sao có thể đánh anh mạnh như vậy?

- Gọi hẳn tên ra coi! Là Zuzu! Chưa bao giờ thấy mi gọi được một tiếng “chị”!

Giờ thì mắt Hạ lại mở to thêm, cô nhìn Hạo Thiên chăm chăm như đợi một lời giải thích. “Chị”? cô chẳng hiểu gì cả.

Thiên thờ dãi, đặt tay lên vai Hạ, giải thích đầy chán nản.

- Đây là chị họ của anh, Trịnh Dương Khánh Du. Còn đây là bạn gái em, Băng Hạ.

Cô bé đáng yêu kia mở to mắt nhìn Hạ thích thú, cô bé mỉm cười.

- Bạn gái sao, nhóc? Không yêu nhỏ Cá vàng kia nữa à? Nhóc cứ gọi chị là Zuzu nhá!

Băng Hạ cũng nhìn Khánh Du, “chị gái”? cô nhóc này rốt cuộc bao nhiêu tuổi?

Nhìn thấy ánh mắt thắc mắc của Hạ, Du cười, phẩy tay:

- Chị năm nay 20 tuổi rồi nhóc ạ, nhưng tính chị trẻ con đó thôi! Mà nhóc này còn xinh hơn nhỏ Cá vàng đó!

Du cười toe toét, lao đến, néo vào má Hạ một cái, cô không cảm thấy đau, mà vẫn chỉ cảm thấy thắc mắc. 20 tuổi? cô bé này trông cứ như trẻ con vậy, danh hiệu người đẹp không có tuổi của thế giới phải trao tặng cho Trịnh Dương Khánh Du này mới phải.

Hạo Thiên lấy chiếc điện thoại ra, nhú mày.

- Zu! Xử lý giùm em!

Khánh Du hát hăm:

- Đi đâu?

- Party!

- À há, của công ty Trường Thịnh đó hả?

- Ủ, nhanh lên, còn 20 phút nữa.

- Ok honey! – Du nháy mắt, kéo tay Băng Hạ vào trong. Cô chỉ kịp liếc Hạo Thiên một cái.

Thiên bỗng gọi lớn.

- Zu!

- Gì?

- Đơn giản thôi, cầu kỳ quá dễ gây ách tắc giao thông.

Du nhìn Băng Hạ, phì cười, cô nhóc gât gât, sau đó tiếp tục kéo Hạ vào trong.

Trịnh Dương Khánh Du là con gái của ông Trịnh Hào, anh trai của ba Hạo Thiên. Tính trẻ con ăn sâu vào máu từ khi còn nhỏ. Trong khi Thiên lạnh lùng ít nói thì Du lại lóc cha lóc chóc, luôn luôn chọc phá Thiên, đến khi anh lâm lý không đáp lại, thì cô nhóc lại tức quá mà khóc. Khánh Du hơn Hạo Thiên những 3 tuổi, nhưng ra ngoài đường, ai cũng đều nhận nhầm cô là em gái Thiên.

Du không sống quá buông thả, nhưng cũng không ưa cách sống quá nguyên tắc của gia đình mình. Sau khi học xong cấp III, Du không đi du học, cũng không học đại học, đến giúp cho công ty lại càng không, dẫu rằng IQ của cô nhóc cũng không thấp. Khánh Du học một khóa đào tạo chăm sóc sắc đẹp, sau đó mở một salon làm đẹp do mình tự kinh doanh. Tuổi nhỏ, lại mới kinh doanh chưa được bao lâu, có thể nói tài năng của Du không thể sánh được với các bậc tiền bối lão luyện trong nghề, nhưng không thể nói là tệ. Lúc làm việc, vẻ trẻ con nhí nhảnh của Du như biến mất, chỉ để lại một Khánh Du nghiêm túc và lạnh lùng (giống ai đây ta???)

Khánh Du không hợp tính với cha mẹ mình, nói đúng hơn là chẳng hợp với ai, cô chỉ nói chuyện với mỗi mình Hạo Thiên, còn với hai đồng sinh thành nghiêm khắc, cô sống trong nhà như cái bóng chỉ lượn qua lượn lại. Gia đình cô chỉ có mỗi cô là con một, mà tính tình thì ngang bướng ham chơi, không giống được cha ở điểm gì, vì vậy ông Trịnh Hào không ưa lắm đứa con gái mình sinh ra. Khánh Du cũng biết điều đó, nhưng cô nhóc vẫn chẳng bần

khoản gì. Trong Trịnh gia, Hạo Thiên cũng chỉ nói chuyện nhiều nhất với Du, được cái tuyệt nhiên không bao giờ gọi cô là chị, cũng vì thế mà Du luôn tức điên.

Và còn một điều nữa. . .

Đó là Khánh Du, là người duy nhất trong gia đình, ngoại trừ Hạo Thiên. . .

Không thích Niệm Phù Dung, cô thường gọi Phù Dung là “nhỏ Cá vàng”.

Đôi bàn tay búp măng trắng trẻo của Khánh Du uyển chuyển như múa trên từng chiếc cọ phần. Đối với cô nhóc nhí nhảnh trẻ con này, suy cho cùng cũng không phải là không có tính chuyên nghiệp.

Chiếc lược màu nâu trầm trượt dài trên lọn tóc đen nhánh mượt mà, Hạ cảm thấy rất dễ chịu, cô nhắm mắt lại, mỉm cười.

- Xong rồi cô bé! Xinh lắm, nhưng. . .hãy hào phóng nụ cười 1 chút.

Khánh Du cúi xuống ghé vào tai Băng Hạ nói nhỏ đầy ý nhị. Hơi thở của cô phả vào tai Hạ khiến cô giật mình mở mắt, và hình ảnh phản chiếu trong gương khiến cô có chút chần động.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

“Reeng. . .reeng. . .”

- Gì? – Hạo Thiên áp điện thoại lên tai, mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường cửa tiệm. anh nhíu mày, có chút không hài lòng.

- Ừm, đến ngay.

Cắt chiếc điện thoại vào túi, anh đứng dậy, tay xò túi quần, lớn tiếng gọi:

- Zu! Nhanh lên giùm em!

- Xong rồi, đến ngay đến ngay!

Tiếng nói ngọt ngào của Du từ trong vọng ra khiến Hạo Thiên liên tưởng đến mấy bà chủ tiệm đồ ăn, luôn luôn có cái câu cửa miệng ấy mỗi khi khách giục.

- Làm gì mà. . . – Câu nói chưa kịp dứt, cánh cửa liền ngay lập tức mở bung ra, ánh sáng hào quang như tỏa ra từ con người mà Khánh Du đang đẩy ra với bộ mặt rạng rỡ.

- Ten ten ten ten! Tiên nữ giáng trần!

Hạo Thiên ngẩn ngơ. Anh chớp chớp mắt, đôi lông mày vẫn nhíu lại như không tin người vừa bước ra là Băng Hạ mà anh dẫn vào 20 phút trước. không phải cô xấu, nhưng đối với người như cô, chỉ cần thay đổi cách ăn mặc một chút cũng khiến người ta hồn siêu phách lạc. nhất là khi đã qua bàn tay “phù phép” của Khánh Du, thực sự bây giờ cô còn đẹp hơn cả tiên nữ ở điện Dao Trì.

Người con gái đẹp như thiên thần trước mắt anh khoác lên mình chiếc váy trắng muốt như bộ lông thiên nga tao nhã bằng chất liệu voan mỏng thanh thoát, để lộ chiếc cổ cao kiêu hãnh và bờ vai trần mịn màng như ẩn như hiện, toát lên nét thanh lịch cao quý không chút sexy. Phía chân váy là một đường vạt cong từ cao xuống thấp, để lộ đôi chân thon dài và trắng ngần như ngọc trai. Trên chiếc váy có gắn những hạt đá nhỏ nhỏ lóng lánh như sao xa.

Mái tóc đen nhánh buông hờ hững trên vai, không hề sử dụng thiết bị máy móc nào lên nó, một vẻ đẹp tự nhiên. Ánh sáng lấp lánh từ những viên đá cũng không thể nào át được đôi mắt xám tro trong suốt long lanh như thiếu nữ mới lớn, được khéo léo tô điểm bằng một chút phấn mắt màu khói. Trông ánh mắt Băng Hạ bây giờ, vừa sắc sảo vừa trong sáng, vừa thờ ơ vừa sâu sắc. Nàng công chúa dịu dàng xinh đẹp trong những câu chuyện cổ tích được mọi người yêu mến, nàng lạnh lùng mà thuần khiết khiến người ta hận không thể đem hết những cái đẹp còn lại trên thế giới này đặt dưới chân nàng để đổi lấy nụ cười của nàng.

Khánh Du cũng thật biết cách trang điểm cho con người vốn đã sáng rực như Băng Hạ bằng một lớp phấn mỏng và son bóng, trước trán buộc sợi dây trang sức bằng bạch kim xinh xinh khiến mái tóc dài hơn quần nhìn thanh tú vô cùng, điểm nổi bật của sợi dây đó là viên kim cương đặt ở chính giữa trán

lấp lánh chói ngời thật tuyệt mỹ, ánh sáng phát ra từ nó vô cùng sống động như ánh mặt trăng dịu dàng. Cùng đôi mắt phẳng lặng như mặt nước hồ thu khiến người khác đắm chìm trong đó, Băng Hạ là một thiên thần đẹp nhất trong tất cả những thiên thần đẹp nhất.

Khánh Du tìm tìm cười trước bộ dạng của Thiên, cô hươu hươu tay trước mặt anh, làm mặt tếu.

- Ê, đơ rồi hả em trai? Shock quá hả?

Thiên quay sang nhìn Du, nửa miệng hơi nhếch lên. Băng Hạ bình thường mặc đồng phục cũng đã rất xinh đẹp, lại còn mỗi khi thay đổi diện mạo thì lại mang một vẻ đẹp khác nhau, điểm chung là luôn làm cho những thứ xung quanh mờ nhạt đi một cách đáng thương. Thiên tuy mỗi khi những vẻ đẹp của Băng Hạ được trưng diện thì lại ngán ngạo, nhưng anh bây giờ cũng đã dần quen.

- Chị gọi là, Zu.

Du nháy mắt há hê. Thiên liếc một cái qua chiếc đồng hồ treo trên cao rồi nắm tay Băng Hạ kéo đi. Cánh cửa kính trong veo mở ra, Thiên mở cửa xe cho Hạ rồi anh cũng nhanh nhẹn bước vào xe. Chiếc Porsche 918 Spyder sáng rực đèn rồi lao đi vun vút ra khỏi con phố, sau khi đã để lại một màn khói mù mịt.

Khánh Du đứng tựa vào cánh cửa, mỉm cười.

“Cố lên nào, em trai!”

.....

Ngồi trong xe, thói quen khó bỏ của Băng Hạ đó là luôn nhìn ra ngoài cửa xe, bất luận rằng có nhìn thấy gì hay không. Lúc này cũng vậy, dẫu rằng ngoài đường đại lộ có những ánh đèn sáng rực, nhưng với tốc độ mà hai người đang đi, thứ cô nhìn thấy cũng chỉ là một màn khung cảnh nhòe nhoẹt lao vun vút từ trước ra sau, nhưng ánh mắt cô vẫn không rời nó được. chiếc xe lướt nhanh nhẹn rồi dừng chân êm ái trước khách sạn 5 sao mang tên Trường Thịnh. đây chỉ là một mảng kinh doanh nhỏ của công ty này thôi, chứ để làm đối tác với Trịnh Âu, Trường Thịnh cũng là một công ti không tầm thường.

8h30 tối.

Bầu trời giăng một màu đen tuyền của màn đêm, đèn sáng rực rỡ hai bên lối đi vào của khách sạn Trường Thịnh, hàng chục chiếc xe ô tô đen bóng sang trọng nằm im lìm thành hàng dài toát lên sự uy nghiêm sang trọng của các nhà lãnh đạo đến dự buổi tiệc.

Thảm đỏ được ánh đèn trần vàng nhạt chiếu sáng lung linh. Vì Trường Thịnh cũng khá nổi tiếng nên rất nhiều nhân viên an ninh đã được bố trí quanh tòa nhà để phòng bắt trộm và để buổi tiệc kỷ niệm diễn ra tốt đẹp.

Chiếc xe Porsche vừa dừng lại, Nhật Long đã từ phía ngoài bước đến mở cửa xe cho Hạo Thiên, anh bước ra cùng Băng Hạ tiến vào hội trường. Thoạt đầu cô bước ra cũng làm Long sững sờ, thứ nhất vì anh không nghĩ Thiên sẽ đưa cô cùng tham gia lễ kỷ niệm của Trường Thịnh, thứ hai vì diện mạo của cô. Thì ra đây là lý do mà Thiệu gia không cho anh đến đón như những buổi party bình thường khác.

Đôi giày cao gót cũng màu trắng mà Khánh Du bắt cô đi làm cho Hạ hơi đau chân, nhưng không thể phá vỡ đi vẻ bình thản trên khuôn mặt. cô khoác tay Thiên bước đi trên thảm đỏ không chút ngượng ngịu và bối ngỡ, khiến Thiên có cảm giác rằng cô đã dự những buổi tiệc xa hoa thế này rất nhiều lần rồi. Những quý bà quý cô khoác lên mình những bộ trang phục trị giá cả chục triệu cũng phải ngoái lại nhìn anh và cô. Với anh thì là những ánh mắt say mê và ngưỡng mộ, nhưng khi liếc sang cô, ánh mắt của họ lại tràn ngập sự tự ti và hổ thẹn. Cô gái ấy trông như nàng công chúa của thủy cung xinh đẹp và cao ngạo, họ làm sao sánh bằng.

Khỏi cần bước vào hội trường của khách sạn, Hạo Thiên cũng đã biết Băng Hạ là người nổi bật nhất đêm hôm nay. Không phải nhờ những bộ trang sức đắt tiền, mà cô tỏa sáng bằng chính ánh sáng trong đôi mắt và con người, vẻ đẹp của cô luôn khiến người khác không thể không chú ý.

Hội trường của khách sạn khá đông người, khách được mời trang điểm rực rỡ và cầu kỳ tạo thành một rừng hoa lung linh chói mắt. Máy ảnh trong tay các phóng viên nhà báo nhấp nháy như biển sao, ánh sáng dồn dập không ngớt làm cho hội trường của khách sạn trở thành biển sáng rực rỡ!

Ánh sáng flash không ngừng nhấp nháy khiến Băng Hạ hơi nháu mắt lại. vòng tay khoác tay Thiên hơi siết lại. về ngoài là thế nhưng cô cũng rất hồi hộp, hô hấp không được như bình thường. cô sợ mình sẽ mắc sai sót.

Anh liếc nhìn cô, từ từ ghé vào tai cô, đôi mắt trầm lắng.

- Thoải mái nào, em là bạn gái anh.

Cô chớp nhẹ mắt, khóe môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười.

Người dẫn chương trình có tài ăn nói khéo léo và duyên dáng của buổi tiệc đứng trên lễ đài màu đỏ dựng theo hình tháp xúc động nói phần mở đầu. rồi sau đó là Chủ tịch Trường của công ty Trường Thịnh lên nói vài câu, đại loại là cảm ơn các vị khách đã bỏ chút thời gian vàng ngọc đến dự buổi kỷ niệm. Băng Hạ không để tâm nghe, chỉ đưa ánh mắt đông kết ở một nơi nào đó, tâm trí không biết đã bay đi đến đâu, cánh tay vẫn yên lặng đặt trên tay Thiên. Cô không biết về mặt trầm ngâm ấy của mình cũng thu hút bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ và bao nhiêu lời trầm trồ khen ngợi.

Lời cảm ơn của Chủ tịch Trường đã kết thúc từ khi nào, ông bước xuống sân khấu, đến gần Hạo Thiên, tay cầm hai ly rượu màu vàng trong suốt sáng, lịch sự đưa cho anh một ly.

- Trịnh Thiếu gia, cảm ơn cậu đã cất công đến buổi tiệc.

Ông Trường đưa chiếc ly cao cổ gần về phía chiếc ly trên tay Thiên.

“Keng”

Tiếng hai chiếc ly thủy tinh chạm vào nhau vang lên lanh lảnh thật vui tai.

Thiên mỉm cười lịch sự nhìn Chủ tịch Trường, đôi mắt xanh đẹp tuyệt.

- Quá lời rồi Chủ tịch Trường, mong Trường Thịnh ngày một phát triển rực rỡ.

- Không dám không dám! – Ông Trường bật cười ha hả, ánh mắt bỗng liếc qua Băng Hạ đang lặng lẽ đứng bên cạnh.

- Ô, đây phải chăng là Niệm tiểu thư của tập đoàn Chim Ưng? Thật xinh đẹp, nghe danh đã lâu, hân hạnh được biết cô.

Băng Hạ giật mình quay lại, hạo Thiên có vẻ không hài lòng lắm, anh đưa mắt nhìn về phía Hạ, đang định lên tiếng đính chính thì Băng Hạ đã mỉm cười, dùng đôi mắt sáng trong như trăng non nhìn ông Trường, nhẹ nhàng gạt đầu.

- Cảm ơn ông! Rất hân hạnh được biết ông!

- Ô, không dám không dám, cho tôi gửi lời hỏi thăm đến Niệm Chủ tịch và Niệm phu nhân, đến ngày thành hôn của hai người, tôi nhất định sẽ chúc phúc cho hai người.

- Vâng! Cảm ơn ông. Cha mẹ tôi cũng rất mong được làm đối tác của Trường Thịnh.

- Ấy, niềm mong ước đó phải là của công ty chúng tôi mới phải – Ông Trường cười – Rất mong chúng ta sẽ trở thành đối tác vào một ngày không xa.

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Băng Hạ gạt đầu, cử chỉ vô cùng lịch sự và quý phái. Khi ông Trường cười khiêm lỗi đi thăm hỏi các đối tác khác, Hạo Thiên mới kinh ngạc quay sang nhìn Hạ.

- Em nói gì vậy?

Hạ không nhìn anh, chỉ lặng lẽ mỉm cười. Có lẽ điều này là đúng, cô dù sao cũng chỉ là một con người nhỏ bé, cần gì phải biết đến tên tuổi, cái quan trọng là gia đình anh, sự nghiệp của anh, cứ mạo nhận là Phù Dung chắc cũng sẽ không mang lại rắc rối gì. Dù sao thì cái hôn ước giữa hai người họ cũng không phải là giả.

- Trịnh thiếu gia, Niệm tiểu thư, hân hạnh được làm quen.

Một tiếng nói từ đằng sau 2 người vang lên. Anh và cô cùng quay lại, đó là một người phụ nữ trung niên nhưng ăn mặc rất trẻ trung, bà mặc một chiếc váy dài màu vàng kim bằng vải lụa tơ tằm lông lánh đuôi váy dài kéo lê trên mặt đất, mái tóc chải chuốt cầu kỳ được tô điểm bằng những sợi dây lụa màu vàng cũng lông lánh, dưới ánh đèn sáng rực trông rất chói mắt. những vết nhăn trên mặt đã được phắn xóa bớt đi, bà mỉm cười chào Hạo Thiên, nhưng khi nhìn Băng Hạ, nét kinh ngạc hiện lên tột độ.

Băng Hạ cũng kinh ngạc, ngón tay giật giật.

Đôi mắt đó...trông rất giống một người...

Từng hình ảnh trong quá khứ quay quanh đầu Băng Hạ, che đi ánh mắt cô đang nhìn người phụ nữ ấy, những kỷ niệm đau thương nhuộm màu nước mắt và máu không ngừng trào xé trái tim Hạ khiến cô chỉ muốn lao đến giết chết người phụ nữ đang hiện diện trước mặt.

Trái đất tròn đến cỡ nào, mà những kẻ cô cả đời này không hề muốn gặp lại thành linh xuất hiện trước mắt chứ?

Thiên nghi hoặc nhìn hai người, anh đụng vào tay Hạ

- Băng Hạ?

Khóe môi giật giật rồi nhếch lên đầy khinh thường, cô mỉm cười nhìn người phụ nữ trước mặt, trong mắt vẫn còn những nét kinh ngạc, hồi han lịch sự nhưng đôi mắt màu xám tro lại ánh lên tia chết chóc và căm thù.

- Đình Phu nhân, có vấn đề gì sao ạ?

Gia Bội Bội giật mình, sống lưng lạnh buốt, bà nuốt khan.

- Niệm tiểu thư...cô...là Niệm tiểu thư ư?

- Vâng, có gì sao ạ?

Bội Bội có thể lắng nghe thấy tim mình đang đập hoảng loạn, thế là thế nào? Kia rõ ràng là Băng Hạ, có thể vẻ ngoài quá xinh đẹp làm bà không nhận ra ngay, nhưng đôi mắt...đôi mắt ấy rất giống Gia Khiết Bội...mà nó lại quá đáng sợ, chẳng lẽ người ngoài không quen biết lại nhìn nhau như vậy ư?

- Cha mẹ tôi rất hay nhắc đến bà! – Băng Hạ mỉm cười, nhìn cái bộ dạng của Gia Bội Bội, sao cô lại thấy hả hê. Phải rồi, cha mẹ cô trên thiên đường ắt hẳn luôn nhắc đến bà chị gái tuyệt tình này.

Gia Bội Bội cảm thấy lưng mình ướt đẫm mồ hôi. Bà cố gắng kiềm chế cho giọng nói của mình không đứt quãng. Thật đáng xấu hổ, tại sao bà lại cảm thấy sợ cơ chứ, kia rõ ràng là Dương Băng Hạ, đứa cháu nghèo khổ bà đã vứt bỏ từng ấy năm, thân phận nó đang nắm giữ chẳng qua là mạo nhận, có gì mà phải chùn bước.

"Cho tôi gửi lời cảm ơn đến Niệm Chủ tịch. có con gái xinh đẹp và thông minh thế này, cha mẹ tiểu thư rất đáng để người khác ngưỡng mộ"

Băng Hạ mỉm cười, xoay vào Bội Bội cái ánh mắt lạnh lẽo và tự tin vô cùng. Bội Bội có cảm giác Băng Hạ đang không hề nói dối, điều đó càng làm bà cảm thấy run hơn. Chết tiệt! con gái của Gia Khiết Bội, ngoài cái khuôn mặt và đôi mắt sáng trong thì chẳng giống bà ấy ở điểm gì, cái ánh mắt sắc như dao kia như muốn rọi đến từng suy nghĩ trong đầu Bội Bội.

"Đình phu nhân, công việc của Đình gia vẫn tiến triển tốt chứ? – Hạo Thiên lạnh lùng hỏi Bội Bội"

"À, vâng" – Bà quay sang nhìn Thiên, cười lịch sự. nhưng nhìn vào cái ánh mắt xanh thẳm của Thiên bà lại càng cảm thấy không thở được – "Cảm ơn Thiếu gia đã quan tâm"

"Cho hỏi Đình Tổng đang ở đâu? Tôi thật sự muốn qua hỏi thăm."

"À, chồng tôi..." - Bà đưa tay chỉ vội ra sau - "...đang đứng nói chuyện với vài người bạn..."

Thiên gật đầu, anh kéo tay Băng Hạ toan bước đi thì cô níu tay anh lại. Hạ nhìn anh cười.

"Em rất có cảm tình với Đình phu nhân, có thể cho em ở lại nói chuyện vài câu với bà ấy không?"

Thiên quay sang nhìn bà Bội Bội, rồi lại nhìn cô, anh gật đầu. Hạ buông tay anh ra, anh tiến đến chỗ đám người đang đứng nói chuyện. thấy anh, họ đều không hẹn mà cùng hớn hờ đón tiếp.

Cô nhìn theo anh, sau khi thấy anh đã đi xa, cô quay lại nhìn Gia Bội Bội, ánh mắt từ bao giờ đã chuyển thành biểu cảm lạnh tanh.

"Không ngờ lại gặp bác ở đây."

Giọng nói đều đều, có phần hơi ngang ngang của cô khiến bà Bội Bội hơi nhú mày, bà nói nhỏ nhẹ như đang khuyên can dạy bảo đứa cháu ngông cuồng.

"Băng Hạ, sao cháu có thể mạo nhận rằng mình là Niệm Phù Dung chứ...cháu có biết..."

"Việc của bác sao?" – Hạ lạnh lùng.

"Trong buổi tiệc này có biết bao nhiêu phóng viên. Cháu thật ngu ngốc, nhận xằng để làm gì, sáng mai sẽ lộ ngay thôi". – Giọng bà Bội Bội cao vút, bà giống như đang đe dọa Băng Hạ. đúng, chẳng có gì khiến bà phải sợ đứa cháu thua mình gần 2 con giáp.

"Bác đang quan tâm tôi sao?"

"Nếu cháu nghĩ thế" - Bà mỉm cười, nụ cười hiền từ nhưng trong mắt Hạ, nó như chứa hàng ngàn con dao sắc lẹm vô hình.

"Vậy tôi cảm ơn." – Hạ gật gù.

Gia Bội Bội thờ nhẹ, cái nguy hiểm không phải Băng Hạ, mà là người đi cùng Băng Hạ.

"Băng Hạ, cháu...với Thiếu gia....quan hệ như thế nào?"

Hạ nhún mày như không nghe rõ, cô cười nửa miệng.

"Bác vẫn chưa nghe đến hôn ước của hai tập đoàn Chim Ưng và Trịnh Âu sao? "

"Nhưng cháu không phải Niệm Phù Dung." – Bà cau mày.

"Đây là suy nghĩ của riêng bác". – Hạ dừng dừng.

"Cháu...và Thiếu gia....yêu nhau sao?" – Gia Bội Bội e dè hỏi. cái ánh mắt tự tin và trấn áp người khác của cô thật khiến cho bà ta thấy lo lắng.

Hạ không nói gì, chỉ cười khẩy. cô quay lưng bước đi không thèm nhìn lại Gia Bội Bội lấy một cái. Và cũng không biết đằng sau, bà bác đáng kính của cô đang đỏ mặt hời hợt. dính dáng đến Thiếu gia là không ổn...có khi nào Băng Hạ sẽ kể chuyện ngày xưa ra cho Hạo Thiên nghe, sau đó anh sẽ “xử” tập đoàn Đình gia không? Gia Bội Bội cảm thấy hai bàn tay mình đang run lên còn tim thì đập thình thịch. đứa cháu của bà...ngày càng nguy hiểm...ngày càng trở thành mối lo ngại lớn...

Khiết Bội...sao ngày ấy em không đưa nó đi luôn?

.....

9h30. nhà Nhật Long.

"Cô Di!!!!!!!" – Lam Đình tươi cười hớn hở lao từ trong bếp ra với đĩa trái cây gọt rất đẹp mắt, các lát quả đều được gọt đều thành hình bông hoa. tuy còn nhiều miếng lát cắt còn vụng về, nhưng nó cũng không hề phá bỏ đi vẻ đẹp của cả chiếc đĩa. Cô Di đang pha nước trà, ngẩng lên nhìn Lam Đình, nhìn mấy ngón tay của cô băng kín vớ, bà cười hiền hậu.

"Cô Đình giỏi thật, nhất định cậu chủ về sẽ rất vui"

"Cháu làm cái này cho anh ý mà" – Đình cười, nét sung sướng không giấu nổi trong đôi mắt to tròn " Cô Di, cô có chắc chắn anh ấy sẽ vui không? Chắc không?"

"chắc chắn mà. Nhất định cô đã bỏ rất nhiều công sức" - Cô Di cười tươi hơn.

Đình bật cười thành tiếng, cô nhảy chân sáo đến bên tủ lạnh, cắt đĩa trái cây vào tủ, miệng ngêu ngao hát một điệu nhạc không rõ lời. sau đó cô bé chạy xuống dưới nhà rửa tay.

"Ui da..." – Đình cẩn thận bóc từng miếng băng cá nhân trên tay ra, miệng xuyết xoa kêu đau, phải đến hơn 5 vết thương, tuy không sâu nhưng đôi bàn tay búp măng của cô đã bị mấy vết thương chồng chéo lên nhau làm xấu đi thấy rõ. Đình ỉu xiu, rồi lại tươi lên ngay khi nghĩ đến vẻ mặt thích thú của Nhật Long trước tuyệt tác mà cô đã tốn 2 tiếng đồng hồ để làm.

"Cô Đình" – Một tiếng nói hơi khàn phát ra từ phía sau. Đình quay lại, một cô gái giúp việc đang chìa cho cô mấy cái băng cá nhân, miệng cười tươi " Cô rửa tay đi rồi băng cái này vào, để nhiễm trùng nguy hiểm lắm, tay cô đẹp như thế..."

Đình chớp chớp mắt nhìn cô gái này, trông lạ hoắc, một là Đình không nhớ, hai là cô ta mới được thuê về. tên là gì nhỉ? à, cô hay thấy cô Di gọi cô ta là Yên.

"cảm ơn" – Đình cười, đưa tay vào vòi nước đang chảy, cẩn thận rửa tay. Yên đứng bên cạnh chu đáo cầm chiếc khăn lau tay, lau nước trên tay cho Đình rồi băng lại cho cô.

"Cô mới chuyển về à?" – Đình hỏi.

"Được 2 năm rồi ạ" – Yên chăm chú băng tay cho Đình, cười cười.

"Ồ, thảo nào tôi không biết cô."

"Nhưng tôi thì lại biết cô rất rõ" – Tiểu Yên nhìn Đình, ánh mắt lóe lên một chút tia gian manh.

"Thế ư?" – Đình hơi ngạc nhiên – "sao cô biết tôi?"

"Cậu chủ hay nhắc đến cô lắm" – Yên cười.

"..." – Đình không nói gì, đôi môi mọng đỏ hơi chum chím lại trông đáng yêu vô cùng, gò má có chút gì đó hơi ửng hồng. nhật Long có nhắc đến cô với cả người giúp việc sao?

Yên liếc nhìn Đình, đôi mắt gian xảo chớp chớp.

“Nhưng mà từ khi cô ta xuất hiện, cậu chủ không nhắc đến cô nữa...ôi chết...tôi lỡ miệng...” – Yên giật mình, đưa tay bịt miệng lại, làm như vừa vô tình hé răng nói một điều không nên nói.

Ai mà chẳng có một chút cái gọi là tò mò trong người. và làm sao Đình kiêu chế được khi Tiểu Yên đã cố tình nói ra một nửa, và nửa về câu còn lại nhỏ để lấp lửng như thế cơ chứ? cô chau mày nhìn Yên.

“cô nói cái gì? Nhắc lại xem nào”

“ôi cha, tôi xin lỗi, không có gì đâu ạ” – Yên che miệng bối rối, nhỏ quay người toan chạy lên nhà thì Lam Đình kéo giắt nhỏ lại.

“cô nói cái gì? Nói rõ ra xem, ai xuất hiện?” – Đình nói gần như quát lên.

“Tôi...” – Yên ấp úng “Cô Đình à, cô không nên biết thì hơn...cô sẽ buồn đấy...”

“Nói mau!” – Lần này Đình quát lên thật sự. Có cái gì liên quan đến Nhật Long mà cô không nên biết chứ.

“Cô Đình...” – Yên làm bộ miễn cưỡng “Cô không được buồn nhé?”

“Nói nhanh lên đi!” – Đình giục. cái kiểu lấp lửng thế này không khéo chỉ chút nữa thôi là cô nổi nóng.

“Cô...có biết Bảo Vy không?”

“Bảo Vy...? À...có vấn đề gì sao? Chẳng lẽ...” – Đình kinh ngạc tròn mắt, không dám tin điều mình vừa nghĩ đến, cô vội hỏi lại Yên.

Giống như một người quan tâm đến Đình, Tiểu Yên e dè nhìn Lam Đình, nhỏ nói ngập ngừng, vừa nói vừa nhìn xem biểu cảm trên mặt cô.

“Cô ta đến đây cũng được 1 thời gian rồi. lúc đầu cậu chủ giới thiệu cô ta là người giúp việc, nhưng dần dần, những cử chỉ và hành động của cậu ấy làm chúng tôi cảm thấy...không ổn...”

Nhỏ lại nhìn Đình dò xét, cô cau mày giục Yên, sốt ruột.

“Nói tiếp đi!”

“Cậu ấy quan tâm tới Vy một cách quá đáng...nhiều lúc...chúng tôi còn tưởng...như 2 người là đôi tình nhân vậy...”

Bàn tay bấu chặt vào tay Yên dần dần buông thông xuống, Đình thở mạnh, khuôn ngực phập phồng như đang cố kiềm nén cảm xúc.

Một cách kín đáo, Yên đánh mắt về phía Đình, sau đó nhỏ tiếp tục nói, mặc dù Đình không giục.

“Cô Đình, cô nên giữ chặt lấy cậu chủ...Bảo Vy...cô ta không tầm thường đâu...”

Đình đi lướt qua người Yên, bước thẳng lên trên nhà. Cô không muốn nghe thêm nữa, bước chân không hề chệch choạc nhưng Đình cảm thấy như người mình đang xiêu vẹo đi.

Yên đứng phía sau. Nhỏ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ngồi thần thờ trên giường, Đình ném quả bóng cao su này xuống đất, đợi nó bật lên, rồi lại ném nó xuống thật mạnh.

Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao Nhật Long không hề vui mừng khi cô về, không còn yêu thương và quan tâm cô như ngày xưa. Anh hay cáu gắt, không còn chiều chuộng cô mỗi khi cô tỏ bản tính bướng bỉnh và nghịch ngợm của mình.

Bây giờ thì cô cũng đã hiểu thái độ của Bảo Vy đối với cô là thế nào, cô ta chẳng bao giờ nói chuyện với cô, suốt ngày im lìm như người câm, lại còn tỏ ra đáng thương.

Giờ cô mới để ý anh khi nói chuyện với cô ta luôn nhẹ nhàng, khác hẳn khi nói chuyện với cô, luôn tỏ ra mệt mỏi và sẵn sàng cáu gắt.

Trong ba năm cô đi, anh đã có người mới rồi sao? Đã trao lại cái tình yêu dành cho cô cho người khác rồi sao, trái tim đã không còn bóng hình cô nữa sao?

Nhật Long, sao anh lại đối xử với em như thế, em yêu anh chưa đủ nhiều à?

Hay em đã xa anh quá lâu, khiến anh cô đơn, để nơi trái tim mà đáng ra khắc bóng hình em lại có hình của một người khác?

Quả bóng cao su bay chệch quỹ đạo thẳng vốn có, nó nảy ra ngoài và đập vào bức tường đối diện.

Lam Đình đứng phắt dậy, nhưng không phải để nhặt lại quả bóng, cô với gương mặt phức tạp, đẩy cửa lao ra ngoài.

“Cô Trường Di!”

Cô Di ngược lên, thấy Lam Đình chạy từ trên cầu thang xuống, gọi giục giã.

“sao thế ạ?”

“Cô Di...tôi hỏi cái này, cô phải trả lời thành thật nhé, không được giấu tôi đâu đấy!” – Đình chạy đến gần, túm lấy tay cô Di, khuôn mặt đầy đợi chờ.

“Vâng? Nhưng có chuyện gì ạ?”

“Cô....cái chị Bảo Vy ấy...đã đến đây làm bao lâu rồi?”

“À...” – Cô Di bối rối “Nhưng sao cô lại hỏi thế?”

“Trả lời tôi đi, không được nói dối!” – Lam Đình hỏi lại, đôi mắt ánh lên tia cương quyết khiến cô Di nhất thời lúng túng không biết nói sao. Sao Lam Đình lại hỏi đến chuyện của Bảo Vy?

“À...cũng khoảng mấy tháng” – Cô Di áng chừng, cô cũng không nhớ Vy đã đến làm ở đây bao lâu.

“Quan hệ giữa anh Long và chị ấy thế nào?” – Lam Đình chau mày hỏi.

“Ồ tôi...” – Cô Di không biết trả lời thế nào, quan hệ giữa Long và Vy bà thừa biết rằng không chỉ là quan hệ ông chủ - osin như bình thường, nhưng làm sao bà có thể nói cho Đình chứ, bản thân bà cũng vô cùng quý mến Bảo Vy hiền lành chăm chỉ, đương nhiên không muốn Lam Đình ghét cô.

“Sao cô lại hỏi thế?”

“Trả lời tôi nhanh lên, sao cô cứ hỏi lại thế?” – Lam Đình cau, cô quát lên. Chờ đợi một câu trả lời từ cô Di sao mà khó khăn, nhất là một câu trả lời cô đã biết được phần nào đáp án, cái kiểu lưỡng lự của bà thật khiến cô mất kiên nhẫn.

“Cô Đình, cô đừng suy nghĩ lung tung, thực ra...Bảo Vy và cậu chủ chỉ là quan hệ ông chủ và osin, không có gì mờ ám hết...cô yên tâm nhé...”

Cô Di trấn an Lam Đình bằng mấy cái vỗ vai ân cần, nhưng Đình vẫn không hề nguôi đi sự bồn chồn và lo lắng, cô quát lên, ngữ khí không còn kiên nhẫn.

“Cô nói dối! rõ ràng quan hệ của 2 người họ không bình thường, cô tưởng cháu là con nít à mà không nhận ra???”

“Cô Đình...” – Cô Di không biết phải trấn tĩnh Lam Đình ra sao. Tuy biết cô từ nhỏ, nhưng bà vẫn luôn lắc đầu ngăn ngấm mỗi khi tính cách ương ngạnh của cô phô ra. 3 năm rồi, bản thân Lam Đình cũng chẳng có gì thay đổi.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa...” – Lam Đình bất chợt hét ầm lên, cô lao đến xô đổ chiếc lọ hoa cắm mấy bông thủy tiên mà hồi tối Bảo Vy đã tự tay cắm.

.....

“Em với Đình phu nhân nói chuyện gì vậy?”

Băng Hạ đang nhắm nháp ly rượu vang, cô ngẩng lên nhưn mày nhìn Hạo Thiên.

“Hả? À...” – Hạ gật gù – “Nói chuyện xã giao thôi mà..”

Hạo Thiên đưa ly rượu lên môi, trầm ngâm nói.

“Anh không ưa lắm Đình phu nhân. Ngày trước bà ấy là bạn thân của một vị phu nhân của công ty Doanh Hòa, lúc nào cũng đi cùng nhau. Sau đó khi Doanh Hòa phá sản, không thấy bà ta nữa. một thời gian sau mới biết, vụ Doanh Hòa phá sản cũng có một chút công sức của Gia Bội Bội.”

Ngón tay cầm ly rượu của Hạ hơi cứng lại, bao nhiêu năm rồi mà tính cách độc địa nham hiểm đó của Bội Bội vẫn không thay đổi. Những lời ngon ngọt của bà bác rót vào tai cô là những lời nói giả tạo không chút sượng miệng, thật là một người đàn bà nguy hiểm.

“Băng Hạ.”

“Công việc của Trịnh Âu, em không cần thiết phải quan tâm. Cái hôn ước đó dù có hay không cũng là giả. Người anh yêu là Dương Băng Hạ, vì vậy em không cần phải nói dối.”

Thiên nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương. Cô là con người kiêu ngạo, việc phải giả mạo làm người khác là một điều không hề đơn giản, chứng tỏ là cô yêu anh và muốn hy sinh vì anh, nhưng anh lại không muốn, anh muốn mọi người ngưỡng mộ nhìn cô vì cô là bạn gái của anh, vì con người thuần khiết lạnh lùng nhưng thánh thiện của cô. Chứ không phải vì cái tên Niệm Phù Dung, vì cái danh tiểu thư của Chim Ưng. Và anh yêu cô bằng tình yêu chân thật, chứ không phải vì cái hôn ước rỗng tuếch. Anh muốn cô là chính mình, không cần thiết phải vì anh mà gồng mình, và dù cô có là Dương Băng Hạ mà mọi người không biết đến, thì cô vẫn cao quý và đẹp đẽ lạ thường.

“Em hiểu” – Cô nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích – “Em xin lỗi!”

“Ngốc ạ” – Anh vuốt má cô và đặt lên đó một nụ hôn phớt nhẹ nhàng. Bờ môi anh chạm nhẹ vào đôi má mịn màng khiến nó hơi ửng hồng, cô cúi mặt xuống che giấu đôi mắt long lanh e ấp.

_____ Yêu là chết ở trong lòng một ít

Vì mấy khi yêu mới được yêu? _____

.....

Cánh cổng sắt nặng nề mở ra, chiếc BMW đỏ rực như con quái thú mang màu máu phóng vút vào sân. Nhật Long lạnh lùng bước ra, ném chiếc chìa khóa lên bàn, nhìn quanh quất không thấy Vy, anh ngược lên chiếc đồng hồ Thụy Sĩ cổ kính trên tường, khẽ thở dài vì biết Vy đã về rồi.

Mấy hôm nay, anh rất ít khi nhìn thấy cô, đến một câu hỏi han cũng không thể nói. ở trường, nhiều lúc anh muốn qua lớp gặp cô, nhìn thấy cô với đôi má bầu bĩnh, mái tóc, luôn cười toe toét như nắng mùa xuân và đeo chiếc ba lô hình gấu Pooh béo.

Anh nhớ cô.

Nhiều lúc thấy cô ở nhà, anh chỉ muốn lao đến ôm chầm lấy cô.

Anh nhớ cô da diết, nhớ những câu nói đùa của cô. Nhớ những khi cô ôm hai con mèo vào lòng và chu môi xưng mẹ mẹ con con.

Nhưng bây giờ đã không còn nữa, cô luôn nhìn anh một cách kín đáo, luôn đáp lại anh bằng những nụ cười gượng gạo và giả tạo vô cùng.

Anh đã biến cô thành thế sao?

Cả Lam Đình, cả Bảo Vy, anh đều khiến họ buồn.

Rốt cuộc, anh phải làm sao?

Bảo Vy có lẽ cũng rất sợ anh sẽ về với Lam Đình mà bỏ mặc cô, bỏ mặc cô gái đã kéo anh thoát khỏi miền ký ức đau thương của Lam Đình, bỏ mặc cô gái đã khiến anh tức phát cáu, bỏ mặc cô gái mà anh đã khắc tên vào tim tự bao giờ.

Còn Lam Đình, sẽ buồn lắm nếu anh chạy theo thứ tình cảm mới mẻ mà bỏ quên thanh mai trúc mã, bỏ quên cô gái luôn yêu anh và dành cho anh một trái tim tràn đầy yêu thương, chân thành và tha thiết. quên đi những tháng năm trẻ con nô đùa và tình cảm nảy sinh, quên đi mối tình đầu da diết và sâu sắc đến tận tâm can, quên đi những lời yêu thương ngày ngỏ đã trao nhau vào một ngày nắng hạ ngọt ngào.

Anh phải làm sao? Phải làm thế nào?

“Nhật Long.”

Tiếng nói nhẹ nhàng như hơi thở trong màn đêm tĩnh mịch, từ trên cầu thang, Lam Đình bước xuống, ánh mắt nhìn anh tràn ngập yêu thương nhưng tối sầm, nhật Long giờ mới phát hiện này giờ mình vẫn đứng ngẩn ngơ dưới chân cầu thang.

“Em chưa ngủ sao? muộn rồi. “

Long hơi cau mày, anh cũng không hiểu sao mỗi khi nói với cô, anh cứ vô thức cau mày thể hiện sự bức mình và khó chịu, dẫu rằng cô không làm gì khiến anh phải như thế.

Lam Đình không chút phiền lòng, cô bước xuống, tiến gần đến tủ lạnh, lấy ra đĩa trái cây cô đã kỳ công gọt và trang trí, mỉm cười đưa cho anh.

“Anh ăn thử đi, đi dự party chắc đói lắm ạ?”

“Em cất vào tủ đi” – Long ngán ngẩm bước lên cầu thang – “Mai anh ăn”

Mặc dù không phủ nhận là bụng anh rất đói, nhưng con mèo mỗi làm anh chỉ muốn nằm xuống giường và đánh một giấc.

“Em đã rất tốn công đấy, Nhật Long!”

“Thì em để vào tủ đi, mai anh ăn mà. Bây giờ anh rất mệt, đừng bắt anh làm gì nữa.”

Long không nhìn Đình, giọng nói hơi gắt, bước nhanh chân lên cầu thang không ngoảnh đầu lại.

.....

Cánh cửa đóng lại, Long mệt mỏi cởi chiếc áo vest ra rồi ném nó lên giường. tiếp đó anh cởi cúc áo ở cổ tay, và khi những chiếc cúc đang trước chuẩn bị được anh cởi ra thì Long bỗng cảm thấy cánh cửa sau mình đã mở, và một người vừa bước vào, tiến về phía anh mỗi lúc một gần.

“Đình, em về phòng ngủ đi, muộn rồi.”

Không quay đầu lại, Long nói giọng đều đều, tay đang định cởi thêm mấy cái cúc nữa thì một vòng tay mảnh khảnh và mát lạnh ôm qua người anh từ đằng sau khiến bàn tay anh khựng lại. lam Đình tựa đầu vào lưng anh, thỏ thẻ.

“Nhật Long, em yêu anh”

Long thở nhẹ, anh gỡ tay Đình ra, quay người lại đối diện với cô.

“Về phòng đi” – Giọng anh vẫn đều đều

Lam Đình ngược lên nhìn anh, cô mặc chiếc áo ngủ bằng vải mềm mỏng tang gần như trong suốt, ngắn đến đùi, để lộ đôi chân trắng nõn. Quai áo tuột xuống làm bờ vai trần lộ ra một cách hờ hững.

“Em yêu anh” – Cô lặp lại.

“Anh biết, em mau về đi” – Long kéo quai áo Đình lên.

“Em ngủ ở đây” – Đình nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt cương quyết.

“Em nói gì vậy?” – Long cau mày.

“Em nói em muốn ngủ ở đây.”

“Được thôi”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Long nhún vai, anh không muốn đôi co với Đình nữa. anh bước qua cô, tiến đến mở cánh cửa ra.

“Anh sẽ ngủ bên ngoài”

Đình vội quay lại, gờ tay kéo anh lại, giọng nói vẫn vô cùng cương quyết và ngang ngạnh.

“Không được, anh phải ngủ với em”

“Em nói cái gì vậy?” – Long bắt đầu cáu. Anh giật tay mình ra khỏi tay Đình, toan bước ra cửa.

“Long! Ở lại với em!”

Đình quyết không chịu thua, cô đẩy cho cánh cửa đóng lại, sau đó ôm chầm lấy anh. sợ anh sẽ lao ra ngoài, Đình vội vàng rướn người lên, hôn vội vàng lên môi anh. cô hôn mạnh mẽ, bờ môi như khao khát cháy bỏng.

“Lam Đình!”

Nhật Long đẩy Lam Đình ra, tránh những nụ hôn của cô. Nhưng càng tránh, Đình càng ôm chặt lấy anh, hôn anh mãi miết. dùng môi mình khóa chặt lấy

mời Long, Đình dùng tay cởi nhanh cúc áo Long ra.

“Hoàng Lam Đình!”

Long quát lớn, anh đẩy mạnh Đình ra. Lam Đình như người đã mất đi lý trí, cô nhìn anh.

“Nhật Long, em yêu anh! anh là của em! Em sẽ không để cho người khác cướp anh đi đâu!”

Đình hét lên, rồi cô lao đến ôm lấy Long, xô anh ngã xuống đất, sau đó nằm đè lên người anh. vì trước khi đi dự party, Long chưa ăn gì mà đã uống rượu khiến anh hơi choáng váng mặt mũi, đầu đau như búa bổ. thêm cái đẩy ngã của Đình, bây giờ mắt anh đã hoa lên.

“Lam Đình, em tránh ra!”

Đình lao đến hôn anh, chiếc quai áo đã tuột xuống, để lộ khá nhiều những mảng da trắng muốt. đình không màng, cô tiếp tục hôn anh, thứ vang lên duy nhất trong đầu cô lúc này là bằng mọi giá phải biến anh là của cô.

Mắt Long bây giờ đã hoa lên, anh nhìn một ra hai, cộng thêm cái đầu đau như búa bổ và mí mắt chỉ chờ sụp xuống.

“Biến thái!”

Tiếng gọi trong trẻo của ai đó vang lên, xoáy mạnh vào màng nhĩ Nhật Long, anh mở bừng mắt, mọi vật trước mắt bất ngờ trở nên rõ nét.

“Đình!”

Lam Đình ngã sòng xoài ra nền đất bên cạnh, Long bật dậy, phẫn nộ nhìn cô.

“Em làm cái trò gì thế? tình yêu của em là thế này sao? em nói yêu anh là thế này sao? anh cứ ngỡ em vẫn là Hoàng Lam Đình ngày xưa cơ đấy, em đã trở thành một con người như thế này từ khi nào vậy?”

Lam Đình nằm trên đất, cô không có ý định ngồi dậy, bộ váy ngủ mỏng manh xộc xệch, bộ ngực trắng nõn căng tròn lộ ra phân nửa, nước mắt chảy dài trên sàn đá hoa cương mát lạnh.

Nhật Long quay đi, anh mở cửa bước ra ngoài bằng những bước chân mạnh, cánh cửa cũng bị đóng lại hết sức thô bạo. sau khi tiếng “rầm” của cánh cửa vừa dứt, những giọt nước mắt liên tục rơi ra từ đôi mắt đang mở thao láo vô hồn của Lam Đình. Những giọt nước trong suốt như những viên ngọc lăn dài trên má. Đình nắm chặt lấy gấu váy, nấc lên từng tiếng. tiếng nấc nghẹn của cô vang vào bốn bức tường im lìm. Ngoài cửa sổ, gió khẽ đu đưa hàng cây như tiếng thở dài nào nề.

Long vịn vôi nước, hứng đầy nước lên hai bàn tay rồi hất lên mặt. anh muốn làm cho mình tỉnh táo hơn bằng nước lạnh. anh ngẩng lên nhìn mình trong gương, đôi mắt đỏ ngầu mặt mũi, từng giọt nước lăn từ trán xuống cằm, vuốt ve khuôn mặt như tượng tạc.

“A! Anh Long, trả kẹo cho em!”

“Em bắt được anh thì anh trả kẹo cho.”

“Không biết, anh chạy nhanh hơn em cơ mà, em không biết đâu, huhuhu, trả kẹo cho em!”

“Nhưng mà mẹ em nói ăn kẹo nhiều là sẽ bị sún răng, không ai lấy đâu!”

“Em không biết, có anh lấy em rồi, em không sợ!”

“Ê ai thèm lấy em, em vừa mập vừa tròn, răng lại sún”

“Mẹ em bảo thế, mẹ em nói chúng ta sẽ lấy nhau!”

“Thế em phải kiêng ăn kẹo đi thì anh mới lấy em!”

“Oa...oa...oa....mẹ ơi!”

“Ê, ê thôi được rồi, kẹo này kẹo này! Trả cho em!”

Long lấy vôi hoa sen, điên cuồng xịt hết lên mặt và lên người.

”Anh Long! Anh nói xem, bệnh của em có khỏi được không?”

“Đương nhiên là được, Đình Đình ngọc, anh sẽ ngày đêm cầu nguyện cho em khỏi bệnh!”

“Không được đâu. Mẹ em nói bệnh này là bệnh máu trắng đấy, là máu trắng, anh biết không? Sẽ không khỏi được đâu.”

“Được mà!”

“Bác sĩ nói nếu không tìm được tùy thích hợp, em chỉ còn sống được mấy tháng nữa”

“Không! Anh tuyệt đối không để em chết, tuyệt đối không để ông trời mang em đi đâu! Ông trời ơi! Người có nghe thấy không? Nếu có mang, hãy mang tôi đi, không được mang Đình Đình!”

Lam Đình gục đầu vào ngực Nhật Long, nước mắt như mưa, cắn môi đến bật máu.

Long đập vỡ hết chai lọ thủy tinh trong phòng tắm.

“Long, Đình nó chết rồi cháu ạ!”

“Cô Hoàng, cô đùa cháu à? Sao Đình lại chết được, em ấy mới sang đó được mấy tháng!”

“Nó mất rồi, mất thật rồi cháu ơi!”

“Cô đừng có gạt cháu, Đình đã nói nhất định sẽ về, cháu cũng nói sẽ đợi em ấy, cô đừng có gạt cháu, cả ba mẹ nữa, đừng im lặng như vậy, nói gì đi chứ, nói là không phải đi!!”

“Long...chúng ta phải chấp nhận sự thật thôi con ạ...Tiểu Đình...”

“Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!, Lam Đình!!”

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tuyết Roi Mùa Hè (29) - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Diễn Đàn Kênh Truyện - Đọc Truyện | Chia Sẻ Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-751-29#ixzz2GD0iGcUE>

Từng giọt dòng chất lỏng đặc sệt có mùi tanh từ tay Nhật Long tuôn ra, hòa loãng với nước trong phòng tắm. những mảnh vỡ của chai lọ thủy tinh văng tung tóe bên cạnh anh. long ngồi gục xuống, máu vẫn chảy như suối.

Lam Đình ngày đó....

Lam Đình bây giờ...

Thất vọng thật đấy.....

Quả cầu lửa kiêu hãnh nhô lên từ phía chân trời xa, ánh nắng tràn vào phòng, chim chóc hát ca vui vẻ.

Nhật Long mệt mỏi mở mắt ra, đã đến giờ đi học. anh dùng lòng bàn tay đập mấy cái vào trán cho đầu óc tỉnh táo lại, Long bước ra khỏi giường, vào phòng vệ sinh. Và công việc đầu tiên là dùng ánh mắt lướt qua bãi chiến trường của mình tối hôm qua. Giữa đống mảnh vỡ thủy tinh văng tung tóe có lẫn vài giọt máu tươi đã đông đặc.

Anh để chế độ lạnh, bật vòi nước, hắt lên mặt. nước buổi sáng dù có mát lạnh thế nào nhưng cũng vẫn không thể làm Long tỉnh hơn, mọi thứ trước mắt anh vẫn mù mờ.

Nước xối xuống vết thương trên tay anh. Xót. Nhưng nhiệt độ thấp của nước đã khiến anh chẳng còn cảm giác gì nữa.

Cánh cửa lặng lẽ mở ra, Long bước ra ngoài. Bước chân bỗng đông cứng lại khi ở căn phòng số 3 bên cạnh, Lam Đình cũng bước ra với khuôn mặt nhợt nhạt không kém, và trên người vẫn mặc bộ váy trong suốt tối qua.

“Anh ngủ ngon chứ?” – Đình hỏi, nụ cười nhạt một mồi.

Long không đáp, anh lãnh đạm bước về phòng. tối hôm qua anh không ngủ ở phòng mình, và sáng nay phải về để thay đồng phục. may sao tối qua Lam Đình đã trở về phòng cô ấy, nếu không sáng nay về phòng, anh không biết sẽ phải nhìn cô với ánh mắt thế nào và về mặt ra sao.

Thế mà cô lại có thể hỏi anh một cách thản nhiên như vậy. có phải là trong đầu cô, chuyện hôm qua chỉ như một giấc mơ không?

Được thế thì tốt quá.

Long chui chu trong bộ đồng phục trường Thánh Huy, sau khi hồ hững nhìn mình trong gương, anh quay người bước ra ngoài. Ánh mắt bỗng dừng lại trên khung ảnh đặt trên bàn.

Bức ảnh chụp anh và Lam Đình.

Về mặt hạnh phúc cùng nụ cười rạng ngời.

Đôi mắt u ám và tối đi, anh đưa tay, phũ phàng đặt úp khung ảnh xuống.

Nụ cười đó khiến anh cảm thấy đau lòng và nuối tiếc về một quá khứ nhạt nhòa.

Cánh cửa mở ra, và khép lại sau tiếng “rầm”.

“Cậu chủ không ăn sáng sao ạ?” – Cô Di hỏi khi thấy Long bước ra ngoài.

“Không. Tôi không đói.” – Anh trả lời mà không quay đầu lại.

“Nhưng cậu chủ sẽ kiệt sức mất...” – Cô Di lo ngại.

Long không nói gì nữa, anh vợ lấy chiếc chìa khóa trên bàn, bước ra ngoài cửa. chưa đầy một phút sau, cô Di nghe thấy tiếng xe phóng vèo qua chiếc cổng đen.

Lam Đình đặt chiếc đĩa còn chưa kịp quán sơi mì nào xuống bàn. Cô đứng dậy, lặng lẽ bước lên phòng. Cô Di thắc mắc nhìn theo Đình, trong lòng mịt mờ không hiểu giữa hai người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Cô Đình...!”

Chiếc xe taxi dừng lại trong một con phố nhỏ. cánh cửa bật mở, cô gái trong xe hất nhẹ lọn tóc đen nhánh ra sau, vẻ mặt bình thản bước vào salon Angela.

“Chị Zu...”

Băng Hạ bước vào, chưa kịp kết thúc tiếng gọi thì hơi khựng lại, nhíu mày.

Khánh Du ngồi tựa vào lưng ghế sofa, tay cầm một tấm ảnh nhỏ, đôi mắt ầng ậc nước dán chặt vào nó. Ánh nắng từ bên ngoài không thể len được vào bên trong vì Du vẫn đóng chặt các cánh cửa. về mặt cô bé hết như bông hoa đã sắp héo tàn.

“Zu...” – Băng Hạ nhẹ nhàng tiến đến, gọi lại lần nữa.

Lần này Khánh Du đã giật mình ngẩng lên, cô hơi nheo mắt nhìn Băng Hạ vì cô đứng khuất bóng ánh nắng mặt trời.

“Em đến trả chị bộ đồ tối qua.” – Băng Hạ mỉm cười, giơ lên chiếc túi, trong đó đựng bộ váy trắng hôm qua Du đã diện cho cô.

Du cười một cách vội vàng, bàn tay giấu vội tấm ảnh ra sau, tay kia quét nhanh giọt nước vương trên mắt.

“Cô bé xinh đẹp” – Du đón lấy chiếc túi, cười tươi – “Buổi tiệc tối qua thế nào?”

“Ồn ả”

Hạ ngồi xuống bên cạnh Khánh Du, khéo môi nhếch nhẹ tạo thành nụ cười, ánh mắt nhẹ nhàng dò xét Du, trong lòng thắc mắc không biết cô gái ngồi đây hai phút trước có phải là cô hay không.

Khánh Du trước mặt cô luôn cười hớn hở và nghịch ngợm, biểu cảm buồn rười rượi đó với Hạ mà nói vô cùng lạ lẫm.

“Em uống gì, nhóc?” – Du hát mặt.

“Em về bây giờ, không uống đâu ạ” – Hạ lắc đầu

“Thế để chị lấy cho cung bộ đồ của cung tối qua nhá?” – Du cười, cầm cái túi đứng dậy và bước vào gian trong.

Một lát sau Du bước ra, trên tay là chiếc túi khác.

“Này” – Du đưa cho Hạ, nụ cười vẫn dán trên môi tự nhiên hết sức.

Hạ đón lấy chiếc túi. Như sự nhớ ra điều gì, cô vội tháo chiếc lắc bạc trên tay xuống. chiếc lắc sáng rực, mỏng manh và nhỏ nhắn, lấp lánh ánh sáng bạc chói mắt.

“Trà chị này”

Du nghiêng đầu nhìn chiếc lắc đang đưa giữa những ngón tay thon dài của Hạ. một cách kín đáo, đôi mắt hơi tối sầm xuống một màu buồn bã.

“Tặng em đây” – Cô cười, đẩy chiếc lắc về phía Hạ.

Thấy Băng Hạ nhìn cô với vẻ thắc mắc, Du cười, nụ cười tươi nhưng xen lẫn vẻ buồn trong đôi mắt to tròn.

“Chiếc lắc này là của một người rất quan trọng tặng chị. bây giờ chị tặng em.” – Du nhẹ nhàng giải thích

“Một người rất quan trọng? sao chị lại tặng lại cho em?”

Du cười, nụ cười vẫn buồn.

“Lúc tặng chị, người đó nói, đã cầu Chúa ban hạnh phúc cho nó. Ai đeo nó sẽ luôn được hạnh phúc.”

Du đưa chiếc lắc lên ngang mặt, đóng đưa nó, ánh mắt dõi theo từng tia sáng lấp lánh phát ra.

“Bây giờ chị chẳng cần hạnh phúc nữa. tặng em.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Hạ nhìn Du

“Chị không tiếc chứ?”

“Không” – Du trả lời ngay không do dự. ánh mắt đan xen vô số cảm xúc phức tạp.

Du đặt nó vào tay Hạ, nhẹ nhàng như sợ nó sẽ vỡ tan mất.

“Hạnh phúc nhé, nhóc?”

“Em có thể hạnh phúc thay phần của chị chứ?”

“Cảm ơn em” – Du nheo nhẹ vào má Hạ, ánh mắt nhanh chóng trở về cái vẻ tỉnh ngịch quen thuộc – “Làm cho thằng nhóc kia hạnh phúc nữa nhá”

Hạ không đáp, cô đứng dậy “Em về đây”

Bằng Hạ tiến ra ngoài cửa, ánh nắng vội vã tràn vào bên trong khi cô mở cánh cửa ra. Trước khi nhòà đi trong ánh nắng chiều thu, cô ngoảnh lại nhìn Du, đôi mắt trong suốt.

“Người quan trọng của chị...muốn chị hãy quên người ấy đi”

Không nhìn phản ứng của Du, cô nhanh nhẹn bước ra ngoài.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Khánh Du khi bóng Hạ vừa biến mất.

“Có phải không, anh?”

Chiều, con phố trở nên ồn ã và đông nghẹt người, từng chiếc xe đi qua là mang theo một làn bụi phả vào mặt người đi đường.

Hạ xách chiếc túi, bước qua đường. bỗng một chiếc xe hơi sang trọng trờ tới, phanh kít một tiếng rồ kêu, tiếng phanh xe chìm ngấm giữa một mớ những tiếng động ồn ào nơi con phố.

Cô ngoảnh lại.

Xe màu vàng.

Ferari thể thao.

Hạ nheo mắt nhìn người con trai ngồi trong xe, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bụng hờ hững hai cúc áo trên, tay trái nắm hờ chiếc vô lăng, tay phải khoác qua vai một cô gái mắt xanh mờ đỏ và thân hình rục rữa.

Đèn chuyển sang màu xanh, chàng trai thấy Hạ cứ đứng trước mũi xe anh ta mà nhìn chăm chăm, liền hơi khó chịu mà ấn nhẹ vào nút còi. Hạ không hề giật mình, cô chậm rãi bước lên vỉa hè để nhường đường cho đôi nam nữ kia.

Chiếc xe phóng vụt qua, lao vào màn bụi mịt mù trên đường. Hạ nhìn theo, đôi mắt lạnh tanh.

Trong cái thành phố này, đi Ferrari đâu chỉ có một người?

Vậy mà cô đã mặc định chiếc xe thể thao ấy cho ai thế kia?

Cười khẩy chính bản thân mình, cô quay lưng bước đi. Bóng dáng mảnh mai của Hạ chợt trở nên vô cùng bé nhỏ và đơn độc giữa phố phường đông đúc, từng làn xe cộ đan vào nhau một cách vội vàng.

.....

“Quản gia Thắm!”

Từ phía bên trong của cánh cửa gỗ màu nâu sậm nằm yên lặng, vang lên một giọng nói đã không còn nhiều kiên nhẫn. Những người giúp việc đang lau chùi xung quanh hành lang đều giật mình mà nhìn về phía căn phòng nằm tách biệt riêng trên một tầng lầu. ai ai cũng quay lại nhìn nhau, rồi không hẹn, họ lại tiếp tục tập trung vào công việc của mình.

Một ông già tầm khoảng 40 – 50 tuổi, mặc bộ áo vest nhưng gương mặt khắc khổ, đi như chạy về phía căn phòng, vẻ mặt không giấu nổi sự lo lắng.

“Lão gia gọi tôi?”

Người đàn ông dừng trước cửa căn phòng, và mặc dù không trực tiếp đối diện với người bên trong, nhưng ông ta vẫn cúi đầu tỏ vẻ thành kính.

“Hạo Thiên đâu?”

“Dạ...Thiếu gia đang trong phòng...”

“Gọi nó sang đây!”

“Vâng”

Ông quản gia họ Thắm vội vàng tuân lệnh, rồi sau đó quay người bước nhanh xuống cầu thang. Mỗi chỉ thị của Lão gia dù ông không nói thì cũng đều không được phép chậm trễ.

Nhưng quản gia còn chưa kịp bước hết bậc cầu thang đã phải khựng lại. Hạo Thiên đang từ dưới bước lên, tay xò túi quần về nhân nhả, đôi mắt xanh nhân nhợt nhìn ông.

“Thiếu gia...Lão gia...”

“Gọi tôi?” – Một bên lông mày hơi nhướn lên, Thiên không tỏ vẻ ngạc nhiên hay thất mãc.

“Vâng”

Thiên lẳng lẳng không nói gì, anh bước lên hành lang và tiến về căn phòng có cánh cửa gỗ xa lạ cách biệt. căn phòng này rất đáng sợ, và người ngồi trong đó cả ngày lẫn đêm cũng vô cùng đáng sợ. Đương nhiên là không đối với anh.

Không gõ cửa, Thiên bước vào, đôi mắt lạnh tanh nhìn người đàn ông đang bệ vệ ngồi trên chiếc ghế xoay của bàn làm việc. đèn trong phòng không được thấp sáng hoàn toàn, bóng ông Trịnh Hùng chiếu xuống nền đá hoa cương tạo nên vẻ hắc ám đáng sợ.

“Ba gọi con?” – Hạo Thiên đứng tựa vào bức tường cạnh cửa, tay vẫn đút túi, giọng nói trầm trầm

“Hôm qua đến lễ kỷ niệm thành lập Trường Thịnh, con đi với ai?” - Trịnh Hùng lạnh lùng hỏi, chất giọng trầm khàn như đang tra khảo phạm nhân.

“Một mình”

“Con chắc chứ?” – Trịnh Hùng nhướn đôi lông mày rậm, ngữ điệu giống như đang khẳng định, còn ánh mắt thì như xoáy vào người Thiên.

“Ý ba là sao?” – Thiên cũng không vừa, anh nhướn mày, không chút sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt ba mình. đôi mắt mà đến mẹ anh còn phải thừa nhận là nó vô cùng đáng sợ, và khi ông tức giận lên, có cảm giác ông sẵn sàng giết người bằng ánh mắt đó.

“Độc đi”

Trịnh Hùng vợ lấy một tờ báo nãy giờ nằm yên lặng bên cạnh tay phải mình, quăng nó xuống đất. từng tờ vung v-ã-i trên nền đất. Thiên vẫn đứng im như pho tượng, anh biết trên mặt báo đó viết gì và in hình của ai.

“Thiếu gia của Trịnh Âu đưa bạn gái đến dự lễ kỷ niệm thành lập Trường Thịnh! hay quá nhỉ! Bạn gái? Bạn gái của con không phải Phù Dung, vậy là đứa nào???” – Chủ tịch Trịnh đứng phắt dậy, tiếng quát vang ầm lên trong căn phòng vốn đã đậm mùi u ám.

“Con có nói bạn gái con là Phù Dung sao?” – Hạo Thiên vẫn điềm tĩnh lạnh lùng nhìn Trịnh Hùng.

"Nó là đứa nào?" - Ông quát

"Ba không cần biết. và con cũng không yêu Phù Dung, ba nhớ cho!"

"Con im miệng đi! Chuyện hôn nhân của con và Phù Dung đã do ta và cha mẹ nó đồng thuận. Con nghĩ một câu nói của con có thể phủ nhận tất cả sao?"

"Chuyện hôn nhân của con cần ba đồng ý giúp sao?" – Thiên nhìn ba mình, đôi mắt màu xanh sáng rực, băng lãnh.

"Con nói cái gì? Chuyện đó đã quyết định xong từ rất lâu rồi, bây giờ mày quay lại nói câu ấy, mày coi ba ****** là cái gì hả?"

Trịnh Hùng đập bàn, vài tập hồ sơ rơi loạt xoạt xuống đất. ông tức giận nhìn Thiên. Còn anh, vẫn dùng cái đôi mắt lạnh tanh ấy nhìn lại ông. Có thể nói cha con Hạo Thiên như hai thái cực đối nhau, người thì điềm tĩnh, người thì nóng nảy. hai cha con đều là những thiên tài hiếm thấy, nhưng căn bản là quá khác nhau về tính cách nên giữa họ thường xảy ra những mâu thuẫn khó giải quyết.

"Mày thử nghĩ xem bên nhà Chim Ưng mà đọc được tờ báo này, họ sẽ nghĩ gì??? Cái hành động của mày, cùng với con bé bạn gái mày đã gây hậu quả đây!"

"Vậy thì để mình con giải quyết đi, ba không cần lo"

"Tự mình mày có thể giải quyết được sao? thằng nhóc ngu ngốc này, mày nghĩ chuyện gì cũng có thể dễ dàng như cái suy nghĩ bông bột của mày à?"

"Ba ngừng lời được rồi đây" – Thiên quét qua người ba mình ánh mắt lạnh như băng tuyết, giọng nói khô khan không có lấy một chút tình cảm "Con đã nói con sẽ giải quyết, ba không yên tâm thì cứ chống mắt lên xem. Còn nữa, con ngu ngốc, nhưng thiếu thằng nhóc ngu ngốc này, con không tin ba có thể đứng vững."

Sợ câu cuối của mình còn chưa đủ để đe dọa ba mình, Hạo Thiên còn lướt qua ông bằng ánh mắt sắc lạnh trước khi mở cửa và bước về phòng.

Cánh cửa khép lại một cách bình thản như chính tâm trạng Thiên lúc này, khác hẳn với Trịnh Hùng, ba anh ở bên trong. Tờ giấy đặt dưới tay ông đã bị vò nát thảm hại, ông nghiêng răng gườm gườm nhìn về phía cánh cửa mặc dù nó đã đóng lại, và người đứng đó 2 giây trước bây giờ đã không còn ở đó nữa. Hơn ai hết, ông hiểu rõ, con trai ông đủ điều kiện để kiêu ngạo như thế, nó hiểu tầm quan trọng của bản thân đối với ông và công ty thế nào. Và, con trai ông, còn là 1 người không biết dọa.

___Thằng con bất trị, nó dám nói cái giọng ấy với cả ba nó?___

Ông nhắc ống nghe điện thoại lên, tay nắm chặt như muốn bóp vụn nó ra.

"Lemon, điều tra về con bé ấy, ngay – lập – tức! cho cậu 24 giờ. Không hoàn thành thì chuẩn bị tinh thần"

Vừa dứt lời, chiếc ống nghe bị ném một cách thô bạo xuống bàn

___Hạo Thiên, đã đến lúc dạy dỗ lại con rồi. hãy để xem, con thắng hay ta thắng___

Long uể oải bước vào nhà, trên mặt hiện lên nét mệt mỏi rất rõ rệt. Anh ném mạnh chiếc cặp lên bàn rồi lê những bước chân nặng nề xuống dưới bếp. Bỗng xuất hiện ngay cửa bếp, trước mặt anh là Lam Đình với khuôn mặt âm trầm nhưng lại tươi tỉnh nhanh chóng khi vừa nhìn thấy anh.

"Long, anh về rồi à?"

Long nhìn Đình với ánh mắt dừng dừng rồi quay bước lên cầu thang. Mặc dù rất muốn tống cái gì đó vào cái dạ dày đang đói meo, nhưng khi nhìn thấy Đình, sao bỗng đứng anh lại cảm thấy khó chịu, cảm giác đói đã tan biến.

"Nhật Long!"

Tiếng gọi nghẹn ngào uất ức đằng sau anh vang lên, hình như chủ nhân của giọng nói đó đang khóc. Bước chân của Long khựng lại, anh khẽ nhắm mắt lại kiểm chế về mặt mũi. Lại thế nữa rồi, sao cô lúc nào cũng dùng nước mắt để kết tội anh cơ chứ. Hoàng Lam Đình của ba năm trước trong ký ức của anh rất mạnh mẽ, chẳng biết là từ khi nào cô lại trở thành cô gái mềm yếu đến nhu nhược như vậy.

"Anh Long... chuyện hôm qua cho em xin lỗi mà... anh làm ơn đừng làm thế có được không? Em về đây cũng chỉ vì anh mà thôi, dù em có lỗi gì anh cũng phải tha thứ chứ? tại sao lại đối xử như thế với em?"

"Anh đối xử như thế nào?" – Long quay người lại – "Anh đang rất mệt, em làm ơn đừng khóc như trẻ con thế nữa."

"Anh yêu chị Bảo Vy có phải không? Là vì chị ấy nên anh mới hờ hững với em như thế này có đúng không?" – Lam Đình phẫn uất hét lớn, nước mắt dàn dụa quanh đôi mắt to tròn, làm ướt nhèm bờ mi đen láy.

"..."

"Anh trả lời em đi" – Đình bước đến lay vai Long – "Anh nói đi, có phải anh yêu Bảo Vy có đúng không? Trả lời em đi...!"

“Hoàng Lam Đình...” – Tiếng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng của Nhật Long vang lên, anh gỡ tay Đình ra, dùng đôi mắt đen sẫm nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt âm u âm đạm đến đáng sợ.

“Nếu em cứ như thế này, em sẽ không bao giờ bằng được Bảo Vy.”

Đình chờ nhìn anh quay lưng bước lên cầu thang, nước mắt vẫn không thôi ngừng chảy. Cô lao đến, ném mạnh chiếc bình hoa kê trên tủ xuống đất, vỡ tan tành. Rồi cô gào khóc, giặt mạnh chiếc khăn trải trên chiếc bàn phòng khách xuống, bộ ấm tách bằng thủy tinh rơi vung vãi mỗi thứ một mảnh. Long đứng trên bậc cầu thang, nhìn Đình đang trong cơn kích động, đáy lòng bỗng gợn lên cảm giác xót xa. Nhưng rồi anh nhanh chóng quay đi, bước về phòng mình. Cánh cửa đóng lại trước khi những tiếng đồ vỡ kịp dứt.

“Cô chủ!”

Cô bé Hương từ trong bếp chạy ra, nhìn Lam Đình đang hoảng loạn liền chạy đến giữ cô lại, mặt mũi con bé tái mét không hiểu chuyện gì. Tiếp sau đó là đám người làm, ai nấy đều hoảng hốt giữ chặt Lam Đình, số còn lại thì nhanh tay thu dọn mảnh vỡ.

“Cô chủ, tôi đã nói rồi, tại sao cô phải đau khổ bi lụy như vậy, xử luôn kẻ thứ 3 kia có phải hơn không?”

Một giọng nói đanh quánh vang lên về không hài lòng, Đình quay phắt lại, nhìn Yên với ánh mắt tức giận khiến nhỏ hơi giật mình.

“Sao cô lại nhìn tôi như thế nhỉ?” – Yên chau mày, khóe môi hơi cười – “Tôi có nói gì sai ư?”

Đình cắn chặt môi quay đi không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

“Cô chủ...” – Yên tiến đến – “Nếu cô muốn, tôi có thể giúp cô”

Đình quay lại, đôi mắt to ánh lên tia hằn học khiến người ta sợ hãi.

“Câu chủ là của cô, làm người phải biết dành lấy những thứ thuộc quyền sở hữu của mình...” – Yên làm bộ triết lý, nhỏ ngược lên trần nhà, nói vu vơ như không phải chuyện của mình – “Đối với tôi, những người cứ chống mắt lên mà nhìn đồ vật của mình bị người ta bị lấy đi mà không phản ứng gì...” – Nhỏ ghé sát vào tai Đình – “...Là con người hèn nhất...”

Đôi mắt tròn trũng đầy kích động, Đình lườm Yên, bàn tay nắm chặt đến run run. Tất cả sự tức giận của Lam Đình bây giờ chỉ truyền tải qua ánh mắt.

Hương đứng bên cạnh nhận thấy biểu hiện kỳ lạ của cô chủ thì kéo kéo tay Yên “Chị Yên.”

Tiểu Yên không màng, nhỏ giật tay về, ánh mắt sắc lẹm như cú mèo vẫn nhìn xoáy vào Đình “Cô chủ, thế nào...?”

Móng tay bấm sâu vào da thịt rồi từ từ thả lỏng, đôi mắt tròn trũng lại trở về như cũ. Lam Đình nhìn Yên, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ.

“Theo cô...ta nên làm gì?”

.....

Bảo Vy bước vào nhà và nhanh chóng chìm vào sự tĩnh mịch, trống trải và lạnh lẽo của căn nhà cô vẫn thường đến. Cô Di không thấy đâu, tiếng bước chân ra vào dồn dập của các người giúp việc cũng biến mất, và cả sự thiếu vắng một giọng nói, tiếng hát, tiếng cười của một người mà dường như chỉ vừa xuất hiện không lâu, là khởi nguồn cho mọi sự đau khổ và những giọt nước mắt không mời mà đến của Bảo Vy.

“Cô Di?!”

Vy rụt rè gọi, tiếng gọi của cô vang vọng khắp các góc ngách rồi lại trở về bên cô.

“Nhà không có ai à?”

Sau khi đặt câu nghi vấn và cũng là câu khẳng định cho mình, Vy rón rén bước lên cầu thang, ánh mắt vẫn tìm kiếm khắp nhà. Căn nhà không có người thì không thể nào lại không khóa.

Bước chân vô thức dừng trước cửa phòng Nhật Long, Vy chậm chậm đưa tay lên, hít một hơi thật sâu trước khi gõ tay vào cánh cửa.

Không có ai đáp lại, Vy nhú mào nghi hoặc, sau khi đã gõ thêm mấy tiếng nữa, và mỗi tiếng sau lại lớn hơn tiếng trước mà vẫn không có ai đáp lời, Vy mở cánh cửa và đi vào trong.

Quả thực bên trong phòng không có ai. Vy đưa mắt kiểm tìm và vô cùng thất vọng. cô mím môi quay người nhanh nhẹn bước ra ngoài để tìm ở những phòng khác.

Bỗng một vòng tay từ đằng sau quàng lấy cô, ôm siết lấy cô trong vòng tay người ấy. Mùi dầu thơm thoang thoảng trong không gian, quàng lấy Bảo Vy khiến cô kích thích, đôi chân bất động đứng yên trong vòng tay vững chắc.

Người đó tựa đầu vào vai cô, vài lọn tóc ướt tiếp xúc với da thịt cô khiến Vy cảm thấy lạnh lạnh.

Vòng tay siết lấy eo cô hơn, người đó tham lam hít lấy mùi thơm từ người Bảo Vy.

“Long” – Vy gọi khẽ.

“Anh nhớ em” – Tiếng nói nhỏ đong đầy yêu thương rót nhẹ vào tai Vy.

“Bỏ em ra đi”

“Không”

“Lam Đình...”

“Không quan tâm...”

Bảo Vy im lặng, cái cảm giác này cô mong chờ biết bao, cô thích được ôm lấy anh, tựa đầu vào ngực anh và... khóc ướt áo anh.

“Vy...đừng suy nghĩ gì cả, đừng suy nghĩ bất kỳ điều gì...”

“Long...”

“Em không cần tin ai cả, chỉ tin anh thôi, chỉ nhìn vào mắt anh thôi” – Long xoay người Vy lại đối diện mình, cho mắt cô nhìn vào mắt anh đúng như lời nói – “Ai cũng có thể khóc, nhưng em thì không được. Em không được phép khóc, vì anh...sẽ rất đau lòng”

Vy cúi gầm mặt xuống, cố gắng không để anh thấy mắt cô đang nhòe đi.

“Long, em là người đến sau, là người thứ 3 xấu xa xen vào mối quan hệ giữa anh và Lam Đình, em không thể ở bên anh được...” – Vy ngược lên nhìn anh, và mặc dù đã kiềm nén thế nào đi nữa, trước những thứ ngổn ngang trước mắt, nước mắt cô không thể không rơi.

“Vy...em nói gì thế?”

“Nhật Long, coi như em xin anh đi” – Vy nắm lấy tay Long, từng giọt nước mắt rơi xuống như từng nhát dao đâm vào tim anh, và như xát muối vào tim cô – “Hãy đối xử tốt với Đình Đình một chút, cô ấy đã yêu anh rất nhiều, là thanh mai trúc mã, là mối tình đầu, em không đủ can đảm để sánh với cô ấy, em không muốn là nữ phản diện đi cướp tình yêu của người khác...”

Những lời cuối cùng trong câu nói của Vy như bị kích động, tiếng nói thấm thiết xen với tiếng nấc nghẹn đau đớn. Đau đớn cho cả cô. Đau đớn cho cả anh.

“Bảo Vy...xin em đừng nói những lời như thế có được không?” – Long đau xót nhìn cô – “Tình cảm anh dành cho Đình Đình là tình cảm của 3 năm trước, và bây giờ thì nó đã phai nhạt. Người anh yêu là em, em phải hiểu điều đó chứ!”

“Không, em không hiểu!” – Cô lắc đầu – “Anh phai nhạt, nhưng cô ấy vẫn yêu anh sâu đậm. anh không được làm như thế, không được làm cô ấy tổn thương!”

“Tình cảm không thể ép buộc, anh có ở bên, thì anh và cô ấy đều không hạnh phúc, em có cần thiết phải đẩy người mình yêu ra xa như vậy không?”

Vy kéo giật tay về.

“Đúng rồi, là có em ở đây...có em ở đây nên anh mới không ở bên cô ấy. Vậy từ nay em không đến nữa...em không đến làm phiền anh nữa...hãy để cho Lam Đình toàn tâm toàn ý yêu anh và chăm sóc anh. Mối tình đầu của hai người sâu đậm như vậy, chắc chắn chỉ vì khoảng cách thời gian mới khiến anh thay đổi. Chỉ cần cô ấy ở bên anh, mọi thứ sẽ quay trở về như 3 năm trước, như ngày chưa có em!”

Vy đưa tay gạt nước mắt, cô tiến đến chiếc bàn, bên trên đặt chiếc khung ảnh úp sấp của Long và Đình.

“Em đến đây vì sợi dây chuyền, em làm cho anh vì sợi dây chuyền, thời gian đó anh yêu em, tất cả chỉ khởi đầu bằng sợi dây chuyền này, vậy để em

mạng nó đi, từ nay anh không được nhớ về em nữa. hãy quên em đi, quên sợi dây này đi”

“Thieu Bảo Vy!” – Anh hét – “Sao em có thể tàn ác như thế, sao em chỉ làm theo ý mình như vậy? sao em cứ tự quyết định mà không hỏi anh? sao em không hỏi anh có muốn hay không, có đồng ý hay không chứ?”

Vy đứng đó, bàn tay đặt lên mặt bàn gỗ mát lạnh, đôi mắt tuyệt vọng u buồn và nhòe nước của cô đau đáu nhìn anh. nước mắt trong suốt cứ như dòng suối chảy ra mãi không chịu cạn.

“Anh không cho em đi”

“Nhật Long..”

“Anh không cho em đi, nghe rõ chứ?”

Bàn tay nhẹ nhàng kéo ngăn kéo ra, ánh mắt cô vẫn nhìn anh không rời, cô sợ rằng nếu mình chớp mắt 1 cái, anh sẽ biến mất như bong bóng xà phòng. Bàn tay sờ soạng bên trong của ngăn kéo, từng giọt nước mắt như những giọt huyết lệ vẫn không ngừng chảy.

Bỗng đôi bàn tay lạc lõng, Vy giật mình nhìn xuống ngăn kéo.

“Nhật Long...sợi dây chuyền của em...mất rồi!”

Chap sau: Tạm biệt!

“Nhật Long...”

Bảo Vy nhìn Long với khuôn mặt thất thần, những giọt nước mắt đã bị cô bỏ quên trên rèm mi. Cô nắm lấy tay anh, gương mặt trắng bệch.

“Nhật Long...sợi dây chuyền của em đâu?...Nó ở đâu...? Anh đã cất ở đâu...?”

“Anh...”

Long ngập ngừng nhìn vào ngăn kéo trống trơn, nơi mà ngày bình thường thì sợi dây nó phải nằm trong đó. Anh cũng hơi mất bình tĩnh, anh hiểu sợi dây đó quan trọng như thế nào với Vy, và để làm mất nó thì anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.

“Vy...em bình tĩnh...”

Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt đen màu cà phê của Long, anh vội vàng gỡ tay Vy ra, mở cửa và chạy thật nhanh xuống bên dưới. Bàn tay Vy lơ lửng giữa không trung rồi khẽ hạ xuống.

Nước mắt đáng ghét....lại tìm đến cô nữa...

“Đình...Lam Đình!”

Tiếng gọi giục giã của Long vừa cất lên, Lam Đình từ dưới bếp đã vội ra, một tay bung một chiếc bát to đựng hỗn hợp bột mỳ và trứng, tay còn lại dùng muỗng khuấy đều, gương mặt rạng rỡ, trên mũi còn dính một chút bột mì. Trông cô gái bé nhỏ trong chiếc tạp dề in hình vịt Donald thật vô tư và đáng yêu.

“Anh gọi em?”

Đình chạy đến, tay mau lẹ khuấy hỗn hợp đặc quánh.

“Em đang làm gì?” – Long hỏi, khuôn mặt gần như tối sầm lại.

“Em đang làm bánh bột mỳ” – Đình cười tươi – “Cô Di dạy em đấy”

“Sợi dây chuyền của Bảo Vy là em lấy đúng không?” – Long không quan tâm đến niềm vui của Đình, anh xẵng giọng, ánh mắt vẫn xoáy vào người cô.

“Ồ...sợi dây nào?” – Đình ngơ ngác.

“Sợi dây hôm trước em lấy trong ngăn kéo của anh, anh đã nói em không được đụng đến cơ mà, trả anh ngay!”

Long quát lên với âm lượng không nhỏ, Lam Đình giật mình, vội hoảng sợ lùi ra sau, gương mặt xanh mét.

“Anh sao vậy....sợi dây....sao em lại giữ...?” – Đình nhìn anh, đôi mắt đã chực trào nước, đáy mắt ánh lên vẻ oan ức đến xót lòng.

“Em đừng tỏ cái thái độ khiến người ta thương hại vậy nữa, ok?” – Long gần giọng – “Anh không đùa với em, trả ngay sợi dây ấy đây!”

“Em không biết...” – Đình lắc đầu nguây nguẩy, đôi mắt cay xè.

“Sợi dây đó chỉ có em và anh biết, còn nói em không lấy sao?”

Bảo Vy vừa bước từ trên cầu thang xuống, vội vàng chạy đến chắn giữa Long và Đình.

“Long...anh đừng như thế...anh làm Đình sợ đấy, có thể cô bé không biết thật...”

“Em tránh ra!” – Long quát.

Vy bị Long đẩy sang một bên, cô sững người khi thấy đôi mắt anh hằn lên những tia máu đỏ, ánh mắt mà anh dùng để nhìn cô vào lần cô đã tự tiện xâm nhập và đánh thức ký ức giữa anh và Lam Đình. Cái cảm giác hiện hữu trong Đình bây giờ, chắc cũng rất hoảng sợ giống cô khi ấy. Việc để ánh mắt mình tiếp nhận hình ảnh của người mình yêu thương nổi giận như muốn ăn tươi nuốt sống mình, thực sự là điều không hề dễ dàng. Nước mắt đã nhanh chóng xuất hiện nơi khóe mắt Đình để làm nhòa đi cái hình ảnh nó không muốn tiếp nhận vào trái tim.

“Cậu chủ, cô Đình, chuyện gì vậy???” – Cô Di từ trong bếp chạy ra, nhìn thấy mọi chuyện trước mắt thì gương mặt vội tái đi.

“Hoàng Lam Đình, anh không muốn nói nhiều, em thôi ngay cái trò trẻ con ấy đi, trả lại anh ngay sợi dây đó!” – Long nắm lấy vai Đình siết mạnh, ánh mắt đỏ rực màu của tia máu. Nhật Long khi nổi giận lên cực kỳ đáng sợ, chính Vy cũng đã từng trải qua, và nước mắt trong thời khắc đó cũng giống như Đình, không thể không rơi.

“Em không biết thật mà...” – Đình òa khóc, cô bé rất hoảng sợ.

Vy vội gỡ tay Long đang siết lấy Đình ra “Long, anh đừng như vậy mà...”

Nhưng Vy không hề biết, chính những giọt nước mắt vương trên mi cô còn chưa kịp khô lại là điều Long muốn giết chết Lam Đình ngay tức khắc. Đương nhiên là khi còn đang trong cơn nóng giận.

“Cậu chủ!” – Cô Di hoảng sợ chạy đến giữ tay Nhật Long – “Xin cậu chủ bớt giận, có gì từ từ nói...”

“Long, em không có lấy sợi dây...” – Lam Đình vẫn lắc đầu oan ức, nước mắt chảy dài.

Long thở mạnh, anh buông vai Đình ra, đưa tay lên ôm trán, cố điều hòa cho cái hơi thở gấp gáp. Một số người giúp việc đã đứng sau lưng anh từ bao giờ, mặt mày ai nấy đều tái mét. Long khi tức giận thì không phải là họ chưa thấy, nhưng tức giận với Lam Đình thì quả là chưa thấy thật.

“Long, em không có lấy sợi dây của chị Bảo Vy đâu...em thề đấy...em sẵn sàng chết ở đây ngay tức khắc. Anh có thể tin em chứ?” – Đình đưa tay chùi nước mắt, cô Di khẽ tiến lên nắm lấy tay Đình. Người lớn tuổi vốn dĩ rất nhạy cảm với những câu thề độc do người trẻ thốt ra một cách vô tội vạ.

Đình quay sang nhìn Vy, đôi mắt to sau làn nước mắt oan ức như trợn lên kiên quyết.

“Chị Vy, sợi dây của chị, em không hề đụng đến...chị làm ơn đi mà...em không có lấy, chị đừng vu oan cho em...có được không?”

“Đình, chị không...” – Vy hoảng, vội phân trần.

Cô Di một tay vén tóc Đình, một tay nắm lấy vai cô bé. Bà lãnh đạm nói, ngữ điệu như đang khiển trách.

“Bảo Vy, có chuyện gì thì có thể từ từ nói không? Cô Đình trước giờ không bao giờ lấy cấp của ai thứ gì cả, cô và cậu chủ làm ơn hãy bình tĩnh suy xét...”

“Cô Di, cô không biết thì đừng tham gia” – Long lừ mắt, đôi mắt vẫn chưa biến mất những tia máu – “Sợi dây ấy ở đâu, chỉ có mình tôi và Đình biết, giờ sợi dây ấy mất, cô bảo tôi phải suy xét ư? Còn gì mà suy xét chứ?”

“Long...em không...”

“Em im đi!”

Long quát, anh nhìn sang Bảo Vy đang hướng ánh mắt xót xa về phía Lam Đình, giọng nói sắc bén.

“Vy, em yên tâm, sợi dây ấy anh sẽ tìm lại cho em. Trong căn nhà này không thể tồn tại kẻ ăn cắp, có gan tự làm tự chịu, ai lấy cắp sợi dây ấy mà còn quanh co chối tội, anh sẽ không để yên!”

“Long...!”

Vy chưa kịp nói hết câu, Long đã quay người bước lên cầu thang.

Ai không hiểu chuyện cũng biết rằng câu nói đó là ám chỉ Lam Đình.

Mà trong căn nhà này, những người giúp việc đang đứng khép nép ở kia, có ai là không hiểu chuyện chứ?

Căn nhà bỗng rơi vào trạng thái trầm mặc, đến thờ cũng không ai dám thở mạnh, Lam Đình dựa vào vai cô Di khóc nức oan ức, những người giúp việc nhìn nhau ái ngại. Còn Vy, một mình cô lơ lửng giữa phòng khách. Tiếng nấc của Đình cứ như cào xé lòng cô.

Vy...mày đã làm cái quái gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

“Khanh, để tôi giúp cô!”

“Thôi không cần, cô tránh ra đi”

“Mai, An, để tôi bê giúp chậu nước cho nhé!”

“Khỏi, cô đứng lui ra đi không ướt người bây giờ”

“Hương, để chị giúp em...”

“Thôi không cần ạ, em tự làm được.”

Rốt cuộc thì giữa căn bếp rộng rãi đông người, Vy vẫn như người thừa, cô đứng lặng lẽ một mình. Nếu như trước đây họ hành hạ cô bằng cách bắt cô làm việc, thì giờ lại không cho cô mó tay vào việc gì, giúp đỡ người khác cũng không. Cũng phải, cô là người khiến Nhật Long quát mắng cả Lam Đình, thì việc họ không dám dây dưa đến cũng là chuyện không lạ. Có điều...Vy cảm thấy thực sự chán nản.

Tiểu Yên bung một xô nước đi ngang qua, ánh mắt rơi trên người Vy đang đứng nép sát vào cửa cho người khác qua lại. Nhỏ nguyệt cô một cái không dài không ngắn, giờ xô nước lên cao.

Vy giật mình vì nước lạnh, mắt đăm đăm nhìn Yên, ánh mắt không cảm xúc như người mất hết tri giác.

Yên thần nhiên “Lần sau đứng gọn vào, đang định đổ nước đi thì có người gánh hộ”

Cuối cùng thì cũng chỉ còn lại mình Yên là còn gây sự với Vy, chỉ còn mình Yên là cho Vy biết mùi nước bẩn, và cũng chỉ còn mình Yên là cho cô cảm giác thoải mái như thế này.

Thiều Bảo Vy, cô ấy đang cần một xô nước để tỉnh lại, và dầu đó có là xô nước sạch hay bẩn cũng không quan trọng.

Nước nhỏ tóc tóc xuống sàn nhà, quanh chân Vy, nước nhỏ từ trán xuống cằm, Vy không buồn gạt đi. Nước nhỏ vào làm cay xè đôi mắt, Vy không buồn lau. Cô cứ đứng mãi như thế giữa căn bếp có không ít người, nhưng đối với cô lại như chỉ một mình.

Hình như vừa có thứ gì rơi xuống sàn nhà, cô không buồn cúi xuống nhìn, đôi mắt vẫn thần nhiên đến đờ đẫn.

“Ồ...cái này là...!!!”

Tiếng Tiểu Hương thảng thốt không làm Vy giật mình, con bé với gương mặt kinh ngạc cúi xuống nhặt cái vật vừa rơi xuống đất lên. Hình như là dưới chân Vy thì phải.

“Mọi người ơi...!” – Hương hoảng hốt gọi, tay cầm lưng lửng một thứ, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Vy ngay lập tức.

Vy nhìn xuống thứ Hương đang cầm.

Tim đập mạnh...

Mắt mở to...

Tay run...

Miệng mấp máy như muốn nói điều gì đó...

Còn gì ngạc nhiên nữa không? Sợi dây đó, sợi dây sinh mạng của Vy, nó đang NẪM TRONG TAY HƯƠNG.

Ngạc nhiên hơn nữa, nó rơi ra từ người của cô?

Chuyện ngược đời gì thế này?

Quái quỷ gì thế này?

“Cậu chủ, rõ là cô Đình bị oan, chính mắt chúng tôi thấy sợi dây này rơi ra từ người Vy, cô ta đã đổ oan cho cô Đình...”

Long ngồi trầm ngâm trên ghế, im lặng như tượng, tiếng nói của Tiểu Hương như không lọt vào tai anh. ánh mắt ngưng đọng trên sợi dây lấp lánh nằm yên lặng trên bàn.

Bảo Vy đứng lặng lẽ, hàng mi đen rậm phủ xuống che đi đôi mắt phức tạp cảm xúc. Đôi bàn tay buông thõng, nhịp thở đều đều, đầu óc rỗng không. Bây giờ cô chẳng muốn nghĩ gì, cũng chẳng muốn quan tâm gì nữa. cô để mặc cho anh muốn nghĩ và phán xét cô ra sao cũng được.

“Cậu chủ, chẳng phải cô Đình đã bị oan sao?”

“Cậu chủ, cậu làm thế...”

“Cậu chủ...”

Trước sự im lặng của Long, đám người làm bắt đầu nhao nhao lên, tất cả đều chỉ mong Nhật Long sẽ nói gì đó để trừng phạt Bảo Vy, ít nhất thì cũng phải giống như Lam Đình.

“Tôi mệt” – Long đứng dậy – “Mọi người nghỉ hết đi”

“Cậu chủ...” – Yên, Hương và một số người nữa không đồng tình, ai nấy nhón nháo như ong vỡ tổ khi Long đang định bước đến cầu thang.

“Mấy người ít lời đi một chút.”

Long nhìn đám người giúp việc bằng ánh mắt chán nản, bước qua họ và trở về phòng. Mấy người giúp việc đưa nhau ánh mắt kinh ngạc đến phần nộ, thái độ thiên vị của Nhật Long được thể hiện không còn có thể rõ nét hơn. Vy vẫn đứng đó, nhịp tim, biểu cảm vẫn không có gì thay đổi. cô biết Nhật Long cũng giống như cô, đang rất mệt mỏi, và đề tức giận thì cũng không còn đủ sức.

Điện thoại rung. Là Nhật Long.

“Lên phòng anh”

Tim Bảo Vy bắt đầu đập mạnh, và bất an.

.....

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Tiếng “kẹt...ttt” của cánh cửa gỗ cộng thêm tấm lưng lặng lẽ của Nhật Long vừa xuất hiện trước mắt Vy khi cánh cửa vừa mở, bỗng dâng lên cho cô một cảm giác ngột ngạt và khó thở.

“Chuyện gì thế?” – Cô hỏi.

Long xoay người lại, ánh mắt mệt mỏi mờ đục nhìn cô “Anh không mắng em”

Vy nhìn anh, cảm giác cay xè lại xộc lên tận sống mũi.

“Nhưng không có nghĩa là anh không tức giận”

Vy khẽ nhắm mắt lại “Em xin lỗi”

“Em xin lỗi về điều gì?”

“...”

“Khi em chưa thấy được mình đã mắc lỗi gì, thì đừng nên xin lỗi.” – Long nhìn cô, vẻ mặt mệt mỏi vẫn không thay đổi, nhưng bây giờ nó lại được thêm một chút của sự bất cần “Làm người khác thấy, câu xin lỗi của em thật rẻ mạt”

Vy ngược lên nhìn anh, vật thể trong lồng ngực trái của cô đang se lại tàn nhẫn. “Anh nói gì..?”

“Em không cần hiểu.” – Anh đưa tay, vuốt mái tóc hơi rối của cô ra sau, hành động của anh làm cô cảm thấy, Phùng Nhật Long trước mắt cô, vừa xa lạ vừa gần gũi, vừa nhạt nhòa lại vừa rõ nét – “Sợi dây chuyền ấy tìm thấy rồi, em có thể đi, mai không cần đến đây nữa”

“Nhật Long...? Anh...ngay cả anh cũng không tin em?”

Vy kinh ngạc.

Rồi. Giờ thì hoàn cảnh thật là tốt đẹp biết bao.

Cô cứ nghĩ Nhật Long dù thế nào cũng sẽ tin cô, vì anh hiểu cô. Và anh yêu cô vì chính cái mà anh đã hiểu.

Thế là cô đã nhầm à? Anh không hề tin cô? Không hề tin con người anh yêu?

Thật là nực cười, mọi thứ cứ như đang trêu đùa cô ấy nhỉ. cả tình cảm, cả niềm tin, niềm hy vọng, niềm hạnh phúc cứ như gió, chạy đến rồi chạy đi. Phũ phàng như chính cái bản chất.

Tại sao nước mắt cô cứ phải rơi ra mới chịu an phận? tại sao nó không ngoan ngoãn dừng rơi, để cô có thể giữ cái hình ảnh mạnh mẽ trước mắt anh chứ.

“Em nghĩ anh tin gì?” – Long hơi nhướn mày – “Lúc đưa em đến đây, anh có nói là sẽ trả lại sợi dây cho em khi anh đã hài lòng đúng không?” – Khóc môi Long hơi nhếch lên. Anh cười, nụ cười buồn và chua xót.

“Giờ thì anh hài lòng rồi. Trả em”

Yêu... là chết ở trong lòng một ít...

Hài lòng sao? thời gian cô ở bên anh, anh cũng hài lòng sao? Từ “hài lòng”, cô phải hiểu theo nghĩa nào đây?

“Xin lỗi vì đã giữ sợi dây này quá lâu.”

__Nếu anh trả em sớm hơn, liệu chúng ta có đi xa đến thế này? Có đau khổ đến thế này?__

Yêu... là chết ở trong lòng một ít...

“Nhật Long”

“Anh có yêu em chứ?” – Với đôi mắt nhạt nhòa vì nước mắt cay, Vy hỏi anh.

“Có”

“Sẽ nhớ đến em chứ?”

“Ừ”

“Nhớ nhé?”

Một nụ cười buồn, nở ra giữa những giọt nước mắt...

“Ừ”

“Em đi đây”

Vy từ từ quay người, bước ra khỏi căn phòng. Cho dù có chết đi ngay lúc này, thì mãi mãi, hình ảnh Bảo Vy quay lưng đi, âm thầm sánh bước cùng những giọt nước mắt, sẽ in trong tim Nhật Long, sẽ dẫn dắt và làm trái tim anh đau đớn biết nhường nào.

Cô có biết rằng ở bên trong, có một người cũng đang khóc? Lệ nhòa đi đôi mắt đen sẫm ngang tàng và nóng nảy, mang tình yêu trôi đi theo những giọt nước mắt.

Cánh cổng sắt đen mở ra, gió thu se se lạnh phả vào mặt, cuốn bay đi những giọt nước mắt. Vy lắng nghe và cảm nhận một thứ gì đó trong tim mình, đang vỡ tan ra, phũ phàng và tàn nhẫn.

Vỡ rồi sẽ chẳng thể gắn lại...

Và cô giương mắt lên nhìn tình yêu ấy vỡ đi.

Quay mặt lại nhìn vào căn nhà lần cuối, trước khi tầm nhìn bị che khuất bởi cánh cổng đang nặng nề đóng lại.

__Biến thái! Anh là đồ biến thái!!__

__Tôi mà ngủ thì sao có thể bảo vệ mình trước con cáo háo sắc như cô chứ?__

__Bảo Vy, cô có nghĩ rằng tôi nên kiếm tìm một niềm hạnh phúc mới, một niềm hạnh phúc không mang tên Lam Đình?__

___Thiều Bảo Vy...anh yêu em___

Nhật Long từ trên cửa sổ nhìn xuống, trái tim bỗng đau thắt lại. Anh hét lên, bằng tất cả sức lực mà hiện tại trong người còn sót lại.

“Thiều Bảo Vy...anh yêu em”

Vy giật mình ngược lên, nước mắt vẫn chưa khô.

Một khắc, rất nhanh, Long nhìn thấy khóe môi Vy hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười...ngay trước khi cánh cửa đóng lại.

Nước mắt rơi...

Bảo Vy, tạm biệt em!

Hai cánh cửa đã gắn vào nhau, như ngăn đôi thế giới của hai con người. Một người trong, một người ngoài. Trái tim chia xa. Tình yêu đứt lìa.

Yêu...là chết ở trong lòng một ít

Thi nhân xưa cũng phải thốt lên lời...

Mưa...

Từng hạt mưa buốt lạnh trút xuống nhân gian như nước mắt của thiên sứ.

Giữa màn mưa trắng xóa, một cô gái chậm rãi bước đi, cứ như những giọt nước đang quất vào mặt và người mình chẳng là gì. Vì cái đau trong tim đã lấp đi cả cảm giác bên ngoài.

Nước không ngừng rơi...nhưng đó là nước mưa hay nước mắt??

Có ai hiểu?

Có ai hay?

Bảo Vy vẫn đi trên đường, tay nắm chặt hai sợi dây chuyền. Một là của cô, một là...

___Trong lúc tôi giữ sợi kia làm con tin, cô hãy lấy sợi này mà bầu bạn!___

Mưa xối ướt đầm mặt con gấu, tưởng chừng như nó cũng đang khóc...

Vì một điều gì đó.

Nước mưa trong suốt xối mạnh xuống tấm thân mỏng manh, như hàng ngàn lưỡi dao xuyên mạnh vào tim, lạnh buốt đến từng thớ thịt.

Ông trời ạ, cơn mưa này, thật đáng để con cảm ơn ông.

Bảo Vy đi liêu xiêu, từng hạt mưa nặng trĩu như muốn quất đổ cô gái nhỏ bé, nhưng bù lại thì chẳng có ai biết những giọt mưa mặn chát trên mặt cô rốt cuộc là nước mưa hay nước mắt.

Nước mưa rơi vào mắt cô, cay xè.

Nước mắt chảy ra từ mắt, cũng cay. Suy cho cùng thì cũng như nhau.

Da mặt Vy trắng bệch, môi run run. Cô dừng chân nơi cột đèn đỏ và phóng tầm mắt ra xung quanh.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Băng Hạ nhủ mày nhìn vào màn hình điện thoại. Lại thế nữa rồi, Vy là người rất biết cách lo cho bản thân, nhưng lại luôn làm Hạ cảm thấy lo lắng. Đã 11 rưỡi tối, và với cái màn mưa mỗi lúc một to ngoài kia, thật khó để Hạ không sốt ruột.

Cô đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, từng hạt mưa trượt dài ở phía bên ngoài tấm kính, chúng muốn vào trong, nhưng không thể. Cô với tay kéo tấm rèm vào, ngồi phịch xuống ghế sofa, uống một ngụm nước.

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Cô ném chiếc điện thoại xuống ghế, bên cạnh Sô cô la, con mèo giật mình ngẩng lên nhìn cô, đôi mắt màu nâu vàng phảng phất lo lắng.

Những chiếc ô lướt thật nhanh trên con đường trắng xóa nước.

Một mình cô đứng ở đây, lẻ loi và cô độc, lạnh lẽo và buồn tẻ.

Từ đằng sau Bảo Vy, có một đôi trai gái khoác tay nhau chạy thật nhanh qua đường. chàng trai thì dùng vạt áo che mưa cho cô gái, còn cô gái thì nép vào lòng người yêu như con cún nhỏ, ngược đôi mắt long lanh hạnh phúc nhìn chàng trai. Mái tóc cô gái đã bị ướt nhẹp, cả chiếc áo mặc trên người cũng bị mưa xối, nhưng nụ cười trên môi họ quả thực rất hạnh phúc.

Vy ngăn người nhìn họ.

Sợi dây chuyền rơi từ tay Vy xuống đất. con gấu bông nhỏ đắm nước nằm lẫn lóc.

“A, xin lỗi chị, em không cố ý!”

Chàng trai vội vàng xin lỗi Bảo Vy, cô đỡ đầu nhìn họ rồi mỉm cười, nụ cười nhạt nhòa theo màn mưa.

“Không sao ạ”

Chàng trai và cô gái đứng nhìn Vy cúi xuống nhặt sợi dây, ánh mắt ái ngại. họ nhìn nhau rồi cùng nhìn Bảo Vy, cô nhặt sợi dây lên, dùng ánh mắt ăm ắp nhìn nó. Con gấu bông như mỉm cười theo một cách ngây ngô.

Một chiếc xe ô tô trò tới, ánh đèn pha sáng rực chiếu vào mặt Vy. Cô giật mình ngẩng lên, phát hiện mình này giờ đang đứng giữa đường.

Khuôn mặt đôi trai gái phía sau chột biến sắc.

“Chị gì ơi...!”

Ánh đèn vàng vọt sáng rực cùng tiếng còi xe giục giã như chìm lấp trong tiếng mưa xối xả.

Cô vẫn đứng ngây ra đó, bên tai cô, tiếng mưa, tiếng còi xe, tiếng hét của đôi trai gái và cả những tiếng kêu của người đi đường, tất cả như hòa lẫn vào với nhau.

Một tia chớp rạch ngang bầu trời đầy đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Băng Hạ giật mình bật dậy, cô nhìn ra ngoài trời đặc sệt một màu đen, tiếng sét như xé bầu trời và xé cả lòng người.

Cô nhặt lấy chiếc điện thoại, lướt bàn phím thật nhanh. Ngón tay run run mất kiên nhẫn.

“Alô? Sao gọi anh muộn thế này?”

“Hạo Thiên, cho em số Nhật Long!”

“Em cần làm gì?”

“Cho em, nhanh lên!”

“Ừ, cúp máy đi để anh gửi cho.”

Tiếng nói vừa dứt, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng “tút, tut” gấp gáp. Thiên cúp máy, mở danh bạ đến tên Long.

Băng Hạ nắm chặt chiếc điện thoại như muốn bóp vụn nó ra, chuông tin nhắn vừa đến, cô đã mở ngay ra và gọi luôn vào số điện thoại Thiên vừa gửi đến, thậm chí còn không buồn nhìn số.

Nhật Long đang nằm trên giường, chẳng rõ là còn thức hay đã ngủ, chiếc điện thoại nằm bên cạnh anh bỗng rung liên hồi. Như phản xạ của người đang chờ điện, anh bật dậy và nhìn vào màn hình.

Chỉ một khắc thôi, anh đã mong màn hình hiện tên người gọi là “Dưa chuột”.

Nếu cô gọi cho anh, nói rằng cô đang buồn.

Nếu cô gọi cho anh, nói rằng cô đang khóc.

Nếu cô gọi cho anh, nói rằng cô đang ở một nơi nào đó.

Thì anh sẽ bắt chấp tất cả, bắt chấp cả Lam Đình, để lao đến nơi cô đang ở, và ôm lấy cô, xin lỗi vì đã đuổi cô đi.

Nhưng cũng chỉ là “nếu”. Chữ “nếu” vốn tàn nhẫn và phũ phàng mà.

Nhìn màn hình hiển thị số lạ, Long cười khẩy, ném chiếc điện thoại xuống đất. tiếng chuông tắt phụt, màn hình tối đen.

Băng cau mày, gọi lại lần nữa. lần này thì đầu dây bên kia lại vang lên giọng đều đều của cô gái tổng đài mà Hạ đã nghe đến thuộc lòng.

Cô đứng bật dậy, vơ lấy chiếc dù, mở cửa ra ngoài và lao vào màn mưa giăng kín không gian.

Chàng trai lao đến, đẩy Bảo Vy ra khỏi quỹ đạo đi của chiếc xe. Cô ngã xuống đất, nước mưa bắn lên mặt, sợi dây chuyền nắm chặt trong tay nay đã rơi lả lóc xuống đất. cô còn chưa kịp nhặt lại sợi dây, chiếc xe đã được thể lao vụt qua, trước khi bác tài phun mấy câu chửi rủa con người chán sống.

“Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Khoảng khắc bánh xe cán qua sợi dây chuyền, Bảo Vy cảm thấy như chính trái tim mình đã bị ngọn dao đâm qua, cũng tàn nhẫn như vậy.

Chiếc xe lao đi trong màn mưa lạnh giá, để lại sợi dây chuyền nằm bơ vơ trên đường, con gấu đã bị tách khỏi sợi dây, nằm một góc thảm thương. Ướt nhẹp.

“Chị gì ơi, chị có sao không?”

Chàng trai bên cạnh ân cần hỏi, khuôn mặt vẫn chưa thôi hoảng sợ. Bảo Vy ngồi đó im phăng phắc, ánh mắt đau đớn. cảm nhận cả những giọt máu từ trái tim mình rò ra, thật là một cảm giác không hề thích thú.

“Vỡ rồi...”

“Nát rồi...”

Yêu là chết ở trong lòng một ít...

Băng Hạ đi trên đường, tay cầm ô, tay cầm điện thoại, ánh mắt đảo dác phóng ra ngoài màn mưa tìm một bóng dáng quen thuộc. cô biết là thật khó để tìm Bảo Vy giữa chốn này. Nhưng cô thả tìm kiếm trong vô vọng, còn hơn là ngồi một chỗ đợi chờ.

Nơi cột đèn trước mặt có một đám đông tụ tập mặc cho mưa vậy xung quanh. Liếc qua họ bằng ánh mắt không thiện cảm, cô lao nhanh qua để sang đường.

“Xin lỗi!”

Một người nào đó vừa đụng phải Băng Hạ liền xin lỗi, cô khoát tay rồi đi nhanh qua.

Trong khoảnh khắc ánh mắt lướt qua đám đông ồn ào bắt gặp mưa gió. Cô nhìn thấy cô bạn thân.

Bảo Vy ngồi sụp xuống đất. quần áo nhàu nhĩ. Khuôn mặt vô hồn như kẻ thiếu năng mất đi tri giác.

Băng Hạ rẽ đám đông bước tới. bộ dạng của Bảo Vy thật khiến cô muốn cho Vy một cái tát.

Nhận thấy có người đứng bên cạnh, Vy ngẩng lên, đôi mắt trống rỗng, Hạ bỗng cảm thấy tim mình se lại.

“Cậu đang làm gì ở đây?” – Hạ hỏi, lạnh lùng.

“...Nát rồi...” – Vy nhìn đăm đăm vào sợi dây chuyền vụn vỡ, nước mắt như cạn khô không tuôn ra nổi.

“Sợi dây đó?” – Hạ nhìn Vy, ánh mắt nổi lên những đợt sóng bi thương cùng phần nộ - “Vì sợi dây đó mà cậu ngồi đây? Thảm hại thế này? Cậu có biết tớ rất lo lắng cho cậu?”

Vy không đáp.

“Đi về thôi!” – Hạ cúi xuống, kéo Bảo Vy. Cô không nhúc nhích.

“Anh ấy đuổi tớ đi rồi...anh ấy không tin tớ...” – Vy nói như lầm nhảm một mình. Hạ khựng lại.

“Vy...?”

“Tớ như con búp bê bị vứt đi. Tớ bị oan mà.”

“...”

“Anh ấy không tin tớ...nát rồi...nó nát rồi...”

__Em sẽ ở đây mãi...cho đến khi anh không cần và đuổi em đi__

Giờ thì anh ấy đã đuổi mày rồi đấy. Thiều Bảo Vy, mày có thấy mày khờ dại? có thấy mày ngu ngốc? nếu ngày từ khi lấy được sợi dây, mày bỏ đi thì sẽ không phải như thế này.

Hạ vòng tay ôm lấy Vy. Đôi mắt lạnh lùng đó, ngay cả khi tràn ngập yêu thương cũng không thể rơi nước mắt.

“Tớ bị vứt đi rồi...” – Vy chột òa khóc

Con đường từ lúc nào đã vắng bóng người, chỉ còn lại Vy và Hạ. chiếc ô để bên cạnh cô quạnh nằm đó cùng những hạt mưa. Mưa vẫn nặng hạt và giăng kín không gian. Thiên sứ vẫn khóc.

“Meo...”

Tiểu Bảo ngược ánh mắt lo âu nhìn lên, Băng Hạ nhú mày kê ngón tay trở lên môi, nói khẽ.

“Trật tự!”

Con mèo hiểu ý liền quay người, đôi mắt màu xanh mát dịu của nó trườn lên thân ảnh Bảo Vy đang nằm ngửa trên giường lần cuối rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Ánh mắt Hạ u buồn nhìn Bảo Vy, những vệt nước mắt loang lổ trên mặt trông đến là xót lòng. Cô khẽ liếc nhìn lọ thuốc ngủ đặt trên bàn, thứ thuốc này vốn không tốt đẹp gì, nhưng trong hoàn cảnh này cô chỉ nghĩ đến mỗi nó là có khả năng trấn an Vy. Sáng mai thức dậy chắc chắn Vy sẽ thất thần như người mất hồn, nhưng so với việc hoảng loạn và khóc đến cạn cả nước mắt thì vẫn tốt hơn nhiều.

Hạ nhú mày nhìn thấy một thứ lấp lánh trong lòng bàn tay khép chặt của Vy. Cô mở bàn tay Vy ra. Là một sợi dây chuyền. Chính là sợi dây chuyền mẹ Vy để lại, là sợi dây sinh mạng của cô ấy, và cũng là điều kiện bắt Vy đến làm việc cho Nhật Long. Giờ nó được hoàn trả lại khổ chủ, hoặc là Vy đã lấy trộm được, hoặc là Nhật Long đã hài lòng và trả lại.

__Anh ấy đuổi tớ đi rồi...anh ấy không tin tớ!__

Đuổi?

Theo như Hạ được biết, thì với cái hoàn cảnh mà Vy đang mắc phải thì không thể dùng từ “đuổi” được. thậm chí, nếu có bị Nhật Long đuổi đi, biểu cảm trên mặt Vy nên là vui mới phải.

__Tớ như con búp bê bị vứt đi. Tớ bị oan mà__

Bàn tay nắm chặt sợi dây chuyền, ánh mắt Hạ trở nên sắc lạnh. những giọt nước mắt của Vy, không phải là có thể phung phí như thế nào cũng được. để Bảo Vy của cô đắm chìm giữa trời thu lạnh cùng gương mặt chan hòa nước mắt, cô không thể để yên. Cho dù có bất cứ lý do gì đi chăng nữa, thì Bảo Vy ngày thơ trong sáng của cô cũng không đáng bị đối xử vô tình như vậy.

Băng Hạ đưa tay vuốt sợi tóc mai vương trên mặt Vy, ánh mắt u ám.

“Ngủ ngon”

Cánh cửa khép nhẹ, bóng tối trườn lên căn phòng, yên tĩnh và cô tịch. hơi thở nhẹ nhàng, một giọt nước buông bình lên qua hàng mi, thấm xuống gối.

.....

Cánh cửa phòng học 11 Sao vàng bị đẩy ra.

Tất cả mọi người, ngoại trừ Hạ Thiên, đều hướng mắt về phía cửa.

Băng Hạ về mặt bình thản đứng trước cửa lớp, ánh mắt thờ ơ như chẳng có chuyện gì quá quan trọng để khiến cô cất công lên đây.

“Cô ta đến tìm Thiều gia sao?”

Đám học viên nhà giàu trong lớp xì xầm với nhau. Băng Hạ không để ý đến nó, cô chậm rãi tiến đến chiếc bàn mà Hạ Thiên đang ngồi. đưa ánh mắt rơi trên người anh, cô nói nhẹ.

“Ra ngoài với em.”

Thiên đứng dậy, nhìn cô. Bờ môi anh không cười, nhưng ánh mắt ấm áp vô cùng.

Hạ lạnh tanh nhìn anh. sau khi Thiên bước ra khỏi chỗ ngồi và nắm lấy tay cô toan bước ra khỏi lớp, Hạ quay lại nhìn Nhật Long ở phía sau.

“Cả anh nữa.”

Long ngược lên, đôi mắt đen sẫm mờ đục mất đi vẻ tỉnh anh thường ngày, bên dưới đôi mắt có một vầng thâm quầng tiều tụy khiến Hạ có chút ngạc nhiên.

Thiên nhìn cô rồi lại nhìn Long, Băng Hạ luôn khiến anh phải thắc mắc.

.....

“Có chuyện gì thế?” – Hạo Thiên là người lên tiếng trước khi cả 3 đã ở trên sân thượng. Băng Hạ xoáy vào Nhật Long ánh nhìn nửa phần nộ nửa u uất, còn Nhật Long thì cứ nhìn mãi vào cái khoảng không với ánh mắt vô hồn trống rỗng.

Hai người thân thiết và khiến anh tin tưởng lại có vẻ bí ẩn như vậy, với anh mà nói thật là một điều khó chịu.

“Có chuyện...?” – Hạo Thiên còn chưa kịp dứt câu hỏi được lặp lại lần hai, Băng Hạ mím môi tiến đến gần Nhật Long, bước đi mạnh mẽ và dứt khoát, thể hiện sự tức giận đang âm ỉ cuộn sóng.

Sân thượng lộng gió.

Bầu trời xanh ngắt một màu, cao vời vợi.

Khuôn mặt Nhật Long bị đánh lệch sang một bên.

“Băng Hạ, em...” – Hạo Thiên kinh ngạc gần như không tin nổi. anh nhìn má trái của Long hằn lên vết tát đỏ ửng, trong lòng có chút không vui.

“Anh xem lại bản thân mình đi!” – Băng Hạ vẫn nhìn xoáy vào Nhật Long, cơn tức giận trong lòng đã khiến hình ảnh Hạo Thiên trong mắt cô như không còn tồn tại. “Rốt cuộc đêm hôm qua anh đã làm gì Bảo Vy? Anh có biết cô ấy đã phải dầm mưa về? có biết hôm nay cô ấy mê man đến không đi học được? có biết cô ấy đã khóc bao nhiêu nước mắt vì anh?”

“Băng Hạ!” – Thiên chau mày – “Em nói gì thế?”

“Nhật Long, sợi dây chuyền của Bảo Vy, anh giữ mà không trả lại, tôi đã không nói gì. Giờ anh hành hạ cô ấy như thế, anh xem tôi còn có thể dễ yên không?”

Long dùng mu bàn tay quệt vết máu trên môi. Băng Hạ rất ít khi vì tức giận quá mà ra tay đánh ai. Nhưng một khi cô đã nổi giận, thì vết máu trên môi Long quả thực vẫn còn nhẹ.

Cũng tốt. Phùng Nhật Long đang cần một ai đó ra tay đánh cho mình tỉnh lại.

“Tôi xin lỗi.” – Anh khẽ khàng nhắm mắt. vết xốt trên khóe môi sao có thể sánh được bằng nỗi đau đang giằng xé tim can anh lúc này. Một lời xin lỗi nào có thể sửa chữa hết lỗi lầm anh đã gây ra. Ngược lại, nó còn khiến tim anh càng đau thêm ấy chứ.

Băng Hạ nhắm mắt, cơn thịnh nộ trong người cũng vì thế mà nén xuống được một chút. Cô nhìn anh, đôi mắt như chỉ thấy được những hạt tuyết giá lạnh đêm đông.

Hạ quay người bước ra khỏi sân thượng. gió thu ngày một lạnh dần, chuẩn bị nhường bước cho nàng tiên mùa đông hạ cánh xuống trần gian. Cánh cửa đóng lại, không mạnh cũng không nhẹ. ánh mắt Nhật Long vẫn vô hồn.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì?” – Hạo Thiên khuôn mặt tối sầm mất một nửa, anh hỏi Nhật Long.

Long im lặng. anh ngược lên nhìn Thiên. “Thiếu gia, tôi không sao. làm hỏng mất giờ nghỉ của anh rồi”

REENG...REENG...

.....

“Vy! Cậu sao rồi? khỏe chưa?”

Bảo Vy khuôn mặt xanh ngắt nhìn Băng Hạ vừa từ cửa bước vào, đôi môi trắng bệch khô khốc vẽ nên nụ cười gượng gạo.

“Tớ khỏe hơn rồi. học vui không?”

“Đừng nói mất lời sáo rỗng ấy” – Hạ chau mày, ném chiếc cặp sách xuống ghế - “Đi, tớ đưa cậu đi khám”

“Tớ không sao mà” – Vy nói, bỗng cô cau mày, gấp người xuống ho sù sụ. một tay giữ cốc nước đang được rót, một tay đè lên ngực, tiếng ho gấp gáp vẫn vang lên. Cốc nước chòng chành chuẩn bị đổ liền được Băng Hạ giữ lại, cô đỡ lấy Vy, đưa cô bé vào giường.

Đặt Vy nằm xuống gối, Hạ mặt lạnh băng, “Cái tên làm cậu ra thế này, bị một tát là còn ít.”

“Hả?” – Vy mở tròn đôi mắt một mỏi – “Cậu nói cái gì?”

“Không có gì.” – Hạ bước về phía tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo khoác và vài thứ đồ linh tinh.

“Cậu nói... cậu đánh ai?” – Vy không ngoan ngoãn nằm im trên giường, cô nhào người dậy, gương mặt lo âu hỏi Hạ dồn dập. lập tức cô hống bật lên con ho sù sụ.

Hạ ném chiếc áo về phía Vy, chiếc áo ấm áp trùm lên đầu Vy, tiếng ho cũng dần dần tắt. cô cau mày.

“Thôi lo chuyện linh tinh đi, dậy mặc áo, tớ đưa cậu đến bệnh viện”

“Tớ không sao!” – Vy bỏ chiếc áo ra, giọng nói cố làm ra vẻ kiên quyết.

“Tớ không thích nói một điều những hai lần. nhanh!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Cánh cổng học viện Thánh Huy mở ra, hai bóng đèn nhỏ bé đều nhau ra ngoài.

Vy kéo chiếc áo lên trùm gần kín mặt, mặc dù trời thu không đến nỗi quá lạnh, nhưng với một người đang ốm như cô, từng cơn gió thu chỉ hơi se se cũng giống như những cơn gió đông cắt da cắt thịt. Băng Hạ thì thoảng liếc ánh mắt lo lắng về phía Bảo Vy, cô giơ tay lên gọi một chiếc taxi đi ngang. Chiếc xe hình như đang chờ người, nó phóng vụt qua Hạ và Vy không hề dừng lại.

“Chết tiệt!” – Hạ cau mày, cô ngó nghiêng khắp xung quanh xem có chiếc taxi nào khác hay không.

Bên đường đối diện, có một chiếc Lamborghini đen bóng đỗ im lìm. Người ngồi băng ghế sau neoh mắt nhìn hai con người bên kia đường qua tấm kính chắn màu đen mờ. đôi lông mày rậm nghiêm nghị khẽ chau lại.

“Chủ tịch, kia chính là cô gái mà theo lời đồn trong Thánh Huy, là bạn gái của Thiếu gia” – chàng trai ngồi ở ghế lái cung kính đưa cho người đàn ông mặc vest ngồi sau một tấm ảnh chân dung nhỏ.

Trịnh Hùng rời đôi mắt đang dán chặt phía bên ngoài, nhìn vào tấm ảnh. trong ảnh là một cô gái với khuôn mặt lạnh tanh, nổi bật nhất là làn da trắng ngần. mái tóc quăn nhẹ xoắn hờ hững hai bên vai, phần tóc mái đã che bớt đi đôi mắt xám lạnh.

Đôi mắt tinh anh của Trịnh Hùng lại được dịp neoh lại.

Rất giống!

Quả thực rất giống!

Đến màu mắt lạ cũng rất giống. Giống đến gần như là từ một bức tượng đúc ra.

Nếu có khác, có chăng chỉ là thần thái của ánh mắt.

Hôm nay Trịnh Hùng đã sai Lemon chuẩn bị xe để đến Thánh Huy. Ông muốn tận mắt xem mặt đứa con gái đã khiến thằng con lạnh lùng bàng quan của ông si mê, yêu thương đến quên cả Phù Dung, quên cả mối hợp tác béo bở từ tập đoàn Chim Ưng. Đáng lẽ ông sẽ đến tận nơi đưa con gái hư hỏng tham tiền ấy ở, để ném vào mặt nó một xấp tiền, và yêu cầu nó tránh xa khỏi con trai ông. Đối với ông, việc này khá là dễ dàng, vì theo suy nghĩ của ông, con bé đó sẽ bình thân cúi xuống nhặt tiền, và nhón như cười cợt, cuối cùng cũng sẽ hứa rằng sẽ rời bỏ Hạo Thiên.

Dự định của ông là thế, nhưng khi Lemon chỉ cô gái vừa bước ra khỏi cổng chính là đứa con gái ấy, thì...

Đôi mắt màu xám tro trong veo như chưa từng dính phải bụi trần, làn da trắng, khuôn mặt ấy giống hệt như khuôn mặt của một ai đó đã từng ở trong tiềm thức của ông, đã từng khiến ông đau khổ, rơi nước mắt, giống hệt khuôn mặt đã từng tàn nhẫn xé toạc trái tim ông, trái tim một Trịnh Hùng của hơn mười năm về trước.

Bàn tay giữ tấm hình buong lỏng, ông đưa tay lên day day thái dương, “Lemon, cậu nói cô gái ấy tên gì?”

“À, là Dương Băng Hạ”

Giống như một quả bom vừa nổ ngay trong não Trịnh Hùng.

___Họ Dương??? Dương Băng Hạ???___

Bên ngoài, một chiếc taxi vừa đỗ xích trước mặt Băng Hạ và Bảo Vy, hai người mừng rỡ bước lên xe.

“Về thôi!” – Trịnh Hùng nói.

“Sao ạ?” – Lemon ngạc nhiên – “Chẳng phải Chủ tịch nói sẽ trực tiếp gặp cô gái ấy...”

“Tôi nói về là về, nói nhiều quá!” – Trịnh Hùng quát, đôi mắt như thấp lên vài đốm lửa đỏ rực.

“Dạ, vâng, vâng” – Chàng trai lên Lemon hoảng hồn gạt đầu, vội vàng cho xe chuyển bánh. Phía sau, chiếc taxi chở Hạ và Vy cũng bắt đầu xuất phát theo hướng ngược lại.

Trịnh Hùng tựa khuỷu tay lên thành xe, bàn tay day day ấn đường một hồi. Bàn tay kia nắm chặt tấm ảnh Băng Hạ.

Rất giống! Không thể nhầm lẫn được!

Hôm qua sau khi đến bệnh viện, Bảo Vy và Băng Hạ đã ôm được một chồng thuốc về. vốn rất ghét uống thuốc, nhưng bản thân Bảo Vy cũng hiểu tình trạng mình đang tồi tệ đến mức nào.

Tuy nhiên, sáng nay cô vẫn xách cặp đi học, mặc cho Băng Hạ hết năn nỉ lại dọa dẫm. ở nhà, có lẽ cô còn thấy chán nản và mệt mỏi thêm trong những dòng suy nghĩ miên man.

Ra chơi.

Soi vào chiếc gương trong phòng vệ sinh, đôi mắt đỏ quạch như trái hồ đào thật khiến cho người khác hoảng sợ. cô thở hắt ra, con người khi tâm trạng tệ lương thì rất dễ nhận thấy, đến cả cái chớp mắt của Vy cũng phảng phất nỗi buồn.

Vy hít một hơi, mỉm cười rạng ngời, sau đó quay lưng bước ra ngoài.

Ôm chồng sách vừa mượn được từ thư viện lê bước chân trên hành lang dài, rộng và vắng bóng người. đáng ra cô chỉ ngồi đọc ở trên đó thôi, nhưng vì mệt và đau đầu, nên đã mượn chúng về, mặc dù không chắc với tình trạng này mình có thể tiếp tục đọc được bao nhiêu trang.

“Xin lỗi!” – Vy lơ đãng, câu xin lỗi phát ra từ miệng nhạt nhẽo vô cùng. Ngồi xuống nhặt lại mấy cuốn sách vừa đánh rơi, cô cũng không buồn đưa mắt nhìn xem người vừa bị mình đụng trúng là ai.

“Em ốm à?”

Tay Vy đang chạm vào cuốn sách đột nhiên cứng đờ.

“Sao không trả lời anh? em ốm à? Vy?”

Bàn tay vội vàng nhặt nhanh lại mấy cuốn sách. Vy ôm chồng sách vào lòng, mím môi đứng dậy, bước qua Nhật Long. Từ đầu đến cuối không liếc nhìn Long lấy một cái. Mắt cô đã rất lắm rồi, và cô không muốn cho nó phải chảy thêm nước mắt nữa. Tiếng “kìm nén” vang vọng trong đầu cô cả chục lần, nhưng sao sống mũi cứ cay cay.

“Vy!” – Nhật Long níu tay Vy lại. nhưng cô đã nhanh chóng gạt tay mình lại.

“Tránh ra!”

Nhìn bóng Vy xa dần, tiếng bước chân vang vọng mãi trên hành lang vắng lặng, tìm Nhật Long như bị xát muối. anh khẽ khép mắt lại, cánh tay buong thong mệt mỏi.

“Cô Đình, bây giờ mọi chuyện đã tốt đẹp hơn rồi, người cần đuổi cũng đã đuổi được, thật là đáng mừng”

Tiểu Yên với nụ cười giả là bắt chuyện với Lam Đình đang ngồi trên bàn ăn, vô tư đưa quả táo lên miệng gặm. Đình nhìn Yên, mỉm cười nhẹ nhàng, gạt đầu.

“Cũng phải cảm ơn âm mưu của cô”

“Nếu không có chi tiết về sợi dây chuyền của cô sao tôi có thể nghĩ ra được kẻ sách ấy” – Yên cười mỉm chi – “Suy cho cùng thì Bảo Vy cũng bị oan, nhưng cái oan ấy là đáng lắm, đúng ra ngay từ đầu cô ta không nên xuất hiện ở đây”

“Cô ghét Bảo Vy lắm sao?”

“Cũng không hẳn” – Yên chuyên tâm lau bát đĩa trên giá, đáp – “Nhưng vì tôi quý mến cô nên cư nhiên cảm thấy ghét cô ta”

“Thế những người làm ở đây thì sao?” – Đình ngưng gặm táo – “Cũng ghét cô ta như thế?”

“Hầu như” – Yên đặt nhẹ chiếc đĩa sứ lên kệ - “Có cô Di là còn ưa cô ta một chút”

“Ồ” – Đình gật gật đầu.

Đêm hôm ấy, Lam Đình đã không nhìn thấy Bảo Vy về, khi cô bé lên phòng thì Bảo Vy đã không còn ở đây nữa rồi. Nhật Long nhốt mình trong phòng, khóa trái cửa, mắt lần cô định gõ cửa phòng, nhưng sao cảm thấy vô cùng khó khăn, đôi tay như nặng trĩu, không đủ sức gõ vào cánh cửa gỗ ấy nữa. Lam Đình lại trở về phòng, cả đêm trằn trọc không ngủ được.

Thực ra... cô bé cũng không phải là người không tốt...

“Tiểu Yên...” – Đình thần thờ - “Có nên cảm thấy có lỗi với Bảo Vy?”

Yên giật mình quay lại, ngẩn người. sau đó cô ta bật cười sảng sặc, cứ như điều Lam Đình vừa nói là một thứ buồn cười nhất mà cô ta mới được nghe lần đầu.

“Cô Đình, cô đùa tôi đấy à?” – Yên nín tiếng cười, khóe môi nhếch lên nửa miệng khinh rẻ - “Sao lại phải cảm thấy có lỗi với loại như cô ta chứ? cô chỉ lấy lại thứ gì thuộc quyền sở hữu của mình thôi mà.”

“Nhưng là h-ã-m hại cô ấy, là làm cô ấy bị oan!” – Đình lí nhí.

Yên lại cười khẩy – “Có gì mà h-ã-m hại, cô ta đáng bị như thế. vậy cô muốn đứng nhìn cậu chủ thuộc về cô ta?”

“Nhưng...” – Đình chau mày, rồi lại thở hắt ra. Dù sao thì việc cũng đã làm rồi, giờ mới cảm thấy tội lỗi thì có ích gì.

Vội lại, Tiểu Yên nói cũng không sai. Cô cần giành lại những thứ gì thuộc quyền sở hữu của mình, Bảo Vy không may vì cô ta đã chọn nhầm đối tượng.

Đình cúi mặt xuống, cô đứng dậy, ném quả táo ăn dở vào thùng rác, sau đó quay người bước lên nhà. Tiểu Yên phía sau khẽ lườm Đình một cái.

Nỗi lo đang chôn chắt trong lòng Yên cũng không phải không có cơ sở. Nếu chẳng may cái lương tâm “chết tiệt” của Lam Đình dấy lên, cô ta đi thú nhận với Nhật Long thì người chịu thiệt chẳng phải là nó đó sao. “Giúp người” quả cũng không phải chuyện dễ dàng và thanh thản gì.

“Anh đoán không sai phải không?”

Cái đĩa trong tay Yên rơi xuống. Tan tành.

“Anh...Long...?” – Tiếng Đình bên ngoài phòng bếp khiến máu trong người Yên đông đặc lại, bàn tay run lẩy bẩy.

Long nhìn Lam Đình, cười.

Nhưng sau bao nhiêu chuyện xảy ra và bao nhiêu thứ anh vừa nghe được, thì đương nhiên là nụ cười ấy không thể tròn trịa và thật lòng đúng nghĩa.

Bởi vậy, trong đôi mắt hoảng loạn của Lam Đình lúc này, nụ cười dán trên môi Long quả thực rất đáng sợ.

“Anh không hề ngạc nhiên.”

“...”

Có ai đã từng trải qua cảm giác, khi hình ảnh người mình đã từng yêu thương bằng cả trái tim, nay trong mắt mình lại lem luốc và dơ bẩn, thay đổi và biến chất đến đáng ngạc nhiên?

Giờ thì anh đã hiểu cái cảm giác mà tự tay mình phải ném đi cái tình yêu đẹp đẽ trong ký ức, vì sự thật trước mắt đã làm anh không còn lý do nào để giữ lại nó. Anh cười chua chát, cái hình ảnh thiên sứ Lam Đình của ngày ấy sao mà mờ nhạt và xa vời đến thế. Sự thất vọng dâng lên trong con người anh. Tâm hồn của Hoàng Lam Đình bây giờ đã bị vấy bẩn.

“Anh Long, anh có hiểu tất cả những gì em làm là vì cái gì?”

Lam Đình 2 phút trước đã định lên tiếng phủ nhận và chống chế, nhưng giờ thì cô đã dừng dưng và đối mặt. Có gan làm thì có gan chịu, nhất là sau khi đã cảm nhận thấy, trong ánh mắt Long nhìn mình có pha lẫn sự ghê tởm.

“Đương nhiên anh hiểu” – Long cười. nụ cười không thật. – “Nhưng anh không cần”

“Anh không cần? em đã làm bao nhiêu việc vì anh như thế, và giờ thì anh nói anh không cần?” – Đình nghiêng đầu nhìn anh, cười chua chát, nước mắt không mờ mà tràn ra khỏi mi mắt.

“Nên giờ anh mới phải chấm dứt điều đó. Đình, em nghĩ anh sẽ cảm ơn những việc em đã làm? Đình, anh cảm ơn em về việc em đã không chết. cảm ơn em về việc em vẫn còn yêu anh, vẫn nhớ tới anh mà chịu khổ cực quay về bên anh.”

“Nhưng nếu biết em về đây mà trở nên thế này, thì anh thà chấp nhận mất em ngay từ ngày ấy của 3 năm trước.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Roi Mùa Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Đôi mắt Lam Đình trống rỗng, nước mắt chảy ra không thể kiềm được. Anh thà nhìn cô chết, còn hơn là quay về phá anh?

Cô thật là muốn cười. đau đớn của cô, nước mắt của cô, tình yêu của cô, vẫn chẳng thấm vào đâu so với sự đổi thay chớp nhoáng của anh.

“Nếu biết mình trở về mà thấy anh trở nên thế này, thì thà em chết đi còn hơn.”

Giọng nói uất ức, kèm theo tiếng nấc nghẹn tắc ở cổ họng. nỗi đau của cô giờ không thể so sánh với bất kì thứ gì, cảm giác đau quặn trong lồng ngực rõ nét hơn bao giờ hết, như chính mắt mình nhìn thấy bao nhiêu công sức và tình yêu vô bờ bến của mình bị chính người mình yêu xem nhẹ như tờ hồng, phôi tay là sẽ bay đi.

“Anh đã hết yêu em từ bao giờ?” – Ngược đôi mắt bị nước làm nhòe đi, Lam Đình hỏi anh.

“Từ khi trái tim anh hướng về cô ấy”.

“Anh đã đuổi cô ấy đi phải không? Anh đã biết mọi việc do em làm mà sao lại còn đuổi cô ấy?”

Long cười nhạt. – “Em nghĩ anh đuổi Vy đi là vì nghi ngờ cô ấy?”

“...”

“Là vì anh không muốn cô ấy phải chịu thêm bất kì tổn thương nào từ em nữa.”

Đình bật cười, cô ôm bụng cười ngặt nghẽo, nước mắt chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Long nhìn cô, ánh mắt lạnh tanh.

Đình như đang cố gắng phát ra tiếng cười. hồi lâu, cô ngược lên nhìn anh, miệng vẫn giữ cái nụ cười bán nguyệt chua chát.

“Chắc có lẽ em phải đi rồi. ôi cha, bao nhiêu ngày tháng ở đây, em đã học được nhiều điều...”

Đình bước qua người Long, liêu xiêu lên nhà, thỉnh thoảng vẫn cười nhạt nhẽo như đang tự cười nhạo chính mình. phải chăng vì nước mắt không đủ để diễn tả nỗi đau, nên cô phải dùng đến cái nụ cười vô hồn đó?

“À khoan...” – Đình quay người lại – “Em thắc mắc đấy, anh đã biết là em từ bao giờ vậy?”

“...Lam Đình, sợi dây chuyền của Vy, chỉ có anh và em là biết.”

“Cậu chủ, rõ là cô Đình bị oan, chính mắt chúng tôi thấy sợi dây này rơi ra từ người Vy, cô ta đã đổ oan cho cô Đình...”

“Sao Tiểu Hương có thể biết sợi dây đó là của Bảo Vy mà chắc chắn rằng cô ấy đã đổ oan cho em?”

Đình ngẩn người.

“Ồ, anh đã biết từ lúc ấy rồi sao?” – Cô đỡ đầu – “Anh tình ý thật đấy..”

“Nhưng mà...” – Đình quay lại, đôi mắt bi thương – “Nhật Long, từ đầu đến cuối, anh đã bao giờ tin những điều em nói ra? Có tin rằng một cô gái như em sẽ không bao giờ làm chuyện xấu?”

Long cười buồn – “Có, đương nhiên là anh tin, anh rất tin, tin những điều em nói ra, tin một Lam Đình trong sáng tốt bụng như em sẽ không bao giờ làm những chuyện xấu xa ấy...” – Long nhìn cô – “Anh tin em... nhưng anh tin cô ấy hơn”

Ánh nắng chiều vàng vọt rọi từ ngoài cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt Lam Đình, khiến giọt nước mắt vừa lăn xuống trở nên lấp lánh.

Cô quay lưng bước đi. Đã chẳng còn gì để hy vọng nữa rồi.

Chạm nhẹ lên khung ảnh đặt úp trên bàn, Đình cảm nó lên, ngắm nghía. Mùa đông năm ấy thật là đẹp, đẹp đến mức có thể suốt cuộc đời này, cô không thể có được mùa đông nào đẹp như thế nữa.

Cất tấm ảnh vào vali, cô mỉm cười.

____Nên giữ lại kỉ niệm để còn nhớ chứ nhỉ? ____

Bánh xe lăn chậm rãi, cô bước dần ra khỏi cửa. Muốn bước chậm để kéo dài thời gian còn được nhìn thấy căn nhà này, mỗi bước chân cứ như có gai nhọn tàn nhẫn đâm phải, giống như bước chân của nàng tiên cá sau khi đổi lấy đôi chân con người, chỉ để mỗi ngày được nhìn thấy nụ cười của người mình yêu.

Nhưng cô chẳng phải nàng tiên cá, và cái cô mang lại cho người cô yêu cũng chẳng phải nụ cười.

Lam Đình, cái mày có thể làm được cho Nhật Long, đáng lẽ phải là việc nhắm mắt và chết từ 3 năm trước.

Thật buồn cười cái cuộc đời, trải qua bao nhiêu đau đớn để trở về bên anh, cứ nghĩ rằng anh sẽ vui và hạnh phúc khi nhìn thấy cô. Giờ mới biết, cái anh vui nhất là cô đừng nên trở lại.

Bánh xe vali đập xuống bậc cầu thang vang lên tiếng khô khốc đánh gọn, vang vọng vào tâm khảm Lam Đình như một hồi chuông.

Đã đến lúc cô phải đi rồi, kỷ niệm sẽ mãi là kỉ niệm, cho dù nó có đẹp đến mấy cũng không thể mãi mãi sống trong nó.

Ngước nhìn lại căn nhà lần cuối, Lam Đình thần thờ, không biết đêm hôm ấy Bảo Vy bỏ đi có đau đớn như thế này hay không? Cô chợt bật cười, đến ông trời còn thương xót Bảo Vy, còn đồng cảm mà đổ mưa cho cô ấy. còn cô, chắc ác độc quá nên trời không dung, đất không tha.

Cánh cổng đóng lại một cách nặng nề.

Chào anh, người em yêu!

Thế là lại một người nữa, rời bỏ ngôi nhà này.

Mưa.

Căn nhà đậm mùi u ám.

Tiểu Bảo phóng từ ngoài vào, lách vội vàng qua khe cửa. cơn mưa nặng hạt đã làm ướt mát bộ lông mềm xóp của Tiểu Bảo khiến nó bết cứng lại. Chắc hẳn nó đang chơi bên ngoài thì trời bất chợt đổ mưa.

“Bảo Bảo, lại đây!”

Vy ngồi trên ghế sofa, vẫy gọi con mèo. Tiểu Bảo lắc mình rũ hết nước, sau đó nhanh nhẹn chạy đến quẩn mình trong chiếc khăn bông trên tay Bảo Vy. Vy nhẹ nhàng lau người cho Tiểu Bảo, ánh mắt trầm lắng.

Băng Hạ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, trầm ngâm nhìn Vy với con mèo. Một lát sau, cô mới nhẹ nhàng đặt xuống mặt bàn kính vỉ thuốc kháng sinh và cốc nước rót đầy.

“Uống đi.”

“Tớ khỏi rồi mà.” – Vy không quay lại.

“Khỏi cái đầu cậu. Uống đi. Bảo, sang đây với mẹ.”

Tiểu Bảo kêu “meo” một tiếng, nhảy từ trong lòng Bảo Vy xuống, lao vào vòng tay Hạ đang mở ra. Vy cười hờn dỗi.

“Đến con mèo cũng không cần tớ.”

“Nói ít thôi. Uống thuốc đi.”

Vy thần thờ buông chiếc khăn bông, bóc từng viên thuốc ra khỏi vỉ.

“Lát nữa tớ sẽ đi siêu thị.” – Hạ lấy chiếc khăn Vy vừa buông xuống, tiếp tục lau người cho Tiểu Bảo.

Vy đang đưa cốc nước lên miệng chợt khựng lại. – “Cậu? Siêu thị?”

“Ừ” – Hạ thần nhiên.

“Thôi đi ạ” – Vy bật cười – “Cậu mà đi siêu thị chắc ở lì trong đó cả tiếng cũng chưa mua được đồ ăn. Mà cỡ như cậu thì có khi còn chẳng biết siêu thị nó nằm chỗ nào.”

“Này!” – Hạ nhìn Vy – “Có gì mà không biết?”

“Thôi ở nhà đi, tớ đi cho.”

“Trời đang mưa”

“Nắng đã có ô, mưa đã có dù.” – Vy lắc lắc đầu.

Hạ nhìn Vy, để ý thấy sắc mặt cô ấy cũng đã hồng hào lên một chút, miễn cưỡng gật đầu.

“Đi nhanh rồi về, tớ cũng cần đi lên trên kia mua ít đồ ăn cho mèo.”

“Ừ”

Giương chiếc ô lên, Vy đưa tay ôm lấy thân mình, đồng thời hơi khum lưng xuống. Cuối thu rồi, trời lạnh lên thấy rõ. Hòa mình vào màn mưa trắng xóa, Vy cảm thấy xung quanh mình, gió đông đã thổi ào ạt từng cơn.

Nước mưa bắn lên ướt sũng đôi giày, Vy ngoa ngán chê mình ngốc nghếch, đòi thuê nhà ai, trời mưa lại còn đi giày vải.

Đưa tay chạm vào cánh cổng sắt đen ướt lạnh, Vy rùng mình kéo nó ra. Cô hơi giật mình khi thấy qua màn nước mưa nhòe nhoẹt, một bóng người đang đứng bên ngoài, không ô dù, quay lưng về phía cô.

Điên sao? mưa lạnh thế này, đúng là đầu óc không được tỉnh táo đó mà.

Vy rất muốn bắt chước bản tính bàng quan của Băng Hạ, phóng vút qua mà không thèm để ý đến con người điên rồ kia. Nhưng cô vốn rất tò mò, và thực sự là khá thương cảm đối với thân ảnh giống như đang run lên dưới màn mưa.

“Này, bạn gì ơi! Hôm nay là Chủ Nhật, không ai đi học cả. Nếu muốn trú mưa, hãy vào mái hiên chứ?”

Người kia quay đầu lại. là một chàng trai.

Vy cảm thấy trái tim mình vừa bị chính mình đánh mạnh vào.

Mây đúng là đồ ngốc Vy ạ. Mây ngốc đến nỗi không thể tự cường lại sự tò mò đáng ghét của bản thân mà năm lần bảy lượt tự đưa mình vào hoàn cảnh trở trêu.

“Sao anh lại ở đây? Sao lại đứng đây?” – Vy nhủ mày, ánh mắt cố làm ra vẻ lạnh lùng thờ ơ.

“Em khỏe rồi à?” – Một câu hỏi khác, không liên quan.

“Có làm sao đâu mà không khỏe?” – Vy cười. – “Em có chút việc. gấp sau.”

Vội vàng bước qua Nhật Long, tay cầm ô của Vy gần như muốn run lên. Đôi mắt bỗng cay xè. Sống chung với Băng Hạ bao nhiêu năm, thế nhưng cô vẫn kém cô ấy về việc che giấu cảm xúc và tỏ vẻ vô tình.

Mái tóc đen tuyền của Long ướt sũng, anh dùng bàn tay lạnh ngắt giữ Vy lại. – “Không thể cho anh được nhìn em một chút sao?”

Có ai biết ngày đôi ta phải rời xa nhau?

Đứng ở dưới cơn mưa với trái tim tan vỡ

Cảm nhận làn môi anh trong kí ức của em

Không thể quên được.

Ở đâu đó quanh đây bỗng vang lên ca khúc When to leave, Vy cảm nhận thấy trên má mình có vài giọt nước ấm nóng. Cô biết mình lại không điều khiển được cảm xúc của mình rồi.

Sẽ là dối lòng khi em chẳng ngại âu lo

Lo em sẽ mất anh trong lúc yêu anh nhất

Tình yêu quá mong manh, tay ta quá yếu mềm

Người yêu ơi anh có biết?

Bài hát nhẹ nhàng vang lên trong tiềm thức, bắt nhịp với những giọt nước mắt, khiến nó trào ra mạnh mẽ hơn.

Vy quay người lại, dùng khuôn mặt đầm nước nhìn anh, mỉm cười.

“Đã nhìn rõ chưa?”

Anh không hề kinh ngạc, vờng mạc như bị ai đó đang tâm xé nát, đôi mắt trống rỗng.

Màn mưa không ngừng gào thét, nhưng xen lẫn giữa từng hạt mưa vẫn là giai điệu bài hát nhẹ nhàng, sâu lắng, không hề bị nhòe đi bởi tiếng mưa xối.

Em yêu anh hơn thế, nhiều hơn lời em vẫn nói

Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên

Khi màn đêm nhẹ buông xuống, em sẽ lại không có anh

Em có thể làm gì đây?

“Anh ở đây làm gì?”

“Anh muốn thử cảm giác của em... vào hôm trời mưa ấy.”

Vy thần thờ. đêm hôm ấy... đối với cô...

“Anh thấy thế nào?”

“Quả thực rất đau”

Anh đưa em theo vói, cầm tay em và đưa lối

Tới địa ngục hay thiên đường, em đều ở bên

Nơi nào được yêu anh?

Nơi nào được ở bên anh?

Chiếc ô trên tay cô rơi xuống.

Vũng nước bắn tóe lên. Cảm giác giá lạnh bao phủ lấy bờ vai Thiều Bảo Vy.

“Anh thực sự cảm thấy đau sao? cảm giác của em hôm ấy, anh thực sự có thể cảm nhận được sao?”

Bảo Vy hét lên. Tiếng mưa gào thét bên tai cô. Đáng sợ hết như tiếng mưa đêm ấy.

“...Không.” – Anh chợt cười, nụ cười khó hiểu – “Làm sao anh có thể cảm nhận được chứ? Bởi mỗi khi nghĩ đến việc em khóc, anh lại cảm thấy mình giống như đã chết đi cả ngàn lần rồi. đau gấp trăm ngàn lần cái lạnh của cơn mưa này.”

Vy bật cười, mưa lại làm nhòe đi nụ cười.

“Anh xin lỗi...”

Tiếng cười len lỏi giữa màn mưa nhỏ dần, Vy thất thần, bật khóc. Cô cúi mặt xuống, gào khóc thật lớn. Tiếng khóc như vang vọng lên tận trời xanh, mạnh mẽ xé toạc và át cả tiếng mưa xối xả.

Long nhìn cô, không thể gọi là đau đớn nữa, cái trong lòng anh lúc này...

Anh tiến đến gần Vy, bước đi của anh thật chậm. bàn tay lạnh ngắt choàng qua vai Vy, ôm cô vào lòng. Anh không khóc, vì đến nước mắt cũng chẳng

đủ để nói lên nỗi đau trong trái tim anh.

Vy vẫn khóc, cô gục đầu vào vai anh, đôi tay buông thõng. Nước mưa làm trôi đi những giọt nước mắt vừa chảy ra khỏi mắt, nhưng sao có thể rửa trôi đi vết thương và vết máu trong lòng người. Nỗi đau vỡ òa, cô khóc lớn hơn, tiếng khóc khiến lòng người day dứt, nó xé toạc màn mưa và xé toạc trái tim Nhật Long.

Dù anh có chết đi, cũng chẳng thể đổi được lại những giọt lệ của cô.

“Xin em. . .anh xin em. . .đừng bao giờ roi nước mắt, khi bên cạnh em luôn có anh. . .”

“Sẽ tha thứ cho anh chứ?”

“Sẽ trở về bên anh chứ?”

“Sẽ tiếp tục yêu anh chứ?”

“Vì lỗi do anh, đã đánh mất em. . .”

Nước mắt vẫn không ngừng chảy trên đôi má Bảo Vy.

“Nhật Long, anh là đồ xấu xa!”

Vòng tay ôm Vy siết chặt hơn.

Vy nhắm mắt cho giọt nước mắt cuối cùng trào ra.

“Và sẽ bên anh, yêu mỗi anh. . .

Chỉ có anh khiến em hiểu rằng

Còn lại bao sóng gió. . .em sẽ không một mình lẻ loi. . .

Em sẽ luôn tha thứ, trở về bên anh đâu có bao sai lầm

Vì anh mãi là. . .người em yêu”

Mưa vẫn không tạnh.

Chiếc ô nằm cô quạnh trên vũng nước mưa.

Nụ cười của Băng Hạ sáng lên ở cách đó không xa. – “Happy Ending!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Vừa đóng được cánh cửa ban công, Vy đã vội rút tay lại, đưa lên miệng hà hơi cho ấm. Chẳng trách, mùa đông đến rồi, từng cơn gió quất vào mặt như từng nhát roi. Rét và buốt. dẫu biết rằng sau thu sẽ là đông, nhưng đến khi nó đến gần thì lại chẳng cảm nhận được. nó đến thật lặng lẽ, cho đến khi từng cơn gió mùa len vào giữa những bàn tay, ôm lấy con người, và hàng cây Băng Lăng trơ trụi lá, Băng Hạ mới nhận ra rằng tiên mùa đông đã đáp mình xuống sân trường Thánh Huy tự bao giờ.

Bảo Vy khoác thêm một chiếc áo bên ngoài, leo lên giường trùm chăn, đợi Băng Hạ uống xong cốc cacao. Cô bé bật điện thoại, nhao nháy chơi Angry Birds. Ngồi trong nhà cũng khá ấm, nhưng nghĩ đến việc lát nữa phải bước ra ngoài thì Vy chỉ muốn quấn lấy tấm chăn mà vác theo nó đến trường.

Kim đồng hồ chỉ 7 giờ kém, Vy trùm chăn qua đầu, vùi mặt xuống gối.

“Hạ, cúp học đi!”

“Hả? cậu nói gì?” – Băng Hạ nhắm nháp cacao, không tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Cúp họccccccccc!!!” – Vy kéo dài giọng – “Rét lắm, tớ không đi đâu!!!”

Hạ phì cười. Bảo Vy vốn là một người chăm chỉ học hành, định nghĩa của từ “cúp học” rất mù mờ, thế nhưng lại là một người rất kém về việc chịu lạnh. vì vậy việc cô nàng muốn cúp học vì trời chuyển lạnh cũng không có gì khó hiểu.

“Lạnh chứ không rét.” – Hạ đứng dậy, đặt chiếc cốc lên bàn. – “Đi học thôi nào.”

“Không!!!” – Vy trốn trong chăn, gào thét.

“Nhanh lên!”

.....

Vy run cầm cập, bước ra khỏi kí túc xá nữ, răng va vào nhau. Hạ đi bên cạnh không khỏi buồn cười.

“Có rét đến thế không?”

“Có...” – Vy run rẩy – “Mới lập đông mà tớ đã khổ sở thế này. Lại còn mặc váy nữa, trường này muốn giết người hay sao?”

“Cậu đã đi liền mấy đôi tất rồi còn gì?” – Hạ nhướn mày – “Người khác cũng chưa đến nỗi rét như cậu.”

Vừa thấy cánh cửa lớp học 10A3 mở rộng ngay trước mắt, Vy đã lao ào vào, nhanh chân hơn cả Băng Hạ.

Bịch

Và hệ quả của việc cấm đầu cấm cổ mà chạy là đây, Vy đã va hẫ vào một thân hình vừa bước ra, ngã ngửa ra đằng sau.

“Này, có sao không?”

Người đụng phải Vy là nam, nên không mất thăng bằng mà ngã nhào ra như Vy. Chàng trai cúi xuống, chìa tay ra cho Vy.

“Không sao, không sao...” – Vy phui phui váy, đang định chạy biến về chỗ ngồi, bỗng giây phút ngược lên nhìn chàng trai mình vừa đụng phải, lập tức ngẩn ngơ.

Cậu trai này không thuộc hàng hotboy tỏa nắng, nhưng lại có sức lôi cuốn kì lạ ở chiếc răng khểnh dễ mến và nụ cười hút hồn. đôi mắt một mí và điệu bộ ăn căn của cậu ta thật khó để con gái lần đầu nhìn vào không “say”.

***Cốp* - “Á!!!”**

Băng Hạ sau khi cốc cho Vy một cái, cô lúi xềnh xệch Vy về chỗ ngồi, bất chấp cái đầu của cô bạn cứ ngoái lại nhìn cậu bạn vừa nãy. Cậu ta tên Nhất Anh, học lớp 10A1, chắc sang đây có chút việc gì đó. Không thể sánh bằng các hoàng tử trong trường, nhưng Nhất Anh vẫn được các nữ sinh thân mật gọi là Hoàng tử baby.

Nhất Anh cũng nhìn Vy. Một lát, cậu ta quay người bước ra khỏi lớp.

“Ê, cậu ta đẹp trai nhi ? “ – Vy quên cả cái lạnh, lay vai Hạ , hỏi dồn dập .

“Đẹp trai cái đầu cậu . trông như trẻ trâu.”

“Trâu bò gì ở đây?”

“Khen nó cho lắm vào, lát Nhật Long lại ghen điên lên.”

Một con gió ngoài cửa sổ thổi vào, mặt Vy đỏ ửng.

Tĩnh tĩnh

Điện thoại Vy trong túi áo báo có tin nhắn. Hạ nhìn Vy, mỉm cười đầy ẩn ý.

“Aaaaaaaa, Hạ, cậu mau đóng cửa sổ lại đi, rét chết được!” – Vy đẩy vai Băng Hạ, sau đó cầm chiếc điện thoại, lao như bay ra khỏi lớp.

[Dưa chuột muối, em ăn sáng chưa?] – Biết ngay mà, là tin nhắn từ Nhật Long.

Vy tủm tỉm cười vu vơ, bàn tay cứng ngắc vì lạnh gượng gạo ấn bàn phím trả lời.

[Em ăn rồi. anh thì sao?]

“Anh cũng ăn rồi.” – Tiếng nói vang ngay đằng sau Vy khiến cô thót tim, quay ngoắt lại. Long đứng ngay đằng sau cô, mỉm cười. lần thứ hai trong một buổi sáng, Vy ngẩn ngơ. Trong lòng thầm đánh giá, anh còn đẹp trai và đáng yêu hơn tên Nhật Anh kia nhiều.

“Này, sao em không quàng khăn hà? ồm thì sao? đồ hâm”

“Này, anh có thấy ai lại cứ nói người yêu mình là “đồ hâm” này, “đồ hâm” kia không?” – Vy cãi lại.

“Có anh.” – Long cười. anh tháo chiếc khăn quàng cổ của mình xuống, quàng vào cổ Vy. Hơi ấm của anh còn đọng trên chiếc khăn, Vy khẽ rung mình, cảm giác ấm áp len lỏi tận trong trái tim.

“Từ mai đi học phải quàng khăn vào đây nhé.”

“Em biết rồi.” – Vy ôn nhu trả lời, cô mỉm cười ngọt ngào, toan dựa đầu vào ngực anh và ôm anh. trời đầu đông lạnh, được anh ôm trong vòng tay thì ấm biết bao.

Reeng...reeng

Vy gỡ tay anh ra, xụ mặt – “Em về lớp đây.”

Nhật Long mỉm cười, nín tay cô lại, cúi xuống hôn nhanh lên môi cô. Một nụ hôn phớt ngọt ngào cho buổi sáng.

Nụ hôn kết thúc, cô véo má anh – “Anh là đồ ăn gian!”

Anh cười, áp lòng bàn tay vào má cô – “Anh nợ em một nụ hôn. Em nhớ đòi lại nhé!”

Cô quay đầu chạy biến, anh vẫn đứng đó nhìn bóng cô xa dần. một cơn gió lạnh từ phía sau thổi tới, cổ anh gặp lạnh, bật ho sù sụ.

Anh mỉm cười.

Không sao, chiếc khăn ấy chỉ cần giữ ấm cho sinh mạng của anh là được...

.....

“Chỉ còn hơn một tuần nữa là các em sẽ bước vào kì Kiểm tra kiến thức cuối học kì để bắt đầu kì nghỉ đông. Phạm vi ôn luyện sẽ rất rộng, mong các em hãy tập trung ôn luyện để thi thật tốt. chào các em!”

“Nghiêm. Chào thầy.”

Lớp trưởng Lâm Ngọc Linh kết thúc tiết học thứ 5 bằng màn chào hỏi máy móc. Bên dưới, các học viên lục đục cất sách vở. có vẻ kì thi trước mắt chẳng ảnh hưởng gì đến các học viên, vốn dĩ họ ngồi trên ghế của Thánh Huy cũng không phải do kiến thức. có tiền là có tất cả, cho dù bài kiểm tra có trống không, thì giám thị cũng nhìn vào gia thế mà chấm bài.

Bởi thế, các học viên nhà nghèo lại càng cố gắng dồn tâm huyết, để đứng cao hơn các tiểu thư công tử trên bảng điểm. Theo họ, đã bước vào Thánh Huy với vai vế thấp hèn thì cũng nên tự khẳng định mình khi có cơ hội.

“Này, chắc cậu cũng chẳng cần ôn đâu nhỉ?” – Vy lè lưỡi nhìn Hạ.

“Gi cơ?”

“Lần nào thi cậu chẳng đứng đầu bảng điểm. ôn thi thì không bao giờ ôn, nhưng tên thì cứ dính ở đấy. này!” – Vy đứng dậy, dí tay vào mũi Hạ - “Đầu cậu rất cuộc chứa cái gì thế?”

“Này, cậu nghĩ tớ sẽ đứng đầu bảng điểm?”

“Vâng, đương nhiên rồi, anh Phong của chúng em nhất định sẽ đứng đầu.”

Vy chưa kịp trả lời, đám con gái ở dãy bàn bên kia đã nhón nháo lên, ca tụng chàng hoàng tử của họ. Vy và Hạ đều quay sang nhìn.

“Anh Phong giỏi như thế, nhất định sẽ đứng đầu bảng điểm” – Một đứa con gái nhìn Hàn Phong, cười giả lả.

“Đúng đó!” – Một đứa con gái khác đồng tình gật đầu lia lịa.

Bên dãy bàn bên đây, Vy thiếu chút nữa là bật cười thành tiếng. cô tự hỏi không biết việc tên mình có ở trên bảng kết quả có phải là một việc đáng tự hào lắm hay không, khi mà ở cái học viện này, giáo viên chấm bài chỉ nhìn vào gia thế. Hàn Phong mà có đứng đầu, đơn giản là vì gia thế của nhà họ Vương, và cũng vì anh ta cũng đã học qua chương trình lớp 10 từ gần chục năm trước rồi.

Còn nếu Băng Hạ của cô đứng đầu, lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Trong ván cờ này, cô đã hy sinh nước cờ của mình để cứu bạn, và có lẽ cô sẽ thua.

14 tháng 2?

Valentine?

Ồ, không phải sắp đến rồi sao?

Hàn Phong bước đi thật chậm trên cầu thang, hai tay đút túi. Ở một trong hai chiếc túi đó là chiếc thẻ thư viện của Băng Hạ.

“Sinh vào ngày 14 – 2 ư? Tôi có được chúc mừng em không nhỉ?”

Bước chân hướng về lớp 10A3. Căn bản là anh cũng không cần thiết phải mang chiếc thẻ này về cất vào hòm ngắm nghía. Anh đủ tự tin để nhủ rằng, muốn thứ gì là sẽ có được thứ ấy. Vì vậy, thay vì hòm nào cũng trộm ngắm cô gái này, thì anh sẽ biến cô trở thành của anh, như vậy không phải sẽ tốt hơn sao?

Bước chân bỗng chậm lại, khi anh nhìn thấy, ngay trước mặt một khoảng không xa. Hạo Thiên đang đứng đó.

Một cách vô thức, bước chân kết thúc. Anh dừng lại ngay trước mặt Hạo Thiên.

“Chào.” Hàn Phong vẫn với nụ cười bí hiểm và quý dị.

“Chào” Thiên đáp hờ hững.

“Đương tiểu thư không có ở đây sao?” Phong làm bộ ngó nghiêng.

“Không”

“Cậu ở đây làm gì thế?”

“Có liên quan đến anh sao?” Thiên nhú mày, bộ dạng trở nên đáng sợ.

“À không” Phong cười “Tôi chỉ muốn hỏi xem cậu có bận không thôi. Muốn đưa cho cậu một thứ.”

“Một thứ?”

“Của Dương tiểu thư đó mà” Phong lại cười “Nếu cậu bận thì thôi. Để tôi đưa tận tay cho cô ấy cũng được”

Nói rồi, Phong khẽ mỉm cười chào Hạo Thiên, sau đó bước qua anh.

Bộp

Thiên giữ lấy tay Phong. Phong khẽ cười một cách kín đáo. Đương nhiên là anh biết Thiên không bao giờ để Băng Hạ tiếp xúc với một người – theo cậu ta – là nguy hiểm như Phong.

“Đưa cho tôi. Thứ gì?”

Phong nhẹ nhàng rút tay ra. Anh lấy từ trong túi quần ra chiếc thẻ thư viện, kẹp nó giữa hai ngón tay thon dài.

“Đây.”

Nhận chiếc thẻ từ tay Phong, Thiên hơi nhú mày. “Tại sao anh có nó?”

“Đừng căng thẳng quá thế” Phong bật cười “Bạn gái cậu để quên trên thư viện, tôi có lòng tốt nhất giúp thôi mà”

Đôi mắt xanh thoảng tia sáng lạnh, Thiên lướt ánh mắt qua Phong, anh đút chiếc thẻ vào túi, bước thẳng.

Phong ngoái đầu nhìn theo, khẽ cười.

Chiếc thẻ trong tay Thiên được xoay đi xoay lại nhiều lần. anh khẽ mỉm cười nhìn khuôn mặt lạnh như tiền của Băng Hạ trong tấm ảnh 3x4. khuôn mặt rất thánh thiện, nhưng gần như là không cảm xúc. Nó làm anh liên tưởng đến những bức tượng Thiên Sư trong một số triển lãm.

Ánh mắt anh cứ dừng lại thật lâu nơi dòng tên Dương Băng Hạ, bỗng cảm thấy quá đổi kì diệu khi thế giới lại sinh ra cô ấy.

Và, là người thứ hai giật mình khi nhìn xuống dòng Ngày sinh.

14 tháng 2?

Valentine? Cô ấy sinh vào ngày Valentine sao?

Anh khẽ cười. Em đặc biệt với anh, và em đặc biệt với cả thế giới.

“Gọi em ra đây có chuyện gì thế?” Tiếng Băng Hạ rất gần, anh bỏ chiếc thẻ ra khỏi tầm mắt.

“Có hai lý do.”

“Lý do thứ nhất?”

“Đưa cho em cái này” Thiên đưa chiếc thẻ ra cho Băng Hạ. cô ngạc nhiên nhìn anh, sau đó nhìn xuống chiếc thẻ, và càng ngạc nhiên hơn.

“Em để quên trên thư viện” Anh giải thích “Quản lý thư viện mang xuống cho anh.”

“Vậy sao?” Cô nhướn mày “Thế sao họ không đưa cho em nhỉ?” Cô đút chiếc thẻ vào túi.

“Có thể vì anh là bạn trai em” Anh hơi cúi người, hôn nhẹ lên má Hạ. đôi má mịn màng mát lạnh của cô, thật làm anh chỉ muốn mãi không rời.

“À, còn lý do thứ hai?”

“Thế mà cũng phải hỏi à?” Anh thì thầm vào tai cô “Vì nhớ em chứ sao nữa.”

Cô bật cười.

~o0o~

Ngày thi đã gần kề, đám học viên vẫn vô tư rong chơi. Coi cái lịch thi sán sà sặt dán trên bảng thông báo không khác gì tờ poster quảng cáo. Thậm chí là quảng cáo một thứ nhảm chán vì chẳng ai thèm liếc mắt tới.

Đương nhiên trong số đó cũng có những người ham học, và thư viện trường tấp nập người ra vào. Trong đó cũng có Phù Dung, Mai Đông ...

Và phải nói rằng, giờ đây Công chúa và Thiếu gia đã mang đúng cái mác “người xa lạ”. đối với thần dân Thánh Huy, điều đó chẳng còn mấy ngạc nhiên nữa.

Hàn Phong vẫn ra vào thư viện, và mỗi lần đều kéo thêm rất nhiều con gái. Cũng nhờ anh, mà một số tiểu thư đã có được lần đầu tiên bước chân vào thư viện.

Thỉnh thoảng, ánh mắt vẫn như vô tình lướt qua Băng Hạ và Bảo Vy trong chiếc bàn khuất góc. Chỗ ngồi ấy họ luôn ngồi và chỉ họ muốn ngồi.

Hạo Thiên mấy ngày nay mất tâm mất tích. Tần suất anh và Hạ gặp nhau ít hơn. Hạ vẫn lãnh đạm như không có chuyện gì.

Vy và Long cũng thế, nhưng mỗi khi cô bé ôm điện thoại và khúc khích cười là Băng Hạ lại lắc đầu ngán ngẩm.

Mai là ngày thi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Sáng

“Băng Hạ! Uống sữa đậu nành đi!” Vy hào hứng ôm hai cốc sữa đặt xuống bàn.

“Cậu biết tớ không thích uống sữa đậu nành” Hạ chau mày.

“Nhưng nó là sữa đậu, là sữa đậu đấy!” Vy nhấn mạnh từ đậu.

“Ý cậu là...?”

“Ừ, hôm nay thi đấy, uống cho đậu” Vy chớp chớp mắt.

“Cậu bắt đầu mê tín từ bao giờ?” Hạ tối sầm mặt nửa khuôn mặt “Vậy lý do cậu cắt hết trứng vào tủ lạnh cũng là vì lẽ này?”

“Ừ, tớ nghe nói ăn trứng trước khi thi là điềm xui”

“Vớ vẩn” Hạ càu nhàu “Mang trứng ra rán. Uống mỗi cốc sữa thể này thi cử sao được.”

“Khônggggggggg” Vy gạt phất “Cậu muốn ăn điểm 0 à?”

“Cứ ăn trứng sẽ bị điểm 0 sao? cậu nghĩ tớ và cậu sẽ bị điểm 0 à?”

“Nhưng ...”

“Có nhanh lên không!”

“Aaaa, Băng Hạ xấu xa, bài thi mà điểm 0 thì cậu cứ cẩn thận cái lưỡi dao của tớ!” Vy giậm chân bình bịch rồi chạy vào bếp.

Hạ thờ hắt. Cô nhìn cốc sữa đặt yên lặng trên bàn bằng ánh mắt chán ghét.

~oOo~

Đề được phát ra. Bảo Vy nín thở nhận lấy tờ giấy.

Máy điện thoại trong túi Băng Hạ rung liên hồi. Một tin nhắn vừa được gửi đến. Số lạ.

“Good luck!”

Cô ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt Hàn Phong đang dừng lại trên người mình.

Anh nháy mắt.

Cô cười bằng khỏe môi. “Good luck!”

Phút thứ 36 của môn Toán. Hàn Phong xoay tít cây bút trên những ngón tay, quay xuống nhìn Băng Hạ. vẫn khuôn mặt bình thản, anh tự nhủ không hiểu cô gái này không biết đến khái niệm “cảm xúc”, hay là đã che giấu nó qua tấm mặt nạ lãnh đạm kia.

Anh quay lại với bài thi của mình, cầm cúi viết liên hồi. Băng Hạ bất chợt ngẩng lên, nhìn anh. Lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Cô...

...Không phải là không căng thẳng.

Kết thúc ngày thi thứ nhất, học viên lục đục kéo nhau ra về. khuôn mặt khá là thoải mái, vốn dĩ nó có bao giờ chất chứa âu lo?

Ngày thứ hai trôi qua rất nhanh.

Vy cất bút vào hộp, hỏi Hạ, đầy vẻ quan tâm “Làm được chứ?”

“Tạm” Hạ đáp gọn, cô khoác ba lô lên vai, bước ra khỏi lớp. Hàn Phong đưa mắt dõi theo, anh khẽ cười. nụ cười chân thật và phảng phất chút yêu thương hiếm hoi.

Bài thi của anh... Giấy trắng.

Ngày thi thứ ba. Nhận tờ đề môn Triết học từ tay giáo viên, mặt Vy lập tức tối sầm. ngón tay cầm bút run lên, sống lưng cứng đờ. Hạ liếc nhìn, không khó để nhận ra cô bạn mình đã ôn sát kiến thức. và chỗ kiến thức bị sót lại ấy lại nghiêm nhiên nằm trong tờ đề thi này.

Cô đẩy mẫu giấy sang bên cạnh “Bình tĩnh nào.”

Phút thứ 27 của môn Triết học, Vy tay run run lật trang sách dưới ngăn bàn. Mắt hơi liếc xuống dưới. Gần chục năm đi học, khái niệm “quay cốp” đối với Bảo Vy là một việc làm bản thi, ăn cắp kiến thức không phải của mình. đến Băng Hạ không mấy khi học thuộc bài mà đi thi cũng không cần quay cốp, thi bản thân Vy luôn học thuộc toàn bộ cuốn sách giáo khoa, luôn tự tin để tài liệu ở nhà vì cam đoan mình sẽ chẳng cần dùng đến nó.

Giờ thi hay rồi, chính Vy lại phải làm cái việc mà bản thân mình cho là bản thi.

Soạt Tiếng trang sách cọ vào nhau, trong một giây, khiến giám thị coi thi phóng ánh mắt về phía bàn cuối. Vy cảm thấy máu mình đang đông hết cả lại.

“Em kia!” Cô giám thị đeo kính lăm lăm cây thước đi xuống, chỉ vào Bảo Vy “Em vừa làm gì?”

“Em...” Bảo Vy chết cứng, á khẩu “Em...không làm gì cả...”

“Còn xảo biện, rõ ràng tôi thấy em cho tay xuống ngăn bàn! Mang ra đây mau!”

“Em...” Vy hoảng hốt, mắt ngân ngấn nước “Em không...”

Bộp Cuốn sách Triết học gấp dờ rơi từ trong ngăn bàn xuống đất. đôi mắt cú vọ của bà giám thị nhìn nửa vui mừng, nửa tức giận. Bảo Vy thì chết lặng đi.

“À à...hết đường chối cãi rồi nhé...dám quay cốp trong giờ thi, có phải em chán sống rồi không? Ra ngoài, ra ngoài ngay! Em bị hủy bài thi!” Bà giám thị vừa nói vừa kéo tay Bảo Vy.

“Cô ơi...em...”

“Cô à, cô có nóng vội quá hay không?” Một giọng nói từ tốn, kèm theo thân ảnh cúi xuống nhặt cuốn sách “Đây, là sách của em”

“Cái gì?” Bà giám thị chau mày.

“Bảo Vy không quay cốp, người quay cốp là em!” Băng Hạ nhẹ nhàng lật bìa cuốn sách ra và chìa cho giám thị xem tên mình được viết ở đó.

Đôi lông mày càng ngày càng gần hơn như muốn dính vào với nhau, bà giám thị thăm bản khoán, rõ ràng cô nữ sinh này khi làm bài không hề có biểu hiện gì bất thường.

Bảo Vy cắn môi, mắt ngân ngấn nước. lại là Băng Hạ cứu cô, cô đã trót mang họa đến cho bạn mình rồi. cuốn sách này chính xác là của Hạ, như đã nói ở trên, vì tự tin vào mình nên có bao giờ cô bé mang tài liệu vào phòng thi đâu.

“Cô có thể đánh dấu bài và hủy bài thi của em” Hạ đẩy tờ giấy vẫn chưa viết được bao nhiêu chữ ra trước mặt giám thị. bà giám thị hết nhìn tờ giấy, nhìn Băng Hạ, rồi lại nhìn Bảo Vy, dám đánh dấu bài Băng Hạ, không khéo đến mai bà cũng chẳng còn được theo theo trên ngực chiếc thẻ giám thị nữa.

Xoẹt Một dấu gạch chéo đỏ chói hiện hiện trên góc trái tờ giấy thi, giám thị quay người, bước về chỗ cũ. Lạnh lùng nhìn Băng Hạ, và nhú mày lại khi thấy cô đáp bằng một nụ cười nửa miệng và cái nhướn mày.

Bảo Vy nhặt bút lên, tiếp tục làm bài. Chỉ có nước mắt xấu hổ là rơi ướt nhoe dòng chữ trên giấy thi.

Hàn Phong mơ hồ nhìn Băng Hạ. Trong ván cờ này, cô đã hy sinh nước cờ của mình để cứu bạn, và có lẽ cô sẽ thua.

Nơi đâu đây vừa vang lên ca khúc First Valentine

khiến những người trên đường không khỏi bồi hồi xao xuyến...

Trích:

Còn lại anh, tro troi bên trong. Bỗng nhận ra, từ bao giờ, mình đã không làm chủ được chính trái tim của mình.

Là của anh, nhưng nó lại đập vì người khác.

Cánh cửa nhẹ nhẹ mở ra, rồi lại nhẹ nhẹ khép vào không gây một tiếng động. Đến Bảo Vy cũng không hiểu tại sao mình lại làm thế. Giờ này thì Băng Hạ cũng ngủ dậy rồi, chẳng có lý do gì khiến cô phải rón rén như ăn trộm thế cả.

“Đi đâu thế?” Tiếng nói vọng từ cửa phòng ngủ. Bảo Vy giật thót mình quay lại, hai tay ôm lấy ngực.

“Thái độ gì thế? Cứ như tớ là ma không bằng” Hạ khép lim dim mắt, tay mân mê sửa cái Mp3.

“Tớ...vừa đi với Nhật Long” Vy gãi đầu, cười hề hề. trông mắt màu đen khế liếc về phía tờ lịch treo trên tường. Con số 14 nằm ngoan ngoãn, phía dưới chính ình dòng chữ màu hồng thu hút ánh nhìn Lễ tình nhân.

Cô chợt nghĩ không biết Băng Hạ có nhớ ngày sinh nhật của mình không. Thường thì chẳng bao giờ cô ấy nhớ sinh nhật bất kì 1 ai, hoặc có nhớ cũng không bao giờ mở miệng chúc lấy họ nửa lời. À, hình như cũng có, sinh nhật cô, Hạ có dừng dừng buong một câu “Sinh nhật vui vẻ”.

Đương nhiên, cô ấy có chúc sơ sài như vậy cũng chẳng phải cô ấy ghét người ta. Đã ghét thì chẳng bao giờ cô ấy thèm để tâm đến ngày người ấy được ra đời.

“Nấu giùm bữa trưa, tớ đói” Hạ vẫn loay hoay với cái Mp3.

“À, ừ” Vy gật gật đầu, ném chiếc túi xuống sofa rồi chạy thật nhanh vào bếp. cô đã quên mất phải qua siêu thị mua đồ ăn, thôi thì đành nấu lại chút đồ ăn nào đó còn lại trong tủ lạnh vậy.

Thái độ vừa rồi của Băng Hạ, hình như cô ấy đã chủ động làm lạnh với cô. Một việc khá là kì lạ, cô vừa cắt dưa chuột vừa trầm nghĩ, lòng tự trọng của

Băng Hạ cao ngất ngưỡng gần bằng tòa nhà 20 tầng, mà lại dễ dàng làm lạnh với người khác như thế. trước giờ thì thoảng gần nhau vẫn là Vy làm lạnh, mà cũng không thể gọi là làm lạnh, chỉ đơn thuần là nói với nhau vài câu, và mọi chuyện được đưa vào quên lãng hết. cái làm lạnh của hai người chỉ đơn giản là ai bắt chuyện trước mà thôi.

Nhưng không thể phủ nhận là cái gì mới mẻ và bất ngờ cũng khiến cho người ta hơi đa nghi.

Vy ngoài đầu ra đằng sau, tìm bóng dáng Băng Hạ nhưng không thấy cô ở cửa phòng ngủ nữa, này giờ không nghe tiếng đóng cửa phòng, chắc cô ấy ra phòng khách.

Chợt *Xoẹt* một tiếng, Vy giật mình chạy ra cửa bếp, tay còn cầm quả dưa chuột gọt vỏ được một nửa và con dao sáng loáng. Cô tròn mắt nhìn Băng Hạ vừa xé đi tờ lịch và ném vào thùng rác.

“Hạ, cậu làm gì thế?”

“Xé lịch?!” Băng Hạ nhướn mày nhìn Bảo Vy, như cô ấy vừa nói điều gì kì lạ và dở hơi. Xé lịch thì có gì mà phải nghiêm trọng thế.

“Sao cậu xé đi tờ lịch của ngày hôm nay?” Vy chau mày nhìn lên chỗ lịch dán trên tường, con số 14 bị ném vào thùng rác đã được thay bằng số 15.

“Hôm nay? Lịch của hôm qua rồi mà?” Hạ ngây người.

“Hôm nay!” Vy cãi lại “Hôm nay mới là Valentine chứ?”

“Thế tớ xé nhầm à?” Hạ chớp chớp mắt “Thôi kệ, xé rồi thì thôi.”

Băng Hạ phẩy tay, cô mở điện thoại ra xem giờ, nhúu mày chỉnh lại ngày. Có lẽ do giờ của điện thoại sai nên dẫn đến cô ấy có chút nhầm lẫn, Vy nghĩ, cô quay trở lại vào bếp, cắt nhỏ dưa chuột vào chiếc rổ nhỏ trên bệ. Không biết Băng Hạ có nhớ sinh nhật của cậu ấy hay không?

“Dung! Phù Dung!”

Cuộc nói chuyện giữa Phù Dung và Mai Đông bị gián đoạn bởi một tiếng gọi bên đường, cô quay lại, khẽ nhắc chiếc ô che nắng lên để quan sát.

“Ồ! Bác Trịnh!” Ý cười hiện rõ trên nét mặt, Dung nhanh nhẹn chạy đến bên chiếc Lamborghini đang đi chậm lại. cửa kính mở ra, một phụ nữ tóc màu nâu nhạt búi cao, đôi mắt xanh lá nhạt cùng bộ váy công sở đen tuyền hơi ngó đầu ra, tay tì lên thành cửa xe.

“Bác về nước bao giờ thế ạ?” Phù Dung cười, một tay giữ chiếc ô, tay còn lại nắm lấy cổ tay thon thả được trang điểm bằng một chiếc vòng ngọc của bà Xuyên Chi.

“Bác mới về. con đi đâu mà đi bộ thế này? Xe đâu?” Người phụ nữ cười nhẹ, từ người bà toát ra vẻ quý phái của quý tộc Pháp thời xưa.

“Con đi mua chút đồ, tiện thể dạo phố” Phù Dung cười híp đôi mắt có rèm mi đen nhánh, hơi hất mặt về phía Mai Đông đứng trên vỉa hè, tay đút túi quần jean, tay trượt xoay xoay chiếc Galaxy SIII, mắt nheo lại vì nắng “Con đi cùng cậu ấy.”

“Ồ, tomboy girl” Bà Xuyên Chi cười khi nhìn về phía Mai Đông, rồi bà quay sang Phù Dung “Mua đồ gì thế này? Người làm đâu?”

“Con thích tự tay chọn đồ ạ” Dung nháy mắt “Hôm nay là Valentine”

“Valentine?” Xuyên Chi hơi ngạc nhiên “Oh, feast of lovers”(ngày lễ của những đôi tình nhân)

“Vâng” Dung gật đầu.

“Đã lâu lắm rồi ta chẳng quan tâm đến mấy ngày của giới trẻ nữa, ta già mất rồi” Bà Xuyên Chi làm bộ tiếc nuối, nhưng trong giọng nói vẫn thoáng ý cười.

“Sao bác lại nói thế? Trịnh phu nhân vẫn còn trẻ lắm” Dung cười “Trông bác như vẫn còn ngoài 30. Phu nhân trẻ hơn mẹ cháu nhiều đấy ạ” Cô lè lưỡi.

“Oh, I will not dare, do not dare” Bà bật cười, vội xua tay “Con có mua quà cho Mars không?”

Dung bật cười “Anh ấy lớn rồi, không thích gọi là Mars đâu ạ. Con có mua”

“Oh, great!”

Bà Xuyên Chi vốn là người gốc Âu Mỹ, tên đầy đủ là Elizabeth Gotez, năm hai mươi hai tuổi, bà lấy Trịnh Hùng và về Việt Nam sống, lấy tên là Trịnh Xuyên Chi. Đã ngoài 40 tuổi, nhưng sắc đẹp và sự quý phái đầy quyến rũ của tuổi xuân xanh vẫn hiện hữu trên người phụ nữ mang dòng máu Âu Mỹ này. Bà vẫn thường dành thời gian về Mỹ nghỉ ngơi, và mặc dù tiếng Việt của bà khá rành, nhưng mỗi khi nói, Xuyên Chi vẫn dùng cả tiếng Việt và tiếng Anh. Bà nói làm như thế, để không giây phút nào quên đi tiếng mẹ đẻ, nơi đã nuôi bà lớn khôn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Và một điều khá thú vị, chính bà là người đặt biệt danh cho Nhật Long là Yul, cho Hạo Thiên là Mars, và Phù Dung là Mercury, vào lần đầu bà nhìn thấy cô ở Niệm gia.

Mars trong tiếng Anh, có nghĩa là Sao Hỏa.

Và Mercury trong tiếng Anh, là sao Thủy.

Việc đặt biệt danh cho hai người là hai ngôi sao đối nhau như thế, không phải chỉ là ngẫu nhiên hay tùy hứng.

“Thôi, có lẽ cũng muộn rồi, bác về đây. Con mua đồ rồi về ngay kéo mệt” Bà Xuyên Chi mỉm cười với Phù Dung.

Cô cũng gật đầu đáp lại lễ phép “Vâng, bác đi ạ!”

“Ừ, mà tối nay con và ông bà bên ấy sang dùng bữa tối có được không nhỉ? Rồi sau đó hai đứa có thể đưa nhau đi chơi?”

Trong mắt Phù Dung hiện lên nét vui sướng thấy rõ, nhưng rồi như nhớ ra điều gì đó, nụ cười lại kém tươi. “Nhưng... anh Thiên có đi đâu không ạ?”

“Chắc là không” Xuyên Chi liếc mắt ra chỗ khác ra chiều suy nghĩ rồi lắc đầu “Mọi năm bác đều thấy nó ở nhà như bình thường, năm nay hai đứa phải tranh thủ bồi đắp tình cảm đi chứ?”

“Vâng” Không cần nhìn lâu cũng thấy nét mặt Dung tươi tỉnh hơn hẳn, sáng rõ hơn cả những tia nắng ngoài kia “Vâng bác đi ạ. Tối con sẽ qua.”

“Ừ, chào con”

“Con chào bác!”

Phù Dung đứng thẳng người, vẫn giữ trên môi nụ cười và ánh mắt thì đuổi theo chiếc Lamborghini chậm chạp nhích mình đi xa dần, tay xoay xoay chiếc ô, tay còn lại vẫy chào tạm biệt, mặc dù bà Trịnh đã đóng cửa kính xe và không ngoái đầu lại.

“Này, ai thế?” Mai Đông cất điện thoại vào túi, bước xuống đường, hất mặt về phía chiếc xe giờ đã biến mất 1/3 trong dòng xe cộ chật kín, tay đập vào vai Dung.

“Mẹ Hạo Thiên” Dung không nhìn Đông, mắt vẫn nhìn về phía trước.

“Cái gì? Mẹ Thiếu gia? Trè gớm!” Mai Đông tròn tròn mắt, mặt ngây ngô như vừa nghĩ mình nghe nhầm điều gì đó từ cô bạn thân.

“Ừ, đẹp nữa”

Đông gật gù như gà mổ thóc, trong đầu vẫn lảng vảng hình ảnh của người phụ nữ ban nãy cùng mối nghi ngờ và thắc mắc. đương nhiên cô biết Phù Dung không nói dối, vì nếu không phải mẹ của người cô ấy yêu say đắm thì chẳng thể nào Dung nói nói cười cười ngọt xót như thế. Nhưng mối quan hệ mẹ con giữa Hạo Thiên Thiếu gia và “bà” Phu nhân – mà có thể nói là chỉ già hơn bà chị gái lớn tuổi một chút – thì không thể không làm cho người khác tin ngay từ lần đầu được nghe.

“Thôi đi nào! Mua đồ nhanh đi, tối tớ còn qua nhà Hạo Thiên ăn tối”

“Ế! Thật á? Romantic nhờ!”

Dung nhún mảy, trừng mắt với Đông, còn cô bạn chỉ cười như nắc nẻ, choàng tay khoác vai Dung như tình nhân.

Nơi đâu đây vừa vang lên ca khúc First Valentine khiến những người trên đường không khỏi bồi hồi xao xuyến. một cửa hàng hoa ở gần đấy bỗng dán lên cửa kính của tiệm một tờ poster màu sắc rực rỡ.

Happy Valentine, lovers !

“Em nghe!”

Băng Hạ nằm phịch xuống giường, tay cầm chiếc điện thoại, khoảnh khắc thân người được thả tự do xuống chiếc nệm làm cái điện thoại như muốn nảy lên theo.

“Tôi nay đi chơi với anh.”

Bên đầu dây bên kia vang lên một giọng nói không trầm cũng không cao, không nhanh cũng không chậm, đều đều như giọng người phát thanh trong chiếc băng catset.

“Đi chơi?” Hạ bỏ chiếc điện thoại ra khỏi tai, nhú mồm nhìn vào đồng ngày tháng nhỏ trên góc màn hình “À, hôm nay là Valentine nhỉ?”

“Valentine?” Giọng Hạo Thiên như đang ngạc nhiên.

“Không phải à?” Hạ nhướn một bên lông mày.

“À, ừ” Thiên hạ giọng, đối với anh và cả cô, ngày hôm nay không chỉ đơn thuần là ngày Valentine. Anh cứ nghĩ cô sẽ vui vẻ khoe với anh hôm nay là sinh nhật cô ấy, hoặc khi anh rủ đi chơi cô sẽ cười và nói theo cách khác. Như là “Hôm nay là sinh nhật em đây” chẳng hạn.

“Anh muốn đi đâu?” Cô để mặc chiếc điện thoại nằm ở giường, không thèm giữ, hai tai mẩn mê tháo chiếc tai nghe bị thất nút mà cô biết rằng lý do là cô luôn đeo nó khi đi ngủ.

“Cho em quyết định”

“Em đi đâu cũng được.”

“Ok, vậy tối Nhật Long sẽ qua đón em”

“Nhật Long?” Cô nhú mồm, đôi tay bỗng dừng lại “Sao lại là Long?”

“Vi anh cần làm một việc khác”

“Việc gì?” Cô tỏ vẻ không vui. Một đôi tình nhân đi chơi với nhau đêm Valentine mà chàng trai lại nhờ người khác qua đón cô gái, còn anh ta thì lấy lý do là bận việc. Việc quái gì mà còn quan trọng hơn người yêu cơ chứ?

Đầu dây bên kia thoáng có tiếng cười, anh hiểu cô đang nghĩ gì, chậm rãi thanh minh “Bất ngờ cho em, ngốc à!”

Cô chột cười hất, tự giễu mình sao quá nôn nóng. Cũng chẳng biết từ bao giờ cô lại dễ để mất tự chủ như vậy.

“Bất ngờ gì thế?” Biết mình hỏi thừa, vì đã là bất ngờ, thì đương nhiên sẽ không thể bật mí cho đến phút chót.

“Tôi nay em sẽ biết!”

Dưới mặt bàn, hai bàn tay cô đã không còn hành hạ chiếc khăn trải bàn nữa mà chuyển qua đan vào nhau đầy đau khổ, bất lực.

Trích:

“Bất ngờ gì thế?” Biết mình hỏi thừa, vì đã là bất ngờ, thì đương nhiên sẽ không thể bật mí cho đến phút chót.

“Tôi nay em sẽ biết!”

Từng chiếc răng lược len qua từng lọn tóc, trượt dài xuống. Băng Hạ chậm rãi chải tóc, đôi mắt nhìn vào gương khác hẳn đôi mắt của người con gái mà cô vẫn nhìn thấy trong gương của rất nhiều ngày trước. Đôi đồng tử màu xám tro kia, sao nó lại có hồn và trong sáng đến thế? cái ánh sáng thánh thiện từ nó tỏa ra khiến cô cảm thấy lạ lẫm vô cùng.

Cô mặc một chiếc áo len mỏng màu đen, làm cho nước da trắng được tôn lên. Buông xõa mái tóc, từng lọn tóc gọn xoắn nhẹ bồng bềnh. mặc thêm chiếc quần jean và chiếc áo jacket đen, cô bước ra ngoài giữa buổi chiều mùa đông gió thổi mạnh. mái tóc được bàn tay vô hình của gió nâng lên vuốt ve, Băng Hạ cảm thấy đầu dây bỗng thoáng thoang thoảng vị buồn man mác.

....Và thê lương.

Hôm nay, cô phải tới thăm một người.

À không, phải là hai người....

Đặt nhẹ bó hoa xuống nền xi măng bám bụi, từng giọt nước đọng trên cánh hoa rớt xuống, làm nhòe đi lớp bụi mỏng.

Gió lạnh lướt qua thân người Băng Hạ. trái tim trong lồng ngực cô như đang run rẩy.

Thân người như bao phủ một lớp khói mỏng xa cách.

“Ba, mẹ” Băng Hạ thần thờ “Con đến thăm hai người đây”

Bức ảnh nhỏ trên bia mộ như vừa sáng rực lên nụ cười phúc hậu của Gia Khiết Bội.

Hai ngôi mộ được đặt nằm cạnh nhau, khuất sau một ngọn đồi heo hút quanh năm gió thổi. ngày chôn cất ba mẹ, Băng Hạ đầu biết rằng để họ ở đây sẽ lạnh lắm, nhưng không thể để họ nằm trong nghĩa trang của Dương gia. Và, cô cũng mong rằng, ba sẽ chăm sóc và ở bên mẹ. chỉ cần hai người họ ở bên nhau, thì chẳng cần thiết bất cứ thứ gì nữa. dù có cô đơn, thì cũng là cô đơn cùng nhau.

“Ba mẹ ở dưới đó có lạnh không?” Băng Hạ đôi mắt mờ đục, tay nắm chặt vạt áo jacket, ánh mắt buồn hiu đến xé lòng. “Lâu lắm rồi con không tới đây. Con xin lỗi!”

Cũng chẳng ai còn trách cô nữa.

Chỉ có tiếng gió không ngừng gào thét bên tai như lời oán trách thay cho hai người dưới suối vàng.

Băng Hạ tiến đến gần ngôi mộ, quỳ xuống, nhìn tấm ảnh ba cô với khuôn mặt nghiêm nghị nhưng đôi mắt thì sáng rõ tinh anh, chiếu về phía cô thật hiền. cúi mặt xuống, Hạ chậm rãi đưa tay nhỏ từng ngọn cỏ dại mọc hoang xung quanh.

“Thời gian trôi nhanh quá ba mẹ nhỉ.” Băng Hạ chuyên tâm nhỏ cỏ, thì thầm, khẽ môi hơi nhếch lên một nụ cười “Mới đó đã bao nhiêu năm. Nhiều lúc con thấy ba mẹ thật ác, ác vô cùng, vì một mình con ở đây buồn và cô đơn lắm.”

“Con tự hỏi, ba mẹ dưới đó có nhớ con hay không? Đến bây giờ có còn nhớ con hay không?”

“Ba Tuấn vẫn thường nói với con rằng, ba mẹ ăn ở hiền lành, chắc giờ đã đầu thai chuyển kiếp.”

Một ngọn cỏ dại bật tung gốc. “Con cũng mong là như vậy lắm. nhưng con muốn kiếp sau con vẫn sẽ là con gái của hai người. ba mẹ sẽ đợi con chứ?”

Cô với tay lên phía trước, dùng ngón tay lau đi lớp bụi phủ trên tấm ảnh trên bia mộ. nụ cười của Gia Khiết Bội rõ nét hơn, tươi hơn, đẹp hơn. Và đau lòng hơn.

“Mẹ, ba. Cảm ơn hai người đã sinh ra con. Và con xin lỗi, khi đã không thể đi theo hai người”

Một cơn gió giật dữ nổi lên, thổi tung mái tóc Hạ, ngọn tóc bay lên, cọ vào mặt cảm giác ran rát.

“Hôm nay, là sinh nhật con.”

Cộc cộc

“Mars, mẹ vào được không?”

“Phiền mẹ gọi đúng tên chủ của căn phòng nếu muốn vào” Tiếng đáp đều đều bên trong vọng ra.

Trịnh Xuyên Chi chau mày không hài lòng, sau bao nhiêu năm không gặp, mà thằng con trai của bà giờ đã biết ra lệnh cho người khác, kể cả mẹ nó.

Bà đẩy cửa bước vào. Hạo Thiên đang ngồi trên ghế bành đọc sách.

“Mars, con không ăn trưa sao?” Xuyên Chi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lo lắng hỏi, đáy mắt ánh lên vẻ đau xót.

“Con không đói.” Thiên ngược lên nhìn mẹ, rồi lại chú tâm vào cuốn sách trên tay.

Cảm xúc ngập tràn trong đôi mắt, bà Xuyên Chi lặng lẽ ngắm nhìn con trai. Thiên được thừa hưởng từ bà đôi mắt màu xanh lục, nhưng mắt của bà nhạt hơn.

Bà sang Mỹ, chịu sự khuất phục của chồng mà để Hạo Thiên ở lại Việt Nam. Được giáo dục trong môi trường chính trị và sự nghiêm khắc khuôn phép của cha, đứa con trai kháu khỉnh đẹp như tranh vẽ của bà giờ đã bay biến, thay vào đó là một pho tượng vô tâm lạnh lùng. Nét cao quý của dòng họ Trịnh trong người Thiên chưa bao giờ phai nhạt, nhưng khi nhìn vào mắt nó, Xuyên Chi đã biết chẳng bao giờ bà còn được nhìn thấy Mars của ngày xưa nữa, một thằng bé có đôi mắt xanh trong veo và sáng rực thông minh.

“Tối nay Mer cũng ba mẹ nó sẽ đến nhà mình ăn tối.” Rồi ánh mắt khỏi người Thiên, bà Xuyên Chi rót một tách trà hoa cúc trên bàn, đưa lên miệng nhấp nháp, từng ngón tay rướn lên đầy quý phái và yêu kiều. Mùi thơm bay tỏa khắp căn phòng.

“Mer?” Thiên ngừng đọc, ngẩng mặt lên nhàu mày.

“Mercury, Phù Dung.” Đã lâu lắm rồi không còn được nghe bà gọi bằng cái biệt danh ấy, Xuyên Chi hiểu con trai mình đã quên dần. “Con sẽ ở nhà chứ?”

“Không ạ” Thiên tiếp tục đọc “Con có việc bận”

“Việc gì?” Bà hạ tách trà xuống, nhướn mày.

“Sinh nhật một người bạn của con”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rời Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Xuyến Chi gạt đầu ra chiều đã hiểu, nhưng ngay lập tức bà lại thắc mắc “Sinh nhật ai thế? trước giờ mẹ thấy con chẳng bao giờ nhớ sinh nhật ai, kể cả của Yul”

“Của bạn con mà”

“Không thể ở nhà sao? Mẹ đã hứa với Mer con sẽ ở nhà ăn tối cùng hai gia đình.” Bà Xuyến Chi tỏ ý không hài lòng.

“Đó là chuyện của mẹ mà.” Thiên bình thần ngẩng đầu lên “Con đâu có hứa là sẽ ở nhà.”

“Vậy con không thể vì mẹ mà ở nhà?” Xuyến Chi đã bắt đầu bức mình trước thái độ dửng dưng của Hạo Thiên “Không đến dự sinh nhật của bạn cũng được, nhưng mẹ đã hứa với Mer rồi!”

“Mẹ hứa với cô ấy, cũng giống như con hứa với bạn con” Thiên vẫn bình thản “Danh dự của mẹ, cũng giống như danh dự của con”

“Mẹ không biết, tối nay con mà không ở nhà thì đừng trách mẹ” Bà Xuyến Chi đứng bật dậy, bức mình bước ra ngoài. Sau khi tiếng “rầm” vang lên, Hạo Thiên mới khẽ thở dài đầy chán nản, hờ hững lật trang sách ngay cả khi còn chưa đọc được hết.

7h tối.

Bảo Vy tròn tròn mắt lên nhìn Băng Hạ đang ngồi thiền thờ trên giường, tay mân mê xếp một con hạc giấy.

“Xinh quá trời ơi!” Vy nhảy lên giường, bên cạnh Hạ, đôi mắt háo hức cứ dán chặt vào cô “Thế gian sinh ra một người như cậu, thì phải sinh ra một trăm người yêu cậu, à không, một ngàn người chứ”

Hạ quay lại nhìn Vy, mỉm cười, sau đó lại chuyển tâm xếp con hạc. lâu lắm rồi cô chẳng còn chơi trò này nữa, từng nếp gấp đã lênh lạc và xấu đi nhiều.

Hạ hôm nay kẹp mái lên, tóc xõa ra, đuôi tóc gọn sóng xoăn tự nhiên, và lần đầu tiên, Vy thấy môi Hạ ánh sắc son bóng. Cô mặc chiếc áo len xấp trắng, bên dưới là váy đen hơi phồng. điểm nhấn trên chiếc áo trắng đơn điệu là một sợi dây chuyền có mặt là hình thánh giá.

Vy chống tay mài mê ngắm Băng Hạ, giờ thì trông cô nàng chẳng còn là thiên thần gì nữa, mà y hệt mấy con búp bê nằm ngoài cửa hàng.

Chuông điện thoại reo, Vy vẫn ngắm Hạ chăm chăm, không buồn bắt máy, khiến cô phì cười rồi đẩy Vy “Nhắc máy đi, biến thái quá.”

“Àlô, Vy xinh nghe”

“Cô bé, chuẩn bị xong chưa? Anh qua đón” Tiếng Nhật Long bên kia đầy yêu thương.

“Rồi.” Vy gạt gù “Anh qua đi”

“Thế còn Băng Hạ?”

“Hả? sao lại có Băng Hạ ở đây?” Vy mặt đần ra, lát sau thì chau mày. Hạ vẫn đang bình thản xếp cái cánh con hạc, không buồn ngẩng đầu lên, cũng chẳng buồn ngạc nhiên.

“...”

“À...à” Vy tròn miệng, đầu gạt lia lia “Anh qua đi, xong cả rồi”

Ngồi bên cạnh, Hạ còn nghe rõ tiếng “Tuân lệnh!” đầy hào hứng của Nhật Long đầu bên kia, trước khi Vy cúp máy. Đôi môi căng mọng vẽ thành nụ cười.

“Phu nhân! Niệm tiểu thư đến!” Cô bé gia nhân hót hải chạy vào, bộ dạng phấn khích.

“Đưa vào đi chứ?” Bà Xuyên Chi đang ngồi trên ghế đọc một cuốn tạp chí làm đẹp, ngẩng lên, khẽ nhướn mày. Cô bé gât đầu lia lịa rồi mê mải chạy ra, đáng đi hấp tấp khiến phu nhân phì cười.

Không lâu sau thì tiếng nói thánh thót của Dung đã vang lên ngoài cửa “Con chào bác!”

Trịnh phu nhân bấy giờ mới chịu để cuốn tạp chí sang bên, mỉm cười hòa nhã với Phù Dung “Ồ kia, ba mẹ con đâu?”

“Ba mẹ con bận tiếp khách, nên nói con đến một mình, và gửi lời cáo lỗi với bác” Phù Dung tự nhiên ngồi xuống ghế, nụ cười rạng rỡ. Trời bên ngoài khá lạnh, nhưng cô vẫn tươi tắn rạng ngời trong chiếc váy cổ tim màu nude, chít eo.

“Ừ, vậy thôi” Xuyên Chi làm bộ tiếc nuối, sau đó lại tươi tỉnh ngay “Con mau vào trong đi, bàn ăn đã bày biện sẵn sàng rồi.”

"Chủ tịch đâu ạ?"

"Ông ấy có việc ở công ti, bữa tối hôm nay chỉ có 3 chúng ta thôi."

" Bà cười hiền rồi quay sang cô bé khi nãy đưa Phù Dung vào “Hong Hoa, lên gọi Thiếu gia xuống!”

“Nhật Long, Hạo Thiên đâu?” Từ lúc yên vị trên xe đến giờ, đây là câu hỏi đầu tiên của Băng Hạ.

“Thiếu gia có chút việc nên đến sau” Long ngồi ghế trước, không quay đầu lại.

“Giờ đi đâu đây anh?” Vy nháp nhồm trên ghế, giọng điệu đầy hào hứng.

“Cố đợi đi bé!”

Giữa đại lộ hoa lệ, đèn sao sáng rực, chiếc Limo chuyển động đều đều, cảnh vật hai bên đường xẹt qua như tia điện. từng bảng hiệu nhấp nháy và từng tấm poster màu sắc rực rỡ lướt qua Băng Hạ. cô nhìn đâu cũng thấy dòng chữ “Happy Valentine!”

Chiếc xe chuyển động chậm dần lại, trước mặt là một quán bar cao tầng. Vy đưa ánh mắt ra bên ngoài, nhướn mi lên để nhìn cho rõ biển hiệu sáng chói.

“Bubble – Bong bóng”.

Tên nghe đậm chất trẻ thơ, Vy chun mũi.

Nơi chỗ đậu xe, đã hiện diện ngay một chỗ trống vừa vặn cho chiếc Limo tiến vào. Hai bên đều chặt kín các xe ô tô các loại, chuyện chỗ đậu xe có một chỗ trống thuận lợi đến thế này hẳn không phải là ngẫu nhiên. Chắc Hạo Thiên đã đặt chỗ trước. và việc đặt chỗ trước ở cái quán bar đông người thế này cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Bước xuống sau cánh cửa xe, Băng Hạ vén mấy lọn tóc lòa xòa ra sau vành tai, mắt nhìn những ánh đèn nhấp nháy loạn lên ở tầng trên của Bubble.

Bất ngờ của anh, rốt cuộc là gì?

Ba người được một lễ tân dẫn đường đến một phòng, bên ngoài có chữ VIP. Chính ra thì chàng lễ tân làm nhiệm vụ dẫn đường này cũng chỉ như bù nhìn, vì theo thứ tự, thì người đi đầu tiên là Nhật Long, tiếp theo là Vy, sau đó là Hạ, và cuối cùng mới là anh ta. Rõ là Nhật Long đã chẳng hợp tác để chàng nhân viên này hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Cánh cửa bật mở ra, Hạ còn chưa kịp ổn định tâm lý để đón chờ cái bất ngờ bên trong.

Bất ngờ mà anh nói, cô đã nghĩ rằng nó nằm trong đây.

Nhưng, bước qua cánh cửa rồi, chẳng có gì cả. căn phòng vẫn như bình thường. thậm chí nhạc cũng chẳng có, chẳng có một dấu hiệu gì cho thấy nó đang ẩn chứa một bí mật. từ sâu trong lòng cô, dấy lên một chút – chỉ một chút thôi – hụt hẫng. có lẽ điều bất ngờ anh dành cho cô không phải ở đây.

Cô ngồi xuống ghế, khẽ chìm trong khoảng lặng chính mình vừa tạo ra trong tâm thức.

Anh, và cả cô nữa, hai con người này đều khó nắm bắt. ngay cả người này cũng không thể đoán được người kia đang nghĩ gì.

Ánh mắt lướt đi trong không gian xung quanh với tốc độ không hề chậm, chứng tỏ Băng Hạ nhìn nhưng không để thứ gì vào mắt.

Bỗng, ánh mắt dừng lại. dưới chiếc bàn kính có một tấm... gần giống như là tấm thiệp chúc mừng, có hình hai đóa uất kim hương thanh nhã quấn vào nhau. Bên cạnh còn có một chiếc bút. Cô nhíu mày đứng dậy cầm lên xem.

Rồi mỉm cười.

Trong căn phòng VIP rực rỡ ánh đèn, khi Bảo Vy còn đang bận nghịch mấy thứ đồ trong phòng, và Nhật Long thì đi đằng sau sẵn sàng kí đầu cô, thì trên ghế, Băng Hạ đang cúi người xuống, và viết một dòng chữ gì đó lên tấm thiệp. chỉ thấy môi cô ấy...

Mỉm cười rạng ngời hạnh phúc.

“Hong Hoa! Lên gọi Thiếu gia lần nữa.” Bà Xuyên Chi hướng về phía cầu thang bằng gỗ xoắn ốc, gọi. Bên cạnh là Phù Dung đang mân mê vạt khăn trải bàn đầy sốt ruột.

“Con đây!” Vừa đúng lúc Hạo Thiên bước xuống, anh mặc chiếc áo thun trắng, khoác ngoài áo vest đen, tay dắt túi quần, trông bộ dạng vô cùng thần nhiên.

“Nào, mau ngồi vào bàn đi, Phù Dung đã đến lâu lắm rồi” Bà Xuyên Chi thấy Thiên bước xuống thì hồ hởi.

“Hai người ăn đi, con ra ngoài.”

Phù Dung đang định lên tiếng gọi anh vào bàn thì đã bị câu nói của anh lấp mắt cổ họng. cô nuốt khan, sự hụt hẫng khiến mặt cô dần dần đỏ lừ.

“Ồ kia?” Trịnh phu nhân cau mày, liếc nhìn Phù Dung rồi lại nhìn Thiên đang tiến từng bước ra cửa “Phù Dung đến để dùng bữa tối cùng nhà mình mà?”

“thì mẹ ăn với cô ấy đi. Con đã nói rồi mà, con có việc” Buông nhanh câu nói, Hạo Thiên bước ra ngoài cửa và nhanh chóng mất dạng.

“Mars! Con đứng lại đó!” Bà Xuyên Chi đứng bật dậy gọi lớn, nhưng đáp lại bà là tiếng xe hơi nổ máy và phóng ra ngoài, tiếng gió rít vang lên nghe cũng thật rộn người. “Thằng nhóc này....!”

Bà quay lại nhìn Phù Dung khuôn mặt đã tái đi, tay vẫn nghịch mép khăn trải bàn trong vô thức.

“Mer, xin lỗi con, thằng nhóc ngang bướng quá.”

“Không sao ạ!” Dung ngẩng lên làm bộ tươi tỉnh, nhưng nụ cười dán trên mặt rõ ràng là gượng gạo. dưới mặt bàn, hai bàn tay cô đã không còn hành hạ chiếc khăn trải bàn nữa mà chuyển qua đan vào nhau đầy đau khổ, bất lực.

“Thiếu gia, hay là để tôi vào lấy cho cậu nhé!” Người tài xế quay lại hỏi Hạo Thiên khi chiếc xe đã dừng lại nơi trung tâm trang sức Ruby Plaza. Ông tài xế cũng hơi thắc mắc, rằng nếu muốn mua trang sức thì tại sao Thiếu gia của ông không đến thẳng chi nhánh chính của Trịnh Âu, thay vì đến một trung tâm trang sức khác?

“Không, để tôi” Thiên mở cửa xe, bước xuống, anh muốn vào lấy món quà sinh nhật dành cho Băng Hạ, và không muốn ai khác ngoài anh và cô, được phép động vào nó.

“Dạ chào anh! anh cần gì ạ?” Một cô nhân viên môi đỏ chót, mỉm cười với Hạo Thiên. Khi nhìn cũng biết cô ta không thể rời được khuôn mặt anh nữa rồi. “Tôi cần lấy món trang sức đã yêu cầu làm 2 ngày trước” Anh lạnh tanh.

“Dạ, anh tên gì ạ?” Cô gái cất giọng ẻo lả, chậm chậm lật cuốn sổ.

“Trịnh Hạo Thiên.”

Đôi mắt si mê cô nhân viên dành cho Thiên nay đã được thay thế bằng đôi mắt mờ to vì kinh ngạc. Đây.....chính là Thiếu gia của dòng họ Trịnh danh tiếng ấy?

Giờ nhắc mới nhớ, người ta thường nói với nhau, Trịnh Thiếu gia có đôi mắt xanh lục rất lạ. Chàng trai này ắt hẳn là chàng công tử hào hoa đó, chưa kể khuôn mặt đẹp như tượng tạc, cô nhân viên dán mắt vào anh không rời, bụng bảo dạ được ngắm anh chán mắt thì dù có bị đuổi việc cũng cam lòng.

“Làm ơn nhanh giùm cho” Thiên xoáy vào cô gái ánh mắt sắc lạnh khiến cô ta giật mình “Tôi còn có việc”

“À, dạ vâng!” Cô gái hơi hoảng, ánh mắt lướt đi vun vút trên trang giấy tìm tên anh “A, đây rồi!” Cô ngẩng lên, suýt chút nữa lại dán mắt vào anh không rời nổi “Anh chờ cho một chút”

Một lát sau, cô gái quay trở lại và đưa cho anh một chiếc hộp hình vuông nhỏ nhắn nhưng toát lên vẻ sang trọng và cao quý. Hạo Thiên mỉm cười thật nhẹ - nhẹ đến nỗi nếu không nhìn kỹ sẽ không thể thấy được – tay vuốt nhẹ chiếc hộp. vẻ thần bí thoát tục vây quanh anh khiến cô nhân viên cảm thấy như người đang đứng trước mặt mình đây là chàng hoàng tử từ trong truyền thuyết nào đó bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Bước ra Ruby Plaza, Hạo Thiên tiến đến chiếc xe đang đậu trước mặt, bỗng ánh mắt dừng lại nơi cột đèn giao thông, một bé trai 7, 8 tuổi đang bung mặt khóc, tiếng khóc thảm thiết khiến đặc chìm lẫn vào mớ tiếng động ồn ào nơi đô thị.

Thiên nhủ mày, anh đóng cửa xe lại, tiến đến gần cậu bé đang quay lưng về phía anh “Này nhóc...!” Thảm nghĩ chắc lại bị lạc mất mẹ đây mà.

Tiếng gọi của anh cũng bị những tiếng xe ồn ào khóa lấp mắt, anh sốt ruột bước nhanh đến gần. cậu bé kia không nghe thấy tiếng anh gọi nên đã vừa khóc vừa đặt chân xuống lòng đường chật ních xe cộ, tiếng còi xe vang lên khiến nó càng hoảng sợ hơn.

“Nhóc ơi...!”

Một chiếc ô tô tải lao đến.

“Này, cẩn thận...!!!!” Thiên hoảng hốt chạy xuống lòng đường, cản cậu bé kia lại.

Ánh đèn của chiếc xe rọi thẳng vào mặt anh, Thiên nheo mắt lại, đưa bé trong vòng tay anh gào khóc thảm thiết.

Người tài xế của Thiên vội mở cửa xe, lao ra.

“Thiếu gia!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Nếu lần này cả anh cũng đi... Ông trời, rốt cuộc ông có mắt không? Đôi mắt tinh anh của ông mà nhân gian vẫn thường sùng bái mù hết rồi sao?

Người tài xế hoảng hốt gào lên, tiếng thét xé cổ họng nhanh chóng bị chìm lấp trong tiếng còi xe giục giã, bóng Hạo Thiên nhòe đi trong ánh đèn xe rọi tới.

“Thiếu giaaaaaaaaaaaaaa”

...

Choang

Băng Hạ giật mình ngưng tay, ngược lên. Bảo Vy vừa làm bể lọ hoa trên bàn.

“Cẩn thận chứ!” Long chau mày, đẩy Vy ra khỏi chỗ mảnh vỡ văng tung tóe trên sàn.

“Em còn chưa kịp động vào nó” Vy lau bầu

“Còn cái à, không động thì tự nó nhảy xuống chác?”

“Ờ thì...”

Vy chưa kịp hoàn thành xong câu nói thì bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang. Nhận ra đó là điện thoại của mình, Long vội nhắc Bảo Vy ra ngoài gọi lễ tân đến dọn chỗ mảnh vỡ, còn mình thì nhanh tay bấm nút nghe.

“A lô?”

“...”

“Cái gì?” Sắc mặt Long chuyển qua xanh mét, Bảo Vy đang định bước ra cửa chợt khựng lại. Băng Hạ cũng nhanh chóng ngẩng lên vì dự tính được điều không hay.

“Vâng, tôi đến ngay!” Long cúp máy, quay lại nhìn Bảo Vy và Băng Hạ. Vy nhìn mặt anh không còn chút máu nào.

“Thiếu gia bị tai nạn trên Quảng trường Mỹ nhân ngư....”

Chỉ chờ có thế, Băng Hạ chết lặng. Vội túm lấy mảnh giấy chưa kịp hoàn thiện, cô lao như bay ra khỏi phòng VIP của bar Bubble, đẩy cánh cửa đập vào tường “Rầm” một cái.

“Băng Hạ!” Vy vội vàng chạy theo bạn, Nhật Long cũng nhanh chóng lao ra sau đó.

...

Bàn tay vò gần như nát tờ giấy vừa cầm ra, móng tay cắm sâu vào da thịt, khuôn mặt Băng Hạ đã chuyển qua trắng bệch từ bao giờ, nhưng cố che đậy bằng cái mặt nạ bình thản một cách vụng về.

Một bàn tay đặt lên mu bàn tay Hạ, cô ngược lên, Vy nhìn cô trấn an, đôi đồng tử màu nâu dịu dàng tĩnh lặng.

“Long! Anh đi nhanh hơn chút đi!” Vy quay mặt lên giục Long.

“Anh cũng đang cố đây!”

Và quả thực đúng là anh đang rất cố gắng, vì giữa không gian đông nghẹt trên đường vào buổi tối Valentine thế này, việc nhích chiếc xe Limo dài phóng như bay quả thực không phải điều dễ dàng.

Băng Hạ cần môi thật mạnh, để cho những dự cảm không lành trong người bay biến.

Hạo Thiên, anh không được phép có mệnh hệ gì đấy, nhất định không được phép có mệnh hệ gì. Anh đã hứa với em, tối nay sẽ có bất ngờ dành cho em, vì vậy tuyệt đối không được xảy ra chuyện.

Gần mười một năm trước, đúng vào cái thời khắc mà cô được ra đời này, chính ba mẹ cô cũng đã rời bỏ cô mà đi.

Hôm nay, là ngày giỗ của hai người.

Băng Hạ ngồi chống cằm bên chiếc bàn đã bày sẵn bánh kem, nến và đồ ăn, chốc chốc lại ngước mắt lên chiếc đồng hồ trên tường nhìn chiếc kim đồng hồ đang nặng nề nhích từng ly từng tí một, đôi lông mày nhỏ xíu thỉnh thoảng lại chau lại.

14 – 2, mọi người thường bảo đó là ngày Lễ tình nhân, nhưng Băng Hạ bé nhỏ chỉ biết đến nó là ngày sinh nhật của mình, ngày mà mẹ Khiết Bội đã nói rằng, “vào ngày đó đã có một Thiên Sứ xinh đẹp đáp xuống trần gian và trao con vào tay ba mẹ”.

Trước đó hai ngày, ba nói mẹ có một show diễn bên nước ngoài, mà sức khỏe mẹ không được tốt, lại không thể bỏ, cho nên ba sẽ đưa mẹ đi, và hứa với Hạ rằng sẽ về kịp lúc để đón sinh nhật cùng cô bé.

Nhưng... đã muộn lắm rồi. Băng Hạ cảm thấy ruột gan mình như nóng dần lên.

Cánh cửa nhẹ mở, Băng Hạ giật mình đứng bật dậy, nhưng lại ngay lập tức, cô bé thất vọng. Là quản gia Triệu Tuấn.

“Tiểu thư, có lẽ chuyến bay sẽ đáp muộn, chúng ta đón sinh nhật trước thôi nào” Ông cười và tiến đến gần Hạ.

“Không, cháu chờ ba mẹ” Cô bé kiên quyết.

“Nhưng muộn lắm rồi” Ông quản gia ái ngại “Ngày mai cô còn phải đi học”

“Không” Cô bé lặp lại, ánh mắt sắt đá cứng cỏi “Cháu cần phải chờ ba mẹ, ba mẹ đã hứa sẽ về kịp”

Trong phút giây ấy, không hiểu sao lại có một suy nghĩ lướt qua đầu Băng Hạ, rằng nếu lần này không được đón sinh nhật cùng ba mẹ, thì mãi mãi về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

“Bác Tuấn!” Từ cánh cửa vừa hé mở, một chàng trai trẻ ngó mặt vào gọi khẽ, cả Băng Hạ và ông Tuấn đều quay lại “Bác Huỳnh có chuyện cần nói”

“Tôi ra ngay!” Ông quản gia gật đầu, vội quay người bước ra như chạy.

Cánh cửa khép lại... trước khi nó được Băng Hạ mở ra lần nữa. cô bé nhìn theo dáng đi của hai người vừa rời khỏi. Đôi lông mày chau lại, hoang mang. Cô bé nhẹ nhàng bước theo.

Qua khe cửa nhỏ, Băng Hạ cẩn trọng nhòm vào, con mắt nhìn qua lỗ hồng đầy cánh gác.

“Ông Tuấn, Chủ tịch và Phu nhân gặp chuyện rồi!”

“Cái gì?” Mặt quản gia biến sắc. “Chuyện gì?”

“Cảnh sát vừa gọi điện đến, Chủ tịch và Phu nhân... họ tử vong ngay trên đường đến bệnh viện”

“Hả? họ bị làm sao?”

Hồ hấp của Băng Hạ bị ngắt quãng, cô bé bám chặt vào cánh cửa gỗ lạnh toát, chỉ thấy ông Huỳnh ghé vào tai quản gia nói gì đó, và sau khi nghe xong, mặt ông quản gia chợt trắng bệch.

“Tạm thời đừng nói cho Tiểu thư biết, đợi đến bệnh viện xem có đúng là Chủ tịch và Phu nhân không đã” Ông quản gia cố gắng bình tĩnh, nhưng giọng nói thì rõ ràng là đang run lên.

“Tiểu thư!” Chợt có tiếng một cô giúp việc hoảng hốt bên ngoài, ông Tuấn và ông Huỳnh không hẹn cùng quay ra.

“Quản gia, tiểu thư bị ngắt rồi!” Cô bé giúp việc ngó đầu vào, vừa nói vừa khóc.

Ba, mẹ, ba mẹ ra đi vào đúng ngày sinh nhật của con sao? vào đúng ngày mà “... có một Thiên Sứ xinh đẹp đã xuống trần và trao con vào tay ba mẹ”?

Và gần mười một năm sau, vào đúng ngày này, lại có một người mà con yêu thương sẽ phải ra đi?

Ông trời à, người thật biết trêu đùa nhân gian. Con biết con là đứa mang lại điều không may mà, biết mình là đứa mang lại chết chóc mà, đã biết vậy rồi mà còn yêu anh, còn đáp lại tình cảm của anh, còn hại anh.

Ông trời à, nếu con là một đứa không may, con xin chịu đi theo ba mẹ, con xin chịu sự trừng phạt của Thượng Đế, vì con sinh ra đã là một điều xui xẻo, vì ngay thời khắc con sinh ra cũng khiến ba mẹ con ra đi.

Nhưng, tại sao ông còn đưa đây, còn để anh đến với con? Tại sao ông lại để anh là người duy nhất nhìn thấy con khóc, là người duy nhất chạm đến đáy lòng con, là người duy nhất ôm con bằng cái vòng tay ấm áp và vững chãi, vòng tay mà sau bao nhiêu năm, con mới lại được tựa vào. Tại sao ông lại để anh yêu con, để anh đến với con, sưởi ấm con trong sự giá lạnh của hận thù, để anh là người đầu tiên mà giây phút con nhìn vào mắt anh, con đã từng quên mất đi lý do mình tồn tại trên thế gian này, mà chỉ muốn được ở bên anh mãi mãi.

Dương Băng Hạ, tại sao mày biết mà lại còn đến với anh? Đáng ra ngày ấy, khi anh nói yêu, mày phải thẳng thừng từ chối, phải biết kìm nén tình cảm, việc và trước giờ mày luôn làm tốt. Mày là đứa rõ hơn ai hết, bản thân chỉ là một mầm họa không may.

Giờ thì, mày đã thấy hậu quả chưa?

Ông trời à, nếu ông muốn con chết, đơn giản thôi mà, con không có gì nuối tiếc, khi chết cũng không ai thương tiếc cho con, nhưng tại sao lại luôn làm hại tới những người con yêu thương? Làm ơn. ...

Ông đã lấy đi của con quá nhiều thứ rồi, và giờ là lúc cần dừng lại.

Nếu lần này cả anh cũng đi... Ông trời, rốt cuộc ông có mắt không? Đôi mắt tinh anh của ông mà nhân gian vẫn thường sùng bái mù hết rồi sao?

Ông có thể lấy đi tất cả của con, có thể lấy đi hạnh phúc của con, để con mãi mãi bất hạnh và đau khổ cũng được, nhưng xin ông, trả lại anh. ...

Con có thể đổi cho ông cả mạng sống của mình, xin ông, hãy giữ anh lại. ...

Xin ông, chỉ cần anh bình yên, hãy lấy mạng con đi, ngay lập tức. ...

Hãy để con được đi theo ba mẹ con, đó là tất cả những gì con có thể làm được cho anh, người đã dùng cả trái tim để sưởi ấm con. Hãy để anh ở lại. ...

Cảm nhận móng tay đã cắm sâu vào da thịt đến nổi bật máu, Băng Hạ vẫn đắm đắm nhìn về phía trước. Đường phố toàn người và người, cản trở tầm nhìn. Chưa bao giờ cô thấy sợ mất một ai như thế này. ...

...

Kétttttt

Tiếng phanh gấp của xe nghe rộn người, Quảng trường Mỹ nhân ngư đã hiện ra trước mắt, Băng Hạ không nói không rằng, lao đến nhanh như chớp, mở bật cửa xe và phóng ra ngoài trước khi chiếc Limo kịp dừng hẳn. Bảo Vy và Nhật Long cũng nhanh chóng lao ra khỏi xe ngay sau đó.

Bảo Vy bước ra khỏi xe, chết sững.

Bùm Bùm

Trên nền trời một phút trước còn một màu đen kịt, nay đã được bắn tóe lên muôn ngàn bông pháo hoa rực rỡ. từng đường pháo hoa đủ các màu đan vào nhau, sáng rực lên trên Quảng trường.

Ánh sáng rực rỡ nhiều màu làm nổi lên làn da nhợt nhạt trắng bệch của Băng Hạ.

Bùm

“Happy Birthday, Bang Ha”

Dòng chữ lung linh huyền ảo hiện lên lấp lánh trong đôi mắt Bảo Vy.

Trước mặt Băng Hạ đang đứng như tượng ngoài xe, một Hạo Thiên bằng xương bằng thịt, một Hạo Thiên cao ngạo và lạnh lùng, một Hạo Thiên cao quý vững mạnh như vị thần mặt trời Apollo, một Hạo Thiên với mái tóc màu hạt dẻ và chiếc khuyên tai thánh giá bạc, làn da trắng nổi bật dưới nền trời đen kịt, huyền ảo và ma quái. Anh đứng đó, mỉm cười nhìn Băng Hạ.

Quảng trường Mỹ nhân ngư vắng tanh, gió đông lạnh buốt nhẹ thổi, chỉ có những đợt pháo hoa vẫn không ngừng bung mình trên cao.

Mái tóc Băng Hạ khẽ bay, tạo nên cảm giác u buồn thê lương, trái ngược với khung cảnh lộng lẫy.

“Băng Hạ, chúc mừng sinh nhật em!”

Bảo Vy ôm lấy lồng ngực đang thất lại, trút một tiếng thở nhẹ nhõm.

“Anh...không sao?” Băng Hạ như đờ đẫn, cô nhìn anh, đôi môi trắng nhợt, mấp máy.

Hạo Thiên mỉm cười nhìn cô, anh khẽ gật.

Bảo Vy nhìn quanh, toàn bộ Quảng trường đẹp lung linh nhưng vắng tanh, không một bóng người, hoàn toàn không có dấu hiệu của một vụ tai nạn.

“Anh...lừa em?” Băng Hạ nghiêng đầu, đôi mắt chớp nhẹ, mờ mịt. trong đôi đồng tử màu xám lạnh, Hạo Thiên có thể nhìn thấy sự hoang mang và đau khổ vỡ òa.

“Anh...không...”

Bóp

Nhật Long tròn mắt kinh ngạc.

Bảo Vy che miệng.

Gió đông lại thổi qua cào xé trái tim con người, trên nền trời, pháo hoa đã ngưng dần.

Khuôn mặt Hạo Thiên lệch sang một bên, tròng mắt xanh lục nổi lên vài gợn sóng xao động sau đó lại yên bình như mặt hồ phẳng lặng.

Một bông pháo hoa bắn lên, bung mình thành ánh sáng đỏ rực, soi vào đôi mắt màu xám.

“Anh lừa em?” Cô nhắc lại, đôi lông mày nhướn lên, bàn tay vừa đánh anh run run, cảm giác đau xót len vào tận trái tim “Anh dám lừa em?”

Hạo Thiên im lặng.

“Anh có biết em đã lo lắng thế nào? Em lo sợ thế nào? Tại sao lại nhẫn tâm lừa em?”

Đôi lông mày chau lại, và dù đã rất cố gắng kiềm chế, nhưng một dòng nước vẫn len qua hàng mi và rơi xuống.

“Em đã lại tưởng anh ra đi giống họ, em đã hoảng sợ...” “Giọng cô khản đặc “Em đã lo lắng cho anh biết bao, để rồi bây giờ anh lừa em?”

Giọng nói cao vút, cô gào lên.

Hạo Thiên quay mặt lại, ánh sáng từ chiếc khuyên tai bằng u ám, đôi mắt xanh nhìn cô buồn da diết, trong lòng anh, sự day dứt và thương xót cô không ngừng cào xé, anh tự trách mình sao đã không để ý đến tâm trạng của cô.

“Sao anh có thể làm thế? Sao có thể đối xử với em như thế?” Băng Hạ khóc, lần đầu tiên anh thấy cô khóc nhiều như thế, mà lại là vì anh, do anh.

Bảo Vy quay mặt đi, cắn môi. Khẽ nhắm mắt lại cho nước mắt chảy xuống.

Nhật Long đưa mắt ra chỗ khác.

Hạo Thiên tiến đến, anh nhìn cô, trong đôi mắt có thể thấy được sự nhói buốt tận tâm can. Anh vòng tay, ôm lấy cô, siết lấy cô thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Cô vui mặt vào vai anh, nước mắt loang dần trên vai áo anh.

“Anh là đồ xấu xa, tàn nhẫn, độc ác!!!”

“Ừ, anh xấu xa, tàn nhẫn, độc ác. Anh sai rồi, tha lỗi cho anh...”

Trên nền trời lại xuất hiện thêm vài loạt pháo hoa mới, ánh sáng soi rọi khắp Quảng trường Mỹ nhân ngư.

“Happy Birthday to Băng Hạ, hay ăn chóng lớn và ngày càng xinh đẹp nhé!”

Mọi người nhất loạt quay lại, Khánh Du từ xa bước đến, tay ôm một hộp quà bọc hoa màu tím nhạt, tươi cười.

“Chị Zul!” Băng Hạ và Hạo Thiên vội buông nhau ra, Hạ đưa tay quệt mấy giọt nước còn vương lên mi, Khánh Du vội cười “Áy, cứ ôm đi, chị không đánh thuế đâu!”

Nhật Long từ xa bước đến, Bảo Vy thấy vậy cùng hấp tấp chạy theo.

“Tiểu thư!” Long chào.

“Ừ ừ, thế nhà người cũng đến dự sinh nhật cô nhóc này à?” Du quay sang Vy “Ai đây?”

“Tôi là Bảo Vy, bạn của Băng Hạ” Vy chớp chớp mắt lạ lẫm nhìn Du.

“Ý, xinh nhỉ!” Du sáng mắt lên, đưa tay véo má Vy “Đễ thương quá!”

Nhật Long vội chen lên giữa “Bạn gái em đây!”

“Eo oi cái tên này, chị lấy mất bò của mi chắc?” Du quắc mắt.

Hạ và Thiên cùng bật cười.

Khánh Du hôm nay trang điểm nhẹ, mái tóc uốn xoắn buộc cao bằng chiếc nơ to bần, diện một chiếc váy kẻ caro với điểm nhấn là chiếc thắt lưng đen. Chân đi quần tất và đôi guốc cao gót. Trông Khánh Du hôm nay chừng chặc hơn lần Băng Hạ ghé Angela.

“Thằng nhóc này, nghe ông Trung nói mày suýt bị tai nạn, đi đứng cái kiểu quái gì đấy?” Du tát vào vai Thiên “Mày muốn chị đập cho à?”

Long cố nín cười, vì Khánh Du luôn lớn miệng nạt nộ Hạo Thiên, và anh thì không hay nói lại, nên Du mới giữ được cái “uy”, chứ chính ra thì cô ấy chẳng dám “đập” Thiên như bình thường vẫn cao giọng.

Hạ kinh ngạc “Anh...suýt bị tai nạn?”

Thiên khẽ lờ mắt nhìn Khánh Du, cô bé vội đưa ngón tay lên miệng cắn.

“Không sao, lúc đó...là vì có một cậu bé chạy qua đường, anh chạy theo kéo nó lại...”

Băng Hạ nhìn anh, ánh mắt di chuyển sang bên má anh. cái tát đó...

Cô quay đi.

“Thôi nào!! Nhập tiệc thôi!! Sinh nhật mà buồn thế này á?” Du bỗng cao giọng “Đến Bubble thôi nào!”

...

11 giờ.

Chiếc Porsche dừng lại trước cổng Thánh Huy.

Im lặng, cánh cửa xe không mở.

“Chúc mừng sinh nhật em” Hạo Thiên nhìn Băng Hạ “Và...xin lỗi em”

Hạ quay sang nhìn anh “Có đau không? Má anh...” Cô rướn người lên, đưa tay, chạm nhẹ lên bên má đã hứng chịu cái tát của mình.

Anh nắm lấy tay cô “Không sao”

Anh lướt tay qua bờ mi đen đã khô lại những giọt nước mắt. Nhói lòng...!

Tiến gần

Anh hôn lên mi mắt cô.

Hôn xuống má.

Và kết thúc là một nụ hôn môi nhẹ nhàng và ngọt ngào như Sô cô la cho ngày lễ Tình nhân.

Cô choàng tay qua vai anh, cảm giác ấm áp và tin tưởng tràn về.

Em yêu anh, yêu rất nhiều, nhiều hơn cả những gì anh có thể nghĩ, em có thể làm và có thể nói, nhiều hơn cả sinh mạng của em.

Đôi môi duyên tiếc rời nhau, anh mỉm cười, vuốt lọn tóc vương trên má cô “Anh có quà cho em này”

Từ trong chiếc túi áo vest là một hộp quà nhỏ, cô đón lấy, mở ra sau khi đưa về anh ánh mắt thắc mắc.

Sáng rực lên bên trong là một sợi dây chuyền làm bằng vàng trắng, mặt dây là một chiếc chìa khóa nhỏ, được chạm khắc tinh xảo và cao quý.

Mặt dây chuyền được khắc một chữ “T”.

“T...là Thiên?” Cô quay sang hỏi anh, anh chỉ im lặng không đáp.

“Để anh đeo vào cho em” Anh lấy sợi dây, tỉ mỉ tháo khuy, đeo qua cổ Băng Hạ.

Cảm giác ấm áp mà chỉ có ở người anh, giây phút này đang trùm lên người Hạ. cô im lặng, gần như nín thở. giống như sợ rằng chỉ cần cô cự quây một chút thôi, cảm giác ấm áp này sẽ tan vỡ, hòa vào không khí lạnh của đêm Valentine.

Mặt dây chuyền sáng lên trên cổ Hạ.

“Muộn rồi, em về nhé!”

“Ừ”

Dù nói như thế, nhưng trong hai người, không ai là không hiểu, chẳng ai muốn rời xa nhau.

Hạ mở cánh cửa xe, nhưng chưa vội bước ra ngoài. Nhân lúc anh không để ý, cô lao đến hôn lên má anh. đến khi anh giật mình quay lại thì bóng cô đã thấp thoáng sau cánh cổng Thánh Huy rồi. việc anh có thể làm là đưa ánh mắt ấm áp yêu thương dõi theo cô.

Anh yêu em, yêu rất nhiều, cho dù có phải đánh đổi cả mạng sống, em là tất cả những gì anh có, là tất cả những gì anh cần.

Khẽ đưa tay lên chạm vào sợi dây chuyền trong cổ áo.

Sợi dây chuyền có mặt là chiếc ổ khóa nạm đá.

Khắc chữ “H”

Bước ra từ phòng tắm, hơi nước mờ mờ ảo ảo vây xung quanh, Hạ Thiên tay cầm chiếc khăn bông trắng lau xù mái tóc màu hạt dẻ.

Điện thoại trên bàn khẽ rung. Anh nhướn mày, tiến đến gần.

“Alo?”

“Thiếu gia, là em” Tiếng Nhật Long

“Đã đưa Bảo Vy về chưa?”

“Rồi ạ”

“Ừ”

“Thiếu gia!”

“??”

“Trong chiếc Limo em đưa Băng Hạ đến Quảng trường Mỹ nhân ngư, có rơi 1 mảnh giấy, chắc là của Băng Hạ, em nhớ cô ấy cầm theo tờ giấy đó khi rời Bubble.”

“Vậy sao?” Thiên nhướn mày “Ừ, mai cầm lên cho tôi. Mà khoan, mảnh giấy đó viết gì?”

Đầu dây bên kia thoáng tiếng cười “Mai anh nên tự xem thì hơn”

Ngắt kết nối. Anh ném điện thoại lên giường, tiếp tục lau tóc, khoe môi hơi nhếch lên.

Có ai biết, trong mẫu giấy ấy ghi rất đơn giản. Chỉ ba chữ.

”Em yêu anh”

Trong tiếng khóc ấy, như lẫn cả tiếng hát... và tiếng đàn Vĩ Cầm vắng vắng.

Trích:

Xoảng

“Cái gì?”

Bình hoa đặt nơi tay phải Trịnh Hùng rơi xuống đất, kèm theo tiếng động làm Băng Hạ giật mình.

“Có gì không ạ?”

Trịnh Hùng đưa tay bóp vàng trán lấm tấm mồ hôi, bàn tay run rẩy “Không... không có gì...”

Đối với người nhạy bén như Băng Hạ, vốn chẳng cần nhìn hành động của Trịnh Hùng cũng biết mười mươi đó là lời nói dối.

“Bác quen mẹ cháu sao ạ?” Cô bước chậm rãi đến gần, thận trọng.

“....”

“Chủ tịch Trịnh...” Hạ cao giọng “Nếu bác quen biết mẹ cháu, xin hãy nói.”

Chẳng có gì khó hiểu khi khuôn mặt Băng Hạ đột nhiên trở nên nghiêm trọng như thế. đã ngót 10 năm đi tìm manh mối cái chết của cha mẹ, nhưng đến cả một người quen của hai người ngày xưa cũng không có. Giờ đột nhiên tìm thấy, đương nhiên là cô phải theo đến cùng.

“Cha mẹ cháu...” Ông Trịnh mất như cảm sâu xuống nền nhà, bàn tay đặt trên đùi nắm chặt lại. “Ừ...ta có quen biết cha mẹ cháu.”

Đôi mắt Hạ sáng rực lên “Vậy...ba người có quan hệ như thế nào với nhau?”

Trịnh Hùng ngược mắt lên nhìn Hạ, nhìn sâu vào đôi đồng tử màu xám tro trong suốt. từng cơn sóng nổi lên trong đôi mắt như muốn nhấn chìm ông, đưa ông về một khoảng lặng của miền ký ức đã chôn chặt. một miền ký ức đã xưa lắm rồi, đã nhuộm màu của thời gian, miền ký ức của gần 20 năm về trước.

“Anh Hùng, anh Trung đã thổ lộ tình cảm với em rồi!”

“Vậy sao?...”

“Anh ấy ngốc lắm, đã thích em lâu rồi mà không dám nói”

Mặt Gia Khiết Bội ửng hồng, tay vân vê đoá hồng đỏ mà Trịnh Hùng có thể đoán chắc là của Dương Trung.

“Thế em có đồng ý không?”

“Em á?” Đôi mắt màu xanh nhạt của Khiết Bội trong hơn bao giờ hết “Thực ra, em cũng thích anh ấy từ lâu lắm rồi...”

“Anh Hùng, anh có thể chúc phúc cho chúng em chứ?”

- Chúc phúc? –

- Sao em có thể độc ác như vậy? –

“Ừ, chúc...hai người hạnh phúc...”

....

....

...

“Oe...oe...oe...”

“Sinh rồi, sản phụ sinh được một bé gái rất đáng yêu!” Cô y tá vui mừng không giấu giếm, tay bế một hình hài bé nhỏ đặt trong chiếc khăn, bước ra khỏi phòng sinh.

“Ồi, con tôi!”

Dương Trung đón lấy đứa bé.

Trịnh Hùng đứng như trời trồng.

Kết tinh tình yêu của hai người là một viên ngọc tinh tú.

“Cậu nghĩ tên cho nó chưa?”

“Tôi sẽ đặt tên cho cháu là Băng Hạ” Dương Trung ngược lên nhìn Trịnh Hùng, đôi mắt mờ hồ đầy ắp những tia hạnh phúc “Là Tuyết mùa hè.”

“Ừ...” Trịnh Hùng cười “Cho tôi bế Băng Hạ một chút nào...”

...

...

...

“Trịnh Hùng...anh làm ơn...chăm sóc...Tiểu Hạ hộ...vợ chồng chúng tôi...”

Bàn tay nhuộm đầy máu của Dương Trung khẽ động đậy, ông dùng hết sức lực còn tồn tại trong cơ thể sắp về với cát bụi, chạm nhẹ vào tay Trịnh Hùng đang đứng nơi mép giường.

Bệnh viện trắng xóa.

Giường bệnh trắng xóa.

Áo blouse trắng xóa.

Chỉ có máu là đỏ thẫm.

“Đi yên bình...!”

Đôi mắt khép lại. Bàn tay buông thõng vô tình.

“Chủ tịch” Một người mặc áo vest đen tiến tới “Gia Khiết Bội cũng vừa tắt thở.”

- Đến chết...cũng chết cùng nhau ư? -

Đôi mắt Trịnh Hùng khẽ dao động, hàm răng nghiến chặt. “Đi!”

...

..

Trên hành lang cũng một màu trắng xóa, có hai toán người đi ngược chiều nhau. Bước chân cả 2 đều vội vã, đế giày nện xuống sàn lên những tiếng động gầy gòn.

Họ đi qua nhau.

Đi qua nhau.

Không liếc nhìn nhau.

Toán người mặc áo vest đen tiến ra ngoài cửa khoa cấp cứu.

Một tiếng... không... Cả ngàn tiếng khóc xé lòng từ bên trong vọng ra. Tiếng khóc thảm thiết vô cùng, như chứa đựng nỗi đau khổ vô bờ bến, nỗi mất mát không gì bù đắp nổi.

Trái tim người đàn ông sẽ siết lại đau đớn.

Trong tiếng khóc ấy, như lẫn cả tiếng hát... và tiếng đàn Vĩ Cầm vắng vắng.

Băng Hạ, cô bé này là Băng Hạ. là tuyết mùa hè của ngày hôm ấy.

Cô bé đã về, sau khi Trịnh Hùng chỉ nhắm mắt im lặng và không nói gì.

Ông đề nghị hẹn gặp vào một lần khác.

Kéo chiếc ngăn kéo, lật dưới đồng giấy tờ, ông lấy ra một tấm ảnh đã cũ. Tấm ảnh đen trắng, ứa màu. Chụp một người con gái và cây đàn Vĩ Cầm.

Ông có thể nghe thấy, tiếng đàn trong tấm ảnh đang vây xung quanh lấy trái tim ông.

Một giọt nước trong suốt rơi xuống.

Làm nhòe khuôn mặt người phụ nữ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Người đàn ông ấy, cha của Hạo Thiên, rốt cuộc ông ấy là ai?

Tại sao khi nghe đến tên của mẹ Hạ, ông ta lại tỏ thái độ như vậy? và rồi lại không nói gì khi cô hỏi về mối quan hệ giữa ba người?

Rõ ràng có uẩn khúc...

Có uẩn khúc...

Băng Hạ có cảm giác như, tất cả mọi chuyện vẫn chỉ mới bắt đầu, rằng mười mấy năm qua, cô chẳng làm được gì cả, có chăng chỉ là đi vòng quanh sự thật mà chưa từng giây phút nào vén được một góc của tấm màn lên.

Cái sự thực ẩn giấu bên trong, nó vẫn nằm im lìm trong bóng tối mà chính cô cũng không ý thức được sự tồn tại của nó. Có phải cô đã sai lầm khi nghĩ về cái chết của cha mẹ quá đơn giản?

*Between the vast vast space

Is there a place for you?

Lonely girl ...*

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ trong đầu, Băng Hạ lấy chiếc điện thoại đang rung bần bật trong túi.

“A lô?”

“Em đang ở đâu thế?”

“Em...” Hạ liếc nhìn con phố mình đang đứng ‘Phố Green’

“Green?” Tiếng Hạo Thiên bên kia đầy vẻ ngạc nhiên “Em đến đó làm gì?”

“Em... định đến tìm chị Khánh Du”

“Khánh Du? Nhà Khánh Du đâu ở đó? Angela cũng không phải.”

“Em nhầm đường.” Giọng nói nhỏ và mờ ảo, tan nhanh chóng vào tiếng xe cộ tấp nập trên con phố. Băng Hạ rõ là không muốn thanh minh. Đối với Hạo Thiên, cô biết chắc rằng anh đã phần nào đoán được cô đang nói dối.

“Ồ yên đó đi. Anh đến đón”

Đầu dây bên kia cúp máy nhanh chóng. Hạ buông thông cánh tay, bỗng dưng cảm thấy lòng nặng trĩu.

Có nên tiếp tục bước vào vòng xoáy mà chính bản thân cô cũng hiểu rằng, sẽ khó tìm lối ra hay không?

Người chết, thì cũng đã chết rồi.

Cố gắng đào xới lên, liệu dưới sỏi vàng, họ có ngậm cười?

“Ăn mặc phong phanh thế? em muốn bị ốm à?”

Thiên không hài lòng nhìn Hạ đang ngồi trên ghế đối diện, vài sợi tóc rủ xuống lơ xòa trước trán, đôi mắt mờ mịt phóng ra ngoài cửa kính của tiệm cafe Sunflower.

“Em uống gì?”

“Cho em Capuchino”

Sau khi cô phục vụ vừa đi khỏi, Thiên đưa tay kéo mặt Hạ lại nhìn thẳng vào mình, chau mày “Em sao thế? Mặt cứ lạnh tanh vậy?”

Hạ nhìn Thiên, ánh mắt bình thản.

“Anh có tin vào số mệnh không?”

“Số mệnh?”

- Nếu ba anh quen biết ba mẹ em, chẳng phải là quá trùng hợp sao? chẳng phải là số mệnh sao? –

“Hôm nay rốt cuộc em làm sao thế?” Thiên ngồi thẳng dậy “Bỗng nhiên lại hỏi anh câu ấy. em vừa đi đâu?”

Một đốm sáng vừa lóe lên trong đôi mắt màu xám, cô quay mặt, xua tay “Không có gì.”

Tách cafe đen và một tách Capuchino còn bốc khói, được đặt trước mặt 2 người.

“Em chưa từng nghe anh kể về mẹ mình?” Cầm chiếc muỗng nhỏ, Hạ nguẩy nhẹ tách Capuchino nóng.

“Mẹ anh á?” Đưa tách cafe lên nhấp một ngụm, Thiên nhướn mày “Mẹ anh cũng như bao người phụ nữ khác thôi. Có điều...”

Đặt tách cafe xuống, một dải khói mỏng như voan bay lên.

“Bà ấy rất kiêu ngạo và có quyền lực.”

“Kiêu ngạo và có quyền lực?” Hạ lặp lại, nhấn mạnh từng từ.

“Ừ. Bà và ba anh rất giống nhau ở bản tính hiếu thắng, lòng tự trọng cao và không cho phép ai ở trên mình. Mẹ anh cũng rất ưa sự cầu toàn và cao quý.”

“Như nữ hoàng” Hạ nhấp một ngụm Capuchino.

Thiên gật đầu “Chính xác. Giữa ba mẹ anh không bao giờ có sự lệ thuộc, họ sống như hai cá thể độc lập, vì cả hai đều rất cao ngạo, không có chuyện trong hai người, một người được quyết định và người kia phải nghe theo. Giữa hai người luôn có sự mâu thuẫn và đấu tranh để bảo vệ chính kiến của mình.”

Anh cười nhẹ “Nhưng đấu tranh không có nghĩa là cãi nhau”

“Em biết” Cô mỉm cười.

“Vậy còn ba mẹ em?”

“Ba mẹ em.” Hạ lại nhìn ra ngoài cửa sổ “Ba mẹ em không cao quý như ba mẹ anh, họ rất bình thường, đơn giản... và hạnh phúc.”

Đôi mắt xanh trở nên ảm áp.

“Giữa ba mẹ em cũng không có sự lệ thuộc vào nhau. Nhưng họ không lệ thuộc vì cả hai đều rất giỏi giang và đều có thể mạnh về một mặt khác nhau, họ không lệ thuộc vì bản thân họ có thể tự bước đi một cách vững vàng. Họ rất hiểu ý nhau, và dù người này không nói thì người kia cũng biết bạn đời của mình cần gì. Mỗi người có một sở thích nhưng họ đều biết dung hòa những điều đó, bù đắp cho nhau những khiếm khuyết. chứ không cần phải đấu tranh để bảo vệ chính kiến”

Hạ Thiên im lặng lắng nghe. Tách cafe trên bàn bị bỏ quên từ khi nào.

“Mẹ em là nghệ sĩ Vi Cầm và bà khá là yếu ớt, mọi người ngưỡng mộ bà vì bàn tay tài hoa, đưa những dòng nhạc đầy ma thuật vào trái tim mỗi người.”

“Tất cả... tất cả đều rất tuyệt vời...”

“Nhưng... tất cả đều đã tan biến vào ngày sinh nhật lần thứ 6 của em. Ngày 14/2.”

Đôi mắt xanh lục như ẩn chứa một cơn chấn động mạnh, nhưng lập tức dập tắt ngay tức thì, bàn tay anh tiến tới, đặt lên tay Hạ.

Siết.

Và âm

“Họ đi rồi. em mới có 6 tuổi.”

Một nụ cười mờ ảo như sương hiện lên nơi khóe môi Hạ. Nó đáng biết bao.

“Họ...tại sao...?”

“Tai nạn máy bay” Cô cười “Em nghĩ thế”

Bàn tay cô cầm lấy tách Capuchino đã hơi nguội “Họ độc ác thật, không thể đợi em lớn hơn, khi em đã biết đối mặt với những đau khổ chồng chất, họ hãy đi”

“Không thể được...tất cả...”

“Anh có tin vào số mệnh không?” Câu hỏi vừa nảy được lặp lại, đôi mắt màu xám tro xoay vòng những tia u ám

“... ”

Có...”

“Ừ” Cô mỉm cười “Mẹ em tên là Gia Khiết Bội. biết đâu đấy, sẽ có một ngày chúng ta gặp một người với khuôn mặt giống như bà ấy, trùng tên nữa. có khi chính là mẹ em chuyển kiếp cũng nên”

“Nếu tất cả có thể dễ dàng như thế, thì thật tốt...”

...

Biệt thự nhà họ Trịnh. 00:00

Tích tắc...tích tắc

Boong...boong...boong...

Chuông đồng hồ điểm 12 giờ, tiếng chuông vang vọng khắp mọi ngõ ngách trong căn biệt thự im lìm. Mọi người trong nhà đã ngủ, tiếng chuông vang lên một hồi rồi từ từ chìm vào những hơi thở đều đều, trả lại sự yên tĩnh cho ngôi biệt thự.

Trong căn phòng nơi cuối hành lang được bài trí theo kiểu Châu Âu với những kệ sách to lớn choán hết nội thất trong căn phòng. Hạo Thiên khẽ day thái dương. Tiếng chuông đồng hồ quái quỷ luôn làm anh bị phân tán sự tập trung vào thời điểm chuyển giao giữa ngày và đêm.

Giờ tay kéo ngăn kéo, Thiên chậm rãi lật từng cuốn tài liệu nằm bên trong.

Anh đẩy ghế đứng dậy, tiến đến những chiếc kệ sách nằm im lìm, đưa tay lướt trên gáy các cuốn sách từ trái sang phải. anh đang tìm cuốn nào đó trong đồng sách khổng lồ này.

Không có. Cuốn Tài chính ngân hàng.

Sao có thể không có được? cả mấy cái kệ to lớn thế này mà.

Anh thở nhẹ, quay người bước ra khỏi phòng đọc sách. Hành lang vắng lặng như tờ, xung quanh chỉ là ánh sáng leo lét. Trong căn biệt thự có máy điều hòa, nhưng sao xung quanh vẫn như có luồng khí mát lạnh bao trùm.

Cánh cửa phòng làm việc của Trịnh Hùng xuất hiện trước mắt Hạo Thiên. Cánh cửa làm bằng gỗ mun bóng loáng đến từng nét vân gỗ.

Kẹt...kẹt

Bên trong như một chiếc hộp tối đen như mực, ánh sáng bên ngoài hắt vào, không gian âm đạm đến ghê người.

Với tay bật nút công tắc điện, căn phòng sáng bừng lên trong tích tắc.

Căn phòng này vốn dĩ không ai được phép bước vào, kể cả Trịnh phu nhân. Nhưng chẳng có gì có thể cấm cản được Hạo Thiên.

Cuốn Tài chính ngân hàng, chắc chắn bên đây sẽ có.

Chậm rãi tiến tới chiếc kệ sách chật ních những cuốn dày cộp, Hạo Thiên lướt qua từng cái tên trên gáy cuốn sách một cách dửng dưng.

Một cuốn sách bình thường như thế này, cả hai phòng đều không có ư?

Ánh mắt lướt qua phía chiếc bàn đọc sách, trên đó còn một cuốn sách đang mở dở, bên trên có một tờ giấy màu xanh nhỏ, chắc là để đánh dấu trang sách.

Lật bìa cuốn sách lại, dòng chữ Tài chính ngân hàng nổi bật trên nền màu xanh dương.

Nhấc bổng cuốn sách lên, Hạo Thiên lật qua vài tờ rồi xoay người toan bước ra khỏi phòng.

Chợt...

Từ trong đó, rơi ra một tấm ảnh.

Tấm ảnh nhỏ đã cũ, chao liệng một hồi rồi đáp nhẹ nhàng xuống nền nhà.

Thiên nhú mày, cúi xuống nhặt tấm ảnh lên.

Đôi mắt xanh mở bừng, khuôn mặt này...

Tấm ảnh đen trắng chụp một người con gái mặc váy trắng, say sưa kéo một khúc nhạc Vĩ Cầm. khuôn mặt này trông rất quen thuộc, cứ như anh đã nhìn thấy nó rồi...

Thường xuyên là đăng khác...

Lật mặt sau của tấm ảnh, anh chết sững, nét bút của Trịnh Hùng, cha anh.

“Gia Khiết Bội, ngày thi Violon toàn quốc năm 17 tuổi.

Nhớ em.”

Bàn tay run run, hơi thở trở nên gấp gáp, tia sáng trong đôi mắt xanh lục xoay loạn lên một cách mất bình tĩnh.

“Mẹ em tên là Gia Khiết Bội, biết đâu đấy, sẽ có một ngày chúng ta gặp một người với khuôn mặt giống như bà ấy, trùng tên nữa. Có khi chính là mẹ em chuyển kiếp cũng nên”

Gia Khiết Bội?

Cuốn sách dày cộp rơi từ tay anh xuống nền nhà, một cơn gió thổi từ ngoài cửa sổ vào, chiếc rèm bị gió thổi bay phấp phới.

Từng trang sách bị gió thổi lật qua lật lại. Hạo Thiên vẫn chỉ chú mục vào tấm ảnh đen trắng trên tay.

Gió ngừng thổi, các trang sách cũng ngừng lật.

Nơi góc của một trang sách vừa được gió đưa đến, hiện hiện lên dòng chữ.

Nhỏ.

Nhưng như được viết bằng máu và nước mắt.

“Khiết Bội, anh yêu em. Và xin lỗi em.

Đi bình an nhé.”

Thiên ngồi sụp xuống nền nhà, chết lặng.

Ba...rất cuộc ba là con người như thế nào? Con thật...chưa bao giờ hiểu nổi ba cả.

Ba...thật không hề đơn giản...và cả quá khứ của ba nữa.

Một cơn gió nhỏ thổi qua người vào một buổi sáng lạnh và ướt đẫm sương.

Băng Hạ tai đeo Mp3, nhâm nhi cốc cà phê còn nghi ngút khói. Buổi sáng cuối tháng 2, làm một ly cà phê ấm áp thế này thì còn gì bằng.

Bỗng, có tiếng gì đó vang lên bên tai, Hạ nhú mày, ngừng uống. cô đưa bàn tay đang rúc trong túi áo lên gỡ một bên tai nghe ra.

Nơi cuối cơn ngõ nhỏ, một cô bé khoảng 7,8 tuổi nước mắt đầm đìa đang quỳ xuống nơi chân một người đàn bà mặt mũi dữ dằn, cau có.

“Mày có đi không thì bảo? hay đợi tao cho người đến gõ cổ mày đi hả con ranh?”

“Bác ơi, cháu xin bác! Bác đừng đuổi cháu đi mà!”

“Không đuổi mày đi thế chẳng lẽ tao cho mày ở lại à? Bỏ mẹ - mày chết rồi, tiền nhà tháng này của tao bị thiệt, tao còn chưa bán mày đi là may lắm rồi đấy!” Người đàn bà giờ tay tát mạnh vào khuôn mặt non nớt của cô bé, nó ngã nhào ra đất, tiếng khóc tức tưởi vang lên ngập khắp con ngõ nhỏ nghèo nàn.

Hạ tiến đến gần. Tay vẫn cầm cốc cà phê, chậm rãi nhìn.

Những nhà xung quanh bắt đầu khó chịu vì tiếng khóc của cô bé, từng cánh cửa cũ kĩ mở ra một cách khó chịu, mấy người hàng xóm miệng còn vương kem đánh răng, nhăn nhó ném sang những tiếng mắng c-h-ừ.

“Sáng ra làm gì đã âm ỉ thế? Bà Xoan, bà vẫn chưa đuổi con bé đi à?”

“Đuổi nó đi đi chứ? Ba mẹ nó nợ tiền nhà này còn chưa trả, tôi dễ tính lắm mới không đánh chết nó đấy!” Cánh cổng nhỏ cũ kĩ chỉ cao đến ngực của nhà đối diện nhanh chóng mở ra, một người phụ nữ tay bồng con sấn sổ bước ra, chỉ thẳng vào mặt bé con nằm dưới đất mà quát. Cô bé sợ hãi vội đứng dậy, nép vào bức tường nhà bên, nước mắt loang lổ trên khuôn mặt vương đất cát.

“Đấy! Mày nghe thấy gì chưa? Còn không mau cút đi, trẻ con trẻ cái gì mà dai như đĩa thế?” Bà Xoan được thể quát lớn, tay đẩy mạnh cô bé ngã dúi dụi xuống đất.

Đứa bé đó, sợ đến nỗi còn không thể khóc được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Xung quanh toàn những khuôn mặt dữ dằn, tiếng mắng c-h-ừ-i tục tĩu vang bên tai một đứa bé 7 tuổi. con bé ngồi sát vào tường, ánh mắt sợ hãi nhìn những người hàng xóm. Đôi mắt trẻ thơ non nớt vương nước, nhưng chẳng ai còn để ý nữa. giây phút này, họ vẫn còn kiêu chề được để không lao vào giết cô bé, đã là một may mắn lớn lắm rồi.

Hình như, mối lo toan về tiền bạc và sự tức giận khi ba mẹ cô bé chết khi còn chưa trả được xong những mối nợ chồng chất, đã che đi bản tính nhân đạo của con người. giờ đây tồn tại trước mắt của cô bé này chỉ còn là những con quỷ khát máu.

“Biến đi nhanh lên con ranh! Còn ngồi đó nữa à?” Một người nào đó kéo con bé dậy và đẩy nó ra ngoài.

Nó sợ, đứng dậy, loạng choạng chạy bán sống bán chết khỏi con ngõ mà nó đã sống trong đó 7 năm đầu tiên của cuộc đời.

Bộp

Con bé mặt tái mét, ngược lên.

Một chị gái rất xinh, đang đứng nhìn nó lặng lẽ. khuôn mặt chị ấy chẳng tỏ ra tức giận hay quan tâm đến nó, con bé sợ hãi lùi lại.

Tiếng người ch-ừ-i bói phía sau nhỏ dần.

Băng Hạ ngồi xuống, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô bé. Nó, là một cô bé rất xinh.

“Em tên gì?”

“Thu... Hương...” Hạ cảm nhận rõ con bé đang run rẩy. giọng nói khản đặc.

“Em mấy tuổi?”

“Mẹ em nói... em... 7 tuổi”

“Đừng sợ” Hạ nắm lấy bàn tay nhỏ xíu nhưng lạnh ngắt của Thu Hương “Chị không làm hại em đâu. Ba mẹ em đâu rồi?”

“...Mất... mất rồi...” Con bé meo meo, nước mắt chảy dài.

“...”

Bỗng cảm thấy nhói lòng.

“Bố em đánh bạc...bị thua...nợ tiền người ta nên bị người ta đánh chết.....Mẹ em cũng nợ tiền...nên đi tự tử...” Con bé òa khóc. Con phở bên ngoài đã tấp nập người, nhưng tiếng khóc của Thu Hương vẫn len qua những tiếng còi xe mà làm thất lòng Hạ.

“Họ hàng nhà em không còn ai sao?”

“Không.....Xung quanh họ ghét nhà em....nên đuổi em đi....em không biết đi đâu cả.....” Tiếng khóc của cô bé thảm thiết hơn.

Hóa ra, đối với những đứa trẻ mồ côi, cũng phân biệt ra được một đứa bé may mắn nhất. Bằng Hạ ngày ấy còn sung sướng hơn nhiều với cô bé Thu Hương bây giờ. Vậy mà qua con mắt của cô bé 6 tuổi ấy, thế giới như đã chẳng còn ai...

Cộc cộc

“Vào đi!”

“Ba!”

Trịnh Hùng ngược lên, Hạo Thiên đứng ngay sau cánh cửa vừa được mở ra.

“Con không đi học à?”

“Con không. Còn ba không đến công ty?”

“Ba mệt” Trịnh Hùng cúi mặt xuống tập tài liệu trên bàn.

Hạo Thiên tiến đến bộ ghế sofa, ngồi xuống. anh im lặng quan sát ba mình làm việc với đồng giấy tờ lộn xộn.

“Có việc gì không?” Ba anh không ngược lên, chiếc bút máy trên tay vẫn không ngừng chuyển động.

“Không”

Ông nhú mày ngược lên “Con vào đây làm gì?”

“Con thăm ba” Thiên nhún vai.

Trịnh Hùng cười khẩy “Thế à? Con đã bắt đầu quan tâm đến ba từ khi nào thế?”

Thiên im lặng, đôi mắt xanh thoáng qua tia giễu cợt.

“Ba! Ba có người quen nào tên là Gia Khiết Bội không?”

Nét chữ ngưng lại đột ngột. “Sao con lại hỏi thế?” Mắt Trịnh Hùng tối sầm.

“Vì con muốn biết” Thiên lại thân nhiên nhún vai “Mẹ có quen người này không ạ?”

Trịnh Hùng nheo mắt cảnh giác, sống lưng ông chạy dọc một luồng khí lạnh, cây bút trên tay bị ông siết mạnh. “Mẹ con không quen”

“Vậy còn ba?”

“Có quen. Nhưng...”

“Nhưng...?” Thiên nhú mày.

“Người đó đã mất từ lâu rồi. con hỏi làm gì?”

“Tại sao lại mất thế ạ?” Đôi mắt xanh của Hạo Thiên khẽ ánh lên thần thái kì dị. Đôi bàn tay đặt lên thành ghế nắm chặt lại.

“Tai nạn máy bay” Trịnh Hùng điềm nhiên lật đồng hồ sơ lên, tiếng nói nhỏ gần như tan vào tiếng giấy sột soạt.

“Tai nạn máy bay” Cô cười “Em nghĩ thế”

“Lâu chưa ạ?”

“Lâu rồi.”

Ba...rất cuộc ba là con người như thế nào? Con thật...chưa bao giờ hiểu nổi ba cả.

Ba...thật không hề đơn giản...và cả quá khứ của ba nữa.

Bước về phòng mình, Hạo Thiên tiến đến bên chiếc bàn sách, lấy ra cuốn Tài chính ngân hàng hôm qua. Anh lật dở trang cuối, nét bút của Trịnh Hùng vẫn nằm yên lặng như thách thức.

Rốt cuộc thì cái gọi là sự thật, nó là gì?

Anh cầm chiếc điện thoại lên, nhìn nó một hồi lâu.

Ngón tay lia nhẹ trên màn hình cảm ứng.

“Thành Vũ, tớ có việc muốn nhờ cậu đây...”

....

“Tội nghiệp con bé!”

Di Bách Lan khẽ liếc nhìn Thu Hương đang ăn vội vàng chiếc bánh trong phòng bếp, không màng đến những ánh mắt lạ lẫm của bọn trẻ trong cô nhi viện. Cô Tú bên cạnh khẽ nhắc nhở Thu Hương ăn chậm thôi kẻo nghẹn, nhưng dường như con bé chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng kêu réo của dạ dày.

“Vậy mà con đã nghĩ con là người bất hạnh nhất”

Ánh mắt Hạ như phủ một lớp sương mờ.

“Khi con người ta đau khổ quá, ai cũng nghĩ mình là con người bất hạnh nhất. làm gì còn ai có thể bình tĩnh để suy xét xem mình còn hạnh phúc hơn nhiều người chứ.” Di Bách Lan khẽ cười “Huống hồ hồi đó con còn quá nhỏ. để mà nói thì, nỗi đau đó cũng quá sức chịu đựng rồi”

“Ba mẹ con rất tài giỏi. họ ra đi vì một vụ tai nạn. Nhưng Thu Hương, ba mẹ cô bé do nợ nần chồng chất, người thì bị đánh chết, người thì tuyệt vọng quá nên tự tử. đối với Thu Hương, con vẫn còn may mắn lắm. Cô bé đã bị khinh thường, chà đạp và hắt hủi...”

“Thế thì sao nào?” Bà Bách Lan đưa tay vuốt má Hạ, xoay mặt cô về phía mình “Dù có bị quá khứ đau thương nhấn chìm như thế nào thì chẳng phải bây giờ con vẫn đứng đây, khỏe mạnh và xinh đẹp đó sao? Thu Hương sau này cũng sẽ như thế thôi”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Tiếng hét vang lên từ nhà bếp khiến bà Bách Lan và cả Băng Hạ đều giật mình.

“Này, sao cậu lại cần tớ thế?”

“Đồ bản thủ xấu tính, bọn tớ đã làm gì cậu hả?”

Bé Bí Ngô và bé Ngọc Anh bỗng đứng quất lên với Thu Hương, vừa lúc Băng Hạ và bà Bách Lan bước đến.

Cô Tú khẽ nghiêm mặt dọa mảy đưa nhóc, quay ra giải thích.

Thu Hương đánh rơi miếng trứng, định nhặt lên ăn, nhưng Bí Ngô đã cản lại, cô bé được dạy là đồ ăn đánh rơi xuống rồi thì cần rửa đi trước khi đưa vào miệng.

Và Thu Hương đã cản Bí Ngô. Hạ nhìn con bé ngồi thu lu trên ghế, ánh mắt xót xa cực độ.

Nó, giống như một cô bé hoang dã, nó tưởng Bí Ngô giành giật đồ ăn của nó.

Nó, chắc có lẽ quá lạ lẫm với những con người lần đầu gặp mặt, lý trí non nớt của nó đã mách bảo cần giương ra bức tường cảnh giác mỏng manh.

Cô bé 7 tuổi này, cần lắm thật nhiều tình yêu thương.

Hạ ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc Thu Hương. Con bé cúi gằm mặt xúc cơm, nước mắt rơi xuống bát cơm đã vơi....

Toàn bộ nhà bếp tĩnh lặng.

Hình như vừa có thêm một đốm lửa tình thương ấm áp, được nhen nhóm dưới mái của cô nhi viện Thiên Sứ.

Úp chiếc bát cuối cùng lên giá, Băng Hạ tắt vòi nước, với tay lấy chiếc khăn lau tay. Liếc qua đám trẻ đang ngủ trưa ngon lành cùng một nụ cười dịu ngọt.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn khẽ rung lên từng hồi.

Dòng chữ “Hạo Thiên” nhấp nháy trên màn hình, cô lia ngón tay tới nút nghe. 1 giây nào đó, nó có phảng phất sự do dự...

“Băng Hạ!”

“Gi anh?”

“Em đang ở đâu?”

“Em...cô nhi viện Thiên Sứ.”

“Anh có chuyện muốn nói với em. ở yên đó đợi anh.”

Ngắt kết nối, chỉ còn lại tiếng “tút, tut” vang vào trong tiềm thức. Hạ bỗng dưng cảm thấy “hẫng” và bất an.

Không rõ lý do.

Vậy cái thứ cô đi tìm suốt bao nhiêu năm qua, rốt cuộc nó là cái gì?

2h chiều.

Tia nắng hiếm hoi xuyên qua đám mây xốp trắng như kem bông, chiếu xuống chiếc xích đu trắng trước sân cô nhi viện. Khẽ đưa bàn tay ra hứng lấy những giọt nắng trong suốt và lặng nhìn nó xuyên qua kẽ tay, trong đầu Băng Hạ bỗng dưng có những suy nghĩ kì lạ phảng phất.

Chỉ khi đánh mất một điều gì đó, người ta mới thấy quý trọng và cần nó biết bao, dẫu rằng thứ đó trước kia mình có hắt hủi và coi thường. Chỉ khi giống bão ập tới khiến con người ta kinh hoàng và sợ hãi, thì họ mới biết quý trọng những ngày bình yên ít ỏi.

Hôm nay là một ngày nắng, bình yên.

Cô có nên quý trọng nó?

Bỗng dưng trong lòng dấy lên một cảm giác bất an vô cùng.

Bim...bim...

Tiếng còi xe vang lên giữa buổi trưa yên tĩnh khiến Băng Hạ giật mình. Cô nhìn ra ngoài cổng, nơi chiếc xe Porscher của Hạo Thiên đã xuất hiện từ bao giờ.

Cánh cổng từ từ mở ra, Thiên cho xe tiến vào sân cô nhi viện.

“Sao em lại đến đây? Đến mà còn không báo anh.” Đóng cánh cửa xe lại, Thiên chau mày liếc Hạ.

Băng Hạ im lặng. cô nhìn anh, ánh nắng vàng trong suốt soi vào đáy mắt long lanh.

“Anh nói...có chuyện gì muốn nói với em?”

Nói dứt câu, cảm giác bất an lo lắng lại tràn về trong lòng Băng Hạ. mặc dù chưa biết Hạo Thiên sẽ nói gì, nhưng cái cảm giác đã và đang hiện hữu trong người cô này là thế nào đây?

“Vào trong được không?” Thiên nhìn cô, ánh mắt anh chỉ một màu xanh phẳng lặng. cô không thể kiểm tìm bất cứ cái gì ẩn giấu trong đó. Anh, khó nắm bắt hơn cô. Rất nhiều.

Cô không nói gì, theo anh vào trong.

...

“Anh uống gì?”

“Gì cũng được.”

“Ồ đây chỉ có sữa thôi.” Cô lục tìm trong tủ lạnh.

“Thế cho anh nước lọc đi”

Hạo Thiên thì đời nào uống sữa chứ. Cô mỉm cười, rót một ly nước lọc và mang ra cho anh.

Đặt cốc nước xuống bàn, cô ngồi xuống đối diện anh.

“Anh nói nhanh đi. Lát lũ trẻ tỉnh giấc sẽ khó khăn đấy.”

Anh nhìn cô. Ánh mắt như trống rỗng, nhưng lại phảng phất sự xót xa vô bờ. Lo lắng, mệt mỏi, bất khoan, miễn cưỡng. Hàng trăm cảm xúc mơ hồ chồng chất trong đôi mắt xanh lục được ngụy trang bằng lớp vỏ điềm tĩnh.

“Có chuyện gì?” Băng Hạ nghiêng đầu nhìn anh, đôi môi hơi vẽ thành nụ cười, nhưng cảm giác bất an trong lòng ngày một lớn, như chuẩn bị dè chặt lấy cô trong sự lo lắng và sợ hãi.

“Về ba mẹ em...” Anh nói khẽ.

Thịch

Tim trong lồng ngực cô như vừa nhói lên một cái.

“Ba mẹ em... làm sao?”

“Ba mẹ em... mất rồi đúng không?”

“Vâng...” Cô gật nhẹ đầu, đôi mắt cảnh giác.

“Năm đó em 6 tuổi?”

“Vâng.”

“Em có chắc... họ bị tai nạn máy bay chứ?”

Tim cô rung lên từng hồi, nó đập thành thịch như đang muốn nói một cái gì đó.

Nhớ lại nào...

“Bác Thiệu! rốt cuộc ba mẹ cháu làm sao? họ sao có thể mất nhanh như vậy? hôm nay là sinh nhật cháu cơ mà!!!”

Băng Hạ 6 tuổi, quỳ bên xác ba mẹ phủ một tấm khăn trắng muốt, nước mắt đầm đìa loang lổ, gào khóc.

“Tai nạn máy bay...” Ông Thiệu đưa tay ôm lấy mặt, bờ vai run run “Là tai nạn máy bay cô chủ ạ...”

“Rõ ràng ba mẹ cháu nói dối, họ nói sẽ về dự sinh nhật cháu, họ nói sẽ bay từ Pháp về đây trong tối nay, họ nói sẽ mua quà sinh nhật cho cháu, họ nói sẽ cùng cháu cắt bánh sinh nhật như mọi năm. Rõ ràng họ là những người hứa cuội!”

“Không đâu... cô chủ ơi...”

Nhiều tiếng khóc vang lên bên tai Hạ như một bài đồng ca đưa tiễn linh hồn. Nhưng cô bé chẳng nghe thấy được gì, cũng chẳng rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa.

Chẳng thể rơi được nữa...

“Mọi người trong nhà đã nói với em như thế mà!” Hạ nhìn anh thắc mắc, trong đầu ngổn ngang biết bao là suy nghĩ bẽ bộn “Rõ ràng...”

“Anh đã nhờ một anh bạn của anh, đang làm Công an. Nhờ anh ấy tìm xem hơn 10 năm trước có vụ tai nạn máy bay nào không. Nếu là tai nạn máy bay, thì hẳn số người chết sẽ không ít, vì vậy chắc chắn sẽ có lại lưu lại hồ sơ và danh sách những người tử nạn năm ấy. anh nhờ anh ta, tra giùm xem, có tên ba mẹ em trong đó hay không.” Giọng Hạo Thiên đều đều, mắt anh vẫn dán vào biểu cảm trên mặt Băng Hạ.

“Rồi sao nữa?”

“Nhưng anh ta nói... 10 năm trước... thậm chí còn chẳng có vụ tai nạn máy bay nào cả...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Choang!!!

Khuôn mặt Băng Hạ trắng bệch, đôi mắt mở to. Chiếc cốc uống nước rơi xuống đất, vỡ tung tóe.

“Anh nói cái gì?”

“Anh ấy nói...” Hạo Thiên kiên nhẫn lặp lại “10 năm trước... không hề có vụ tai nạn máy bay nào hết.”

“Thế... là thế nào? Tại sao lại như thế...?” Băng Hạ thất thần, đôi mắt hoảng sợ đến đờ đẫn. môi cô run run, ánh mắt nhìn anh như cầu cứu “Liệu có sự nhầm lẫn nào không?”

“Anh cũng đã nghĩ như em, nên đã nhờ anh ấy kiểm tra những năm kế tiếp. nhưng từ quãng thời gian em 4 tuổi cho đến 9 tuổi, không hề có vụ tai nạn máy bay nào cả. huống hồ, ba mẹ em mất khi em mới có 6 tuổi...”

Trái tim trong lồng ngực cô từ khi nào đã siết lại thật mạnh, cô cảm thấy khó thở, một tay siết lấy ngực, tay còn lại bấu chặt vào vạt áo khoác.

“Em không sao chứ?” Hạo Thiên vội ngồi lại gần.

“Em không sao...” Cô lắc đầu “VẬY ba mẹ em... họ chết vì cái gì...?”

“Anh không biết” Hạo Thiên lắc đầu, ánh mắt anh đầy bất lực. “Một, là gia đình em có sự nhầm lẫn. hai là, họ cố tình nói dối em..

Nhưng theo anh nghĩ, lý do cái chết thì không thể nhầm lẫn được...

Vì vậy, có thể do em quá nhỏ, nên với lý do nào đó, họ đã không nói sự thật với em”

“Không thể... không thể nào...”

Đôi mắt Băng Hạ mờ mịt, một tấm màn đen sụp xuống mí mắt. trước mắt cô bây giờ là một không gian âm ỉm, trống rỗng và tối đen.

Vậy cái thứ cô đi tìm suốt bao nhiêu năm qua, rốt cuộc nó là cái gì?

Giờ mới thấy mình thật nực cười biết bao. Tại sao lại có thể tự nhủ rằng sẽ trả thù cho ba mẹ, sẽ tìm ra kẻ đã h-ã-m hại họ, để rồi bây giờ mới biết, thậm chí sự thật về cái chết của họ bản thân cô cũng không rõ.

Không có vụ tai nạn nào hết ư? Vậy thì rốt cuộc cha mẹ cô tại sao lại chết?

Mịt mờ... tối tăm... sự thật sao cứ mãi xa vời.

Và rốt cuộc thì những con người kia, họ tại sao lại lừa dối cô suốt bao nhiêu năm? Người cùng đã ra đi rồi, đã tắt thở rồi, đã về với cát bụi rồi. Tại sao vẫn phủ cái tấm màn đen ấy lên cái sự thật mà đáng ra nó chẳng cần phải giấu?

Tại sao?

Tại sao?

....

Tại sao???????

“Em phải về, em nhất định phải về. em cần hỏi ba em cho ra nhẽ!”

“Ba em?”

“Ba nuôi. Trước ông làm quản gia cho gia đình em. Chính ông ấy đã nói với em ba mẹ em mất do tai nạn máy bay. Nếu như ông ấy nói dối, em cần biết sự thật. em cần biết rốt cuộc ba mẹ em làm sao mà chết!”

Băng Hạ đứng bật dậy khỏi chiếc ghế sofa, quay người chạy ra khỏi phòng tiếp khách. Bóng cô lấp loáng dưới ánh nắng chiều mờ nhạt.

Thiên vội đứng dậy, hoảng hốt chạy theo.

“Hạ!” Anh kéo tay cô lại.

“Anh làm gì thế? buông em ra!” Hạ hét lên, cô giật tay về, lòng mảy cau lại một cách khó chịu.

“Tại sao em cần quan trọng chuyện này đến vậy?”

“Anh nói cái gì?” Hạ ngây người.

“Tại sao em cần quan trọng lý do ba mẹ em mất chứ? họ dù gì cũng đã ra đi rồi. 10 năm trước kia! Không phải tai nạn máy bay thì là một lý do khác.

Em cứ cố gắng đào xới như vậy liệu họ có thanh thản không? Họ có sống lại không?” Thiên gật lên, trong đôi mắt xanh xoay tròn những vòng xoáy mắt bình tĩnh.

“Anh im đi!” Cô trừng mắt, đôi mắt lạnh lùng đáng sợ. “Anh làm sao hiểu được tại sao em lại phải đi tìm kiếm mấy thứ như thế này chứ!” “Thế thì tại sao?”

“Anh có hiểu cảm giác của đứa trẻ vào ngày sinh nhật của nó được tin ba mẹ mất và suốt những năm sau đó, ngày sinh của nó được biết đến là ngày giỗ của ba mẹ? anh có hiểu cảm giác của đứa trẻ đứng đó nhìn ba mẹ mình ngập trong vũng máu và nhắm mắt mãi không mở ra, đến lời trăng trối cuối cùng của họ cũng không được nghe? Anh làm sao có thể hiểu được cảm giác nhìn thấy ba mẹ mình được đưa xuống nấm mồ lạnh ngắt mà chẳng ai xót thương?” “...”

“Anh sao có thể hiểu được cảm giác của đứa trẻ từ một tiểu thư xuống thành đứa trẻ nghèo hèn mất hết tất cả, từ tình yêu thương cho đến hoàn cảnh sống đều bị cướp đi một cách tàn nhẫn và thô bạo...” “Anh...”

“Hạo Thiên, anh có hiểu cảm giác của một đứa trẻ tận mắt chứng kiến mọi thứ xung quanh rời xa nó, biến mất khỏi tầm tay nó, và kéo cả thế giới của nó sụp đổ, mà đứa trẻ đó chẳng làm được gì, kể cả việc khóc...”

“Giờ nó biết được ba mẹ nó chết chẳng phải do tai nạn, anh bảo nó phải làm sao? khoanh tay chịu thua à? Họ chẳng thể sống lại...! đương nhiên là em biết...”

Giọng nói nhỏ dần, Băng Hạ nhìn anh. ánh mắt cô vừa đau đớn, vừa căm hờn, vừa đáng thương và yếu đuối. cô mím môi quay đi.

Anh kéo cô lại, ôm chặt lấy cô.

Trái tim của cô, đã bị tổn thương quá nhiều đến vậy sao?

“Anh hiểu, anh xin lỗi!”

...

Đi vội đến mức chẳng kịp chào tạm biệt các cô giáo của cô nhi viện Thiên Sứ, Băng Hạ ngồi trên xe mà thấp thỏm không yên.

Cô gọi điện thoại cho Thiệu Tuấn, nhưng đầu dây bên kia chỉ đáp lại vô tình bằng những hồi chuông dài không người bắt máy.

Cô gọi lại lần nữa.

Kết quả vẫn chẳng mấy khả quan.

“Người làm nhà em, người nắm ấy biết chuyện, chỉ còn mỗi ông ấy thôi à?” Hạo Thiên chú tâm lái xe, hỏi.

“...Vâng. Những người đó không mất thì giờ cũng đã ở một nơi khác rồi” Hạ nắm chặt chiếc điện thoại trong tay.

“Sẽ tìm ra thôi mà. Ông ấy không nói cho em, hẳn là có điều gì đó uẩn khúc.” Thiên trấn an, bàn tay của anh đặt lên bàn tay đang siết cứng đờ trên đùi Hạ.

“Mong là như thế! anh đi nhanh lên đi!..

Chiếc xe lao vào sân trường Thánh Huy, dừng trước ký túc xá vẫn còn sáng đèn. Hạ nhanh tay tháo dây an toàn, chạy như bay vào nhà.

“Vy! Chúng ta phải...!”

Chợt...

Cô sững sờ. Trước mắt cô, Bảo Vy đang ngồi sụp xuống nền nhà, bên cạnh cô là đồng mảnh thủy tinh vỡ vụn của chiếc lọ hoa mà bình thường vẫn ở trên bậu cửa sổ. bên cạnh Vy, chiếc điện thoại để bàn bị xô lệch với ống nghe rơi lùnh lừng xuống dưới.

Vy cúi xuống, mái tóc đen xõa ra che hết cả khuôn mặt.

Hạ bước vào nhà, đúng lúc Hạo Thiên cũng xuất hiện ngay sau lưng cô. Anh cũng bất ngờ không kém trước khung cảnh đang hiện ra trước mắt. “Vy...?” Hạ gọi.

Vy từ từ ngước lên, đôi mắt đỏ hoe sưng mọng, đôi môi khô rát. Gò má bầu bĩnh loang lổ nước mắt.

“Có chuyện gì thế?” Hạ hoảng hốt.

“Băng Hạ...” Giọng Vy lạc đi, nghe như sắp sẵn sàng khóc.

“Ba...mất rồi...!”

Cạch!

Chiếc điện thoại di động trong tay Hạ rơi xuống.

“Cậu...vừa mới nói cái gì?”

Trong tiềm thức. không có gì hơn là một khoảng không gian trống rỗng, tối đen.

Băng Hạ bị lạc vào đó, không thể tìm được lối thoát, tấm màn tối đen đã phủ lên mắt cô, cách biệt toàn bộ những giác quan của cô với thế giới bên ngoài. Cô không cảm nhận thấy gì, tất cả chỉ là những cơn gió lạnh u ám quất vào người ran rất.

“Băng Hạ, có thể gọi ta một tiếng ba chứ?”

“Ba...!”

“Ngoan, ngoan lắm...!”

...

“Ba, ba thương ai? Giữa con với Vy...”

“Ba thương cả hai...cả hai đứa đều là con ba...”

.....

“Ba!”

“Gi thế con?”

“Có phải cứ đau khổ và buồn là phải khóc?”

“Ồ..cũng không hẳn con ạ...cũng giống như người ta cười, cũng không nhất thiết là họ đang vui...”

“Vậy sao khi ba mẹ con mất, con không khóc, họ lại mắng con như thế?”

“... ”

Băng Hạ của ba...!”

“Thực ra...con không khóc không phải vì con không buồn...nhưng ba Dương Trung đã dặn con...không được khóc...nhất định không được để người ta thấy mình yếu đuối...”

Và cô bé Băng Hạ, đã ngồi trong lòng Thiệu Tuấn, nước mắt giàn dụa...

Không được để cho người ta thấy mình yếu đuối...

Cũng không nên yếu đuối...

...

“Ba...có phải con đã làm gánh nặng cho ba và Vy?”

“Đừng nói thế, Hạ...Con là một thiên thần, và ba rất hạnh phúc khi con đã đến với ba và Vy...”

“Ba mất rồi...!”

Mất?

Mất, là chết?

Là sẽ mãi mãi không về?

Là giống ba mẹ cô ngày ấy?

“Cậu...vừa mới nói cái gì?”

“Ba...

Mất rồi!!!”

Bảo Vy gào lên, giọt nước mắt tuyệt vọng lăn dài, cô chống tay xuống sàn nhà, từng giọt nước rơi xuống, trong vắt và đau đớn.

Họ nói ba đi trên đường và bị xe tông do không nhìn thấy đèn đỏ...

Họ nói mắt ba đã kém lắm rồi...

Họ nói khi chiếc xe trở tới, ba cũng chẳng kịp phản xạ mà cứ đứng nguyên đó...

Họ nói...

Họ nói...

Hàng chục cái “họ nói” khác...nhưng giờ thì có nghĩa lý gì chứ...

Ba mất rồi...

Mất rồi...

Mất tức là chẳng còn sống...mất tức là rời bỏ thế gian, rời bỏ những người thân yêu và đến một miền đất mới, xa lạ.

...

..

Băng Hạ chẳng còn nhớ mình đã bước lên xe ô tô vào lúc nào, chẳng còn nhớ mình đã ngồi trên đó bao nhiêu lâu, chẳng còn nhìn thấy gì trong đôi mắt trống rỗng đặc một màu tối đen. Cô thậm chí cũng chẳng còn nhớ Hạo Thiên đã trấn an cô bằng bàn tay ấm áp của anh như thế nào. Cũng chẳng biết những bước chân của cô bước vào sảnh của bệnh viện, nó liêu xiêu, mất thăng bằng ra sao.

Trong mắt cô, chẳng còn nhìn thấy gì.

...

Bệnh viện, vẫn lại là bệnh viện.

Lại là cái nơi ranh giới giữa sự sống và cái chết bị phân định bằng một đường thẳng mập mờ.

Là nơi nước mắt, nụ cười cùng diễn ra.

Là nơi chứng kiến những cuộc chia ly đầy máu và nước mắt. Người ra đi tâm hồn rơi lệ, người ở lại nước mắt chảy thành sông.

Một nơi thảm hại và ghê sợ.

Một nơi Băng Hạ 6 tuổi vĩnh biệt ba mẹ mình.

Và là nơi Băng Hạ 17 tuổi chia tay người ba nuôi.

Vẫn là bệnh viện.

Giường trắng. Tường trắng. Nền gạch màu trắng. Áo blouse trắng.

Đến bông hoa ử rử trong chiếc bình đặt cạnh cửa sổ cũng màu trắng.

Vẫn chỉ có máu là đỏ thẫm.

Bảo Vy ngồi gục xuống bên chiếc giường màu trắng, gào khóc thảm thiết. Tiếng khóc như cửa vào lòng những người bác sĩ đứng cạnh, họ nói nhỏ những câu nói vô nghĩa vẫn thường nói với người nhà bệnh nhân sau khi đã thất bại trong việc níu giữ linh hồn họ ở lại.

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức...!”

Băng Hạ đứng như tượng, con ngươi màu xám không chút động đậy.

Thiều Tuấn nằm trên giường, chân tay duỗi thẳng nhẹ nhàng, mi mắt khép lại như người đang ngủ.

Chỉ có điều, giấc ngủ ngàn thu thì sẽ mãi mãi không còn tỉnh lại nữa.

Da ông trắng bệnh, hơi chút xanh xám, giống như toàn bộ số máu trong người đã rút đi đâu hết.

Băng Hạ muốn khóc, nhưng cô vẫn không thể khóc. Lại một lần nữa sau gần 11 năm, nước mắt của cô lại bất lực trong việc miêu tả vết thương lòng.

Nỗi đau đó đến cả nước mắt cũng không thể diễn tả.

Chỉ có cảm giác trong người, một phần nào đó đã bị rút đi một cách thô bạo, cảm giác cái thứ gọi là “tình cảm cha con” nó đang nứt ra từng hồi, mảnh vỡ cào xé lòng cô.

“Ba...!” Cô gọi khẽ. Giọng nói nhẹ nhàng như đang đánh thức một người lơ ngơ quá say.

“...Con và Vy về thăm ba rồi này...Ba dậy đi nào...”

“Ba, ba còn nhớ con và Vy đã hứa điều gì với ba chứ? chúng con đã hứa rằng hè này sẽ về thăm ba...Ba, chúng con về sớm hơn dự định đây này, sao ba lại ngủ thế? giờ này cũng muộn rồi, con muốn ba nấu cho chúng con ăn mỳ Spagetty...ba...Băng Hạ không biết nấu ăn...ba biết mà...con thèm ăn mỳ, ba dậy nấu cho chúng con ăn đi...!”

Hạo Thiên đứng sau khẽ nhắm mắt, trái tim anh nghẹn lại.

“Ba...con là đứa vô tâm, con là đứa ngao mạn ngược nghịch, con chỉ biết khinh thường người khác...Con ngang bướng và chẳng biết tin ai, chẳng biết nghe lời ai...” Băng Hạ hít một hơi, đôi mắt vẫn giữ nguyên trên xác Thiều Tuấn, hai bàn tay nắm chặt “...Ba dậy mắng con đi...ba hãy nói rằng vô tâm và bất cần là không đúng đi...!”

Đôi mắt ấy vẫn không mở ra.

“Băng Hạ, sao con lại đẩy ngã bạn học? lại còn tát bạn ấy sưng đỏ cả má nữa...”

“Nó nói do ba mẹ con không ra gì nên con mới từ thiên kim tiểu thư xuống làm thường dân.”

“Nhưng như thế cũng không nên đánh bạn ấy...”

“Nó trước kia luôn chạy theo con a dua. Giờ đã quay ngoắt, con đánh thế là còn nhẹ lắm!”

“Hạ!”

“Ba đừng nói nữa đi! Nó nịnh bợ! con ghét đồ nịnh bợ! ghét cả ai đã đụng đến ba mẹ con!”

...

Lớp 8.

“Băng Hạ, giáo viên chủ nhiệm của con nói, con luôn đạt danh hiệu xuất sắc, nhưng thái độ học tập thì không ổn...”

“...Con ghét cô ấy.”

“Hạ...!”

“Giáo viên gì mà suốt ngày mặc váy ngắn, son phấn lòe loẹt. cô giáo vô trách nhiệm và thiên vị!”

“Vậy nên khi cô ấy bắt con đứng lên, con đã hắt nước vào mặt cô ấy...?”

...

Lớp 9.

“Băng Hạ, ba đã lên gặp giáo viên của con về việc con cúp tiết và đánh nhau với các bạn khác trong trường.”

“Con không cúp tiết, con bị chúng nó lôi lên”

“Chúng nó là ai nào?”

“Là bọn nữ sinh khối 9 cá biệt.”

“Tại sao lại đánh con?”

“Lũ không có não. Rảnh rồi quá sinh ra nông nổi.”

“Con đã thử nói bằng lời chưa?”

“Sao con phải nói? Chúng nó đã thích đánh thì đánh.”

“Hạ...” Ông Thiệu Tuấn ngồi xuống trước mặt Hạ “Việc nói hay không nói, nó rất quan trọng. có thể bớt đi nhiều hậu quả mà con không thể lường trước.”

“Chúng nó đòi đánh con vì mấy thằng hotboy mà chúng nó thâm thương trộm nhó cứ lẻo đẻo theo con.”

“Tại sao con không nói là không phải do con?”

“Tại sao con lại phải thanh minh như thế? chúng nó vốn dĩ chỉ biết dọa người. ba định bắt con cầu xin chúng nó chắc.”

“Không phải là cầu xin. Băng Hạ, kẻ có học thức luôn chỉ đầu bằng lời nói. Con đánh nhau với chúng nó, chẳng phải con cũng giống chúng nó sao?”

“Con không quan tâm”

“Cái con cần...là phải để cho chúng nó nể sợ...Băng Hạ, bắt cần không tốt...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

“...Ba! Con vô tâm, con bất cần...con lúc nào cũng chỉ biết nhìn người khác bằng nửa con mắt mà thậm chí còn không nhìn lại bản thân...Ba...xin ba hãy tỉnh lại mắng con đi có được không???”

Bảo Vy ngồi gục xuống, chết lặng trong dòng nước mắt.

“Ba...con đã làm ba buồn phiền và mệt mỏi quá rồi. ba tha lỗi cho con nhé?”

Băng Hạ vẫn nói như người mê sảng, làn da từng giây từng phút trắng bệch ra.

“...Ba...ba chưa kịp để con nói yêu ba kia mà...! Những điều con cần phải nói. Ba! Con cảm ơn ba rất nhiều...cảm ơn ba đã yêu quý con như con ruột...cảm ơn tình thương của ba đã dành cho con...Con còn chưa kịp đền đáp mà...Ba..? sao mà lại có thể ngủ say đến vậy...?”

Trong phòng ngoài tiếng nói của Băng Hạ ra, không còn một tiếng động nào khác. Bờ vai run run của Bảo Vy như đang chứa đựng một nỗi đau quá lớn...

Vài cô y tá khẽ quay mặt lau nhanh giọt nước mắt tiếc thương.

“Ba...con còn chưa kịp đưa ba đi leo núi như mong ước của ba...”

“Ba đoán sau này, Băng Hạ sẽ lấy chồng trước Bảo Vy.”

“Sao lại thế ạ?”

“Vì Băng Hạ là con người có thể giới nội tâm rất đơn giản. con rất dễ xiêu lòng trước những yêu thương chân thành xuất phát từ trái tim”

“Còn con thì sao???”

“Bảo Vy thì rất đánh đá...”

“Ba xấu, con đánh đá bao giờ...????”

“Để ba nói hết...Con ngốc nghếch trước những yêu thương chân thành của người khác dành tặng, đôi khi còn để tình cảm và mục đích của tình cảm đi lệch hướng. vì vậy, con sẽ cảm nhận thấy một nửa của mình sau Băng Hạ.”

“Để sau này con chờ xem ba nói có đúng không.”

...

“...Ba...ba còn chưa chờ cùng với chúng con về lời tiên đoán năm ấy cơ mà...ba hứa sẽ đưa con vào lễ đường...tại sao ba lại thất hứa? ba, ba từng dạy thất hứa là không tốt...”

“BAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!”

Trên nền trời, một vì sao khẽ nhấp nháy. Có bao giờ bạn nghe rằng khi trên trời xuất hiện một vì sao, tức là trên thế gian vừa có một người ra đi?

Nước mắt, nỗi đau vẫn mãi ở lại...nhưng con người thì đã đi rồi. đi và để lại cho những người thân yêu những mảng ký ức đẹp để mới đây, để rồi ủa màu và tan vỡ trong phút chốc.

Quy luật Sinh – Ly – Tử – Biệt, ai có thể ngăn cản? ai có thể chống lại? ai có thể thay đổi?

...

Đám tang ba.

Vẫn chỉ là cái màu trắng tang tóc và thê lương.

Áo tang trắng.

Chiếc quan tài nằm yên lặng. Đèn viếng chỉ lác đác vài người.

Vẫn là Bảo Vy ngồi sụp xuống nền nhà, nước mắt chảy không đếm được.

Vẫn là Băng Hạ ngồi một mình một góc, ánh mắt đờ đẫn một mõi. nước mắt chẳng chảy nổi một giọt.

Chẳng phải vô tình.

Khói nhang bay trắng xóa cả căn nhà cũ. Băng Hạ ngước mắt nhìn lên trần nhà đen đúa bám đầy mạng nhện, mắt cay xè khói nhang.

Linh hồn ba, chẳng biết giờ này đã đến đâu rồi...

Một bàn tay ấm áp đặt lên vai Băng Hạ, cô không quay lại. Trong đôi mắt màu xám như thấy được sự mềm yếu run rẩy.

“Anh không về à...?”

“Em nghĩ anh có thể yên tâm về sao?” Hạo Thiên nhìn cô đầy lo lắng, ánh mắt phức tạp xen lẫn cảm giác xót xa vô bờ.

Hạ khép mắt, cảm nhận thấy hơi thở mình lạnh buốt.

“Em có thể tựa vào vai anh chứ?”

Ánh sáng trong mắt cô thật mờ nhạt. mờ nhạt đến nỗi như chỉ một lát nữa thôi, ánh sáng đó sẽ bị dập tắt.

Cô nhẹ nhàng.

Tựa đầu lên vai anh. anh choàng tay ôm lấy cô. Mới một buổi tối, mà anh cảm giác như nỗi đau trong lòng cô cũng những giọt nước mắt trong tim, đã làm cô của anh gầy đi rất nhiều. bàn tay anh siết lấy vai cô.

“Mạnh mẽ lên nào, mạng sống của anh...!”

Anh hôn lên trán cô, thì thầm. cô nhắm mắt lại, tiếng khóc, tiếng nói, tiếng an ủi, và tất cả những tiếng lao xao xung quanh như rơi vào tĩnh lặng.

“Em còn chưa kịp nói xin lỗi ông ấy về tất cả những gì em đã gây ra.”

“Ông ấy nhất định sẽ nghe thấy.”

“Em có phải là đứa con quá bất hiếu rồi không? Tại sao em lại không thể khóc như những người khác chứ?”

“Khi nỗi đau trong lòng quá lớn, em không thể khóc được cũng đâu có sai?”

“Nhưng em muốn khóc...” Cô vùi mặt vào vòng tay ấm áp của anh như con mèo nhỏ “...Em rất muốn khóc. Em không muốn chứa nó ở trong lòng nữa. em muốn vứt nó đi...”

“Vậy...có thể chia cho anh một nửa không?”

“Gi cơ?”

“Nỗi đau đó, em có thể chia cho anh một nửa không?”

Cô mệt mỏi dựa vào vai anh, nhắm mắt lại.

Cảm ơn anh đã đến bên cuộc đời em, làm chỗ dựa cho em.

Mi mắt cô giật giật.

Cảm ơn anh đã yêu em.

Cảm ơn anh đã làm cho em yêu anh.

Một giọt nước mắt len qua hàng mi, chảy dài xuống gò má xanh xao.

Anh!

Mọi thứ mà em hằng kiếm tìm đã rơi vào vô vọng, bế tắc và không lối thoát.

Cái chết của ba mẹ em, vẫn là một dấu chấm hỏi lớn dày vò em.

Thế nhưng anh à, em đã không còn quan trọng nó nữa.

Xin lỗi ba mẹ.

Băng Hạ đã mệt rồi...

Lại thêm một giọt nước mắt nữa chảy xuống. Hạo Thiên ôm lấy Hạ, như ôm lấy cả mạng sống của mình.

Từng giọt mưa nặng hạt rơi trên mái tôn của căn nhà cũ. Khách đến viếng đám tang đã chẳng còn ai. Căn nhà chỉ có 3 con người lạc lõng, bị màn mưa lớn làm cho tách biệt với thế giới bên ngoài.

Nội thất trong nhà mờ đi qua màn khói nhang mỏng, phảng phất chút màu trắng nhòe nhòe.

Ánh đèn pha của chiếc xe ô tô nào đó xuyên qua màn mưa rơi thẳng vào trong nhà, nơi Bảo Vy đang ngồi thất thần trước quan tài. Tiếng cửa xe mở ra vội vàng, một bóng người vừa bước ra từ chiếc xe ô tô đã bất chấp màn mưa giăng kín mà lao nhanh vào trong.

“Thiếu gia!” Nhật Long vừa bước vào đã lên tiếng chào Hạo Thiên đang ngồi im như tượng trên chiếc ghế gỗ cũ đã nhạt màu. Ánh mắt anh nhanh chóng hướng về phía Bảo Vy đang ngồi bó gối bên chiếc quan tài được kê cao hơn một chút, gương mặt cô cạn khô nước mắt, thân hình gầy guộc lọt thỏm trong bộ áo tang thùng thình trông vô cùng âm đạm.

Băng Hạ thì có khá hơn, ngoài gương mặt trắng bệch ra thì chẳng có gì bất thường, đến đôi mắt xám lạnh lùng của cô cũng chẳng có dấu hiệu gì cho thấy đã rơi nhiều hơn một giọt nước mắt. Cô ngồi trên chiếc ghế gần Hạo Thiên, nhìn lướt qua thì trông cô có vẻ vẫn bình thản, nhưng nhìn kỹ, thân ảnh cô như chuẩn bị nhạt nhòa trong màu trắng phảng phất của khói nhang, giống như con thẩn lẫn khi đổi màu thì hòa làm một với khung cảnh xung quanh.

Long đau xót tiến đến gần Vy.

Anh ngồi xuống, vuốt những sợi tóc bết lại vì mồ hôi và nước mắt của Vy lên sau vành tai, để lộ rõ mí mắt sưng húp lên, đỏ ngầu.

“Em ổn chứ?”

Cô không đáp, người vẫn bất động, chỉ có ngón tay là khẽ cựa quậy, nghịch nghịch một sợi tơ vừa sút ra từ bộ áo tang cũ kỹ. Cô hết quần nó quanh ngón tay, rồi lại giật giật nó, ánh mắt tuyệt nhiên chỉ một màu đen tăm tối.

Long cảm thấy mình thật đáng trách khi đã đến muộn và là người biết tin này sau cùng. Anh đưa tay, kéo Vy vào lòng mình. cô im lặng, ngoan ngoãn tựa đầu vào người anh, thân người mềm nhũn ra như xác chết.

Cảm giác ấm áp tràn đến, Bảo Vy cuối cùng cũng đã có chỗ để dựa vào. Một giọt nước mắt tui hờn rơi ra từ đôi mắt như chỉ còn lại lòng đen.

“Có anh ở đây rồi...”

Vy vẫn im lặng, khúc môi không động đậy, ngón tay vẫn mãi miết nghịch ngợm sợi tơ áo.

Một khắc, Băng Hạ liếc mắt qua, đôi mắt vẫn thất thần.

.....

“Thiếu gia!” Nhật Long đưa cho Hạo Thiên một bát cháo còn đang bốc khói. “Cho Băng Hạ ăn đi, em đoán từ hôm qua đến giờ hai người chưa ăn gì phải không?”

Hạo Thiên đón lấy bát cháo, anh quay lại nhìn Băng Hạ “Em có muốn ăn chút gì không?”

Hạ quay lại nhìn anh, bàn tay run run đưa ra đón lấy bát cháo, động tác giống như người đã lâu lắm rồi không cử động. ánh mắt cô mờ đục nhìn vào làn khói mỏng bốc lên, ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy chiếc muỗng. Cháo tràn vào chỉ được 1/3 chiếc muỗng, cô đưa lên miệng nhắm nháp.

Thiên nhìn cô ăn, xót xa.

Nhật Long ngồi xuống bên Bảo Vy, từ lúc anh đến đến giờ, cô vẫn chỉ ngồi một chỗ, vẫn với cái tư thế ấy, và ngón tay vẫn vung vẩy một cách vô hồn.

“Ăn cháo thôi nào...!”

Cô không đáp. Anh múc cháo lên, thổi nhẹ nhàng, từ từ đưa vào miệng cô. Cô không há miệng, anh đưa chiếc muỗng tách môi cô vào bên trong.

“Vy...!”

Hạo Thiên quay lại, Băng Hạ cũng liếc ánh mắt về phía hai người.

Vy dùng lưỡi đẩy chỗ cháo Long vừa dứt ra. Khuôn mặt cô chẳng thay đổi gì, chỉ có hành động là cho thấy cô không muốn ăn.

“Vy, từ hôm qua đến giờ em chưa ăn gì mà!”

Long nhìn khóc môi Vy còn đọng ít cháo, lo lắng.

Cô không đáp, ngón tay vẫn vung vẩy. sợi tơ áo đã đứt từ khi nào.

.....

Thấm ướt chiếc khăn lau mặt, Long nhẹ nhàng lau đi những vệt nước mắt khô cứng trên mặt Vy. Đôi mi cong dày khẽ khép lại, anh ngừng tay, thực sự đau lòng đến muốn khóc.

“Em chứ như vậy mãi sao? người đi cũng đã đi rồi...!”

Cô im lặng, ánh mắt bị che khuất bởi rèm mi đen nhánh.

“Nếu muốn khóc, em cứ khóc ra, anh sẵn sàng nghe...!”

Cô chẳng có phản ứng, anh không biết ư, cô đã chẳng còn nước mắt để khóc nữa.

Anh ôm cô vào lòng, cổ họng nghẹn đắng.

“Anh luôn ở đây, bên cạnh em. Nếu muốn gì, hãy cứ gọi anh. nếu muốn khóc, tựa vào người anh mà khóc, muốn ngủ, dựa vào vai anh.”

Cô khép mi mắt lại, không biết vì quá mệt mỏi hay không muốn nghe.

“Anh luôn ở đây.” Anh nhắc lại.

Cảm ơn anh, người em yêu và tin tưởng.

Em mệt rồi, nên hãy cho em dựa vào người anh một lát.

Bầu trời u uất một màu xám đen, những đám mây đen ôm nhau vùn vù thành từng vệt rõ ràng rành trên nền trời như bức tranh sơn dầu nhuộm màu thê lương.

Giúp Bảo Vy đeo găng tay, ánh mắt Nhật Long xót xa nhìn cô, dưới vệt mắt anh có những vết thâm quầng mờ mờ, chứng tỏ đã mấy đêm mất ngủ. Đôi mắt cô thì trống rỗng vô hồn, để tâm ở đâu cũng không rõ.

Hôm nay là ngày rải tro của Thiều Tuấn.

Nhìn thấy xác cha được đưa vào lò thiêu, ánh mắt của Bảo Vy vẫn bình thản, thậm chí còn chẳng có chút đau đớn nào, cứ như cái vừa được những ngọn lửa đỏ rực bóng rẫy thiêu đốt chỉ là những mảnh vỡ vụn vật vô giá trị đáng bị vứt đi.

Băng Hạ thì quay mặt đi suốt từ khi thi thể được đưa vào lò thiêu, cho đến khi nhận được hũ tro của ông.

Ba cô...giờ chỉ còn là những mảnh tro tàn thế này ư? Một người cha khắc khổ nhưng luôn yêu thương che chở cho con gái bằng trái tim của cả người mẹ và người cha, bằng tình phụ tử và mẫu tử đầy đủ mà con gái ông thiếu thốn. thế nhưng cuối chặng đường đời cũng chỉ là hũ tro tàn nhẹ bẫng nằm trong tay con gái.

...

Bảo Vy ngồi trên xe lặng lẽ, đôi mắt khô cạn những giọt nước mắt. Tiềm thức như trống rỗng, linh hồn một mõi đã lưu lạc đến phương trời nào, đến miền kí ức mang màu quá khứ buồn bã. Nơi đó có ba, có mẹ, có Băng Hạ, có một khu vườn toàn hoa là hoa, ngát hương êm dịu. linh hồn bé bỏng đáng thương rong chơi mãi ở đó, giống như người ba mà cô hằng kính yêu và hũ tro im lìm nằm trong vòng tay siết chặt này không phải là một.

Xe dừng ở bờ sông. Nhật Long quay đầu lại, lặng lẽ nhìn Bảo Vy.

“Vy, cùng tiền ba đi nào”

Hạ nhìn cô, giọng khàn khàn.

Vy đưa tay đẩy cánh cửa xe, bước ra ngoài. Con gió đông buốt lạnh thoảng qua, thổi tung lên mái tóc xơ xác, mảnh vải bịt nơi miệng hũ tro khê rung động.

Bờ sông vắng lặng, từng ngọn cỏ héo hon xơ xác nằm bẹp dưới gót giày người đi qua mà không chút phản nản.

Bụi hoa cỏ may nằm bên sông cúi rạp xuống, không biết do gió trời quá mạnh hay đang tiễn biệt một linh hồn về nơi cát bụi. Miệng hũ tro mở ra, Bảo Vy đeo găng tay trắng lấy ra từng chút, từng chút một, rải chậm chậm xuống dòng sông trôi lững lờ thanh thản.

Băng Hạ đưa tay bốc một nắm tro, xòe tay cho gió thổi. từng con gió mang theo những mảnh tro tàn xoay tròn trong không khí, rồi điểm dừng chân cũng vẫn là mặt sông lạnh căm.

“Ba đi bình an. Con yêu ba.”

Hạ quay lại nhìn Vy, đây là câu nói đầu tiên suốt ba ngày nay của cô. Lòng đau thắt, cô nhìn xuống mặt sông đã chìm những nắm tro tàn.

“Con cũng yêu ba”

Gió thổi mạnh.

Hình như nơi đâu đó, đã có người mỉm cười thanh thản.

...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Dọn dẹp lại đồ đạc trong căn nhà cũ kĩ, có một người sống nên những món đồ còn dùng được tích lại cũng chỉ được hai thùng cactong. Căn nhà được dọn hết đồ trở nên trống trải và điều tàn hơn, ngoài trời gió thổi mạnh như muốn mang cả căn nhà đi về miền xa xăm.

Lau những khung ảnh phủ cả tác bụi, Bảo Vy vẫn chẳng nói chẳng rằng, bộ áo tang đen vẫn mặc trên người, làm Nhật Long không ngừng xót xa. Băng Hạ mang hết những cuốn sách của Thiều Tuấn đi đốt, cô thậm chí còn không dám mở ra xem.

Nhìn ngọn lửa đỏ hồng liếm láp những trang sách cũ mềm chỉ chút chữ, Băng Hạ ngồi gần người. cảm giác trống vắng bỗng trở nên rõ mồn một.

“Nhìn Bảo Vy đáng lo quá.” Thiên ngồi xuống bên cạnh Hạ, nhẹ nhàng thả vào ngọn lửa hừng hực một cuốn tập rách nát ố vàng anh vừa tìm được.

“Vâng” Hạ nín mõi, cô đưa mắt nhìn vào trong nhà. Bảo Vy vẫn ngồi tần ngần lau những khung ảnh, Nhật Long chăm chú dọn đồ, thỉnh thoảng lại hướng về Vy ánh mắt lo âu.

“Em làm anh rất yên tâm” Anh nhìn cô đầy quan tâm “Nếu như em cũng giống Vy, anh thật không biết làm thế nào...!”

“Anh nghĩ em sẽ giống cậu ấy à?” Hạ nhìn anh, ánh mắt nửa dò xét nửa châm chọc.

“Ừ, anh đã thực sự rất lo lắng”

Đôi mắt tròn xoe nhìn anh chăm chú, rồi cô cười nhẹ, nụ cười hời hợt.

“Mấy ngày anh không về nhà rồi, không sao chứ?” Hạ sức nhớ ra, cô hỏi anh.

Anh nhìn cô, ánh mắt trầm ấm, được một lúc, anh nhẹ lắc đầu.

...

10 sáng

Hai chiếc xe của Nhật Long và Hạo Thiên lặng lẽ tiến vào sân trường Thánh Huy. Học viên trên các tầng lầu chen chúc nhau chật kín lan can, ai cũng hiếu kỳ ngó xuống. Mấy ngày hôm nay hai cặp đôi này không đến trường, đám nữ sinh nhiều chuyện đã bàn tán rôm rả với nhau rằng có lẽ họ đã nghỉ học đi chơi. Sau khi thi, số lượng học sinh nghỉ học cũng không ít, cho nên việc 4 người họ vắng mặt cũng không phải điều gì quá kì lạ hay nghiêm trọng. Chỉ là những người được chú ý, cho nên tin tức về họ cũng là một đề tài nóng sốt.

Từ hai chiếc xe, hai cô gái khuôn mặt nhợt nhạt xanh xao bước ra. Từ khoảng cách xa, nên chẳng mấy ai chú ý đến điều đó. Trên tầng cao lộ lên những tiếng kêu ầm ĩ, ngạc nhiên có, ngưỡng mộ có, cả ghen tị cũng có. Ừ thì nếu là được đi chơi với hai chàng thiếu gia kia thì những biểu cảm này có quái là không sai.

Băng Hạ mặc áo sơ mi trắng bên trong áo khoác jacket xám, quần bò xanh bạc, tóc xõa ra bồng bênh nhưng phảng phất sự tiêu tụy. Bảo Vy mặc áo đen, khoác ngoài là áo ni đen, gương mặt vô cảm. Sau khi lấy trong cốp xe ra hai thùng cactong lớn, họ cùng đi về phía kí túc xá nữ bên hông trường.

“Wow, tao nói không sai mà, chắc họ đi nghỉ mát ở đâu với nhau đây!”

“Sướng dã man! Hai đứa kia chắc kiếp trước được quý nhân phù trợ nên kiếp này sung sướng như tiên!”

“Eo, giả tao cũng được như thế!”

“Mây mơ đi, đến Phù Dung công chúa còn bị đá bay kia kia, mây là cái gì?”

“Mây đừng có nói thế, Phù Dung là con búp bê suốt ngày quanh quẩn trong đài các, Thiếu gia chán là phải. Mây nhìn Băng Hạ xem, nó có gì hơn Công chúa không, nhà thì không giàu bằng, nhưng Thiếu gia chẳng chết một nó!”

Con bé tóc hoe vàng vừa nói xong, bỗng giật mình che miệng lại. Phù Dung tay cầm lon nước ngọt đi ngang qua như không nghe thấy, nhưng con bé vẫn lễ lễ đưa tay ôm ngực. cái miệng hại cái thân, những người vai vế như thế này không nên nói đụng đến mới phải!

Đặt cốc nước ấm vào bàn tay lạnh ngắt, Long ngồi xuống cạnh Bảo Vy, đôi mắt nhìn cô vẫn tràn ngập lo âu. Bảo Vy mà anh biết vốn dĩ là cô gái dễ khóc dễ cười, buồn thì khóc, vui thì cười. cô gái trước mặt anh bây giờ cứ như con búp bê không biểu cảm, biết đi và biết hoạt động, ngay cả nước mắt cũng chẳng rơi. Một Bảo Vy vì đau lòng quá mà mất cả tri giác, đối với anh hoàn toàn lạ lẫm và không biết cách thích nghi.

“Bảo Vy, ba đi rồi”

Băng Hạ đứng dựa vào bức tường đối diện, tay cầm cốc nước lọc, nói thản nhiên. Nhưng về đau lòng có thể len lỏi qua từng hơi thở. cô nhắc nhở Bảo Vy nhẹ nhàng nhưng giống như hồi chuông lớn cảnh tỉnh bạn. Và cảnh tỉnh chính mình. phải rồi, ba đã mất, đã chẳng còn ở bên cạnh động viên và yêu thương hai người nữa.

Trở nên vô cảm theo cái cách bất cần và ương ngạnh như thế, thật nông cạn.

Vy đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn Băng Hạ như oán trách. Oán trách cái điệu bộ thản nhiên của cô. Cho dù mất đi tri giác theo cách nào, thì một phần nhỏ trong Bảo Vy vẫn ý thức được những gì diễn ra xung quanh, chỉ là vì một mối nên một phần khác trong Vy đã không cho cô phản ứng lại. Và cái phần nhỏ kia, giờ đây đang thảm nhũ, phải chăng vì không có quan hệ huyết thống ruột thịt, nên Băng Hạ mới thản nhiên được như vậy khi ba cô ra đi?

Vy đứng dậy, ánh mắt mệt mỏi nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Hạ, cô quay lưng chậm chậm bước vào phòng.

Hạ khẽ nâng đáy cốc cho nước lạnh chảy vào cổ họng, cảm giác ánh mắt của Vy như lưỡi dao xuyên thủng từng tế bào của mình. Cô hiểu Vy đang nghĩ gì, thật chẳng có loại con nào mà có thể bình thản như vậy khi ba chết. cách Vy nhìn nhận sự việc theo cái nguyên lý mặc định như thế, và qua con mắt u ám của đứa con vừa mất cha, thì cũng chẳng có gì sai và đáng trách cả.

Cánh cửa phòng đóng lại, Bảo Vy lễ từng bước chân chậm chạp một cách cố tình, đến bên chiếc thùng cactong vừa được Nhật Long mang vào.

Cô nâng lên một tấm ảnh.

Trong ảnh, ông Thiệu Tuấn đang nở nụ cười giữa hàng chục nếp gấp nhăn nheo trên mặt, hai tay quàng qua vai hai đứa con gái nhỏ. một đứa da trắng muốt, tóc xõa, đôi mắt tròn xoe lạnh lùng nhìn vào ống kính. Đứa còn lại buộc tóc hai bên bằng sợi dây màu xanh lục lắc, chiếc váy màu đỏ, cười híp mắt lộ hàm răng sún dễ thương, trên tay còn cầm cây kẹo mút dờ.

Một giọt nước mắt rơi xuống, Vy cắn môi quay lên giường, thả sập người xuống, tay vẫn nắm chặt tấm ảnh cũ nát, như nắm chặt cái ký ức xưa cũ đã trôi qua hàng chục năm. Tắm ra giường bị cô nắm lại nhàu nhĩ, nước mắt thấm ướt nó, nhưng tuyệt nhiên không để lộ tiếng nấc nào.

...

“Ê! Tao có hai vé xem Titanic này, mày đi không?”

“Thằng người yêu của mày đâu rồi?”

“Nó á? Nó...”

Mọi tiếng nói trong lớp chợt im bất khi cánh cửa lớp mở ra, Bảo Vy và Băng Hạ bước vào. Khuôn mặt một trong hai người chẳng còn tươi rói như mùa xuân, thế nhưng cũng vẫn khiến người ta chú ý.

“Vy...!”

Mai Nhã vừa hơi ngỡ ngàng, cô bé gọi khẽ, Vy đã đi ngang qua Nhã, đôi mắt trầm xuống.

Hạ không bước vào chỗ, cô ném chiếc cặp “phịch” xuống mặt bàn, quay người bước ra khỏi lớp. hai người cứ như hai thế giới tách biệt nhau, phút chốc bỗng trở nên xa lạ, chẳng còn giống đôi bạn thân quấn quýt bên nhau, bất chấp sự khác biệt giữa hai con người nữa.

Hàn Phong nhanh như gió, đứng dậy.

Ngoài hành lang, anh bắt kịp Hạ đang ung dung rút tay túi áo.

“Mấy ngày nay em đi đâu vậy?”

“...”

“Này!”

“...”

Anh nóng nảy giật tay cô lại, cô cau mày phũ phàng đẩy tay anh ra.

“Anh tránh ra đi, tôi đi đâu thì có liên quan gì đến anh chứ? đừng làm tôi bực mình!” Cô quát lên.

Anh im lặng, đôi mắt màu ngọc bích lặng lẽ nhìn cô, anh không chút tức giận, trái lại còn chăm chú nhìn sâu vào mắt cô.

Anh thực sự muốn biết chuyện gì đã xảy đến với người con gái anh trót yêu.

Cô nhúm mày thờ ơ, quay người bước đi. Anh chặn cô lại.

“Tôi thực sự đã rất lo lắng cho em.”

“Làm ơn tránh ra!” Cô không còn nóng nảy nữa, đôi mắt lạnh lùng đe dọa.

“Không thể coi tôi như bạn bè sao? không thể chia sẻ với tôi cái gì đã xảy đến với em?”

Anh nhúm mày nhìn cô, trong màu xanh mát dịu của đôi mắt kia, cô thấy sự khác khoải chờ mong phảng phất.

“Sao anh lại muốn biết về tôi chứ?” Cô lãnh đạm nghiêng đầu.

“Vi tôi yêu em” Anh mỉm cười, nụ cười ma quái tự tin. Anh giống như vị chúa của loài phù thủy thần kì, đã biết chắc rằng bản thân sẽ mị hoặc được cô. Anh giống như đã muốn nói điều này từ lâu lắm rồi, và định ninh rằng khi nói ra rồi sẽ có người vì thế mà nghĩ khác về anh.

“Nhưng...” Ánh mắt cô xoáy sâu vào anh “Tôi không yêu anh!”

Cô nói chậm chậm từng tiếng, như muốn từng lời nói biến thành mũi dao sắc nhọn đâm vào người anh, rồi từ từ khoét sâu.

Dương Băng Hạ không phải người phũ phàng, thế nhưng đối với người đã mang cho cô những ấn tượng không chút tốt đẹp như Phong, hãy xem lại bản thân rằng anh đã tỏ tình với cô không đúng lúc.

Vương Hàn Phong, anh ta không cần sự đúng lúc.

Vương Hàn Phong, anh ta chỉ muốn trả lời cho câu hỏi của cô bằng cái lý do chân thực nhất của anh ta.

Băng Hạ lạnh lùng bước qua, Hàn Phong giữ cô lại.

“Tôi biết em yêu Hạo Thiên, tôi biết em không yêu tôi.” Anh thì thầm vào tai cô “Tôi chẳng cần những thứ đó”

Cô ngước nhìn anh, ánh mắt ngập tràn sự cảnh giác.

“Chỉ vì tôi muốn được ở cạnh em với tư cách là người yêu em” Đôi môi anh cong lên đầy mỉa mai hoặc “Tôi làm gì cũng có vay có trả, nhưng em có thể tin tưởng rằng, đối với người tôi yêu, tôi sẽ làm tất cả mà không cần phải trả bất kì thứ gì”

Hơi thở anh ấm nóng phảng phất bên tai cô.

...

Đặt phịch chiếc túi nylon to xuống trước mặt Băng Hạ, cô ngước lên, Phong một tay rút túi quần, đứng che lấp một vài tia nắng ít ỏi mùa đông.

“Uống bia không?”

Anh ngồi xuống đồng lá khô vàng của mùa thu vừa đi, nhanh nhẹn lục trong túi ra hai lon bia còn mát lạnh, đưa cho cô một lon.

Cô nhìn anh xa cách, lặng lẽ nhận lon bia còn ướt nước.

Anh mở búp nắp lon, đưa lên miệng tu ừng ực.

Cô đặt lon bia xuống, lấy trong túi ra lon Coca, bật nắp, uống ngon lành.

“Không biết uống bia sao?” Anh ngừng uống, quay ra hỏi cô.

“Không muốn say ở đây”

Phía sau hai người là cây Bằng Lăng đã trơ trụi. Xung quanh toàn những cây cối đã rụng hết lá, đứng sừng sững giữa trời, thỉnh thoảng rung rung khi có cơn gió đông đi ngang, như đang run rẩy buồn bã. Uống bia dưới gốc cây khẳng khiu này, vốn dĩ đã chẳng có chút hứng khởi. Để say xin ở đây lại càng không hay.

Anh bật cười, đưa lon bia lên uống tiếp.

“Sao anh lại yêu tôi?”

Cô xoay xoay lon Coca, hỏi nhỏ như cô thiếu nữ đang xấu hổ trước lời tỏ tình chóng vánh của người khác giới.

Hàn Phong khựng lại, anh liếm môi.

“Vì em đẹp.”

Cô cười khẩy.

Đàn ông yêu bằng mắt. Chẳng có chân lý nào đúng đắn hơn để phản bác lại nó.

“Vậy tại sao Hạo Thiên lại yêu em?”

Cô nhúm mày, quay sang nhìn anh.

Anh chỉ cười đắc ý.

“Anh cũng nghĩ anh ấy giống anh chấy” Môi cô cong lên “Vì tôi đẹp ư?”

“Có đâu?” Giọng Phong cao vút “Tôi chỉ hỏi thôi mà. Hạo Thiên yêu em nhiều vậy, chắc chắn lý do phải nhiều hơn tôi rồi. Tôi yêu em vì mặt em đẹp. biết đâu, Hạo Thiên yêu em vì cả những thứ khác trên người em cũng đẹp?”

Đôi mắt anh sâu xa xoáy vào người cô, đôi môi còn vương hơi men khế cong lên đầy ẩn ý.

Cô mỉm cười nhìn anh.

“Nhiều hơn nữa.”

“Vậy sao? còn thứ gì nữa nhỉ?”

“Con người chỉ nhìn con gái bằng mắt như anh thì đương nhiên không thấy rồi.”

“Vậy sao? thế Hạo Thiên thì nhìn bằng gì? Bằng tay à?”

Hàn Phong bộ dạng dâm đãng bật cười ha hả.

“Bằng trái tim”

“???”

Cô nhướn mày lên nhìn anh, khoe môi cong lên kiêu hãnh.

“Không biết phải không? Con người suy nghĩ nông cạn và không có trái tim đương nhiên là không hiểu”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Đôi khi ta cần nghỉ ngơi hơn một chút, vì tình yêu thương của người khác dành cho ta không phải chỉ một chốc một lát là có thể thấy được. Nó có thể cần cả một đời người.

Phong cười nhún nhor, anh nheo mắt lại như đang chói nắng, đầu rằng cái nắng mùa đông có cũng như không.

“Không có trái tim làm sao mà sống được chứ.”

Cô im lặng, đưa lon Coca lên miệng uống. Mùa đông, uống nước với nhiệt độ thường đã lạnh, vậy mà tên này còn mua nước ngọt ướp. Muốn viêm họng hay sao.

“Này, em thấy tôi thế nào?”

“Thế nào là thế nào?”

“Những gì em thấy về tôi ấy”

Băng Hạ quay lại nhìn Phong, cô đưa mắt từ trên xuống dưới như đang xem xét anh, rồi nhướn mày.

“Hai mắt, một mũi, một miệng, hai tai.”

Anh phì cười “Không phải cái đó!”

“Hai tay hai chân”

“Chứ chẳng lẽ một tay một chân?”

“Vậy anh muốn biết gì?” Cô lại nhướn mày. Đối với những người toàn diện, từng bộ phận trên mặt đều đẹp một cách hoàn hảo, thì đến việc đơn giản là nhếch môi cũng khuynh nước khuynh thành. Băng Hạ đây cũng thế, không rõ cô có biết mình khi nhướn mày mang một nét đẹp rất lạ hay không, mà rất hay có thói quen đó.

Hàn Phong chau mày nằm ngả lên đồng là vàng khô đanh.

“Thực ra thì không phải ai khi yêu cũng cần lý do”

Hạ ngừng uống, quay lại nhìn Phong với ánh mắt kỳ lạ.

“Một chàng trai hoàn toàn có thể lên giường với một cô gái nếu cô ta đẹp” Phong đưa lon bia lên miệng “Nhưng để yêu, thì lại khác”

Hạ khẽ nhún vai như đã hiểu. Cô bình thần quay lại với lon nước có ga làm tê tê đầu lưỡi.

“Và một chàng trai khi yêu, có thể thay đổi một cách đáng nể vì người anh ta yêu”

Phong đặt lon bia đã rỗng không xuống đấm lá khô nghe sột soạt, tiện tay với thêm lon bia nữa trong túi.

Mở nắp, đưa lên miệng.

“Tôi đã từng nói chúng ta làm bạn” Anh xoay xoay lon bia mới trong tay, hơi bóp lệch nó.

Cô im lặng.

“Và tôi cũng đã nói rằng tôi yêu em” Phong quay lại nhìn cô, trong đôi mắt xanh ngọc như thấp lên hai đốm lửa đỏ hồng, nồng nàn một cách ma quái dị thường. “Cho dù em không thích tôi, cho dù em nghĩ xấu về tôi. Nhưng đừng ghét tôi nữa, có được không?”

Lon Coca trên tay Hạ chợt lạnh ngắt.

“Những tình cảm người khác dành cho em, có thể từ chối nhận nó. Nhưng cũng không nên ghét người ta, có phải không?” Anh tiếp tục nói “Bởi vì họ đã dành một phần trái tim họ cho em, vậy nên không đáng để em thù ghét”

Một cơn gió đông lạnh ngắt lướt qua, mấy chiếc lá vàng khẽ tung mình theo cơn gió, xoay xoay vài vòng rồi đáp xuống đất.

Cô hơi ngần người.

Đôi mắt xanh mà cô luôn nhìn thấy nó chứa đựng sự đùa cợt nhàn nhã, giờ đây hiện lên vẻ chân thành và chân thực, khiến trong lòng cô có chút xao động.

Suy cho cùng thì, cô cũng không nên ghét anh.

...

Bước đi trên hành lang vắng lặng, tiếng bước chân cô đọng lại nghe không mấy khó chịu.

“Đợi ở đây nhé, tôi đi vứt rác” Phong cười, giờ chiếc túi đựng mấy lon nước rỗng không vừa được hai người thanh toán, sau đó bước nhanh về cuối hành lang.

Băng Hạ nhìn theo bóng anh được ánh nắng in hẳn thành vệt bóng dài trên mặt đất.

Một cách không chủ định, cô quay sang bên và được màu xanh cỏ úa của cánh cửa đóng im ỉm bên cạnh thu hút. Bên trên nó có cái bảng nhỏ màu xanh, chữ trắng.

PHÒNG NHẠC CỤ.

Cô hiểu kì, đưa tay vặn nắm cửa mát lạnh. Căn phòng với tường màu nâu nhạt ấm cúng mở ra trước mắt cô.

Quả thực rất thu hút. Căn phòng chứa rất nhiều loại nhạc cụ, từ những cây sáo dài màu vàng tươi với hàng chục cái lỗ nhỏ dọc theo thân đặt trên giá, cho đến những cây đàn guitar các loại xếp thành hàng trên ghế. Phòng này có lẽ để sử dụng cho những đêm văn nghệ của trường, bình thường cũng có vài người vào nên cũng không quá bảm bụi.

Góc phòng có hai chiếc đàn Dương cầm nắp đóng, nằm im lìm lặng lẽ. một chiếc màu trắng, một chiếc màu đen. Hai màu đối nghịch nhau nằm cạnh nhau, toát lên vẻ sang trọng và lãng mạn.

Cô tiến đến gần.

Và một thứ khác thu hút cô.

Một chiếc đàn Violin đặt trên giá cao. Cô đưa tay lấy xuống, trong ánh mắt sáng lên sự hiếu kì trẻ con. Cây Vĩ Cầm thon nhỏ, kiểu dáng và màu sắc trang nhã, bóng loáng đến mị hoặc. Hạ cầm cây Vĩ lên, khẽ đưa chúng lướt qua từng dây đàn căng mảnh.

Tiếng đàn vang lên.

Ngay cả tiếng đàn cũng thanh mảnh và thánh thót đến lạ, chúng như những cánh bướm sắc sỡ xinh đẹp, bay lượn phiêu du trên không trung. Bàn tay thon dài của Hạ đặt trên cây vĩ mang một vẻ đẹp diệu kì, như chỉ đường dẫn lối cho những nốt nhạc hòa vào không gian. Một màu xanh tươi mát khẽ hiện lên qua tiếng đàn da diết và êm đềm. Cánh đồng cỏ rộng thênh thang ngút ngàn, với màu xanh nhòe đi dưới màu nắng đến lóa mắt, trải dài tít tắp, mở ra trong tâm trí người nghe. Nó mê hoặc bằng một cách nào đó chẳng thể cưỡng lại, khiến lý trí khuất phục và thả hồn trên bãi cỏ xanh tình khôi nhưng vô thực kia.

Tiếng đàn mang vẻ đẹp dịu dàng và thuần khiết.

Như trong suốt, nhưng lại rất ngọt ngào.

Chậm rãi, tiếng đàn nhỏ dần.

Bờ cỏ xanh biến mất.

Ngay cả cách nó tan biến đi cũng mang sự lưu luyến.

“Không ngờ em cũng biết chơi Violin.”

Hàn Phong từ ngoài cửa tiến vào, giọng nói hơi ngạc nhiên nhưng khuôn miệng lại mỉm cười thích thú. Anh có vẻ rất vui khi mới khám phá ra được một điều nữa từ một cô gái đơn giản nhưng khó hiểu.

Một cách gượng gạo, Băng Hạ đặt chiếc đàn trở về chỗ cũ. Cô đã quên mất rằng Hàn Phong đứng ngoài. Mấy ngày hôm nay cô đã không được đụng đến đàn, trong lòng vô cùng cảm thấy thích thú khi nhìn thấy cây Violin vô cùng đẹp đẽ như đang mời gọi.

“Em chơi hay thật đấy” Anh khen, tay lấy một chiếc đàn xuống “Thật là đáng tiếc khi đến bây giờ tôi mới được nghe”

“Tôi cũng không có ý định chơi nó cho anh nghe” Cô lãnh đạm cất tiếng.

Anh chau mày “Em vẫn chưa thể dùng cách khác nói chuyện với tôi sao?”

Cô giật mình. bản thân đã quên mất việc cần đối xử khác với Hàn Phong. cô đã định như thế, nhưng môi miệng nó chẳng chịu nghe theo lý trí, ngoài những người thân thiết mà bản thân mình yêu thương, bản tính lạnh nhạt lãnh đạm đã khiến cô có thói quen cộc cằn, luôn phản bác lại những người khác từ lúc nào không hay.

Hàn Phong đột ngột chuyển chủ đề, có lẽ anh cũng hiểu được những ấn tượng xấu về anh của cô sẽ chẳng thể phai nhạt trong một sớm một chiều, huống hồ này giờ cũng mới có một lát.

“Tôi biết chơi Violin đấy”

Cô nhướn mày, hơi chút ngạc nhiên.

“Năm 17 tuổi, tôi có tham gia một khóa học về nhạc cụ. và nhạc cụ tôi chọn khi ấy là Vi Cầm học và chơi được một thời gian thì ba tôi bắt tôi sang Hàn Quốc, nên bỏ luôn. Từ đó đến nay cũng lâu lắm rồi, chẳng biết có gượng tay không nữa” Phong mân mê cây đàn.

“Chơi thử đi” Cô chớp mắt nhàn nhả.

“Không được cười nhé?”

Cô gật đầu.

Anh cười, đặt cây đàn lên vai. Cách anh đặt nó cũng hơi lóng ngóng. Hạ đưa tay chỉnh lại, cô nắm lấy tay anh, đặt lên chỗ giữ của cây đàn.

“Phải như thế này mới đúng”

Nhìn khuôn mặt trắng mịn của Hạ ở cự ly gần, Phong thoáng chút hồi hộp. anh gật gù “ừ, ừ” vài cái cho có lệ, nhưng mắt vẫn dán vào đôi má trắng nõn của cô, thực lòng chỉ muốn đặt môi lên đó.

“Chơi đi”

Phong chớp chớp mắt, lóng ngóng kéo đàn.

Tiếng đàn kì lạ vang lên, đúng lúc chiếc cửa sổ sau lưng hai người bật tung, cơn gió lạnh ứa vào khiến cô bất chợt lạnh run, nhưng cũng vừa kịp ngạc nhiên trước tiếng đàn của Phong.

Tiếng đàn anh chơi không thuộc loại nào, nó phóng khoáng, mạnh mẽ, từng nốt ngân và cao độ dứt khoát tuy hơi nửa vời. tiếng đàn nhanh và mạnh, mang vẻ lãng tử đào hoa. Anh như đang dùng chính đôi tay của mình, uyển chuyển vờn những nốt nhạc, vuốt ve và ném nó vào khoảng không rộng bao la.

Anh đã lâu không chơi, nên tiếng đàn mang chút hoang dã và chưa được dè gữa. Nhưng đôi khi chính những góc nhọn còn nguyên sơ ấy lại mang một nét đặc trưng của sự phóng khoáng và ngông nghênh.

Cô mỉm cười.

Một tiếng đàn khác, nhẹ nhàng hơn, da diết hơn, êm đềm hơn, dịu dàng len lỏi vào những lỗ hổng của tiếng đàn kia. Phong ngạc nhiên nhìn cô, Hạ đang chơi đàn cùng anh. hai tiếng đàn như hòa vào nhau tạo nên một bản nhạc toàn diện nhờ phép bù trừ. Cô dịu dàng, lãng mạn và trầm ấm. anh sôi nổi và phá cách, gai góc.

Tiếng đàn vang lên, như những vũ công, chúng khoác tay nhau cùng khiêu vũ trong không trung. Tiếng đàn “tròn trĩnh” của cô như đang giúp anh dè giữa những cái gai và góc cạnh.

Cơn gió vẫn thoang thoang đâu đây, cảnh Băng Lăng không lá ngoài cửa khẽ rù xuống như đang nhìn hai con người bên trong qua lớp kính ngăn. Một vài chú chim chậm chạp trong chuyến đi tránh rét, dừng lại nơi bậu cửa sổ mà tròn xoe mắt nhìn.

Hạ nhắm mắt lại, vắng vắng đâu đây có tiếng nói.

“...Đừng ghét tôi nữa, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Sân thượng gió quất không biết mệt mỏi.

Băng Hạ lấy lon Coffee. Hạo Thiên lấy lon Coca.

Bật nắp.

“Của anh này!”

“Của em này!”

Sững người một lát, sau đó cả hai cùng bật cười. Nhìn thấy Hạ lấy lon Coffee, Thiên đã có chút nghi ngờ, định sẽ giằng lấy khỏi cô vì uống Coffee không tốt. Ai ngờ cô lấy cho anh.

Sâu trong thâm tâm Thiên, không hiểu sao luôn có một điều do anh tự hình thành, nhưng sẽ không bao giờ thay đổi, đó là anh yêu cô nhiều hơn cô yêu anh. Anh không chút khó chịu, mà hoàn toàn chấp nhận việc đó bằng thái độ thoải mái và hạnh phúc nhất.

Vì vậy, những hành động yêu thương cô dành cho anh, anh luôn cảm thấy vui và hạnh phúc thật nhiều, mặc dù những hành động đó anh luôn làm đối với cô như một điều hiển nhiên.

“Anh ăn đi chứ, đừng nhìn em nữa. không có nhọ đâu” Cô làm bộ thờ ơ nhìn anh, nhưng khóe môi nhếch lên tinh nghịch.

“Sao hôm nay em lại có hứng muốn ăn trưa trên này vậy?” Thiên tựa người vào thành lan can, tay xoay xoay lon Coffee.

“Không được sao?”

“Không phải không được, nhưng trên này lạnh, em sẽ ốm đấy” Thiên đưa lon nước lên miệng, nhìn cô ánh mắt yêu thương. Vừa dứt lời, một cơn gió thổi ào tới, quất vào mặt Hạ ran rát, mái tóc bị gió thổi rối bù. Mùa đông rồi, chẳng còn là cơn gió thu dịu dàng mát mẻ nhẹ nhàng vờn tóc nữa, mà bị thay bởi cơn gió đông lạnh buốt, hung hãn và cộc cằn.

Cô chỉ nhìn anh, cười.

Anh bóc chiếc bánh sandwich được bọc kĩ càng bằng giấy bóng trong suốt, ngón tay thon dài khẽ đưa lên một cách quý phái. Cô giấu nụ cười, nhìn anh lấy miếng bánh ra và đưa cho cô.

“Ăn đi, uống nước có ga không tốt đâu”

Cô nhận miếng bánh, nhỏ nhẹ đưa lên miệng cắn như mèo con.

“Hạo Thiên, sao anh lại yêu em?”

Anh nhìn cô, sau đó bật cười.

“Cười gì?” Cô cau mày.

“Cười vì em ngốc”

“Ngốc?”

“Em không biết tại sao anh yêu em, vậy mà vẫn chấp nhận yêu anh sao?”

Cô ngậm miếng bánh trong miệng, gương mặt thanh thoát bị gió thổi tung những sợi tóc bám vào mặt, ngay cả khi với biểu cảm ngốc nghếch cũng vẫn rất xinh đẹp.

Anh áp hai tay vào hai bên má Hạ, bàn tay anh ấm nóng một cách diệu kì.

“Anh yêu em, vì em là tuyết mùa hè”

Tuyết mùa hè?

Thứ tuyết đó là tuyết gì? Tại sao anh lại yêu cô vì nó?

“Anh yêu em, và yêu tất cả những thứ thuộc về em. Từ vẻ ngoài lạnh lùng ít nói, cho đến tâm hồn bên trong yếu đuối mỏng manh. Anh yêu trái tim tràn đầy yêu thương nhưng bị kìm hãm của em, yêu cái cách em yêu thương và bảo vệ những người bên cạnh”

Hơi thở anh len lỏi, phả vào mặt cô. Nóng ran.

“Em mãi miết bảo vệ những người xung quanh em mà quên mất cần bộc lộ tình yêu thương với họ như thế nào, và cũng quên mất cách tự bảo vệ và tự yêu thương chính mình. Vì vậy, anh sẽ là người bảo vệ, và yêu thương em”

Anh cúi xuống.

Hôn lên bờ môi đang hé mở của cô. Chỉ là một cái chạm môi nhẹ nhàng nhưng dâng trong trái tim Hạ bao xúc cảm.

Cô nhìn anh, ánh mắt nửa cảm kích, nửa yêu thương, nửa xúc động. Anh véo má cô thật nhẹ. “Nhìn em kìa, ăn bánh dây hết cả ra ngoài, anh giúp em lau đi mà nhìn anh với ánh mắt như vậy là sao đây?”

Cô im lặng, mím môi. Vẫn giữ ánh mắt ấy, cô tiến đến, dựa đầu vào ngực anh như mèo con làm nũng.

Hơi chút ngạc nhiên, Thiên choàng tay ôm siết lấy cô thật chặt.

“Em sao thế?”

“Cảm ơn anh” Áp mặt vào lồng ngực ấm áp của anh, cô lí nhí.

“Về chuyện gì?”

“Cảm ơn vì anh đã yêu em nhiều đến vậy.”

Anh cười, nụ cười hiện lên chiếc lúm đồng tiền bên má trái “Vậy anh cũng phải cảm ơn em”

“Về...?”

“Vì em đã được sinh ra để anh có người để yêu nhiều đến vậy”

Khuôn mặt đang dụi vào ngực anh hình như đang mỉm cười.

“Băng Hạ...!”

“Gì cơ?”

“Em... sẽ mãi yêu anh như thế này nhé?” Trong thoáng chốc của cơn gió vừa đi ngang, ánh mắt xanh của Thiên thoáng qua một màu u ám.

Cô ngẩng mặt lên “Anh hỏi gì lạ vậy?”

“Trả lời anh đi nào.” Thiên cúi xuống, hôn nhẹ lên chóp mũi Hạ.

“Vâng”

Anh mỉm cười. Nụ cười được thu vào đôi mắt Băng Hạ gọn lên chút lo lắng.

“Thiên!”

“???”

“Anh còn nhớ tiếng đàn trong học viện mỗi đêm mà anh vẫn thường nghe chứ?”

“Ừ” Tiếng đàn đó thì sao anh có thể quên được.

“Anh có biết chủ nhân của nó là ai không?”

“Là ai?”

“Là...” Hạ khựng lại. Cô cười, lại dụi mặt vào ngực anh. “Em không biết, chỉ định hỏi anh xem anh có biết không thôi!”

“Ừ.” Anh nhướn mày “Tiếng đàn đó đến giờ anh vẫn chẳng biết là của ai”

“Chỉ cần nhờ Nhật Long tìm hiểu là ra ngay mà”

“Ừ, nhưng anh không cần biết. Anh chỉ cần nghe nó thôi”

“Vậy nếu người chơi đàn đó không biết có anh là thính giả trung thành, một ngày nào đó chán quá không chơi nữa thì sao?”

“Thì anh sẽ bắt em học Violin để ngày ngày chơi cho anh nghe chứ sao!”

Cô bật cười. một cơn gió mạnh thổi đến, anh ôm siết lấy cô, cảm giác ấm áp lan tỏa từng tế bào.

Em nói rồi đó nhé, một ngày nào đó dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được phép ngừng yêu anh đâu đấy.

Nhất định... không được phép ngừng yêu anh.

Nếu một ngày nào đó, em hết yêu anh.

Thì trước khi nói chia tay, hãy giết chết anh trước đi...!

Vì anh, chẳng thể nào sống một cuộc sống mà không có em

...

“Kem đánh răng, bàn chải, khăn tắm, ...”

Băng Hạ cầm cuốn sổ nhỏ, đi từ đầu nhà đến cuối nhà, thống kê lại số đồ dùng cá nhân đã dùng hết để chuẩn bị đi mua.

“Vy à! Còn thứ đồ gì thiếu nữa không?”

Hạ tay múa bút thoăn thoắt, gọi lớn về phía phòng ngủ. căn phòng đóng cửa im im suốt ngày, nhưng cô biết Vy chẳng hề ngủ.

“Vy!”

Cánh cửa bật mở, Vy nằm trên giường, tay ôm chiếc gối ôm in hình con lợn có cánh. Khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt. Con người trước giờ đã chẳng mỉm cười được như ai, nay có chuyện lại thêm gầy gò yếu ớt, Hạ thở dài.

“Tớ ra siêu thị mua đồ, ở nhà trông nhà nhé.”

Chẳng cần nhận được cái gật đầu đồng tình từ phía Vy, Hạ vươn tay định đóng cửa.

“Cậu bây giờ hạnh phúc lắm đúng không?”

“Cái gì?” Cánh cửa khựng lại.

“Được Thiếu gia yêu thương chiều chuộng, cậu bây giờ sung sướng lắm rồi có đúng không?” Vy quay lại hỏi Hạ, đôi mắt sâu hoắm thâm quầng tiều tụy nhìn cô đầy oán trách.

Hạ nhíu mày nhìn Vy.

“Cậu chẳng còn đau buồn vì ba tôi mất nữa. cũng chẳng phải ba ruột của cậu đâu mà. Cùng lắm cũng chỉ buồn một chút. Bây giờ thì cậu được Thiếu gia chăm chút cho nên sung sướng lắm...” Vy nói như lầm bầm một mình, nhưng lại như đang chỉ chiết kẻ đang đứng trước mặt. Hạ đẩy mạnh cánh cửa cho nó mở toang ra, ánh mắt ngáy một lạnh lùng theo từng câu nói của Bảo Vy.

“Sao cậu lại nhìn tôi với ánh mắt ấy chứ? tức lắm ư? Chẳng phải sao? tôi nói không đúng sao? cậu nhìn lại bản thân cậu đi... khuôn mặt chẳng bao giờ tắt cười, có đau khô, có buồn bã như tôi không????” Vy loạng choạng bước xuống giường, dáng người xiêu vẹo như sắp đổ xuống đến nơi. Cô đẩy Hạ, nhưng với sức của cô bây giờ, Băng Hạ chẳng còn buồn ngã.

“Về giường đi!” Hạ vươn tay đỡ lấy Vy, Vy lãnh đạm gạt tay ra.

“Đừng giả vờ tốt bụng! Dương Băng Hạ, ba tôi đối xử tốt với cậu, coi cậu như con gái ruột, sao khi ông mất, cậu có thể thân nhiên như vậy chứ?” Vy chỉ vào Hạ, thét lên đầy uất ức. nước mắt lại không rơi mà đến qua đôi mắt đã sưng húp và khô rát những dòng nước mặn chát. “Ba tôi không có vợ, ông đã phải thay thế cả cha lẫn mẹ cậu để nuôi cậu. cậu không thể coi ông ấy như ba ruột, thì dù gì ông ấy cũng là ba tôi, cậu không thể vì ba của người bạn vừa mất mà đau buồn một chút ư?”

“Cậu im đi!” Hạ gất lên. Bộ dạng Vy bây giờ thật chẳng thể cãi nhau được nổi. “Chuyện đó để sau hãy nói. Tớ đi mua đồ!”

“Cậu đứng lại đó cho tôi!” Thấy bóng Hạ vừa định đi khỏi, Vy vội vã lao ra “Mua đồ gì chứ! tất cả lại là tiền của Thiếu gia có đúng không? Lại là anh ta cho cậu tiền đúng không? Tất cả thứ đồ của cậu toàn là tiền của anh ta hết. Băng Hạ! vốn dĩ trước giờ cậu vẫn là loại gái rẻ tiền thế đấy à?”

BỐP

Hạ thẳng tay giáng xuống mặt Vy cái tát không chút thương xót. Vy ngã vật xuống sàn, tay ôm bên má đỏ rực.

“Cái tát này là để cậu tỉnh lại!”

“Cậu...cậu dám đánh tôi!” Vy đứng dậy, lia tay định tát trả lại Hạ. Cô đưa tay giữ lấy cổ tay Vy không mất quá nhiều công sức. Cô siết mạnh tay Vy, sau đó buông ra và đẩy ngã Vy xuống sàn.

BỐP

Một cái tát nữa bên má còn lại.

“Đương Băng Hạ!” Vy hét lên đầy uất ức, nhưng hễ cô đứng dậy lao đến thì Hạ lại đẩy cho cô ngã xuống sàn đau điếng.

BỐP

“Đã tỉnh lại chưa?”

Vy tóc rối bù, đôi mắt thâm quầng rớm nước, cùng với hai bên má đỏ ửng lên trông vô cùng thảm hại.

“Cậu muốn có sức đánh tớ, thì hãy nghỉ ngơi và tự chăm sóc cho tốt vào!”

Hạ lớn tiếng quát. Cô bước nhanh qua Vy và ra ngoài cửa.

RẦM

Vy đưa tay ôm lấy bên má vừa bị người bạn thân đánh, thân người tiều tụy xanh xao từ từ đổ xuống mặt đất. Cô ngồi thu mình lại một góc, đưa tay ôm lấy hai đầu gối. nước mắt từ đâu lại chảy ra.

Vy gục mặt xuống, bờ vai run lên từng hồi.

“...Ba ời...!”

Con mèo lông trắng nhẹ nhàng bước ra khỏi khe cửa, đôi mắt hai màu nhìn Vy như cảm thông nhưng cũng giống trách móc. Cô ngồi gục đầu xuống hai đầu gối, bờ vai run run, dưới sàn nhà chỗ cô ngồi thỉnh thoảng vang lên tiếng “tách, tách”

Như tiếng giọt nước rơi xuống và vỡ tan.

...

Băng Hạ đi nhanh trên đường, như đang trốn tránh điều gì đó ở nơi mình vừa bước ra. Bàn tay vừa đánh cô bạn thân vẫn còn hơi rát, chắc chắn đôi má của Vy còn rát hơn nhiều.

Hạ nắm chặt tay lại, cắn môi rào bước nhanh trên con phố đông người.

Thực lòng mà nói, cô nào có muốn phải ra tay. Nhìn khuôn mặt và bộ dạng của Vy, cô đã xót xa lắm rồi, để giờ được tay lên và tát Vy, trong lòng cô cũng như có cái gì đó đang cào xé không ngừng. Nó thôi thúc cô phải cúi xuống đỡ bạn, nhưng lòng kiêu ngạo đã chẳng cho cô làm việc đó. Chính Vy mới là người sai, cho dù cô ấy có buộc tội cô là bất hiếu, hay vô cảm cô cũng chẳng màng, có điều là bạn thân bao nhiêu năm, tình cảm chẳng có thứ gì có thể sánh bằng, đến lúc nóng giận cũng có thể thốt ra những lời làm đau lòng người như thế...

“Băng Hạ! vốn dĩ trước giờ cậu vẫn là loại gái rẻ tiền thế đấy à?”

Hạ thờ hắt, nhắm mắt lại.

...Quả thực là cần cô đánh cho tỉnh lại đây mà.

Sờ tay vào túi áo, Hạ lấy ra chiếc điện thoại.

[Alô?]

“Nhật Long, tôi Băng Hạ đây.”

[Có chuyện gì thế?]

“Bảo Vy đang không được ổn lắm. Anh đến giúp cậu ấy giùm tôi”

[Không ổn ư? Cô ấy bị làm sao?]

Khỏi cần nhìn cũng biết mặt Long gần biến sắc. mấy ngày hôm nay anh lo cho Vy mất ăn mất ngủ, hôm nào cũng gọi điện hỏi tình trạng của cậu ấy như thế nào, có tiến triển hơn chưa. Anh ta mà biết cô vừa làm gì Vy, không biết chừng sẽ xé xác cô ra mất.

“Anh đến mau đi.”

[...Tút tut tut...]

Chiếc điện thoại được trả lại túi áo, Hạ thở nhẹ, trong lòng có an tâm hơn một chút. Bảo Vy những lúc như thế này vẫn có được một người tốt như thế luôn bên cạnh, khiến Hạ mừng thay.

Ánh đèn đường vàng vọt rải đều trên con đường trải nhựa, từng hạt mưa phùn lất phất bay gọi cảm giác giá lạnh tê tái giữa đêm đông phút chốc trở nên tĩnh lặng.

“Băng Hạ, từ giờ, con sẽ là chị của Bảo Vy, hai đứa phải thương yêu nhau đấy nhé!”

Hạt mưa lóng lánh đậu trên mái tóc như những viên trân châu nhỏ xiu trong suốt.

Đánh em, cũng như đang đánh vào chính trái tim của chị.

...

Ánh đèn xanh đột ngột chuyển sang đỏ, Hạ bình thần đứng dựa người vào cột đèn giao thông đợi. bước đến và dừng lại bên cạnh cô là một bà lão lưng đã hơi còng, mái tóc bạc phơ giấu trong chiếc mũ len được đan tay cầu kì và kiểu cách. Làn da trắng như sáp, dưới ánh đèn đường cũng ngả vàng, bà cầm trên tay cây gậy bóng loáng chống xuống đất.

Không hiểu sao, Hạ bỗng cảm thấy người bà lão này như tỏa ra một sự cao quý sang trọng lạ thường, dẫu trên người chẳng có lấy một thứ trang sức hay một thứ gì đặc biệt để chứng tỏ bà là quý tộc hoặc là một cái gì đại loại thế.

Đèn chuyển sang màu xanh, Hạ thôi nhìn bà lão, đứng thẳng dậy và chuẩn bị sang đường.

“Này cô gái...”

Hạ quay lại, bà lão đang nhìn cô mỉm cười phúc hậu.

“Bà gọi cháu ạ?”

“Mắt ta đã kém lắm rồi, cháu có thể làm ơn đưa ta sang đường được chứ?”

Hạ không một giây suy nghĩ, tiến lại và đỡ lấy tay bà.

Con đường không quá đông đúc xe cộ nên cũng chẳng có khó khăn gì cho việc đưa bà lão qua đường. Có điều, Hạ lại cảm thấy ở bà một điều kì lạ nữa khi đưa bà ta đi. Bước chân của bà lão rất vững chãi và nhanh nhẹn, thậm chí còn bước nhanh hơn cả Hạ, cô nhủ mày nghĩ hoặc rằng bà ta thực ra dư sức qua được chứ chẳng cần thiết phải nhờ cô hay bất kì người trẻ nào khác.

Bước chân lên vỉa hè, bà lão cười tươi nhìn Hạ đầy cảm kích, cô gật nhẹ đầu quay lưng bước đi. Thôi thì miễn là đã làm tròn trách nhiệm, việc bà ấy thực ra có cần sự giúp đỡ hay không cũng là việc của bà ấy, cô cũng chẳng cần thiết phải quá quan tâm để làm gì. Một số người già thỉnh thoảng vẫn ý lại vào những người trẻ, vì họ không muốn phải làm một mình cô đơn chẳng?

Một chiếc Mercedes đen bóng như ánh lên sắc vàng chói dưới ánh đèn đường, đỗ xịch lại ngay đằng sau bà lão đang nhìn về phía Băng Hạ đến khi khuất bóng.

Cánh cửa bật mở, một người đàn ông to cao mặc comle đen cùng cặp kính màu đen bước ra, cúi đầu.

“Lão phu nhân.”

Bà lão quay mặt lại, khuôn mặt lạnh nhanh nhẹn bước vào chiếc xe hơi.

“Cô gái đó là ai thế ạ?” Người đàn ông ngồi vào xe sau bà lão phu nhân, cất giọng ồm ồm

“Ta không biết.”

“...”

“...Nhưng mắt cô ta màu xám. Rất quen.”

Chiếc xe lao vút đi, biến mất nhanh gọn sau ngã tư đường.

Phía sau cặp kính lão khiến những người già tưởng chừng như lẩm cẩm thêm ấy, là đôi mắt màu xanh ngọc bích nhàn nhạt đầy vẻ tinh anh khác thường.

...

Vặn chốt, mở cửa. Đèn trong nhà vẫn sáng. Hạ hít một hơi rồi bước vào, thân người cô như mang theo hơi lạnh của cả mùa đông khiến căn phòng cũng lạnh theo.

Cái cô nhìn về đầu tiên, đó là phòng ngủ. Cánh cửa không đóng, chỉ khép hờ. Cô đặt túi đồ vừa mua xuống bàn rồi lặng lẽ tiến lại gần.

Bảo Vy đang nằm ngủ, tấm chăn màu hồng nhạt ôm lấy thân người mỏng manh nhỏ nhắn. Hai bên má còn hằn nguyên dấu bạt tai đỏ ửng. Hạ cắn môi, trong lòng bỗng trào lên không ngừng cảm giác hối hận.

“Hai người đánh nhau đấy à?”

Long ngồi bên mép giường, nhìn Hạ bằng ánh mắt phẳng lặng bình thản. Chắc chắn anh đã thấy vết tát trên mặt Vy, nhưng không hề tỏ ra giận dữ.

“Không. Là em đánh cậu ấy.”

Long nhìn Vy, trên má loang lổ những vết nước mắt khô cứng. đương nhiên anh cũng cảm thấy xót xa, thế nhưng Hạ và Vy thân thiết đến thế, đánh nhau được cũng phải có lý do.

Hơn nữa, cả hai đều đã rơi vào hoàn cảnh bế tắc và đáng thương. Anh chẳng có tư cách và quyền gì để nổi giận với Hạ.

“Muộn rồi, anh về đây. Chăm sóc Vy cẩn thận nhé.” Long đứng dậy “Cho dù có chuyện gì cũng hãy nhớ rằng mình đã từng yêu thương nhau như thế nào.”

Hạ im lặng, nhắm mắt quay đi. Long tiến đến gần, vuốt nhẹ lên gò má của Vy.

“Anh về nhé, em ngủ ngon.”

Anh cúi xuống, đặt lên trán Vy một nụ hôn nhẹ.

Mưa...ngoài cửa vẫn lất phất phát bay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Đêm. Gió lạnh thổi tung rèm cửa như muốn ùa vào căn phòng duy nhất còn để mở cửa sổ trong cả khu kí túc xá nữ của Thánh Huy.

Hạ kéo tấm chăn lên ngang cổ Vy, rồi quay ra đóng cửa sổ lại. ngược nhìn lên chiếc đồng hồ kim ngắn và kim dài đã cùng nhập làm một và chỉ lên trên, cô thở dài. Sắp trở thành cú mèo đến nơi rồi, mấy đêm trước do có việc nên chưa được ngủ, giờ mọi việc tạm qua rồi, vậy mà vẫn chưa thể ngủ được là sao đây.

Ngồi xuống bên mép giường, Hạ lặng lẽ nhìn lồng ngực bên dưới tấm chăn của Vy khẽ phập phồng nhẹ nhẹ.

“Tớ phải làm thế nào đây? Phải làm thế nào để cậu và ba biết, tớ rất yêu hai người?”

Hàng lông mi khép lặng lẽ yên bình. Con mèo vàng nằm trong chiếc giỏ mây khẽ giật mình ngược lên, đôi mắt màu nâu vàng trong suốt sáng rực trong căn phòng tối tăm, ánh trắng từ bên ngoài diu diu chiếu vào khiến không khí mang màu xanh dương thăm thẳm.

“Cả đời này, tớ chẳng thể báo đáp được nỗi công ơn dưỡng dục của ba” Khuôn mặt Hạ khuất ánh sáng, không rõ biểu cảm “Tớ yêu ông ấy nhiều đến nỗi, bây giờ vẫn nghĩ ông ấy còn sống, mỗi buổi tối vẫn ngồi uống trà hoa cúc trong căn nhà ấy”.

Mặt trăng hiếu kì ngó vào căn phòng.

“Tớ chẳng hiểu vì sao mình không thể khóc được” Đầu đó vang lên tiếng cười buồn “Nhưng tớ biết và nghe thấy trái tim tớ, nó nói rằng nó đau như thế

nào”

“Cho nên...” Giọng nói nghèn nghèn thẳm thì vang lên trong đêm tối tĩnh mịch “Làm ơn đừng nghĩ rằng tớ đang rất sung sướng, có được không?”

Trút một tiếng thở dài nặng nề, Hạ đứng dậy, quay lưng bước ra khỏi phòng.

Đêm rồi, chẳng còn ai nữa, chỉ còn mỗi mình cô thôi. Vậy mà sao nước mắt chẳng chịu rơi ra cho nhẹ lòng.

Bỗng một bàn tay giữ cô lại. Bảo Vy đã ngồi dậy từ bao giờ, đôi mắt mở to nhìn cô, mi mắt chứa đầy nước sẵn sàng trào ra, trong đôi mắt chứa cả ánh trăng vàng mang đầy vẻ hối hận.

“Tớ xin lỗi...!” Vy bật khóc “Tớ sai rồi!”

Hạ yên lặng nhìn Vy, dòng nước mắt trong suốt dưới ánh trăng nhẹ nhàng hắt vào phòng như đang lóe lên tia sáng yếu ớt.

Vy cúi gầm mặt xuống, tiếng khóc nức nở đọng lại trong màn đêm cô tịch nghe đặc sệt một cảm giác day dứt khôn nguôi.

Hạ lặng lẽ nhìn Vy, màu đen nhàn nhạt xung quanh hai người khẽ rót vào hốc mắt cô một khoảng màu đen tối tăm, khiến biểu cảm trong đôi mắt chẳng dễ mà nhìn thấy.

Cô từ từ ngồi xuống giường, nghiêng đầu nhìn Bảo Vy đang cúi mặt khóc. cô đưa tay, lạnh ngắt chạm vào má Vy và lau nước mắt.

“Nín đi” Cô cất tiếng khàn khàn như tiếng bản lề cánh cửa lâu ngày được chuyển động “Khóc thế là đủ rồi”

Vy bịt chặt miệng, tiếng khóc vẫn phát ra dai dẳng. Bằng Hạ càng quan tâm cô, càng yêu thương cô, cô lại càng cảm thấy mình không đủ tư cách đón nhận. Hạ luôn dành một phần trái tim lạnh cảm của cậu ấy để yêu thương và bao bọc cô, thế mà cô lại có thể nhìn một cách phiến diện về mối quan hệ không cùng huyết thống giữa ba cô và Hạ, mà điên cuồng làm đau lòng cô bạn thân duy nhất của mình như thế.

“Nín đi nào” Bàn tay vỗ nhẹ lên vai Vy “Tớ đang bắt nạt cậu đấy à?”

Vy gục đầu lên vai Hạ, nước mắt thấm đẫm vai áo Hạ nghe lạnh lạnh.

Sô cô la hải lòng cup đôi mắt nâu vàng mặt ong xuống, lười biếng dụi dụi vào tấm nệm ấm áp lót bên trong chiếc giường mây, bên cạnh Tiểu Bảo.

“Chị em sinh đôi, chị em như hoa, tương thân tương ái không rời xa”

[Trích Anh trai em gái – Tào Đình]

....

Biệt thự nhà họ Vương có cánh cổng sơn màu trắng.

“Bà nội!” Cánh cửa bật mở, Hàn Phong tươi cười với bà lão đang ngồi trong phòng tỉ mỉ đan len.

Căn phòng có màu chủ đạo là màu nâu sậm, thứ chiếm diện tích lớn nhất là chiếc kệ sách bóng loáng. Trên chiếc sofa màu nâu sậm, một bà lão đội chiếc mũ len đan tay cầu kỳ, đeo chiếc kính lão trẻ xuống mũi, đôi mắt neho neho lại, vắt chân ngồi đan một chiếc khăn len sọc đen trắng. Căn phòng có vẻ ấm cúng thậm chí ngọt ngào, khi cánh cửa nào cũng khép kín và phủ lên một tấm rèm cũng màu nâu như hầu hết đồ đạc trong căn phòng.

“Bà lại đan gì thế?” Phong bước đến, ngồi xuống trước mặt bà.

“Khăn” Bà cười “Bao nhiêu cái khăn bà đan tặng cháu và Yến, chẳng đứa nào quàng cả, chê bà đan xấu à?”

“Không ạ” Phong cao giọng đính chính “Khăn bà đan đẹp nhất”

“Thôi đừng có nịnh ta, ta lại chẳng biết tông cái miệng leo mép của cháu” Bà lão tủm tỉm cười, tay đánh yêu đứa cháu trai.

Bà Lão phu nhân nhà họ Vương, mẹ của Vương Khôi (tình hình là cái trí nhớ ngắn hạn của Sher, đã quên mất mấy chap đầu đặt tên cho ba Hàn Phong là gì rồi T.T.Nên giờ mạo muội đổi là Vương Khôi, mong mn tha thứ T.T) trong quá khứ là một người đàn bà không quá xinh đẹp và quyến rũ nhưng bù lại rất thông minh và sắc sảo. tập đoàn Vương thị những ngày chập chững những bước đi non nớt, Lão phu nhân cũng góp không ít công sức dìu dắt nó ngày một lớn mạnh. nếu bớt chút thời gian đi hỏi một số nhà lãnh đạo lớn tuổi của những tập đoàn đã tồn tại lâu năm, sẽ chẳng có ai là không biết hoặc chưa từng nghe đến tên của Vương lão phu nhân – Nguyễn Tuyết Hoa. Chưa đủ kinh hoàng để có thể trở thành con ác mộng, thế nhưng nếu nói về trí thông minh nhạy bén và khả năng tính toán như thần thì ai cũng phải thán ngưỡng mộ. bộ óc thiên tài đến giờ vẫn còn là bằng chứng hùng hồn khi nay đã quá 70, Lão phu nhân Tuyết Hoa hãy còn minh mẫn và nhạy bén lắm.

Móc một mũi len, bà nội khẽ liếc nhìn Hàn Phong đang chăm chú đọc một cuốn sách có cái bìa xám xám.

“Cháu có bạn gái chưa?”

Câu hỏi làm Phong giật bản mình, anh ngây ngô hỏi lại “Bà nói gì ạ?”

“Ta hỏi cháu có bạn gái chưa?”

“Chưa” Phong làm bộ nhẩn mặt “Bà nội hôm nào cũng hỏi mấy câu ấy là sao?”

“Là ta thèm chất chứ sao?” Bà nội Phong mỉm cười. nụ cười phúc hậu như Bò Tát giáng thế.

“Cháu ế rồi, chẳng em nào thèm lấy đâu”

“Vớ vẩn” Bà Tuyết Hoa nguyệt anh “Con gái thì thiếu gì, lấy đâu chẳng được vợ. Ông Sa Huỳnh, bạn làm ăn của ba cháu có đứa con gái cũng khá xinh, để ta bảo với nó cho cháu đi xem mặt thử.”

“Thôi thôi bà ơi!” Phong cuống quýt đặt quyển sách xuống “Cháu chẳng dám đụng tới con gái nhà lành đâu. Bà cho cháu xin hai chữ bình yên!”

“Không dám đụng tới con gái nhà lành? Thế cháu định rước về ta một đứa cháu dâu ăn chơi đua đòi à?”

“Không” Phong nhẩn mặt “Ý cháu là chẳng dám đụng đến mấy vị tiểu thư đài các, thấy con sâu là run bắn người ấy đâu”

“Người ta là tiểu thư lá ngọc cành vàng, phải yếu điệu thực nữ chút chứ.” Bà Tuyết Hoa đẩy gọng kính “Người ta chăm chỉ dễ thương, ai như con em gái cháu đâu”

“Bà đừng nhắc đến nó, lấy phải vợ như nó thì cháu tự tử còn dễ chịu hơn” Phong làm bộ chán nản.

Bà nội anh tủm tỉm cười “Thế cháu đã có tình ý với con nhà ai chưa? Nói thật bà nghe”

Phong phì cười. “Cháu nói bà không được nói cho ai nghe nhé?”

“Được rồi, bà hứa!” Bà Tuyết Hoa gật đầu lia lịa, mong ngóng được nghe thông tin về cô cháu dâu tương lai.

“Cô ấy là...”

.....

Cách

Băng Hạ giật mình ngược lên, Hàn Phong đã đứng trước mặt cô từ bao giờ, đặt xuống cạnh đồng sách của cô một lon nước Coca còn lạnh ngắt, mỉm cười sáng lóa như tia nắng ấm áp giữa mùa đông lạnh giá.

“Học nhiều quá không tốt đâu. Uống chút nước đi”

“Cảm ơn” Hạ mỉm cười như không, môi như mím lại, trả lời khách sáo rồi chăm chú đọc sách tiếp.

Thư viện hôm nay vắng người, Phong chậm rãi lê bước chân đến từng chiếc kệ sách, chọn khá lâu cho mình một cuốn sách, sau đó ngồi xuống đối diện Hạ.

Anh làm bộ như không màng đến cô, nhưng chốc chốc lại ngược lên nhìn cô rồi mỉm cười kín đáo.

Tình tình

Chiếc điện thoại đặt bên cạnh Hạ khẽ rung, màn hình bật sáng hiển thị tin nhắn mới.

Tin nhắn chúc một ngày mới tốt lành, kèm theo một icon hình trái tim từ một số điện thoại quen thuộc.

Cô mỉm cười tươi tắn, cẩn thận trả lời lại.

Biểu cảm đó không thể qua được mắt Hàn Phong, anh cúi xuống đọc sách như chưa nhìn thấy gì, nhưng trong lòng gợn lên sự khó chịu.

Anh đang ghen ư? Phải rồi, cho dù có là bạn, cô cũng vẫn đưa cho anh một nụ cười gượng gạo và khách sáo như thế.

Đến bao giờ, nụ cười chân thành, trong sáng và tự nhiên ấy, cô mới vui vẻ trao cho anh?

...

Qua gần 30 phút đọc sách, cuối cùng Hạ cũng gấp cuốn sách lại và đem đi cất từng cuốn một. Phong cũng vội vàng đứng dậy theo cô.

“Anh không đọc nữa à?”

“À ờ...anh đọc xong rồi!”

Hạ quay sang nhìn anh bằng ánh mắt kì lạ, tuy nhiên khuôn mặt cũng không quá ngạc nhiên. Anh hơn cô những 8 tuổi, xưng anh cũng đâu có gì lạ, nếu không muốn nói là quá hợp lý. Chỉ là do cô ngang ngạnh nên mới không chịu gọi, chứ cả ngôi trường Thánh Huy này, chẳng thiếu những người tình nguyện gọi anh ta bằng anh một cách ngọt xớt.

“Băng Hạ”

“Tôi nghe?”

“Anh có thể nhờ em một việc được chứ?”

“Việc gì?”

“Em có thể vì anh mà đồng ý không?”

“Thì tôi cũng phải biết là chuyện gì mới đồng ý được chứ” Cô nhướn mày.

Cất cuốn sách cuối cùng lên kệ, Phong quay sang nhìn cô vẫn đang chậm rãi lật từng cái bìa. Anh bối rối gãi đầu trước vẻ bình thản của Hạ.

“Bà tôi là một người rất yêu thích Violin. Bà rất thích nghe nhạc Vĩ Cầm, tuy nhiên chưa một người nghệ sĩ Violin nào có thể làm vừa lòng bà. Em có thể giúp tôi đến chơi đàn cho bà tôi nghe chứ?”

“Chơi đàn?” Hạ hỏi lại “Để làm gì?”

“Chẳng để làm gì cả” Anh bối rối “À...cũng có. Anh muốn báo đáp lại những tình cảm với Violin mà bà đã truyền cho anh”

Perfect! Nói dối tron tru!

Hạ nhìn anh, chớp chớp mắt lạ lẫm.

“Nghệ sĩ còn không thể làm vừa lòng, sao tôi làm được.”

“Được chứ!” Anh cao giọng hào hứng.

“Sao anh biết được?”

“Ờ thì...anh thấy em chơi đàn rất hay, rất riêng!”

“Hay và riêng không đủ để khiến cho những người cao tuổi hài lòng đâu” Cô nhẹ nhàng giải thích.

“Chưa thử làm sao mà biết” Anh nháy mắt “Làm ơn giúp anh được không? Sẽ chẳng tốn bao nhiêu công sức đâu mà!”

Phong khần khoản thỉnh cầu, Hạ thờ dãi, cất cuốn sách cuối cùng về đúng vị trí của nó, nhướn mày nhìn anh.

“Kết quả tôi không dám nói trước đâu đấy”

“Vậy là em đã đồng ý đúng không?” Phong mừng rỡ.

Thật là giống trẻ con. Suy nghĩ đó thoáng vụt qua mắt Hạ rồi tắt ngấm.

“Để tôi suy nghĩ.”

Câu nói nửa vời của Hạ không làm Phong cảm thấy thất vọng, anh hào hứng cảm ơn Hạ rồi rít, sau đó cùng cô bước lên lớp.

Nắng nhạt!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Bảo Vy ngồi cuộn tròn trong đồng chăn mình vừa bê ra sofa, chăm chú xem TV, hai tay lười biếng thò ra ngoài bê một ly cacao nghi ngút khói. Bên cạnh là Tiểu Bảo và Sô cô la đang đùa nghịch với nhau.

Trời mùa đông lạnh, được ngồi trong chăn xem TV và uống cacao thế này thì còn gì bằng nữa.

Chợt một tiếng nhạc “lệch tông” với tiếng hát của một nhóm nhạc đang phát trên TV vang lên, Bảo Vy cau mày ngó ra xung quanh. Mất vài giây để nhận ra đó là nhạc chuông Kiss the rain của Băng Hạ, Vy cúi kinh trùm chăn lên đầu che lấp tiếng chuông, vì biết Băng Hạ đã ra ngoài rồi, và tiếng chuông sẽ không chịu ngưng nếu người còn lại duy nhất trong nhà – là cô – không bắt máy giùm.

Mà phải rời bỏ cái chăn còn đang ấm áp thế này á, thì còn khuya đi.

Hạ có thói quen cài cho mỗi người trong danh bạ một bài nhạc chuông khác nhau, để hỗ trợ cho một thói quen cố hữu khác: Luôn nhắc máy khi không nhìn tên người gọi.

Và nếu Vy nhớ không nhầm thì đây là tiếng chuông dành cho số máy lạ.

Số máy lạ? thế thì cô càng có lý do để ở lì trong chăn rồi.

Một hồi chuông, hai hồi chuông. Cái số máy này lì thật đấy, gọi mãi không chịu thôi.

Tiếp tục đến hồi chuông thứ tư, Vy đập tung chăn, gào ầm lên. Cuối cùng vẫn phải lê lét vào phòng ngủ nghe điện thoại giùm Hạ. nhờ có tiếng chuông không đúng lúc này mà cô chẳng nghe thấy Beast trên TV đang hát cái gì cả.

Quả nhiên là số không có trong danh bạ, Vy ấn mạnh nút nghe, cau gắt. “Ai đó?”

[Phải Băng Hạ không?] Đầu dây bên kia là giọng nam dịu dàng.

“Không!” Vy gắt “Băng Hạ ra ngoài rồi. có nhắn gì không?!”

Có lẽ đây là cô bé ở cùng Hạ, Hàn Phong khẽ cười, chắc anh đã gọi không đúng lúc khiến cô bé nổi điên.

[Khi nào cô ấy về, bạn nhắn giùm là có Hàn Phong gọi.]

“Biết rồi!” Vy lạnh nhạt đáp, rồi giật mình “Hả? Hàn Phong?”

[Vâng? Có vấn đề gì à?]

“Anh gọi cho bạn tôi có việc gì?” Mặt Vy tối sầm, tên công tử yếu điệu trắng hoa, lại giờ trò theo đuôi đây à.

[Cô bạn không cần biết đâu]

“Cái gì?”

[Khi nào Băng Hạ về cứ nhắn với cô ấy như thế. Byeeeeeeeeeeee!]

“Này...!”

Vy còn chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia đã cúp máy cái rụp, trước khi hoàn toàn biến mất sau tiếng tút tút, giọng nói yếu điệu đó còn kéo dài từ “bye” khiến cô nổi da gà.

Thật đúng lúc, ngoài phòng khách vọng vào tiếng cửa mở. Vy cầm theo chiếc điện thoại ra ngoài, vừa đúng lúc Hạ đang cời gảy, chau mày thắc mắc.

“Tên Hàn Phong vừa gọi cho cậu này!”

“Hả?” Hạ ngước lên, mặt ngây ngô.

“Hàn Phong, hấn gọi cho cậu!”

“Làm gì?”

“Ai biết được!” Vy ném chiếc điện thoại xuống ghế sofa, chui vào trong đồng chăn ấm áp hồi nãy.

Hạ tiến đến gần, nhặt chiếc điện thoại lên. Vy nhấp một ngụm cacao, vẽ mặt thờ ơ dán vào màn hình TV lúc này đã chẳng còn nhóm nhạc Beast khi nãy nữa.

“Cậu giữ khoảng cách với tên đó đi. Bị Thiếu gia hiểu lầm không hay đâu.”

Hạ không nói gì, quay đi, tay nhấn vào số điện thoại vừa gọi đến khi nãy.

[Alô]

“Gọi cho tôi có việc gì?” Giọng Hạ lạnh đậm.

[À...] Đầu dây bên kia cười cọt [Chỉ nhắc em về chuyện sáng nay thôi.]

“Chuyện đến...”

Hạ quay lại, cẩn thận nhìn Vy, thấy cô vẫn đang chăm chú xem TV, Hạ bước vào phòng ngủ, khép cửa lại.

“Chuyện đến nhà anh chơi đàn?”

[Ừ, may là em chưa quên!]

“Lúc nào?”

[Lúc nào em rảnh.]

“2h chiều, ok?”

[Ok. Đừng quên và đừng đổi ý nhé!]

“Ừm...”

Cuộc nói chuyện kết thúc nhanh chóng, Băng Hạ thở hắt, ném điện thoại lên giường, vào phòng tắm thay đồ.

Cô vẫn còn hơi trần trố về quyết định vội vàng này, liệu nó có gây ra hậu quả? Tuy đã trở thành bạn với nhau, và thành kiến của cô về Hàn Phong đã giảm rõ rệt, thế nhưng...

Dòng nước lạnh phủ lên người Hạ khiến bao nhiêu suy nghĩ biến mất.

Thôi kệ đi, anh ta cũng đã từng tặng cô chiếc Mp3 nhân ngày sinh nhật, cô còn chưa đáp lễ. coi như lần này là lời cảm ơn, và từ nay không còn dính dáng gì đến anh ta nữa là được.

Với lại, trong góc nhỏ nào đó của trái tim, nó mách bảo cô không nên từ chối.

Đã từ bao giờ, cô lại trở nên thiếu kiên quyết và lạnh lùng thế này, đến một lời từ chối cũng bần khoản.

...

Nói đến biệt thự của nhà họ Vương thì đa phần lái xe taxi, không ai là không biết.

Cánh cổng màu trắng kiêu sa hiện ra trước mắt Hạ. cô siết lấy cây Vĩ Cầm, tiến đến nhấn chuông.

Ba hồi chuông vang vọng, một người phụ nữ đậm người, mặc bộ đồ đen tuyền táp chạy ra.

“Cô là Băng Hạ phải không?”

“Vâng”

“Cậu chủ nhà tôi đang đợi cô, mời cô theo lối này.”

Ôm trong tay cây đàn Violin, Hạ rảo bước chậm rãi theo sau người giúp việc, mặc cho cô ấy đang cầm cúi bước nhanh. Lối đi dẫn vào nhà rải sỏi trắng, hai bên là thảm cỏ nhân tạo xanh mướt. Một vườn hoa với hàng chục loại hoa đa sắc màu rung rinh trong gió. Một con chó to lớn, lông màu nâu đang nằm ngủ bên căn nhà nhỏ xinh của nó. Hai bên tai cụp xuống, có lẽ nó là chó nước ngoài.

Bậc thềm lát đá hoa cương màu kem không một vết xước, bóng loáng đến nỗi Hạ còn lơ mơ thấy hình bóng mình in dưới đó. Khắp nơi chỉ là một màu trắng nhẹ dịu dàng lãng mạn như người phụ nữ quý tộc Châu Âu e thẹn ngượng ngùng.

Cầu thang xoắn ốc lóng mợn hiện ra trước mặt Hạ, cô giúp việc chỉ lên trên, mỉm cười.

“Cô cứ bước lên trên, cậu chủ nói đã đợi sẵn trên đó”

Hạ gạt đầu, chậm rãi bước lên cầu thang. Tay vịn của cầu thang còn cầu kì khắc thêm nhiều hình thù thể hiện sự cao quý hơn người.

Vừa bước chân lên bậc cầu thang cuối cùng, quả nhiên Hạ đã thấy Phong đứng thẳng thoi dựa người vào tường, tay đang bấm gì đó trên điện thoại. khuôn mặt đẹp trai tĩnh lặng cùng đôi mắt xanh ngọc như đang lim dim khiến Băng Hạ có đôi chút ngẩn ngơ.

“Em đến rồi à!” Phong đứng thẳng dậy, khuôn mặt tươi tỉnh, cất điện thoại vào túi “Phòng bà anh bên trên.”

Hạ gật đầu, không nói không rằng bước theo sau Phong. đối với cô, việc đến đây ngày hôm nay chỉ đơn giản là cảm ơn Phong chứ chẳng có mục đích gì kèm theo cả. việc bà Phong có hài lòng về tiếng đàn của cô hay không, cô không quan tâm. Vốn dĩ ngay từ đầu cô học đàn cũng chẳng phải để làm vừa lòng những người cao tuổi khó tính, hơn nữa, cô còn chưa tiếp xúc qua với bà ấy, chẳng có một ấn tượng gì cả.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Phong đưa tay mời Hạ vào trước.

Căn phòng hơi tối, chỉ một màu nâu sậm làm chủ đạo, trên chiếc sofa đơn độc đặt chính giữa phòng, một bà lão lớn tuổi đang tỉ mỉ đan len. Thấy có người vào, bà ta ngược lên.

Tiếng Phong đằng sau khẽ cười “Bà nội, cháu đưa cô bé ấy đến đây này!”

Bà nội Hàn Phong nhướn mày ngạc nhiên rồi mỉm cười.

“Ồ, hóa ra là cháu. Trùng hợp thật!”

Băng Hạ chau mày rồi mỉm cười gượng gạo, cô cúi đầu chào để giữ phép lịch sự.

“Chào bà! Cháu là Băng Hạ.”

Bà lão nheo mắt mỉm cười hài lòng, gật gù đưa tay chỉ về chiếc sofa đối diện.

“Cháu ngồi đi”

Phía sau cặp kính lão khiến những người già trông chừng như lẩm cẩm thêm ấy, là đôi mắt màu xanh ngọc bích nhàn nhạt đầy vẻ tinh anh khác thường.

Bà lão đã trút bỏ vẻ sợ sệt khi nhờ cô sang đường vào tối hôm ấy. trước mặt cô bây giờ có lẽ là bộ dạng thật của bà. Đôi mắt màu xanh hiền dịu nhưng ẩn chứa sự sắc sảo sâu bên trong, đôi mắt ấy xoáy vào cô những tia nhìn đầy sự thăm dò.

Băng Hạ, cô ấy đang thầm cảm thấy, người này thật không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

“Ba gọi con có việc gì thế ạ?”

Cánh cửa phòng mở ra, Hạ Thiên tay xỏ túi quần, nheo mắt lại để nhìn rõ quang cảnh trong căn phòng tắt điện tối om. Ánh sáng nhẹ của mặt trời ngoài cửa sổ hắt vào, xuyên qua tấm rèm cửa màu nâu dày, hiện lên rõ rệt thân ảnh một người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế xoay của bàn làm việc, khuỷu tay chống lên bàn và day hai bên thái dương đau nhức. Khung cảnh tĩnh lặng nhưng sao quá đỗi ảm đạm.

Thiên lần mò tay trên công tắc điện, tiếng Trịnh Hùng trong bóng tối vang lên nghe khản đặc.

“Dừng!”

Thiên hạ tay xuống, hai tay rút túi quần, chậm rãi tiến về phía ba mình.

“Thiên, con có ghét ba không?”

Hạ Thiên nhẹ nhàng ngồi xuống, gác hai tay lên thành ghế.

“Không hề, thưa ba”

“Thật chứ?” Trịnh Hùng hỏi lại.

“Vâng. Hoàn toàn thật.”

“Kể cả ba có làm điều gì có lỗi với con?”

Thiên nhếch lên một bên khóe miệng, anh mỉm cười.

“Vâng. Con sẽ không ghét ba.”

Trịnh Hùng thờ khể, ông lật lật tập tài liệu nhưng giống như chẳng để xem xét điều gì cả. Chỉ là muốn để cho bàn tay và đôi mắt có điểm dừng chân trong lúc đầu óc đang suy nghĩ mông lung trong màn đêm đen đặc bít kín, đến nỗi muốn nổ tung ngay tức thì.

Nói luôn dễ hơn làm, con trai ạ. Vì lúc này, con chưa biết những lỗi lầm người cha này gây ra...

Nó khủng khiếp và ghê rợn đến mức nào!

“Con vẫn còn yêu cô bé Dương Băng Hạ chứ?”

Im lặng một lát, Thiên gật đầu “...Vâng?”

“Mai hãy đưa con bé về đây.”

“Sao ạ?” Thiên ngạc nhiên.

“Hãy đưa con bé về đây ăn tối.”

Hạo Thiên kinh ngạc, anh không tin nổi vào những gì tai mình vừa nghe, chỉ biết im lặng và cũng chẳng thể gật đầu hay hỏi lại.

“Thiên...” Trịnh Hùng trầm ngâm, chữ kí ông đặt bút trên giấy nghe sột soạt “Ngày tháng qua ta và mẹ con đã trôi buộc con quá lâu. Chúng ta bắt con phải yêu Phù Dung, đính ước, và sau này khi học xong nhất định sẽ có đám cưới đang chờ. những điều đó thực sự rất tốt cho Trịnh Âu, như “hỗ trợ thêm cánh”, con biết mà đúng không?”

Ánh mắt ông nhìn Thiên man mác buồn, tình phụ tử nhẹ nhàng truyền tải qua ánh mắt, vững chãi để không bị sự tối tăm trong căn phòng phủ lấp.

“Nhưng nó không tốt cho con chút nào.”

Thiên khẽ cụp đôi mắt xuống. Thứ tình cảm đang tràn ngập trong đôi mắt ba anh kia, nó khiến anh rung động.

Tình cảm đó và những lời nói đó, tự sâu trong đáy lòng anh rất muốn nghe, nhưng không bao giờ nghĩ rằng mình có thể được nghe từ người cha nghiêm khắc, vô tâm và gia trưởng.

“Thiên, ba xin lỗi con.” Trịnh Hùng mỉm cười, nụ cười hiếm hoi trên khuôn mặt khô cằn và nghèo nàn biểu cảm yêu thương “Từ nay cuộc sống của con, hạnh phúc của con. Con có thể tự nắm lấy, tự quyết định.”

Tấm rèm màu nâu dày sau lưng ông khẽ rung rinh.

“Ta và mẹ con đã cầm tù trái tim con quá lâu. Giờ thì ta chính thức tuyên bố, trả tự do cho nó.”

Ánh sáng xanh từ đôi mắt con trai ông, nó khiến ông cảm thấy yên bình.

“Hãy đưa Băng Hạ về đây. Con có thể yêu nó, cưới nó. Tùy con.”

Hãy mang đến hạnh phúc cho cô bé bất hạnh đó.

Vì chính ta, đã có lỗi với cha mẹ của nó rất nhiều.

.....

Biệt thự nhà họ Vương, tiếng đàn Vĩ Cầm vang vọng.

Lũ chim chóc gọi bầy kéo nhau đến cùng thưởng thức. tiếng đàn đó như sợi dây kết nối trái tim vạn vật, những thứ tưởng chừng vô tri vô giác cũng hồi sinh và sống trong thế giới riêng của chúng.

Con gió hiu hiu lướt qua thảm cỏ xanh ngắt, thơm ngát mùi hoa của khu vườn rộng, tiếng đàn nhẹ nhàng lướt qua, mon tron những cánh hoa mềm.

Băng Hạ nhắm mắt, ngón tay tài hoa kéo đàn.

Tiếng đàn ngọt ngào và êm dịu.

Hàn Phong ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Rằm

Tiếng đàn ngưng đột ngột. Chim chóc đậu trên bậu cửa giật mình bay mất. Băng Hạ ngừng tay quay đầu về phía cánh cửa vừa được mở ra rất mạnh bởi một bàn tay ai đó.

Lão phu nhân chau mày không hài lòng.

“Khôi, vào phòng mẹ con nên gõ cửa.”

“Con xin lỗi.” Một người đàn ông mặc vest đen ngoài 40, đầu lấm tấm hoa râu, khuôn mặt như tượng tạc tiến vào. Người này có dáng vẻ thành đạt, xem chừng là ba của Hàn Phong.

Cha nào con nấy, hẳn là ông Vương thời còn trẻ rất đẹp trai.

“Mẹ, đây là...”

“Đây là bạn của Phong. Mẹ nhờ nó mời đến chơi đàn” Lão phu nhân đưa tay với tách trà trên bàn.

Băng Hạ cúi người xuống tỏ ý chào khi ánh mắt Vương Khôi lướt qua.

Ông Vương neho mắt, như đang cố gắng tìm ở Hạ một điều gì đó.

“Cô bé, cháu ngẩng mặt lên.”

Hạ hơi ngạc nhiên, theo phản xạ, cô ngẩng lên, mặt đối mặt với Vương Khôi.

Hàn Phong không hiểu gì trước hành động của ba mình, lo sợ ông – một người trước giờ chẳng buồn liếc đến người bạn nào của anh – sẽ làm một điều gì đó khiếm nhã với Băng Hạ, liền đứng bật dậy.

Tuy nhiên, ông Vương chẳng làm gì cả.

Ánh mắt dò xét lướt qua từng mi li mét trên người Hạ khiến cô thấy khó chịu vô cùng nhưng vẫn im lặng.

Ông Vương dừng lại, thắc mắc.

“Mắt cháu...màu xám? Cháu đeo kính áp tròng à?”

“Không ạ” Hạ lắc đầu.

Ông Vương đưa ánh mắt về phía lão phu nhân đang điềm nhiên ngồi uống trà.

“Có việc gì không ba?” Hàn Phong lên tiếng. anh không được thoải mái khi ba mình xem xét kỹ lưỡng mọi thứ trên người Băng Hạ, kể cả màu mắt của cô như thế.

“Không” Ba Phong lãnh đạm lắc đầu “Ba lúc trước cũng có một người bạn có màu mắt lạ thế này nên thắc mắc thôi.”

“Bạn ý à?” Băng Hạ nãy giờ im lặng, chợt lên tiếng xen ngang.

“Ừ. Cô bạn đó học chung cấp 3 với ta. Mắt cô ấy cũng màu xám. Và cô ấy chơi Violin rất giỏi. bản nhạc cháu vừa chơi, ngày xưa cô ấy cũng đã từng chơi, đó là lý do ta giật mình và bước vào đây vội đến mức không gõ cửa.” Ông Vương khẽ cười, hàng chục nếp gấp thời gian xô lại nơi đuôi mắt. “Mà nhìn kĩ, cháu quả thực rất giống cô bạn ấy. Giờ mà còn sống, chắc cô ấy cũng có con gái lớn bằng cháu rồi. quả thực người giống người!”

Vương Khôi bật cười khanh khách “Thôi ta không làm phiền nữa. Mẹ ta rất thích nghe Violin, cháu hãy đàn cho bà nghe giùm ta.”

Ông quay lưng, toan bước ra ngoài cửa.

“Bác Vương!” Băng Hạ gọi lớn, ánh mắt cô hoang mang vội vã, tiếng gọi gấp gấp sợ ông ta sẽ đi mất.

Nắng xô vào làm tấm rèm cửa tung bay.

“Bác có thể cho cháu biết tên người bạn đã mất của bác không?”

Vương Khôi nhú mày, ông làm bộ suy nghĩ.

“Xem nào...cô bạn ấy là người Hoa Kiều, tên là Gia...”

“Gia Khiết Bội???” Cô tiếp lời, đôi mắt tối sầm.

“Đúng rồi, sao cháu biết?” Ông Vương chau mày thắc mắc.

“Đó...

....Là mẹ cháu!”

Con gió đông thổi ào vào căn phòng, buốt lạnh.

Vương Khôi kinh ngạc.

Hàn Phong kinh ngạc.

Chỉ có Lão phu nhân là điềm nhiên uống trà, vẻ sắc sảo trong đôi mắt già nua chưa bao giờ tắt.

.....

Thực sự trùng hợp đến vậy sao?

Trái đất thực sự tròn đến vậy sao?

Lại có thể tìm thêm được một người có quen biết với cha mẹ cô?

Thực sự là một điều rất đáng mừng, tuy nhiên sao cô lại cảm thấy bất an thế này. Bằng đi 10 năm trời sống trong sự ngu muội mù mịt, giờ bỗng nhiên vội vàng tìm được những người là bạn cũ với ba mẹ mình ngày xưa, có phải ông trời đang muốn cô nhanh chóng tìm ra sự thực?

Ừ, rất đáng mừng.

Nhưng nó đến dồn dập và vội vàng quá, liệu có thực sự là điềm lành?

Vương Khôi là bạn học của Khiết Bội và Dương Trung, ông quen biết cả Trịnh Hùng.

Khiết Bội ngày xưa là hoa khôi của khối, nam sinh chạy theo hàng đàn, nhưng bà chẳng hề để ai lọt vào mắt xanh. Hình tượng thánh nữ cao quý và thánh thiện, đối với phong trào của trường lớp đều hăng hái và năng nổ, ước mơ được nắm tay Khiết Bội thôi, đối với nam sinh của trường khi ấy cũng trở thành giấc mơ quá đỗi xa vời. Ngay cả ông Vương cũng thừa nhận rằng đã từng mơ mộng đến bà, nhưng rồi ngay khi nhận ra một học sinh ngỗ nghịch, ham chơi như mình không thể với tới thánh nữ xinh đẹp, liền dẹp bỏ nó và tiếp tục những ngày tháng học hành vui tươi.

Năm Khiết Bội lớp 11, có một học sinh từ nơi khác chuyển vào, chính là ba của Băng Hạ - Dương Trung. Họ đầu tiên rất ghét nhau vì Dương Trung vốn gia đình giàu có, nên kiêu ngạo và không coi ai ra gì. Còn bản thân Khiết Bội thì lần đầu tiên có người dám nói bà là “có được khuôn mặt xinh đẹp và nhiều người theo nên làm sao”, nên đối với Dương Trung, Khiết Bội luôn đối mặt bằng tất cả sự căm ghét.

Họ luôn cãi nhau chí chóe suốt ngày, để rồi theo sự sắp đặt của ông trời lại quay ra yêu nhau lúc nào không hay. Việc họ yêu nhau thì Vương Khôi không biết nhiều, vì nghe ông kể là sau khi ra trường họ mới bắt đầu tình cảm lứa đôi.

Hết. Băng Hạ đón nhận câu chuyện ngày xưa của ba mẹ bằng sự bình thản vốn có.

Cái cô quan tâm đến không phải cái này. Cô muốn biết thứ khác, một thứ khác quan trọng hơn.

Đó là thánh nữ của ngôi trường đó, cùng với người bà yêu...

Tại sao lại chết?

TẠI SAO LẠI CHẾT???

....

Tiếng chuông điện thoại xé tan màn đêm đang bao phủ lên đôi mắt Hạ.

Cô xoay người, trèm chân lên giường.

Điện thoại hiện chữ “Hạ Thiên”

Cô không màng đến, không nghe thấy. Giả cảm giả điếc đi, không chết ai.

Chuông điện thoại vẫn kiên trì vang lên, rồi chìm vào câm lặng khi bản thân chủ của nó đã quá mệt mỏi với những suy nghĩ miên man.

Em mệt lắm! Để em yên...

Chương 56

“Ba!”

“Phong...!”

“Con xin lỗi!” Phong trả lời qua loa cho việc cánh cửa sau lưng anh vừa được mở ra mà trước đó chưa hề có tiếng gõ “Con muốn gặp ba!”

Ông Vương ngồi trên chiếc ghế dài, lưng ghế ngả ra sau, trên tay ông là một cuốn sách Y học cổ truyền. Cánh cửa sổ bên cạnh mở tung, gió đêm cùng ánh trăng mặc sức tràn vào căn phòng rộng.

“Chuyện gì nào?” Ông Vương đẩy mắt kính, nhàn nhả lật trang sách.

“Ba” Phong bước đến bên cạnh cha mình “Ba kể cho con nghe về ba mẹ Băng Hạ đi!”

Vương Khôi ngước lên, nhúm mày hơi ngạc nhiên sau đó lại chú tâm vào cuốn sách trên tay “Hôm nay lúc ba kể cho cô bé ấy, con cũng ở bên cạnh mà.”

“Ba, ba chưa kể hết đúng không?”

Ngón tay ông Vương đông cứng lại như hóa thạch.

“Sao con lại hỏi thế? con nghĩ ba giấu cô bé ấy để làm gì?” Vương Khôi ngước lên nhìn Hàn Phong với ánh mắt kì lạ.

Phong im lặng.

Đúng là ba anh chẳng có lí do gì để giấu Băng Hạ điều gì về cha mẹ cô ấy cả. Thế nhưng trong đôi mắt của ông, anh đọc được sự do dự và thiếu quyết đoán khi nói đến hai người ấy. với thân phận là người đi sau, anh chẳng thể nào đoán được những gì có thể xảy ra được với những người thế hệ trước để khiến ba anh khi nhắc đến lại thiếu tự nhiên đến vậy.

“Vậy ba mẹ cô ấy bây giờ ở đâu hả ba?”

“Mất rồi.” Ông Vương bình thản đọc sách, trả lời theo phản xạ.

“Tại sao thế ạ?”

“Vi...” Chưa kịp hoàn thành hết câu, Vương Khôi giật mình khi đã ý thức được mình vừa nói ra điều gì. Ông ngẩng lên nhìn Phong, thấy ánh mắt chờ đợi của anh, liền cúi xuống trang sách, vụng về che giấu sự bối rối trong ánh mắt, phủ nhận câu nói của mình vừa nảy bằng câu trả lời nhất gừng thật mất tự nhiên “Ba không biết”

“Vậy sao ba biết họ đã mất?” Phong thoáng ngạc nhiên và càng thêm tin vào linh cảm của mình khi nó vừa được khẳng định thêm bằng sự lúng túng của ba anh.

“Ba... nghe mấy người bạn cũ nói rằng họ đã mất.”

Phong hơi mím lại đôi môi mỏng thanh tú, ánh nhìn ba anh đầy ẩn ý sâu xa và những suy nghĩ khác nhau chồng chất.

Rõ ràng ông ấy đang giữ lại một sự thật nào đó trong lòng, không muốn tiết lộ.

Sống để bụng, chết mang theo???

...

Vừa khép lại cánh cửa phòng ba, Hàn Phong đang định quay về phòng mình thì ở chân cầu thang, Hoàng Yến đã đứng đó. Cô mặc chiếc áo len dài tay, khoác ngoài áo gile đen, váy jype ngắn đến đùi, đi tất đen và đôi boot cao cổ. trên tay còn khoác thêm cái túi nhỏ, tất cả từ đầu đến chân đều diện một màu đỏ chót. Chắc lại sắp sửa đi đàn đúm với đám bạn đua đòi lông bông rồi đây mà. Yến vuốt vuốt mái tóc mới nhuộm màu hung đỏ, cau mày nhìn anh trai.

“Hôm nay anh đưa con nào về đây?”

“Bạn anh em có thể tùy tiện gọi là “con” sao?”

“Được chứ sao không?” Yến vênh mặt ngang bướng “Nó chỉ bằng tuổi em thôi. Anh tơ tưởng đến nó là quá điên rồ rồi đấy!”

“Đừng có gọi Băng Hạ là con! Những người bạn của anh, em muốn gọi thế nào cũng được, nhưng nên biết tôn trọng cô ấy.” Phong lườm Yến, anh chẳng buồn la mắng cô em gái ngang ngạnh hỗn hào nữa. sống trong nhung lụa quen thân, lại chẳng bị ai rầy la bao giờ, tính cách con quan khó lòng thay đổi.

“Ha!” Yến cong môi cười khẩy “Bệnh nó nữa. anh yêu nó rồi chứ gì?”

Phong cau mày, anh bước qua Yến đi về phòng.

“Con ấy nó có cái quái gì để anh yêu với thương cơ chứ. Ngay từ đầu em đã chẳng hoan nghênh anh đến trường em. Vào học giữa bọn con nít lóc chóc, kẻ với chả hoạch, cuối cùng chẳng thấy cái khi gì mà chỉ thấy anh chết mê chết mệt nó!” Yến thấy Phong đi, vội quay về phía anh cao giọng chì chiết.

“Nói ít đi” Phong liếc mắt về phía em mình, gần giọng.

“Em nói cho anh biết! Anh mà yêu nó, thì đừng coi em là em nữa. Em không bao giờ chấp nhận con cáo già đội lốt nai tơ ấy đâu. Giả nai thánh thiện, rốt cuộc nó chỉ là đứa nghèo rớt, quyến rũ hết người này đến người kia để đào mỏ, loại như nó anh ra ngoài đường vớt về cả đồng!!!”

Chát

Câu nói vừa bật ra khỏi miệng, bên má trái Hoàng Yến đã in hằn một dấu bạt tai thật mạnh. Hàn Phong tức giận nhìn em gái đưa tay ngây ngô ôm lấy bên má vừa lãnh trọn cái tát từ anh trai đang đỏ lên rần rần, nước mắt từ đâu tràn ra lại gào khóc thảm thiết.

“Anh dám đánh em à? Anh đánh em vì đứa con gái đó à???”

“Im miệng lại” Phong quát “Chuyện của anh không cần mày ý kiến. tốt nhất là từ nay nên biết tôn trọng người khác một chút, đừng mở miệng ra là con này con kia nếu không muốn ăn thêm cái tát nào nữa”

“Chuyện gì thế???”

Từ trong phòng, ông Vương bước ra, chau mày nhìn hai đứa con đang cãi nhau mà không hiểu gốc gác ra làm sao. Từ dưới cầu thang, mẹ Phong cũng chạy lên, ngơ ngác nhìn Hoàng Yến ôm chầm lấy mình khóc lóc oan ức.

“Hai đứa này, có gì từ từ nói với nhau, sao lại ra tay đánh em thế?” Mẹ Phong vuốt má Yến đang nức lên từng hồi, chau mày nhìn Hàn Phong trách móc. Anh không thèm để ý, con giận trong người vẫn chưa nguôi. Anh buông một câu rồi lạnh lùng bước vào phòng đóng sầm cửa lại.

“Từ nay nên biết điều, đừng có nhảy vào chuyện không phải của mình. nếu không đừng có trách tao!”

...

Một ngày nắng mùa đông hiếm hoi trên sân học viện Thánh Huy.

Băng Hạ tay cầm cuốn sách, tay cầm hộp sữa, vừa đi vừa hút vô cùng nhàn nhã.

Sân trường Thánh Huy được lát gạch đỏ nhẵn mịn, nên Hạ hoàn toàn yên tâm cho việc chỉ chú tâm vào cuốn sách mà không để ý đến đường lối. Rõ là Thánh Huy thì sẽ chẳng bao giờ có “ổ gà” hay hòn đá xấu xí nào nằm chông chờ vô duyên chờ cô vấp ngã cả.

Chợt...bước đi của cô khựng lại. trước mặt cô đang là một cái gì đó chắn đường. Hạ bất mãn rồi bỏ dòng chữ trên trang sách mà liếc lên người đứng đối diện.

Hạo Thiên mỉm cười đẹp như mặt trời mùa hè nhìn cô, anh đưa tay giật cuốn sách trên tay cô, sau đó cúi người xuống...

Đặt lên má Băng Hạ nụ hôn ấm áp, như lời chào ngày mới cho một ngày đông lạnh giá.

Về phần Hạ, cô vẫn ngây ngô nhìn anh, từ khi anh lấy mất cuốn sách đang đọc dở dang cho đến khi đôi môi anh rời khỏi gò má lạnh ngắt.

“Gì mà nhìn anh góm quá vậy?” Thiên bật cười “Không thích thì thôi, từ nay anh không hôn bất ngờ nữa”

Khóe môi kéo dần sang hai bên, Hạ cười nhìn anh, chiếc răng khểnh bỗng dung hiện rõ, nụ cười của cô sáng rực cả sân trường Thánh Huy, đẹp rạng ngời che lấp cả ánh sáng của mặt trời mùa đông.

“Không...!”

Nụ cười này của cô, bây giờ, và mãi mãi về sau nữa, anh sẽ không bao giờ có thể quên được.

...

“Sao hôm qua anh gọi không bắt máy?” Thiên hỏi khi cả hai đang cùng đi dạo dưới rừng cây phong gầy xơ xác.

“Hôm qua á?” Hạ ngây ngô hỏi lại “Ồ...chắc em ngủ quên”

“Thế sáng cũng phải gọi lại cho anh chứ”

“Có cần không vậy?” Cô chun mũi “Đằng nào sáng cũng gặp nhau mà”

“Thế nếu chẳng may không gặp được nhau, em sẽ để mặc anh nhớ em cho đến chết à?” Thiên tỉnh nghịch ghé sát mặt mình vào mặt cô, cười gian tà.

“Chết làm sao được!” Cô cười, đẩy anh ra. “Mà anh này, bây giờ anh còn đi đến trường vào mỗi buổi tối nữa không?”

“Ồ...không” Anh mỉm cười.

“Tại sao thế?”

“Vì chẳng còn ai chơi đàn nữa rồi.”

Băng Hạ chợt nhớ ra, mùa đông năm nay ngày càng lạnh, vì thế mỗi tối, cô đã tạm gác thói quen chơi đàn vào để ngồi trong nhà nhìn những con gió quất vào những thân cây gầy guộc bên ngoài nghiêng ngả.

“Trời lạnh nên chắc họ không còn chơi nữa.” Hạ mỉm cười. “Khi trời ấm lên chắc người ấy sẽ chơi lại.”

“Anh chẳng đến nữa đâu”

“Tại sao?”

“Trời ấm lên, anh sẽ bắt em đi học đàn để đàn cho anh nghe. Chứ cứ đi nghe lén vậy không tốt”

Hạ phì cười, Thiên ôm chăm lấy cô, lấy cớ là “trời lạnh ôm em cho ấm.”

“À, Băng Hạ này!”

“?”

“Tối nay đến nhà anh ăn tối nhé!”

“Nhà anh? ăn tối?” Hạ vội ngược lên nhìn anh. trong đôi mắt xám trong veo, anh đọc được sự ngạc nhiên không giấu giếm.

“Ừ, ba anh nói thế. Em đến nhé.”

Anh choàng tay ôm siết lấy cô thêm chặt, hôn nhẹ lên mái tóc bông bồng thơm mùi hoa cỏ.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả. ba anh đã nói rồi”

“...Vâng” Cô lí nhí, áp sát vào bờ ngực ấm áp của anh mà trong lòng không khỏi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Trời mùa đông sập tối rất nhanh, những chiếc đèn đường ung dung lần lượt sáng lên khi màn đêm đen đặc dần lan tỏa và ngự trị khắp mặt đất rộng lớn ẩm mùi sương lạnh và mưa phùn.

Băng Hạ lơ đãng hứng chiếc cốc thủy tinh dưới vòi nước lọc, mắt nhìn lang thang trên bờ tường sơn màu trắng đơn điệu.

“Anh cũng không hiểu sao ba anh lại đột ngột muốn thế, nhưng em hãy yên tâm, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Rốt cuộc thì Trịnh Hùng đang muốn gì? Lăn gập mặt trước mặt dù đối với cô ấn tượng về ông không phải là một điều gì quá kinh hãi, thế nhưng trong thâm tâm cô quả thực không ngờ được ông ta lại mời mình đến ăn tối tại nhà.

Ông là một trong số những người quen biết cha mẹ cô mà cô đang trên đường đi tìm. Thế nhưng không hiểu sao khi nhìn vào mắt ông, những nỗ lực tìm kiếm, những mong muốn và niềm vui sướng hồi hộp muốn tìm ra sự thật lại lần trốn đi mất. Linh tính mách bảo cô rằng, bức màn quá khứ không thể nhờ Trịnh Hùng vén lên.

“Ồ kia Băng Hạ!?”

Tiếng Bảo Vy thảng thốt ngoài cửa khiến Băng Hạ đứt mạch dòng suy nghĩ, liền quay lại.

“Nước tràn ra ngoài tay rồi kia?!”

Bảo Vy vội vàng cời giày rồi tiến đến gần Băng Hạ với ánh mắt khó hiểu, còn Băng Hạ thì giật mình nhận ra rồi vội vàng tắt nước, trời mùa đông, nước lại chẳng phải nước nóng, thế mà mãi đến khi Vy gọi cô mới cảm nhận được cảm giác lạnh của dòng nước tràn ra tay. Cứ như đầu óc lưu lạc chỗ khác thì tay chân cũng vô cảm theo vậy. may mà Thánh Huy không lập nước uống nóng cho học viên, nếu không sợ đến khi Vy gọi thì cô cũng phồng hết cả bàn tay rồi.

“Nghĩ gì thế?”

Vy phụ Hạ lau chỗ nước chảy ra, hỏi nhỏ.

“Không có gì.”

Hạ trả lời qua loa, không muốn kể cho Vy nghe tối nay cô sẽ đi đâu. Không phải muốn giấu giếm nhưng cô thấy suy cho cùng thì việc kể hay không cũng không quá quan trọng.

“Đi chơi với Nhật Long à?”

Vy ngược lên nhìn Hạ rồi im lặng gật nhẹ đầu. mấy ngày hôm nay Vy rất hay ra ngoài đi chơi cùng Nhật Long, mỗi ngày về thấy cô cười nhiều hơn hôm qua một chút, khuôn mặt hồng hào bầu bĩnh đã bắt đầu quay trở về như bình thường, Hạ cảm thấy an lòng lắm. đúng là tình yêu là thứ cảm xúc kì diệu, Nhật Long đã làm được việc mà một người như Băng Hạ chưa chắc đã có thể làm được cho Bảo Vy.

“Băng Hạ, hôm qua tớ nằm mơ thấy ba đó!”

Hạ nhìn Vy không chớp mắt, hiểu ý, Vy cất chiếc khăn lên giá, từ từ kể lại giấc mơ đêm qua bằng vẻ mặt cố gắng làm ra vẻ bình thản.

“Ba nói ba vẫn ở bên cạnh chúng ta, vì thế không được buồn, không được khóc. ba vẫn ngày ngày nhìn thấy chúng ta, nếu chúng ta khóc lóc, ba nói ba sẽ đau lòng lắm.”

Khi Vy quay mặt lại, Hạ đau lòng nhận thấy mắt Vy đã đỏ hoe. Vy vốn dĩ không thể làm ra vẻ mạnh mẽ và che giấu cảm xúc được. cái vỏ bọc mà cô hờ hững khoác lên cũng chỉ là giả vờ.

Vy cầm cốc nước lên uống một ngụm. nước lạnh vội vàng chảy qua cuống họng.

Hạ xót xa nhìn Vy mỉm cười toe toét bờ môi khô nứt nẻ, mở to đôi mắt để chỗ nước ăng ặc bên trong không có dịp thừa cơ chảy ra.

“Tớ chán khóc lắm rồi. hơn nữa ba không thích tớ khóc, không thích tớ buồn. tớ sẽ nghe theo ba”

Trong đôi mắt Hạ có thể thấy được sự cảm thông buồn bã.

Nói thì dễ, nhưng làm thì vô cùng khó, cậu có thể thực sự làm được điều đó sao?

Hạ vòng tay ôm lấy Vy, tựa cằm lên vai cô, nói chân thật. “Cảm ơn cậu”

“Cảm ơn?” Vy khó hiểu.

“Cảm ơn cậu đã làm tớ không cần lo lắng nữa.”

Vy mỉm cười “Tớ ấu trĩ quá phải không?”

“Hả?”

Cô vòng tay ôm lấy Hạ chặt hơn “Lúc ba mất, tớ đã nghĩ như cả thế giới này đã sụp đổ. Mọi người đều bỏ tớ mà đi. Tớ đã chẳng còn ai để nương tựa và yêu thương nữa. tớ quên mất là mình còn có cậu, có Nhật Long, có rất nhiều người yêu thương tớ và cần tớ.”

Hạ im lặng.

Cảm giác này cô đã từng trải qua, suy nghĩ này cũng đã từng tồn tại trong đầu. khi một người thân yêu của ta bỏ ta mà đi, cảm giác hụt hẫng đó đã khiến sự tồn tại của những người xung quanh không là gì trong nỗi đau vô bờ bến mình đang phải gánh chịu. giống như họ cũng tan biến nhanh và vô tình như thế. cảm giác trống rỗng đơn độc đó như bước chân hoang mang lạc vào một nơi tối tăm, bí kín và không tìm thấy lối ra. Bảo Vy yếu đuối ngốc nghếch có thể vượt qua được nỗi đau đáng sợ này, quả thực là một điều vô cùng đáng mừng.

...

Băng Hạ lấy ra chiếc áo len đen, ngắm nghía rồi lại cất vào tủ. đến nhà người khác mà mặc toàn màu đen xem ra cũng không thích hợp cho lắm. nhưng thật là nan giải khi tủ quần áo của cô nhìn từ trên xuống dưới cũng chỉ có ba màu đơn điệu: trắng, đen, xám. Thảm nguyện rửa mình ngày trước mua làm gì làm quần áo xám xịt thế này, Hạ quay sang ngăn tủ Bảo Vy định mượn đồ một bộ. căn bản là quần áo của Vy cô còn không nhìn được, huống hồ là mặc lên người. tuy cô nàng cũng có mua áo trắng và đen, thế nhưng toàn những hình thù lằng ngoằng nghịch ngợm. có chiếc áo đen còn in hẳn hình mặt Doraemon cười toe toét miệng rộng hoác, khiến Hạ vừa mở ra xem xét đã ngoa ngán đóng cánh cửa tủ lại.

Hạo Thiên lái chiếc Hennessey Venom GT vào khu kí túc xá Thánh Huy khi Băng Hạ còn đang chật vật với ngoại hình bên ngoài cuar mình. quyết định mặc lên người áo len đen, áo khoác đen, khăn quàng cổ mỏng màu trắng sữa, quần jean đen cùng đôi boot cao cổ đen bóng, cô vừa bước lên xe đã bị anh nổ máy đưa đến Angela của Khánh Du ngay tức thì. Anh tuy không quan trọng về bề ngoài, vì nhìn cô như thế nào, đối với anh mà nói cũng rất đẹp, anh cũng biết cô không thích ăn mặc để vừa mắt người khác, cụ thể ở đây là ba mẹ anh, thế nhưng anh vẫn muốn cô phải thật hoàn hảo khi gặp mặt bà mẹ sắc sảo và kiêu hãnh của mình vì biết chắc trong thâm tâm bà sẽ thăm so sánh cô với Phù Dung.

Khánh Du vất vèo trên ghế xoay nằm giữa tiệm Salon, cô vừa mệt bỏ hơi tai với đám người khách khó tính, nay vừa được nghỉ một đọc tạp chí và gặm táo rau rầu thì cũng vừa lúc Hạo Thiên đưa Băng Hạ tới.

“Zu, đến làm phiền chị đây!”

Thiên đẩy cánh cửa salon bước vào, Du nhìn thấy hai người thì cười toe toét quên hết cả mệt nhọc, kéo Băng Hạ vào trong “xử lý”.

“Zu, em đưa Hạ về nhà em ăn tối” Thiên thành thực nói.

“Hả?” Du tròn tròn mắt “Mẹ cung biết không?”

“Biết” Anh gật đầu.

Nhiều cảm xúc hỗn loạn lướt qua khuôn mặt Khánh Du, tính cô trẻ con, nên những cảm xúc trong lòng diễn ra hết trên mặt khiến người đối diện cũng thấy hoa mắt.

Du vừa chải tóc cho Hạ, vừa nhẹ nhàng dặn dò cô. Du kể mẹ của Hạo Thiên là người kĩ tính, nhất là với những người bà ghét. Mà Hạ là bạn gái của Thiên, nên nghiêm nhiên đã rơi vào tầm ngắm của Trịnh Xuyên Chi đầu rằng hai người còn chưa qua tiếp xúc, vậy nên mọi hành động và lời nói cần phải hết sức cẩn thận. có thể nói ít, nhưng không được nói lỡ lời và để sơ suất. ba của Hạo Thiên thì trầm tính nhưng là người độc đoán và gia trưởng, vì thế không nên thể hiện rằng mình là người quá thông minh, nhạy bén hay sắc sảo trước mặt ông. Du không biết Hạ đã từng qua tiếp xúc với Trịnh Hùng nên cũng đã bót lo lắng phân nào. Nhìn qua chiếc gương trước mặt thấy Khánh Du đầm chiêu hẳn đi khi dặn dò Hạ, cô thầm nghĩ có phải chị ấy đã quá nghiêm trọng tình hình hay không.

Du buộc tóc cao cho Hạ bằng sợi dây ruy băng có thể thả dài xuống bên dưới tạo nên vẻ quý phái lạ lùng. Vì Bảo Vy không biết hôm nay Hạ đến nhà Thiên, chứ nếu cô biết, chắc chắn cũng sẽ sống chết đòi Băng Hạ làm tóc giống như thế này. ừ thì nhìn một cách chủ quan, quả thực Khánh Du và Bảo Vy có rất nhiều điểm tương đồng từ ngoại hình cho đến tính cách.

Chiếc váy dài đến gối màu hồng cam mỏng manh có bông hoa bằng vải đặt trước ngực, Du cẩn thận khoác thêm cho cô chiếc áo khoác ngoài bông xốp màu trắng. cô còn bắt Hạ đi đôi giày cao gót đến vài phân. Soi vào gương, cô thấy mình mỏng manh yếu kiều hơn rất nhiều so với màu đen mình vẫn thường hay mặc.

Thiên mỉm cười hài lòng với mắt thẩm mĩ của Khánh Du giống như lần đi dự party trước, anh kéo Băng Hạ vào xe và phóng đi thật nhanh, để lại màn khói mù mịt trước cửa Angela. Qua gương chiếu hậu, Băng Hạ còn thấy Khánh Du đứng trước tiệm salon, vẫy nhẹ tay chào tạm biệt cùng gương mặt lo lắng.

Trịnh Khánh Du, chị thật là biết cách khiến người khác lo phát sốt lên theo!

Chiếc xe tiếp tục chuyển bánh trong sự lo âu vừa được “lây” từ Khánh Du sang Băng Hạ. Hạo Thiên chỉ chăm chú lái xe, hình như anh không để ý lắm đến nỗi lo lắng bất an của Hạ. có lẽ anh thực sự nghĩ rằng ba mẹ anh sẽ không làm gì cô thật.

Băng Hạ cũng chỉ tồn tại nỗi lo lắng của người con gái lần đầu gặp ba mẹ của bạn trai. Cô đang thăm mường tượng ra khuôn mặt của Trịnh phu nhân. Hẳn phải tuyệt mĩ lắm. cô quay sang hỏi hộp nhìn lên Thiên, anh chỉ giống ba ở về uy nghiêm cao quý khác người, còn tất cả những thứ tuyệt đẹp khác trên khuôn mặt hoàn mĩ, hẳn phải được thừa hưởng từ mẹ.

Xe dừng lại ở một ngôi biệt thự to lớn, Hạ bước xuống nhìn lên mà hồi hộp muốn nghẹt thở. cô chưa bao giờ đến nhà anh, lần gặp ba anh trước cũng là ở công ty. Nay đột ngột được chiêm ngưỡng “đình thự” xa hoa lộng lẫy này, lại đang chìm trong sự lo âu, cô thầm nghĩ rằng đây quả giống như một tòa lâu đài tí hon mà một vị vua như anh sống là một lễ đương nhiên.

Nằm ở vị trí trung tâm khu đất vàng giữa rừng toàn nhà cao chọc trời, biệt thự nhà họ Trịnh sơn một màu tím nhạt trông như một thiếu nữ quý tộc châu

Âu thời trung đại cao quý, ưu nhã, e lệ nằm dưới bầu trời đầy sao. Phía trước căn biệt thự là một vườn cây trồng hoa rộng lớn với những trụ cột kiểu La Mã rất đẹp, đài phun nước mộng ảo, nàng tiên cá bằng tượng mờ màng chìm trong bọt nước trong veo, phản chiếu lấp lánh ánh đèn leon sáng rực rỡ.

Cửa ra vào bằng kính xoay tròn.

Kính cửa trong suốt hào hoa quý phái.

Đứng bên ngoài, Hạ thăm khen ngôi biệt thự này như một tòa lâu đài. Bước vào rồi, cô mới nghiệm ra thực sự đây chính là một tòa lâu đài.

Căn nhà rộng lớn, Hạ nín thở lướt chân theo Hạo Thiên, anh nắm chặt tay cô, dẫn cô vào bên trong.

Một người đàn bà trẻ trung mang vẻ quý phái Tây Âu nhàn nhã bước xuống từ chiếc cầu thang xoắn ốc sơn màu vàng kim lóng lánh. Chiếc váy dài qua đầu gối tôn lên dáng người thanh mảnh yêu kiều cũng lặn đa ngọc ngà, khoác hồ hững trên vai là chiếc khăn lụa tơ tằm mỏng manh. Bỗng Hạ ngỡ người nhìn bà ta cho đến khi bà khoan thai bước đến trước mặt hai người.

Trịnh Xuyên Chi ngạc nhiên, hết nhìn Bỗng Hạ lại nhìn sang Thiên, lạnh lùng hỏi. “Ai thế này?”

Thiên trầm giọng giới thiệu “Bà con.”

Hạ giật mình nhìn sang Thiên, cô kinh ngạc khi nghĩ rằng đây chính là mẹ anh. quả thực là một người đàn bà không có tuổi. thời gian lướt qua hình như đã lãng quên mất bà khi không hề để lại dấu tích nào trên gương mặt đẹp đẽ kiều sa.

“Vậy sao?” Bà ta lạnh nhạt hỏi lại, ánh mắt màu xanh lục giống hệt Hạo Thiên nhưng sắc như dao, lướt chậm rãi trên người Hạ, cô có cảm giác bà ta đang nhìn xuyên thấu tận từng tế bào bé nhỏ trong cơ thể mình xem chúng nó đang nghĩ cái gì, hô hấp bỗng nhiên trở nên khó khăn. Cô vốn trước giờ không tin chuyện ánh mắt có thể giết người, nay đã giác ngộ sau khi đã được tiếp xúc qua thực tiễn.

“Đến nhà gặp người lớn mà không biết mở miệng chào hỏi một câu sao?”

Bỗng Hạ giật mình ngược lên bởi giọng nói cao vút của bà Trịnh, cô nhìn khóe môi đỏ rực nhếch lên cười khinh rẻ của bà mà sống lưng như có luồng điện lạnh toát chạy lên chạy xuống.

“Tiếp thu chậm? nói đến thế mà còn cảm như hén, cô bé, cháu có biết phép tắc gì không?”

Nụ cười của Xuyên Chi sắc lém, Hạ bất mãn cắn môi quyết giả cảm. Bản tính ngang ngạnh biểu lộ không hề đúng lúc, cô đã định mở miệng làm vừa lòng bà, nhưng đầu nhạy bén để nhận ra ý tứ trong lời nói không hề có thiện ý. Vậy thì cứ đối đáp bằng sự vô phép vốn có vậy.

“Mars, mẹ nhớ mẹ đâu có nói tiếng Anh?” Bà Trịnh tiếp tục tấn công bằng những câu nói nhẹ nhàng nhưng có chứa dao, cùng nụ cười nhếch môi mang đầy ý tứ mỉa mai. “Chẳng lẽ cô bé này không hiểu tiếng Việt?”

“Mẹ thôi đi!” Bỗng về chán ghét, Thiên gắt lên.

“Im đi!” Bà Xuyên Chi trợn mắt, giọng nói nhỏ nhẹ trấn áp đứa con trai. Sự quý phái yêu kiều ăn sâu vào máu, cho dù có bức tức thế nào bà cũng không bao giờ quát tháo ầm ĩ.

“Bà con đâu?”

“Bà con bạn.”

Bà liếc xéo Thiên, ánh mắt nửa vui nhưng ẩn giấu sự đe dọa. bằng linh cảm nhạy bén, có lẽ bà đã đoán được rằng đây chính là đứa con gái mà con bà đã phải lòng. Về ngày thơ ấu hiền lành kia cũng là một vẻ bề ngoài dễ dàng thu hút người khác phái, thế nhưng với cái tính lì lợm ương ngạnh, đem lên bàn cân xem ra đã hoàn toàn thua thiệt trước Phù Dung – đứa con dâu theo sắp đặt của bà.

“Cô bé, ta hèn kém đến mức một câu chào hỏi cháu cũng không thể nói sao?”

Trịnh phu nhân lại tiếp tục chĩa mũi dao, lần này câu nói mang ý khiêu khích.

Hạ cảm thấy vô cùng khó thở, ngược lên nhìn bà Trịnh, toan mở miệng tự bào chữa cho bản thân thì sau lưng bà ta, Trịnh Chủ tịch xuất hiện.

“Hạo Thiên?”

“Dạ!” Thiên đang cảm thấy khó chịu trước vòng vây do đích thân mẹ mình ra tay siết lại, thấy bóng cha thì rút thụt trong lòng như được cởi bỏ “Con đưa Bỗng Hạ đến nhà mình theo lời ba.”

Trịnh Hùng mặc chiếc áo len màu tím than, dáng vẻ to lớn, ông gật đầu chào Hạ. cô vội vàng cúi người xuống chào ông, điều này khiến Trịnh phu nhân phì cười với suy nghĩ quả thực do bản thân mình quá thấp hèn.

“Anh gọi cô bé này đến sao?” Trịnh Xuyên Chi quay sang chất vấn Trịnh Hùng, có vẻ bà rất khó chịu và chán ghét Hạ ra mặt.

“Ừ. Đây là bạn gái của Hạo Thiên nhà mình” Ông trầm giọng.

“Cái gì? Bạn gái?” Mặc dù đã mơ hồ biết được nhưng Trịnh phu nhân vẫn tỏ ra rất ngạc nhiên “Hạo Thiên chẳng phải đã có Mer...”

Trịnh Hùng lừ mắt, cắt ngang để về sau mà Trịnh phu nhân đang định nói bị nuốt ngược lại cổ họng “Đi ăn cơm đi.”

Dáng vẻ to lớn uy nghiêm của ông bước ra khỏi phòng khách, Hạo Thiên vội vàng kéo tay Băng Hạ xuống phòng ăn, để lại Trịnh phu nhân đứng đó, bà ngoái đầu nhìn theo hai cái bóng như dính lại với nhau, nhướn mày mỉm cười.

Bạn gái?

Dễ dàng được như thế thì tốt quá rồi!?

...

Chiếc bàn ăn bằng kính bóng loáng soi rõ chiếc đèn chùm trên trần nhà, Thiên kéo ghế cho Hạ ngồi xuống, cô nhìn anh mỉm cười cảm kích.

Từng đĩa thức ăn được cô giúp việc trung tuổi bung ra, mùi thơm ngào ngạt cùng những dải khói trắng mỏng bay lãng vãng trong không khí. Băng Hạ tay đặt lên chiếc muỗng bạc lạnh ngắt, sự gò bó trói buộc khiến cô cảm thấy gượng gạo và vô cùng mất tự nhiên. Đưa mắt nhìn Trịnh Hùng, cô thấy ông lặng lẽ húp từng muỗng canh, bà Trịnh thì yêu kiều dùng đĩa bằng hai ngón tay, cắt xén từng miếng thức ăn và đưa vào miệng như những thực khách ở những nhà hàng phương Tây.

Hạo Thiên đẩy ra trước mặt cô một ly sữa.

“Cảm ơn anh”

Cô mỉm cười nói nhỏ, đôi mắt nhạy bén của Trịnh phu nhân lập tức chĩa về phía hai người.

“Cô bé!” Bà Trịnh mỉm cười “Cháu tên gì?”

“Băng Hạ ạ” Hạ đáp nhỏ.

“Băng Hạ?” Xuyên Chi hỏi lại “Tên gì mà tầm thường quá, ai đặt tên cho cháu vậy? nó có ý nghĩa gì chứ?”

Bàn tay đặt dưới bàn của Băng Hạ hơi nắm lại.

“Nó có nghĩa là tuyết mùa hè.”

Cả bàn ăn chợt sững sờ nhìn về phía Chủ tịch Trịnh đang điềm nhiên ngồi ăn. Băng Hạ cũng có chút ngạc nhiên. Khuôn mặt Hạo Thiên thì tỏa ra thứ cảm xúc kì lạ, chỉ có mình Trịnh phu nhân là ngạc nhiên đến mức mày chau lại.

“Vậy ư?” Bà Trịnh lạnh nhạt nhìn về phía chồng. “Anh đã đặt tên cho Băng Hạ sao?”

“Đương nhiên là không” Ông Trịnh đặt đũa xuống “Thấy em thắc mắc một điều đơn giản như vậy nên anh giải thích giùm Băng Hạ. có khi ngay cả cô bé cũng không biết tên mình có nghĩa gì, lúc đó mới sinh ra có thể còn quá bé.”

“Nó không biết mà anh lại biết à?” Trịnh phu nhân cười nhếch môi kiểu “không thể tin được”.

“Ba! Mẹ!” Thấy hai người đã đi theo chiều hướng xấu, Thiên chợt lên tiếng, vẫn biết họ có lòng tự tôn và sẽ chẳng ai nhường ai, nhưng bạn gái mình đến nhà mà để cô ấy chứng kiến ba mẹ mình cãi nhau cũng chẳng phải điều hay.

Trịnh phu nhân lườm chồng, bà nhấp một ngụm nước ép, quay sang hỏi Hạ.

“Cháu bao nhiêu tuổi?”

“16 ạ” Băng Hạ lễ phép trả lời, khuôn mặt lạnh băng như tượng.

“Nhỏ hơn Hạo Thiên nhà ta à?”

“Vâng”

“Ba mẹ cháu bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?”

Keng

Chiếc muỗng trong tay Chủ tịch Trịnh gõ mạnh xuống chiếc bát sứ trắng tinh. Ông cau mày nhìn vợ.

“Em ăn tối hay điều tra con bé đây?”

“Anh làm sao thế? bạn gái của con mình thì em cần phải biết gia cảnh và xuất thân của con bé chứ. đâu phải dạng con hoang con rơi tạp nham cũng có thể rước về?”

“Em...!”

“Ba mẹ cháu đã mất rồi ạ.”

Tiếng nói của Hạ nhỏ nhẹ xen giữa tiếng nói chuyện to của hai ông bà Trịnh, Chủ tịch Trịnh nhìn cô về ái ngại, còn Trịnh phu nhân nhếch môi cười hờ hững, cũng khoác lên vẻ mặt đáng tiếc.

“Ồ, vậy sao? trước khi chết họ làm nghề gì?”

Hạo Thiên ngồi bên kia khuôn mặt lạnh băng, vô cùng kinh khủng.

“Mẹ cháu là nghệ sĩ Violin. Ba cháu... kinh doanh ạ.”

Khuôn mặt và ánh mắt Hạ phẳng lặng như mặt hồ.

“Nghệ sĩ Violin?” Xuyên Chi tỏ vẻ thích thú “Giới nghệ sĩ ta cũng biết không ít người. mẹ cháu tên là gì? Nếu may mắn có thể ta cũng biết” Bà cười khúc khích “Trừ khi mẹ cháu không có chút tiếng tăm gì.”

“Xuyên Chi!” Trịnh Hùng gằn giọng, mặt tối sầm.

“Ồ kìa!” Trịnh phu nhân vẫn cười “Có khi em và mẹ Băng Hạ đã từng gặp nhau rồi cũng nên, để cô bé trả lời...”

“Mẹ cháu...”

Đôi mắt Hạ trong suốt.

Không khí yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng gió rít ngoài cửa.

Hạo Thiên im lặng, bàn tay bóp chặt góc chiếc khăn trải bàn nhăn nhúm thê thảm.

“...Tên Gia Khiết Bội.”

Keng *Xoảng!!*

Tiếng động chói tai vang vọng trong ngôi nhà rộng lớn, Băng Hạ và Hạo Thiên giật mình nhìn về phía Trịnh phu nhân khuôn mặt tái nhợt cắt không còn giọt máu.

Chủ tịch Trịnh nhắm mắt mệt mỏi.

“Gia Khiết Bội ư?????”

Cốc nước ép cà chua bên cạnh bị đánh vỡ tan tành, từng giọt nước đỏ au vương lại chảy xuống cạnh bàn, chậm rãi nhỏ tong tong xuống nền đất...

...Như những giọt máu đặc sệt, hòa vào không khí một mùi tanh tươi ghê sợ.

Tầm màn của sự thật đã dần được vén lên bởi bàn tay của định mệnh, chóng vánh nhưng vô tình và tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Khuôn mặt Trịnh phu nhân xám ngắt như người chết, bàn tay đặt trên vũng nước ép cà chua vừa bị đổ, nhuộm đỏ cả bàn cũng không buồn nhấc lên. Đôi đồng tử co lại, bà đứng bật dậy khiến chiếc bàn ăn rung lên.

“Cô... cô là con gái của Gia Khiết Bội???”

Bà run run tay chỉ vào mặt Băng Hạ hết lớn, cô hoảng hốt vội vàng đứng bật dậy.

“Vâng! Phu nhân quen biết mẹ cháu?”

Ông Trịnh Chủ tịch có biết ba mẹ cô, nên việc vợ ông ta cũng biết đối với Băng Hạ cũng không nằm ngoài dự đoán. Thế nhưng thái độ mất bình tĩnh này của bà thực sự khiến cô phát hoảng.

“Cô...Cô cút ngay ra khỏi nhà tôi!”

Xuyến Chi nhìn chăm chăm vào Băng Hạ, chỉ tay ra ngoài cửa, tiếng thét lạnh lạnh chói tai. Đôi mắt long lên sòng sọc đã mất hết bình tĩnh.

“Mẹ!” Thiên đứng bật dậy.

“Xuyến Chi!” Trịnh Hùng nắm lấy vai Xuyến Chi “Em bình tĩnh đi!”

“Anh tránh ra!!!!” Xuyến Chi gào lên, bà xô đổ đồng bát đĩa cùng thức ăn xuống sàn. Tiếng bát đĩa đổ vỡ loảng xoảng cùng tiếng thét chói tai của bà tạo nên một tạp âm lộn xộn đinh tai nhức óc đầy kích động.

Hạo Thiên lo lắng liếc nhìn Băng Hạ, thấy cô không có vẻ gì là quá hoảng sợ, chỉ có lông mày hơi chau lại, anh bất an quay sang hỏi ba mình.

“Mẹ con sao thế ba?”

“Bà ấy không được ổn” Trịnh Hùng nói nhanh “Con phụ ta đưa bà ấy về phòng đi.” Ông thúc giục Thiên nhanh chóng đến giúp mình, vì mình ông không thể trấn áp được những cái cào cấu cự tuyệt đầy hoảng loạn của vợ.

“Gia Khiết Bội!!!” Xuyến Chi nhắm Băng Hạ mà thét lên the thé “Cô cút ngay ra khỏi nhà tôi! Đừng làm phiền vợ chồng chúng tôi nữa! Aaaaaaaaaa!”

Bà chụp lấy cái bát thủy tinh duy nhất còn nguyên lành nằm gần đó, ném mạnh về phía Hạ. Hạo Thiên hoảng hốt lao đến đẩy cô ra, chiếc bát đập mạnh vào chiếc kệ đằng sau và vỡ tan tành thành từng mảnh nhỏ trước khi chạm được vào Hạ.

“Em không sao chứ?” Thiên ôm Hạ vào lòng, mặt anh trắng bệch, hai bàn tay ôm lấy gương mặt cô.

Hạ lắc đầu.

Khuôn mặt không có lấy một chút hoảng sợ, ngược lại còn lạnh băng. Đôi mắt xám tro đầy sự đe dọa nhìn về phía Trịnh Xuyến Chi đang hoảng loạn đập phá mọi thứ trong sự trấn áp bất thành của Trịnh Hùng.

Mối quan hệ giữa những con người của thế hệ trước phức tạp và bí ẩn hơn cô tưởng.

Sân nhảy của quán bar Dancing.

Ánh đèn đủ màu soi rọi loạn lên mon tron trên thân thể của những cô nàng nóng bỏng mặc đồ thiếu vải không ngừng uốn éo quanh những cây cột đầy khiêu gợi như những con rắn không chân dẻo quánh. Mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi phấn son mỹ phẩm và mùi người trộn lẫn vào với nhau tạo nên một thứ mùi hỗn tạp đặc trưng của những chốn ăn chơi thác loạn. Dưới ánh đèn lấp lóe đủ màu, tất cả những gì thấy được là những thân hình cuồng dại lắc lư theo điệu nhạc đầy bệnh hoạn.

Ở một căn phòng cách âm, gọi là thế chứ cũng không phải cách âm hoàn toàn, tiếng nhạc đập bên ngoài vẫn vọng vào bên trong sau khi đã qua sức cản của bốn bức tường.

Một nhóm thanh niên ngồi vắt vẻo trên bộ ghế sofa lớn chính giữa phòng. Toàn những nam thanh nữ tú ăn mặc và trang điểm vô cùng thời thượng.

“Anh Phong, anh định khi nào mới cho chúng em ăn đám cưới đây? 24 mùa lá rụng rồi còn gì nữa?”

Một cô gái tóc tém cá tính, mặc chiếc áo da đen bóng tu ừng ực lon Coca, hỏi Hàn Phong đang im lặng ngồi một góc bấm bấm điện thoại.

“Anh ế vợ rồi.” Phong không rời mắt, khóe môi nhếch lên đầy giễu cợt.

“Anh đùa à?” Cô gái vừa rồi phì cười.

“Anh không đùa.” Một cách bình lặng và nhẫn nại, Phong cười, giọng nói chẳng hề có ý muốn thuyết phục.

“Thế để em lấy anh!”

“Thôi, ai lại để em phải lấy một người ế vợ xấu trai bao giờ, tội chết!”

Cả nhóm thanh niên bật cười, một cô gái mặc chiếc váy đỏ bó sát, ngắn đến mức không thể ngắn hơn cùng đôi cao gót màu đỏ, nằm ngả ngón kiêu kì lên

tiếng:

“Hôm qua em thấy anh đi cùng một cô xinh xinh nào đó nha, cầm giấu đồng bọn!”

“À, con osin nhà anh.” Phong bông đùa. Anh thì làm gì đi với cô nào cơ chứ.

Một anh chàng tóc mào gà nhuộm xanh kết ngồi ở tít đằng xa, phì phèo điều thuốc, neho mắt hỏi.

“Thực sự không có mỹ nhân nào tia đến thiếu gia Hàn Phong sao? có cần không tôi giới thiệu cho con em gái, xinh như mộng!”

“Có, nhưng anh ấy không màng đến thôi!” Váy đỏ làm bộ thờ ơ, đưa ánh mắt lúng liếng đa tình về phía Hàn Phong, anh chỉ mỉm cười im lặng.

“Anh Phong muốn làm một quý ông độc thân sao?” Cô gái áo đen cười cười “Sau này mà có đám cưới chắc chắn sẽ bị phạt đó nha!”

“Thực ra thì cũng có.” Hàn Phong nhấp một ngụm Champagne, đôi môi mông ướt nước kéo dãn.

“Ai thế?” Toàn bộ đám thanh niên cùng đồng thanh, mắt như muốn lồi ra khỏi tròng, có người còn suýt sặc. câu trước vừa nói ế, câu sau đã phủ nhân, kiểu cách nói chuyện này chỉ có thể là Hàn Phong.

“Một cô gái.” Anh cười đầy ẩn ý.

“Không là gái chẳng lẽ là trai?” Áo đen chau mày “Nhưng là ai kia?”

“Nói ra mọi người cũng không biết đâu.”

“What is she name?” Chàng trai tóc mào gà dụi điều thuốc chỉ còn lại đầu lọc vào gạt tàn, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, hất hàm hỏi.

“Tuyệt mùa hè.”

Cô gái váy đỏ hừ mũi “Anh đừng có đùa nữa.”

“Anh không đùa” Hàn Phong bình thản “Cô ấy tên Băng Hạ.”

“Băng Hạ? Tên gì mà xấu quá”

“Tên thì quan trọng gì.” Chàng tóc mào gà cười “Quan trọng là Hàn Phong nhà ta đã mê cô ấy như điều đồ”

Váy đỏ tỏ ra khó chịu “Em muốn gặp mặt cô ta, xem cô ta xinh đẹp đến cỡ nào.”

“Đương nhiên là hơn em rồi Trúc Anh!” Tóc mào gà bật cười ha hả trong khi cô gái váy đỏ tên Trúc Anh thì gương mặt phụng phịu vô cùng khó coi. Cả đám người bật cười nghiêng ngả, Hàn Phong cũng lặng lẽ mỉm cười mờ nhạt. chọt chiếc điện thoại trong bàn tay anh rung lên.

“Alô?”

Hàn Phong đứng dậy bước nhanh ra ngoài để tiếng cười và tiếng nói chuyện của đám bạn không lọt vào ống nghe.

“Cậu chủ, em tìm được một chút manh mối cho anh đây!” Đầu dây bên kia là một giọng nam đầy phấn khởi.

“Nói xem” Phong giục.

“Khoảng hơn 20 năm trước, trong kì yếu niên khóa 1991 của trường cấp III Hoàng Kì có ghi tên hai người là Gia Khiết Bội và Dương Trung nhập học. hai người họ từng là cặp đôi thanh lịch của trường. cả hai đều xuất chúng, học hành giỏi giang, tuy nhiên luôn đối địch nhau.”

“Giữ nữa?” Phong tua nhanh qua. Đoạn này anh đã từng nghe ba mình kể lại.

“Sau khi tốt nghiệp cấp 3 và ra trường, họ bắt đầu yêu nhau. Gia Khiết Bội vốn có tài năng nghệ thuật nên trở thành nghệ sĩ Violin nổi tiếng, còn Dương Trung thừa hưởng công ti thời trang giàu có của gia đình.”

“Còn gì nữa không?” Phong sốt ruột.

“Còn một chuyện nữa, không biết cậu chủ có biết không. Gia Khiết Bội và Chủ tịch Trịnh của Trịnh Âu ngày trước có quan hệ khá thân thiết.”

“Yêu nhau sao?” Anh ngạc nhiên.

“Cái này em không dám chắc” Chàng trai ở đầu dây bên kia chép miệng tiếc nuối “Nhưng hình như chỉ đơn thuần là quan hệ anh em thân thiết với nhau. Thế nhưng theo một số thông tin em thu thập được, hình như quả thật Trịnh Hùng có tình cảm khác thường với bà Gia Khiết Bội”

“Cụ thể?”

“Ông ta thường quan tâm giúp đỡ bà ta, hình như đã từng có lần tò tính nhưng bà ta đã từ chối”

“Vậy sao?” Đôi mắt xanh của Hàn Phong khẽ sáng rực lên rồi dịu dần.

Thì ra là thế...

“Việc Gia Khiết Bội và Dương Trung mất ở tuổi 30 khiến rất nhiều người bất ngờ và tiếc nuối. tập đoàn nhà họ Dương sau đó bị phá sản rất nhanh chóng. Cả Dương gia và Gia gia không ai chịu nhận nuôi đứa con gái 6 tuổi của hai người họ. cô bé phải sống với một người quản gia già của gia đình, từ đó đến nay không có tung tích.”

Toàn lũ người xấu xa không có trái tim, Hàn Phong cảm phần lắm lắm, lũ người đó nhanh chết sớm đi cho khỏi chật đất.

“Hết chưa?”

“Rồi ạ. Em mới tìm được từng đó.”

“Ok” Phong gật đầu “Tiếp tục tìm kiếm. Anh muốn biết rõ hơn về quan hệ giữa Trịnh Hùng và Gia Khiết Bội.”

“Vâng.”

Đầu dây bên kia vừa cúp, Phong đã dựa người vào bức tường.

Trịnh Hùng ngày trước yêu mẹ của Băng Hạ, nay Trịnh Hạo Thiên lại yêu Băng Hạ, có phải sự trùng lặp quá ngẫu nhiên hay không?

Mà ngày trước, mẹ của Băng Hạ đã cự tuyệt Trịnh Hùng, điều này...có thể dẫn đến việc trả thù?

Chà chà, uẩn khúc giữa những người lớn này với nhau quả thực khiến người trẻ đau đầu mà. Ba, ba không chịu nói, vậy để con tự tìm kiếm vậy.

Căn nhà rộng thênh thang trống trải, phòng ăn chỉ còn lại Băng Hạ và cô giúp việc đang lúi húi dọn đồng bát đĩa. Sau một hồi vật lộn, cuối cùng bà Trịnh cũng đã được đưa lên phòng, Hạo Thiên chỉ kịp quay lại dặn Băng Hạ rồi nhanh chân theo lên.

Những suy nghĩ miên man vô cực lại được dịp hiện về. thái độ mất bình tĩnh của Trịnh phu nhân thực khiến người khác phải đau đầu suy nghĩ.

Rốt cuộc thì ngày xưa mẹ cô đã làm gì có lỗi với bà ta cơ chứ, mà bà ta lại nhắm thẳng mặt cô mà kêu gào như nhìn thấy quái vật ngàn năm.

“Được rồi, con ra ngoài đi.”

Thấy Trịnh phu nhân đang ngồi trên giường, lồng ngực phập phồng, đôi mắt đỏ quạch, tuy nhiên đã có vẻ bình tĩnh hơn, ông Trịnh quay sang bảo Hạo Thiên “Xuống đưa Băng Hạ về và xin lỗi nó. Ngày đầu đến nhà mình ăn tối mà đã có chuyện không vui rồi.”

“Mẹ con không sao chứ ạ?”

“Không đâu. Con xuống đi.” Ông gật nhẹ đầu hiền từ, phẩy tay.

Hạo Thiên khẽ liếc mẹ mình, thấy bà cũng không có phản ứng gì, liền quay lưng bước ra khỏi phòng.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, anh chậm rãi bước xuống cầu thang.

“Anh biết rồi đúng không?”

Tiếng thét the thé của bà Trịnh vội dậy sóng sau cánh cửa vừa khép lại, chân Thiên như hóa đá, anh đứng khựng lại.

“Nói năng nhỏ thôi, Hạo Thiên còn chưa xuống dưới nhà đâu.” Tiếng ông Trịnh có vẻ nhẩn nại và bình tĩnh hơn.

“Tôi không quan tâm! Tôi hỏi anh có phải đã biết con bé đó là con gái của Gia Khiết Bội rồi đúng không?”

Bà Trịnh tiếp tục hét lên. Từ nhỏ đến giờ Thiên chưa từng thấy mẹ mình đánh mất hình tượng quý phái thanh tân mà thét lên mất tự chủ như hôm nay.

“Em mệt rồi, ngủ đi.”

“Trịnh Hùng! Hôm nay anh nhất quyết phải trả lời tôi! Anh rõ ràng đã biết con bé đó là con gái của Gia Khiết Bội nên mới đồng ý cho Mars dẫn về!! trước đó anh vẫn một mực bảo với tôi, Hạo Thiên và Phù Dung nhất định phải kết hôn!”

Tiếng Trịnh Xuyên Chi the thé, trong tiếng thét có lẫn cả sự oan ức phẫn nộ.

“Ừ! Như thế thì có sao? tại sao cô lại phải gào lên và gọi tên mẹ nó trước mặt con bé như thế? lại còn ném đồ vào người nó, nó có bị làm sao thì cô định thế nào với thằng Thiên hả?????”

“Tôi không quan tâm, nó chết luôn cũng được!!! anh nhìn lại bản thân mình xem, anh đã làm gì thế hả??? đồng ý cho Mars dẫn con của con hồ ly tinh đó về nhà, có phải anh vẫn còn tương tư tới người đã chết không???”

“Cô nói ai là hồ ly tinh?” Hình như Trịnh Chủ tịch đã nổi giận “Cô đừng có động chạm đến người đã chết.”

“Tôi còn muốn đào xác con tiện nhân đó lên mà băm vằm thành trăm mảnh kìa!!!” Thiên ở ngoài cửa sổ nhìn mình, luồng điện lạnh toát chạy dọc sống lưng. Lần đầu tiên anh nghe thấy mẹ mình nói người khác một cách cay độc như vậy, mà lại là mẹ của Băng Hạ “Nếu không phải tình cảm vẫn còn đó, tại sao anh lại đồng ý con bé đó, trong khi nhất quyết Mars và Mercury đã lấy nhau chứ???”

“Chuyện hôn sự của Thiên, để nó quyết định. nó yêu Băng Hạ rồi, tôi mới đồng ý! Hơn nữa bọn trẻ không có tội tình gì cả, cô đừng có vì chuyện của quá khứ mà vu khống cả năm! không tốt cho Hạo Thiên chút nào!”

“Tôi mặc xác!” Bà Trịnh uất ức “Nó lấy đứa nào cũng được, không cần Phù Dung nữa, nhưng tuyệt đối không được lấy con bé đó!”

“Tại sao chứ???”

“Nhìn thấy nó tôi không chịu được. là con gái của con hồ ly tinh bản thủ xấu xa đó, tuyệt đối không được bước chân vào Trịnh gia! Có nó thì không có tôi, có tôi thì không có nó! Anh và Mars chọn đi!”

“Trịnh Xuyên Chi! Cô đừng có quá quắt! Băng Hạ và Hạo Thiên không có bất cứ liên quan gì đến chuyện quá khứ hết! để chúng nó được yên!”

“Nó hoàn toàn có thể yên nếu nó không tơ tưởng đến thằng Mars!!! Anh nghĩ tôi có thể đứng yên nhìn Mars dẫn con bé đó về đi qua đi lại trước mắt tôi à? Cha con nhà anh thật giống nhau! Nếu không có mẹ con con hồ ly tinh đó thì không sống được chắc!!!!”

Bóp

Một tiếng động chát chúa vang lên, trong giây lát, tiếng bà Trịnh im phăng phắc. Hạo Thiên ngoài cửa đã hiểu, người cha trầm tính của anh đã ra tay đánh mẹ. thế nhưng đôi chân anh như hóa đá, không tài nào có thể xoay người bước vào ngăn cản họ được nữa.

“Cô đừng có mở miệng ra là hồ ly tinh này hồ ly tinh nọ, tôi nói rồi, Băng Hạ và chuyện quá khứ giữa chúng ta không liên quan gì đến nhau hết!!!”

“Anh dám đánh tôi!!! Trịnh Hùng, anh dám vì mẹ con chúng nó mà ra tay đánh tôi!”

“Cô im đi!”

Tiếng bước chân đậm mạnh xuống nền nhà, ông Trịnh đang bước ra ngoài cửa, Hạo Thiên vội giật mình định chạy nhanh xuống cầu thang.

“Trịnh Hùng!!! Anh đứng yên đó!! Anh nghĩ nếu như con bé biết được chính anh đã giết chết cha mẹ nó, nó sẽ về nhà mình làm dâu chác????!!!”

“Cái gì???” Tiếng ông Trịnh điếng người.

Cái gì??

Cái gì?????

Hạo Thiên chợt thấy trời đất quay cuồng tối đen.

Cái gì???

“Anh đừng có giả ngây giả ngô” Bà Trịnh không buông tha “Anh đừng tưởng tôi đã quên, chính anh đã giăng bẫy sát hại cha mẹ con bé! Chẳng qua ngày ấy tôi im lặng vì tình địch của mình đã chết, nhưng anh đừng tưởng tôi không biết gì!”

“Sao cô...”

Hạo Thiên đưa tay lên che mắt, lồng ngực bít kín lại vô cùng khó thở.

Giăng bẫy sát hại...

“Sao tôi biết chứ gì?” Bà Trịnh đắc ý “Cái đó anh không cần quan tâm. Tôi còn biết anh cũng đã sắp đặt định giết cả con bé đó, nhưng bất thành. Giờ anh còn muốn nó và Mars lấy nhau, ha...” Bà Trịnh cười khẩy “Anh tưởng con bé sẽ chấp nhận sao, hay chỉ thấy kinh tởm anh và cả cái gia đình này???”

Bàn tay run run không tìm được chỗ bấu víu, Thiên mất thăng bằng dựa người vào bức tường sau lưng. Tai ù đi, anh chẳng còn nghe thấy cha mẹ anh nói gì nữa.

Loạng choạng bước xuống dưới cầu thang.

Kính tửm.

Phải rồi, cô ấy sẽ kính tửm cả anh nữa. vốn dĩ anh đã mơ hồ linh cảm được khi nhìn thấy dòng chữ trong cuốn sách ngày trước của ba anh, vậy mà...

Sao mọi chuyện lại ra thế này, tại sao lại trở trêu như thế này...?

Giết...

Giết...

Giết...

Ba anh đã giết cha mẹ cô...!!!!

Giết hết...

Và còn định giết cả cô nữa...!!

Kính tửm...phải rồi, quá sức kính tửm...

Xung quanh anh phủ một màu chết chóc âm đạm, bàn tay bám vào bức tường nhẵn nhụi đẹp đẽ, nhưng trước mắt anh lại như nhầy nhụa bẩn thỉu...

Hóa ra, ba anh đồng ý...là vì thế...

Hóa ra, bàn tay ông ta đã nhuộm máu của cha mẹ Băng Hạ, nên mới muốn bù đắp cho cô ấy...

Vậy mà anh đã nghĩ rằng ông ta thực sự muốn yêu thương anh, muốn yêu thương cô, thực sự đã cho anh quyền tự nắm lấy hạnh phúc của bản thân...

Hóa ra rốt cuộc cũng chỉ là sự bù đắp bẩn thỉu cho cái quá khứ nhuộm máu tanh tưởi tội lỗi...

Rốt cuộc thì...anh và cô....sẽ đi về đâu???

Băng Hạ đứng chờ anh dưới chân cầu thang, ánh mắt cô nhìn anh lo âu, đôi mắt màu xám tro trong suốt như mặt nước hồ thu đẹp đẽ mơ mộng.

Chiếc áo trắng của cô trông giống như đôi cánh thiên sứ muốt trắng.

Anh cảm thấy mình chẳng đủ tư cách bước về phía cô, về phía tình yêu của cô nữa.

Bước xuống một bậc cầu thang...

“Anh sao thế? Sắc mặt anh xấu quá...Hạo Thiên?”

Nếu biết chính ba tôi đã giết ba mẹ em, em còn nhìn tôi bằng ánh mắt đó chứ?

“Sao anh không trả lời em?”

Bước xuống một bậc nữa...

Nếu biết kẻ thù mà em kiếm tìm trong suốt thời gian qua chính là ba tôi đây, em vẫn gọi tôi như thế, vẫn lo lắng cho tôi như thế chứ?

“Thiên!!!”

Một bậc nữa...

Nếu biết kẻ khiến gia đình em chia ly chính là gia đình của tôi, em sẽ hận tôi chứ?

Bước xuống...

Và nếu biết gia đình tôi vẫn sống sung sướng trong vinh hoa, còn em sống trong sự cô đơn lạc lõng, thiếu thốn tình thương trong suốt hơn chục năm, nếu biết ba mẹ em đã phải chết oan uổng như thế nào, nếu biết cha mẹ tôi đã sung sướng ra sao, nếu biết ba tôi cũng đã định giết chết cả em, nếu biết...

Nếu biết...

Vậy thì...

Vậy thì...em có còn yêu tôi?

“Anh sao thế?”

Băng Hạ nắm lấy tay anh, gương mặt chất đầy những lo lắng.

Bàn tay em trong sạch quá, xin đừng động vào tôi, tôi bẩn thiu, tôi nhơ nhuốc...

Làm ơn cũng đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy...nó khiến tôi đau lòng lắm...

Em sẽ không biết được đâu...

Thiên vòng tay ôm chặt lấy Hạ, nhắm mắt một hồi tựa đầu lên vai cô.

“Anh không sao.”

Em sẽ không biết đâu...

Cho nên, hãy cứ để như thế này...

Một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Dừng lại trước cổng Thánh Huy, ánh đèn xe đỏ rực vụt tắt, khí lạnh trong phút chốc đã tràn ngập vào bên trong.

Băng Hạ khẽ liếc nhìn Hạo Thiên.

Ánh mắt anh lạnh lùng nhưng phảng phất sự bất an mờ nhạt.

Từ lúc về đến giờ, anh vẫn như thế, dường như biểu cảm trên gương mặt đã được một phép màu nào đó phù phép cho đông cứng lại. Suy nghĩ gì đang diễn ra đằng sau chiếc mặt nạ ấy, cô hoàn toàn không được biết.

“Em về đi!” Thiên quay sang, giọng nói dịu dàng thấm đẫm sương đêm giá lạnh.

“Anh...” Hạ định lên tiếng nói gì đó, chợt cảm thấy đôi mắt của anh như phủ một lớp màng mỏng, sâu, rất sâu, thăm thẳm buồn bã.

Lại im bật.

“Sao?”

“Không... Anh về cẩn thận.”

Hạ mỉm cười, nụ cười lạnh lạnh, trong xe rất tối, nhưng dường như gương mặt cùng nụ cười của cô đang phát ra một thứ ánh sáng diệu kì.

Thiên mơ hồ thấy được, trong đôi đồng tử trong suốt màu tro xám, hình ảnh của anh được phản chiếu lên một môi mờ nhạt.

Cánh cửa xe đóng lại, cô sải bước nhanh qua cánh cổng đen lạnh lùng uy nghiêm của học viện trong từng cơn gió đông tê tái buốt lạnh. Thiên nhìn theo cho đến khi chiếc bóng mảnh khảnh kia hoàn toàn bị bóng đêm ôm lấy.

Xung quanh anh, màn đêm đặc sệt cô độc.

Một môi gục đầu xuống vô lăng, cơn gió đông dịu dàng lướt qua, như an ủi ve vuốt.

Có ai nói cho anh biết, anh sẽ phải làm gì không?

...

Trời mùa đông rất dễ phân biệt, và cũng rất dễ cảm nhận. Bầu trời thấp hẳn xuống, tưởng tượng như chỉ cần vói tay lên là có thể chạm được hẳn tới bầu trời đang phủ một màu ảm đạm kém tươi sáng và vắng bóng những đám mây bông xốp mềm mại.

Mặt trời mùa đông lúc nào cũng như ngái ngủ.

Ngoài đường, giữa những con người bận rộn đang tấp nập đi lại, có thể mơ hồ cảm nhận được những mảnh khí lạnh trong suốt, hơi mờ đục màu sương mù, tồn tại lảng vảng.

Lạnh tê tái, nhưng cũng gọn lên chút ngọt ngào, được cảm nhận rõ rệt trên đầu môi còn quyến luyến nhau của những đôi tình nhân tay trong tay, má ửng đỏ vì lạnh.

Băng Hạ đẩy nhẹ cánh cửa mờ ẩm hơi sương của Angela, cô đến trả lại Khánh Du bộ đồ hôm qua mình mượn. Du pha hai tách cà phê bốc khói ấm áp đưa cho Hạ một tách, cười nói rằng lần sau cứ giữ luôn cũng được.

Cô hỏi đến việc tối qua đến nhà Hạo Thiên ăn tối thế nào, Hạ mỉm cười lặng lẽ, nói rất tốt. Mặc dù bản thân thừa biết nó không giống với định nghĩa tốt thật sự.

Năm giờ chiều, tan tầm, Hạ đẩy cửa Angela bước ra, màu tái tái của bầu trời mùa đông bị ánh hoàng hôn rực đỏ nuốt trọn.

Ánh hoàng hôn mang về nồng nàn lãng mạn nhưng lại như đang tỏa ra khí lạnh, sắc nhọn vuốt ve bên má Băng Hạ. Cô lặng lẽ giấu tay vào túi áo, rảo bước trên con đường vẫn chưa ngời ngút người qua lại.

Những cửa hàng đồ ăn biển hiệu sáng rực chậm chạp đi qua sau gót giày Hạ, nhìn từ ngoài vào cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp bên trong qua những làn hơi nóng mỏng manh tỏa ra từ khu bếp.

Bước chân chậm chạp gõ xuống đường, Hạ ngửa mặt lên trời, khẽ thở ra một làn khói trắng.

Trước cửa một nhà hàng Pháp sang trọng, ánh đèn sáng choang, sức nức mùi thức ăn ấm nóng. Một đôi nam nữ đang giằng co nhau thứ gì đó khiến Hạ chú ý.

Bước chân chậm lại.

Hình như không phải giằng co.

“Anh phải ở lại với em, không được đi đâu hết! Lần nào cũng ăn được một nửa rồi trốn biệt, anh tưởng em là con cóc sao?”

Tiếng người con gái lạnh lạnh.

“Linh à, em chịu khó ăn một mình được không? Anh bận thật mà!”

Tiếng người con trai nhỏ giọng van nài.

“Không! Em không bị đánh lừa nữa đâu! Anh thấy có ai như anh không? Đưa con gái nhà người ta đi chơi, rồi luôn vứt lại một mình!”

“Thực sự anh bận mà...anh không có ý...”

Người con trai có vẻ như đang vô cùng khổ sở, cánh tay luôn giằng ra khỏi sự bám víu của cô gái.

Thật kì lạ, Băng Hạ trầm nghĩ, cô toan bước đi thì một giọng nói cao vút cất lên, mang rõ cả sự ngạc nhiên và mừng rỡ.

“Băng Hạ?!!”

Cô quay lại, neho mắt nhìn, người con trai kia đang gọi tên cô.

Cô gái cũng hơi ngạc nhiên, buông tay chàng trai khi anh ta đến gần chỗ Hạ.

Mái tóc hơi ánh tím phẳng phất hơi lạnh, chàng trai với làn da trắng muốt tươi cười với Băng Hạ.

Mùa đông, làn da anh như hồng lên, đôi môi mỏng hơi tái đi, anh ta mặc chiếc áo len màu tro nhạt cùng áo khoác nỉ màu đen.

Thì ra là Hàn Phong.

“Anh làm gì ở đây?” Cô hơi ngờ ngác hỏi.

“À...”

Anh đánh mắt về phía cô gái đang đứng như trời trồng đằng kia, cô ấy mặc chiếc áo khoác nhung dài màu hồng cùng đôi boot cao gót, mái tóc xoắn cầu kì cuốn sang một bên, đôi mắt to tròn, dễ thương như búp bê.

“Giúp anh chút nhé!”

Phong nhắm mắt, sau đó không đợi cô đồng ý, vội kéo cô lại chỗ cô gái kia, thân mật khoác vai.

“Linh, xin giới thiệu với em, đây là bạn gái anh.”

Cô gái xinh xắn nhỏ người tên Linh kia đang giương đôi mắt to tròn chăm chú nhìn Hạ, nghe Phong nói thế thì giây này “Cái gì? Bạn gái anh?”

“Ừ?” Phong làm bộ tinh bơ “Anh với cô ấy yêu nhau được ... mấy năm rồi.”

Ánh mắt đa nghi dò xét, Linh hết nhìn Phong lại nhìn sang Hạ, thấy cô thân nhiên ngó lơ, không thừa nhận cũng không phủ nhận, liền cau mày phụng phịu “Em không tin.”

“Không tin tùy em” Phong cười tươi, như kiểu không chấp nhận một đứa con nít.

“...Sao...em không thấy chị ấy?” Linh giận dỗi lườm lườm nhìn Phong.

“Em làm sao thấy được cô ấy.”

Phong bật cười, lần này cười to hơn, giống như Mai Linh vừa nói một điều rất đáng cười. Cô bé xấu hổ đỏ ửng mặt, ánh mắt khó chịu nhìn hai người rồi quay lưng giận dỗi bước nhanh vào nhà hàng Pháp sau lưng. Phong mừng quýnh, thở phào nhẹ nhõm.

“Ai thế?” Hạ quay sang hỏi anh.

“Con của bạn ba mẹ anh, thích anh ấy mà.” Phong cười tự hào với Hạ, bàn tay vẫn là loi khoắc trên vai cô không có ý định bỏ xuống “Cảm ơn em đã giúp anh thoát khỏi cô bé đó!”

Hạ thở dài ngao ngán, cô hất tay Phong ra, thanh thoi dứt tay túi áo, đi bộ về phía con đường mà nãy cô đang đi thì bị Phong giữ lại làm bìa đỡ đạn.

Phong bước theo. “Đi đâu thế?”

“Đi về.” Hạ lườm bâu.

“Này, hồi này em giúp anh, anh còn chưa báo đáp công ơn cho em nữa.” Phong hí hửng, tay làm như vô tình khoác qua vai Hạ. Cô liếc nhìn anh “Anh định báo đáp em cái gì?”

Bầu trời sập tối rất nhanh, Phong khoác vai Hạ, kéo cô đi giữa ánh đèn đường vừa lên, đôi môi vẫn nở nụ cười, sáng trong như trẻ con.

Hơi thở ấm nóng phả vào cổ Hạ, cô có chút ngượng ngịu, muốn hất tay anh ra.

Vẫn như mùa hè ngày nào, bàn tay anh mát lạnh.

“Món này, chịu chưa?”

Phong toe toét cười, đưa ra trước mặt Hạ một túi giấy màu nâu sậm, cô đón lấy, ầm nóng hai bàn tay buốt giá.

Cô mở miệng túi, hơi nóng cùng mùi thơm ngậy xộc lên.

“Hạt dẻ nướng!”

Cô ngạc nhiên nhìn anh, giọng nói phản kích lẫn sự thích thú.

“Ừ” Anh cười “Ngon lắm ấy!”

Cô nhìn anh cười, lấy ra vài hạt, đưa lên miệng cắn nhẹ. Chiếc vỏ hơi cứng màu nâu sậm tách đôi ra, bên trong là hạt dẻ thơm lừng, ngọt ngào.

“Ngày bé anh rất thích ăn món này” Phong thò tay nhón vài hạt, ném lên không rồi chừa miệng ra húng.

“Em cũng thế!”

Cô cười, tự nhiên ăn không chút ngại ngùng. Đôi môi màu hồng cánh hoa đào hơi nhướn lên, hai má ửng hồng như thiếu nữ mới lớn e ấp. Hơi thở từ miệng phả ra bao quanh lấy cô, vài sợi tóc mái được gió đông thổi lật phất bay.

Phong ngo ngáy ngáy nhìn như kẻ ngốc.

Ánh đèn đường vàng ươm ấm áp. Một chiếc Limousine êm ru lướt qua.

Trong tích tắc, Hạ Thiên nhận ra cô giữa biển người đông đúc.

Mái tóc hơi xoắn nhẹ bay bay, cô với nụ cười sáng trong như giọt sương đêm trong veo ướt đầm, đôi má ửng hồng như hoa đào tháng Ba đang ôm vào

lòng gói hạt dẻ nướng, đôi mắt như kết bằng hàng ngàn vì tinh tú lung linh, trong suốt một màu xám tro, như không phản chiếu bất kì thứ gì trên thế gian này.

Và người con trai đi cạnh cô, anh cũng thấy rất rõ.

Cánh cửa xe khép lại, anh nhắm mắt, đầu trống rỗng.

Mùa đông sắp kết thúc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Màn đêm đặc quánh cô liêu, mơ mơ hồ hồ phảng phất mùi máu tanh.

Cánh cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

Hạo Thiên loạng choạng bước vào căn phòng ngủ tối om.

Hơi thở buốt lạnh cùng hơi men từ miệng anh phả ra nhanh chóng bị màn đêm nuốt trọn.

Phịch

Nền nhà lạnh băng.

Gò má anh cũng lạnh băng.

Thiên nằm ngửa ra sàn, mùi rượu từ chiếc áo da của anh lặng lẽ hòa mình vào màn đêm đặc sệt. Rèm cửa sổ không có gió nhưng vẫn khẽ rung rinh như lời thở than đầy tâm trạng.

Màn đêm u uẩn rót vào hốc mắt anh thứ chất lỏng đen đặc.

Nền nhà tiếp giáp sau lưng anh, rót cuộc cũng đã dần ấm lên.

Anh mệt mỏi, không muốn đứng dậy treo lên chiếc giường cách đó vài bước chân nữa. Hơi men trong người đã rút cạn sinh lực và làm anh kém tinh táo.

Xuyên thăm trong lòng đất, văng vẳng lên tiếng bước chân đều đều gầy gòn.

Một bước, hai bước, ba bước.

Hạo Thiên thở nhẹ, nếu như thần trí anh không hoàn toàn tê liệt như con thú bị thương, thì vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được, bước chân đó đang bắn khoảnh dừng trước cửa phòng mình.

Cộc cộc

“Mars, mẹ đây.”

Im lặng. Trong căn phòng tối om im lìm, không vang lên câu trả lời.

“Mars, con ngủ rồi à?”

Tay nắm cửa sáng loáng lạnh lạnh khẽ xoay, cánh cửa bật mở, ánh sáng từ ngoài tràn vào khiến Thiên đang nhắm mắt cũng phải nhú mày.

“Mars! Sao lại nằm trên đất như thế?”

Bà Xuyên Chi giọng nói dồn dập lo lắng, công tắc điện bật sáng. Căn phòng trong phút chốc những mảnh đen đặc của đêm đã bị rút đi đâu mất.

“Mars!”

Trịnh Xuyên Chi tiến đến gần chỗ Thiên đang nằm trên đất.

“Mẹ gọi con có việc gì ạ?” Vẫn nhắm mắt, đôi môi khô khốc tái nhợt mấp máy như người ngủ mê.

“Con...” Hơi ngừng lại về hoài nghi, bà Xuyên Chi thẳng thốt “Con uống rượu à?”

“Một chút thôi mẹ.”

“Sao con lại uống rượu?” Xuyên Chi cau mày trách móc “Con bao nhiêu tuổi mà đã tự tiện như thế?”

Vẫn biết con trai bà lớn hơn tuổi, thế nhưng Trịnh Xuyên Chi vẫn không thể nào cảm thông cho việc anh uống rượu. Thiên có thể lái xe khi chưa có bằng lái, có thể làm tất cả những việc mà ở độ tuổi như anh không được phép có. Nhưng rượu, thì không.

Thiên im lặng, mắt vẫn nhắm. Hơi thở như xa cách ngàn dặm.

“Thôi được. Tạm gác lại chuyện này. Mẹ không muốn nó tái diễn lần hai.” Xuyên Chi hít một hơi “Ngồi dậy đi, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Rèm mi lay động, đôi mắt xanh lục dần hé mở. Thiên uể oải ngồi dậy. Nhìn mẹ mình bằng ánh mắt dửng dưng.

“Chuyện hôm qua, mẹ đã ổn chưa?”

Trong đôi mắt của Thiên, Xuyên Chi hơi hoảng sợ nhận ra, nó có vẻ như sâu hoắm lại, rất sâu như lỗ đen vũ trụ. Giọng nói của anh lạnh lạnh như hơi sương tan ra từ băng tuyết.

“Ừ...mẹ ổn rồi” Xuyên Chi hơi chút bối rối “Con...”

“Vậy thì tốt rồi.” Thiên lạnh nhạt cắt lời mẹ.

“Thiên...” Trịnh Xuyên Chi mím môi thành một đường chỉ lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm túc. “Con và Băng Hạ, có thật là tình cảm yêu đương?”

Một cái chớp mắt chậm chậm đầy mệt mỏi.

Anh tựa người vào tường.

Giả lạnh.

“Vâng”

“Thiên...” Xuyên Chi nắm lấy bàn tay lạnh cóng của con trai, trong đôi mắt đẹp để có thể nhận ra sự van nài mong mỏi “Con và Băng Hạ cách xa nhau một trời một vực, không thể đến được với nhau đâu. Mẹ mong con hãy suy nghĩ lại. Con gái trên thế gian này rất nhiều, hơn nữa con và nó còn rất nhiều thời gian, hoàn toàn có thể kiếm được một tình yêu mới. Phù Dung, con thấy không, nó cũng rất tốt...”

Trịnh Xuyên Chi tuân một tràng, như thể sợ rằng khi mình ngừng lại một chút thôi, con trai bà lập tức sẽ bỏ ngoài tai.

Thế nhưng anh vẫn ngắt lời bà bằng ánh mắt sâu hoắm lạnh lùng.

“Con yêu cô ấy.”

Xuyên Chi im bật.

“Con rất yêu cô ấy.”

Bàn tay Thiên đặt trong tay bà vẫn lạnh cóng. Như thể từng mạch máu bên dưới da đã đông cứng cả rồi, không tài nào làm cho nó tan ra được.

“Thiên, các con còn trẻ.” Xuyên Chi vẫn kiên nhẫn khuyên răn “Trong tương lai, con hoàn toàn có thể kiếm được một người khác khiến con yêu hơn Băng Hạ, thứ tình cảm này chỉ là bong bột mà thôi.”

Đôi đồng tử màu xanh như đã đông cứng lại thành hạt ngọc lục bảo nằm trầm tư nơi đáy mắt.

“Thiên...” Bà Xuyên Chi vẫn tiếp tục nói như van lơn, đáy mắt màu xanh lục cũng chứa đầy áp lực nài nỉ “Mẹ nói thật đấy, con và Băng Hạ không đến được với nhau đâu. Con hãy dừng lại đi, chấm dứt với nó đi. Đâu phải trên đời này chỉ có một mình nó xứng đáng để con yêu?”

Đôi môi anh tái nhợt. Tái đến mức tưởng như chỉ cần chạm tay vào thôi cũng thấy lạnh. Cả làn da cũng trắng xanh như ngâm nước lâu ngày.

Dưới ánh đèn vàng vọt mập mờ, cùng chút ánh hoàng hôn nhỏ li ti vụn vặt còn sáng lên phía xa.

Băng Hạ buông xõa mái tóc, làn da trắng muốt, đôi má ửng hồng vô cùng đáng yêu. Chiếc áo khoác ngoài hơi rộng, ống tay áo che mắt đôi tay thon dài lạnh cóng, nhưng vẫn có thể thấy được túi giấy hạt dẻ còn bốc khói trên tay.

Cô cười, nụ cười đẹp với hàm răng trắng bóng, mùa đông lạnh giá xung quanh cô như cũng mùi lòng mà dần ấm lên.

Bên cạnh cô.

Hàn Phong đẹp đẽ ưu nhã như hoàng tử cao quý đứng cạnh cô, nhìn cô chăm chăm, như trong mắt anh chỉ có cô, như trong mắt anh, tất cả những thứ xung quanh đều bằng cách nào đó đã tan biến mất.

Họ thật đẹp đôi.

Anh bật cười, nụ cười nhạt nhòa yếu ớt như ngọn nến mỏng manh trước cơn gió hung hãn.

“Mẹ ra ngoài đi, con mệt rồi.”

Sáng.

Ánh nắng trong veo hiem hoi, mạnh mẽ xuyên qua những kẽ mây, trải đều xuống dưới học viện Thánh Huy.

Quả nhiên, đông đã sắp đi.

Từng tốp học viên tụ tập ở lan can xôn xao bàn chuyện. Tiếng cười nói rộn rã giòn tan như hoa mùa xuân.

Vy cảm ly trà sữa ấm nóng, vừa đi vừa uống. Hương trà sữa tan trên đầu lưỡi, đôi môi mọng đỏ thoảng hương vị ngọt lịm. Cô cười tươi, ngẫu nhiên hát một đoạn nhạc không rõ tên, ngọt ngào và trong veo.

Đã rất lâu, rất lâu rồi, Hạ mới thấy học viện Thánh Huy đẹp đến như thế. Nàng tiên mùa đông đã cất cánh bay đi chỉ trong một đêm, chỉ còn lại dư âm phảng phất như nuôi tiếc.

Cô đặt chiếc cặp sách vào chỗ ngồi, mang Mp3 ra ngoài từ lan can đằng xa, để tách khỏi đám học viên giàu có đang tươi cười nói chuyện.

Điện thoại âm thầm rung.

Màn hình bật sáng.

Anh với nụ cười tỏa nắng, lúm đồng tiền bên má trái lung linh hiện ra.

Hình ảnh được cắt từ bức hình nền, hai người chụp ở đôi hoa bồ công anh trắng xóa.

“À?”

[Em đi học chưa?] Giọng anh khàn khàn trầm đục.

“Rồi. Em đang ở lan can khối I. Ra đây với em.” Cô mỉm cười ngọt ngào ngẩng mặt nhìn bầu trời trong xanh “Thời tiết tốt lắm.”

[Ừ...]

Hình như anh đang định nói gì đó, nhưng màn hình ngay lập tức đã báo ngắt kết nối.

Anh...

Vô cùng kì lạ. Cô trầm nghĩ. Lòng lại chợt bất an.

Vẫn biết rằng cuộc đời chẳng thể nào suôn sẻ được như mong ước, vì nếu như thế thì nó lại nhàm chán đến khổ sở, và hơn nữa, nó sẽ chẳng còn được gọi là “cuộc đời”.

Thế nhưng nếu cứ dồn dập từng cơn bão tố, hết cơn này đến cơn khác, hết trận này đến trận khác, nó đến nhiều giống như nếu không quật ngã được con người thì mãi mãi sẽ không bao giờ có thể đứng lại.

Nếu như thế, thì thật mệt mỏi làm sao, vì con người chẳng thể mãi mãi gồng mình mà chống chọi với nó để tự bảo vệ bản thân. Rồi sẽ đến lúc, dù muốn dù không cũng sẽ sức tàn lực kiệt.

Đến lúc đó, bão tố hung hãn sẽ sung sướng phủ lấp lên con người tấm màn đen tối bất tận.

Đến lúc đó, mới thật vô cùng đáng sợ và hãi hùng.

Với lại, Băng Hạ ngược nhìn trời, trước bão tố trời luôn trong xanh thế này, làm sao có thể đề phòng được?

Nỗi đau khổ cùng cực và nước mắt đau thương luôn đột ngột xuất hiện, đột ngột ào đến, hung hãn vồ lấy và mang đi.

Một cơn gió trong lành sà đến, dịu dàng vuốt ve đôi má xinh đẹp, từ đằng sau vẳng đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Cô quay lại “Anh...”

Nhưng, cô ngạc nhiên, lại là Hàn Phong.

“Ra ngoài này hóng gió sao?” Đôi mắt xanh như sóng nước đại dương, anh nhếch môi cười với cô.

Cô cảm thấy không được vui.

Chỉ một chút thôi.

“Sao anh lại ra ngoài này?”

“Anh thích ra” Anh cười “Cảm anh sao?”

“Không...” Cô lắc đầu vu vơ “Em...”

“Hẹn với Hạo Thiên sao?” Phong sà đến thanh lan can mát lạnh, nheo mắt nhìn lên trời “Yên tâm, anh không làm phiền hai người đâu.”

Cô mím môi.

“Này, có thể hỏi em vài chuyện không?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh.

“...Ừm...ba mẹ em mất rồi sao?”

Lại về chuyện này.

Đôi mắt cô tối sầm lạnh lùng.

Trái lại, Hàn Phong chỉ nhìn cô, mỉm cười. “Trả lời anh đi.”

“Ừ.” Cô lãnh đạm gật đầu. Cô không thích ai tỏ thái độ quan tâm thái quá đến ba mẹ mình cho lắm.

“Vì sao?”

“Tai nạn máy bay.”

“Thật sao...?”

“Anh hỏi thế là ý gì?” Cô ngạc nhiên hỏi lại.

“À không...” Hàn Phong che giấu sự bối rối bằng nụ cười đặc trưng “Chỉ là anh nghe ba anh...nói khác.”

Từ đằng sau hai người, một bóng người lặng lẽ tiến đến. Bước đi mang đầy vẻ trầm tư xa lạ.

“Nói khác?” Hạ tròn tròn mắt.

“Ừ. Anh tưởng chuyện về ba mẹ mình thì em phải biết rõ chứ?” Phong tỏ ra hoài nghi nhìn Hạ.

Tại Hạ ù đi, cô chẳng còn nghe thấy Phong nói gì, vội lao đến bên anh như con thú khát mồi, đôi mắt xám tro xoay vòng như con sóng ồ ạt dữ dội trên mặt biển.

“Ba anh nói gì? Nói như thế nào? Anh nói đi!!!”

“Băng Hạ...”

Phong bối rối trước thái độ của cô, anh vốn dĩ định thử xem cô đã mơ hồ biết được những gì rồi, thế nhưng hành động và biểu cảm của cô cho thấy, cô thực sự giống như chú nai nhỏ ngốc nghếch, đối với tất cả mọi việc đều không hay biết gì, mặc dù về ngoài cô luôn kiêu ngạo giống như mọi việc đều đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Băng Hạ...”

Dường như từ đằng sau, một cơn gió đông vừa thổi tới, mạnh mẽ, buốt lạnh.

Hạ quay đầu lại, bàn tay vẫn nắm trên vai áo Phong.

Hạo Thiên đứng đó, đôi mắt trầm tư, thân hình cao lớn vững mạnh như thần Apollo đơn độc, da anh trắng bệch như sáp, mái tóc màu hạt dẻ lòa xòa rối bời.

“Anh...”

Đôi mắt anh dừng lại rất lâu nơi bàn tay cô đặt trên vai áo Hàn Phong.

Cô từ từ buông thõng tay xuống “Anh đến rồi à?”

“Anh có chút việc.” Đôi mắt nhìn cô dịu dàng, đáy mắt phảng phất thứ tình cảm yêu thương “Em chờ lâu không?”

“Không” Cô mỉm cười. Chậm rãi tiến đến bên anh.

Trên ngực áo anh, phù hiệu học viện Thánh Huy lóe sáng.

Ánh nắng trong suốt như thủy tinh.

Hành lang vắng lặng không một tiếng động.

Chiếc phù hiệu bị lệch, cô đưa tay, cẩn thận cài lại cho anh.

Anh nhìn cô, ánh mắt chậm rãi, thứ tình cảm yêu thương như bao la rộng lớn.

Đằng sau, Hàn Phong đã bị bỏ quên.

“Minh đi nào.” Anh nhếch mép cười với Hạ, môi anh hơi tím tái, nụ cười buốt giá. Anh khoác qua vai cô, đưa cô đi.

Trong tích tắc, Phong chợt nhìn thấy ánh mắt Hạ đang tạm biệt mình.

Hai cái bóng như nhập lại làm một, hào quang cũng tụ hội lại.

Chiếc điện thoại trong túi rung lên, anh nờ nụ cười quý dị lạ lùng nhìn theo bóng hai người họ, áp điện thoại lên tai.

“Cậu chủ...!” Tiếng nam thanh niên ở đầu dây bên kia phấn khích “Manh mới đất giá đây, em đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được đây!”

“Nói.” Nụ cười trên môi anh vẫn chưa tắt. Dường như anh đã không còn cần thiết đến thứ manh mối đất giá đó nữa.

“Khoảng hơn mười năm trước, khoảng thời gian hai vợ chồng Dương Trung sang Pháp tham dự một buổi trình diễn quốc tế của Gia Khiết Bội, trước đó bà Bội bị viêm phổi, nên ông Trung đã đích thân đưa vợ đi. Họ có đặt vé máy bay đi trong hai ngày, trong giới kinh doanh đồn nhau là họ bị tai nạn máy bay, thế nhưng ngày về của họ hoàn toàn bình an.”

“Sao nữa?”

“Họ đi vào ngày 11-2, về ngày 12-2. Nhưng mãi đến đêm 14-2, bệnh viện mới tiếp nhận hai bệnh nhân Dương Trung và Gia Khiết Bội trong tình trạng nguy kịch, họ tử vong vào đêm ngày hôm ấy.”

14-2. Sinh nhật Băng Hạ.

Tận sâu trong lòng anh, ở một góc khuất nào đó, khẽ nhói buốt.

“Vậy là họ đã ở một nơi nào đó trước khi chết?” Đôi mắt Phong tối sầm, mờ mịt.

“Và, còn một thông tin nữa, đó là trùng vào khoảng thời gian ấy, Trịnh Hùng có một chuyến bay sang Paris. Và theo một người trước từng làm trợ lý cho ông ta, vé máy bay ông ta đặt về Việt Nam vào đêm ngày 12-2, nhưng sự thực thì đến trưa 15-2 mới về đến tư gia.”

Bàn tay siết chặt chiếc điện thoại.

Đôi mắt thoáng chốc lạnh băng như giếng nước giữa đêm hè.

“Ừ. Tôi biết rồi.”

“Có cần điều tra tiếp không ạ?”

“Không” Phong lãnh đạm trả lời.

Đầu dây bên kia thưa vâng, rồi chào tạm biệt và cúp máy.

Ba...

Cuối đông, con gió lạnh như vẫn còn luyến tiếc nhân gian, khẽ chào mình thổi ào ạt vào hành lang khối I trống vắng không một bóng người.

Chuyện còn lại để ba tiết lộ vậy.

Ánh mắt anh lướt đến góc khuất của hành lang, nơi vài phút trước, Hạo Thiên và Băng Hạ vừa đi qua, vô cùng tình cảm, bao phủ yêu thương.

Nếu biết kẻ giết ba mẹ em chính là Trịnh Hùng, em có còn yêu Hạo Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Bầu trời thù dệt muôn ngàn sợi tơ vàng óng ánh và trong suốt, trải mượt mà trên những con đường rộng thênh thang và những tán cây xanh mượt rậm rạp.

Vườn hoa nhà họ Vương.

Thảm cỏ xanh mát mắt hơi ướt, sung sướng đắm mình trong chút nắng ấm hiếm hoi sau mùa đông khắc nghiệt, bầu trời âm đạm không một hạt nắng.

Hoa trong vườn ngai ngừng e thẹn, những nụ hoa bé xíu tô điểm những chấm màu sắc lên nền xanh đơn điệu của lá cây.

Giữa đám cỏ rộng, không khí mát lạnh xen lẫn chút ẩm áp mờ nhạt của những tia nắng mỏng manh yếu ớt.

Một bộ bàn ghế mây sơn màu trắng.

Trên chiếc bàn tròn, bộ tách trà viền màu cỏm xanh, hương trà sức nức phảng phất trên các tán cây.

Wương Khôi cầm trên tay tách trà nóng nghi ngút khói, người mặc bộ quần áo ở nhà, in chìm những hoa văn hình tròn cổ điển.

Mắt nhìn lên tán cây.

Hương trà thơm lừng, vẩn vút quanh không gian yên tĩnh.

Từ đằng xa, thoáng đến tiếng bước chân ai dẫm lên cỏ.

Nhẹ nhàng, khe khẽ.

Như thể không muốn phá vỡ khung cảnh bất động, tĩnh lặng như bức tranh phong cảnh hài hòa, đẹp đẽ.

“Ba...!” Tiếng người con trai cũng dè dặt, thăm dò.

“Phong đây à?”

Wương Khôi như bừng tỉnh sau cơn mộng mị, ông nhướn mày nhìn Hàn Phong đang đứng trước mặt.

“Ngồi xuống đi con!”

Ông cười hiền hậu, vẫy Phong ngồi xuống chiếc ghế mây bỏ trống bên cạnh.

Hàn Phong khuôn mặt bình lặng, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cha như đứa con ngoan ngoãn nhút nhát. Ánh mắt anh nhìn cha chứa đầy suy nghĩ phức tạp vắt vẻo nhau. Cái nhìn như thăm dò một kẻ xa lạ.

Thế nhưng khi ánh nắng trong veo rót vào đôi mắt xanh, giống như nắng vàng đùa giỡn với từng con sóng đại dương xanh ngắt lóng lánh sắc vàng hoàng kim, ánh mắt ấy lại giống như ánh mắt đứa con nhỏ bé nhìn cha mình, ngưỡng mộ đầy ấp.

“Sao, tìm ba có việc gì?” Vương Khôi điềm tĩnh rót trà ra tách, đẩy sang phía Hàn Phong.

Trong mắt ông thấp thoáng ý cười, loang loáng ánh nắng.

Hôm nay tâm trạng ông vô cùng tốt.

“Ba...”

Do dự.

“Con muốn biết sự thật về ba mẹ Băng Hạ!”

Giọng nói anh đột nhiên trở nên kiên quyết.

Đôi mắt nơi đuôi lông mày nhún nhún chồm chồm, Vương Khôi khẽ nhìn con trai. Một lát, ông dựa người vào thành ghế phía sau, môi thoáng nụ cười nhạt.

“Phong! Con và Băng Hạ đó có quan hệ gì? Sao nhất thiết cứ phải biết về ba mẹ cô bé bằng được?”

Phong im lặng. Lòng chợt bối rối.

Lá cây xanh thẫm rung rinh như đang nhảy múa một vũ điệu nhàn nhã thành thoi dưới ánh nắng nhạt đang đùa bỡn.

Rốt cuộc thì, anh thực sự cũng không hiểu, mình tốn công như vậy là để làm gì.

Với một cô gái đứng đưng lạnh nhạt, tận sâu trong thâm tâm anh cũng không hiểu, mình yêu cô bao nhiêu.

Có thể vì nhiều quá mà không thể cân đo đong đếm.

Có thể vì ít quá mà không thể nhìn thấy, sờ thấy, nghe thấy hay cảm nhận thấy.

Có điều, anh chỉ biết rằng, khi nhìn vào đôi mắt màu xám tro trong vắt của người con gái ấy, anh cảm nhận được đằng sau tấm màn mỏng manh lãnh đạm là một sự khắc khoải mong mỏi được yêu thương. Một tâm hồn yếu đuối dễ bị tổn thương nhưng lại biết cách che giấu nó một cách xuất sắc trong tấm vỏ băng quan lạnh lùng. Lâu dần nó nghiêm nhiên trở nên quen thuộc, giống như con người thật sự, khiến mọi người lầm tưởng rằng cô vốn lạnh lùng như thế, vốn vô tâm và lãnh cảm như thế.

Thực chất thì, tất cả chỉ là cái vỏ ốc giả dối để tự bảo vệ mình.

Anh nhìn thấy được.

Vì vậy, muốn giúp cô.

“Con yêu cô ấy.”

Hương trà thoảng thoảng, làm câu nói vừa thốt ra từ miệng Hàn Phong cũng như ướp hương, xao động lòng người.

Vương Khôi nhìn con trai, ánh mắt bình thản như dòng suối hiền hòa, lững lờ chảy.

“Yêu?”

“Vâng.”

Ông bật cười.

Duyên số giống như sợi chỉ hồng mỏng manh vô tri, bay phất phơ, để rồi vô tình mắc vào ai, thì họ sẽ yêu nhau thắm thiết.

Ngày trước, ông yêu Gia Khiết Bội.

Giờ đây, con trai ông cũng phải lòng con gái bà ấy.

Giống như một lối đi đã mở sẵn, và sự sắp đặt của ông tơ bà nguyệt cũng nối theo lối mòn cũ kỹ.

“Ba đã từng nhìn thấy cô bé đó trên mặt báo.”

Nhấp một ngụm trà, lông mày Vương Khôi hơi nhướn lên xem biểu hiện của con trai. “Với Trịnh Hạo Thiên.”

“...Băng Hạ yêu cậu ấy.”

Phong bình thản. Tựa như những lời nói vừa nãy chỉ như con gió thoảng qua tai. Tựa như người ba anh nói tới vừa rồi không phải người mà anh mới nói yêu.

“Cô bé đó đã tìm được người để yêu. Con vẫn còn muốn lo chuyện bao đồng?” Ông Vương mỉm cười bình lặng, đôi mắt ông ánh lên tia toan tính khác

thường “...Chuyện quá khứ của cô bé, để cậu Trịnh giúp cô bé tìm không phải hơn sao?”

“Anh cút đi!!! Đừng đến gần tôi!!! Đừng chạm vào người tôi!!!”

“Băng Hạ...em...!”

“Tránh xa, biến mất khỏi cuộc sống của tôi đi! Tôi hận cha mẹ anh, hận cả anh nữa! Tại các người mà cha mẹ tôi phải chết!!! Tôi căm thù các người!!! Tôi hận các người!!! Tôi cầu cho các người không được sống yên ổn!!!”

Khuôn mặt người thiếu nữ trước mặt Thiên mờ mờ ảo ảo như ảo ảnh, chỉ thấy mái tóc đen dài xõa tung và đôi mắt rực lửa như muốn thiêu rụi anh thành tro bụi ngay tức khắc.

“Băng Hạ...!” Anh đau lòng khẽ gọi.

“Đừng gọi tên tôi!” Cô gái mặc chiếc váy trắng mỏng manh, hét lên phần uất như con thú bị thương “Cả gia đình anh, tôi căm thù các người! Đừng gọi tên tôi, đừng đến gần tôi!!!”

Một thứ gì đó trào lên trong lồng ngực, trái tim quặn lại vô tình.

Thiên quỳ sụp xuống.

“Băng Hạ! Anh xin lỗi!!!”

“Đừng có giả nhân giả nghĩa!” Tiếng cô gái hét lên the thé “Tôi không cần anh bố thí tình thương! Anh có trả lại ba mẹ cho tôi được không? Có trả lại tuổi thơ cho tôi được không? Trả lại quá khứ đẹp đẽ cho tôi? Không chứ gì???”

Mái tóc màu hạt dẻ lòa xòa.

Con gió lạnh toát thổi đến, vạt váy trắng mỏng dính của cô gái khẽ lật phất bay, thân hình gầy gò mảnh khảnh lồ mờ thấy được sau lớp váy. Dưới chân váy, tựa như mơ hồ thấy được vài đốm máu còn tươi dính trên đó khiến người ta kinh hãi.

“Ba tôi chết rồi! Mẹ tôi chết rồi! Gia đình tôi tan nát rồi! Tôi trở thành cô nhi! Anh nói xem tôi phải làm sao???”

Mái tóc đen xõa rũ rượi, che hết cả khuôn mặt trắng như sáp. Chỉ còn lại đôi môi đang nhấp nháy câu nói.

Câu nói khản đặc tắc nghẹn như sắp khóc, như nhát dao lạnh lẽo vô hình đâm vào tim Thiên.

Đôi chân trần trắng toát tiến lại gần, nhẹ nhàng.

Cô gái từ từ ngồi xuống.

Thiên cúi mặt, chỉ lơ mờ nhìn thấy đôi chân của cô gái chằng chịt những vết roi sâu hoắm, dính đầy đất cát, những vết máu khô đã đông đặc lại, đen cứng, vô cùng ghê sợ.

Bàn tay cô gái từ từ lướt qua vết thương.

“Anh nhìn này, đây là những vết roi do ba Thiệu Tuấn của tôi nợ tiền người ta, nên họ đến siết nợ, đã ra tay đánh tôi và Bảo Vy. Anh đã từng bị như thế bao giờ chưa?”

Trái tim anh lạnh toát, buốt giá tê tái.

“Chưa đúng không?” Giọng cô gái khàn khàn, lạnh giá “Anh nghĩ xem, một người sống giữa nhung lụa như anh sao có thể hiểu được nỗi đau của tôi, để mà nói một câu xin lỗi là có thể xóa sạch?”

Hạo Thiên từ từ ngước lên.

Tóc che mất một nửa khuôn mặt.

Bên hai gò má của cô gái, hai dòng nước mắt trong suốt chảy xuống. Đôi môi tái nhợt trắng bệch run run.

“Anh...” Cô gái chỉ tay vào người Thiên “Anh, và cả cha mẹ anh nữa, xuống địa ngục đi!!!!!!!!!!!!!!!”

Bất ngờ, một lực rất mạnh, không rõ ở đâu, đẩy bật Hạo Thiên ra sau. Xung quanh anh là một màu trắng xóa, không có thứ gì ngoài cô gái kia đang đứng lạnh lùng nhìn anh. Bên dưới đột nhiên xuất hiện một ngọn núi lửa, nham thạch đỏ lòm như máu tanh cuộn cuộn dâng trào, bùng rẫy.

Hạo Thiên bị đẩy ngã xuống đó. Xung quanh không hề có thứ gì có thể bám được.

Anh hoảng sợ, nhưng không hề kêu la.

Bên dưới là dòng nham thạch nóng bỏng, sôi sùng sục tựa như chào mỗ của nga quý dưới địa ngục.

Bên trên là cô gái mặc váy trắng đang đứng nhìn anh, tóc xõa, che đi đôi mắt. Chỉ có đôi môi tái nhợt không chút sắc máu là mím lại thành một đường chỉ lạnh lùng.

Anh roi...

Nếu phải như thế này mới có thể làm em nguôi hận, mới có thể trả cho em quá khứ đẹp đẽ, mới có thể trả giá cho tội lỗi cha mẹ tôi đã gây ra cho cha mẹ em...

Vậy thì, cứ thế đi...

Dòng nham thạch đỏ au như máu tươi vui mừng chào đón...!

Anh mở bừng mắt!

Nắng chiều nhạt dần, tràn vào qua ô cửa kính để mở.

Hạo Thiên bật dậy. Mái tóc anh ướt mồ hôi lạnh.

Là mơ...

Người con gái mặc váy trắng với vết roi trên đôi chân... là mơ...

Biển nham thạch đỏ rẫy, là mơ...

Nhưng có những chuyện... không phải mơ...

Anh vùng dậy, lao ra ngoài như con thiêu thân, đôi chân ướt mồ hôi tiếp xúc với sàn nhà lạnh băng.

Mở bừng cửa, anh lao vào phòng Trịnh Hùng.

Đôi mắt rục lên ngọn lửa ghê sợ!

Phong nhìn ba mình.

Cố gắng nhặt nhanh trong câu nói một hàm ý.

“Nhưng con muốn biết.” Bằng giọng hơi trầm, anh cương quyết “Con muốn biết tất cả. Cho dù Hạo Thiên có giúp cô ấy tìm ra quá khứ hay không, con vẫn muốn biết.”

“Vậy à?” Ông Vương cười nhạt. “Vậy... được. Ba sẽ nói cho con biết.”

“Nói cho con biết! Chuyện quá khứ giữa ba và ba mẹ Băng Hạ!”

Trịnh Hùng ngược lên.

Bắt gặp đôi mắt xanh thẫm, sâu hoắm u uất của con trai.

Đôi mắt đáng sợ, lạnh lẽo, như đã bị hút cạn cảm xúc, giờ đây chỉ trơ lại hai đồng tử trống rỗng vô cảm.

“Ba nói đi!!!”

Hạo Thiên quát lên.

Anh, giống như đã mất hết lí trí.

Trịnh Hùng vẫn bình thản nhìn con trai. Ông đang chăm chăm quan sát từng chút, từng chút một khuôn mặt như tượng tạc của đứa con mình đã sinh ra. Giống như sợ rằng sau này sẽ chẳng còn được ngắm nhìn kĩ như thế nữa.

“Ba nói đi!!! Trả lời con đi!!! Ba đã làm gì với cha mẹ cô ấy???”

Dường như con giận không kiềm chế được của đứa con trai chỉ như gió thoảng mây trời, Trịnh Hùng vẫn không đáp.

“Ba!!!”

Mồ hôi chảy dọc xuống, áo quần xộc xệch.

Đôi mắt Thiên sâu thăm thẳm, kín bùng một màn đêm đen đặc.

“Ba...” Trịnh Hùng nhìn sâu vào mắt Hạo Thiên “...Đã giết cha mẹ nó...”

Có những bức màn...không nên vén lên...

Cách đây rất lâu.

Khi những học sinh ưu tú của Hoàng Kỳ đều đã ra trường, trong lòng mỗi người còn chút vương vấn ngôi trường cổ kính rêu phong, thì cũng là lúc, một mối tình chớm nở giữa đôi trai tài gái sắc.

Người con gái xinh đẹp dịu dàng, mang gốc Hoa Kiều, đôi mắt yếu ớt, ướt át bi thương. Cô ta đẹp, đẹp một cách kì lạ, thoát tục và thánh thiện như một nàng tiên nữ vô tình lạc bước xuống cõi trần đầy dục vọng.

Tâm hồn cô ta mỏng manh, thanh khiết, không vấy bẩn, không nhuộm màu, không một vết ố. Tất cả chỉ một màu trắng trong, khiến ai nhìn vào cũng muốn dang tay che chở, vì quả thực, không ai nỡ làm bẩn một thứ vô cùng sạch sẽ như thế.

Người con trai cũng có khí chất khác thường, gia cảnh giàu có, thông minh và giỏi giang. Ai ai cũng đều ngưỡng mộ đôi vợ chồng trẻ tuổi nhưng tài hoa. Người vợ là nghệ sĩ Vĩ Cầm nổi tiếng, tiếng đàn da diết buồn bã của cô làm say đắm, mê hoặc biết bao con người.

Sống trong cảnh giàu sang sung sướng, không hề lo nghĩ, thế nhưng vẻ đẹp của Gia Khiết Bội lại luôn man mác u sầu, giống như người thiếu nữ khuê các bị cầm cung. Dĩ nhiên không phải do cô ta bị tâm bệnh hay gì đó, mà vì cô vốn vẫn như thế, ít cười và trầm lặng. Người ta thường ví von cô là tiên nữ, mà tiên nữ sống giữa thế giới con người đương nhiên sẽ lạc lõng. Có người cũng cười đùa bảo, chính vì tính cách khác lạ, nên tiếng đàn của cô ta mới luôn buồn bã sâu bi.

Trà dần nguội.

Bên tai Phong chợt văng vẳng tiếng đàn Vĩ Cầm anh đã từng nghe Băng Hạ chơi.

Không quá buồn bã và bi thương như tiếng đàn của mẹ cô ngày xưa.

Gia Khiết Bội có quen một người con trai, người ngoài vẫn thường mặc định đó là anh trai cô ta. Nhưng thực tế, chỉ là một người bạn cô ta quen trong một buổi công diễn từ thiện hồi trung học.

Người đàn ông này lớn tuổi hơn Khiết Bội, lần đầu nghe cô đàn trên sân khấu, đã lập tức bị mê muội.

Trịnh Hùng.

Ngày ấy còn là người đàn ông bảnh bao, phụ nữ bám theo không kể hết. Ông chỉ đem lòng yêu Gia Khiết Bội, ông yêu cô ta vô cùng, yêu tha thiết, yêu đắm say, yêu cuồng dại, yêu si mê, yêu đến phát điên.

Ông ta quen Khiết Bội từ trước khi cô ta nhận lời cầu hôn của chồng mình. Thế nhưng Gia Khiết Bội chỉ cảm kích coi Trịnh Hùng như anh trai không hơn không kém, chưa từng liếc đến thứ tình cảm cuồng nhiệt trong tim ông.

Ngày họ kết hôn, ngay trước đêm hôn ấy, Trịnh Hùng đưa Gia Khiết Bội đi ra biển chơi.

Tình cảm mãnh liệt đã không thể kiềm chế, ông đã có một toan tính vô cùng điên rồ.

Chiếm đoạt Gia Khiết Bội!

Thế nhưng, một thế lực nào đó trong tim ông, phải chăng đó là chút lý trí còn tồn đọng, đã ngăn ông chạm bàn tay đầy dục vọng vào Gia Khiết Bội đêm ấy.

Đó, là việc mà đến bây giờ, Trịnh Hùng vẫn coi đó là việc làm tốt đẹp nhất của bản thân trong quá khứ.

Ngày Khiết Bội trong phòng sinh nở, Trịnh Hùng nhìn đáng đi sốt ruột bồn chồn của Dương Trung, mà cầu mong cho đứa trẻ không thể sống sót.

Thế nhưng, nó vẫn khỏe mạnh trong vòng tay cha mẹ, rất xinh đẹp và thừa hưởng từ mẹ nó đôi mắt màu xám lạ.

Và lại một lần nữa, khiến con trai ông sau này, yêu say đắm.

Đứa trẻ có làn da trắng muốt như kẹo sữa, nằm lọt thỏm trong tấm vải quần màu hồng, toét miệng nhìn ba mình cười. Mọi tiếng khóc của những đứa trẻ khác như đều ngưng lại khi tiếng khóc chào đời của cô bé vang lên, mọi ánh hào quang trên thế gian này lúc đó, như chỉ tập trung vào đáy mắt trong vắt chưa từng nhìn thấy thế giới của đứa bé ấy.

Hôm ấy, là ngày 14-2, lễ tình nhân.

Cô bé ra đời mang một vẻ đẹp thánh thiện kì lạ.

Ngoài đường phố hoa lệ, khắp nơi phủ một màu tình yêu, hồng thắm, ngọt ngào.

Dương Trung đặt tên cho con gái là Dương Băng Hạ.

Tuyết mùa hè.

Âm thầm nhớ lại, mùa hè năm đó không nóng bức như mọi năm. Nó lành lạnh mát ngọt như ly kem ốc quế, giống như không khí mát mẻ của Đà Lạt.

Thế nhưng không có tuyết.

Ánh nắng vàng trong vắt nhàn nhạt, chuyển sang màu hồng cam rực rỡ.

Hạo Thiên im lặng lắng nghe, ráng chiều phản chiếu trong đôi mắt rỗng không, tựa như gió vào nhà trống.

Trịnh Hùng trầm mặc hồi tưởng lại quá khứ, từng thước phim ủa vàng chậm chậm chảy về trong đầu như máu chảy trong huyết quản. Hoàng hôn buông xuống sau lưng ông, đổ ra đất chiếc bóng cô độc lạc lõng.

Con trai Trịnh Hùng hơn Băng Hạ một tuổi.

Ông kết hôn sau Gia Khiết Bội, nhưng vợ ông do là người ngoại quốc, thể chất tốt, nên thai nghén dễ dàng. Còn Khiết Bội vốn người đã yếu ớt, lại luôn đi đó đi đây công diễn, đã có sức khỏe không tốt lại còn bận bịu công việc, thành ra, có thai sau vợ Trịnh Hùng một năm.

Ngày vợ ông sinh, vợ chồng Dương Trung không đến.

Thế nhưng ngày Khiết Bội sinh, Trịnh Hùng bỏ bê công việc, chạy đến sốt sắng như việc của mình.

Điều này khiến người vợ cao ngạo của ông, Trịnh Xuyên Chi, không vui.

Gia đình giàu có, mối quan hệ rộng rãi, Xuyên Chi không gặp chút trở ngại gì trong việc đào xới quá khứ của chồng với người phụ nữ xinh đẹp tài hoa mà ông vẫn thường gọi là em gái kết nghĩa.

Phát hiện ra chồng mình đã từng yêu cô ta nhiều đến như vậy, bà nổi cơn ghen tuông, bày mưu dẫn dắt Gia Khiết Bội vì nghĩ rằng người phụ nữ này cũng giờ trở nên mê hoặc và lén lút đan díu với chồng mình, thế nhưng luôn năm lần bảy lượt bị Trịnh Hùng ngăn đường.

Năm ấy, Hạo Thiên bảy tuổi, Trịnh Hùng phải bay sang Pháp xử lý một số chuyện.

Thực ra thì, đó chỉ là cái bẫy lừa bịp, thực chất là để cố ý trùng với lịch diễn của Gia Khiết Bội, cũng ở Pháp.

Hoàng hôn nhuộm màu máu đỏ rực thê lương, chiếc ghế mây như cũng nhuộm một màu đỏ.

Trà trên bàn đã nguội ngắt, trong không khí phảng phất hơi sương lạnh lạnh.

Hân Phong chăm chú lắng nghe trong hơi sương ươn ướt cánh mũi.

Trịnh Hùng về qua chỗ Dương Trung và Gia Khiết Bội, làm như tình cờ ngẫu nhiên gặp họ.

Ngô ý muốn về chung, hai vợ chồng họ không chút mây may nghi ngờ.

Máy bay đáp xuống phi trường, trở về nhà trên xe taxi, bất ngờ chiếc xe rẽ vào một ngõ quặt tối om không một bóng người, mang theo cả Dương Trung, Khiết Bội và Trịnh Hùng.

Bị cướp. Và bị tra tấn, đánh đập vô cùng dã man.

Gia Khiết Bội khóc đến chết đi sống lại, vật vã khi nhìn thấy chồng mình bị đánh đập không chút nương tay. Trịnh Hùng hòa vào màn kịch, đóng rất nhập vai, nhìn thoáng qua thì cũng bị tra tấn dã man như thế, nhưng thực chất thì vô cùng hả hê khi nhìn thấy Dương Trung bị hành hạ cho thừa sống thiếu chết.

Khi thấy Gia Khiết Bội không đoái hoài đến mình mà chỉ ôm lấy Dương Trung người bê bết máu, khóc ngắt, Trịnh Hùng càng sôi sục sự phẫn nộ!

Cả căn phòng ngập trong ánh hoàng hôn như ngập trong biển máu, mùi tanh nồng cơ hồ như dậy sóng, khiến Thiên bất giác buồn nôn.

Bàn tay nắm chặt, run run!

Trịnh Hùng nhìn thấy bàn tay con trai siết lại, những đường gân nổi cả lên, trong lòng cuộn lên sự đau xót ân hận.

Khẽ nhắm mắt, ông tiếp tục kể.

Như một buổi sám hối.

Dương Trung bị hành hạ đến mức mặt mũi biến dạng, Gia Khiết Bội khóc lóc lẫn xả vào, đưa thân mình che chắn cho chồng, chịu hàng chục nhát đòn. Vốn thể trạng yếu, nên không cần hành hạ lâu như Dương Trung, bà đã kiệt sức, hơi thở khó nhọc, quần áo rách nát, xen lẫn những vết thương còn tươi máu.

Máu chảy ròng ròng.

Nhỏ xuống nền đất.

Màu đỏ thẫm của máu hòa vào không gian, đẹp một cách ma quái, ghê rợn.

Máu từ miệng Dương Trung chảy ra.

Gia Khiết Bội đau lòng, ôm chồng trong tay, nước mắt khô cạn.

Con giận của Trịnh Hùng đã dần nguôi. Thế nhưng, như dầu đổ vào lửa, sự yêu thương lo lắng của Khiết Bội dành cho Dương Trung, lại càng khiến Trịnh Hùng phát điên.

Lại đánh.

Lại hành hạ.

Con giận ngút trời tựa hồ như không bao giờ có thể ngưng!

Bầu trời loang lổ một biển máu đỏ rực.

Hàn Phong kinh hoàng nghe từng câu từng chữ từ miệng cha mình thốt ra.

“Sao ba biết những chuyện đó?”

Ông Vương mỉm cười tĩnh lặng, màu hoàng hôn hoài niệm rải trên người làm ông như đã già đi cả chục tuổi.

“Ba đã từng làm trợ lý cho Trịnh Hùng lúc đó.”

“Trợ lý? Ba có...?”

“Không” Ông Vương nở nụ cười kì lạ “Ba và mẹ Băng Hạ đã từng là bạn, đương nhiên không thể giấu tâm ra tay. Ba chỉ là người nhìn họ thực hiện kế hoạch mà thôi.”

Chiếc băng ca trắng toát thấm đẫm máu chạy trong hành lang bệnh viện đặc mùi thuốc sát trùng. Bước chân của các bác sĩ và y tá dồn dập nối tiếp nhau, bóng những cái blouse trắng lướt đi nhanh như gió.

Gia Khiết Bội, Dương Trung, cả hai đều trong tình trạng nguy kịch.

Thân người xây xát, khuôn mặt biến dạng, máu thẫm đỏ chiếc ga giường trắng tinh.

Trịnh Hùng khuôn mặt cũng có chút xây xước, bước nhanh theo.

“Trịnh Hùng...! Mong anh chăm...sóc...giùm...Băng Hạ...!”

Bàn tay dính đầy máu và bùn đất, run run nắm lấy cổ tay Trịnh Hùng.

Đôi mắt ông ta lạnh như băng.

Đến nước này, sắp chết đến nơi mà vẫn còn ngu ngốc đến vậy, kẻ ngu xuẩn thế này sao có thể xứng đáng để yêu Khiết Bội?

“Đi bình an!”

Đôi mắt mờ đục của Dương Trung lóe lên một tia sáng, sau đó, từ từ khép mắt lại.

Bàn tay buông thõng một cách vô tình.

“Chủ tịch, Gia Khiết Bội cũng vừa tắt thở.”

Đến chết cũng chết cùng nhau.

Đôi mắt Trịnh Hùng sắc lạnh như mắt cú trong đêm.

Đêm ngày 14-2.

Trên chiếc giường trắng toát thấm đẫm máu.

Họ tắt thở.

Xoảng!

Chiếc bình pha lê vỡ tan.

Hạo Thiên khuôn mặt trắng toát, đôi mắt đỏ rực, nổi lên những tia máu li ti như mắt quái thú, đăm đăm nhìn về phía ba. Cơ hồ có thể nhìn thấy một ngọn lửa đỏ au đang bùng cháy dữ dội trong người Thiên.

“Tại sao??? Tại sao ba lại làm như thế?????????”

Tiếng quát vang vọng trong căn nhà rộng lớn như tiếng gầm của con mãnh thú.

Trịnh Hùng không chút giật mình, ông nhắm mắt, không muốn đối diện với đứa con trai giờ đây đang đau đớn với tội lỗi do chính ông gây ra.

“Ba trả lời con đi? Tại sao lại làm những chuyện táng tận lương tâm như thế??? Ba nói ba yêu mẹ Băng Hạ, cái tình yêu của ba là thế hay sao??? Tình yêu bệnh hoạn, đáng ghê tởm, tình yêu tội lỗi độc ác!”

“...Ba xin lỗi..”

“Nếu xin lỗi có thể làm hai bác ấy sống lại thì mọi việc dễ dàng quá rồi!?”

Bầu trời đã tối hẳn, ánh hoàng hôn tàn tạ còn sót lại phía xa xa.

Những mảnh pha lê vỡ vụn của bình hoa nằm yên lặng, trong suốt như những giọt nước mắt đau đớn của Gia Khiết Bội ngày nào.

Ánh hoàng hôn biến mất.

Cây cối đầm sương.

Bộ tách trà lạnh toát. Vương Khôi đã đi ra khỏi khu vườn, nhưng từng lời ông nói ra, còn vẫn vít trong không gian và vang mãi trong đầu Hàn Phong, không muốn tan biến.

“Con còn nhớ lần lâu lắm rồi, Trịnh Âu làm chúng ta suýt phá sản?”

Đương nhiên là còn, cũng chính vì lần đó mà anh phải ra tay bắt cóc Băng Hạ.

“Con có biết tại sao mọi thứ lại trở về như cũ không?”

Vương Khôi mỉm cười chậm rãi

“Là vì ta đã đến tận nơi uy hiếp, rằng nếu Trịnh Âu nhất quyết muốn bóp chết Vương thị, ta sẽ đứng ra tố cáo việc làm tội lỗi của ông ta năm ấy. Đương nhiên ông ta không tin, nhưng ba đã bịa ra rằng mình có giữ bằng chứng, và kiêu một hồi, cuối cùng ông ta cũng chịu nhả Vương thị ra khỏi móng vuốt...”

Cây cối ướt sũng.

Mái tóc màu đen ánh tím ướt sũng.

Băng Hạ...! Sự thật đã sáng tỏ rồi, nhưng em có thực sự muốn biết nó?

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Nắng vàng trong suốt như pha lê, thành thoi trải dài trên con đường trải nhựa.

Những thân cây nâu sẫm khẳng khiu đã bắt đầu may cho mình chiếc áo xanh sau mùa đông lạnh lẽo, từng chồi non bé xíu khẽ buống bình cựa mình như những đứa trẻ xinh xắn đáng yêu hiếu kì muốn nhìn thấy mặt trời.

Nắng nhẹ nhàng xuyên thủng qua ô cửa kính trong suốt, hắt vào bên trong quán cà phê, Băng Hạ miệng ngậm ống hút sữa, chống cằm mơ màng nhìn ra ngoài trời, nắng ôm lấy đôi vai mỏng manh.

Hạo Thiên cầm chiếc muỗng nhỏ, nhẹ nhàng khuấy cà phê. Mặc dù từ khi nó được gọi ra, anh vẫn khuấy liên tục như thế.

Ánh mắt hướng về phía Băng Hạ.

Tâm trạng giống như kẻ dối trá, luôn lo sợ sự thực sẽ bị phơi bày trắng trợn.

Cái đôi mắt trong veo màu tro của cô, hòa lẫn một chút sắc vàng của nắng đầu xuân, nó khiến anh cảm thấy vô cùng tội lỗi khi hình ảnh mình phản chiếu trong đó.

Kẻ trăng tráo như anh, đã biết gia đình anh có lỗi với cô như thế nào, vậy mà vẫn cam như hến, giấu hết mọi sự thực để được ở bên cô.

Kẻ trăng tráo như anh, đã biết cô mong muốn tìm được sự thực vì cái chết của cha mẹ như thế nào, vậy mà vẫn giấu giếm để nhìn cô ngày ngày xoay sở trong sự dằn vặt.

Cô yêu anh nhiều đến như thế, vậy mà bản thân lại đang tâm lừa dối cô. Thực sự anh chẳng còn tư cách để ngồi đối diện cô như thế này nữa.

Ánh nắng rót vào mắt cô long lanh, đôi má ửng hồng như đóa tường vi e thẹn ngại ngùng.

Làn da cô trắng sáng, cùng với chiếc áo khoác thể thao trắng muốt, dưới ánh nắng trong suốt như bức tượng thạch cao tinh túy và mỹ lệ.

Thật buồn cười, khi nó càng làm anh trở nên thấp hèn và bé nhỏ. Thiếu gia cao quý như anh, cũng có lúc trở nên tàn tạ trước sự cắn rứt của lương tâm thế này.

Nghe chính ba mình kể, ông đã sát hại ba mẹ cô như thế nào, lòng anh đau như dao cứa, những con sóng phẫn nộ cùng xót xa dâng trào khi kẻ gây ra bi kịch chia ly và đẩy cô vào thân phận cô nhi, sống trong cô độc và tuyệt vọng trong suốt gần ấy năm lại chính là cha mình.

Cảm giác chua xót, trở trêu làm sao khi ông trời khéo léo sắp đặt.

Trong lòng anh, thi nhau bị giầy vò bởi những tội lỗi cha mình đã gây ra cho người con gái mình yêu, mỗi khi nhìn thấy cô, ở một nơi nào đó khuất sau lớp vỏ bọc bình thản là sự cắn rứt đau xót, sự trong sáng và vẻ đẹp thánh thiện vô tình hiện rõ của cô lại như xát muối vào lòng anh.

Anh biết, nụ cười đó của cô, đã thiếu đi sự ngây thơ, vô tư trong suốt hơn mười năm trời. Nếu như ngày đó, ba anh không làm việc tội lỗi như vậy, người con gái mà anh gặp đầu tiên, chắc chắn sẽ mang đôi mắt ngây thơ sáng trong, chứ không vô cảm, lạnh lùng như chiếc bóng gầy mảnh khảnh đứng cô độc trong canteen cùng đôi mắt buống bình thách thức của ngày nào.

Cô vốn dĩ, không được sự bao bọc của tình yêu thương từ cha mẹ, nên bản thân mới trở nên gai góc khó bảo.

“Thiên..!”

“Hả?” Anh như bừng tỉnh sau cơn mê.

Băng Hạ nhìn anh bằng ánh mắt lạ lùng, đôi môi như hai cánh hoa anh đào mỏng manh, ướm át vị sữa.

“Anh gọi em ra đây mà không nói gì hết à?” Cô chống cằm, đôi mắt xám tro phản chiếu ánh nắng vàng, một màu vàng ngọt ngào, đặc quánh như mật ong.

Tách cà phê đã nguội lạnh.

Anh mỉm cười, nụ cười buồn, phảng phất nét mệt mỏi.

“Chỉ muốn nhìn thấy em thôi.”

Đôi môi kéo giãn, cô cười, đưa hai tay về phía trước, áp đôi bàn tay mát lạnh lên má anh.

Ánh nắng vàng ngọt.

Tất cả mọi người trong tiệm đều ngẩn ngơ ngắm nhìn đôi nam nữ nọ. trong tiệm cà phê đông người bắt chợt như chẳng còn ai, ánh sáng từ hai người ấy tỏa ra đã che lấp toàn bộ vẻ đẹp trên cả thế gian này.

Ánh nắng ưu ái đọng trên đôi môi hồng sắc hoa đào của cô gái, trên đôi mi cong dài, và trên làn da mượt mà.

Ánh nắng tình nghịch ôm lấy khuôn mặt chàng trai, đậu trên những lọn tóc màu hạt dẻ lòa xòa và chiếc mũi thẳng tắp như tượng tạc.

Anh nhìn cô.

Đáy mắt ánh lên nỗi buồn vô hạn.

Nhẹ nhàng, anh đẩy tay cô ra.

Đôi bàn tay cô hệt hăng lơ lửng giữa không trung.

Viễn cảnh đẹp đến biến mất.

Cô nhìn anh, mỉm cười, trong nụ cười xinh đẹp có chút bẽ bàng.

Anh không thể nói được cho cô sự thật, hay nói đúng hơn, là không dám nói.

Anh sợ cô sẽ hận anh, sẽ hận gia đình anh. Sự hận thù của một con người, mãnh liệt đến mức có thể che lấp tất cả tình yêu thương.

Anh không can đảm, không thể can đảm để có thể nói với anh, chính ba anh là kẻ độc ác năm ấy.

Chắc chắn cô sẽ không vứt bỏ tình cảm gia đình mà tiếp tục yêu anh, nếu như thế, sẽ chẳng còn là cô nữa.

Anh sợ rằng tình cảm anh trao cho cô suốt thời gian qua vẫn chưa đủ để xóa nhòa đi cái gọi là hận thù, rằng mối thù gia đình trong tim cô chỉ như ngọn lửa tàn âm ỉ, và giờ đây đang hầm dục sẽ bùng cháy lên mãnh liệt.

Nếu như biết được sự thật, thì cô sẽ rời bỏ anh.

Nếu như thế...

Vậy thì...

Vậy thì anh sẽ phải sống ra sao nếu thiếu cô?

Một bi kịch tằm tối mà anh không đủ can đảm để tưởng tượng ra, chứ đừng nói là đối mặt.

Ánh nắng bên ngoài ấm áp hơn.

Băng Hạ mái tóc phủ xuống mắt, đuôi tóc hơi xoắn khê bay, chiếc áo khoác thể thao không che lấp đi được vẻ cô độc.

Khiến anh liên tưởng đến cô gái áo trắng trong giấc mộng của anh hôm trước.

“Tránh xa, biến mất khỏi cuộc sống của tôi đi! Tôi hận cha mẹ anh, hận cả anh nữa! Tại các người mà cha mẹ tôi phải chết!!! Tôi căm thù các người!!! Tôi hận các người!!! Tôi cầu cho các người không được sống yên ổn!!!”

Trái tim anh thắt chặt đau buốt.

“Đừng có giả nhân giả nghĩa!” Tiếng cô gái hét lên the thé “Tôi không cần anh bỏ thí tình thương! Anh có trả lại ba mẹ cho tôi được không? Có trả lại tuổi thơ cho tôi được không? Trả lại quá khứ đẹp để cho tôi? Không chứ gì???”

Sống mũi cay, anh ngoảnh mặt đi, tiếng cô gái áo trắng vang lên văng vẳng, lặp đi lặp lại trùng trùng điệp điệp trong tâm thức, xoáy vào anh mũi nhọn của sự oán trách.

“Ba tôi chết rồi! Mẹ tôi chết rồi! Gia đình tôi tan nát rồi! Tôi trở thành cô nhi! Anh nói xem tôi phải làm sao???”

Gió đầu xuân ngọt lạnh.

Anh làm sao có thể nói được với em, gia đình anh chính là kẻ đứng sau bức màn ấy, bức màn bí mật và thâm đẫm máu của quá khứ tội lỗi?

Ở một chỗ rất xa.

Hàn Phong đang đứng đó, anh nhìn Băng Hạ và Hạo Thiên đi cùng nhau dưới ánh nắng trong suốt vàng ngọt như ngọc lưu ly tinh khiết.

Sự thật tất yếu sẽ được phơi bày dưới ánh sáng, nhưng ai là kẻ sẽ đau đớn nhất?

Có những chuyện, người mong mỏi nhất là chính là người bẽ bàng nhất.

Chương 63

Thảm cỏ nhân tạo xanh mướt mát thân nhiên đón lấy từng bước chân dẫm lên. Năng ẩm trải rộng khắp sân golf rộng rãi như một thế giới tí hon nằm cô lập tách biệt với thế giới bên ngoài.

Lão phu nhân Nguyễn Tuyết Hoa bận một bộ đồ thể thao màu trắng, dọc vai xuống dưới cánh tay là một đường kẻ sọc màu đỏ. Dáng người nhỏ thấp, bà giấu bộ tóc bạc xám trong chiếc mũ lưỡi trai khoét đỉnh, nhàn nhả nâng chiếc gậy đánh golf lên ngắm nghía.

Đôi mắt mặc dù đã dày đặc những nếp nhăn, nhưng thi thoảng, nó vẫn lóe lên tia nhìn sắc lạnh tinh anh khác người.

“Suy nghĩ gì thế, cháu trai?”

Lão phu nhân tỉ mỉ lau cây gậy đánh golf mạ bạc bóng loáng bằng chiếc khăn tay, ánh mắt thoáng liếc về phía chàng trai đang ngồi trên chiếc ghế dựa cách đó không xa. Áo phông, quần jean và giày bata, nhưng chàng trai vẫn toát lên được vẻ sang trọng, giàu có qua đôi mắt màu xanh ngọc lạ lẫm.

Thấy thẳng cháu vẫn im lặng không hé môi, mắt nhìn thẳng ra xa mà bà biết là ngoài đó không có gì cả, Lão phu nhân khẽ cười, vurun tay gõ đầu cây gậy đánh golf vào người Hàn Phong đang thần thờ.

“A! Bà! Bà làm gì vậy?”

Tiếng Hàn Phong giật mình kêu lên.

Bà nội mỉm cười nhẹ tênh “Cuối cùng cũng tỉnh rồi hả? Suy nghĩ gì mà thần thờ thế?”

Phong làm bộ nguyêt bà, điệu bộ hờn giận như con nít, Lão phu nhân bật cười, ra dấu cho Phong cùng bà tiến ra sân ngoài.

Đặt quả bóng golf nhỏ, màu trắng đục xuống nền cỏ xanh, Phong dẹp người qua một bên cho bà nội tự tay đánh.

Bà nội anh lớn tuổi lắm rồi, nhưng cả về sức khỏe và trí óc thì vẫn giống như guồng máy căng tràn năng lượng, chưa một giây phút cạn dầu mà hoạt động tri tri.

Lão phu nhân hơi cúi thấp người xuống, đưa đầu chiếc gậy đánh golf vừa được lau chùi cho bóng loáng, hết đưa ra xa rồi đưa lại gần quả bóng golf để ngắm.

“Suy nghĩ về Băng Hạ đúng không?”

Hàn Phong giật mình, anh đang lơ đãng thả hồn phiêu du, bất chợt bị câu nói của bà nội kéo trở về thực tại.

Lão phu nhân từ từ gĩa cây gậy cao lên, rồi bất chợt, lia mạnh xuống !

Quả bóng golf chịu tác động mạnh của đầu gậy, như có gắn thêm đôi chân, lao về phía trước, lăn nhanh trên thảm cỏ mướt mà, và chui xuống chiếc lỗ ở đằng xa.

Ánh nắng ấm áp, không gắt.

Bà Lão phu nhân nheo mắt nhìn từ xa, sau khi đoán biết được trái bóng golf đã rơi trúng đích, bà mỉm cười, nói vu vu.

“Yêu ai thì phải gắng hết sức, dùng mọi sức lực để kéo người ấy về bên mình chứ không phải ngốc nghếch nhìn họ bước đi rồi thơ thẩn thần ngồi mơ tưởng.”

Ý tứ trong lời nói cùng hành động và ánh mắt không hề ẩn khúc, dường như lời nói sâu sắc đó chẳng phải từ bà.

Phong nhìn bà, có chút kinh ngạc. Dẫu rằng bà anh vẫn còn minh mẫn hơn người thường, nhưng những tâm sự của những con người trẻ tuổi sinh sau đẻ muộn hơn bà hàng chục năm, lại có thể chỉ dùng một ánh mắt lướt qua là có thể nhìn thấu sao?

“Thôi nào, đừng nhìn ta như thế chứ?” Bà vẫn không nhìn Phong, tiến đến lấy một trái bóng khác và đặt vào vị trí “Cháu hiểu ta muốn nói gì mà?”

Phải, ừ thì anh hiểu, thế nhưng phải trả lời như thế nào, thì bản thân anh chưa định hướng được.

Chiếc gậy bóng loáng phản chiếu hình ảnh trái bóng nhỏ bé màu trắng đục nằm yên lặng như run sợ.

“Con bé sao có thể yêu một người mà cha anh ta đã giết cha mẹ mình cơ chứ?”

Bóp

Quả bóng lao đi, rơi và lăn mạnh trên bãi cỏ.

Câu nói của Lão phu nhân Nguyễn Tuyết Hoa quả thực mang đến một con chấn động, cùng với tiếng động mà bà ra tay với trái bóng golf, Hàn Phong cảm thấy đất dưới chân mình hơi rung lên.

“Bà...sao bà biết chuyện đó???”

“Cháu coi thường bà quá rồi” Lão phu nhân bật cười ha hả, bà nhìn về phía Phong “Đừng giống như ba cháu, thấy bà già rồi là nghĩ bà lắm cảm chứ?”

Hàn Phong vẫn trân trối ngạc nhiên nhìn bà, anh cần một lời giải thích. Không phải là bà cũng cử người nhúng tay vào điều tra về gia đình Băng Hạ chứ? Chúa ơi, anh đã mang chuyện gia đình nhà cô ra để cho mọi người cùng nhau mổ xẻ đó à?

“Bà biết mẹ con Băng Hạ” Lão phu nhân mỉm cười lặng lẽ, nheo mắt nhìn ra xa “Khi mới nhìn thấy mất Băng Hạ, bà đã ngỡ ngơ.”

Thảm cỏ óng ánh sắc nắng vàng nhạt như những mảnh thủy tinh nhỏ rơi vung ***.

Đã rất lâu rồi, năm ấy, mùa hè bất chợt nóng hơn mọi năm, ánh nắng như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt nhân gian không biết mệt mỏi.

Năm ấy, gia đình Nguyễn Tuyết Hoa vẫn còn rất nghèo, chồng mất sớm, đôi bàn tay chai sạn dài nắng dầm mưa lo cho đứa con trai từng buổi học, từng bữa ăn giấc ngủ.

Bà ngày ngày phải chở hàng thúng trái cây, chịu con nắng khắc nghiệt, đi rao bán khắp nơi. Trời nắng như đổ lửa, mặt đường bỏng rẫy, bốc lên hơi nóng hầm hập, bà cũng muốn có một chỗ để ngồi bán cho đỡ vất vả lắm chứ, nhưng hè phố và những chỗ có thể bán được thì người ta chen chúc nhau cả rồi, mà chịu ngồi vào một góc khuất thì có khi cả ngày không bán được một hào. Thôi thì đành gánh thúng trái cây trên vai, như gồng gánh cả một gia đình, bà lang thang khắp ngõ này ngách nọ.

Còn nhớ lần ấy, sau khi bị một kẻ lừa mua trái cây thò tay móc mất túi tiền mà bà đã đi bán từ sáng cho đến xế tối, bà đã tức giận đến mức hất đổ cả thúng hoa quả.

Còn nhớ lần ấy, thúng hồng bị bà hất đổ, nằm lăn lóc trên lề đường, có quả đã nát bét, từng múi hồng đỏ rực như máu nằm trotrọi trên con đường bẩn thỉu.

Còn nhớ lần ấy, một cô bé học sinh xinh đẹp, tóc thắt bím đuôi sam với đôi mắt màu xám xám lạ lẫm, ôm chiếc cặp đi ngang, không nói không rằng, chậm rãi nhặt từng quả hồng còn lành lặn vào chiếc thúng rách nát nằm chỏng chơ dưới chân người đàn bà lam lũ, là thủ phạm vài phút trước đã tự tay ném đi kẻ sinh nhai của gia đình.

Còn nhớ lần ấy, cô bé xinh xắn đã đưa ra trước mặt bà thúng hồng đỏ au, mỉm cười rạng ngời, sáng rực trong đôi mắt tăm tối của người đàn bà. Đôi mắt màu xám tro xa lạ lóe lên niềm hy vọng sáng rực khiến bà ấm lòng.

“Mọi thứ đều có cái giá phải trả, cô chăm chỉ làm việc, ắt sẽ được ông trời soi sáng đường đi.”

Rồi cô bé ấy ôm cặp bước đi, trước khi khuất dạng sau con đường tối mịt, chiếc bím tóc đó còn khiến ánh mắt bà mãi miết đuổi theo.

Lúc đó cô bé ấy mới 13, 14 tuổi. Nhưng nhờ đôi mắt lạ màu của cô, mà bà Tuyết Hoa đã nhận ra Khiết Bội mặc áo dài đi giữa đám bạn của con trai bà, vào 3 năm sau, khi cô bé 17 tuổi.

Khiết Bội càng lớn càng xinh đẹp, đôi khác, nhưng đôi mắt sáng trong cùng nụ cười ấm áp đầy hy vọng vào năm ấy vẫn còn, khiến cô bé không thể biến mất khỏi trí nhớ của bà Tuyết Hoa.

Vào một ngày cuối thu, bầu trời lảng vảng những chiếc lá vàng đầy hoài niệm, bà Tuyết Hoa tìm thấy trong ngăn bàn của con trai mình cuốn Nhật kí cùng bức thư tình chưa kịp gửi.

Và sau khi đọc cuốn Nhật kí, bà mới biết rằng, bức thư đó viết ra đã chẳng phải để đến tay người nhận.

“Ba cháu nhất quá !” Lão phu nhân mỉm cười trầm lặng, ánh nắng vàng soi nơi đáy mắt, ký ức cũng như nhuộm một màu vàng của dĩ vãng “Nó nói chỉ thích mẹ Băng Hạ, thế nhưng bà là người biết rõ nhất, nó đã tốn bao nhiêu thời gian và nước mắt để quên đi con bé.”

Hàn Phong im lặng, đôi mắt phẳng lặng.

Hóa ra người cha trầm tính của anh, cũng đã từng có một quãng thời gian đau khổ vì tình cảm nam nữ như vậy, mà nó còn là thứ tình cảm đơn phương không phải từ hai phía.

“Phong, cháu biết không?” Lão phu nhân tiếp tục đặt một quả bóng xuống nền cỏ “Ba cháu lại còn góp sức cho họ đến với nhau nữa.”

Bà bật cười.

Chê cười sự ngốc nghếch của con trai mình.

Đôi mắt Hàn Phong rộng lớn bao la, như đại dương nhìn khắp phía cũng không tìm thấy bờ.

Khi yêu, con người ta thường ngốc nghếch hơn bình thường, đối nghịch lại với con người thực sự của họ.

Mẹ Băng Hạ yêu ba cô ấy, ông Vương phải chăng vì biết được điều đó, nên dù bản thân mình đau khổ cũng quyết định vun đắp cho họ?

Liệu, quyết định của ông ấy là đúng hay sai? Thế hệ của con cái họ, sau hơn chục năm, đã trả lời được hay chưa?

“Hàn Phong...” Lão phu nhân nhìn anh “Bà già rồi, không đủ để hiểu được tâm tình của người trẻ các cháu. Thế nhưng, bà cũng hiểu rằng, nếu cháu đã yêu ai, cái cần nhất là phải bằng mọi giá giành được người đó về bên mình...”

“Bà...” Anh mấp máy môi.

Câu nói của bà, hình như có chút sai...

“Nếu ngày xưa cha cháu quyết định thô lỗ với Khiết Bội, và cô ấy không lấy ba Băng Hạ, liệu giờ họ có dẫn đến cái chết hay không?”

“Nhưng... liệu mẹ Băng Hạ có chấp nhận lời yêu của ba cháu...???”

“Không thử làm sao biết? Cái quan trọng nằm ở đây này...” Bà dùng ngón tay chỉ vào ngực trái của Hàn Phong “Sự chân thành từ trái tim quyết định tất cả.”

“Nhưng... nếu họ không lấy nhau, cháu và Băng Hạ sao có thể ra đời?”

Bà bật cười.

“Chính vì cháu và nó đã được sinh ra, nên không được phép lặp lại sai lầm của ba cháu khi xưa!”

“Hàn Phong, cháu không thấy con bé đáng thương khi vẫn mãi miết yêu con của kẻ đã tàn nhẫn sát hại cha mẹ nó?”

Trong đầu Hàn Phong vội vàng dội về cảnh Băng Hạ và Hạo Thiên bước từ tiệm cà phê ra. Trông họ vẫn bình thản như chưa từng có những tội lỗi của người đi trước ngăn cách. Ánh nắng vàng trong veo như làn nước mùa thu, nhẹ bao bọc lấy hai người, như bức tranh đẹp để lồng trong chiếc khung khảm bằng vàng.

“Nhưng... Hạo Thiên không hề biết về chuyện này...! Cậu ấy không có lỗi, làm vậy chẳng phải quá thiếu công bằng hay sao?”

“Cháu của bà đúng là ngốc quá!” Lão phu nhân nhẹ xoa đầu cháu mình “Đúng là cậu ta không có lỗi, nhưng cha cậu ấy có lỗi rất lớn, Băng Hạ cho dù yêu cậu ta đến đâu, sao có thể tiếp tục ở bên cậu ta?”

“...”

“Nếu có trách, phải trách cha cậu ấy ngày xưa đã làm việc tội lỗi, có trách, hãy trách cậu ấy sinh ra trong gia đình đó, công bằng đó do ông trời tự quyết định, có liên quan đến cháu sao?”

Phải rồi, điều đó có liên quan gì đến anh đâu? Tuy rằng điều đó là không công bằng với Hạo Thiên, nhưng cũng đâu phải do anh tạo ra?

“Cháu yêu cô bé ấy, hãy đưa cô ấy về bên mình...!”

Giọng bà Lão phu nhân nhẹ nhàng, vút bay như con gió lướt qua thảm cỏ xanh mượt.

“Nhưng... nếu nói thật ra với Băng Hạ, Trịnh Hùng là kẻ đã giết cha mẹ cô ấy, hẳn... cô ấy sẽ đau lòng lắm...!”

“Đó chính là điều mà cháu cần làm! Hãy dùng tình yêu của cháu giúp cô bé ấy bớt đau lòng!”

“Nhưng...”

“Vương Hàn Phong, cháu có làm gì sai sao? Kẻ sai là cha Hạo Thiên, cháu chỉ nói sự thật, giúp Băng Hạ nhận ra ai là kẻ đã sát hại cha mẹ con bé?!”

Giọng Lão phu nhân đột nhiên trở nên gay gắt!

Có lẽ bà đã bắt đầu bức mình, vì sự tốt bụng thái quá của người cháu. Trước giờ nó đâu có thế này, do mắc vào lưới tình, suy nghĩ của nó bắt đầu bị sự ngốc nghếch của một kẻ đang yêu giam nhãm đến nỗi ngây ngốc và khờ dại.

Phải rồi!

Hàn Phong phút chốc như nhìn thấy nơi cuối đường hầm có một vệt sáng.

Anh chỉ nói ra sự thật, điều đó hoàn toàn không hề sai, chỉ có kẻ dối lừa, mới là kẻ đáng trách và cần phải áy náy !

Băng Hạ đã là cô nhi suốt mười năm qua, chỉ vì ba mẹ cô ấy bị cha của người mà cô ấy yêu, hại chết, vậy mà cô ấy vẫn ngây thơ mặc định đó là một sự cố tai nạn máy bay ngoài ý muốn. Anh giúp cô ấy nhận ra sự thật đã bị chôn vùi suốt thời gian qua, điều đó có gì sai?

Cô ấy yêu Hạo Thiên, nhưng cha anh ta đã ra tay sát hại đã mất cha mẹ cô ấy, anh ta không hề có tư cách đứng bên cô nữa !

Đã chứng kiến hai người họ ở bên nhau quá lâu mà không hay biết phía sau đó là cả một sự thật tàn khốc đau thương, đã đến lúc cần kéo cái sự thật bị chôn vùi bụi bặm đó ra rồi!

Chưa bao giờ trong người Hàn Phong hùng hực lên ngọn lửa đố kị và khát khao cháy bỏng, mãnh liệt như lúc này.

Anh yêu người con gái đó, anh hoàn toàn có quyền được ở bên cô ấy, vậy chẳng có lí do gì ép anh phải giấu kín cái sự thật mà nếu nhìn nhận một cách khách quan thì nó tốt cho anh cả, phải vậy không???

Hơn nữa, bản thân anh hoàn toàn không sợ sự cắn rứt của lương tâm, vì đơn giản anh tự ý thức được mình không làm điều gì sai cả. Anh nói sự thật, và sự thật có đáng lòng đi chăng nữa, có phủ phàng đi chăng nữa, thì cũng chẳng có phép lạ nào đổi trắng được thành đen. Nếu ngay từ đầu không muốn có ngày hôm nay, thì phải trách kẻ nào đã gây ra nó.

Bầu trời xanh thẳm

Mây trắng trải dài bất tận trên bầu trời bao la.

Có thể, cô sẽ không ngó ngang đến anh.

Có thể, cô sẽ không yêu anh.

Có thể, cô sẽ càng hận anh hơn.

Thế nhưng, dù như thế, anh cũng không cam tâm nhìn cô cười nói bên cạnh người mà thực chất không hề xứng đáng với tình yêu cô dành tặng.

Chỉ cần cô rời ra Hạo Thiên, đã là một điều viên mãn lắm rồi...!

“Băng Hạ, anh sẽ nói cho em biết, ai là kẻ đã giết hại ba mẹ em...!”

Đầu dây bên kia của điện thoại vang lên tiếng tút tút, dài vài giây, nhưng đối với anh lúc này, như dài hàng thế kỉ.

Bầu trời xanh. Lộng gió.

Trước mỗi cơn giông tố, bầu trời luôn yên bình.

Chân lý đó, không bao giờ là sai.

Phía trước là nắng hay là giông? Là nụ cười hay nước mắt? Là hạnh phúc hay đau khổ? Là nắm chặt hay buông lơi?

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Mưa...

Lách tách rơi, từng hạt, từng hạt, trong suốt đẹp đẽ như pha lê, trượt dài trên cửa kính.

Thời tiết thật lạ, mới đây còn trời xanh mây trắng, giờ đã lát phát mưa. Băng Hạ nhấp một ngụm Capuchino nóng, trầm nghĩ, nàng tiên xuân đang làm tưởng mình là mùa hạ hay sao mà đông đánh đến thế.

Hơi Capuchino phảng phất vị ngọt, bám trên mặt kính mờ. Hạ mơ hồ đưa tay miết lên đó dòng chữ “Hạ Thiên” cùng hình trái tim hơi chút méo mó.

“Hạ Thiên” – Bầu trời mùa hạ...!

Băng Hạ bật cười tự giễu mình, con người cô đã trở nên sến súa thế này từ khi nào. Toan đưa tay lau đi, hơi nước mờ đã tan biến nhanh như bong bóng xà phòng, mang theo dòng chữ của cô gái vừa ngẫu hứng viết lên.

Bên ngoài, mưa ngày một nặng hạt.

...

Thấp thoáng phía cánh cửa kính lớn trong suốt của tiệm cà phê, có một chiếc ô màu đen.

Chiếc ô ướt sũng, bóng nước được cụp vào. Hàn Phong hào hoa đẹp đẽ như chàng hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích.

Ánh mắt lạnh lùng kiếm tìm, anh nhận ra Băng Hạ ở chiếc bàn gần cửa sổ đang mơ màng ngắm mưa. Đôi môi hơi mỉm cười, anh tiến đến, như một con gió lạ, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế trước mặt cô.

“Em thích mưa à?”

Ánh mắt cô như bao phủ lớp hơi nước mờ, cô mỉm cười, nhẹ lắc đầu.

“Không, em ghét mưa. Chỉ là không bắt trời đừng mưa được nên mới buộc phải nhìn.”

Cô chưa bao giờ nghĩ mình có thể yêu thích được những cơn mưa ồn ào và dai dẳng, bản thủ và ướt lạnh.

Cô gái phục vụ xinh xắn mang tờ menu cho Hàn Phong, anh không nhìn menu, mỉm cười với cô gái.

“Cà phê.”

Cô gái ngây người, đôi má hơi ửng hồng, mỉm cười ngại ngần quay đi.

Băng Hạ đã uống gần hết ly Capuchino.

Hơi nóng khiến môi cô ửng đỏ, ướt át, thoang thoang vị Capuchino ngọt lịm. Hàn Phong nhìn cô không rời mắt, chợt suy nghĩ, nếu đặt môi lên đôi môi kia, hẳn sẽ bị vị ngọt ngào ấy hút mất cả linh hồn.

Mưa vẫn dai dẳng đập vào cửa kính, rồi lại trượt xuống.

Ly cà phê được mang ra, xen giữa hơi nóng bốc lên, Hạ lên tiếng.

“Anh gọi em có việc gì?”

Phong nhìn cô, sau đó lại cúi xuống khuấy tách cà phê.

Rõ ràng đã dặn lòng rằng mình không làm gì sai, thế nhưng trước ánh mắt trong như ngọc thạch của cô, trong thâm tâm anh bỗng dưng dao động.

Ánh mắt cô sáng trong như pha lê, mượt mà êm dịu như con suối mát lạnh. Cô nhìn anh, không chút nghi ngờ, trong vắt, không dao động, thậm chí không gợn chút bụi trần.

Cô đã coi anh là bạn, vậy mà anh nữ làm cô đau lòng...

Ánh mắt cô xoáy vào anh tia nhìn hiếu kỳ, điều đó càng làm anh trở nên khó xử. Từng tế bào trong cơ thể xáo xá như đang bị đôi mắt thánh thiện của cô khoét rỗng, mọi suy nghĩ bị rút sạch không còn chút nào. Những điều cần nói, cần hé mở cho cô biết về một quá khứ tối tăm, đã bị ánh sáng từ cô thiêu rụi. Anh thực sự muốn bóc trần cái ảo mộng cô đang ôm lấy, đánh thức cô về mối thù của gia đình, nhưng rồi lại sợ cô bị tổn thương, sợ cô đau lòng và tuyệt vọng bởi tình yêu đầu đời bị tan vỡ.

Suy cho cùng thì, anh cũng sẽ chẳng vui về gì.

Nhưng nếu cứ tiếp tục, có phải là cách hay? Đúng như bà nội nói, cô ấy đau khổ, còn có anh. Bản thân anh có thể tin rằng sự chân thành trong tim anh có thể phần nào hàn gắn giúp cô vết thương lòng. Đây là chuyện của gia đình cô, cô cần được biết, đó là lẽ đương nhiên.

Hơn nữa, cho dù cô có đau lòng đến mấy, sự thật vẫn là sự thật, cũng như cho dù sự thật có tàn khốc đến đâu, với con người của cô, chắc chắn sẽ dám dứt bỏ tình cảm mà quay lưng với Hạ Thiên.

Chắc chắn...

“Hân Phong...!”

“Hà?” Anh giật mình.

Lại cái đôi mắt trong veo ấy.

Nó tỏa ra từng quầng ánh sáng, xoáy vào anh như đang tha thiết muốn anh đừng nói.

Anh cắn môi “Anh có chuyện liên quan đến gia đình em.”

Cô hơi nhúm mày, rồi lại dần ra “Chuyện gì?”

Anh hít nhẹ một hơi.

“Anh biết ai là thủ phạm giết ba mẹ em.”

Một cách dữ dội, mưa ngoài trời đột ngột gào thét điên dại. Bên ngoài cánh cửa kính, tấm thảm trắng xóa bao phủ, lạnh lẽo.

“Sao anh biết?”

Giọng cô bỗng trở nên ngang phè, lạnh tanh. Đôi mắt bỗng trở nên tối sầm, ánh sáng vừa thấp thoáng trong mắt cô khi nãy đã tắt phụt.

“Ba anh... biết tất cả mọi chuyện. Nhưng không muốn nói cho em.”

Bàn tay Hạ lạnh ngắt như nước đá, máu trong huyết quản đang từng giây từng phút đông cứng lại. Hóa ra mọi chuyện chỉ đơn giản như thế, tấm màn của quá khứ chỉ cần một chiếc chìa khóa là có thể mở được. Chẳng qua là vì cô không thể tìm ra chiếc chìa khóa ấy sớm hơn một chút, nên mới phải sống ngập ngụa trong sự thù hận day dứt khôn nguôi mà thôi.

“Ai...???!!!!!! Là ai???”

Bàn tay bấu chặt vào cạnh bàn, ngón tay trắng bệch, đôi mắt của cô dường như cũng trở nên trắng xóa, vô cùng đáng sợ.

Hân Phong nắm chặt quai của tách cà phê, lưỡi như cứng lại không thể nói lên lời. Đã đến nước này, anh sao có thể rút lại được lời đã nói ra. Thế nhưng nhìn biểu cảm của cô, lòng anh lại không ngừng giằng xé nhau. Hận thù trong lòng cô cho dù có được Hạo Thiên sưởi ấm bằng thứ tình cảm yêu đương, thì cũng chỉ như ngọn lửa nhỏ âm ỉ dưới tầng tầng lớp lớp vỏ bọc, chỉ cần một mồi lửa ném vào, nó sẽ đột ngột bùng cháy lên dữ dội không kiểm soát, sẽ đốt cháy tất cả những thứ xung quanh, những thứ mà cô đã ngỡ rằng mình không thể sống thiếu. Chỉ cần một câu nói của anh, tất cả sẽ bị ngọn lửa hận thù trong cô thiêu cháy thành tro bụi.

Anh có nên không...?

Tại sao đã đến gần đích, bản thân anh lại do dự, giống như con người đã đến gần ranh giới của cái chết, bản năng sinh tồn lại đột ngột vùng dậy? Muốn quay đầu, nhưng không phải lúc nào cũng có thể.

Đã muộn rồi... Đã bước đi, là không được phép quay đầu lại...

“Là ai??!!!!!!”

Tiếng mưa nức nở không che lấp được giọng nói đầy kích động.

“Là Trịnh Hùng, ba Hạo Thiên.”

Đôi mắt xanh của anh nhìn cô đầy tha thiết.

Đoàng!!!

Một tia chớp sáng loáng rạch ngang bầu trời những đường ngoằn ngoèo đau đớn. Mưa, rồi lại mưa, như những giọt máu đỏ tươi ngập ngụa nhân gian.

Đèn trong tiệm cà phê phụt tắt, nhân viên trong quán lao xao ồn ào.

Ngoài trời, mưa ngày càng to, tham lam muốn cuốn phăng mọi thứ bằng sự phẫn nộ của từng giọt mưa nặng trĩu. Tấm màn giăng kết bằng nước trắng xóa bủa vây không gian, mờ hồ có một mùi tanh của máu phảng phất. Sấm sét tiếp tục rạch nát bầu trời bằng lưỡi kiếm tàn nhẫn không chút nương tay. Trong màn mưa trắng xóa như có những linh hồn đang gào thét.

Tiệm cà phê tối om.

Ánh sáng từ ngoài khung cửa sổ hắt vào, mặt Băng Hạ trắng bệch như giấy, dưới lớp da có thể nhìn thấy từng mạch máu nhỏ li ti, đôi mắt trống rỗng, đồng tử gần như không còn, hốc mắt tối om không nhìn thấy được chút ánh sáng nào.

“Băng Hạ!!!”

Hàn Phong vội gọi, anh đau đớn khi thấy cô thế này, con người cô luôn khác lạ, sự đau đớn cũng không thể hiện rõ. Nó mơ hồ khiến anh khó nắm bắt. Trước giờ anh chưa từng sống như cô, anh không hiểu nỗi đau cô phải chịu, cứ sao lại lơ lửng nào đập tan giấc mộng yêu đương đẹp để cô vun đắp gìn giữ mà nhờ nó, cô mới chính thức được sống như một con người? Cô hạnh phúc còn chưa bằng được một góc của sự đau thương bấy nhiêu năm, anh là gì mà bắt cô lại phải chìm trong sự đau đớn ấy thêm lần nữa?

Anh cảm hận mình đã quá tàn nhẫn.

Khuôn mặt cô xám xanh, chút hơi ẩm bay biến, như một xác chết, cô đứng dậy, loạng choạng bước ra khỏi tiệm cà phê.

“Băng Hạ!”

Mặc cho tiếng Hàn Phong gọi đằng sau, cô như bị thôi miên, lao đầu vào màn mưa trắng xóa lạnh lẽo.

Sự thật mờ ra rồi, cái sự thật bám bụi cũ kỹ bấy nhiêu năm cuối cùng cũng đã mờ ra được rồi, cô hạnh phúc quá, cô đã tìm thấy nguyên nhân cái chết của cha mẹ, vui sướng quá, cuối cùng cuối đường hầm tối tăm dài đằng đặc cũng có lấy chút ánh sáng và lối ra.

Thế nhưng, giờ cô đang chạy trốn nó đây, tìm thấy lối ra rồi thì lại chạy ngược trở lại.

Vì nó không phải thứ ánh sáng mà cô muốn thấy. Không phải thứ ánh sáng sạch sẽ cứu rỗi linh hồn, không phải thứ ánh sáng yên bình dịu ngọt, không phải thứ ánh sáng huyền ảo trong những giấc mơ về một ngày mai tươi sáng rực rỡ, lại càng không phải thứ ánh sáng tình khôi của cầu vòng sau mỗi cơn giông.

Nó là thứ ánh sáng mơ hồ ẩm ướt lạnh, phảng phất vị tanh nồng của máu tươi, nó là thứ ánh sáng le lói chập chờn, sau đó sẽ dập tắt nhanh chóng để bản thân cô lại chìm trong bóng tối cô liêu.

Tại sao cứ qua mỗi chặng đường gian nan, lại càng mệt mỏi thêm khi nhìn thấy phía trước lại là con đường dài gấp trăm ngàn lần con đường cũ, giống như vòng tròn luân luân, cứ đi mãi miết rồi chẳng bao giờ có điểm dừng...!

Trong một căn phòng tối tăm lạnh lẽo, dùng mọi sức lực cuối cùng cũng mở được cánh cửa duy nhất để bước ra ngoài, rồi lại chết lặng khi phía sau cánh cửa này lại là một căn phòng khác, trong căn phòng khác lại là cánh cửa dẫn sang căn phòng khác nữa. Không đủ sức để bước qua....bật khóc khi sức lực đã chẳng còn....!

Cha của người cô yêu hại chết cha mẹ cô, còn sự thật nào tàn khốc và phũ phàng hơn thế...?

Đoàng!!!

Sấm sét ngang dọc, từng bước chạy sũng nước mang theo nỗi đau rỉ máu.

Thế mà cô đã lầm tưởng rằng hạnh phúc thực sự đã mỉm cười với bản thân, tình yêu từ anh sẽ làm cô quên đi những tháng ngày mình sống trong đau đớn tủi nhục. Ấy thế mà, bàn tay của số phận vẫn không ngừng bóp nát tất cả, che đi ánh sáng ban mai của một ngày nắng.

Tất cả cũng chỉ như ảo mộng phù du, phía sau cánh cửa là bức màn tối tăm cùng hàng ngàn con rắn độc lao vào cắn xé cô.

...

Màn mưa trắng xóa.

Tập đoàn Trịnh Âu nằm sừng sững trong mưa.

Băng Hạ buông một câu “Đương Băng Hạ” khi cô lễ tân hỏi tên.

Trịnh Âu hào nhoáng hoa lệ mở rộng trước mắt, thế nhưng đâu đâu cô cũng nhìn thấy toàn máu là máu.

Cánh cửa bật mở.

Trịnh Hùng ngồi sau bàn làm việc, nhìn cô đầy ngạc nhiên.

Thân người ướt sũng nước mưa, làn da trắng bệch, thân hình mỏng manh đang run lên vì lạnh.

Đôi môi đỏ rực.

Cô nhếch môi cười, đôi mắt tối tăm, đồng tử như đã bị móc mắt.

Đây rồi, kẻ đã ra tay giết cha mẹ cô, giờ đây sống trong nhung lụa ngọc ngà lại ngồi đó nhìn cô bằng ánh mắt như vậy.

Cô tiến đến gần, từ người tỏa ra sự đáng sợ khiến Trịnh Hùng bất an.

“Băng Hạ, cháu đến đây...”

“Câm miệng!”

Như một hồn ma, Băng Hạ bước đến, nhẹ bằng, lạnh ngắt.

“Đừng gọi tên tôi bằng cái miệng dơ bẩn đó...”

Giọng nói ướp hơi lạnh vang lên.

Sống lưng Trịnh Hùng lạnh buốt, ông sùng sốt.

“Sao cháu lại...! Băng Hạ, có chuyện gì có thể từ từ nói...”

“Ông không biết sao?”

Băng Hạ hơi nhướn mày, tuyệt nhiên đôi mắt chẳng có chút thần khí.

“Không...” Trịnh Hùng lắc đầu.

“Phải rồi...” Hạ bật cười trong tuyệt vọng “Kẻ làm việc ác thì làm sao biết được mình đã làm gì chứ...”

Đoàng!!!

Sấm sét vẫn không chịu buông tha cho bầu trời đáng thương.

Băng Hạ chợt ngã xuống, cô ôm lấy ngực, ho lên sù sụ, làn da trắng bệch như xác chết, đôi môi đỏ rực như máu, tiếng ho từ trong phổi như muốn cào xé tan nát lồng ngực. Cô ôm lấy ngực, cảm giác như máu từ trong cổ họng đang phun trào.

Trịnh Hùng hoảng hốt đứng dậy, lao đến.

“Buông ra!!!” Băng Hạ hét lên, át cả tiếng mưa “Đừng dùng bàn tay đã dính máu của cha mẹ tôi để chạm vào người tôi!!!”

Bàn tay tro tro giữa không trung. Trịnh Hùng tròn mắt.

Mưa... như chẳng bao giờ tạnh, hạt mưa dữ dội cuốn phăng mọi hạnh phúc.

Băng Hạ đứng đó, hốc mắt trào ra những giọt nước trong vắt.

“Ông là đồ độc ác, tàn nhẫn, không chút tình người! Đồ đạo đức giả!”

Trịnh Hùng không phản ứng.

Ông đã biết trước sẽ có ngày này, nhưng cứ sao nó lại đến nhanh và đột ngột đến thế. Cứ ngỡ rằng ông trời sẽ cho phép ông được bù đắp lại tội lỗi vương máu tanh của mình trong quá khứ, rồi mới để cho cô bé biết sự thật, đến lúc đó cho dù Băng Hạ có hận ông đến tận xương tủy, ông vẫn sẽ chấp nhận, vì bản thân mình đáng bị như thế, nhưng có điều sẽ cảm thấy thanh thản hơn, vì ít nhiều ông cũng đã trả được phần nào món nợ cho cha mẹ cô nơi chín suối.

Vậy mà cuối cùng, ông trời vẫn không cho phép ông được toại nguyện. Là không muốn Băng Hạ chịu sự bù đắp đầy ghê tởm từ ông, hay thực sự tội lỗi của ông cần bị cô ngàn lần nguyên rủa?

Băng Hạ lao đến.

Đẩy ngã Trịnh Hùng, bằng tất cả sự oán hận căm hờn. Giây phút yếu mềm này, đó là hành động duy nhất cô có thể làm được.

“Nói cho tôi biết” – Hạ nắm lấy áo ông, mái tóc bết nước – “Tại sao lại giết cha mẹ tôi????”

Câm lặng.

Ông nhắm mắt lại, dồn nén xuống sự đau lòng. Có thể bắt ông chịu bất cứ hình phạt nào, cho dù là tàn khốc nhất, ông cũng chấp nhận, nhưng làm ơn đừng tra khảo ông về tội lỗi trong quá khứ...

Bao nhiêu năm qua, đã chẳng lúc nào ông thực sự dám đối mặt với nó.

“Cháu có thể giết ta”. Trịnh Hùng lặng lẽ nói, vô cùng thật lòng, có chút cầu xin khẩn khoản.

Sự giải thoát tốt nhất dành cho con người là chết. Kết thúc cái cảm giác tội lỗi này, chỉ cần một nhát cắt đứt sự sống là xong.

Nước mưa bám trên da mặt, trộn lẫn với mồ hôi bết dính, Băng Hạ cười.

“Sao tôi lại giết ông dễ thế được? Ông chết rồi, ba mẹ tôi có sống lại không? Một mạng của ông có thể đổi được mạng của ba mẹ tôi sao?”

Sấm chớp bên ngoài thi thoảng lại lóe lên.

Nước mắt lách tách chảy, mang theo cả máu.

“Ba mẹ tôi đã làm gì ông sao? Tại sao ông lại giết họ? Gia đình đẹp đẻ của tôi sao ông nỡ hủy hoại?”

Bao nhiêu năm qua, mỗi khi nghĩ đến kẻ đã sát hại ba mẹ, Băng Hạ luôn sôi sục lòng căm hận, muốn tượng được ra ánh mắt thù hận mình dành cho kẻ đó, nhìn thấy trước được những hành động trả thù tàn bạo nhất mình dành cho kẻ đã thô bạo cướp đi hạnh phúc gia đình thiêng liêng mà cô của mười năm trước hoàn toàn đáng được nhận.

Thế nhưng giờ đây, khi đã thực sự đối mặt, sự thật lại tàn khốc quá, độc ác quá, lý trí bấp bênh và chênh vênh quá, cô chẳng biết làm thế nào cho phải. Như bị một bức màn đen trùm vào người, cô chỉ biết hoảng loạn gầy dựa mà không biết làm thế nào để thoát ra.

Luôn tưởng tượng ra trước hành động như một sự phòng bị để đến lúc đó không bị bờ ngỡ, là một sai lầm của con người. Hành động mặc định trong đầu, cho đến khi rơi vào hoàn cảnh không giống như mình đã lầm tưởng, nó lại càng chói với và không biết phải làm thế nào.

Phải rồi, mười năm trước, cái ngày tâm hồn ngây thơ trong sáng của cô bé sáu tuổi bị vấy bẩn bởi máu tanh trên xác cha mẹ cùng sự hận thù loang lổ đen ngòm đáng sợ, Băng Hạ làm sao có thể ngờ được, kẻ gieo rắc cái đó lên đầu mình lại chính là cha của người mà sau này cô trót yêu...?

Nghịch ngã...

Vô bọc gì nữa, vỡ tan cả rồi. Hy vọng dập tắt, đau đớn và mệt mỏi đến mức chẳng đủ để nuôi sống cái vô nghĩa ấy nữa.

Trước kẻ thù của gia đình, nước mắt yếu đuối còn không kiềm được, thì sao có thể giết được kẻ đó?

Quá ảo tưởng rồi, Băng Hạ, nên thừa nhận đi, cho dù có căm hận đến mức nào, mày vẫn là một con bé chỉ sống trên đời vèn vẹn 16 năm ngắn ngủi, 16 năm vô nghĩa với cái vô bọc khô khan. Tuổi thơ héo úa trôi qua trong câm lặng, chẳng để lại chút ấn tượng nào. Có chăng chỉ là sự cảm kích nghèo nàn từ trái tim, về tình người mà cha nuôi và em gái nuôi đã cư mang. Vốn dĩ đã sống như một cái bóng ma xám ngắt, đến trái tim còn không nuôi nổi cho nó tươi màu, thì lấy cái gì để nuôi nổi lòng thù hận? Vốn dĩ đã không thể cầm dao giết kẻ đó, vậy thì ngày xưa đã ôm mối thù này để làm gì? Để bây giờ đứng đây bất lực trong đắng cay vậy ư?

Oan nghiệt...

Ông trời thật khéo sắp đặt để trêu đùa nhân sinh, khi giờ phút này, kẻ mà cô muốn giết lại chính là bản thân mình.

“Băng Hạ, xin lỗi cháu. Dù biết một lời xin lỗi chẳng thể làm được gì, nhưng giờ đây, ta chỉ có thể nói xin lỗi cháu...”

Đầu gối chạm đất. Trịnh Hùng quỳ xuống.

Băng Hạ lạnh lùng nhìn ông, ánh mắt căm hờn đỏ ngầu, nước mắt lẫn cùng nước mưa, mặn đắng.

...

Hòa mình vào tấm màn mưa dày và lạnh căm, Hàn Phong hoảng hốt kiếm tìm bóng hình Băng Hạ đã biến mất trong màn mưa nhòe nhoẹt.

Giờ thấy hối hận có phải đã quá muộn màng? Bí mật gia đình cô, đáng lý nên để nó nguyên như vậy. Nhìn thấy cái bóng trắng như trong suốt của cô liêu xiêu phóng vào màn mưa buốt giá, anh hiểu mình đã làm người con gái ấy đau khổ đến nhường nào.

Mưa vẫn điên cuồng gào thét, trong mưa có lẫn cả những giọt nước mắt của thiên sứ.

...

“Đây là thứ tình yêu ông đã dành cho mẹ tôi?”

Băng Hạ hơi nhướn mày, bật cười, đôi mắt uể oải mệt mỏi, chẳng mấy may dấu hiệu tức giận.

Hóa ra tội lỗi sản sinh ra từ tình yêu, hận thù cũng sản sinh ra từ tình yêu. Và đôi lúc, tình yêu cũng sản sinh ra từ hận thù và tội lỗi. Cô nhếch mép cười, hóa ra cái gọi là tình yêu thiêng liêng được mọi người tôn thờ nó cũng bản thiêu quá chứ, có thể được sinh ra ở bất cứ thứ gì.

Ít ra thì cũng có chút an ủi đấy chứ, ba mẹ cô bị mất lại vì lý do đơn giản là sự thanh cao thánh thiện của bà đã cướp đi trái tim của một kẻ vô nhân tính, lý do này cũng có thể tạm chấp nhận so với những lý do khác được rồi.

“Ta biết cháu rất hận ta, ta cũng cảm thấy vô cùng có lỗi với vợ chồng Dương Trung. Ta đã quá yêu mẹ cháu, để dẫn đến việc không kiểm soát được

hành động bản thân. Phải, ta ganh ghét với thứ tình cảm của cha mẹ cháu dành cho nhau...”

Trịnh Hùng nhìn Băng Hạ, ánh mắt tội lỗi. Giọng ông khàn khàn như đang bị nghẹn lại bởi một thứ gì đó.

“Thế là ông giết họ?”

Đôi mắt Băng Hạ như hoảng loạn, hoảng sợ cùng cực, lại có thêm chút yếu mềm sợ hãi. Từng mảng kí ức nhuộm máu tanh, hình ảnh ba mẹ trắng toát nằm trên chiếc băng ca thẫm đỏ máu ồ ạt kéo về xoay vần trong tâm trí cô.

Trịnh Hùng im lặng. Sàn nhà bóng loáng soi rõ thân ảnh tội lỗi.

Nước mắt không ngừng rơi, nghĩ đến những giọt nước mắt đau đớn của mẹ rơi ra vào cái đêm định mệnh ấy, cùng những giọt máu của ba lẫn trên vết đòn roi, cả thế giới trước mắt cô như chao đảo.

Đêm sinh nhật, cũng là đêm Valentine, nước mắt chan hòa cùng máu.

“Ông đã biết tôi là con của người mà ông đã giết, vậy mà vẫn tỏ ra vẻ bình thản. Hóa ra đây chính là lý do ông bằng lòng cho tôi và Hạo Thiên đến với nhau?”

Ngoài cửa sổ, ánh chớp dai dẳng lóe lên.

Trịnh Hùng nhắm mắt. Đến nước này rồi, ông còn có thể nói được gì nữa đây. Ông chỉ muốn bù đắp cho cô bé thứ tình cảm mà ông trời đã ngẫu nhiên sắp đặt trời buộc cô và con trai ông. Nỗi đau mất cha mẹ, để bù đắp bằng tình cảm nam nữ thì thật khập khiễng, nhưng tất cả những thứ ông có thể trả lại cho cô bé chỉ có thể. Ông không thể trả lại cho Hạ quá khứ tươi đẹp được bao bọc bởi tình yêu thương của cha mẹ, không thể trả lại những nụ cười ngày thơ đã cướp mất trên gương mặt thánh thiện của cô. Hoàn toàn không thể. Cái một con người đã phạm tội lỗi không thể gột rửa như ông có thể trả lại, chỉ có thể là niềm hạnh phúc của hiện tại và tương lai.

Dẫu rằng, ông biết cô không cam tâm nhận sự bù đắp ấy nếu biết sự thật...

“Ông nghĩ...tôi có thể tiếp tục yêu anh ấy khi biết được ông chính là kẻ mà tôi đã kiếm tìm suốt bao nhiêu năm qua? Là kẻ đã cướp đi cha mẹ, hạnh phúc và gia đình của tôi?”

Băng Hạ hỏi nhỏ, tiếng nói nghẹn nghẹt lại, trái tim xiết lại đau đớn. Nước mắt chảy dài hai bên gò má. Trong đôi mắt u ám có thể thấy được sự đau khổ tột cùng.

Phải bắt buộc chấp nhận một sự thật phũ phàng.

Tiếng thổn thức của trái tim, Băng Hạ cảm nhận rất rõ. Bên ngoài, tiếng mưa phùn như thờ dài nã nê đồng cảm với những con người bất lực với sự trêu đùa của số phận trái ngang.

“...Làm sao có thể...”

Phải rồi...làm sao có thể....

Trịnh Hùng ngược mặt lên.

Khuôn mặt Gia Khiết Bội thời son trẻ như đang hiển hiện trước mắt.

“Băng Hạ...” Ông đứng lên “...Ta biết bản thân ta không có tư cách nói ra điều này...”

Giọt nước mắt to tròn miết nhẹ trên làn da, vỡ tan dưới sàn đá lạnh. Ánh mắt cô lạnh lùng sắt đá.

“...Nhưng chuyện ngày xưa, là ta có lỗi với ba mẹ cháu...Cháu và cả ba mẹ cháu trừng phạt ta thế nào cũng được...thậm chí bắt ta chết cũng được....Nhưng con trai ta...Hạo Thiên không có tội gì cả, nó cũng giống như cháu...ngày ấy chỉ mới 7 tuổi, nó không biết gì hết...” Trịnh Hùng khàn khoản van nài “Cháu làm ơn đừng đối xử quá tàn nhẫn với nó...ta cầu xin cháu...”

Trịnh Hùng tiến đến, đôi tay lạnh ngắt nắm lấy bàn tay Băng Hạ. Cô lạnh lùng đẩy ra.

“...Tất cả mọi chuyện này Hạo Thiên đều không hề hay biết...cháu hãy nghĩ đến tình cảm của hai đứa mà ở bên nó được không...Ta cầu xin cháu...Rồi cháu muốn ta xuống đó chuộc lỗi với ba mẹ cháu, ta cũng đồng ý...”

“Ông im đi!!!”

Đoàng

Sấm chớp bất ngờ lại phần nộ nổi lên.

“Ông chết bây giờ thì có ý nghĩa gì chứ? Ba mẹ tôi đã nằm dưới mồ lạnh hơn chục năm nay rồi!!! “

Băng Hạ gào lên, nước mắt vỡ òa trên gương mặt trắng toát.

“Tôi căm thù cả gia đình ông, đáng lý ra tôi phải giết tất cả các người! Giờ ông nói tôi tiếp tục ở bên Hạo Thiên ư?”

Chút ánh sáng nơi đáy mắt Trịnh Hùng vụt tắt như ngọn nến trước cơn gió mạnh.

“Phải, Hạo Thiên không giết cha mẹ tôi, anh ấy không có tội gì hết, anh ấy không đáng bị tôi căm hận. Nhưng ngày đó tôi cũng đã có lỗi gì? Tôi đã có lỗi gì với ông hay không? Cả ba mẹ tôi nữa, họ chỉ có lỗi là trót đem lòng yêu nhau, tình yêu cũng có tội đúng không????”

Số phận xoay vòng mang theo nỗi đau và những giọt nước mắt không đếm được hết.

“Vậy...ông có tha cho ba mẹ tôi không?”

Câu hỏi nhẹ nhàng như gió thoảng, nhưng mang một lưỡi dao bén ngọt đâm thẳng vào trái tim Trịnh Hùng.

“Không đúng không? Vậy ông lấy cái gì để nói tôi vẫn tiếp tục yêu thương Hạo Thiên cho được. Anh ấy đã quá sung sướng, còn tôi, những ngày nhớ ba mẹ, nước mắt chan cơm, sống trong nghèo khó, có ai thương tôi hay không? Có ai cứu tôi hay không?”

“Nhưng...cháu cũng yêu Hạo Thiên...làm như thế...chẳng phải chính bản thân mình cũng khổ hay sao?” Ông đau xót nhìn cô.

“Tôi chấp nhận! Tôi yêu anh ấy, nhưng giờ thì tôi cũng căm hận không kém. Tôi căm hận tất cả các người !!!”

Trịnh Hùng xót xa nhìn Băng Hạ, đôi mắt màu xám tro ấy, đỏ rực lên sự oán hận không gì sánh nổi, nó làm ông nhớ đến ánh mắt của Gia Khiết Bội ngày nào.

Mắt bình tĩnh, cô xô đổ xấp giấy trên bàn, xô đổ lọ hoa. Lọ hoa pha lê vỡ tan tành, thứ chất lỏng trong suốt tràn ra sàn, trong ánh sáng le lói từ những con sấm chớp giạt nháy liên hồi bên ngoài cửa sổ, nó như có màu đỏ thẫm...nhóp nhóp...tan tưởi...

Choang *Xoảng*

Bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập.

“Chủ tịch, ngài không sao chứ?”

Băng Hạ như có sự giải thoát, cô lao đến cánh cửa, mở bùng nó ra, phóng nhanh ra khỏi căn phòng đó mặc cho ánh mắt sững sờ của cô thư kí.

Căn phòng bừa bộn.

Trịnh Hùng khẽ nhắm mắt. “Không sao.”

Ông từ từ cúi xuống, nhặt nhanh những mảnh vỡ của lọ hoa pha lê.

Một giọt nước rơi ra từ mắt của ông, hòa vào vũng nước trên sàn.

Mảnh vỡ đâm vào tay, một giọt máu nhỏ xuống, loang ra vũng nước.

Trên mặt nước, loang loáng hình ảnh Gia Khiết Bội đang khóc.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn chưa tạnh....

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Con mưa chẳng còn biết đâu là giới hạn, điên cuồng vui đập thân ảnh mỏng manh vừa lao vào màn mưa cùng nỗi đau không lối thoát.

Nước mưa trắng xóa, lạnh cóng, cuộn cuộn như vòi rồng, tuôn xối xả, dường như muốn cuốn trôi hết, muốn rửa sạch hết những tham vọng, những tội lỗi bản thù của nhân sinh, dường như những giọt nước này dành lại là để trút xuống nhân gian trong một chiều cuối đông cùng vết thương còn tươi máu.

Thế nhưng, một tấm vải trắng khi đã nhuộm máu đỏ thì khó lòng gột sạch, cũng như tội lỗi tanh hôi đã lưu lại ngàn kiếp chẳng vì một cơn mưa là có thể rửa sạch sẽ, thanh khiết như ban đầu.

Vì vậy, mưa vẫn tuôn rơi trong vô vọng, những mong nỗi đau của hiện tại cùng lỗi lầm trong quá khứ vì thế mà nhạt nhòa đi.

Lao vào màn mưa tê tái, cái lạnh như hàng ngàn mũi dao bằng thủy tinh đâm xuyên cơ thể, Băng Hạ vẫn cắn chặt môi lao nhanh trong mưa. Nước lạnh tạt vào mặt ran rát, vui đập đôi mi còn vương nước mắt.

Đến ông trời cũng ghét bỏ cô, tàn nhẫn với cô trong màn mưa nặng trĩu, cô như con thú bị thương, lao đi trong sợ hãi dưới hàng ngàn những cái dầy vò của Thượng đế.

Đôi môi bị cắn bật máu, thế nhưng những giọt máu thanh khiết hiếm hoi nhất cũng bị mưa cuốn phăng đi, nó muốn lấy của cô tất cả, và nhất định không để lại cho cô bất cứ cái gì.

Hạ cảm nhận thấy hàng ngàn mũi xe dừng lại ngay trước chân mình, tiếng còi xe chói tai lạnh lùng xuyên thủng màn mưa. Nhưng cô không quan tâm đến nó, bước chân hoảng loạn sợ hãi vẫn lao đi mãi miết, phía trước chỉ là một màu trắng xóa vô định, chẳng có gì. Không phải thiên đàng, không phải địa ngục, không có thiên thần, cũng không có cả ác quỷ. Chỉ là một mảng trắng xóa như cõi hư vô, chờ đón bước chân của cô lao vào!

Băng Hạ tê dại khuôn mặt, cô chẳng biết mình còn khóc hay không, chỉ biết thân người đã quá mệt mỏi, chỉ còn chút sức lực cuối cùng để chạy ra khỏi tòa nhà ám ảnh toàn máu là máu ấy, để cơn mưa mạnh bạo này gột rửa.

Đến một quãng, đôi chân cô buông thõng, cô quỵ rạp xuống nền đất.

Hết rồi. ...chẳng còn gì nữa rồi. ...

Cô bắt đầu gào khóc, nhưng tiếng mưa rơi đã che lấp tất cả. Phấn nộ, đau đớn, hụt hẫng, căm hận, tất cả xoay vòng, xoay vòng.

Cô bị lừa rồi.

Màn mưa thét gào.

Cô đã bị lừa, bị ông trời lừa, bị ông trời trêu đùa trong lòng bàn tay. Lần đầu biết yêu, lần đầu được yêu, lần đầu dám yêu, giờ thì cũng chỉ như một giấc mộng bằng thủy tinh vỡ tan nát. Cô nhếch mép cười chua chát, hóa ra đây chính là cái gọi là tình yêu, là cái thứ mà nhân gian vẫn ngu ngốc tôn thờ. Thiêng liêng ư? Bất diệt ư? Đẹp đẽ ư? Thơ mộng ư? Ngọt ngào ư? Thượng đế à, Người đã hài lòng chưa, khi khiến những đứa con của Người làm tưởng một cách mù quáng về tình yêu như vậy.

Ba mẹ cô, cũng chỉ vì một chữ yêu mà năm sâu ba tác đất, giờ đến cô, cũng lại vì một chữ tình mà mắc phải đau thương không tài nào thoát ra.

Đáng thật đấy...!

Nước mưa rơi vào miệng mặn đắng!

Giờ cô chẳng còn gì nữa rồi, tất cả trôi tuột qua tầm tay, nhanh hơn cả một cái chớp mắt. Lại giống như mười năm trước, khi tình yêu và hận thù cùng bước qua đôi mắt màu xám tro trong veo, nhanh như bước chạy của vận mệnh.

Một giọt nước mắt chảy ra là hàng ngàn giọt nước mưa lạnh ngắt gột rửa, thế nhưng, nỗi đau cùng máu tanh khuấy sâu trong tim thì chẳng dễ gột rửa như thế...

....

Mưa.

Bảo Vy ôm trong lòng thật nhiều bất an.

Trời đã muộn mà Băng Hạ còn chưa về. Bên ngoài còn mưa xối xả suốt từ chiều đến giờ chưa muốn ngừng.

Hầu như lần nào trời mưa to như thế này, là lại có chuyện chẳng lành. Vy loẹt quẹt đôi dép trong nhà ra ngoài hiên, mưa lạnh ngắt đáp xuống mái nhà những tiếng ồn ã. Cô bé lại quay người vào nhà, ruột gan cồn cào như lửa đốt.

Xuyên qua tiếng mưa, Vy chợt nghe thấy tiếng động cơ xe. Mừng như bắt được vàng, cô bé lao nhanh ra khỏi chiếc sofa, vội vàng mở bùng cửa.

Nhưng.

Có chút ngược lại với suy nghĩ.

Hàn Phong nhạt nhòa trong hơi nước, mái tóc ướt sũng, thở hổn hển, đôi môi đỏ rực trên làn da trắng muốt, anh hỏi nhẹ Vy, mặc cho gương mặt cô bé đang đanh lại.

“Băng Hạ về chưa?”

Vy nhủ mảy, không dung đêm hôm khuya khoắt mò đến nhà người ta rồi hỏi han, mặt tên này trước giờ vẫn chưa mông đi chút nào.

“Anh hỏi làm gì? Dờ hơi....!”

“Tôi hỏi Băng Hạ về chưa???”

Hàn Phong bỗng đứng xẵng giọng gắt lên, Bảo Vy giật nảy mình, cô tròn tròn mắt nhìn Phong đầy cảnh giác, miệng mấp máy:

“Ch...chưa...”

Chỉ đợi có thế, Phong quay ngoắt người, lao vào màn mưa, nhanh như lúc đến. Thoắt cái đã bị màn đêm tối như mực bao bọc. Đẳng xa rục lên ánh đèn pha ô tô, sau đó biến mất.

Bảo Vy bám vào cánh cửa, đôi mắt lo lắng xuyên qua đêm đen.

Không bình thường.

Rõ ràng là có chuyện gì đó.

...

Cánh cửa phòng tắm bật mở, Hạo Thiên tay cầm chiếc khăn bông trắng như tuyết bước ra.

Căn phòng lan tỏa ánh đèn vàng nhạt ấm áp, tiếng mưa cùng không khí lạnh bên ngoài như bị cách ly thành hai thế giới khác biệt.

Chiếc điện thoại nằm lọt thỏm cùng đồng chăn bông chưa phai hơi ẩm của Hạo Thiên mới ngủ dậy.

Màn hình đột ngột bật sáng, liên tục nhấp nháy, vội vàng như đang thúc giục.

Thiên vơ lấy, áp lên tai, một tay dùng khăn chà xát lên mái tóc màu hạt dẻ vương nước.

“A lô?”

“Băng Hạ có đến chỗ cậu không?”

Tiếng mưa xối xả ở đầu dây bên kia che lấp phần nào giọng nói lạnh lùng nhưng đầy quan tâm của Phong.

Thiên có vẻ không thoải mái.

“Anh hỏi làm gì?”

“Trả lời tôi! Nhanh lên!”

“...Không.”

“Chết tiệt...!!!”

Đầu dây bên bị bỏ lửng bởi tiếng tút tút kéo dài, Hạo Thiên chợt cảm thấy lo lắng.

Băng Hạ rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà lại để Hàn Phong đích thân gọi điện đến tra khảo anh? Vốn dĩ hắn ta không hề có cái quyền đó.

Nhưng quả thực thái độ vội vàng của Hàn Phong khiến Thiên không tài nào ngồi yên được. Một mặt anh lo cho Băng Hạ, một mặt lại cảm thấy khó chịu khi Phong quan tâm thái quá đến Hạ như thế. Và biết đâu Hạ lại đang xảy ra chuyện gì, trong khi anh không hề biết thì tên Vương Hàn Phong đó lại chạy tới trước?

Chiếc áo sơ mi nằm tro tro bị vơ đi vội vàng, cánh cửa đóng sầm lại bởi một bàn tay mất bình tĩnh nào đó.

Mưa vẫn chưa ngưng. Lao vào màn mưa để tiếp tục cuộc đuổi bắt của số mệnh, lại có thêm một người.

...

Cần gạt nước điên cuồng chuyển động.

Mưa lớn như trút nước, tàn nhẫn xé những vết thương đau đớn, máu chảy đầm đìa không thể đông lại, thời gian trôi đi, vết thương lại càng thêm tươi mới.

Chiếc Ferrari như mãnh thú xé màn mưa lao đi.

Bàn tay lạnh ngắt nắm chặt vô lăng của Hàn Phong run lên bần bật. Cửa kính xe không đóng, nước mưa điên cuồng hắt vào bên trong, chiếc áo sơ mi của Phong ướt đầm, buốt lạnh.

Thế nhưng, trong ruột gan lại như có ngọn lửa hùng hực bốc cháy.

Vì cô, là vì cô...

Bằng mọi giá anh phải tìm cho bằng được cô ấy!

Cho dù có phải đánh đổi cả tính mạng!

Bà nội nói đúng, người làm Băng Hạ đau khổ không phải anh, nhưng người để cô trực tiếp đối diện với nỗi đau đó lại là anh.

Vậy nên...

Mưa mỗi lúc một to.

Trong màn mưa đêm đen ngòm, ánh đèn xe chói mắt chiếu sáng rực cả một khoảng không gian phía trước con đường, chiếc xe chạy với tốc độ kinh hồn, mưa điên cuồng giăng kín kính xe.

Vậy nên, anh sẽ phải làm cho cô ấy hết đau khổ!

Mưa rơi như trút nước!

Thượng đế, người con gái ấy đã vô cùng thiết thòi rồi, con xin Người hãy buông tha cho cô ấy, hãy để con tìm thấy cô ấy, để con được bù đắp lại nỗi đau cô ấy đã phải gánh chịu. Xin Người, nếu không thể buông tha cho cô ấy, thì Người hãy lấy mạng con để thế vào...! Con sẽ không một lời oán trách, chỉ xin Người, đừng để người con gái ấy phải rơi nước mắt nữa.

Gương mặt Hàn Phong không còn sắc máu.

Từng hạt mưa trắng xóa lẫn trên kính chắn gió.

Bàn tay cùng người run lên bần bật.

Băng Hạ, rốt cuộc cô ấy đang ở đâu...!

Cả thế giới như bị nước mưa nhấn chìm.

Qua màn mưa trắng giăng kín lối, Hàn Phong bất chợt nhìn thấy một bóng trắng ở đằng xa.

Tiếng phanh xe rít kinh hồn trên con đường nhựa ngập chìm trong biển nước. Đôi môi buốt giá của Phong nở nụ cười ấm nóng, anh mở bật cửa xe, lao vào màn mưa mịt mù.

Băng Hạ, đúng là cô ấy!

Chiếc ghế đá lạnh cóng, Băng Hạ như đã hóa băng.

Đôi mắt đỏ đẫm trống rỗng không chút thần khí, giống như mặt biển hóa đá. Cả thân người vì lạnh mà trở nên trắng toát như xác chết.

Hàn Phong chạy đến, nụ cười mừng rỡ của anh như thấp sáng màn đêm đen ngòm, anh nắm lấy hai vai Hạ, hét lên trong tiếng mưa vẫn chưa thôi thỗn thức.

“Băng Hạ! Sao em lại ngồi đây, có biết anh đi tìm em mãi không?”

Băng Hạ ngơ ngẩn ngược lên.

“Tìm tôi làm gì?”

“Trời mưa thế này, sao em không về nhà mà ngồi ngoài này? Muốn tự tử sao?”

Phong trách móc.

“Đi nào, về thôi, anh đưa em về...!”

Phong nắm lấy tay Hạ, kiên quyết kéo cô đi.

“Buông...ra...”

Tiếng nói giống như lời thì thầm, Băng Hạ mệt mỏi đến mức chẳng còn đủ sức để hét lên chống cự.

Hàn Phong giả điên, anh vẫn kéo mạnh tay cô đi.

“Buông ra!!!”

“Buông!!!”

“Vương Hàn Phong, buông tay tôi ra!!!”

Phong quay đầu lại.

“Anh định đưa tôi đi đâu? Mặc kệ tôi! Tôi sống hay chết liên quan gì đến anh chứ! Tránh xa tôi ra đi! Tránh xa khỏi cuộc đời tôi đi!”

Nước mắt tưởng chừng như khô cạn, đến giờ phút này lại bật ra.

Lần đầu tiên kể từ khi biết đến chủ nhân của đôi mắt màu xám tro kia, Hàn Phong mới thấy cô khóc.

Nhưng nước mắt đã bị nước mưa rửa trôi đi ngay khi vừa chảy xuống từ mắt, nó đã làm anh bóp đau lòng đi một chút.

Cả thân người nhật nhòa trong mưa, Hạ nước mắt rơi không ngừng, nhưng đôi môi trắng bệch vẫn vẽ lên nụ cười như mộng mị.

“Chẳng phải tôi như thế này anh vui lắm sao? Anh mừng lắm sao? Chẳng phải mọi việc anh làm đều là để thấy tôi như thế này hay sao? Giờ thì anh còn bày đặt thương hại gì tôi nữa? Anh cười đi, anh vui sướng đi!!!”

Lòng ngực quặn thắt.

Miệng lan tỏa vị đắng.

“Giờ thì mọi thứ đồ bề hết rồi. Trịnh Hùng là kẻ đã giết cha mẹ tôi, ông ta đã thừa nhận rồi. Tôi và Hạo Thiên chẳng đi đến đâu cả, thậm chí tôi còn muốn giết cả gia đình anh ấy. Anh vừa lòng chưa???”

Đôi chân yếu mềm run rẩy, cả thân người đổ sụp xuống đất lạnh. Nước mưa gột rửa hết nước mắt, nhưng những giọt nước mặn chát mới vẫn không ngừng tuôn ra.

Bàn tay Phong nắm chặt.

Nước mưa chảy xuống mu bàn tay.

Anh lao đến trước mặt Hạ, đôi mắt xanh lạnh sáng rực. Anh nắm lấy vai cô, chặt đến mức như muốn bóp vụn người con gái trước mặt mình ra.

“Em tỉnh lại đi! Em nói cái gì? Anh vui ư? Nhìn em thế này mà anh có thể vui được sao???”

Băng Hạ như rơi vào cơn mê, đôi mắt đờ đẫn nhìn anh, môi tái nhợt.

“Em thử nghĩ xem, ba mẹ em dưới tuổi vàng có thể ngậm cười nhìn em yêu con của kẻ thù không? Đây là sự thật của gia đình em, anh không có quyền giấu. Anh phải nói để cho em biết những gì em cần làm và cần đối mặt. Trốn tránh có là cách?”

Băng Hạ bật cười rũ rượi, mái tóc rũ xuống khuôn mặt, nước mắt chảy như không bao giờ cạn.

“Tất cả mọi việc là nằm ở quyết định của em. Em hoàn toàn có thể tiếp tục yêu Hạo Thiên, điều này anh không ý kiến!”

Băng Hạ mệt mỏi

Cô kiệt sức.

Gục đầu vào vai Phong.

Đôi vai run lên vì lạnh.

“Có thể được sao? Thực sự có thể tiếp tục thứ tình yêu này sao?”

Phong vòng tay ôm siết lấy Băng Hạ.

“Anh xin lỗi. . .”

Đặt Băng Hạ vào xe, Phong cẩn thận đóng kín cửa xe, bật lò sưởi.

Hạ gục xuống vai anh, mắt nhắm nghiền.

Anh nhìn cô, trái tim đau xót vô cùng, đưa tay nói lòng cổ áo sơ mi của cô.

Chợt nhìn thấy mặt dây chuyền hình chiếc chìa khóa, có khắc sâu chữ T.

Lặng người.

Anh giấu nó vào cổ áo cô, sau khi đã đặt cô ngồi ngay ngắn, chiếc BMW chậm rãi lướt đi trong màn mưa.

Cô không yêu anh cũng được, tiếp tục yêu Hạo Thiên cũng được.

Chỉ cần cô không còn đau khổ nữa.

Thế là đủ.

Dây tơ hồng vẫn còn thắt chặt, con người không thể tự tay tháo gỡ, chỉ có thể chấp nhận bước qua những đau thương tàn nhẫn, hoặc tận cùng của hoan lạc.

Chiếc Ferrari vừa rời đi.

Đằng sau đó, là chiếc xe màu xám bạc.

Nó cùng người ở trong xe, đã ở đó rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Tiếng nhạc xập xình với mức âm lượng vô cùng lớn, ánh đèn hồng rực huyền ảo chuyển động, hòa làm một với những bóng người điên cuồng lắc lư thác loạn trong quán bar.

Ở một chỗ ngồi khuất phía sau những chậu cây xanh rì – màu sắc lạc lõng duy nhất ở nơi đây.

Bàn kính bóng loáng.

Hàng chục lon bia xếp nghiêng ngã, có lon đã rỗng không, móp méo, có lon còn vài giọt, nằm trơ trọi.

Từng giọt bia lỏng lách dưới ánh sáng mờ ảo.

Hạo Thiên, mày có thấy không? Cho dù mày có che giấu thế nào, có lấp liếm thế nào, cô ấy vẫn biết, ông trời vẫn cho cô ấy được biết sự thật.

Mày nghĩ mày vẫn còn có thể một tay che trời?

Có thể bắt cô ấy không nhìn vào sự thật đang bày ra trước mắt?

Bia màu vàng, trong suốt, rót vào bụng như nước lã, lạnh toát.

Thiên uống điên cuồng, như muốn trôi hết suy nghĩ, muốn rửa sạch những thứ bẩn thỉu đang đeo bám trên người, và trong quá khứ.

Bật nắp một lon bia, Thiên đưa lên miệng uống. Bia vội vã tràn qua cổ họng, không đọng lại mùi vị gì.

Vỏ lon rơi xuống đất.

Lấy thêm lon khác, bật nắp.

Uống nhanh đến mức sặc, cổ họng bật ho. Anh vẫn uống không ngừng, giống như sợ chỉ cần anh ngừng uống dù chỉ một giây, cảm giác tội lỗi sẽ trở về, đè nén con người anh trong sự dày vò đau đớn.

Vỏ lon bia thứ n vất lăn lóc trên nền đất.

“Mang tiếp bia ra cho tôi!”

Mái tóc màu hạt dẻ lòa xòa xuống mắt, ướt mồ hôi, Hạo Thiên quệt miệng, gọi lớn. Làn da trắng thường ngày giờ đỏ rần rật, huyết quản dưới da chuyển động không ngừng. Đôi môi sặc mùi bia đỏ rực lên như người cảm sốt.

“Xin lỗi, anh có sao không ạ? Anh đã uống quá nhiều rồi!”

Chàng trai bồi bàn nhả nhặn tiến đến, liếc nhìn đồng vỏ lon bia nằm chổng chơ mà e dè hỏi. Quán bar Bubble được mệnh danh là quán bar “hòa bình” vì thường không có hàng trắng, không có đánh nhau. Nhìn thấy Thiên như thế, không khỏi khiến người ta lo sợ rằng có người sẽ vì say bia không kiểm soát được hành động mà sản sinh gây gỗ.

“Thì sao? Tôi nói mang bia ra! À không, rượu! Mang rượu cho tôi!”

Ánh đèn hồng rực chớp giật điên cuồng cùng sắc đỏ trên mặt Thiên khiến đôi mắt anh cũng như hóa đỏ theo.

Người bồi bàn còn chưa hết bối rối thì một bóng người lao đến.

“Thiếu gia!”

Thiên ngược lên.

“Cậu đến đây làm gì?”

Long kéo cánh tay Thiên. “Chúng ta về thôi nào, anh uống nhiều lắm rồi, thấy chưa?”

“Cậu tránh ra!” Thiên gạt tay Long “Đừng làm phiền tôi.”

“Thiếu gia, về nhà thôi! Về nhà anh có thể uống thoải mái, em sẽ mua bia về cho anh, được không? Về thôi nào!”

Long kiên trì lôi kéo Hạo Thiên ra khỏi ghế sofa. Vài phút trước gọi điện cho anh, nghe tiếng nhạc xập xình lọt vào ống nghe, anh biết chắc Thiên ở Bubble, vì quán bar “sạch sẽ” mà anh ưa nhất ở đất này, chỉ có thể là nó.

“Tôi không về!!!” Thiên gạt tay lại, lảo đảo ngã xuống ghế sofa.

“Thiên, em không biết anh bị sao, nhưng làm ơn ra khỏi đây được không? Chúng ta về thôi nào, ngoài trời đang mưa đấy, cũng muộn lắm rồi, anh không thể ở đây cả đêm được.”

Long nài nỉ.

Hơn ai hết, anh hiểu, việc khiến Hạo Thiên đau khổ đến mức độ này, không thể là chuyện gì khác.

Đêm

Lạnh

Đau đớn...

.....

Đông qua. Xuân tới.

Nắng hồng soi sáng muôn vật, rừng hoa của Thánh Huy như nở rộ trong những phụ kiện lóa mắt của đám nữ sinh 3 khối.

Băng Hạ quần tóc lên cao, chiếc gậy đẹp đẽ như tượng sứ trắng muốt.

Chiếc mũi thanh cao, làn da trong suốt dưới ánh nắng hồng.

Đôi mắt sung mọng, đồng tử vô hồn.

Áo đồng phục trắng ngập sân trường.

Hôm nay Thiếu gia nghỉ học.

Băng Hạ nghe đám nữ sinh nói, đôi mắt không chút xao động.

....

Phong nhìn cô, Vy nhìn cô.

Ánh mắt nào cũng chất chứa sự đau xót.

Romeo là anh, Juliet là em

Chúng ta thực sự có thể vượt qua nỗi đau này?

Trốn tránh có phải là cách?

Em vẫn ở đây, chờ anh, từng ngày

Chờ câu biệt ly

Chờ nụ hôn cuối

Chờ cái siết tay rồi buông lơi

Làm ơn bước ra đây và đừng nhìn em bằng đôi mắt ấy

Em yêu anh

Nhưng chúng ta có thể ở bên nhau hay không lại là do Số Phận

Em không tin số phận

Nhưng nó vẫn từng ngày từng giờ hành hạ em

Định mệnh...

Định mệnh cho ta gặp nhau

Định mệnh bắt ta xa nhau

Nhưng tại sao em không được gặp anh lần nữa?

Lần cuối, để rồi mãi mãi cách xa....

Đến đây nào Romeo của em, trả lại Định mệnh những gì đã vay nợ

Anh yêu em

Nhưng tình yêu của anh ngập chìm trong máu của quá khứ

Em yêu anh

Nhưng tình yêu của em nhạt nhòa trong nước mắt đau thương

Làm ơn đến với em – nàng Juliet yêu anh bằng cả trái tim

Đến và nói với em câu biệt ly đã đến lúc cần cất lên

Chặng đường đã hết...

Em và anh chỉ có thể cùng nhau đi đến đây mà thôi

Dừng lại

Để tất cả trở thành dĩ vãng

Dừng lại

Để tình yêu của em và anh là vĩnh cửu.

Gió xuân thổi tràn vào phòng học.

Bài Định mệnh vang lên văng vẳng trong chiếc MP3 màu trắng.

Hạ quay người nhìn ra cửa sổ.

Hoa Bông lẳng đã nhú.

Nụ cười nhạt nhòa.

Trong không khí ẩm áp thoang thoang hương thơm dịu dịu cùng sắc hồng nhạt trên tà áo của nàng tiên xuân kiều diễm.

Đôi khi, nỗi đau giống như lỗ thủng nhỏ trong trái tim, nếu như ta không để ý đến sẽ không cảm thấy đau đớn. Thế nhưng lỗ thủng đó sẽ từng ngày, từng giờ, từng giây, từng phút lan rộng, rút cạn máu trong trái tim, lâu dần sẽ trở thành lỗ hổng lớn mà khi ta hoang mang nhìn lại thì trái tim đã nặng trĩu bệnh tật.

Không nói, không cười, không suy nghĩ. Đã một tuần nay, Băng Hạ chỉ ăn, và ngủ. Cô ngủ nhiều đến nỗi Bảo Vy phát hoảng.

Vâng, chính xác là cô ấy đang yếu đuối chạy trốn.

Chạy trốn khỏi cái sự thật mình đã cất công lật mở tấm màn che phủ.

Thế giới tối om lạnh lẽo sau mi mắt được khép lại, có ai biết không, là tất cả sự hoang mang sợ hãi, chơi vơi và mất phương hướng.

Khóc không được, cười không xong. Ông trời rút cuộc muốn cô phải đeo lên mặt biểu cảm gì mới hả lòng?

Nhưng, tỉnh táo mà nói, bản thân cô cũng không có quyền trách ông ta. Sau 10 năm, tìm được lý do cái chết của cha mẹ, thực sự đã là công bằng hết mức với một người vốn đã chẳng có gì như cô.

Công bằng lắm rồi...

Vết thương này, suy cho cùng vẫn là cô đã cầm dao tự đâm vào tim mình.

Băng Hạ mở mắt nhìn lên trần nhà.

Ngủ, đây là cách để cô chạy trốn ư?

Quay mặt nhìn sang chiếc điện thoại nằm im lìm bên cạnh.

Hạo Thiên tránh mặt cô, đã 1 tuần nay.

Anh như bốc hơi đi mất, dù có ý hay tình cò, cô không tài nào bắt được bóng hình anh, dù chỉ là cái bóng đằng xa. Mặc dù anh vẫn đi học.

Cô không biết anh đang đeo lên mặt biểu cảm gì.

Lúc gần thì chỉ cách nhau một gang tấc, lúc xa lại xa cả vạn dặm.

Hạo Thiên, chẳng phải anh cũng đang chạy trốn ư?

...

Hàn Phong chờ Băng Hạ ở cửa.

Lúc cái bóng trắng của cô liêu xiêu bước qua, anh nhanh tay túm lấy.

Cô không cự tuyệt.

Hay đúng hơn là không còn sức để cự tuyệt.

“Em không sao chứ?”

Băng Hạ không đáp.

Mặt nước hồ trước mắt cô sóng sánh ánh nắng chiều tà.

“Nếu anh nghĩ là em không sao, thì là em không sao.” Một lát, cô đáp trả câu hỏi của anh như rô bốt.

“Nhưng anh không nghĩ thế.” Phong quay lại nhìn cô.

Cô nhìn anh, không đáp.

Anh thật đẹp. Sống mũi cao. Đôi mắt xanh. Tóc ánh tím.

Cô mệt mỗi cụp mắt xuống.

“Em vẫn sẽ yêu Hạo Thiên chứ?”

Ánh mắt Phong không còn trên người Hạ. Ánh nắng hoàng hôn buồn thảm trải xuống người anh.

Mặt nước hồ sóng sánh, sóng sánh.

“Anh thấy sao?” Cô nhướn mày. “Có thể chứ?”

“Chẳng có gì là không thể, chỉ cần em muốn.”

Cổ họng anh bông rớt.

Phải rồi, chỉ cần cô muốn, chỉ cần cô hạnh phúc, thì cứ tiếp tục yêu Hạo Thiên cũng được.

Hơn nữa, bản thân nhìn thấy cô sống như không có linh hồn suốt mấy ngày qua cũng đã đủ đau lòng rồi.

“Phong này.” Cô rút mạnh một nhánh cỏ non “Anh có nghĩ con người, khi đã dám nỗ lực tìm ra sự thật, thì phải dám đối mặt với nó chứ, đúng không? Như thế mới xứng đáng với công sức mình bỏ ra.”

“Con người không thể sống quá nguyên tắc. Em có thể chọn lối đi khác, nếu lối đi đã vạch sẵn ấy nhiều gai nhọn khiến em đau.” Anh vẫn không nhìn cô, thân người bất động như pho tượng.

“Nếu trốn chạy mãi từ lối đi này sang lối đi khác, thì sao có thể đến đích. Chỉ bằng dẫm vào gai nhọn ngay lối đi đầu, đau một chút...”

“Em hoàn toàn có quyền được chọn lối đi cho mình, Băng Hạ.” Hàn Phong quay lại nhìn cô “Lối đi nào không làm đau bản thân em, em hãy đi. Đừng lo lắng nó không đến đích. Chẳng may chưa đến đích mà bản thân đã mất máu quá nhiều thì sao?”

Cô im lặng, nhìn thẳng vào mắt anh. Đáy mắt tràn ngập sự chân thành.

Dưới ánh chiều tà.

Mặt nước hồ xao động rung rinh như tiếng người thiếu nữ cười khúc khích e thẹn.

Bàn tay nắm chặt lấy vai Băng Hạ.

Hàn Phong cúi người xuống.

Cúi xuống.

Thấp nữa.

Tiến đến gần môi Băng Hạ.

Một chút nữa thôi.

Nhẹ nhàng.

Khung cảnh mỏng manh như trong truyện cổ tích, vạn vật tĩnh lặng.

Dưới ánh chiều tà.

Băng Hạ quay mặt đi.

Tránh nụ hôn đỏ của anh.

Giấc mộng bừng tỉnh, anh khựng lại, đôi tay đặt trên vai cô hóa đá.

Con đường của cô, sẽ mãi mãi không có dấu chân của anh.

Anh buông tay ra.

Nụ cười nhạt thấp thoáng nơi khóe môi.

Ánh hoàng hôn đỏ như màu máu.

....

Cây đàn Vĩ Cầm lạnh tanh nằm im lìm trên mặt bàn.

Trốn chạy không phải là cách, Dương Băng Hạ, mà đã tìm ra con đường, thì phải dũng cảm bước đi trên con đường ấy.

Bàn tay vuốt nhẹ lên mặt đàn.

Ngày ấy, mẹ Khiết Bội cũng chơi cây đàn này.

Nước mắt rơi xuống.

Ba mẹ, là con không tốt. Ba mẹ hãy trừng phạt con đi...!

Là con hèn nhát, con không dám đối diện.

Mẹ à, có thể vẽ ra cho con một lối đi không?

Đưa con ngu muội này, không biết làm thế nào cho phải...!

Cô không lạnh lùng, không cứng rắn, không can đảm.

Cô chỉ là đứa con gái bình thường. Cô cũng cần được sự chở che, sự dẫn lối khi hoang mang lo lắng không biết đi về đâu.

Thế nhưng sao ông trời quá đỗi tàn nhẫn, để cô chơi vơi giữa lòng biển lạnh ngắt không một vòng tay dang ra cứu vớt.

Không có lối đi nào tốt hơn lối đi ban đầu.

Nhẹ nhàng, Băng Hạ cầm cây đàn lên.

Nước mắt vẫn chưa khô nơi bờ mi.

Bản nhạc Định mệnh có 4 chương.

Em đã chơi cho anh nghe 3 chương đầu.

Còn chương cuối.

Hạo Thiên, một lần và mãi mãi.

Anh, sẽ là người duy nhất được nghe nó.

Tiếng đàn của em sẽ mãi thuộc về anh, và chỉ một mình anh thôi.

Chỉ của mình anh thôi.

Gió Xuân mát mẻ.

Hạo Thiên tựa người vào chiếc Audi màu bạc, hòa vào làn một cùng màn đêm đen ảm mùi sương. Trút hơi thở dài, anh ở đây đã lâu lắm rồi, chờ đợi một tiếng đàn của ai đó mình đã từng nghe trong những tháng ngày xưa cũ.

Cây cối rung mình, rỉ tai nhau câu chuyện cổ tích không đầu cuối.

Vẫn biết thứ gì đã qua sẽ không thể lấy lại, nhưng một niềm thương nhớ hoang đường vẫn mong mỏi quanh đây sẽ vang lên tiếng đàn mang theo cảm xúc da diết để xoa dịu trái tim.

Cổng sắt đen của học viện Thánh Huy nằm sừng sững lạnh lùng.

Hạo Thiên chậm rãi, từng bước, từng bước tiến đến cánh cổng.

Giơ tay.

Chạm nhẹ.

Cảm giác lạnh lẽo lan tỏa nơi đầu ngón tay.

Hoang mang.

Người con gái anh yêu, mạng sống và trái tim của anh, nằm bên trong kia, cũng lạnh lẽo như thế.

Lạnh đến đáng thương.

Lạnh đến đau lòng.

Lạnh đến tê tái.

Do anh.

Thiên cười buồn. Nụ cười u uất nặng trĩu tâm tư khắc sâu vào khuôn mặt anh, vào màn đêm đen đầy buồn bã.

Quay lưng.

Trong thoáng chốc, nụ cười vụt tắt.

Những thứ gì đã qua sẽ không bao giờ có thể lấy lại.

Sẽ chẳng có tiếng đàn nào để tiếp bước cho anh chạy trốn khỏi thực tại.

Đối diện với thực tế đi nào.

Là người đã làm cho cô ấy đau khổ, anh không có tư cách để chạy trốn.

Không có tư cách. Không được phép.

Tay nắm cửa xe lạnh lạnh.

Không khí trong xe ấm áp hơn bên ngoài. Anh khởi động máy. Đèn pha của chiếc xe mạnh mẽ xé màn đêm ướt hơi sương xen lẫn tiếng thở dài náo nức của cây cối, chậm chậm chuyển động.

Xuyên thấu qua lớp cửa kính trong suốt của chiếc Audi.

Tiếng đàn.

Là tiếng đàn anh vẫn hằng mong mỏi.

Đôi mắt sáng bừng lên. Một cách vội vã, anh đạp phanh.

Cánh cửa xe bật mở, Thiên lao ra.

Đêm.

Mát lạnh.

Từ xa, tiếng đàn da diết văng vẳng đến, thấm qua màn đêm bằng từng vần nhạc ướt át.

Xa, rất xa.

Đơn độc trên sân thượng có một bóng người. Xung quanh người ấy như có một vầng sáng hư ảo không chân thật.

Xa, xa lắm.

Chiếc váy trắng mỏng manh đáng thương nhảy múa trong gió đêm. Chiếc váy trắng như trong giấc mộng ngày nào.

Làn da trong suốt như ngọc thạch dưới ánh trăng dịu dàng nghiêng nghiêng.

Trên vai cô ấy, cây đàn Vĩ Cẩm phiêu diêu.

Như được chỉ đường dẫn lối, xuyên qua không gian, ánh mắt anh ngưng đọng trên gương mặt người con gái ấy.

Tìm ngừng đập.

Mạch máu dưới da phút chốc đột ngột hóa thành băng.

Chết lặng theo tiếng đàn.

“Là em...?”

Tiếng đàn của em thuộc về anh, và chỉ của mình anh thôi.

Cũng giống như trái tim và tình yêu của em, anh mãi mãi là người nắm giữ.

Chương 4 của bản Định mệnh.

Cho dù cả thế giới này có tin anh là ác quỷ và quay lưng lại với anh.

Em vẫn mãi chờ anh, yêu anh, từng ngày, từng giờ.

Vậy nên, cho dù đã mất đi tất cả.

Hãy nhớ rằng, anh còn có em.

Mái tóc đen bay theo gió đêm, Băng Hạ nhắm mắt, linh hồn vút bay.

Romeo của em, có phải anh đã yêu em quá nhiều?

Trong khi em chưa làm gì cho anh cả.

Có phải em đã sai?

Hạo Thiên kinh ngạc, trái tim trong lồng ngực thất lại.

Là cô ấy, chính là cô ấy!

Thân người anh lạnh toát, nỗi đau xâm chiếm cơ thể, lan tỏa đến tận từng ngón tay tê dại.

“Thích...”

“Bản nhạc này...tên gì???”

Băng Hạ ngược lên trời, giọng nói nhạt nhòa trong gió.

“Định mệnh.”

“Băng Hạ này!”

“Giữ?”

“Em...có biết chơi Violon không?”

Băng Hạ giật mình khựng lại, cô quay lại, hoài nghi nhìn anh.

“Không.”

“.....”

“Sao anh lại hỏi thế?”

“Không có gì” – Anh mỉm cười – “Vậy em có nghe tiếng đàn Violon vãn vãng vãng trong học viện này mỗi tối không?”

“Không. Sao anh toàn hỏi những điều lạ lùng thế?”

“Trời ảm lên, anh sẽ bắt em đi học đàn để đàn cho anh nghe. Chứ cứ đi nghe lén vậy không tốt”

“Hạo Thiên, anh có biết người thường chơi đàn trong học viện mỗi đêm là ai không?”

“Là ai?”

“Là...” Cô dụi đầu vào ngực anh “Em không biết, em chỉ hỏi thế thôi.”

Là nói dối....

Là cô nói dối anh.

Người chơi đàn trong học viện, thực ra là cô. Vậy mà cô một mực giấu giếm, không cho anh hay. Kể cả khi biết anh là thánh giả âm thầm, cô vẫn giả vờ rằng mình không hề hay biết.

Từ lồng ngực trái dội lên cuộn cuộn cơn đau dữ dội.

Anh à, Romeo của em, chúng ta chỉ là những sinh linh bé nhỏ yếu đuối nằm trong trò chơi của Số Phận.

Chúng ta không thể chống lại bàn tay của kẻ ấy.

Romeo của em, chỉ bằng, chúng ta hãy chịu thua....

Sương đêm thấm ướt cây đàn.

Cây cối trong sân trường, cành lá xanh im lìm lắng nghe, lá cây nhẹ nhàng phản chiếu ánh trăng. Ánh sáng mềm mại chiếu lên mái tóc đen huyền, soi vào đáy mắt nồng nàn màu xám tro đầy tâm trạng.

Ánh sáng màu bạc tinh khôi nhay múa trên những dây đàn lấp lánh.

Trò đùa của Số Phận, sắp đặt cho chúng ta gặp nhau, yêu nhau, và ở bên nhau.

Romeo của em, em sẽ giữ lại cho quá khứ của chúng ta những kỉ niệm ngọt ngào.

Tại sao....????!!

Anh muốn gào lên.

Anh muốn gào thét lên thật to!

Tại sao??? Tại sao khi đã đến lúc biệt ly, em mới cho anh biết, em chính là người ấy?

Ánh trăng nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ nâng niu giọt nước vừa rơi xuống từ mắt anh.

Dừng lại thôi

Romeo của em

Cho em được trở về ngày xưa anh nhé

Ngày mà em chưa từng biết về anh

Ngày mà em chưa từng yêu anh

Ngày mà em chưa từng có những niềm đau nỗi nhớ mang tên anh ...

Kết cấu của một tình yêu không thể thiếu nước mắt

Và nỗi đau luôn là cốt lõi của nó

Yêu thương là vô hạn

Nhưng trái tim con người luôn có một giới hạn nhất định

Yêu thương và nhưng nhớ dành cho anh đã không thể tồn tại nữa

Vì đó mãi là những niềm đau cho cả hai ...

Dừng lại

Để yêu thương là mãi mãi

Để chôn chặt những kỉ ức

Để những giọt nước mắt không còn làm chạnh lòng nhau nữa

Để mở ra cho chúng ta con đường mới

Kết thúc tất cả từ đây

Romeo của em...!

Khi nhớ về quá khứ hãy cứ mỉm cười anh nhé

Vì đã từng có một người yêu thương anh bằng cả trái tim

Vì người đó đã trân trọng và nâng niu từng mảnh của quá khứ long lanh

Có cổ lật lại kí ức thì chỉ làm con tim rỉ máu mà thôi

Yêu thương như giấc mơ

Tình giấc rồi sẽ mất

Hãy để tất cả ra đi nhẹ nhàng như khi nó đến

Định mệnh...

Tình yêu của em, mạng sống của em

Em Yêu Anh...!

Có ai biết không? Mọi sự xuất hiện trong cuộc đời mỗi người không bao giờ là thừa thãi. Thứ gì đến cũng có nhiệm vụ của riêng nó.

Tiếng đàn đã từng chấp nối hai trái tim đồng điệu, và nó cũng cùng bàn tay của Định mệnh chia cắt một tình yêu.

Không có ai là có lỗi

Định mệnh luôn xoay chuyển không ngừng.

Hình như có một thứ gì đó đang vỡ ra...

Là trái tim, là tình yêu, hay là nỗi nhớ?

Hình như có giọt nước vừa chảy xuống

Là máu hay nước mắt?

Nếu có duyên phận, những người yêu nhau sẽ lại tìm về bên nhau.

Liệu thật sự có điều đó?

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Là cô ấy!

Trên đường Quốc lộ, chiếc Audi lao đi đầy giận dữ.

Cô ấy đã nói dối anh, người chơi đàn mỗi đêm cho anh nghe là cô ấy. Người che giấu sự thật, luôn tỏ ra mình là người ngoài không hay biết gì cũng là cô ấy!

Tại sao cô ấy lại làm như thế?

Tại sao lại lừa dối anh, tại sao lại cho anh là kẻ ngốc, muốn mặc sức chơi đùa trong lòng bàn tay như thế nào cũng được như thế?

Băng Hạ, em thật độc ác.

Cô ấy đã lừa dối anh suốt thời gian qua, vậy tại sao không che giấu mãi đi? Thà rằng cô cứ làm như thế, vẫn cứ cho anh lầm tưởng như kẻ ngu dại rằng

người đó và cô là hai người hoàn toàn khác nhau.

Cô phủ nhận những câu hỏi của anh, cô thần nhiên phủ nhận những việc mình làm, rồi để giây phút biết rằng sắp mất nhau này, sự thật lại bị chính bàn tay cô lật trần. Nó sắc nhọn đâm vào người anh, đau nhức như vết thương lâu ngày.

Gió đêm lạnh căm vào xe, anh chẳng buồn đóng cửa lại. Con lạnh giúp anh tỉnh táo hơn.

Anh quặt tay lái, phía trước tối om như đường hầm không thấy lối ra. Chiếc Audi màu xám trong bóng tối gai người phanh kít, để lại một vệt dài trên mặt đường.

Nhận ra, chỉ còn một chút nữa thôi, chiếc xe sẽ lao xuống bờ vực đang chờ chực trước mặt như con quái vật nguy hiểm ẩn giấu trong bóng tối, thẳm lạng há miệng sẵn sàng nuốt chửng anh.

Thiên gục đầu xuống vô lăng.

Quá khứ đã ở lại sau mỗi bước chân ta. Dù buồn, dù hận, hay nuối tiếc thế nào rồi cũng là CHIA LY.

...

Ngày nắng chan hòa.

Sau cơn mưa, cầu vồng sẽ xuất hiện.

Băng Hạ lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời buổi sớm trong xanh, sạch sẽ.

Không có thứ gì là mãi mãi.

Đã đến lúc, mọi thứ phải trở về với vị trí thực sự của nó.

...

Hạo Thiên lê từng bước chân lên cầu thang. Đêm hôm qua anh đã thức cả đêm mà chẳng để làm gì.

Hay nói đúng hơn, là chẳng thể làm gì. Bộ não của anh đã bị một thứ khác xâm chiếm trọn vẹn, khiến chi việc nhỏ nhất là tập trung vào hành động đang làm, anh cũng không thể hoàn thành.

Lơ đãng bước lên bậc cầu thang cuối cùng, hành lang lát đá hoa cương màu trắng ngà hiện ra trước mắt anh.

Phía cuối hành lang rộng rãi đến mức trống trải, có một bóng người. Người đó hình như đã đứng ở đó rất lâu rồi.

Mái tóc đen xõa, buông dài nơi bờ vai gầy cô độc, làn da trắng mòng đến nỗi có thể thấy cả những đường gân xanh và từng mạch máu nhỏ li ti bên dưới.

Đôi mắt xám tro buồn bã, cuốn hút đến mê hoặc lòng người, nhưng lại vô cùng trống rỗng.

Hình ảnh của cô trước mắt anh đẹp nhạt nhòa, mong manh trong suốt như thủy tinh, nhưng chỉ cần chạm nhẹ, sẽ vỡ tan như giấc mộng đêm hè.

Bàn tay nắm chặt lại, Thiên quay người bước xuống cầu thang mình vừa đi lên.

Sau lưng anh có tiếng bước chân dồn dập đuổi theo. Cô đuổi theo anh, anh lại càng bước nhanh.

Tầm lưng anh xa dần, giống như đã đánh cắp cả trái tim yếu đuối trong lồng ngực cô, mang đi mất, đánh cắp cả tình cảm, cả sinh mạng của cô. Anh bước đi, giống như đang bước ra khỏi cuộc đời cô, mãi mãi biến mất dưới ánh nắng mặt trời.

Vì vậy, cô phải đuổi theo anh.

Nhẹ nhàng, bàn tay cô nắm lấy tay anh. Bàn tay ấm áp ngày nào anh thường đan vào.

Đôi chân anh từ từ dừng lại. Thời gian và không gian ngưng đọng. Thế giới chỉ còn lại đôi tình nhân ngập chìm trong thứ tình cảm đau thương.

Anh nhẹ quay đầu lại.

“Chuyện gì thế?”

“Tại sao tránh mặt em?” Bên cạnh đôi mắt bi thương, là giọng nói mang nặng oán trách.

“Băng Hạ...”

“Tại sao tránh mặt em?” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, kiên nhẫn lặp lại.

Nơi hành lang vắng lặng, nhẹ vang lên câu nói trong veo.

“Em rất nhớ anh.”

Dường như nơi trái tim có thứ gì đó đang nghẹn lại. Đôi mắt khắc khoải u buồn của cô giống như đang mong mỏi về một điều rất xa vời.

Cô ôm anh. Vòng tay ấm áp siết nhẹ. Đôi tay bám chặt lấy áo anh, cô dụi đầu vào ngực anh, như con thú nhỏ khao khát tình yêu thương, cô tham lam hít lấy mùi thơm cao quý từ cơ thể anh.

Anh đưa tay, nhẹ vuốt tóc cô.

Tại sao khi đang đứng nơi bờ vực của sự chia ly, cô lại quay ngược trở lại như đang níu kéo thứ tình cảm mà cô là người có quyền kết thúc?

Là cô đang nuôi tiếc tình yêu của hai người sao?

Từ xa, Hàn Phong lặng lẽ đứng nhìn.

...

“Hạo Thiên, em muốn cúp học.”

“Ừ.”

“Em muốn ra ngoài chơi”

“Ừ, để anh đi lấy xe.”

“Không, em muốn như những cặp đôi bình thường” Cô nắm tay anh “Anh không phải là Thiếu gia, không có xe hơi, không phải chỉ một câu nói là công học viện mở.”

“VẬY...?” Anh thắc mắc.

“Đi theo em!” Cô kéo anh đi.

Từ đằng sau, anh nhìn mái tóc cô bay bay nhẹ nhàng.

“Và, anh cũng không phải con của người đã giết ba mẹ em...”

...

“Đỡ em lên!”

Băng Hạ mỉm cười, chỉ lên bức tường sơn màu vàng kim cao hơn đầu người một chút.

“Cặp đôi bình thường sẽ cúp học như thế này, đúng không?”

Anh ngẩn người nhìn cô.

“Còn nhìn gì nữa?” Cô giục “Nhanh lên nào!”

Anh chợt mỉm cười nhẹ nhàng, cúi xuống bế xốc cô lên, đặt lên thành bờ tường. Vì anh cao hơn cô, nên việc này được thực hiện rất dễ dàng. Cô tủm tỉm cười, sau đó nhảy xuống bên kia.

“Anh mau leo qua đây đi!”

Hạo Thiên leo qua rất nhanh do thân người khá cao, nhưng phút cuối, gấu áo sơ mi lại mắc vào bờ tường, khiến anh giành giật một hồi, cuối cùng ngã thẳng xuống đất.

“Haha, Thiếu gia như anh thật ít khi làm thế này!”

Băng Hạ đứng chắn ánh nắng mặt trời, cười lên khanh khách, giòn tan như kẹo vỡ.

Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, không cười theo như bao lần.

...

Thời gian chúng ta bên nhau rất ngắn, có rất nhiều nơi em còn chưa đi...

“Thiên, em chưa từng đi xe đạp.” Hạ lắc lắc tay anh “Chúng ta đi thử nhé?!”

“Chưa từng?”

“Phải, chưa từng” Cô nhướn miệng cười thật tươi, chiếc răng khểnh nhỏ bên trong khoe ra một cách duyên dáng.

Băng Hạ vốn không biết đi xe đạp, lúc nhỏ mỗi khi đi học đều là Bảo Vy đạp xe chở cô đi. Nhiều hôm cô bé mệt khi phải đạp suốt mấy cây số, hai người lại dắt bộ xe suốt quãng đường. Hạ cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng có ý muốn tập xe cả chục lần, thì chưa lần nào thành công.

Ánh nắng màu vàng chói, trong veo.

Thiên dắt đến trước mặt Hạ chiếc xe màu xanh cỏ, cô sung sướng như đứa trẻ con, háo hức leo lên xe, bắt Thiên giữ chặt lấy đuôi xe, cật lực đạp.

Người qua đường quay lại nhìn hai người, nở nụ cười triu mến.

Băng Hạ nắm chặt tay lái, từng vòng quay của bàn đạp xoay đều, xoay đều. Chiếc xe không nghe lời nghiêng sang hẳn một bên. Cô đạp xe, nhưng thẳng băng đều là do Hạ Thiên ở đằng sau giữ.

Mồ hôi chảy xuống chiếc áo đồng phục, Băng Hạ đạp xe xiêu vẹo, không ngừng hét Thiên ở đằng sau không được thả tay ra.

Râm

Chiếc xe và cả người đều đổ ập xuống, Thiên chạy đến đỡ Hạ dậy, cô phụng phịu.

“Em đã nói đừng thả tay ra mà!”

“Không thả tay ra thì đến bao giờ em mới biết đi” Anh cười “Ai khi tập xe cũng bị ngã cả mà.”

“Em không tập nữa” Hạ dựng xe lên “Là do cái xe này, em không tập nữa.”

Anh phì cười “Không thể đi được nên đổ lỗi cho nó sao?”

“Là do nó thật mà!”

...

Bầu trời không một gợn mây, ánh nắng tinh khôi trải đều xuống con đường như tấm lụa bằng vàng thanh nhã.

Trên chiếc xe đạp màu xanh cỏ, một chàng trai mái tóc màu hạt dẻ, với nụ cười có lúm đồng tiền bên má trái, chở một cô gái đằng sau, làn da trắng cùng chiếc răng khểnh hiện rõ mỗi khi cười, trông vô cùng dễ mến.

Ánh nắng từ tốn vuốt ve mái tóc dài và mượt của cô, trải bóng hai người xuống con đường nhựa, chiếc bóng lớn như nhập lại làm một.

Trên môi họ, không tắt nụ cười. Nụ cười của chàng trai ấm áp, nụ cười của cô gái sáng lạn. Mặt trời dõi theo họ suốt con đường, thỉnh thoảng vài con gió đi ngang, cuốn những cánh hoa xoay vòng trong không trung, khung cảnh giống như giấc mơ chốn địa đàng.

....

“Anh ăn không?”

Hạ đặt trước mặt Thiên một túi giấy cỡ lớn, căng phồng.

“Sáng nay em chưa ăn gì. Ngon lắm ấy!”

Cô cười tươi, nhanh tay bóc túi giấy ra. Thiên mãi nhìn cô, cho đến khi cô lấy từ trong đó ra một con cá, nói đúng hơn là chiếc bánh hình con cá, nhẹ nhàng bẻ ra hai nửa và chia cho anh. Bên ngoài con cá là bánh quy, trong ruột nó là sô cô la màu nâu đặc sệt, trông vô cùng hấp dẫn.

Thiên đưa lên miệng, liếm nhẹ chút sô cô la dây ra bên ngoài.

Hạ lém lỉnh, nhanh tay quệt lên má anh vệt sô cô la ở phần của mình.

“Em muốn chết à?” Anh trừng mắt lườm yêu cô, tay giơ lên sẵn sàng trả thù bằng vệt sô cô la mới tinh.

“Không...” Cô ôm bụng cười sảng sặc, tay xua xua. Gương mặt trắng của anh nổi rõ lên vệt sô cô la, trông cực giống mèo.

“Em có trò chơi này cực hay!” Cô kéo tay anh “Chúng ta ăn thi nhé!”

“Ăn thi?” Anh tròn mắt.

“Ừ” Cô gật đầu, mở miệng túi giấy ra “Em mua về mười cái bánh cá, mỗi người năm cái, ai ăn nhanh hơn thì thắng, người thua sẽ phải đi mua nước!”

Anh phì cười.

Thế là, nơi hàng ghế trắng của công viên, lại có một đôi nam nữ cười đùa rộn rã, mang tiếng là ăn thi, nhưng cô gái kia chỉ chăm chăm lao đến gần không cho chàng trai dứt miếng bánh vào miệng. Hai người xô đẩy nhau, rồi rượt đuổi nhau khắp xung quanh.

Công viên hôm nay nhờ có họ mà vui tươi hẳn lên. Tiếng cười đầy ắp một vùng trời.

Mặt trời như lòng đỏ trứng gà, đỏ loang lổ ra mặt biển một màu đỏ cam nóng bỏng.

Băng Hạ dang hai tay, gió biển tạt vào mát rượi, cô hít một hơi, gió như vào tận bên trong phổi của cô. So với ban ngày nóng bức, khung cảnh hoàng hôn ở biển thật vô cùng dễ chịu.

“Hạo Thiên, xuống đây với em!”

Cô đưa tay vẫy chàng trai đang đứng trên bờ. Nắng cuối ngày phủ lên người anh, tạo nên cảm giác thê lương buồn bã. Chiếc bóng trải dài trên bờ cát nhuộm màu hoàng hôn.

Hạ lội nước, chạy lên trên bờ với anh, đôi chân trần trắng muốt lấm tấm cát, như kim tuyến lóng lánh, làm người ta liên tưởng đến đôi chân bằng bạc của những tinh linh ngoài biển khơi.

“Anh không thích biển sao?”

“Còn em, thích biển lắm sao?”

“Ừ” Cô gật đầu “Em thích biển, nhưng hồi nhỏ, trong một lần, em bị sóng đánh đi quá xa bờ, phao lại xì hơi, suýt thì chết đuối” Cô cười khúc khích “Từ đó em ít ra đây.”

Thiên im lặng, anh trầm ngâm phóng tầm mắt ra tít ngoài khơi, nhưng chẳng còn thấy gì nữa ngoài quả cầu lửa sắp bị ranh giới giữa trời và đất nuốt trọn.

“Anh mệt chưa?” Cô bắt ngờ hỏi.

“Sao em lại hỏi thế?”

Cô mỉm cười tinh quái, quay lưng chạy tít ra xa, sau đó đưa tay lên miệng bặc làm loa, hét lớn.

“Trình Hạo Thiên, anh là đồ ngốc!”

Thiên tròn mắt “Băng Hạ, em...”

“Trình Hạo Thiên, anh là đồ đầu heo!”

“Cái gì????”

“Trình Hạo Thiên, anh là đồ thiếu năng trí tuệ, là đồ dờ hoi, đồ chậm mạch, đồ ảm IC...!”

“Đương Băng Hạ, em đứng lại đó, có tin anh bắt em về nướng không hả?”

Hạo Thiên chạy đuổi theo thân ảnh Băng Hạ, cô vừa chạy vừa khúc khích cười, hét lên những câu trêu tức Hạo Thiên. Có những câu vô cùng ngô nghê, khiến Thiên vừa đuổi theo cô vừa bật cười.

“Hạo Thiên, anh là đồ...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Băng Hạ quay người lại định trên anh tiếp thì giật mình không thấy bóng anh đâu. Rõ ràng vài giây trước còn đuổi theo ngay sát nút cô, giờ đã bốc hơi đi mất. Cô hoảng hốt kiếm tìm, xung quanh cô ngoài biển và bãi cát đang phủ thì tâm tình, thì chẳng còn ai nữa. Mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống tầng nước sâu.

“Hạo Thiên.!!!”

Bất thành linh, từ sau lưng cô, một vòng tay ấm áp ôm chầm lấy. Người ấy tựa đầu vào vai cô, cắn vào cổ cô một cái rõ đau.

“A!!!”

“Còn dám trên anh nữa không???”

“Bỏ em ra, anh là ma cà rồng đấy à, sao cắn em?”

“Phạt em, cái tội trên anh” Anh cúi xuống, hôn lên da cô, đặt môi đúng nơi vừa để lại vết cắn sâu.

Mặt Băng Hạ đột nhiên nóng phùng phùng, máu trong huyết quản nhanh nhẹn mọc chân chạy hết lên mặt. Vết cắn của Thiên đúng là rất đau, giống như anh cắn thật, nhưng lại như có thuốc mê, càng đau, trong người lại càng rạo rục.

...

“Đừng có cắn anh đấy!”

“Em biết rồi!”

Tia nắng cuối cùng đã tắt từ lâu, trên con đường rộng thênh thang, một chàng trai cõng một cô gái, bước từng bước nhẹ tênh.

Băng Hạ nói chưa từng được anh cõng, anh nghe thế, mỉm cười cúi xuống ngoan ngoãn cho cô leo lên lưng, nhưng lại luôn miệng nhắc nhở cô ở đằng sau không được thừa cơ cắn trả thù anh.

Cô một tay vòng ôm lấy anh, đầu ngả sang một bên, tay kia nghịch nghịch tóc anh.

Giá mà ngay lúc này, thời gian ngưng đọng lại để cô mãi được ôm anh, mãi được ở bên anh, mãi được yêu thương anh.

Giá mà con đường mọc dài ra, tốt nhất là mãi mãi không nên thấy đích, để anh có thể cõng cô, đi suốt con đường, không vì bất kì điều gì mà thả cô xuống.

Giá mà...

Trong bóng tối, một giọt nước mắt trong suốt lấp lánh, ngậm ngùi rơi trên vai anh, mặn đắng.

...

“Băng Hạ!”

“Băng Hạ, về đến nhà rồi này!”

Hạ giật mình mở mắt, thấy trước mặt mình, cõng Thánh Huy sừng sững. Còn mình vẫn đang gục trên vai anh.

“Em đã ngủ sao?” Cô dụi mắt.

“Chứ còn gì nữa, trong khi anh cõng em lết bộ cực khổ suốt mấy cây số, thì em ngon lành ngủ trên lưng anh. Mà trong lúc em ngủ, anh có thấy vai lạnh lạnh, có phải em chảy dãi ra không thế?”

“Tín em cắn anh không?” Cô nheo mắt.

Anh cười “Thôi xuống đi, lưng anh tê rồi đây này.”

“Không xuống!” Cô ôm chặt lấy cổ anh, làm bộ nhắm mắt “Ngủ trên lưng anh rất là êm, em muốn ngủ thêm chút nữa.”

“Anh chết giấc ra đây giờ đây này, có xuống không!”

“Không là không!”

Anh làm bộ thờ dài ngao ngán “Thôi được, em cứ ngủ đi, anh sẽ kể chuyện cổ tích cho em nghe.”

“Kể đi.”

“Ngày xưa ngày xưa...” Hạo Thiên nhìn lên bầu trời, phía Đông đã nhấp nháy vài ngôi sao. “Có một chàng trai, gia đình vừa nghèo, lại bị liệt tay. Anh ngày ngày dùng chân đẩy xe hàng ra chợ bán, rồi lại dùng chân đẩy về. Cuộc sống của anh ta, đôi chân đã thay thế hoàn toàn nhiệm vụ của tay.”

“Rồi sao nữa?” Hạ mở mắt ra, nhẹ hỏi.

“Rồi anh ta đem lòng yêu một cô gái xinh đẹp, cô gái này cũng vô cùng cảm mến anh. Hai nhà nghèo ngang nhau, và cô gái này, không may mắn thay, cũng bị liệt chân.”

Cô ngẩng lên. “Là rõ rá chấp lại thành đôi sao.”

Anh bật cười “Ừ.”

“Tiếp đi” Cô giục.

“...Và sau đó, họ vẫn quyết định lấy nhau mặc dù phía trước tương lai hứa hẹn sẽ rất nhiều khó khăn. Ngày ngày chàng trai cõng cô gái đi, còn cô gái dùng tay làm việc, hai người họ như hòa làm một, gắn bó với nhau ngày này qua ngày khác, không lúc nào rời.”

“Rồi sau đó?”

“Rồi sau đó... Vì cõng nhiều quá nên chàng trai bị gãy lưng chứ sao. Em cứ ở lý trên lưng anh, rất có thể anh sẽ giống chàng trai ấy.”

Cô đưa tay nhéo má anh “Câu chuyện lãng nhách thế mà cũng kể.” Rồi sau đó ngoan ngoãn tụt xuống.

“Em vào nhà đi.” Anh mỉm cười nhìn cô.

Gió bắt đầu gai gai lạnh, Băng Hạ nhìn anh, ánh nhìn bị bóng tối phủ lấp, nhưng vẫn ánh lên vẻ tang thương.

Cô tiến đến gần, dùng hai tay kéo khuôn mặt anh cúi gần.

Hôn anh.

Lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

Romeo của em, có phải anh đã yêu em quá nhiều?

Trong khi em chưa làm gì cho anh cả.

Có phải em đã sai?

Cô nhẹ nhàng hôn anh, đôi môi mềm ngọt lịm, ấm áp giữa trời xuân. Thiên phút đầu ngỡ ngàng, sau đó cùng hòa vào nụ hôn của cô, nụ hôn cháy bỏng đẹp đẽ. Môi anh miết lên môi cô, trong nụ hôn như rạo rức chảy về những kỉ niệm đẹp đẽ, những nụ cười và cả nước mắt.

“Anh...lừa em?” Băng Hạ nghiêng đầu, đôi mắt chớp nhẹ, mờ mịt. trong đôi đồng tử màu xám lạnh, Hạo Thiên có thể nhìn thấy sự hoang mang và đau khổ vỡ òa.

“Anh...không...”

Bóp

“Em đã lại tưởng anh ra đi giống họ, em đã hoảng sợ ... “ Giọng cô khàn đặc “Em đã lo lắng cho anh biết bao, để rồi bây giờ anh lừa em?”

Giọng nói cao vút, cô gào lên.

“Anh là đồ xấu xa, tàn nhẫn, độc ác!!!”

“Ừ, anh xấu xa, tàn nhẫn, độc ác. Anh sai rồi, tha lỗi cho anh...”

Chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện.

Kể cả những phút giây lo sợ sắp mất nhau, cuối cùng đôi bàn tay vẫn xuyên qua bão tố mà nắm lấy nhau.

Em yêu anh, yêu rất nhiều, nhiều hơn cả những gì anh có thể nghĩ, em có thể làm và có thể nói, nhiều hơn cả sinh mạng của em.

Anh yêu em, yêu rất nhiều, cho dù có phải đánh đổi cả mạng sống, em là tất cả những gì anh có, là tất cả những gì anh cần.

Kỉ niệm dù có đẹp đến đâu, đã là quá khứ thì vẫn phải lãng quên.

Một giọt nước xuống, vị mặn mặn lạc lõng lặng lẽ hòa vào vị ngọt nơi bờ môi.

Đôi môi rời nhau.

Hạ nhìn anh, đôi mắt này, mái tóc này, đôi môi này, thân người này sẽ mãi ghi vào tiềm thức, vị ngọt này sẽ mãi ghi nhớ, không cho bản thân được phép lãng quên.

Anh lặng lẽ, đưa tay lau vệt nước mắt vừa rơi xuống khỏi mắt cô.

Hơn ai hết, anh hiểu, cho dù có hạnh phúc thế nào, có thắng hoa thế nào, thì con đường nào cũng phải đến đích. Cho dù cô và anh có yêu nhau nhiều thế nào, thì những gì cần dừng lại cũng chẳng thể tiếp tục.

Cho dù hôm nay, cô có cố làm ra vẻ bình thường, thậm chí cười rất nhiều, để hai người cùng nhau đi chơi thật vui, thì cuối cùng, giây phút chia ly cũng không thể tránh được.

“Hạo Thiên, hôm nay em rất vui. Nhưng những gì em muốn làm, em và anh vẫn chưa làm hết. Em muốn tập xe, để cùng anh đạp xe đôi trên con đường rải lá vàng, thế nhưng cuối cùng vẫn chưa thể đi xe được, lại bắt anh chờ...”

Giọng nói khàn đi.

“Hạo Thiên, mùa này chưa có lá vàng, thế là em không thể hoàn thành được mong muốn ấy rồi.”

“Mùa thu năm nay, chúng ta sẽ cùng làm.”

Anh cười.

Cô thì bật khóc.

“Được, mùa thu năm nay, em và anh sẽ cùng làm...”

Cô đưa tay bịt chặt miệng, liệu ngày ấy có xa không?

“Hạo Thiên, em muốn chúng ta cùng đi tàu cao tốc, cùng hét giống như những cặp đôi bình thường, cho dù em biết anh chẳng sợ chút nào. Em muốn chúng ta đến thăm lại đám nhóc của cô nhi viện Thiên Sư. Em muốn anh vào bếp làm cho đồ ăn cho em giống như những cặp đôi yêu nhau...”

“Chúng ta sẽ dần dần làm hết những điều đó...”

“Em muốn chúng ta có áo đôi, mũ đôi, giày đôi, điện thoại đôi, kể cả móc treo cũng là một cặp,...em ngốc quá phải không? Em đã đọc ở đâu rồi, con gái khi yêu tâm hồn thường rất sến súa, em đã không công nhận, nhưng giờ thì đồng ý rồi.”

Cô cười khúc khích, dường như giọt nước mắt lăn trên má không phải của cô.

Anh lặng im nhìn cô, trái tim không thôi nhói lên từng hồi.

“Em còn muốn nhiều lắm, em muốn chúng ta ăn mặc giống nhau như thế, nắm tay nhau đi trên đường, để ai nhìn vào cũng biết chúng ta là một cặp.”

“Em còn muốn được tập bơi....sẽ không còn suýt chết ngạt dưới nước như ngày đó nữa....em sẽ tập bơi để chúng ta cùng bơi....”

“Em muốn những ngày sau, chúng ta sẽ cùng dậy thật sớm chạy bộ thể dục, anh sẽ nhắc em ăn sáng, vì người ngang bướng như em thường làm theo ý mình, anh cũng bắt em phải ngồi vào bàn ăn, vì em rất hay bỏ bữa....”

Em còn ước muốn nhiều lắm anh à, nhưng có lẽ ước mơ nên dừng lại ở đây thôi.

Anh à, Romeo của em, chúng ta chỉ là những sinh linh bé nhỏ yếu đuối nằm trong trò chơi của Số Phận.

Chúng ta không thể chống lại bàn tay của kẻ ấy.

Romeo của em, chỉ bằng, chúng ta hãy chịu thua....

Anh đau đớn nhìn cô.

Em yêu được, em hận được.

Em bắt đầu được, em kết thúc được.

Em nhắc lên được, em đặt xuống được.

Em nắm được, em buông được.

“Hạo Thiên, chúng ta chia tay đi...”

Câu nói đó rất đơn giản. Cô thốt ra nhẹ bằng. Nhưng trái tim cô đã nứt, dòng máu đỏ tươi đã lặng lẽ chảy.

Cổ gượng cười...

“Hãy sống tốt nhé, quên em đi...”

Gió lạnh. Câu nói của cô ngân lên vang vọng trong đầu anh.

Kết thúc rồi. Thực sự đã kết thúc rồi.

Em đã sẵn sàng buông tay anh ra... Thực sự phải buông thôi bởi vì em đã mệt mỏi, bước chân em nặng trĩu, cánh tay em đã mỏi nhừ, và giờ đây em đã tự nhủ với mình rằng em đã sẵn sàng rồi... sẵn sàng cho cái việc mà em nghĩ em sẽ chẳng bao giờ làm được đâu, đó là buông tay và ra đi...

Cái cảm giác mất mát này đã thực sự đau đớn, em bật khóc, những giọt nước mắt mặn chát và cay nồng xộc lên sống mũi, tuôn sâu vào tận từng thớ thịt trên cơ thể, đau và nhức, như hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm, anh có biết chăng?

Buông tay anh ra là sẽ không nắm tay anh nữa, cũng có nghĩa là mất đi chỗ dựa, như thế em sẽ ngã, nhìn em ngã anh có xót xa không?

Buông tay anh ra nghĩa là không còn có anh, mất đi cái hơi thở của những ngày qua. Có lẽ sẽ chết trong cái nỗi đau đang dằn vò bản thân này mất, anh à. Em đã làm đau anh rồi, nếu em chết, anh sẽ khóc chứ?

Cô nhìn anh, bịt chặt miệng, nước mắt không ngừng rơi, cô quay lưng bỏ chạy, từng giọt máu trong tim chảy xuống theo mỗi bước chân đi.

Buông tay anh ra nghĩa là khi em quay sang bên cạnh để tìm kiếm một bờ vai, một vòng tay trong cái giá lạnh của sự cô đơn này thì em sẽ chỉ nhận được sự trống trải và hơi thở lạnh mà thôi. Em đã làm đau anh rồi, anh sẽ chạnh lòng khi em co ro chứ?

Buông tay anh ra là để anh ra đi. Anh sẽ rời xa em, không còn là của riêng em, sẽ không bao giờ được nhận cái linh thiêng mà con người ta gọi là tình yêu của anh nữa. Anh à, những mong muốn của em, để nó chết dần chết mòn trong sự ảo tưởng thôi.

Anh quay mặt đi, bàn tay siết chặt lấy lồng ngực.

Từ bây giờ... em sẽ học cách chịu đựng một mình, những nỗi đau, những trần trụi. Em sẽ học cách bước đi một mình, không có chỗ dựa nào cả. Em sẽ học cách tự đứng dậy bằng đôi chân, bằng sức lực của chính em. Anh à, kể cả khi anh chưa xuất hiện, em cũng vẫn đơn độc như thế mà, nên đừng lo cho em, anh nhé?!

Anh sẽ ghét em chứ? Sẽ căm ghét em? Em chẳng thể biết được nữa, em đã rất yêu anh cơ mà, yêu hơn mọi thứ em có...

Băng Hạ...!!!!

Trái tim anh quặn quại gào thét tên cô.

“Băng Hạ!!!”

Em sợ rằng phải sống trong cái quay cuồng của hạnh phúc hôm qua. Sợ lắm những đêm nhớ anh, nước mắt lại giàn giụa, lại choáng tỉnh sau những cơn ác mộng về anh. Sợ lắm khi mà đau đớn của em hòa cùng với nỗi thương. Em sẽ nhớ bao nhiêu cái cảm giác ôm anh trong lòng và cảm nhận hơi ấm của anh, nó làm em mềm nhũn, làm em tan chảy trong niềm hân hoan rằng anh đang là của em, em sẽ nhớ từng lời nói yêu thương và ngọt ngào nơi anh...

“Băng Hạ...”

Bóng cô gái nhỏ lặn vào màn đêm.

Hạnh phúc là gió cứ phảng phất. Hạnh phúc là cỏ mềm xanh mướt dưới chân ai đó...

“Khi nào bỏ công anh thôi bay theo gió, em sẽ thôi yêu anh!”

Trong quá khứ, đã có một người từng nói như thế.

Hạo Thiên, xin lỗi anh!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Cái lạnh từ tay nắm cửa bằng kim loại xuyên thấm vào da tay. Cánh cửa phòng vừa mở, Băng Hạ đã ngã nhào vào bóng tối trong phòng.

Căn phòng lạnh lẽo khác thường, Hạ nằm trên đất, giọt nước tan vào màn đêm không thấy rõ hình dạng.

Cuối cùng cũng đã nói được rồi, câu chia ly cuối cùng cũng đã có thể thoát ra, cho dù trái tim này có đau đớn như thế nào, thì mọi việc cũng đã kết thúc rồi.

Cô đã tưởng tượng ra khi nói lên câu chia tay, bốn phía sẽ lao đến hàng ngàn con dao được ai đó mài sắc lem lem, thì nhau đâm vào người cô, đau đớn. Thế nhưng giây phút đã nói ra rồi, thì lại chẳng có con dao nào cả, chỉ có vết thương vô hình vẫn đang lặng lẽ rỉ máu.

Băng Hạ run rẩy tiến đến cửa sổ, bàn tay mảnh khảnh kéo tấm rèm màu trắng lên.

Hạo Thiên vẫn đứng dưới đó, cô không nhìn rõ đôi mắt anh, không nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng cơ hồ lại có thể nhìn rõ giọt nước mắt đang chậm chậm lăn xuống trên má anh.

Từng cơn gió không biết vô tình hay hữu ý lướt qua anh, chiếc áo khoác ngoài của anh khẽ lay động. Khung cảnh buồn và thê lương, đâu đây vang lên khúc nhạc Định mệnh ai oán.

Cô cắn môi, vội vã thả tấm rèm xuống.

Cầm điện thoại lên, ánh sáng từ màn hình làm nhòe đôi mắt cô.

“Alô...Nhật Long à...” Cô cố gắng không để giọng mình run rẩy “...Làm ơn giúp tôi...”

Thời gian trôi qua như hàng vạn thế kỉ.

Một chiếc BMW chậm chậm dừng lại nơi cổng Thánh Huy. Nhật Long bước ra, buồn bã nhìn tấm lưng Hạo Thiên như đã hóa băng.

Chiếc điện thoại từ tay cô, rơi xuống đất. Màn hình đột ngột bật sáng.

Hình ảnh một đôi nam nữ bên đồi hoa bồ công anh được ai đó đặt làm hình nền, chàng trai với chiếc má lúm đồng tiền bên má trái, cô gái ngồi bên cạnh hơi nheo mắt vì chói nắng, nhưng vẻ đẹp thánh thiện hiện lên vô cùng rõ rệt. Làm nền cho hai người là thảm cỏ mướt xanh, từng đóa bồ công anh nối đuôi nhau bay theo gió nhẹ.

Băng Hạ gục mặt xuống hai đầu gối.

Một lúc, nụ cười trên môi chàng trai trở nên nhạt nhòa, màn hình chậm chậm tối đen. Căn phòng trở về với màn đêm đen thẫm thẫm.

...

Nắng ấm dịu dàng trải lên sân trường Thánh Huy màu vàng nhạt trong veo.

“Chúng ta lại sắp bước vào kì thi kết thúc học kì II. Các em chú ý ôn tập kĩ càng những bài sau...”

Thầy giáo Vật lý cầm cuốn sách đứng trên bục giảng, đánh dấu giúp học trò những bài căn bản.

Băng Hạ vô thức dùng bút chì khoanh tròn vào tiêu đề bài học. Một cơn gió thổi mạnh, tấm rèm cửa bay phấp phật vào mặt cô. Hạ đặt bút xuống, đứng dậy buộc lại dây rèm cửa màu xanh rêu.

Chợt thấy.

Bên ngoài.

Hoa Băng lăng đã sắp nở rồi.

Băng Hạ bất ngờ xin đổi chỗ. Cả lớp 10A3 nhìn cô bằng ánh mắt kì quặc. Đã sắp hết năm học, chỉ còn vài tuần nữa là đến kì nghỉ, sang năm học mới sẽ đổi phòng học, có nhất thiết phải đổi chỗ vào lúc này không?

Cô chỉ mỉm môi không nói gì, ánh mắt cương quyết nhìn thẳng vào cô giáo.

Giáo viên đành chấp thuận, để cho cô tự chọn chỗ ngồi. Hạ nhìn quanh lớp một lượt, sau đó xin phép được ngồi ở chiếc bàn thứ tư dãy ngoài cùng, cách chỗ của Hàn Phong một lối đi.

Bảo Vy không an lòng trộm nhìn cô, thầm thắc mắc có phải mình đã làm gì không phải để cô ấy không muốn ngồi cùng nữa hay không.

Băng Hạ ngồi xuống ghế.

Chỗ ngồi này, không còn nhìn thấy màu tím nhàn nhạt của cây Băng lăng ngoài cửa sổ nữa rồi.

Tan học. Một bóng người tiến đến trước mặt cô, nở nụ cười tươi tắn.

“Đi cùng anh!”

Cô ngước lên “Đi đâu?”

“Có đi không?”

Cô nhìn anh, ánh mắt không biểu lộ cảm xúc, giống như trước mắt mình bây giờ chỉ là khoảng không vô hình, chứ không phải chàng hoàng tử tuyệt mỹ như trong tranh kia.

Hồi lâu.

Cô lấy điện thoại từ trong túi ra, cúi đầu gửi tin nhắn cho Bảo Vy. Sau đó đứng lên, khoác cặp lên vai.

“Đi!”

Băng Hạ để mặc bàn tay mình trong tay Hàn Phong để anh kéo đi.

Hàn Phong, tức là gió lạnh. Chẳng trách, bàn tay anh luôn mát mẻ, như cơn gió trời hiềm hoi của mùa hè thổi qua, phút chốc bay biến hết tất cả mồ hôi.

Còn tay ai đó, thì rất ấm. Giống như đốm lửa đỏ hồng, âm ỉ cháy từ bên trong, nhẹ nhàng và ân cần sưởi ấm cô giữa băng tuyết giá lạnh mùa đông.

Phong và Hạ đi xuống cầu thang, ngược chiều là một người đang đi lên.

Người đó nhìn anh và cô, trong mắt lóe lên sự ngạc nhiên, sau đó biến mất. Băng Hạ cảm thấy nơi bàn tay hai người đang siết lấy nhau, có một ánh mắt đang ngưng đọng, và dính kết ở đấy.

Bàn tay đang mát lạnh, đột ngột trở nên buốt lạnh. Ngón tay giật giật không tự chủ.

Cô mất tự nhiên, cựa quậy rút tay ra khỏi tay Phong. Phong nhìn cô, trong ánh mắt hình như có lẫn một chút thất vọng, nhưng cô quay đi, tránh ánh mắt của anh, không muốn nhìn thấy bất cứ cảm xúc gì trong đôi mắt ấy.

“Hạo Thiên, lâu quá không gặp!”

Phong cười với Thiên. Thiên nhìn anh bằng ánh mắt lạ lẫm, sau đó gật nhẹ đầu.

Phong quay sang hỏi Hạ. “Có đi không?”

Cô nhìn anh, nắm chặt bàn tay lại, gật nhẹ đầu. Giống như chú cún nhỏ sợ hãi, bị ép buộc phải chấp thuận, nhưng một nửa trong đó lại có cả sự kiên quyết.

Phong rất nhanh nắm lấy tay cô, sau đó kéo cô đi qua người Thiên.

Khoảnh khắc cô lướt qua anh, mái tóc cô bay lên, màu áo đồng phục trắng tinh của trường Thánh Huy như đôi cánh thiên sứ trắng muốt vừa vô hình lại vừa hữu hình, thấp thoáng sau lưng cô.

Cái nắm tay nhanh như chớp đó, không thể qua được mắt anh.

Nơi cầu thang trợ trợ chỉ còn lại mình Thiên. Anh đứng lạc lõng giữa cầu thang, trước mắt hoàn toàn không còn nhìn thấy bậc thang tiếp theo nữa.

Truyện này được copy từ website: Truyen186.Com

“Muốn đưa em đi đâu?”

Băng Hạ nhẹ nhàng hỏi. Phong vẫn nắm tay cô kéo đi, không trả lời cũng không quay đầu lại. Hạ chợt cảm thấy, đối diện với tấm lưng anh thế này, cô lại cảm thấy dễ thở hơn so với việc đôi mắt màu xanh ngọc của anh cứ nhìn cô chăm chú.

Có lẽ anh đang không vui.

Cô cụp mắt xuống.

Phong đưa Hạ đến một tòa nhà khá lớn. Cánh cửa xoay bằng kính trong suốt phản chiếu hình ảnh hai người.

Anh rất tự nhiên, đưa cô bước vào bên trong. Sàn đá hoa cương màu cẩm thạch toát lên vẻ sang trọng, nhưng phảng phất chút lạnh lẽo.

Phong và Hạ bước vào một căn phòng rất rộng. Anh đóng cửa lại, đến lúc này mới chịu buông tay cô.

“Đây là...?”

Hạ ngỡ ngàng nhìn xung quanh. Căn phòng với sàn làm bằng gỗ sáng bóng, tường được xây thô ráp xù xì để cách âm tốt, bên trên bọc cao giống như sân khấu là rất nhiều nhạc cụ âm nhạc, còn bên dưới là những hàng ghế trống không, xếp ngay ngắn.

“Câu lạc bộ Âm nhạc Thành phố” Anh mỉm cười trả lời “Ngày trước bà anh là giáo viên dạy âm nhạc ở đây. Từ bé anh đã đến đây chơi rất nhiều lần.”

Hạ bước từng bước về phía trước, trên sân khấu, ánh sáng màu vàng nhạt như mật ong, ngọt ngào lan tỏa.

Ánh mắt cô dừng ở cây Violin nằm bên cạnh chiếc Piano màu trắng.

Cầm lên.

“Em có thể chơi chứ?”

Cô hỏi anh, nhưng không nhìn anh.

Anh cũng không trả lời. Đưa cô đến đây mà không để cô chơi thì làm gì?

Ngón tay trái của Hạ miết dọc theo sợi dây đàn màu bạc, lóng lánh dưới ánh sáng đèn.

Cô đặt nó lên vai.

Khoảng khắc cây vĩ và dây đàn chuẩn bị tiếp xúc với nhau, trong đầu Băng Hạ xẹt qua một kí ức, nhanh như chớp.

Đôi mắt chứa những cảm xúc hỗn tạp vật lộn, rèm mi đen nhánh khẽ rung rung, cô từ từ hạ cây đàn xuống.

“Sao em không chơi?” Hàn Phong bước lên sân khấu, hỏi.

“Em không muốn chơi.” Hàng mi sụp xuống che khuất đôi mắt, cô đặt cây đàn vào vị trí cũ, nhưng ánh mắt vẫn đặt trên đó hồi lâu.

“Không sao cả, ở đây không có ai hết.”

Phong mỉm cười.

“Không.”

Cô nhắm mắt.

Anh nhìn cô, ánh mắt thoáng qua sự hụt hẫng. Nhưng rất nhanh sau đó, anh hít một hơi, mỉm cười.

“Vậy để anh chơi cho em nghe.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh. Vẫn giữ nụ cười nhả nhặn như chàng hoàng tử lịch thiệp, anh tiến đến cây đàn Piano, từng bước chân nện xuống sàn gỗ những tiếng gầy gòn, cô đặc.

Anh ngồi xuống.

Mỉm cười nhìn cô, bàn tay lướt trên phím đàn trắng tinh.

Một điệu nhạc nhẹ nhàng vang lên. Nơi sâu thẳm trong trái tim Băng Hạ đột ngột dội lên một thứ cảm xúc xao xuyến mãnh liệt. Cô nhìn anh, ánh mắt nửa hồ hững, nửa mê muội. Anh ngồi đó, linh hồn như đã phiêu du, mái tóc dưới ánh sáng như dệt nên từ muôn ngàn sợi tơ vàng lóng lánh. Chiếc áo trắng, cây đàn Dương cầm trắng, ánh mắt anh như lạnh lùng đùng đùng, nhưng cũng giống như ánh mắt ngây dại của chàng hoàng tử chìm đắm trong thứ cảm xúc lạ lùng.

Băng Hạ hít một hơi thật sâu, sóng mắt xao động, bàn tay cùng trái tim như đang run rẩy.

Là vì em đã hứa với một người, tiếng đàn của em sẽ chỉ dành cho người đó, sẽ mãi mãi thuộc về người đó, và chỉ mình người đó được nghe.

Băng Hạ nhắm mắt.

Cô vốn chưa từng trao cho anh thứ tình cảm nhiều hơn tình bạn, vậy mà, tại sao anh vẫn đối xử tốt với cô như thế?

Thứ tình cảm anh dành cho cô, cô mơ hồ nhìn thấy được, nó còn nhiều hơn cả tình yêu.

Cách

Chai rượu đặt xuống bàn kính một cách thô bạo. Thiên quệt miệng, đôi mắt lơ đãng đảo ngầu.

“Ồ đây hết rượu rồi à???”

Thiên quát lên, giọng nói lẽ nhè mắt tự chủ.

Chàng trai bồi bàn đứng bên cạnh khẽ liếc mắt nhìn Nhật Long ngồi bên cạnh. Anh thở dài, khoát tay. Chàng trai quay lưng bước đi.

Cạnh Một chai rượu nữa được đặt xuống trước mặt Thiên. Anh cướp lấy, đưa lên miệng tu ừng ực, như thể thứ nước đang được đổ vào miệng mình thực sự là nước giải khát mát lạnh chứ không phải thứ nước cay xè, có cồn, và làm con người ta lao đao.

“Yul, uống với tôi!!!”

Thiên thấy chai rượu vào người Long, Long đón lấy, đặt lên bàn.

“Thiếu Gia...”

“Câm ngay!!!” Anh lừ mắt nhìn Long “Thiếu gia là ai? Là thằng nào? Chẳng có Thiếu gia quái gì ở đây cả. Tôi có tên!” Anh đập đập vào ngực mình “Gọi tên tôi!!!”

“Thiên...” Long chau mày, đang định nói thì bị Thiên cướp lời.

“Không uống thì thôi, đưa tôi, lằng nhằng!!!” Thiên cướp lấy chai rượu vừa được Long đặt lên bàn, ngửa cổ uống tiếp.

Long thở dài. Trong hai người, vẫn cần có một người tỉnh táo là tốt nhất.

Giọt rượu cuối cùng chảy xuống họng, Thiên bực mình, ném chai rượu xuống đất, gào lên gọi bồi bàn.

Chai rượu vỡ ngoài màu trắng đục chậm chậm lăn đi, dừng lại dưới một đôi giày cao gót vừa bước vào. Chủ nhân của đôi giày đó lưỡng lự cúi xuống nhặt chiếc vỏ chai, tiến đến đặt lên bàn kính vốn đã có rất nhiều những vỏ chai như thế.

Long ngước lên, vài giây ngỡ ngàng.

Tà váy trắng thấp thoáng trong tầm nhìn của Thiên, anh từ từ ngước lên, đôi mắt tê dại như quái thú nhìn chăm chăm vào cô gái đang đứng trước mặt mình.

Mái tóc hơi quăn, thả ngang vai.

Làn da trắng.

Đôi mắt to tròn, long lanh màu tro, trong suốt như pha lê cùng hàng mi đen nhánh.

Anh kinh ngạc, hơi men trong phút chốc bay biến, đôi mắt mở to, đứng bật dậy.

Màu xám tro trong đôi mắt mờ mờ ảo ảo, biến thành màu nâu trầm. Ánh sáng trong đó không ngừng chuyển động.

Về bề bành hiện lên rõ rệt, anh hơi nhếch môi cười, ngồi phịch xuống ghế, tiếp tục uống rượu.

Cô ấy, nào có thể xuất hiện ở đây được cơ chứ! Chỉ là mong mỏi quá sinh ra ảo giác, Trịnh Hạo Thiên, xem lại mày có nực cười không!

Dòng nước liên tục chảy xuống họng, chai rượu đột ngột bị bàn tay trắng trẻo giữ lấy.

Thiên phóng về phía Phù Dung tia nhìn cảnh cáo, bàn tay anh vẫn giữ chặt lấy chai rượu.

Bàn tay cô dịu dàng nhẫn nại, bàn tay anh ngang ngược kiên quyết.

Trong mắt cô, hiện lên sự mong chờ buồn bã. Đôi lông mày lá liễu hơi nhíu lại.

Hồi lâu.

Anh thả tay ra.

Phù Dung đặt chai rượu xuống bàn.

“Sao anh uống nhiều thế? Muốn tự tử sao?”

“Không liên quan đến em.” Thiên day day thái dương, mái tóc màu hạt dẻ bết mồ hôi.

Anh quay sang nhìn Long. “Cậu gọi cô ấy đến đây?”

“Là em đi cùng nhóm bạn” Không để Long kịp đáp, Dung nhẹ nhàng ngắt lời. “Nhìn thấy anh...”

“Ra chơi với bạn em đi.” Thiên lãnh đạm nói, vươn tay toan lấy chai rượu trên bàn, nhưng Dung đã nhanh tay cướp lấy.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao anh lại uống nhiều như vậy? Hạo Thiên, uống rượu không tốt cho sức khỏe...” Phù Dung cao giọng trách móc, tuy nhiên về sau lại càng ngày càng bé như muỗi kêu.

Thiên đưa ánh mắt chán nản nhìn cô. “Nói tiếp đi.”

“Anh, chuyện gì cũng có thể giải quyết, sao anh lại dùng rượu?”

Anh im lặng. Có những chuyện không thể chỉ cần nói giải quyết là ngay lập tức cách giải quyết sẽ bày ra trước mắt một cách thần kì, mà chỉ có thể trốn tránh trong hơi men.

Nhật Long đứng dậy bước ra ngoài.

Phù Dung tiến đến, ngồi xuống bên anh. Thật nhẹ nhàng, cô đưa tay vén lọn tóc rũ xuống trán anh.

“Thiên, em có thể giúp cho anh không?”

“Em định giúp gì cho anh?”

Qua ánh sáng hỗn loạn nơi quán bar, nụ cười khẩy của Thiên hiện lên một cách ác ý. Dung cắn môi, dường như cô không nhìn thấy nó, hoặc có thấy nhưng làm ngơ.

“Nói cho em biết đi, chuyện gì đã xảy ra?”

“Nói em biết để làm gì?”

Cô nín lặng, bàn tay đang lơ lửng lập tức trở nên đông cứng, cô hạ xuống. Hóa ra trong tâm trí anh, cô vẫn chỉ là kẻ lữ hành, bước ngang qua cuộc đời anh mà không thể dừng lại, hay bước vào một ngăn nào đó trong tim anh.

“Thiên...” Bàn tay cô nắm chặt lại “Em có thể làm tất cả, chỉ cần anh muốn.”

“Vậy sao?”

Thiên bật cười.

“Vậy...”

Anh tiến sát lại gần cô.

“...Em có thể biến thành Dương Băng Hạ chứ?”

Anh thì thầm, hơi men phảng phất trong không khí, bao vây lấy Phù Dung. Câu nói của anh như con dao sắc lẹm, không ngần ngại đâm thẳng vào tim cô.

Cô sững người.

Cắn chặt lấy môi.

Chỉ cần anh muốn.

“Được.”

Thiên thoáng chút ngạc nhiên, sau đó bật cười. Thiên kim tiểu thư kiều ngạo đầy mình như cô, có thể cam tâm tình nguyện vứt bỏ cái tôi cao ngút trời của mình để chấp nhận trở thành một người khác, dù chỉ là trong lời nói, cũng cho thấy thứ tình cảm cô dành cho anh to lớn, vĩ đại đến mức nào.

Anh không dám nhận.

“Vậy...”

Khuôn mặt anh một lần nữa lại tiến sát vào mặt cô.

“Như thế này....cũng được chứ?”

Dứt câu nói, anh bắt ngờ hôn cô, đè chặt cô xuống ghế. Phù Dung giật mình hoảng hốt, cô càng vùng vẫy, giãy giụa, anh lại càng hôn cô mạnh hơn. Hơi men nồng nặc từ người anh khiến cô khó thở, anh thô bạo ngấu nghiến đôi môi cô không chút thương tình.

“Thiên.....!!!”

Cô đẩy mạnh anh ra.

Cuối cùng, Thiên cũng buông cô ra. Anh nhìn cô nằm trên ghế chưa khỏi hoảng sợ, hờ hững.

“Chỉ là việc nhỏ con con thế này còn không làm được, em định làm gì cho anh?”

Một dòng điện chạy từ đỉnh đầu xuống gót chân cô, tê râm ran. Cô mím môi, chậm chạp ngồi dậy.

Nú lấy tay anh. “Em xin lỗi, vừa rồi là em chưa chuẩn bị.”

Cô nhích sát lại gần anh, hơi rướn người, hôn nhẹ lên đôi môi nóng bỏng hơi rượu.

Cho dù anh đã từng cự tuyệt cô, cho dù anh đã từng làm cô rơi nước mắt đến nỗi khô cạn, cho dù anh đã làm cô tổn thương, cho dù anh đã rạch lên trái tim cô hàng ngàn vết thương không thể lành...

Cho dù...

Nhưng, cô vẫn yêu anh, vẫn rất rất yêu anh.

“Những gì Băng Hạ không thể làm cho anh, hãy để em làm thay cô ấy, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Kì thi kết thúc học kì II đã gần kề, thiên nhiên cũng đã giao mùa, cựa mình chuyển sang sắc hạ vàng trong veo.

Hoa Bằng lãng nở bùng rực rỡ, màu tím ảm đạm nhân nhật, nhưng dây đặc khuôn viên trường Thánh Huy.

Kì thi tưởng chừng như đầy áp lực, lại trôi qua nhẹ nhàng, lặng thinh trong sắc tím Bằng lãng nặng trĩu tâm sự.

Trong cuộc đời, cái gì cũng có sự sắp xếp của bàn tay Định mệnh. Một tình yêu bắt đầu khi cô bước chân vào học viện này, và kết thúc vừa vụn khi một khóa học kết thúc.

“Thu bài!”

Tiếng giám thị sang sang, tiếng giấy thi sột soạt chuyển hết từ tay này sang tay khác. Từ tầng 3, hàng ngàn chiếc máy bay giấy được gấp từ những tờ đề thi phóng xuống, chao liệng trong không trung, trắng xóa một khoảng trời.

Đi dọc hành lang, men tay theo lan can, mắt nhìn xuống dưới, Băng Hạ chợt mỉm cười. Cũng không phải hoàn toàn kém may mắn, ít ra ông trời cũng thương tình cho cô chút phúc phần, đó là được lợi dụng thời gian nghỉ hè để dần lòng lãng quên một tình yêu của ngày hôm qua.

Kì nghỉ hè của học sinh cấp ba tuy không nhiều, nhưng có lẽ cũng đủ để cô sắp xếp lại từng ngăn trong chiếc tủ trái tim, cái gì cần vứt bỏ, phải vứt bỏ. Hoặc nếu nó có không đủ, cô cũng ép nó phải đủ. Thử thách bản thân, nếu qua hơn hai tháng mà trái tim vẫn ngu ngốc đau đớn vì thứ gì đó, thì cô tự nhận thấy mình đã quá vô dụng rồi.

Từ cuối hành lang, đi ngược lên có hai bóng người. Băng Hạ ngẩn người nhìn, sóng mắt xao động như mặt hồ vừa đón nhận một hòn sỏi ném xuống.

Trời xanh, mây trắng, Bằng lãng tím.

Hạ Thiên và Phù Dung nắm tay nhau đi trên hành lang, như hoàng tử và công chúa hạnh phúc cùng nhau đi trên con đường lấp lánh kim tuyến trong cõi

mộng.

Đôi mắt Băng Hạ tròn xoe, đồng tử co lại, đôi kim đồng ngọc nữ trước mặt, ánh mắt cô nhìn giống như đang bắt ngờ, lại cũng giống như đang kinh ngạc.

Bước chân của họ dừng lại.

Nàng ngọc nữ băng thanh ngẩng đầu lên, hơi nhướn mày, mỉm cười, giọng nói trong veo như tiếng suối chảy.

“Chào em, Băng Hạ.”

Hạ ngẩn người.

“Chào chị.”

“Thi tốt chứ?”

Nụ cười của Dung hiền dịu và đáng mến, khiến Băng Hạ thấy vô cùng lạ lẫm. Biểu cảm này của Dung, cô lần đầu được nhìn thấy.

Cô gật đầu, không đáp.

Bên cạnh, Thiên liếc nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng xa cách, sau đó kéo tay Phù Dung. Cô để lại cho Hạ nụ cười nhạt.

“Băng Hạ!”

Một tiếng nói vang lên phía xa, cả ba người cùng quay lại, đôi chân đang dậm bước của Thiên cũng vô thức bất động.

Hàn Phong bước đến, như mang theo cơn gió mát lạnh ủa vào, anh mỉm cười, mái tóc đen bay bay.

“Đi ăn trưa cùng anh nhé!”

Trong ánh mắt Hạ vừa nở ra một thứ biểu cảm vui mừng trong thoáng chốc, cô chưa kịp phản ứng thì Phong đã kéo tay cô đi xuống cầu thang mà Thiên và Dung cũng chuẩn bị bước xuống.

Họ lướt qua nhau, nhanh đến mức vô tình.

Cho đến khi bóng hai người họ biến mất, đốm sáng nhỏ bé trong mắt Thiên tắt lịm.

Phù Dung mỉm cười nhìn anh, bàn tay đặt trong tay anh cứng đờ. Giống như mọi sự sống của cô hoàn toàn phụ thuộc vào một nét thay đổi nhỏ trên gương mặt anh.

Một lát, Thiên buông tay cô ra, bước thẳng xuống cầu thang không quay đầu lại.

Tối.

Bầu trời được giăng lên một tấm vải kim tuyến óng ánh kiêu sa.

Hạ Thiên nằm trên giường, tay nắm chặt điện thoại, tuy chẳng để làm gì, nhưng lại giữ cho màn hình luôn sáng.

Cộc cộc

“Ai đó?”

Ngoài cửa không có tiếng người đáp.

“Cửa không khóa.”

Thiên cất điện thoại vào túi, ngồi thẳng dậy. Cửa mở, một bóng người bước vào, đôi chân trần trắng muốt chậm chậm bước đi trên sàn đá hoa cương bóng loáng nhưng lạnh ngắt.

Nổi bật trên gương mặt xinh đẹp là đôi mắt màu xám xám. Thiên thoáng sững người, trong lòng đã những tưởng rằng sắc màu đó sẽ không còn được nhìn thấy nữa, nhưng nó lại hiện ngang năm lần bảy lượt xuất hiện trước mắt anh.

Lại là ảo giác sao?

“Em đến đây làm gì?” Thiên ghì giọng hỏi. Trước mặt anh, Phù Dung đứng lặng lẽ như bức tượng.

Mái tóc uốn xoắn lộn to trước giờ của cô, nay đã được duỗi thẳng, hơi gọn sóng phần đuôi. Dung mặc bộ váy trắng như tuyết, đứng đó với nụ cười dịu dàng, màu xám nơi mắt không thay đổi, khiến Thiên đã thôi làm tưởng đó là ảo giác, thay vào đó là sự ngỡ ngàng.

“Thế này đã đủ giống chưa?”

Cô mỉm cười. Nụ cười phẳng phất sự héo úa như chiếc lá vàng buồn bã rời khỏi cành cây, sau một cơn gió thu se lạnh.

“...”

“Anh nói rằng em có thể biến thành Băng Hạ không. Giờ đã đủ giống chưa?”

“Tháo kính áp trông ra.” Thiên đứng dậy khỏi giường “Anh không thích.”

“Em làm theo ý anh mà.” Dung cười nhẹ.

“Tháo ra.” Anh ra lệnh, một mệnh lệnh yếu ớt như sự van nài.

Phù Dung cúi mặt xuống, nụ cười vẫn gắn trên môi, đôi mắt long lanh như sắp khóc, bàn tay giấu trong nếp váy khẽ run lên. Một lát, cô ngẩng đầu, ánh mắt xa xăm.

“Phải rồi, em có bất chước như thế nào, cũng không thể giống cô ấy, cũng không khiến anh yêu em, đúng không?”

“Dung...” Thiên nhắm mắt.

“Em không biết làm thế nào nữa cả. Em duỗi tóc giống cô ấy, mặc váy trắng giống cô ấy, em đeo kính cùng màu mắt cô ấy.” Dung nói như ăn năn “Nếu anh không thể yêu em, hãy tưởng tượng em là cô ấy mà yêu cô ấy, có được không?”

“Em...” Thiên sững người.

“Anh chưa từng nhìn em bằng ánh mắt yêu thương. Có thể em không bằng cô ấy...” Dòng nước mắt chảy ra, Dung đưa tay quạt nhanh “...nhưng em muốn được anh yêu, vì em yêu anh.”

Anh im lặng.

Giờ phút này đã cảm thấy mình thực sự tội tệ.

Thiên tiến đến, đặt tay lên vai cô.

Trầm giọng.

“Anh và Hạ chia tay rồi.”

“Vây...”

“Nhưng anh vẫn còn yêu cô ấy.”

Cô hít một hơi, mỉm cười lắc đầu. “Không sao, em sẽ giúp anh quên cô ấy.”

“Em làm được?” Anh nhướn mày, ánh mắt không hề biểu lộ sự tin tưởng. Tình yêu anh dành cho Băng Hạ nhiều đến thế, căn bản là anh không nghĩ rằng sẽ có người khiến anh quên được cô ấy, huống hồ người đó lại là Phù Dung.

“Việc gì cũng được quyền thử nghiệm mà.” Cô cười “Nếu như em có thể khiến anh quên cô ấy, anh phải yêu em.”

“...”

“Còn nếu...” Cô trầm giọng xuống, ánh sáng trong đôi mắt mờ nhạt dần “...nếu như anh không thể yêu em được, vậy cứ coi như, ...cứ coi như em là công cụ để anh quên cô ấy vậy.”

“Em chấp nhận ư?”

“Em cam tâm tình nguyện.” Cô gật đầu. “Chỉ cần anh cho em được bên anh, bất luận là anh coi em là gì, em cũng không quan trọng.”

Cô tiến đến gần, tựa đầu lên vai anh.

Trong giây phút đó, một giọt nước nhẹ nhàng rơi xuống vai anh, lặng thinh.

.....

Kết quả học kì đã được xét xong, kì nghỉ hè bắt đầu phủ lên Thánh Huy học viện.

Sân trường bỗng chốc trở nên vắng tanh, các học viên trong kí túc xá lục đục chuẩn bị áo quần trở về thăm quê, năm học sau mới về lại. Cuối cùng, cả học viện to lớn chỉ còn lại Băng Hạ và Bảo Vy cùng màu tím Bằng lăng tràn lan bầu trời.

Nhẹ nhõm quá.

Băng Hạ mỗi ngày đều nằm dài ra bàn học, đối diện với chiếc cửa sổ mà trầm nghĩ.

Nhẹ nhõm, đơn giản vì trong tim, có một thứ đã bị khoét, bị rơi, bị rút đi mất.

Chính xác mà nói thì nó không phải là nhẹ nhõm, mà là trống rỗng.

Tình yêu là thứ cảm xúc diệu kỳ.

Băng Hạ mỗi ngày đều nhìn Bảo Vy được Nhật Long đón đi chơi, nụ cười không lúc nào ngưng rạng rỡ mà mỉm cười theo.

Cô lấy niềm vui của bạn làm niềm vui cho mình.

Tình yêu đến với đôi lứa rất nhẹ nhàng, không hề cảm nhận thấy rõ, khi mơ hồ cảm thấy rằng hình như mình đã yêu rồi, thì thực ra bản thân đã bị nó chi phối đến mức ngày đêm đều nhớ mong đến còn cào.

Nhưng nó đi thì lại rất dữ dội.

Giữa màu tím của sắc trời, nụ cười của Bảo Vy sáng bừng.

Với Băng Hạ, nó đến như thế nào, thì phải đi như thế.

...

“Phù Dung, ăn thêm đi con!”

Bên bàn ăn, bà Xuyên Chi không ngừng gấp thức ăn cho Phù Dung, nụ cười hạnh phúc lấp lánh.

Dung liếc nhìn Thiên im lặng cúi đầu ăn, rồi lí nhí cảm ơn bà. Cô ý thức được và chấp nhận bản thân chỉ là thứ phương tiện để anh quên Băng Hạ, không nên kiêu ngạo. Nếu không, kể cả thứ tình cảm nhạt nhẽo được anh miễn cưỡng trao và cô đang cố tình ngộ nhận này cũng sẽ tan biến như một giấc mộng mong manh.

Về phần bà Xuyên Chi, mặc dù không biết tại sao dạo gần đây, người hay đi cùng Hạo Thiên và rất hay đến nhà mình dùng cơm là Phù Dung chứ không phải Băng Hạ như bà vẫn tưởng, thế nhưng bà vẫn rất vui. Đúng ra mà nói thì, chẳng phải Phù Dung chính là đứa con dâu trong tương lai mà bà vẫn nhắm đến đó sao?

Trong bàn ăn, cũng chỉ còn lại Trịnh Hùng là trở nên trầm mặc. mỗi khi nhìn về con trai mình là lòng ông lại đau đáu không yên. Ông biết anh không có tình cảm gì với Phù Dung, thế nhưng lại chấp nhận để cô quần quanh bên cạnh, chứng tỏ mối quan hệ giữa anh và Băng Hạ đã không còn bình thường nữa. Và chẳng khó khăn gì để ông ngộ ra rằng, bản thân mình chính là điểm khởi đầu cho mọi đau khổ của con trẻ.

Thiên ăn xong sớm nhất, anh đứng dậy bước ra khỏi bàn.

Phù Dung nhìn theo anh với ánh mắt phức tạp, cô nén tiếng thở dài, đặt đũa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

“Just close your eyes

The sun is going down

You'll be alright

No one can hurt you now

Come morning light

You and I'll be safe and sound... “

“Băng Hạ, em có ở nhà không?”

Hạ ngái ngủ lười biếng chui ra khỏi tấm chăn, mắt mơ màng nhìn vào tên người gọi.

“Có.”

“Đi chơi với anh đi!”

“Bây giờ?”

“Thế em định bao giờ?” Phong vui vẻ “Mười lăm phút nữa anh qua đón em, chuẩn bị đi.”

“A khoan...”

Tút tut tut

Băng Hạ ném điện thoại ra, nằm vật xuống giường, đôi mắt đã tỉnh ngủ nhìn lên trần nhà.

Có phải Vương Hàn Phong đang muốn lợi dụng sự chia ly của Hạo Thiên và cô, để tranh thủ tình cảm của cô? Cô trằm chằm kín đáo, nhắm mắt lại, mong cơn buồn ngủ vừa qua đi quay lại thật nhanh. Cô muốn quên anh, nhưng cách làm của cô chỉ đơn giản là ép buộc bản thân không được yêu anh, ép buộc đầu óc không được nghĩ về anh, ép buộc trái tim thôi nhớ mong anh. Cô không muốn nuông chiều bản thân để rồi vết thương không lành, cô muốn giam cầm nó lại cho đến khi sự quan trọng trở thành vô ích, nhớ mong trở thành xa lạ, và yêu thương cũng trở nên nhạt nhòa.

Cô muốn như thế đấy, cách làm của cô tàn ác với bản thân như thế đấy. Còn anh, anh luôn muốn cô cười, lấp đầy khoảng trống bên cô bằng sự tồn tại của anh. Vốn dĩ, anh thực sự nghĩ rằng anh có thể thay thế được vị trí của Trịnh Hạo Thiên trong lòng cô?

Được, điều gì cũng cần có phép thử. Nếu như thành công, thì tốt quá rồi. Nếu như anh thực sự có thể trở thành người thứ hai bước vào trái tim cô, thì cô cũng chẳng còn gì để mong đợi nữa.

Cô lật chăn ngồi dậy, vào phòng tắm thay quần áo.

...

Hàn Phong hôm nay mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên gọn gàng, còn lại chỉ là quần jean và giày thể thao, nhưng cũng vẫn toàn lên vẻ hào hoa lịch thiệp vốn có. Anh đội mũ bảo hiểm, ngồi trên chiếc mô tô phân khối lớn đứng đợi Băng Hạ.

Cô bước từ trong trường ra, vô cùng năng động và tươi mới với quần short trắng, để lộ đôi chân thon dài trắng muốt như óng ánh dưới ánh nắng mặt trời. Bên trên cô mặc chiếc áo ren lệch vai màu hồng, chân đi giày ba ta trắng tinh. Mái tóc xõa ra đen mượt, cô nghiêng đầu hơi ngạc nhiên khi thấy Phong ngồi trên xe máy, mỉm cười với mình.

“Đi đâu đây?”

Phong không trả lời, thân nhiên lấy chiếc mũ bảo hiểm màu trắng đưa cho cô. Hạ nhận lấy, đội lên và trèo lên ngồi sau anh.

“Ôm chặt nhé!”

Phong cười, anh rú ga, chiếc xe trong phút chốc biến mất.

Dưới ánh nắng chói chang, Băng Hạ ngồi đằng sau, vòng tay ôm chặt anh. Chiếc xe lướt đi nhanh như gió, mang theo mùi hương thơm tinh khôi từ chiếc áo sơ mi của anh quấn quanh bên cô không dứt.

“Em không thể tự đi một mình sao?”

“Thôi nào, đi cùng em một chút thôi mà?”

Trên con phố đông nghịt người, ngay bên dưới lão mặt trời đang ngao nghể tỏa nhiệt, Hạo Thiên tay dứt túi quần, bọc vội lau bầu. Bên cạnh là Phù Dung tươi tắn rạng rỡ, ôm chặt cứng tay anh, như bông hoa đầm sương, ánh nắng bóng rất không thể làm héo tàn mà ngược lại, còn làm nó bùng sáng và rực rỡ hơn.

“Mà thực ra thì những thứ này em bảo người làm mua là được rồi.”

“Em thích chúng ta đi mua hơn. Đạo này anh toàn lấy có một đề ở nhà thôi.” Dung phồng má, cười tít mắt “Làn da của anh, cần ngấm thêm một chút

nữ mới nam tính.”

Đi bộ thêm một lúc nữa, cuối cùng hai người cũng đến được nơi Phù Dung muốn đến đến nỗi cứ nài nỉ anh như chú cún nhỏ. Cũng có gì to tát lắm đâu, Dung cứ xuýt xoa khen anh mặc áo sơ mi đẹp, nên đòi tự tay chọn mua áo sơ mi cho anh.

Cô mãi miết dạo khắp các gian hàng đồ nam, tự tay chọn lựa kĩ càng những chiếc sơ mi nam thật đẹp, còn cẩn thận lọc ra những màu anh không thích. Cô còn lưu tâm hỏi người bán hàng xem những loại vải nào mặc mát mẻ và thoáng mồ hôi trong mùa hè, sau đó mới mang đến cho anh thử.

Không đợi anh xem xét, cô chu đáo lấy ra từng cái một, úm thử lên người anh, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ hỏi anh thấy thế nào, có ưng ý hay không.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cô lúc đó, đầu óc Thiên trống rỗng, anh không thể có phản ứng gì khác ngoài việc gật đầu khi cô hỏi. Thấy anh ngoan ngoãn đồng ý hết những chiếc áo cô chọn mà không mấy may chê bai, Phù Dung càng vui hơn, nụ cười càng lúc càng đậm nét.

Anh thực sự đã có lỗi với cô quá nhiều.

Cô biết anh không hề yêu cô, thế nhưng vẫn luôn dành trọn tình yêu cho anh. Mặc dù cô là tiểu thư nhà giàu, tính tình vốn ương ngạnh do hoàn cảnh sống quá đầy đủ và sung túc, điều này khách quan mà nói thì cũng khó tránh khỏi. Nhưng đối với anh – người cô hằng yêu, anh hiểu rằng, cô đã tự hạ thấp cái tôi của chính mình xuống rất nhiều để có thể chạy đến bên anh và ôm anh. Quả thực cô yêu anh có mù quáng, nhưng giờ phút này, khi đứng trước nụ cười của cô, anh chấp nhận tha thứ tất cả lỗi lầm của cô trong quá khứ, và chấp nhận để cô được ở bên anh.

Anh đã gây ra quá nhiều tội lỗi với người con gái ấy, cho nên anh không thể để cả cô cũng phải hoài phí nước mắt cho một kẻ kiêu ngạo phách lối như anh.

Phù Dung úm chiếc áo màu trắng có viền màu đen lên người anh, nụ cười tỏa sáng như ánh nắng ban mai.

Đúng lúc ấy, như tia điện xẹt, một chiếc mô tô phân khối lớn phóng qua shop quần áo nơi Hạo Thiên và Phù Dung đang đứng.

Trong tích tắc thời gian lắng đọng, đôi đồng tử màu xám nhanh nhạy bắt lấy hình ảnh đôi nam nữ ở bên trong.

Bất ngờ.

Kính ngạc.

Thất vọng.

Đôi mắt sụp xuống, chiếc xe cũng khuất dạng sau cánh cửa kính.

....

“Đến nơi rồi!”

Chiếc xe đỗ lại ở một con đường đất bên đồi, hai bên đường ngã rạp những khóm hoa hoang dại và xác xơ. Những chiếc xe khi qua đây đều không thương tiếc mà ném cho chúng làn khói bụi mịt mù tóe điểm bên trên.

“Anh đưa em đến đây làm gì?”

Hạ gỡ bỏ mũ bảo hiểm, nhìn quanh. Nơi đây chẳng có chút gì gọi là lãng mạn để có thể hẹn hò, ngoài những viên đá tảng nằm chơ chơ trên nền đất khô cằn, thì thứ gì cũng nghèo nàn đến đáng ngạc nhiên.

“Dạo.” Anh nháy mắt.

“Sao lại đến tận đây? Chỉ đi dạo thì thiếu gì chỗ chứ?”

Trước lời chất vấn của Hạ, Phong chỉ cười, anh để xe ở lại, tay rút túi lửng lơ đi bộ ra xa. Bẵng Hạ không còn cách nào khác cũng phải đi theo. Mặc dù vẫn không hài lòng lắm với việc lựa chọn địa điểm của Phong, nhưng trước giờ cô vốn không phải mẫu người hay kêu ca, nên cũng im lặng mà đi bên cạnh anh, không một lời trách cứ gì nữa.

“Em đau lòng không?”

Phong ngửa mặt lên nhìn trời, giọng nói nhàn nhạt như bông đùa.

Hạ im lặng một lúc, rồi quyết định không trả lời. Suy cho cùng thì dù có không nhận được câu trả lời của cô, anh vẫn đoán được sự thật. Nói có thì là tự thừa nhận sự mềm yếu của bản thân, nói không thì chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người.

“Em có nghe câu này chưa?” Anh quay lại, nhìn thẳng vào mắt cô “Tất cả đều là do duyên phận. Nếu hai người có duyên, cho dù có bị chia cắt thế nào, cuối cùng cũng sẽ được trở về bên nhau. Còn vô duyên, cho dù có hạnh phúc ngàn kiếp, sự chia ly vẫn chờ đợi nơi cuối con đường.”

Cô nhìn anh, cười mỉa.

“Câu đó đã xưa lắm rồi. Em không tin vào duyên phận. Thứ gì cũng do bàn tay ta tạo nên mà thôi, kể cả duyên phận.”

Anh trầm ngâm nhìn cô. Hạ tiến đến bên một tảng đá, ngồi xuống, tiện tay ngắt một đóa hoa dại lên ngắm nghía.

“Còn anh nữa, Hàn Phong” Cô không nhìn anh “Đừng phí thời gian đi theo em nữa, cứ kệ em. Chẳng qua em cũng chỉ là một đứa con gái bình thường, không đáng để anh ở bên cạnh nhọc công an ủi như vậy.”

Từ từ, cô ngước lên nhìn anh, ánh mắt tê dại một mỗi.

“Anh không thấy mệt sao?”

Hàn Phong đã ở trước mặt cô từ khi nào. “Không mệt.”

“Tại sao?”

“Vì anh yêu em. Giống như em yêu Hạo Thiên vậy.”

“Nhưng em không đáng.”

“Vậy thì Hạo Thiên cũng không đáng” Anh mỉm cười.

“...” Cô đứng bật dậy “Anh có tư cách gì nói anh ấy không đáng chứ?”

“Vậy thì...” Anh cũng từ từ đứng dậy, giọng nói êm dịu hiền hòa “Em cũng có tư cách gì tự nói mình không đáng chứ? Con người em là do ba mẹ em sinh ra kia mà.”

“Em...”

“Em cứ sống theo ý muốn của em đi, không ai có quyền cản. Kể cả anh, kể cả Hạo Thiên, kể cả Bảo Vy. Anh chỉ là ở bên cạnh giúp em đỡ buồn thôi. Còn việc mệt hay không, tốn thời gian hay không, đó là việc của anh.”

Anh mỉm cười. Nụ cười nhẹ nhàng, lịch sự nhưng thấm đẫm hương vị ngọt ngào của hạnh phúc như chàng hoàng tử mặc lễ phục trắng trong truyện cổ tích.

Trong mắt Băng Hạ lóe lên tia cảm kích, cô mím chặt môi, câu cảm ơn dừng lại trong cổ họng không thể thoát ra.

Đối với tình yêu thuần khiết, sáng trong anh dành cho cô, một câu cảm ơn thật quá sức giả tạo.

Hàn Phong nhìn cô, sau đó cúi xuống hái một chùm hoa dại, lấp lăm những bông hoa nhỏ li ti màu trắng như những hạt tuyết. Anh khéo léo đan chúng vào với nhau, ngón tay thon dài xoay tròn, nhẹ nhàng như thể những cành hoa trong tay anh là mái tóc đen dài của nàng công chúa mà anh yêu thương.

Chiếc vòng đội đầu bằng những cành hoa bé nhỏ hoang dại hiện ra trong tay anh trở nên thuần khiết và cao quý vô cùng. Anh trân trọng đặt nó lên mái tóc đen hơi gợn sóng của cô. Như có một phép lạ vừa ghé qua, hình ảnh cô trong mắt anh được muôn ngàn sợi nắng dệt lại với nhau, mang đến cho cô chiếc váy dài màu trắng cùng đôi cánh đẹp đẽ như thiên thần, cũng trong suốt và lấp lánh như được kết tinh từ pha lê.

“Đi nào.”

Anh mỉm cười, quay lưng bước đi.

Phía sau anh, cô với chiếc vương miện đội đầu, khóc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Cô đã trở thành người con gái mềm yếu như thế này từ khi nào. Và sau đó cô cũng đã nhận ra, mình đã hơn một lần tự hỏi bản thân câu này.

Chợt, hình ảnh đôi nam nữ ở trong shop quần áo cô vừa nhìn thấy dội về. Bóng người ấy sao mà giống anh đến thế, cái vẻ lầm lỳ khó gần ấy sao mà quen thuộc đến thế, ánh mắt lạ lẫm ấy sao mà khiến cô nhớ nhung đến thế.

Hàn Phong quay đầu lại. Từng giọt nước mắt nhẹ nhàng lăn trên gương mặt nàng công chúa của anh. Đây đã là lần thứ hai cô khóc trước mặt anh. Cái cách cô để mặc nước mắt tự rơi không kiềm chế, không chau mày, không nức nở, cũng không giờ tay lau, đằng sau lớp nước mỏng là gương mặt bình thản không cảm xúc, làm cho anh có cảm tưởng như giọt nước trong vắt ấy chỉ là một giọt nước bình thường, vô tình rơi trên gương mặt cô, mà không phải giọt lệ mặn chát chứa biết bao tâm trạng.

Nó khiến anh đau lòng, rất đau lòng.

Anh tiến lại gần, ánh mắt của cô vẫn bình thản và trống rỗng không thay đổi, như nhìn anh mà lại như không.

Anh giờ tay, thật nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên má cô, giọt lệ long lanh chạm vào tay anh bông rất.

Anh có thể chấp nhận được sự thật rằng cô vẫn rất yêu Hạo Thiên, hoặc cả đời trái tim luôn hướng về một mình cậu ta, có thể chấp nhận được việc tình cảm của cô sẽ mãi mãi không bao giờ dừng chân nơi anh.

Thế nhưng.

Lại không thể chấp nhận việc cô khóc vì người con trai đó, ngay trước mắt anh.

Vì khi thấy cô không yêu anh, cảm xúc chỉ đơn giản là đau khổ.

Còn khi thấy cô khóc vì cậu ta, thứ cảm xúc còn là sự bất lực.

Yêu cô, sự đau đớn của trái tim đã trở thành thứ cảm giác quá nhẹ nhàng rồi.

Một giọt nước nữa lại rơi ra, anh tiếp tục lau.

“Đừng khóc nữa”

Cô ngược nhìn anh, ánh mắt anh thật buồn. Chợt nhớ lại ánh mắt lần đầu cô nhìn thấy từ anh, nó mang vẻ lạnh lùng phong trần, rất phóng khoáng và cũng rất cao sang. Hàn Phong à, điều đáng hối hận nhất trong cuộc đời anh, đó là anh đã yêu em, anh có biết không?

“Đừng khóc.”

Anh kéo cô ngồi xuống tảng đá khi này, sau đó quay đi làm gì đó.

Chỉ biết rằng khi cô đã thôi khóc, anh quay lại, mỉm cười chìa ra cho cô một bó hoa dại màu tím.

Anh từ từ quỳ một chân xuống, trân trọng và yêu thương trao cho cô bó hoa.

“Tôi, Vương Hàn Phong, xin được trao cho cô Dương Băng Hạ bó hoa này, với lời hứa sẽ mãi mãi bảo vệ cho cô ấy, không bao giờ bắt nạt khiến cô ấy phải khóc. Kẻ nào dám động đến Băng Hạ, Hàn Phong này sẽ giết chết không tha.”

Cô ngẩn người nhìn bó hoa màu tím trầm buồn trong tay anh.

Sau đó bật cười. Cô cười thành tiếng, cười rất thoải mái. Tiếng cười giòn tan, trong veo, đầy ắp hạnh phúc như của các thiên thần khi mãn nguyện nhìn niềm vui được ban phát khắp chốn.

“Không nhận à?” Anh nheo mắt.

Cô đón lấy bó hoa, nụ cười khiến gương mặt cô sáng bừng.

“Băng Hạ, em có biết tại sao khi đi tu, các nhà sư thường xuống tóc không?”

Cô ngược lên, nhúu mày lắc đầu.

“Đó là để họ cắt đứt những duyên nghiệp trong nhân gian, xóa đi kí ức của dĩ vãng.”

Anh giảng giải. Cô chỉ im lặng không nói gì.

“Em muốn xuống tóc không?”

“Anh điên à?” Cô tròn tròn mắt.

....

Thực sự là cắt bỏ đi mái tóc có thể khiến kí ức theo đó mà đứt lìa sao?

Anh dùng xe nơi một salon làm tóc khá đông khách. Cô ngập ngừng theo anh bước vào, các thợ làm tóc hình như có quen anh, đều gật đầu chào và nở nụ cười xã giao.

Cắt tóc có thể cắt đi cả dĩ vãng. Lý lẽ đó không thuyết phục chút nào. Cô nghĩ như thế, nhưng vẫn theo anh vào đây. Trong câu nói hoang đường đó của anh, dường như cô vẫn le lói một chút hy vọng. Mặc dù hy vọng cũng chỉ là thứ xa xôi, và hy vọng thì cũng hoang đường không kém.

“Hi, Hàn Phong, lâu quá không gặp!”

Một chàng trai ăn mặc rất sành điệu cùng mái tóc vàng cắt tia và nhuộm màu khá thời thượng bước đến trước mặt Phong nói vài câu chào hỏi. Hình như hai người là bạn cũ. Băng Hạ cũng chẳng mấy quan tâm, chợt chàng trai đó ném về phía cô cái nhìn dò xét, sau đó hỏi Phong.

“Bạn gái à?”

“...” Phong lúc đầu có chút lúng túng, sau đó cười cợt “Gần như thế!”

“Ngon nha mày!” Chàng trai kia kinh ngạc thán phục.

“Anh nói thế à?”

Anh đắm nhẹ lên vai chàng trai tóc vàng một cái. Hai người nói chuyện thêm mấy câu nữa thì anh ta bị một bà khách hàng gọi. Sau khi bạn đi, Hàn Phong chẳng nói chẳng rằng kéo Băng Hạ vào trong.

“Anh đưa em đi đâu vậy?”

“Cắt tóc.”

“Sao không ở ngoài kia?”

“Em là khách hàng đặc biệt, đương nhiên không thể cắt ngoài kia.”

Băng Hạ vẫn chưa hết thắc mắc, thế nào là khách hàng đặc biệt?

Bên trong của salon còn hào nhoáng hơn cả bên ngoài. Dụng cụ làm tóc, ghế ngồi, chậu cây cảnh, tủ kính, tất tần tật mọi thứ đều sáng bóng như mới và toàn thuộc loại hàng đắt tiền. Băng Hạ hơi mập mờ hiểu, khách hàng đặc biệt ở đây có lẽ đề nói về các khách VIP. Mặc dù cô không phải quý bà quý cô người dát vàng, nhưng đi cùng Hàn Phong là người quen của chủ salon thì chắc cũng có chút ít ưu ái, được cắt tóc ở trong đây.

Tiệm salon này tiện nghi và có vẻ khá giả hơn salon Angela của Khánh Du.

Cô tiến đến chiếc ghế chờ, định ngồi xuống. Hàn Phong liền kéo cô vào chiếc ghế đối diện tấm gương lớn.

“Nhưng anh ta đã vào đâu?” Ý cô muốn nói đến chàng trai tóc vàng chủ salon.

“Cần gì anh ta.”

“Thế...”

“Anh sẽ cắt cho em.”

Băng Hạ kinh ngạc nhìn Hàn Phong đang nhanh nhẹn chuẩn bị đồ dùng, chứng tỏ anh không có chút gì lạ lẫm với nơi đây. Đây là lần đầu tiên cô quen được một người đa tài đến vậy. Anh biết kinh doanh, biết lái xe ô tô, biết chơi vĩ cầm, dương cầm, ngày hôm nay cô còn biết được anh biết đi cả xe máy và cắt tóc nữa. Cô tự hỏi, không biết nhiều đó đã hết những tài năng của anh chưa?

Anh vòng tay quàng qua người cô tắm khăn màu trắng.

Chiếc lược màu nâu trầm nhẹ nhàng trượt trên lọn tóc đen mượt. Qua chiếc gương lớn, Băng Hạ nhìn thấy chiếc kéo màu bạc sáng chói trong tay anh quay uyển chuyển vô cùng điệu nghệ, thắm cười, chàng trai này không những đa tài mà lại còn vô cùng khoa trương.

Tiếng kéo xoẹt xoẹt, cắt đi những sợi tóc đầu tiên.

Cắt đi tóc là cắt đi dĩ vãng.

Từng lọn tóc đen cứ thế rơi xuống vai cô, từng chút từng chút một, mỗi lúc một nhiều, thoáng chốc, bên dưới chiếc ghế cô ngồi đã chồng chất những mớ tóc vụn đen kịt, che lấp cả màu xanh rêu của sàn hoa cương.

Băng Hạ cảm thấy mái tóc mình đã dần dần nhẹ đi.

Trong lòng cơ hồ cũng đã nhẹ đi.

Gần một tiếng đồng hồ trôi qua, Hàn Phong cuối cùng cũng miễn cưỡng cởi bỏ tấm vải choàng quanh người cô. Hình ảnh hiện lên trong gương khiến Băng Hạ tưởng mình hoa mắt.

Mái tóc dài hơi qua vai một chút, đã được Hàn Phong thả tay cắt chỉ còn đến cổ. Đuôi tóc hơi cụp vào bên trong khiến gương mặt cô trở nên tròn hơn, bầu bĩnh hơn, vô cùng đáng yêu. Băng Hạ bây giờ đã đích thực trở thành một cô búp bê chính hiệu, xinh đẹp, cầu kì và hoàn mỹ, từng đường nét đậm sắc hơn, rõ ràng hơn, long lanh hơn, rực rỡ hơn, chứ không còn quá nhợt nhạt như hình ảnh của thiên thần mang đôi cánh trắng lúc trước nữa.

Ngồi trước mặt cô bây giờ, là một con người hoàn toàn khác.

Hàn Phong đầu tiên mỉm cười hạnh phúc với thành quả mình tạo ra, phút sau lại trầm ngâm nhìn những lọn tóc đã bị cắt bỏ nằm dưới đất.

Hy vọng rằng, tình yêu cô dành cho Hạo Thiên một phần đã ở trong những sợi tóc bị vứt bỏ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

“Sao không nói gì thế? Giận anh cắt quá tay à?”

Ngồi trên xe, Phong quay đầu hỏi Băng Hạ ngồi đằng sau.

“Không”

“Sao im lặng vậy giờ?”

“...Tiếc tóc.”

Anh phì cười “Tóc rồi lại mọc dài ra mà. Em cắt tóc như thế này trông đẹp hơn đấy.”

“Anh cắt mà, sao lại không tự khen mình chứ.”

Hàn Phong bật cười rồi không nói gì nữa. Băng Hạ đằng sau roi vào trầm mặc.

Cắt đi mái tóc, cô cảm thấy như mình đã cắt bỏ đi một thứ gì đó nữa. Một thứ rất da diết, khác khoải, rất khó gọi thành tên.

“Tôi chưa từng nhìn thấy em buộc tóc.”

Tóc ngắn rồi, sẽ rất khó buộc.

Tốt rồi, cắt đi cũng tốt, vứt bỏ đi được thứ gì, hay thứ ấy.

Trên đường, từng cơn gió lướt qua mạnh bạo, mái tóc cô nằm gọn trong mũ bảo hiểm, không còn bay lượn dập dờn như nó đã từng nữa.

Đoạn này toàn viết Phong thành Thiên T_T Hàn Phong, em có lỗi với anh! ~_~

Trời sập tối rất nhanh. Gió bắt đầu gai gai lạnh, sau đó, một cơn mưa ào ạt ghé thăm, Hạ và Phong cuống cuống không biết trú vào đâu.

Bên đường có một tiệm cháo tên An Long, đèn điện sáng rực, Hạ vội bảo Phong ghé vào đó trú tạm, tiện thể ăn tối luôn.

Chiếc chuông gió bằng thủy tinh trong suốt kêu lanh lảnh vui tai sau khi cánh cửa bằng kính vừa mở. Băng Hạ vẫn thấy chiếc chuông gió này ở những hiệu bánh, không ngờ ở tiệm cháo người ta cũng treo.

Quần áo hai người lấm tấm ướt, Băng Hạ hơi lạnh.

Hàn Phong bước đi đằng trước, chợt khựng lại, sau đó quay người bước ngược ra khỏi quán cháo.

“Băng Hạ, sang quán khác thôi.”

“Sao thế?” Hạ không hiểu gì.

“Nhanh lên, quán này không ăn được.” Anh nắm tay Băng Hạ, kéo ra ngoài.

“Nhưng bên ngoài đang mưa.” Cô đánh mắt về phía cánh cửa kính, bên ngoài, những hạt mưa liên tục quật tới tấp vào mặt kính, chứng tỏ mưa mỗi lúc một to.

“A! Băng Hạ, Hàn Phong!”

Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, Băng Hạ sững người.

Ở chiếc bàn chính giữa của quán cháo, có một đôi nam nữ đang ngồi, cô gái rất xinh đẹp đang tươi cười vẫy gọi Hạ và Phong.

Cô gái với mái tóc buông xõa nhẹ nhàng hơi gọn sóng cùng chiếc váy sát nách cổ tròn màu đen nổi bật trên làn da trắng như ngọc, váy có lớp ngoài bằng ren, vừa cổ điển vừa mềm mại lãng mạn. Trên cổ là sợi dây chuyền dài bằng vàng. Còn chàng trai mặc quần bò và chiếc áo thun cổ tròn dài tay màu tro nhạt đang đầu quay lại nhìn hai người, cũng không kém phần kinh ngạc.

Đúng bộ quần áo mà sáng nay, hai bóng người trong shop thời trang ấy đã mặc. Hóa ra trong giây phút đó, cô đã không hề nhìn nhầm.

Hàn Phong đang dậm bước ra cửa thì khựng lại, anh liếc nhìn Hạ bằng ánh mắt thăm dò.

“Có muốn vào không?”

Khuôn mặt lạnh tanh liền nở một nụ cười nhạt thếch.

“Có.”

Thế theo nguyện vọng của Phù Dung, Hạ và Phong cùng ngồi chung bàn với hai người họ. Do trời mưa nên cũng không ít người ghé vào trú mưa, quán cháo chợt trở nên đông đúc.

Thiên nhìn cô, chỉ trong giây lát, và thứ mà anh để ý đến đầu tiên, đó là mái tóc của cô.

Cô cắt tóc rồi.

Người trước mặt anh đây, vẫn là cô ấy, mà sao quá đổi xa lạ.

Phù Dung giống như chú chim chích chòe không ngừng hót, cũng chỉ có cô là người tươi tỉnh nhất. Hình như cô đang cố gắng không để ý đến mảng tâm trạng đang bao phủ lên bốn người. Thi thoảng, ánh mắt không rõ vô tình hay hữu ý liếc qua Băng Hạ và Hạo Thiên chờ để tìm thấy một sợi dây nào đó giữa hai ánh mắt nhưng đều thất bại. Hạo Thiên về xa cách khó gần không nói không rằng, ngồi khoanh tay im lìm như pho tượng. Băng Hạ thành thói tựa vào ghế, ánh mắt lạnh nhạt. Hàn Phong về ngang tàng hờ hững đáp lại mấy câu nói của Phù Dung. Không khí xung quanh như bị kẻ nào đó ác ý âm thầm rút đi, càng ngày càng trở nên ngột ngạt.

“Hai người cũng đi ăn ở đây sao?” Hàn Phong lịch sự hỏi.

“À, chúng tôi đang đi mua sắm thì trời mưa, đành chạy vào đây trú nhe, cũng tiện thể chưa ăn tối.” Phù Dung mỉm cười đáp “Còn hai người?”

“Cũng vậy.” Băng Hạ lên tiếng.

“Hai người đi mua gì thế?” Phong liếc mấy chiếc túi giấy đang được đặt nằm ngay ngắn bên cạnh Dung.

Như đụng trúng vào điểm mạnh, Dung thân mật quay qua quàng lấy tay Thiên, tươi cười “Chúng tôi đi mua áo cho Hạo Thiên, anh ấy lười mua áo quá, tủ đồ toàn áo đen thôi.”

Trong lúc nói câu đó, Hạ để ý thấy ánh mắt cô ta lướt qua mình dò xét.

Cô quay đi.

“Xin hỏi, quý khách dùng gì ạ?”

“Hai người chưa gọi món sao?” Phong ngạc nhiên nhìn Dung.

“Chúng tôi vừa đến mà.”

“Vậy thì...” Phong đón lấy tờ menu từ tay người bồi bàn, lướt qua một lượt, sau đó ngừng lên “Quán này có đặc sản là cháo đậu đỏ đúng không?”

“Vâng”

“Vậy cho chúng tôi bốn suất cháo đậu đỏ” Dò ý từng người “Mọi người đồng ý không?”

Một tia chớp lóe lên trong đầu Băng Hạ.

“Tôi bị dị ứng với đậu đỏ.”

Cô đứng bật dậy!

“À, xin lỗi, Hạo Thiên không ăn được đậu đỏ.”

Một giọng nói thánh thót, lịch sự vang lên. Câu nói vừa định thốt ra khỏi miệng Băng Hạ đã kịp nuốt lại.

Phù Dung cười với Hàn Phong, sau đó tự mình chọn món khác cho Hạo Thiên.

Băng Hạ từ từ ngồi xuống.

Mây vội vàng cái gì chứ, việc đó đã có người quan tâm thay mày rồi...!

Nụ cười nhạt xuất hiện nơi khóe môi, sau đó tan biến rất nhanh.

Ngoài trời vẫn mưa.

Bốn suất cháo được mang ra, trong đó có ba suất cháo đậu đỏ cho Hạ, Phong, Dung, và một suất cháo gà cho Thiên.

Món cháo chứa trong chiếc bát sứ có hoa văn tinh tế, từng hạt gạo trắng tinh, hạt nào hạt nấy nở bung như hoa, trông vô cùng đẹp mắt. Xen giữa màu trắng tinh của gạo là màu đỏ rực của đậu, nước cháo có màu trắng ngà, trong trong, từng hạt đậu đỏ như đang nở nụ cười.

Phù Dung tỏ ý không hài lòng do món ăn ở đây quá sơ sài.

Băng Hạ lẳng lặng xúc cháo ăn, nước cháo đặc sệt lại, ngọt sắc.

Cô nhú mày. Hàn Phong chợt hỏi. “Sao thế?”

“Nhiều đường. Quá ngọt.”

Phong tự nhiên múc một thìa cháo bên bát của cô, đưa lên miệng nếm thử.

Anh đẩy bát cháo của mình sang. “Bát của anh nhạt hơn, em ăn bát này đi.”

Hạ không nói gì, chỉ ngậy người ra nhìn anh. Dưới ánh đèn trong tiệm cháo, đôi mắt cô to tròn, trong veo như bi ve, nhìn anh lạ lẫm. Một lát, cô ngoan ngoãn cúi xuống ăn bát cháo của anh. Quả thực, cháo đậu đỏ bên bát của anh ngọt thanh, mát lịm.

Đối diện là một người đang chăm chú ăn món cháo gà.

Người đó im thin thít suốt bữa ăn, trong lòng diễn ra điều gì đều không ai hay biết.

Sau bữa tối, ngoài trời, mưa đã nhỏ đi, chỉ còn lất phất.

“Hai người không đợi tạnh mưa rồi về sao?” Phù Dung lên tiếng.

“Mưa gần tạnh rồi. Không sao.” Hạ cười nhạt.

Băng Hạ đội mũ bảo hiểm, leo lên phía sau xe, vòng tay ôm lấy eo Hàn Phong. Đèn xe bật sáng, trong phút chốc, chiếc xe lao đi, vội vã biến mất trong màn đêm trước khi câu tạm biệt của Phù Dung kịp kết thúc.

Trước cửa tiệm cháo, Dung và Thiên đứng đợi xe đến đón. Ánh mắt anh trầm buồn, tĩnh lặng.

“Anh thấy thế nào?”

Giọng Phù Dung trầm xuống, hòa lẫn với tiếng mưa tí tách. Anh không đáp.

“Cô ấy cũng có Hàn Phong rồi...” Dung nói lấp lửng, lơ đãng “Anh cũng nên quên cô ấy đi.”

Như giọt nước làm tràn ly, ánh mắt của Thiên trở nên dữ dội, anh phũ phàng đẩy mạnh Dung đang ôm lấy cánh tay mình ra, bước thẳng vào màn đêm. Mưa lất phất đậu trên tóc anh. Dung hoảng hốt gọi lớn.

“Thiên, anh đi đâu đấy? Đợi em...! Thiên!!”

“Không sao chứ?”

Trước cổng trường Thánh Huy, Phong thân mật vuốt gọn lại mái tóc hơi mất trật tự của Băng Hạ, hỏi nhẹ.

“Không.” Cô lãnh đạm trả lời.

“Thật chứ?” Anh nheo mắt.

“Thật.”

“Thế thì tốt.” Anh gật đầu.

Gió lướt qua mang theo những giọt mưa lạnh lạnh khiến Băng Hạ rùng mình.

“Em về đây.”

Cô toan quay người bỏ đi, Phong vội giữ cô lại.

“Đợi đã!”

Và rất nhanh, đặt lên khóe môi cô một nụ hôn nhẹ.

Mát lạnh.

Băng Hạ phút đầu sững sờ, sau đó im lặng quay người bước vào trong trường. Thân người mảnh khảnh của cô xa dần làm Phong có chút ngẩn ngơ.

"Cái quan trọng nằm ở trái tim. Sự chân thành quyết định tất cả."

Bà nội anh đã từng nói như thế.

Nhưng,

Từng giọt nước đọng trên lá cây, chậm chậm rớt xuống.

Có những tình yêu lớn lao đến nỗi, sự chân thành không thể quyết định được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Nửa cái đầu của mặt trời nhú lên tạo thành hình bán nguyệt ở nơi giáp ranh giữa trời và đất. Băng Hạ chợt nhận ra mặt trời của mùa hè dễ nhìn thấy hơn mặt trời của mùa đông, vì mùa đông, vầng ánh dương còn bị bao phủ bởi lớp sương mờ đục. Ánh sáng của mặt trời mùa hè cũng ấm áp hơn, chói sáng hơn. Mặt trời mùa đông thì như ngái ngủ, lờ lờ trong thứ ánh sáng màu đỏ cam dịu dịu.

Tối hôm qua, Bảo Vy đã nhảy dựng lên khi nhìn thấy mái tóc của cô. Nhưng rồi sau một hồi ca thán tiếc tóc, thì lại toe toét cười nói rằng mái tóc này đẹp hơn trước. Đúng là tính tình trẻ con thì hiếm khi suy nghĩ sâu xa được, cái đầu đơn giản của Vy không thể nhận ra lý do tại sao Hạ lại muốn cắt tóc. Làm bạn với nhau lâu như vậy, mà Băng Hạ thì luôn là người đi nhìn suy nghĩ của người khác, còn Vy thì ngược lại, luôn để người khác nhìn suy nghĩ của mình.

Cũng chẳng trách, Hạ ngược nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như cô chưa nói cho Vy biết, anh và cô đã chia tay.

...

Tiệm spa chăm sóc da chất lượng hàng đầu của thành phố.

Trong một căn phòng hạng sang, qua tấm rèm mỏng buông rủ, có hai người đang nằm sấp trên chiếc giường massage đặt song song nhau. Làn da của cả hai người đàn bà đã có tuổi nhưng vẫn mịn màng trắng trẻo như da thiếu nữ. Dưới bàn tay xoa bóp nhẹ nhàng của hai nữ nhân viên chuyên nghiệp, cảm giác sáng khoái lan đến từng ngón tay. Trong căn phòng, tinh dầu hoa oải hương thơm phức, dịu dịu lan tỏa.

Một trong hai người phụ nữ, nằm trên chiếc ghế bên trong, nhắm mắt, khẽ cất tiếng.

“Lâu lắm rồi chị mới rủ em đi massage. Dạo này em cũng nhiều việc quá, quên bẵng cả chăm sóc bản thân.”

Người phụ nữ còn lại cũng không mở mắt, cười đáp.

“Đòi người phụ nữ ngăn ngủi lắm em ạ, nếu không biết chăm sóc cho bản thân, vài năm nữa già đánh vào mới cuống cuống thì muộn rồi.”

“Mà dạo này Hạo Thiên có khỏe không? Lâu lắm rồi em không gặp thằng bé. Phù Dung nhà em từ hồi nghỉ hè cứ chạy qua đó suốt, chắc cũng muốn làm dâu nhà họ Trịnh lắm rồi đây.” Người phụ nữ kia bật cười thành tiếng.

“Càng sớm có con dâu, càng sớm có cháu bé” Xuyên Chi cười.

“Chị lại đùa rồi. Phù Dung từ bé được nuông chiều, chẳng biết làm gì. Sang đó có khi chẳng giúp Hạo Thiên được gì mà còn làm phiền thằng bé.”

“Phiền gì mà phiền” Xuyên Chi chau mày, rồi lại giãn ra rất nhanh “Chúng nó suốt ngày đưa nhau đi chơi, tình hình rất tốt, xem chừng chẳng mấy chốc là bỏ cha ***** theo chồng thôi.”

Hai người phụ nữ tuyệt sắc giai nhân, trong căn phòng đậm mùi hương thơm, cười tươi như hoa.

Trong giới bạn bè của Xuyên Chi, không ai là không biết đến phu nhân Vi Thúy Trinh tài sắc tài hoa, là vợ của Chủ tịch Hội đồng Quản trị của tập đoàn Chim Ưng Niệm Huy Hùng, và cũng là mẹ của Niệm Phù Dung. Vi Thúy Trinh còn trẻ hơn Xuyên Chi cả mấy tuổi, là một người phụ nữ nhân hậu khá ái, thông minh và giỏi giang, nhưng sau khi lấy chồng chỉ an phận thủ thường, không quan tâm đến bất kì chuyện gì khác ngoài việc chăm sóc chồng con. Bà luôn muốn hướng Phù Dung theo lối đi của những bậc tiểu thư đài các, cảm kỳ thi họa đều tỏ tường, thế nhưng con gái bà thì lại không hề được một phần nhỏ như bà mong muốn. Chỉ có ngoại hình là Dung thừa hưởng chút ít từ bà, còn lại thì, cô và mẹ là hai mẫu người phụ nữ khác nhau một trời một vực.

“Mà...em trước có nghe nói Hạo Thiên có...” Thúy Trinh ngược lên đang định hỏi điều gì đó, nhìn thấy ánh mắt của Xuyên Chi thì cứng họng. Dù chỉ là ánh mắt chờ đợi đơn thuần, nhưng đôi mắt của Xuyên Chi vốn rất sắc, khiến cho người khác bất giác giật mình.

“Chuyện gì?” Xuyên Chi nhướn mày, đang hỏi thì tự dưng im bật, thật khiến cho người ta tò mò.

“À...” Thúy Trinh cười trừ “Không có gì, chỉ là Hạo Thiên điển trai như thế, em thắc mắc là không biết nó đã có ai chưa...?”

Xuyên Chi nhìn Thúy Trinh, sau đó cười cười “Ừ, thì cũng có.”

“Những người theo thằng bé nhiều như thế, Phù Dung nhà em sao bì kịp.”

“Có mà mấy đứa ấy không bằng được Phù Dung.”

Trong đầu thoáng qua hình ảnh khuôn mặt Băng Hạ, Xuyên Chi chau mày rồi thở dài. Nếu quả thực có cả một “tập đoàn” con gái theo đuổi Hạo Thiên, mà đứa nào đứa này đều kiểu gần giống Băng Hạ thì bà cũng phải phát sốt lên vì lo lắng thật ấy chứ. Thế nhưng với cái kiểu khó gần của Thiên, thì trước khi đẻ bà bận tâm, con gái đã bị anh đuổi cho chạy xa vạn dặm rồi. Cũng chẳng hiểu sao một đứa nhà quê như Băng Hạ lại có thể lọt vào mắt Thiên, có chăng vì ngoại hình xinh đẹp? Điều đó thì Phù Dung chẳng có dư? Càng nghĩ bà càng thấy lạ.

“Vậy sao?” Thúy Trinh cười “Phù Dung nhà em còn kém cỏi lắm.”

Bàn tay mềm mại của nữ nhân viên tiến đến gần bờ vai của Xuyên Chi. Bà nhắm mắt lại tận hưởng sự dễ chịu. Trong mùi thơm thanh thoát của hoa oải hương, trong đầu bà nảy nờ nhiều suy nghĩ.

“Thúy Trinh này...” Bà Xuyên Chi vẫn nhắm mắt “Hạo Thiên và Phù Dung bằng tuổi nhau đúng không?”

“Vâng?”

“18 tuổi rồi nh?”

Thúy Trinh suy nghĩ vài giây “Đến sinh nhật năm nay là hai đứa tròn 18 rồi.”

“Ừ...” Xuyên Chi gật đầu “Đủ tuổi kết hôn rồi.”

Thúy Trinh giật mình, giương mắt lên nhìn bà ngạc nhiên. “Chị nói gì?”

“Chị nói hai đứa chúng nó đủ tuổi kết hôn rồi.” Xuyên Chi thản nhiên “Không phải sao?”

“Không phải chị định...?” Thúy Trinh bỏ lửng câu nói. Xuyên Chi vốn là một người phụ nữ sắc sảo và không thiếu toan tính, không có chuyện bà ta đề cập đến một vấn đề mà chẳng đề làm gì.

“Em nghĩ chị định làm gì?” Xuyên Chi mỉm cười.

“Chị định cho chúng nó kết hôn?”

“Haha!” Bà bật cười “Còn quá sớm để nói chuyện này.”

Trong câu trả lời có lẫn tiếng thờ nhẹ nhõm “Vây thì tốt.”

“Chi là đính hôn thôi.” Xuyên Chi tiếp tục nở một nụ cười, lần này mang đầy tâm ý.

“Cái gì?” Thúy Trinh giật nảy mình, suýt nữa thì bật dậy khiến chiếc bàn đựng những chai tinh dầu và kem dưỡng da đất liền bên cạnh chòng chành chành.

“Sao mà bất ngờ thế, chẳng phải chuyện này đã có dự định giữa bên hai nhà từ trước rồi sao?”

Trong giọng nói có ý thắc mắc, nhưng nụ cười của Xuyên Chi thì vô cùng thân nhiên. Đường như bà đoán được phản ứng này của Vi Thúy Trinh là tất yếu. Đường nhiên không người mẹ nào lại muốn đưa con gái mình sang sống quá sớm, nhất là đối với mẫu người như Thúy Trinh, hưởng hờ Phù Dung cũng chưa tròn 18, hẳn cô ta đang lo sợ đưa con gái non nớt của mình sẽ cheo leo giữa bờ vực của hôn nhân trong khi con bé chưa thực sự trưởng thành trong suy nghĩ.

“Nhưng...” Thúy Trinh lúng túng “Đội chúng nó tốt nghiệp rồi tiến hành hôn ước không được sao? Chúng nó vẫn còn đi học mà?”

“Chi là đính hôn thôi, có phải kết hôn rồi về sống với nhau luôn đâu.” Xuyên Chi đưa ánh mắt đầy ngụ ý giao với ánh mắt đầy thắc mắc và sự phản đối của Thúy Trinh “Giống như một dạng đánh dấu chủ quyền để người khác không dòm ngó.”

Thúy Trinh định nói thêm điều gì đó, nhưng bà cũng hiểu ra được ẩn ý trong lời nói cũng như ánh mắt của Xuyên Chi. Mục đích của việc đính hôn, có lẽ cũng là vì hạnh phúc của hai đứa nhỏ sau này. Bà cũng nên đồng ý chứ không nên phản kháng. Có điều, bà thực sự lo lắng cho Phù Dung, tuy hôn ước đã định từ rất lâu, nhưng lúc đó và cả bây giờ, nó cũng vẫn chỉ là một lời nói, chưa cần thiết phải chuẩn bị về tâm lý và con người. Giờ đính hôn ngay tức thì khi hai đứa vừa bước sang ngưỡng tuổi 18 là một quyết định chóng vánh đến bất ngờ, chắc chắn không những chỉ có Phù Dung con bà mà cả Hạo Thiên cũng bờ ngỡ khó thích ứng. Mà cả hai đứa cũng chưa tốt nghiệp cấp 3, nghĩ đi nghĩ lại, việc này đúng là rất không ổn.

Cắt đứt mạch suy nghĩ đang tràn lan trong đầu Thúy Trinh như nước trào khỏi bờ đê là một bàn tay trắng trẻo thanh thoát. Xuyên Chi đặt bàn tay được tô điểm bằng những chiếc nhẫn vàng ròng, kim cương đắt tiền lên bàn tay đang nắm chặt lại của Vi Thúy Trinh.

“Yên tâm, đó chắc chắn là điều hai đứa nhỏ đang mong đợi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

“Con không đồng ý!”

Trịnh Xuyên Chi thân nhiên nhìn Hạo Thiên đứng bật dậy, tròn mắt nhìn mình. Mặc dù phản ứng này là thất lễ đối với người làm mẹ, nhưng Xuyên Chi không mấy bận tâm. Đến Phù Dung đang ngồi bên cạnh bà mà vẫn còn chưa hết kinh ngạc thì Hạo Thiên lại càng không phải nói. Lúc quyết định nói với hai đứa chuyện này bà cũng đã dự đoán trước mọi chuyện sẽ không được thẳng con trai của bà dễ dàng chấp nhận.

“Mẹ và mẹ Phù Dung đã quyết định rồi.”

Xuyên Chi đan hai tay vào nhau, đặt trước bụng, người ngả vào sâu trong ghế sofa, điềm nhiên nói.

Nghe đến tên mình, Dung giật mình ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Hạo Thiên đang chiếu vào mình, cô hoảng hốt cup mắt xuống. Mong rằng anh không nghĩ rằng vì cô quá sốt ruột nên đã nhờ mẹ can thiệp.

“Không phải nó. Là mẹ.”

Xuyên Chi thờ dài, ngán ngẩm nói. Ánh mắt Thiên nhìn Dung như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống con bé vậy, thật khiến cho người lớn bất bình.

“Mẹ đã hỏi ý con và Dung chưa? Hai người tùy tiện quá rồi!”

Ánh mắt Thiên lại chuyển về phía mẹ, sự phẫn nộ trong mắt không suy chuyển. Anh làm li không nói, không có nghĩa là mẹ anh muốn làm gì cũng được, nhất là những chuyện đó lại ảnh hưởng trực tiếp đến anh. Anh tuyệt đối không chấp nhận.

“Là mẹ không được quyết định chuyện của con cái sao?” Xuyên Chi nhún mày.

“Vốn dĩ trước giờ con chưa từng nhờ mẹ quyết định chuyện gì, và mẹ cũng chưa từng giúp con quyết định chuyện gì!” Tiếng Hạo Thiên vọng khắp căn

nhà rộng lớn. Thật vậy, trong gia đình này, anh không ngần ngại chia sẻ với bất cứ ai, ba cũng vậy, mẹ cũng vậy, hai người là hai bậc sinh thành uy nghiêm cứng nhắc mà anh chẳng bao giờ đến gần. Những chuyện trước giờ của bản thân, anh vẫn luôn tự mình quyết định. Trịnh Xuyên Chi đi nước ngoài như đi dạo, nói thẳng ra thì cũng chẳng mấy quan tâm đến con trai. Giờ anh đã lớn, đã có đủ hiểu biết để có thể đi trên con đường mình đã chọn thì bà lại ngang nhiên dùng quyền làm mẹ áp đặt để anh đi theo hướng đi bà vạch ra. Còn chuyện nào vô lý hơn không.

“Giờ mẹ giúp con quyết định hôn sự, được không?” Xuyên Chi vẫn nhẹ nhàng, nhưng trong ánh mắt thấy được sự lạnh lùng sắt đá. Bà quay sang Phù Dung “Mer, con thấy thế nào?”

Dung này giờ vẫn ngồi trên sofa, co rúm lại như con cún nhỏ vô cùng tội nghiệp, hứng chịu cơn thịnh nộ của Thiên. Nay thấy tên mình được xướng lên lần hai, ngược lên lại bắt gặp cả hai ánh mắt của mẹ con Hạo Thiên, tim đập thình thịch, không khỏi bối rối.

“Con...”

Ánh mắt Thiên lạnh lùng đe dọa, ánh mắt bà Trịnh đầy thăm dò, Phù Dung thấy khó thở, cô cúi gằm mặt xuống, môi mấp máy không nói lên lời. Trong lòng hoang mang rằng từng cái nhấp nhô của lồng ngực cũng bị hai người cận kề nhìn thấu.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, Phù Dung mừng thầm, lúi rúi xin lỗi hai người rồi cầm điện thoại tắt tả chạy ra cửa.

“Mẹ ạ?”

“Thế nào rồi?”

“Mẹ, sao mẹ lại cùng với bác Chi... Chúng con còn đi học...” Dung cau mày trách móc mẹ. Cho dù bản thân có mong muốn chuyện này đến đâu, Dung vẫn thấy sắp xếp nó vào thời điểm này là không thích hợp.

Đầu dây bên kia, bà Thúy Trinh thờ dài. “Không phải do mẹ, là mẹ Hạo Thiên lên tiếng trước...”

Vì Thúy Trinh là bạn quen biết với gia đình họ Trịnh từ lâu, cũng đã nhìn thấy sự trưởng thành của Hạo Thiên, làm sao có thể không hiểu tính anh. Anh đã thích, thì không cần nói cũng sẽ làm. Còn không thích, ép buộc mãi cũng chỉ như trái cây chín ép, chẳng có được mùi vị tự nhiên bên trong. Mặc dù ngoài mặt luôn vun vén cho hai đứa để vừa lòng Trịnh Xuyên Chi, nhưng trong thâm tâm, con người Vi Thúy Trinh tâm lý và hiểu rõ lòng con trẻ hơn Xuyên Chi rất nhiều. Bà không rõ Thiên dành cho con gái bà thứ tình cảm gì, nhưng chắc chắn rằng nó không thể bằng được tình cảm Dung hằng ấp ủ để dành cho anh. Vì thế, không muốn con gái lấy chồng cũng là một lý do, tuy nhiên cái bà băn khoăn nhất chính là, Hạo Thiên không thể đem lại hạnh phúc cho Phù Dung, đúng như giấc mơ toàn màu hồng đơn giản con bé thường mơ tưởng.

“Mẹ...” Phù Dung ngập ngừng hỏi “Bác Chi hỏi con, thấy thế nào. Con nên trả lời ra sao...?”

Đằng nào thì chuyện cũng đã lỡ rồi, đứa con gái ngốc nghếch của bà cũng đã yêu đơn phương thằng nhóc Hạo Thiên đã bao lâu nay, cho dù ngăn cản chuyện này để tránh hậu quả về sau thì nỗi lòng của con bé cũng không giải tỏa được trong một sớm một chiều. Chi bằng cứ nhắm mắt xuôi lòng, biết đâu có được người mình yêu, Phù Dung lại hạnh phúc? Và biết đâu nước chảy đá mòn, một ngày nào đó Hạo Thiên lại quay lại yêu con bà?

Chỉ là, Thúy Trinh không dám chắc ngày đó là ngày nào, và nó còn xa không.

“Tùy con.”

Vi Thúy Trinh thờ dài, sau đó cúp máy.

Phù Dung bước vào phòng khách, thấy Thiên vẫn đứng đó nhìn mẹ, hình như mới cãi nhau vài câu nữa. Cô ngồi xuống ghế, bộ dạng khép nép.

“Dung, con nói cho ta biết, con có đồng ý đính hôn không?”

Lại bị đưa vào tình thế khó xử, Phù Dung cắn môi, hai tay đan vào nhau, hồi lâu mới nói được lên vài tiếng ấp úng. “Con...”

Ánh mắt Thiên lạnh lùng nhìn cô.

Nhưng Dung không nhìn thấy, cô cúi gằm mặt xuống, nói nhanh.

“Con theo ý bác.”

Xuyên Chi nhướn mày, mỉm cười hài lòng. “Tốt!”

Bà hướng ánh mắt nhẹ nhõm về phía Thiên như đang đắc ý “Thiên, còn con?”

Ánh mắt tức giận đến tóe lửa của anh chỉ nhìn về phía Phù Dung.

Hồi lâu, anh lạnh lùng nghiêng răng. “Con không đồng ý.”

“Con có thể suy nghĩ.”

“Con không cần suy nghĩ!” Anh nhìn mẹ, vẫn cái vẻ lạnh lùng phần nộ ấy “Con không bao giờ lấy Phù Dung, trước cũng vậy, sau cũng vậy, mẹ đừng ép buộc vô ích!”

Phù Dung khẽ rùng mình.

“Con ngang tàng quá rồi!” Xuyên Chi cau mày “Mẹ nói nhẹ không nghe, con tưởng trong nhà này, con muốn làm gì cũng được sao?”

“Lời đó phải nói về mẹ mới đúng.”

Anh lạnh lùng đáp lời, quay người bước thẳng lên cầu thang. Trước khi đi còn không quên nhìn Dung một cái đầy hằn học.

Trên cầu thang, vang lên tiếng sập cửa rất mạnh, sau đó toàn bộ căn nhà lại trở về vẻ yên tĩnh đáng sợ. Phù Dung này giờ đều ngồi im thín thít, lòng rối như tơ vò. Chắc chắn bây giờ trong lòng anh, cô là một đứa con gái không biết xấu hổ. Rõ ràng là chỉ xin anh cho mình được ở bên cạnh giúp anh quên đi Băng Hạ, nay lại thừa nước đục thả câu, về phe Trịnh phu nhân làm áp lực đè nặng lên anh. Nói không chừng sau này, cả cơ hội được đến gần anh cũng không còn nữa.

Xuyên Chi nhấp một ngụm trà, đứng dậy bước về phòng, trên mặt không giấu nổi nét bực tức.

..

Tối.

Trường Thánh Huy vắng tanh, không một bóng người. Trên tán cây, lũ ve sầu rả rích điệp khúc mùa hè bất tận của riêng chúng, ồn ào đến mức nhức đầu.

Cả khu kí túc xá, chỉ còn vài căn phòng sáng đèn.

“Băng Hạ, cậu ở nhà một mình không sao chứ?”

Hạ đang chậm chạp chải tóc cho Bảo Vy, nghe thấy tiếng gọi liền ngược lên, thấy Bảo Vy chau mày nhìn mình qua gương, cô mỉm cười, lắc đầu.

“Minh đã nói không đi buổi tối rồi mà Nhật Long không nghe...” Vy hậm hực trách móc.

Băng Hạ cười, đôi tình nhân này thật trẻ con và ngốc nghếch, một tuần giận nhau không biết bao nhiêu lần, lý do thì đa dạng vô cùng, nhưng trung bình mỗi lần chỉ vài tiếng, xong đâu đấy lại cười tươi rói rói, nói chuyện điện thoại liến thoắng như chưa từng có chuyện gì. Ở chung nhà với Vy, mỗi ngày đều chứng kiến hai người này sáng nắng chiều mưa, xoay như chong chóng lại ngao ngán lẫn nhau. Họ còn suốt ngày phải dính lấy nhau như sam, hôm nào không gặp được nhau là phải ôm điện thoại “hầu cháo” cả mấy tiếng liền, không là y như rằng lại giận dỗi. Nghe tiếng ve sầu kêu, Hạ đã đủ nhức đầu, nghe thêm tiếng Bảo Vy rúc rích nói chuyện lại càng nhức đầu hơn. Nhưng thế cũng chưa đủ choáng váng khi mỗi lần Hạ nhìn vào hóa đơn tiền cước điện thoại, lòng thầm nhủ phải sớm tìm việc làm thêm kiếm tiền, chứ cứ trông chờ vào tiền trợ cấp của học viện, chẳng mấy chốc mà ra ngoài đường ở.

Nhưng, như thế cũng tốt. Khi yêu cần có những giây phút giận hờn, thêm chút vị chua chua cho tình yêu ngọt lịm chán ngắt, như thế mới thú vị. Chỉ là cô luôn băn khoăn là sao hai kẻ này có nhiều chuyện để nói thế. Nói chuyện thời tiết, nói chuyện trời đất, chuyện em, chuyện anh, quay đi quay lại hết cả một ngày.

Hạ kéo khóa áo cho Vy, mỉm cười vỗ vai. “Đi sớm về sớm.”

Lúc mở cửa tiễn Vy, Hạ nhìn thấy Long đỗ xe trước cửa học viện chờ Vy, lại thoáng chạnh lòng. Đã từng có một thời, một chiếc xe màu bạc cũng đỗ ở đó. Long nhìn thấy cô, gật nhẹ đầu. Cô cũng khách sáo mỉm cười chào lại.

Hạ bước vào phòng, hé mở rèm cửa sổ. Bóng Bảo Vy bé nhỏ tắt tả chạy ra cổng, hai người nhìn nhau chỉ chốc một hồi, sau đó Vy leo lên xe, chiếc xe biến mất trong tầm mắt. Một cơn gió thổi qua, tán cây trước cửa sổ rung rinh, tiếng ve râm ran trầm lắng.

Nhận ra trước mắt đã nhòe đi, Hạ vội kéo rèm lại, ngồi phịch xuống đất.

Có những vết thương đã thôi nhức nhối, nhưng không có nghĩa là nó đã lành. Hạ gục đầu xuống hai đầu gối, nước mắt chậm chậm rỉ ra. Quá khứ là quá khứ, hiện tại là hiện tại. Quá khứ không thể thay thế được hiện tại, nhưng sao dễ nhìn về nó là lại đau lòng thế này.

Quá khứ trôi đi quá khứ buồn

Nhìn lại quá khứ lệ càng tuôn

Chẳng biết ai tạo nên quá khứ

Bấy nhiêu quá khứ bấy nhiêu buồn.

Chợt, có tiếng gõ cửa vang lên.

Tiếng gõ rất mạnh, càng lúc càng dồn dập, giống như người bên ngoài đã vô cùng sốt ruột. Hạ ngẩng đầu lên, trong cả tầng 3 này, học viên đều đã về

quê hết, cho nên tiếng gõ cửa ấy chỉ là của một mình phòng cô.

Vy vừa đi, không lẽ đã quay lại? Hay cô ấy quên thứ gì?

Hạ đứng dậy, vén rèm lên. Công học viện vắng tanh, không thấy xe Nhật Long quay lại.

Cô vội quệt nước mắt, chậm chạp ra mở cửa.

Cánh cửa vừa mở, người đang đứng trước mặt làm Băng Hạ chết lặng.

Con gió mùa hè mang theo hương thơm dịu dịu thổi qua, tiếng ve dần dần nhỏ đi.

Đôi mắt xanh thẳm lạnh lùng đã lâu cô không còn được nhìn thấy thường xuyên, làn da hơi tái, đôi môi cũng đã mất đi sắc hồng hào. Chỉ còn chiếc khuyên bạc hình thánh giá là vẫn thế, ánh sáng nó phát ra vẫn tinh anh và cao quý như ngày nào.

Là Hạo Thiên.

Thời gian ngưng lại, trong không gian chỉ còn tồn tại ánh mắt anh nhìn cô đầy phức tạp. Ánh mắt trộn lẫn giữa nhớ nhung, yêu thương, buồn bã, đau khổ, day dứt. Ánh mắt chỉ nhìn một mình cô mà không màng đến bất cứ điều gì khác.

Cô gầy đi nhiều quá.

Anh chỉ muốn lao đến ôm lấy cô, nói cho cô biết anh đã đau khổ và mệt mỏi đến thế nào trong suốt thời gian qua, nói cho cô biết anh nhớ cô nhiều đến thế nào, và cho cô thấy, bản thân cô đã tuyệt tình ra sao. Nếu có một điều ước, anh nguyện đánh đổi đi tất cả những thứ mình đang có chỉ để có được duy nhất người con gái này, nhưng có vẻ, số phận thực sự đã ghen ghét với hai người.

Cô nhìn anh, sống mũi cay cay. Cố gắng cắn chặt môi để nước mắt buống bình không tuôn rơi, cô lạnh lùng hỏi. “Anh đến đây làm gì?”

“Không thể mời anh vào sao?”

Cô im lặng, sau đó lách người qua cho anh bước vào.

Đóng sập cửa.

Từ trong phòng, hai con mèo chạy ra. Con mèo trắng thấy Hạo Thiên, nhanh như cắt lao đến, nhảy vào lòng anh. Thiên mỉm cười vuốt bộ lông trắng muốt của Tiểu Bảo, con mèo giương đôi mắt hai màu chăm chú nhìn anh.

Nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng Băng Hạ có chút chua xót. Cô ngồi xuống ghế, lặp lại câu hỏi, ngữ khí nhẹ nhàng hơn.

“Anh đến đây làm gì?”

“Băng Hạ... Chúng ta thực sự đã chia tay rồi?”

Tiểu Bảo nằm gọn trong lòng anh, anh đưa đôi mắt buồn bã về phía cô. Hạ quay mặt đi. “Chứ anh nghĩ không phải à?”

“Ừ.” Anh cười tự giễu mình “Anh đã nghĩ như thế đấy.”

“Đừng nghĩ lung tung nữa. Chuyện giữa chúng ta đã kết thúc rồi.” Cô tàn nhẫn nhấn mạnh.

“Băng Hạ, anh muốn hỏi em một câu.”

“...”

“Em có còn yêu anh không?”

Cô sững người, im lặng. Không ngờ anh lại hỏi cô câu ấy. Giỏi lắm, Hạo Thiên, quả không hổ danh là Thiếu gia, luôn biết một đòn đánh thẳng vào điểm yếu khiến người ta gục ngã ngay tức thì. Nhưng em và anh không phải là đối thủ của nhau.

“Điều đó thì có quan trọng gì? Chẳng phải chúng ta đã chia tay rồi sao?” Cô vẫn nhìn đi hướng khác.

“Với em thì không, nhưng với anh thì có.” Đúng vậy, chỉ cần trong lòng cô vẫn còn tình cảm với anh, dù chỉ là một chút, thì anh tin mình vẫn còn hy vọng có thể xoay chuyển được con người sắt đá của cô.

“...Còn.” Cô chậm rãi thừa nhận.

“Nhiều hay ít?”

“...Nhiều.”

Chưa để Thiên tiếp tục nói, cô đã đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt anh. Thiên phát hiện mắt cô đã ngập nước. “Nhưng em hận anh nhiều hơn.”

Con mèo trong tay anh buồn bã nhìn cô.

“Em hận anh lắm à?” Tia hy vọng trong mắt Thiên phụt tắt. Con người cô đã bị tổn thương quá nhiều, đến nỗi cả thứ gọi là tình yêu cũng chẳng xoay chuyển được nữa.

“Phải. Em không những hận anh, mà còn hận cả gia đình anh.” Ánh mắt cô dừng đọng lạnh lùng, nhưng sâu trong đó thấy được sự đau đớn đến vô hồn. “Em cũng hận bản thân mình vì quá hèn nhát, không thể một tay cầm dao giết cả ba người.”

Giọng nói cô thân nhiên đến đáng sợ.

“Tại sao em không thể giết?”

“Vì em yêu anh.” Cô cười nhạt. Lời thừa nhận của cô lúc này không còn làm anh vui nữa. Nó khiến anh đau lòng, bởi cô như đang ngầm muốn ám chỉ rằng, nếu như cô không yêu anh, cô sẽ dễ dàng có thể giết gia đình anh, như thế cũng không phải tự hận bản thân mình.

“Anh có biết sai lầm lớn nhất của đời em là gì không?” Cô vẫn cười, đưa tay quạt nhẹ hạt nước vừa rơi xuống “Đó là gặp anh và yêu anh.”

Lời nói của cô nhẹ bằng. Vết thương đã chai lỳ, chẳng còn ngại tự đâm thêm nhát nào nữa. Vì có đâm, cũng chẳng còn máu đâu để mà chảy, cảm giác cũng mất rồi, chẳng còn quặn quại vì đau đớn suốt ngày tháng bất tận nữa.

Anh cười đau đớn. “Vậy sao?”

“Ừ.” Cô gật đầu “Nếu có một điều ước, em chỉ ước rằng chúng ta vốn dĩ chẳng có quan hệ gì. Trước đây cũng thế, sau này cũng vậy. Hoàn toàn là người dưng. Chưa từng yêu nhau, chưa từng ở bên nhau.”

“Em không hối tiếc?”

“Hối tiếc gì?”

“Thời gian, tình yêu?”

“Không” Cô đáp, ánh mắt trống rỗng, thất thần.

Tiểu Bảo nhẹ nhàng đáp xuống đất. Thiên nắm lấy vai cô, siết mạnh, như muốn bóp nát người con gái này ra. Cô ấy quá mỏng manh, nhưng lý trí lại vô cùng sắt đá, sắt đá khiến anh đau lòng, bất lực nhận ra mình không thể thay đổi bất kì điều gì.

“Em không thể quên đi tất cả sao? Những chuyện trước kia, để mặc nó đi, được không? Chúng ta yêu nhau, em yêu anh, thế là được rồi, đừng quan tâm đến bất kì điều gì nữa.”

Anh khấn khoản van nài.

“Em không quên được.” Cô lạnh lùng nhìn anh. Phải, cô không thể quên được những giông bão xám đen bầu trời tuổi thơ, lại càng không thể quên được kẻ đã tạo ra nó.

“Anh sẽ giúp em quên, hãy trở về bên anh...!”

“Đừng tự tin quá thế.” Cô đưa tay, kéo tay anh ra khỏi bờ vai mình “Những thứ đã in vào quá sâu, không thứ gì có thể thay đổi được cả.”

“Kể cả anh cũng không ư?” Anh đau đớn hỏi lại.

“Phải. Thiếu gia Hạo Thiên...” Cách cô gọi tên anh trang trọng như xa cách, mang ý tứ mỉa mai “Con người cao quý như anh, không nên van nài người khác như thế này. Hãy trở về với chốn ấm nệm êm, làm tròn bổn phận của thiếu gia như anh đi, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa.”

Cô tiến đến cánh cửa, một tay mở mạnh nó ra. Đôi mắt trống rỗng cắm sâu vào một nơi vô định nào đó.

Anh mỉm cười, nụ cười thanh thản nhưng vương máu.

Quay người, chậm chậm bước ra khỏi căn phòng. Đến trước cửa, anh bất chợt dừng lại, quay sang nhìn cô.

“Băng Hạ, anh hỏi em một câu cuối cùng...”

“...”

“Nếu anh chết, em có còn hận anh không?”

Cô không nhìn anh, môi mấp máy, nói như mê sảng. “Còn.”

Hóa ra là vậy, sự thù hận của cô lớn đến vậy, cho dù anh có chết đi ngàn kiếp, cô vẫn căm thù anh, vẫn không tha thứ cho anh.

Thiên mỉm cười.

Bước ra ngoài.

Người ta nói trong mỗi con người đều có một trái tim được chia làm nhiều phần, một phần để yêu thương và một phần nữa để thù hận và cũng bởi người ta đã quá yêu nhau nên mối thù hận lẫn nhau sâu sắc như thế...

Dừng lại

Để yêu thương là mãi mãi

Để chôn chặt những kí ức

Để những giọt nước mắt ko còn làm chạnh lòng nhau nữa

Để mở ra cho chúng ta con đường mới

Kết thúc tất cả từ đây...

Cánh cửa đóng sập lại.

Như con rối bị cắt hết dây, Băng Hạ đổ sụp xuống đất. Nước mắt vội vàng chảy ra.

Chiếc điện thoại nằm bên cạnh, Hạ cầm lên, ảnh nền vẫn là cô và anh bên đồi hoa bồ công anh.

“Đừng yêu em nhiều như thế nữa. Không thấy căm ghét em sao?”

Một giọt nước chảy xuống.

“Delete?” “Yes – No?”

“Yes”

“10%

40%

80%

100%”

“Deleted!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

“Em có còn yêu anh không?”

“Còn.”

“Nhiều hay ít?”

“Nhiều.”

Xung quanh tối đen không một bóng người. Thiên chậm rãi bước trên con đường vắng lặng.

“Phải. Em không những hận anh, còn hận cả gia đình anh. Em cũng hận bản thân mình quá hèn nhát, không thể một tay cầm dao giết cả ba người.”

Bước chân dừng lại. Thiên giữa cổ lên trời. Bầu trời tối đen như mực, không có lấy một ngôi sao, ánh trăng cũng bị mây che phủ, không soi rõ được con đường anh đi. Bốn bên yên lặng như tờ, không ai lên tiếng, chỉ đường dẫn lối cho anh.

“Nếu anh chết, em có còn hận anh không?”

“Còn.”

Một nụ cười lóe sáng yếu ớt trong đêm tối.

Hận thù đáng sợ đã ăn mòn cô nhiều như vậy.

Chấp nhận sự thực đi nào.

Trịnh Hạo Thiên, mày đã mất cô ấy thật rồi.

...

Cánh cửa phòng nặng nề mở ra, một bóng người đã ngồi trên giường đợi Thiên. Anh thoáng giật mình, nhưng ánh mắt rất nhanh trở về vẻ lạnh lùng. Đóng cửa, anh rút tay túi quần, bước đến trước mặt người đó.

“Biết mấy giờ rồi không? Nhà em đây à?”

Phù Dung chậm chậm ngược lên. Hình như cô đã đợi anh lâu lắm rồi. Giọng cô nhẹ nhàng “Anh giận em à?”

“Làm gì có quyền mà giận em chứ.” Anh cười nhạt.

“Em xin lỗi. Nhưng không phải em yêu cầu mẹ đâu... là tại...” Dung vội vàng thanh minh.

“Điều đó thì có quan trọng gì chứ, chẳng phải em cũng đã đồng ý rồi sao?” Anh nhướn mày, giọng nói mỉa mai. Chuyện này là do ai khởi xướng ra, anh không quan tâm. Là Phù Dung hay mẹ anh thì đều có lý cả.

“Em...” Phù Dung cắn môi, đứng bật dậy “Thiên, em không muốn làm cái bóng của Băng Hạ, em muốn được mang lại hạnh phúc cho anh... Thiên, làm ơn đừng ghét bỏ em nữa...” Ánh mắt Dung khẩn khoản van nài trong vô vọng, giọng nói sưng nước. Cô như con cún nhỏ tội nghiệp cầu xin người ta đừng vô tình hất hủi. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt lạnh lùng chuyển sang u uất.

Bàn tay nóng hổi của Dung níu lấy tay anh “Thiên, hai người cứ tiếp tục như thế này liệu có kết quả gì không...?”

Thiên nhắm mắt lại, quay đi, thờ dãi. Phải rồi, dù có tiếp tục như thế này mãi, cũng chẳng thay đổi được trái tim băng lạnh của cô, chẳng thay đổi được con người sắt đá của cô. Mà có khi, anh làm thì anh chịu, cả đời này anh có không chấp nhận Phù Dung, thì Băng Hạ cũng sẽ vẫn có người khác. Cô ấy kiên quyết tuyệt tình đến thế, đặt hy vọng vào cô ấy, rồi chỉ chúc lấy thất vọng.

Hơn nữa, chẳng phải anh đã từng tự dặn lòng, sẽ không để cho Phù Dung khóc nữa sao?

Phù Dung vẫn giữ đôi mắt ấy, nhìn Hạo Thiên. Cô thực lòng mong mỏi, lý trí ngang tàng của anh sẽ bị cô khuất phục.

Thực lòng mong mỏi.

Hồi lâu, Thiên rút tay ra khỏi Phù Dung.

“Anh mệt rồi, em về đi. Cũng không còn sớm nữa, cẩn thận kéo cô chú lo.”

Giọng nói không còn mang ý tứ mỉa mai, cũng không lạnh lùng. Chỉ điềm đạm xa cách.

Đôi tay chơi vơi giữa không trung từ từ hạ xuống.

Phù Dung an lòng đôi chút, cúi xuống, mím môi.

“VẬY EM VỀ.”

Sau lưng anh, tiếng đóng cửa vang lên.

...

Sáng. Bầu trời hôm nay có chút âm u.

8 giờ sáng, chiếc điện thoại đặt cạnh giường của Hạo Thiên rung lên bần bật. Anh không thích cái nhạc chuông, còn Băng Hạ thường cài cho mỗi người một bài. Đó là một trong những điểm khác nhau giữa anh và cô.

Hạo Thiên lười biếng bắt máy, đầu dây bên kia, tiếng Khánh Du lạnh lạnh.

“Thiên Thiên Thiên, đưa chị đi chơi!”

Thiên nhú mày bật dậy. “Gi?”

“Nhanh lên, cho em năm phút, chị đợi trước cửa nhà!”

“Bắt taxi đi!”

“Đừng lãng phí tiền của, nhanh lên không chị đến tận nhà mày bây giờ!”

Nói xong cúp máy. Thiên cúi kinh bật chân, nhất định đến nơi sẽ tìm cách cho Trịnh Khánh Du một bài học nhớ đời để chữa cái thói thích ra lệnh cho người khác.

“Sao tự dưng lại gọi em đưa đi chơi?” Ngồi trước vô lăng, Thiên liếc nhìn Khánh Du đang đeo tai nghe ngồi bên cạnh, thân người lắc lư theo điệu nhạc.

“Thích. Lâu lắm rồi chị em mình chưa đi chơi với nhau!” Du quay sang nhìn Thiên, miệng nhóp nhép nhai kẹo, toe toét cười.

“Nhanh kiếm người yêu đi để nó đưa đi, đỡ khổ thằng này.”

“Còn lâu, chị cứ thích phá mày đấy, thế nào?” Du hất mặt đắc ý “Kể cả có người yêu, chị cũng vẫn không buông tha cưng đâu!”

Thiên đến hết thuốc chữa với bà chị họ nhí nhanh không đúng tuổi này. Nói thì nói thế thôi, chứ có ai chịu được tính nết của Khánh Du mà chấp nhận làm người yêu bà ta cơ chứ? Nhớ lại hồi Thiên 15 tuổi, có lần Du sang nhà anh ngủ, nửa đêm kêu gập ác mộng, ôm gối chui vào giường Thiên khiến anh hết hồn. Lúc ngủ còn nói mơ, chảy dãi, kéo chăn, lại còn thấy cái gì cũng ôm nữa chứ. Sáng ra còn bắt sâu bỏ vào dép của anh, trét kem đánh răng lên mặt để gọi anh dậy. Đây là chưa kể có lần Du còn xoắn tóc, mặc váy trắng, đắp mặt nạ đứng ở đầu cầu thang khiến mấy cô giúp việc sợ đến xanh mặt. Với người nhà mà còn thế thì hứa hẹn chồng cô sau này sẽ còn bị trêu đến đứt mạch máu não mà chết bất đắc kì tử vào một ngày đẹp trời nào đó.

“Mà chị còn muốn tung tẩy đi chơi” Khánh Du thổi một quả bóng “Chứ yêu đương như mày với Băng Hạ, suốt ngày chỉ biết có nhau thôi.”

Quả bóng nổ bẹp một cái, Du liếm mép rồi lại tiếp tục nhai. Cô hoàn toàn không để ý Hạo Thiên bên cạnh cô đã lơ đãng khỏi quãng đường trước mắt để đến một nơi xa xôi nào đó.

Băng Hạ.

Cái tên gọi lên biết bao kỉ niệm.

“Tại sao anh lại yêu em?”

“Vì em là tuyết mùa hè.”

Khóe môi Thiên vô thức nhếch lên mỉm cười.

Khánh Du đột ngột chỉ vào phía trước, hét lớn “Đèn đỏ kia!!!”

Thiên giật mình, vội vàng đạp phanh. Cả hai người bật về phía trước. Du ôm tim, may mà có dây an toàn, nếu không là hôn thẳng vào cửa kính rồi.

“Đi đứng cho cẩn thận, mày chưa có bằng lái đâu nhóc!!!” Du cau mày cúi kính.

“Không muốn đi thì xuống xe!” Thiên gằn giọng. Trong lòng vô tình lại dâng lên nỗi bức mình mơ hồ khi bản thân lại dễ dàng xao nhãng vì cái tên của cô như thế. Cô ấy quá sức cận tình, vậy mà trái tim anh vẫn nặng tình bám theo.

Bên tai anh vang lên tiếng bật mở dây an toàn, Khánh Du mở cửa lao ra ngoài, Thiên giật mình quay sang, không phải chỉ một câu nói mà tự ái nhanh vậy chứ?

Bên ngoài cửa kính xe, vang lên chất giọng lạnh lạnh đặc trưng của Du.

“Băng Hạ xinh đẹp!”

Thiên sững người, quay sang. Trên vỉa hè, Khánh Du đang hớn hờ cười toe toét với một cô gái. Người ấy với mái tóc ngắn chấm vai ôm trọn khuôn mặt, đuôi tóc hơi cụp vào, dáng người dong dong cao, với nước da trắng nổi bật. Khoảng cách tương đối xa, lại qua cửa kính xe màu trà, anh không nhìn rõ mặt của cô ấy màu gì, chỉ biết người con gái ấy đang hơi chút ngượng nghịu cười đáp lại Khánh Du. Thỉnh thoảng ánh mắt lại hướng về phía chiếc xe anh đang ngồi.

Có lẽ đã nhìn thấy sự xuất hiện của anh.

Thiên cười nhạt.

“Em cắt tóc à?” Du chau mày “Tóc cũ đẹp hơn mà.”

“Vâng” Băng Hạ cười gượng “Tại hè rồi, trời nóng.”

Khánh Du vẫn không ngừng vuốt đi vuốt lại tóc Hạ, cô quả thực rất tiếc chỗ tóc Hạ đã vứt bỏ. Nhớ ngày ấy khi Thiên đưa Hạ đến chỗ cô trang điểm, Du đã chải tóc cho cô và thậm chí khen ngợi mái tóc óng mượt và gọn gàng tự nhiên mà không phải ai cũng có được nếu không dùng đến sự trợ giúp của máy móc thiết bị.

Từ trong xe, Thiên nhìn ra, khóe môi giật giật. Anh kinh ngạc.

Bên cạnh Băng Hạ, còn một người nữa!

“Đây là...”

Du tròn mắt chỉ vào chàng trai này giờ im lặng đứng đằng sau Băng Hạ. Anh ta rất đẹp trai, gương mặt phẳng phất nét sang trọng của những tài tử Hàn Quốc mà Du vẫn hâm mộ. Đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào, chiếc mũi cao như tượng tạc cùng làn da trắng mịn màng. Khí chất thanh tao không hoa mỹ tỏa ra từ người anh. Khánh Du mắt vài giây đờ ngẩn ngơ, không ngờ trên đời này ngoài tên em họ ngang ngược của cô, vẫn còn một người nữa đẹp đến độ này.

“Đây là....”

Băng Hạ đang bối rối không biết nên giới thiệu như thế nào thì nhanh như cắt, Hàn Phong đã nắm lấy tay cô, ưu nhã mỉm cười. Ánh mắt nhìn nhanh về phía chiếc xe màu bạc đỗ cạnh đó, giọng nói sang sảng rành rọt.

“Tôi là bạn trai của cô ấy!”

Bàn tay đặt trên nút điều khiển cứng lại, Thiên vừa mở cửa kính xe ra, một câu nói không được chào mừng đã ác ý lọt vào. Đôi lông mày nhíu chặt lại, đôi mắt xanh thăm xao động không ngừng.

“Sao lại...” Bên ngoài, Khánh Du cũng không kém phần sửng sốt, cô hết nhìn Băng Hạ lại nhìn sang Hàn Phong. “Băng Hạ, không phải em và Hạo Thiên...”

Chỉ thấy Băng Hạ sụp mắt xuống, trong mắt có ánh lên nét buồn bã áy náy, nhưng im lặng không nói gì.

“Chúng tôi yêu nhau cũng được một thời gian rồi.”

Hàn Phong tiếp tục tấn công, anh mỉm cười nhìn Khánh Du, bàn tay vẫn nắm lấy tay Băng Hạ không rời.

Khánh Du hồi lâu, trên mặt cũng thôi nét kinh ngạc, thái độ hồ hững bắt đầu hiện lên. Hàn Phong và Hạo Thiên, hai người đẹp trai ngang nhau, cho dù cô ta có bỏ Thiên để đến với chàng trai này cũng không có gì khó hiểu. Nhưng trong lòng vẫn không được thoải mái, hóa ra tình yêu cũng nhanh chóng thay đổi đến thế, mới hơn hai tháng trước, Băng Hạ vẫn còn ở bên Hạo Thiên, giờ đã có thể đi cùng người khác thân mật như vậy, thật đáng cho người ta khinh ghét. Cho dù hai người có chia tay, tình yêu cũng có thể phai nhạt nhanh như vậy trong thời gian vài tuần ngắn ngủi hay sao. Khánh Du vốn chưa từng biết đến tình yêu, nhưng cô cũng hiểu, có thể nhanh chóng yêu người khác như vậy, chỉ có hai lý do. Một là vì yêu quá nên nhanh chóng yêu người khác sâu đậm hơn để quên được người cũ. Hai là cô ta với người cũ chưa từng có tình cảm gì.

Chợt nhớ đến gia tài kếch xù đằng sau lưng Hạo Thiên, Khánh Du không kiềm được nở nụ cười khẩy. Có phải vì không thể mãi mòn được tiền của nhà họ Trịnh nên nhanh chóng kiếm mỏ vàng khác đồ sộ hơn?

Khánh Du vô cùng giận mình đã quá vô tư mà lao ra cười nói với cô ta, chẳng ngờ cô ta đã nhanh chóng đá em mình để đi với người khác.

Bầu trời âm u khiến cho làn da cô ấy nhợt nhạt, hơi tái.

Bên đường, đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh từ khi nào, những chiếc xe bên cạnh đã phóng đi mất.

Anh ngồi trong xe, mái tóc màu hạt dẻ lòa xòa che phủ đi đôi mắt.

“Đẹp đôi đấy.”

Du mỉm cười tán dương.

Đằng sau lưng Du, tiếng còi xe vang lên. Hạo Thiên lạnh lùng ngồi trước vô lăng. Du không một câu tạm biệt, quay ngoắt người bước lên xe. Chiếc xe chỉ đợi có thế, nhanh như chớp lao vút vào biển người mờ mịt.

Bàn tay Băng Hạ gượng gạo trôi tuột khỏi tay Phong. Anh mỉm cười tỏ ý thông cảm. Nhưng trong nụ cười có nét chua xót.

...

“Thiên, Thiên!!!”

Bỏ mặc tiếng gọi của Khánh Du đằng sau, Hạo Thiên quăng mạnh chùm chìa khóa lên bàn, bước nhanh lên cầu thang không ngoái đầu lại. Khánh Du đuổi theo, với tình trạng hiện nay, cô lo sợ em mình sẽ làm điều gì mất kiểm soát.

“Thiên!”

Rầm!!!

Du dừng lại trước cửa, đang định bước vào, trong phòng bỗng vang lên tiếng thủy tinh vỡ, bàn tay đặt trên tay nắm cửa bỗng khựng lại.

Tiếng vỡ càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều. Bức tường như đang rung lên bởi từng thứ đồ thủy tinh liên tục đập vào. Khánh Du có thể nghe rõ từng mảnh vụn của thủy tinh rơi xuống nền nhà, có thể hình dung được hình ảnh Hạo Thiên phía sau cánh cửa đang điên cuồng tàn phá.

Bên cạnh cô, một vài người giúp việc che miệng kinh hãi. Ông quản gia tắt tả chạy đến, thấy cả Khánh Du cũng đứng bên ngoài, đành đứng yên.

Về phần Hạo Thiên.

Anh không hề tức giận vì cô. Anh biết cô là người rất kiên quyết, không ngại làm đau người khác. Và nếu là cô, anh chấp nhận bị đau.

Nhưng anh không thể chấp nhận được có một người con trai khác ở bên cô, ngang nhiên lợi dụng sự xa cách của cô và anh để chiếm hữu lấy cô.

Hàn Phong.

Anh không thể không phát điên lên mỗi khi tưởng tượng ra hình ảnh hai người bên nhau, kẻ hèn hạ ấy thừa nước đục thả câu, chen vào sở hữu lấy thứ tình cảm còn bơ vơ lạc lõng của cô.

Còn tự nhận mình là bạn trai cô. Ngay trước mắt anh.

Từng thứ đồ thủy tinh đập mạnh vào tường, những mảnh vụn thủy tinh trong suốt li ti rơi là tả xuống nền.

Tiếng thủy tinh vỡ vụn ngay bên tai, Khánh Du sốt ruột, tay nắm chặt nắm đấm cửa.

Hồi lâu, tiếng vỡ thưa dần, sau đó tắt lịm. Có lẽ trong phòng đã chẳng còn thứ gì có thể đập phá được nữa.

Cô nín thở, gọi khẽ. “Thiên, chị vào nhé?!”

Không có tiếng trả lời. Cô mở nhẹ cửa. cánh cửa nặng nề mở ra trước mắt Khánh Du một khung cảnh hỗn độn. Ngoài những thứ không thể đập nổi, căn phòng chẳng có thứ gì còn nguyên vẹn. Lớp kính cửa sổ cũng bị nứt vỡ, sàn nhà vương vãi từng mảnh vụn thủy tinh tội nghiệp. Thảm cảnh như vừa xảy ra một cuộc đại chiến. Trong góc phòng, Hạo Thiên ngồi gục đầu xuống hai đầu gối, mái tóc màu hạt dẻ bết mồ hôi.

Trong lòng dâng lên sự xót xa kì lạ. Khánh Du từ từ bước vào phòng. Mảnh vụn thủy tinh sắc nhọn đâm vào bàn chân cô, nhưng Du không quan tâm.

Từng bước, từng bước tiến tới thân ảnh đang ngồi gục xuống kia.

Cô ngồi xuống trước mặt Thiên, phát hiện ra hai bàn tay anh đã bật máu, từng hơi thở nặng nhọc.

Một giọt nước mắt rơi xuống, Du đưa tay vuốt tóc Thiên, khóc.

“Thằng ngốc này, bị thương rồi, thấy chưa.”

Từ nhỏ, Khánh Du luôn là người duy nhất Thiên nói chuyện thân thiết, mặc dù không quá gần gũi, nhưng Trịnh Khánh Du thực sự là một cô chị đáng yêu, nhí nhảnh, người duy nhất trong cả gia tộc này không có toan tính, người duy nhất mà Thiên nhìn thấy sự trong sáng trong đôi mắt đen láy. Du cũng vô cùng yêu quý Hạo Thiên, anh luôn làm lý khó gần, nhưng lại là người duy nhất trong gia đình này chịu mua kẹo mút cho cô.

Du khóc.

“Thiên à, con gái trên thế gian này nhiều lắm mà... không cần thiết phải tự làm đau bản thân thế đâu. ...!”

Khánh Du trước mặt anh sụt sịt khóc.

Lần đầu nhìn thấy Băng Hạ là khi Thiên đưa cô đến salon của Khánh Du. Du rất mến Băng Hạ, bởi ánh mắt của cô ấy cùng sự ít nói giống hệt em trai cô. Hạ cũng làm lý giống Thiên, làm Du nhìn thấy được hình ảnh của một đứa trẻ bị bỏ mặc trong đêm tối đầy tuyết lạnh giá, trở nên cô độc sợ hãi, không ai che chở. Khánh Du không thích Phù Dung, bởi cách cô ấy bám nhằng theo Hạo Thiên, bởi ánh mắt của cô ấy nhìn anh. Khánh Du trẻ con, nên cô lo sợ Phù Dung sẽ cướp mất em trai cô, sẽ chẳng còn ai cầu kinh đỡ dành cô mỗi khi cô khóc, sẽ chẳng còn ai mua kẹo mút và chịu đưa cô đi chơi, sẽ chẳng

còn ai bật cười trước những trò đùa của cô nữa.

Du có sự ích kỉ của một đứa trẻ, thế mà lại sẵn sàng tiếp nhận Băng Hạ, đưa cả hai vào trái tim để chúc họ hạnh phúc, điều đó chứng tỏ cô yêu mến Hạ thế nào.

Vậy mà giờ, chính cô ta đã làm em trai cô ra thế này.

Lòng người vô cùng khó đoán, Hạo Thiên à, yêu thật lòng có được gì không? Ngoài đau khổ, nước mắt và nỗi đau triền miên sâu hoắm? Đứa trẻ cô độc như em, mở lòng ra với thế giới xung quanh chỉ nhận lấy đau khổ và thất vọng mà thôi.

Du khóc nức nở, từng giọt, từng giọt rơi xuống nền nhà, bên cạnh cũng mảnh vụn thủy tinh.

Rất lâu sau.

Khi Khánh Du đã không còn ở đó.

Hạo Thiên rút từ trong túi ra chiếc điện thoại.

“Anh có biết sai lầm lớn nhất của đời em là gì không? Đó là gặp anh và yêu anh.”

“Nếu anh chết, em có còn hận anh không?”

“Còn.”

“Cô ấy cũng có Hàn Phong rồi... Anh cũng nên quên cô ấy đi.”

“Em... Thiên, em không muốn làm cái bóng của Băng Hạ, em muốn được mang lại hạnh phúc cho anh... Thiên, làm ơn đừng ghét bỏ em nữa...”

“Tôi là bạn trai của cô ấy.”

Thiên nhắm mắt. Đầu dây bên kia có người bắt máy.

Anh im lặng một lúc, sau đó lên tiếng, giọng trầm khàn.

“Mẹ, con đồng ý đính hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Trịnh Xuyên Chi sau khi nghe lời chấp thuận của Hạo Thiên thì vô cùng kinh ngạc, trong lòng còn hơi chút ngờ vực, nhưng rất nhanh, bà đã lấy lại trạng thái cân bằng và gấp rút báo tin cho mẹ con Phù Dung. Trong đầu đã vẽ ra đủ mọi thủ đoạn, hoàn hảo và ác độc đến từng centimet nếu Thiên nhất quyết cự tuyệt hôn sự này. Nhưng còn chưa kịp thực hành cái nào thì anh đã đột ngột đồng ý. Thật là khó tin. Dù sao đây cũng là cơ hội giành được mà không phải tốn quá nhiều tâm sức, không nhanh tay nắm bắt thì đúng là chẳng còn cơ hội nào nữa.

Sau khi nghe tin, Phù Dung vô cùng mừng rỡ. Cuối cùng những cố gắng của cô cũng đã xoay chuyển được tảng đá rắn chắc ngạo mạn là anh. Mặc dù cô không rõ là do sự chân thành của cô hay điều gì đã khiến anh mềm lòng, nhưng niềm vui sau bao ngày tháng chạy theo bóng hình anh cuối cùng cũng được anh để mắt tới đã khiến cô không còn bận tâm đến bất cứ điều gì khác nữa.

“Em nói cái gì?”

Trong căn phòng nơi cuối hành lang, vang lên tiếng đập bàn rất lớn. Trịnh Hùng đứng dậy, kinh ngạc nhìn vợ bởi những lời bà mới nói vài giây trước.

“Em nói Hạo Thiên sắp đính hôn.”

Xuyên Chi thản nhiên ngồi xuống ghế, nhìn thẳng vào mặt chồng, đến người trong cuộc đã quyết định chuyện này từ trước như ông, mà cũng còn kinh ngạc thế này, bà cười nhạt, quả thực ông đã nao lòng, sau khi gặp và biết gia thế của Dương Băng Hạ đã không còn muốn cho Hạo Thiên lấy Phù Dung đúng theo hôn ước nữa. Phải chăng để thằng bé đến với con gái của Gia Khiết Bội, người ông yêu năm xưa để kết lại mối tình duyên đơn phương dang dở của thế hệ trước mới là điều ông muốn? Thật là lỗ bịch, lỗ bịch không thể tả.

Trong lòng tràn lan những suy nghĩ bẽ bối vắt vẻo lên nhau, mặt Trịnh Xuyên Chi càng ngày càng khó coi.

“Vội ai?”

“Còn vội ai nữa?” Xuyên Chi nhướn mày nói lấp lửng.

“Phù Dung?” Trịnh Hùng nhíu mày.

“Ồ...” Xuyên Chi cười trào phúng “Hóa ra anh vẫn chưa quên hôn ước giữa hai bên gia đình.”

Nhìn nụ cười mỉa mai của vợ, Trịnh Hùng mặt tối sầm. Ông gằn giọng. “Chuyện này là do em quyết định?”

“Phải.”

“Sao không hỏi qua ý kiến tôi?”

“Giờ chẳng phải đang nói cho anh đó sao?”

“Nhưng Hạo Thiên sẽ không đồng ý.”

“Chẳng đợi anh làm việc thừa thãi” Xuyên Chi cười khẩy “Thằng bé đã đồng ý rồi.”

“Thật?”

“Tôi nói dối anh làm gì?”

Trịnh Hùng nhắm mắt, đưa tay ôm trán, nặng nề ngồi xuống. Ông không muốn chuyện này xảy ra chút nào, không hề muốn...

Hạo Thiên để lại ấn tượng trong lòng họ hàng nội ngoại, là hình ảnh làm lý ít nói, bên ngoài là hình hài tuyệt đẹp nhưng bên trong giống như pho tượng, vừa câm vừa điếc. Anh không bao giờ chống đối lại ông bất kì điều gì, cho dù là khó khăn nhất, anh đều im lặng rồi làm lui hoàn thành. Đôi lúc Trịnh Hùng đã tưởng rằng đứa con của mình đã thực sự trở thành một bóng ma rồi. Cho đến khi ông thấy trên mặt báo hình ảnh của Thiên và một người con gái trắng muốt, đó là lần đầu tiên anh dám hăm hè ngang nhiên chống lại ông, mặc dù lúc đó ông rất tức giận, nhưng đến bây giờ khi nghĩ lại, đó cũng chính là lần đầu tiên ông thấy cái “hôn” trong thân xác con trai. Rồi đến khi ông biết được rằng đứa con gái Thiên đem lòng yêu lại chính là con của người phụ nữ ông yêu điên cuồng năm xưa và đã trót gây tội, Trịnh Hùng đã thực lòng muốn vun vén cho hai đứa, tuy biết rằng bản thân không đủ tư cách, nhưng ông vẫn mong muốn Hạo Thiên sẽ mang đến cho cô bé đó niềm hạnh phúc để bù đắp lại nỗi đau chính ông gây ra cho gia đình nó.

Nhưng rồi, điều gì cần đến rồi cũng phải đến. Kê sát nhân thì cho dù có hoàn lương, máu tanh trên từng đốt ngón tay cũng không thể rửa sạch. Ông muốn bù đắp cho cả con trai mình, nhưng rốt cuộc thì vẫn trở thành một người cha nhẫn tâm và tàn độc.

Ngăn cản ư? Hôn sự này? Có tác dụng gì khi chính Hạo Thiên cũng vì bất cần mà đồng ý nó rồi...

...

Tối.

Trong căn biệt thự lung linh hoa lệ, ánh đèn vàng màu mật ong dịu dàng lan tỏa.

Đèn chùm thủy tinh trong suốt lấp lánh nằm yên lặng trên trần. Bên bộ sofa màu tro nhạt, bốn người đang ngồi xung quanh, không khí tĩnh lặng lạ thường, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng ve kêu rả rích bên ngoài sau một trận mưa đồng đánh của mùa hạ.

Bà Xuyên Chi lật dở tờ tạp chí thời trang, nhẹ nhàng nói.

“Kì nghỉ hè của các con còn hơn một tháng nữa, tranh thủ làm lễ đính hôn vào thời gian này, sau khi tốt nghiệp là làm lễ cưới được rồi.”

Phù Dung tay đặt yên lặng trên đùi.

Hạo Thiên ngồi bất động như pho tượng.

Trịnh Hùng lặng lẽ uống trà.

Không gian như chỉ có mình Xuyên Chi độc thoại. Bà quan sát nét mặt từng người, gập tờ tạp chí lại, nhấp một ngụm trà, sau đó hỏi Phù Dung.

“Có vội quá không Mer?”

Dung giật mình, nhìn Xuyên Chi, cười gượng “Dạ...không ạ...à có, cũng hơi vội...”

Bà gật đầu “Không sao, thời gian là vàng bạc, chậm trễ không tốt.”

“Bao giờ tổ chức?”

Phía bên kia chiếc bàn, Hạo Thiên lạnh lùng hỏi. Xuyên Chi nhìn anh, sau đó nhẹ đáp.

“Giữa tháng sáu.”

“Ngày...?”

“Nếu không có gì thay đổi, ngày 18.”

Phù Dung đưa ánh mắt thăm dò nhìn anh, thấy Thiên không nói gì nữa, cô khẽ thở phào. Mặc dù chính miệng anh nói là đồng ý, nhưng cô vẫn sợ anh sẽ bất thành linh thay đổi quyết định vào phút chót, giây phút mà cô đang hân hoan trong niềm vui sướng rằng đã có được anh.

“Các con không cần lo lắng gì hết, địa điểm tổ chức, trang phục, thực đơn, danh sách khách mời, tất cả sẽ do mẹ và cô Thúy Trinh lo. Trước ngày tổ chức vài hôm, các con đi mời một vài người bạn mà mình quen thân, và đi thử trang phục, thế là xong.”

Hơi ngả người vào sofa, Xuyên Chi lên kịch bản cho hai đứa con một cách trơn tru. Với thái độ miễn cưỡng này, Thiên làm việc sẽ chẳng nên hồn, cái gì cũng dùng thái độ hờ hững mà đối xử. Chẳng bằng để bà làm hết mọi việc, rồi đặt anh nằm vào vị trí dựm sẵn.

“Những người bạn trong Thánh Huy cũng có rất nhiều con nhà giàu, các con nên mời hết...”

Keng

Tách trà đặt xuống chiếc đế bằng sứ tạo nên tiếng lanh lảnh, mang chút tức giận.

Ba người dồn tất cả sự chú ý vào kẻ vừa đột nhiên vô duyên vô cớ cắt ngang mạch kịch bản của Trịnh phu nhân. Trịnh Hùng liếc nhìn vợ, lãnh đạm buông lời.

“Ta muốn đi nghỉ.”

Đợi cho bóng ba khuất sau cầu thang, Thiên cũng đứng dậy.

“Hai người bàn tiếp, con đi ngủ trước.”

Về thất vọng hiện rõ rệt trên đôi mắt Phù Dung. Rõ ràng cô biết anh sẽ chẳng hào hứng với chuyện này, nhưng sao thái độ của anh vẫn làm cô quá đối hệt hẵng.

Chẳng kịp chào bà Xuyên Chi lấy một tiếng, Dung bật dậy toan chạy theo Thiên sau khi anh đã lên đến phòng.

“Dung!”

Từ đằng sau, Xuyên Chi điềm nhiên uống cạn tách trà, giống như bà chẳng hề đọc được thái độ vừa rồi của hai cha con Hạo Thiên. Đặt chiếc tách xuống, bà neho mắt nhìn ra khung cửa sổ lớn, bên ngoài là màn đêm đen thoang thoảng mùi ẩm ướt của đất trời.

“Cuộc sống là phải đấu tranh để giành lấy thứ mình muốn, vốn dĩ không có thứ gì là tự nhiên có dán tên mình trên đó.”

Giọng nói của bà đều đều, chậm chậm như đang giáo huấn đạo lý, màn đêm bên ngoài lặng lẽ mang ánh mắt bà đi đến một miền xa xăm.

Dung trầm tư, sau đó bước nhanh lên cầu thang.

Bên bộ sofa màu tro, Xuyên Chi vẫn ngồi yên lặng, tách trà đã cạn, chiếc nhẫn hồng ngọc trên bàn tay trắng trẻo khẽ lóe sáng cùng nụ cười nhẹ trên khóe môi.

“Phù Dung, đừng làm ta thất vọng.”

Hạo Thiên đứng giữa phòng, quay lưng lại với cánh cửa vừa mở. Bàn tay anh mãi miết vuốt ve trên màn hình điện thoại, nơi có hình ảnh của đôi hoa bồ công anh ngọt ngào làm nền cho một đôi nam nữ.

Nụ cười của anh rất hạnh phúc.

Của cô cũng hạnh phúc.

Cả khung cảnh rợp bóng bồ công anh trắng muốt.

Một vòng tay cuồng quýt ôm lấy anh từ đằng sau, Thiên không quay lại, màn hình điện thoại chợt vụt tắt.

“Thiên, tại sao anh lại đồng ý?”

Dung tựa vào lưng anh, se sẽ hỏi.

“Chẳng phải đó là điều em muốn sao?”

“Nhưng anh không hề muốn mà.”

“Chẳng quan trọng.”

“Thiên à...” Dung vẫn ôm chặt lấy anh “Anh còn nhớ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ?”

“Năm em và anh được chín tuổi, hôm đó là sinh nhật lần thứ mười một của chị Khánh Du, em được mẹ đưa đến nhà chị ấy. Trước lúc đi, ngoài những lời dặn dò em phải ngoan ngoãn, ra dáng một tiểu thư đài các, ăn uống không được thô lỗ, mẹ còn tiết lộ cho em biết rằng trong buổi tiệc sinh nhật ngày hôm nay, em sẽ được gặp một cậu bạn bằng tuổi, và bà không quên dặn em phải thân thiện với cậu ấy, vì cậu ấy sẽ là chồng tương lai của em.”

Gió lùa qua khung cửa sổ, rèm cửa màu sữa nhẹ bay.

“Lúc đó em hoàn toàn không hiểu mẹ đang nói đến ai, nhưng đến khi em xuống xe và nhìn thấy anh mặc bộ comple, thân người bé nhỏ đứng bên cạnh đài phun nước, vẻ xa cách khó gần, em đã bị thu hút. Em không biết thứ tình cảm lúc đó của mình là gì, chỉ biết rằng em rất muốn làm bạn của anh. Em đã hỏi mẹ rằng sao mất anh lại có màu xanh, mẹ em nói đó là viên ngọc mà ba mẹ anh đã đặt vào.

Khi em đến gần anh, ánh mắt của anh khiến em sợ, anh lờ mờ nhìn giống như đang đe dọa em khi dám bước chân vào ngôi nhà này. Em rất sợ, mặc dù mẹ nói anh và em bằng tuổi nhau, nhưng lúc đó em có cảm tưởng như anh là người lớn, vì trẻ con chẳng thể khiến người khác sợ hãi đến vậy.

Sau đó, chị Khánh Du chạy đến tươi cười với anh, chị ấy rất xinh, mặc bộ váy trắng như công chúa. Chị ấy có vẻ không thích em, em cũng chẳng biết tại sao. Chị ấy kéo anh vào nhà và không cho em đến gần anh, nhưng em mặc kệ, đến bữa tiệc cứ nằng nặc đòi ngồi cạnh anh cho bằng được, chị Du không làm được gì, chỉ hậm hực, chốc chốc lại cầm hạt táo ném em.”

Một tiếng cười khanh khách nhẹ nhàng vang lên, rồi từ từ chìm trong sự trầm lặng của không gian.

“Năm mười hai tuổi, mẹ dặn em phải gọi anh bằng anh, đầu tiên em thấy rất ngượng, nhưng anh khi nghe em gọi thế cũng chẳng có phản ứng gì, thế là từ đó cứ lơ đãng theo anh và gọi anh là “anh Thiên.”

Em nhận ra mình rất thích chơi với anh, mặc dù anh đều làm li nhìn em, mười lần thì may mắn lắm được một lần anh đồng ý ngồi nghe em huyền thuyên đủ trò. Em còn nhớ có một lần em có chuyện buồn, liền chạy theo anh kể lể, không may là hôm ấy tâm trạng anh không tốt, đóng mạnh cửa phòng đến nỗi đập ngón tay em, tím bầm. Em phát khóc lên vì đau, nhưng cũng nhất quyết không kể cho ai. Mà anh cũng chẳng xin lỗi em được một câu, sắc mặt cũng chẳng thay đổi.

Anh à, em chưa từng nhìn thấy đứa trẻ con nào khác thường như anh...”

“Phù Dung!”

Thiên quay người lại.

“Em không biết mình đã yêu anh từ ngày nào tháng nào, chỉ biết rằng mẹ em đã nói chúng ta sau này là vợ chồng. Em đã rất vui, và mặc định vội vàng rằng em là vợ anh, vì thế luôn nhòm ngó 24/24, sợ có cô bé nào đó sẽ đột ngột xuất hiện và cướp mất “chồng” của em.

Rồi cô gái đó cũng xuất hiện, Băng Hạ, mặc dù em luôn kiêu ngạo cho rằng cô ấy chẳng bằng em, gia cảnh bình thường, tình tình làm li hay coi thường người khác, và đặc biệt là cô ấy không được ai công nhận là vợ anh, thế nhưng anh luôn để mắt đến cô ấy, từ đó không còn nhìn em nữa. Em rất buồn, và ghen tị, quyết định phải làm cho cô ta sáng mắt ra vì đã to gan dám cướp mất chồng em.

Ghen tị là không tốt đúng không anh? Bằng chứng là mọi nhát dao em đâm về phía cô ta đều được anh dịu dàng đứng ra bảo vệ. Em càng ghen tị hơn, thời gian cô ta quen biết anh không lâu bằng em, và chắc chắn cô ta cũng không yêu anh bằng em, lý do gì khiến anh lao ra bảo vệ cô ấy và yêu cô ấy nhiều như vậy?”

“Hạo Thiên...” Dung ngược đôi mắt đầm nước nhìn anh “Em không biết anh và Hạ vì lý do gì mà chia tay, nhưng có thể cho em một cơ hội không? Trước giờ em vẫn luôn đứng sau lưng anh nhìn anh và cô ấy hạnh phúc, liệu giờ, em có thể được anh yêu quý không? Em chấp nhận thứ tình cảm anh trao không bằng cô ấy, chỉ cần anh chịu san sẻ tình cảm của cô ấy sang cho em là em mãn nguyện lắm rồi. Em thừa nhận là mình có tham lam và trơ trẽn khi đầu tiên thì hứa giúp anh, sau đó lại đồng ý chuyện hôn sự này, ...”

“Thiên...” Cô khấn khoản van nài “Cho dù anh vẫn tiếp tục coi em là công cụ để anh quên Băng Hạ cũng được, tùy anh, coi em là cô ấy cũng được, em chấp nhận. Nếu sống dưới cái lốt của cô ấy mà được anh yêu thương, em cam tâm tình nguyện...!!!”

Giọng nói của cô mỗi lúc một run rẩy.

“Thiên...!”

Cô quỳ xuống, đầu gối đập mạnh xuống nền nhà.

“Chấp nhận em, được không?”

Ánh sáng xanh từ đôi mắt lóe lên sự kinh ngạc. Trong đó giờ đây run rẩy sự giằng xé, bàn tay nắm chặt lại. Phù Dung quỳ dưới chân anh, nước mắt theo dòng chảy xuống, lách tách dưới sàn nhà.

Chưa có người nào khiến cô khóc nhiều như anh.

“Làm như thế, em sẽ hạnh phúc chứ?”

Hồi lâu, trong căn phòng vắng vắng tiếng anh.

“Có. Chỉ cần anh chấp nhận em, em sẽ hạnh phúc, rất hạnh phúc.”

Cô chặm rai khẳng định.

Chỉ cần như thế thôi?

Niệm Phù Dung, cô chỉ cần như thế là có thể hạnh phúc, vậy thì, chấp nhận cô, cũng có sao? Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng làm cô vui thực sự vào lúc nào cả. Chấp nhận cô, anh cũng chẳng còn gì để mất nữa.

Tất cả mọi thứ của anh, từ trái tim cho đến linh hồn, đã theo người con gái đó, bước ra khỏi cuộc đời anh mà biến mất rồi.

Quay trở về làm Trịnh Hạo Thiên của trước đây, bất luận thích hay không thích, vẫn im lặng chấp nhận và làm lui hoàn thành. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Bây giờ đã giữa mùa hạ, mà mùa hạ là không thể thiếu sự góp mặt của những cơn mưa yếu điệu nhanh đến và nhanh đi.

Nhìn ra ngoài cửa sổ rả rích mưa rào, từng dòng nước trượt xuống lớp kính một cách vội vàng, Bảo Vy ngồi trong quán kem chốc chốc cốc nước quả, moi lên mấy viên đá lạnh, bỏ vào miệng nhai rau rầu. Long ngồi đối diện khẽ chau mày.

“Sún răng bây giờ.”

Nhai hết mấy viên đá trong miệng, Vy lè lưỡi tỉnh nghịch trêu anh.

“Kệ em!”

Sau đó đưa cốc nước quả lên tu ừng ực. Mực nước trong chiếc ly thủy tinh chỉ còn lưng chừng, cô quẹt miệng, hỏi anh.

“Anh bảo có chuyện muốn nói với em, là chuyện gì?”

Long đưa mắt nhìn cô, tay khuấy ly cà phê, một lát, anh thờ dài, không biết mở lời ra sao. Vy như không nhìn thấy sự khó xử của anh, tiếp tục đưa chiếc ly lên định thanh toán nốt chỗ nước còn lại.

Cuối cùng, Long thờ hắt một tiếng, khẽ nói.

“Thiếu gia sắp đính hôn rồi.”

Phụt!!!

Suy cho cùng thì lỗi là ở Long, khi ném về phía Vy một quả bom nguyên tử mà không để ý xem cô đang làm gì. Và quả bom nổ vội vàng của Nhật Long đã khiến chỗ nước quả Vy vừa đưa vào miệng mà chưa kịp xuống dạ dày, theo đà đó mà phụt hết ra ngoài, điểm dừng chân chỉ có thể ở trên mặt người đối diện.

Trong quán kem có vài người quay lại nhìn hai người, bắt gặp Long khuôn mặt ướt nhèm nước cam, họ bật cười quay đi. Vy chết sững, lắp ba lắp bắp không nói lên lời, cuống quýt xé giấy lau mặt cho anh.

Long nghiêng răng, dứ dứ nắm đấm trước mặt Vy, đòi thườ nhà ai có đưa con gái nào đi chơi với người yêu lại làm một hành động vô duyên thế không.

Ngó trên ngó dưới, người trong quán kem, từ khách cho đến bồi bàn đều chọn hai người làm tâm điểm bàn tán, một vài người cứ chốc chốc lại quay lại nhìn anh rồi cười khúc khích. Hình tượng của anh bị sụp đổ, chung quy tất cả là tại cô nhóc đưa chuột này đây!

Vy tỏ vẻ ăn năn, cúi đầu lau chỗ nước cam dính trên mặt anh. Anh xoa tay, đứng dậy bước vào phòng vệ sinh.

Tuy phản ứng của Vy có phần hơi thái quá, nhưng biểu cảm chính là kinh ngạc thì không giấu đi đâu được. Long cũng không kém phần sững sờ khi sáng nay, bà Mỹ Giang, mẹ anh đột ngột xuất hiện trước cửa phòng anh, trong khi mấy hôm trước còn bỏ lơ ba la rằng mình đang tắm nắng ở biển Hawai, không hề hẹn trước ngày về. Hơn nữa, về còn mang theo một tin động trời khiến Long đang nằm trong chăn liền bật dậy ngay tức thì.

“Mẹ về làm gì?”

“Theo ý của Trại phu nhân.”

“Tại sao bà ấy muốn mẹ về?”

“Ồ cái thằng này, mày không biết à, Thiếu gia Hạo Thiên sắp đính hôn rồi đó thôi?”

“Hả?? Mẹ nói cái gì???”

Dòng nước mát lạnh chảy qua các kẽ tay, sau khi đã rửa sạch chỗ nước cam dính trên mặt, Long mở cửa bước ra ngoài. Bên chiếc bàn của hai người, Bảo Vy đang ngồi chờ đợi với ly nước rỗng không. Chắc hẳn cô vẫn còn chưa hết kinh ngạc bởi những lời anh nói vừa rồi, hoặc vì kinh ngạc quá nên tự lừa mình rằng đã nghe nhầm.

“Anh nói lại đi, anh vừa nói gì?”

Nhắc thấy bóng dáng Long trở lại, Vy đã níu lấy tay anh tra hỏi.

Long điềm tĩnh ngồi xuống ghế, nhấp một ngụm cà phê, chậm rãi nói.

“Hạo Thiên sắp đính hôn.”

“Với ai?”

“Em nghĩ là với ai?” Long nhướn mày.

Ngón tay đặt trên mặt bàn khẽ co lại, Vy nắm bắt, khuôn mặt vẫn còn nguyên nét bàng hoàng. “Không thể là Băng Hạ...”

“Phải, không thể là Băng Hạ.” Long gật đầu. “Là Phù Dung.”

“Không thể nào?!”

Vy đứng bật dậy. Xem ra trong chuyện này, cô còn shock hơn cả anh. Cũng phải thôi, đối với chuyện hôn sự giữa Phù Dung và Hạo Thiên, Nhật Long đã biết từ trước và luôn mặc định đó là một điều hiển nhiên. Còn Vy, trước giờ vẫn quen cảnh Hạo Thiên – Băng Hạ, đột ngột nói đính hôn với Phù Dung, chẳng trách sao không thể tin nổi. Cái anh bất ngờ chỉ là Hạo Thiên không hề nói gì với anh, còn về chuyện không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra này, anh hoàn toàn có sự đề phòng. Hơn nữa, anh vẫn còn tình anh hơn Bảo Vy ngốc nghếch, sớm đoán ra được hai người kia đã có vấn đề.

“Sao Thiếu gia lại lấy Phù Dung? Sao Băng Hạ không nói gì với em?”

“Nói gì bây giờ?” Long nhìn Vy “Có khi cô ấy còn chưa biết chuyện này.”

Vy ngồi phịch xuống ghế, chờ đợi nhìn anh. Anh chỉ thờ dãi, không nói thêm gì nữa.

“Nhưng... sao hai người họ lại lấy nhau?”

“Chưa phải là lấy” Long nhẹ nhàng giải thích “Chỉ là đính hôn thôi. Hai người đã có hôn ước từ trước rồi.”

“Nhưng mà Thiếu gia yêu Băng Hạ cơ mà?”

“Yêu là một chuyện. Trại phu nhân sao có thể dễ yên.”

“Bà ta không thích Băng Hạ?”

“Chưa nói đến việc không thích, chỉ thấy vấn đề nổi cộm là hai bên không môn đăng hộ đối là đã đủ ngăn cấm rồi. Giữa Phù Dung và Băng Hạ, đương nhiên bà ấy sẽ chăm Dung hơn.”

“Ép hôn?” Vy tròn mắt, không thể ngờ được bây giờ vẫn còn cái quan niệm này tồn tại trong óc các bậc phụ huynh gia giáo.

Còn Nhật Long không thể ngờ được Vy lại tiêu hóa chậm như thế.

“Tôi nghiệp Băng Hạ, không biết cô ấy đã biết chuyện chưa....!”

Bảo Vy thờ dài, nhìn ra ngoài trời. Mưa vẫn chưa ngưng, nỗi niềm trong mắt cô cũng ngày một dày. Hạ à, sao cứ qua một dãy núi, là lại thấy trước mặt một dãy núi cao hơn chứ? Đến bao giờ tình yêu của cậu mới thực sự viên mãn đây?

Nhật Long im lặng nhìn Vy, Băng Hạ chỉ có thể nghe tin này từ Hạo Thiên, mà trong hoàn cảnh giữa hai người đang có vấn đề thế này, thông tin lễ đính hôn của Thiên cũng chưa được công bố trên TV, học viện thì đang nghỉ hè, Băng Hạ chẳng thể nghe được tin từ các học viên nhà giàu trong đó, cho nên chắc chắn cô vẫn chưa hay chuyện.

Mưa vẫn rả rích rơi, từng hạt từng hạt nặng trĩu tâm tư.

Cửa nhà mở ra, Bảo Vy cầm chiếc ô sũng nước, đặt vào góc nhà. Một tay cời giày, cô đưa mắt tìm chung quanh bóng hình Băng Hạ.

“Hạ ơi!”

Băng Hạ ngồi trên bậu cửa sổ của phòng ngủ, bên ngoài trời mưa trắng xóa. Tai đeo earphone, cô nhắm mắt ngủ gật, đầu gác vào khung cửa sổ. Bảo Vy bước đến gần, khẽ lay gọi Hạ vài câu.

“Hạ!!”

Thật không thể hiểu nổi, sao có người lại ngủ được ở trên đây cơ chứ?!

Hạ mơ màng mở mắt, nhìn thấy Vy, cô xuống khỏi bậu cửa sổ, làm động tác vờn vai. “Về rồi à?”

“Ừ.” Vy đáp gọn, cô tiến đến chiếc giường, ngồi xuống. Ánh mắt dõi theo từng động tác, nét mặt của Hạ xem có gì có thể phân tích thành nỗi buồn hay không. Nhưng đáng tiếc thay, vốn dĩ từ trước đến giờ Hạ vẫn là cô diễn viên giỏi che giấu cảm xúc.

“Cậu...” Nhớ lại lời của Nhật Long lúc ở quán kem, Vy nuốt khan, ngập ngừng muốn hỏi nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

“Sao?”

“Cậu với... Thiếu gia thế nào rồi?”

Ngón tay đặt trên phím bấm của Mp3 chợt khựng lại, Hạ ngược nhìn Vy, ánh mắt cô ấy nhìn mình đầy sự thương xót khác lạ. Cô im lặng, một lát mới lãnh đạm lên tiếng.

“Sao lại hỏi thế?”

“À, không... Chi là... chi là muốn hỏi. Cũng lâu rồi...” Vy chợt nhớ ra “Cũng lâu rồi anh ấy không đến đón cậu đi chơi.”

“Không sao, vẫn bình thường.”

“Thật chứ?” Vy nheo mắt, trong ánh mắt Hạ không có lấy một dấu hiệu của sự giả tạo.

“Thật” Hạ hồ hững khảng định.

Vy thờ dài một cái, chuyện tình của họ đang đẹp như vậy, nếu Hạ đột nhiên biết được người yêu mình chuẩn bị đính hôn với người con gái khác, không biết sẽ thế nào. Chợt nghĩ đến Niệm Phù Dung, cô tiểu thư đó chắc chắn đang rất hả hê sung sướng đây!

Chợt nhớ ra đã đến giờ đi tắm, Hạ tháo tai nghe ra và rút nó ra khỏi chiếc Mp3.

Vy cắn môi.

“Băng Hạ...”

“Cậu biết không? Thiếu gia chuẩn bị đính hôn rồi...!”

Cạch

Sợi dây earphone màu trắng vừa được tháo ra đã vội vã rơi xuống đất.

Phía bên ngoài, màn mưa trắng xóa giăng kín đất trời mỗi lúc một dày.

Sâu thẳm trong lòng Hạ, có thứ gì đó không rõ tên đang rơi xuống vực thẳm.

Một thứ gì khác đang dần dần vỡ ra, nhẹ nhàng nhưng đau đớn.

Chính mây đã đẩy anh ấy đi kia mà...Sao thấy anh ấy đi về phía khác, trong tim lại nhói lên như thế chứ? Trái tim này, mây thật chẳng biết nghe lời chút nào. Có hiểu không, đó không còn là người con trai của mây nữa rồi...

Mây đã tự nhủ lòng mình, nắm được là buông được, có sao bản thân lại không làm được như thế kia chứ?

Hóa ra, mây cũng chỉ là một con người như thế, nói được nhưng không thể làm được. Làm đau người ta được, nhưng bản thân cũng đau không kém.

Cô chậm chậm cúi xuống nhặt chiếc tai nghe.

Có đau có đón gì cũng chỉ mình mây chịu thôi, cho nên hãy dừng cảm đối mặt...

“VẬY Ạ...?”

Cô mỉm cười.

“VẬY THÌ TỐT...!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Đúng như lời Trịnh Xuyên Chi, ngoài việc ngoan ngoãn ngồi đợi, thì Phù Dung và Hạo Thiên chẳng cần làm gì cho buổi đính hôn vào tháng sau. Một tháng bỗng nhiên trôi qua nhanh như gió, tất cả mọi người trong nhà đều tất bật ra vào, gấp rút chuẩn bị cho ngày 18 quan trọng. Đứng ngoài giường quay ấy, Thiên như cái bóng vô hình và vô dụng.

Càng gần đến ngày, những người bạn của ba mẹ anh gọi điện đến chúc mừng rất nhiều, mỗi khi có cuộc điện thoại đến, Thiên luôn nhìn thấy mẹ anh đón nhận những lời chúc đó bằng vẻ mặt vô cùng mãn nguyện.

Ba anh thì trầm tư hơn, không nói cũng chẳng rằng. Mọi việc Xuyên Chi hỏi, ông đều gạt đầu lấy lệ và cho qua. Phù Dung cũng không tỏ thái độ quá háo hức hay mừng rỡ, mặc dù Thiên thừa hiểu, cô đã rất mong ngày này từ lâu lắm rồi.

Ngày mười sáu tháng sáu.

Mưa đã ít dần. Buổi sáng ngập nắng, Băng Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi mê ngắm nhìn vàng ánh dương hồng cam kiêu hãnh tỏa sáng bên chân trời phía Đông. Ông trời còn rõ ràng còn ưu ái hai người họ như thế, họ thành đôi quả là một điều đáng mong đợi mà.

Phải không?

Chín giờ sáng.

“Cửa hàng áo cưới Sam Luân đã gọi điện báo với mẹ, trang phục của các con đã chuẩn bị xong, ăn sáng rồi đến đó thử luôn đi.”

Trịnh Xuyên Chi mặc bộ áo ngủ ngồi trên sofa, nhám nháp tách cà phê nghi ngút khói, tay lật dở tờ báo, nhẹ nhàng nói.

Hạo Thiên ngồi đối diện, yên lặng. Xuyên Chi ngẩng đầu lên.

“Tiện thể thử cả nhẫn nữa. Thứ gì cần thiết ghé qua mua luôn.”

Hạo Thiên chỉ ăn qua loa rồi đứng dậy, Phù Dung thấy thế cũng vội vàng bỏ dở bữa sáng, hấp tấp chạy theo. Mặc dù trong mắt anh đã không còn thái độ quá chán ghét buổi lễ đính hôn này như trước nữa, nhưng cô cũng không dám làm anh phật ý điều gì, kể cả nhỏ nhất.

Đường đến hiệu áo cưới bị tắc, lúc đến được nơi đã là mười giờ rưỡi.

Quả là do Trịnh phu nhân lựa chọn, tiệm áo cưới Sam Luân là cửa hiệu chuyên về trang phục cưới nổi tiếng nhất thành phố S. Mẫu mã đa dạng và đẹp, cách làm việc chuyên nghiệp và uy tín với vẻ bề ngoài hào nhoáng đã khiến cho không ít người thèm muốn được mặc áo cưới của Sam Luân nhưng đều đứng ngoài, căn bản vì giá cả của cửa hiệu này là “trên trời”.

Cửa hiệu bằng kính xoay vòng, hai bên bố trí hai hàng hoa trắng tinh, trên còn vương nước, gập ánh nắng từ ngoài hắt vào, cánh hoa lấp lánh như được mạ vàng. Bên trong là những chiếc tủ kính trong suốt được xếp dọc hai bên, trong mỗi cánh tủ là một bộ váy cưới dành cho cô dâu. Chiếc màu cánh sen thùy mị duyên dáng, chiếc màu trắng muốt thuần khiết tinh khôi, chiếc màu cỏ úa trẻ trung tươi mới.

Màu cô ủa.

Ánh nắng từ ngoài hắt lên người Thiên, tâm trí anh xao nhãng, chợt nhớ mình đã từng quen một cô gái yêu màu cô ủa.

Nhưng cô gái ấy, đã thuộc về ngày hôm qua mất rồi.

“Chào anh chị, anh chị đến thử trang phục ạ?”

Một cô gái da trắng muốt, mái tóc búi cao, mặc bộ váy đồng phục dài ngang gối bước đến, lịch sự hỏi. Phù Dung nhanh nhẹn trả lời, giọng nói trong veo.

“Vâng.”

“Mời anh chị theo lối này.” Cô gái nhân viên nghiêng người, giọng tay dẫn đường cho Thiên và Dung bước vào bên trong.

Căn phòng bên trong của Sam Luân còn lộng lẫy hơn bên ngoài, từng chiếc tủ kính nằm yên lặng cao quý, trên bức tường màu hồng phấn treo đầy những bức ảnh cưới, cô dâu chú rể bên trong tươi cười rạng rỡ như hoa.

Một cô gái tóc ngắn màu nâu khoảng 25, 26 tuổi đang ngồi bên chiếc bàn bày các mẫu thiết kế cùng bút, thước và những đồ dùng dành cho cắt may nằm la liệt, thấy hai người bước vào vội đứng lên. Thiên chợt nhận ra cô gái này tuần trước đến nhà mình để đo trang phục cho anh và Dung, đã không tiếc lời tán dương đôi tiên đồng ngọc nữ thật xứng đôi vừa lứa.

“Hai người là Hạo Thiên và Phù Dung phải không ạ?”

“Vâng.” Vẫn là Phù Dung với nụ cười xinh xắn.

“Mời hai người bước vào đây, trang phục sẽ được mang đến.”

Trong chiếc gương lớn, Phù Dung mơ màng ngắm nhìn mình.

Ôm sát thân người với nhiều đường cong là chiếc váy lụa dài kiểu Hy Lạp màu xanh nhạt, thắt lưng rất cao tôn lên dáng người dong dong. Trên cổ cô còn được nữ thiết kế đeo cho một chuỗi dây chuyền trân châu, mái tóc dài thẳng mượt xoa ngang lưng. Trông cô vừa giống vị nữ vương xinh đẹp uy nghiêm trong khu rừng sâu thẳm, lại mang chút thanh tân rạng rỡ của cô gái sắp theo chồng.

Cô gái tóc nâu đứng đằng sau mỉm cười hài lòng.

Điện thoại của Dung bất chợt kêu lớn, cô mỉm cười khiếm lỗi, nhỏ giọng bắt máy.

“Đồng à?”

Mai Đông ở đầu dây bên kia hét lớn.

“Niệm Phù Dung, cậu sắp đính hôn à????”

“À...” Dung sực nhớ ra từ khi nghỉ hè đến giờ, cô và Đông chưa gặp nhau, thời gian vừa rồi cũng bị cuốn theo không khí bận rộn của mọi người mà quên bằng mất việc báo tin cho cô bạn thân “...Ừ...”

“Còn ừ? Cậu quên con Mai Đông này rồi đúng không? Chuyện quan trọng như thế mà không báo cho con này một tiếng, để người ta nghe hàng xóm bàn tán xôn xao mới biết. Bọn bè kiêu gì thế? Cậu có biết lúc người ta nhao nhao đến hỏi mình có phải Niệm tiểu thư của Chim Ưng sắp đính hôn không, mặt tớ đã đàn ra như con ngu không hả?” Mai Đông xỏ một tràng, găm giữ đe dọa.

Dung cười hi hi “Xin lỗi, tớ quên mất.”

“Quên con khi, đính hôn đính ước gì, tớ không đến nữa!”

“Xin lỗi mà, tớ chỉ có mình cậu là bạn thân, cậu không đến thì tớ còn ai nữa.” Dung làm bộ ủy khuất.

“Mà...” Đông bỗng dung trở nên nghiêm túc “Với Hạo Thiên?”

“Ừ.”

“Có sớm quá không?”

“Mẹ anh ấy bảo thế, tớ cũng không còn cách nào khác. Anh ấy cũng đồng ý rồi.”

“Để dành thế sao? Thế còn Dương Băng Hạ?”

“Tớ...” Câu hỏi của Mai Đông chợt khiến cho Phù Dung nao lòng, đốt lên sự lo lắng trong cô “Tớ cũng không biết.”

Đầu dây bên kia thoáng tiếng thở dài, sau đó lên tiếng.

“Cậu dám chắc mình sẽ hạnh phúc chứ?”

Bàn tay cảm điện thoại lạnh ngắt, Phù Dung chậm rãi tiến đến, hơi kéo tấm rèm dày màu kem ra. Bên ngoài là Hạo Thiên đang đứng đợi cô, sống lưng thẳng tắp, khí chất lạnh lùng uy nghiêm. Anh mặc bộ vest đen, đường may rất chuẩn, ôm khít thân hình cao lớn. Mái tóc màu hạt dẻ hững hờ lấp lánh.

“Ừ, tớ sẽ hạnh phúc...”

Chỉ cần được ở bên anh ấy, tớ nhất định sẽ hạnh phúc.

“Hạo Thiên và Phù Dung sắp đính hôn với nhau. Em biết chưa?”

Bóng những chiếc xe cộ to lớn phóng vụt qua, ánh nắng gắt nghiêng nghiêng cùng khói bụi, phần nào che mất sự biến động rất nhỏ trên gương mặt Băng Hạ. Cô siết lấy chiếc quai túi đeo bên vai, giọng nói không cao không thấp, ngữ khí rành rọt khác thường, dường như hai từ đính hôn đó chỉ là buổi lễ của hai người xa lạ, hoàn toàn không có chút may mắn liên quan đến cô.

Hoàn toàn không.

“Em biết rồi.”

Hơi liếc nhìn Hạ, Phong hai tay đút túi, giọng nói trầm xuống.

“Họ có mời gia đình anh, nhưng ba anh bận, mẹ anh thì không thích những nơi ồn ào, Hoàng Yến đang đi du lịch.”

“...”

“Em có muốn đến không?”

Hạ từ từ ngước lên, trong đôi mắt xam xám của cô, anh thấy được sự dờ dẩn mệt mỏi.

Muốn đến không ư?

Biết trả lời sao bây giờ, cô một nửa muốn đến, một nửa không. Lý trí mách bảo cô không nên đến để tự làm đau chính mình, không nên đến để làm kẻ dư thừa, không nên đến để hủy hoại chút kiêu ngạo còn sót lại của bản thân. Nhưng một nửa khác lại nặng nề muốn cô đi, muốn nhìn thấy anh, muốn nhìn thấy quyết định của anh và lối đi anh chọn.

“Em đâu có được mời.” Cô cười nhạt.

“Nếu em muốn, có thể đi cùng anh.” Ánh mắt Phong chạm đến đáy mắt Hạ.

“Không.” Cô lắc đầu, mỉm cười.

Phải rồi, cô không được mời, bước vào nơi không chào đón mình chỉ làm cho bản thân trở thành trò cười. Đáng ra cô phải biết đến điều này chứ, tại sao lại phân vân, tại sao lại còn do dự?

“Thôi được.” Phong gật đầu “Anh dẫn em đi mua một thứ.”

Chiếc cầu thang máy hiện đại của trung tâm trang sức chậm chậm đi xuống, Băng Hạ bị Hàn Phong nắm tay kéo đi. Lúc đầu nhìn thấy trung tâm này chính là một chi nhánh của tập đoàn đá quý Trịnh Âu, cô đã không muốn vào, thế nhưng trước ánh mắt đầy thành tâm của Phong, cô đành nhắm mắt, cắn môi chấp nhận.

Đằng nào thì, cũng chỉ còn hai ngày nữa là đến lễ đính hôn rồi, anh ấy còn bận rộn chuẩn bị như thế, chắc sẽ chẳng xuất hiện ở nơi này đâu.

Hàn Phong dẫn cô đến trước một quầy trang sức, nói nhỏ với cô nhân viên điều gì đó. Vài phút sau, cô ấy mang ra một chiếc hộp vuông vắn màu xanh nhạt thất nơ cầu kì, Phong nhẹ nhàng mở ra.

Là một chiếc lắc chân bằng bạc.

Anh chậm chậm, nâng chiếc lắc lên bằng hai tay, quỳ xuống dưới chân Hạ, vòng tay đeo chiếc lắc vào cổ chân phải của cô. Chiếc lắc mảnh mai lấp lánh ánh sáng kiêu diễm, thấp thoáng những viên đá nhỏ xíu màu xanh biếc trong suốt đung đưa, nổi bật trên nền da trắng muốt như ngọc của cô. Sợi lắc bạc tiếp xúc với da lạnh lạnh, Hạ hơi rùng mình. Những người đi ngang qua chợt dừng lại, nhìn hai người bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Phong cài khuy chiếc lắc cẩn thận, mỉm cười đứng dậy. “Em đã bị anh trói chân lại rồi, không được chạy linh tinh nữa.”

Cô mơ màng nhìn anh.

“Khi nào em tìm thấy hạnh phúc, anh sẽ tháo nó ra, để em đi đến đó.”

Ánh mắt không rõ vô tình hay cố ý của anh lướt qua sợi dây chuyền có mặt hình chiếc chìa khóa sáng rỡ trên cổ cô.

Hạ vẫn hơi ngầy người nhìn anh, một lát, cô quệt mũi, cúi đầu nói nhỏ một câu rồi chạy đi. “Em đi vệ sinh.”

Phong nhìn theo cô, mỉm cười. Có lẽ anh biết, cô đang bối rối.

Hạ chạy chậm chậm trên hành lang lát đá hoa cương sáng bóng. Hàn Phong luôn biết làm người khác bất ngờ theo cách của riêng anh. Hạ chợt nghĩ, nếu cô không yêu Thiên từ trước đó, chắc chắn bản thân sẽ vì sức hút ma mị của Phong mà yêu anh.

Cô nhiều lúc đã từng mong Phong căm ghét cô đi, đừng bao giờ đoái hoài đến cô nữa. Khi tất cả mọi người đều quay lưng lại với cô, sự cô độc lạc lõng bao trùm có lẽ sẽ làm cô biết trưởng thành và kiên ngoa hơn. Thế nhưng mọi vết thương in hằn trên trái tim của cô đều được Phong từ tốn xoa dịu một cách vụng về. Anh càng băng bó, vết thương càng mỗi lúc một lớn, mỗi lúc một nhiều.

Nhanh như một con gió, ánh mắt cô lướt qua một quầy trang sức khác, và đông kết ở đấy.

Mặc dù cách một khoảng không gần, nhưng Hạ vẫn nhìn thấy.

Đứng trước quầy, anh và Phù Dung.

Không gian xung quanh chỉ còn lại cô và ánh mắt yên lặng xa xăm. Màu trắng ngà của đá lát nền trở nên lạnh lẽo cô đơn, anh đứng đó, không quá xa cũng không quá gần, nhưng dường như mọi nỗ lực mong mỏi của cô mãi mãi cũng không bao giờ với tới. Bởi bên cạnh anh, còn một người con gái nữa.

Mái tóc màu hạt dẻ vẫn thế, bên tai anh, chiếc khuyên bạc vẫn lặng lẽ phát ra tia sáng cao quý. Hình hài đó, một thời cô đã từng được ôm, từng được dựa vào bằng tất cả tình yêu và sự tin tưởng, giờ đây đứng đó tưởng chừng như xa cách ngàn vạn dặm. Cô gái bên cạnh với chiếc váy màu xanh navy nhẹ nhàng quyến rũ, tươi cười quay sang hỏi anh. Từng cơn sóng trong lòng Hạ bỗng cuộn cuộn dâng trào, anh của cô đã thuộc về người con gái đó mất rồi.

Hạ còn nhìn thấy anh nhẹ nhàng đeo lên ngón tay thon dài của cô gái đó một chiếc nhẫn, mặc dù đứng cách họ một khoảng, nhưng ánh sáng của nó dường như cũng làm cho Hạ cảm thấy chói mắt. Ánh sáng uy quyền của thứ hạnh phúc sắp được tròn đầy, một kẻ như cô không có quyền bước tới xen ngang.

Khu trung tâm trang sức hào nhoáng.

Ánh sáng của những chiếc đèn điện còn trong suốt và đẹp đẽ hơn của mặt trời mùa hạ ngoài kia.

Giữa sự qua lại tấp nập giữa người và người, bất chợt, anh nhìn thấy cô.

Cô khoác bên ngoài chiếc áo sơ mi màu hồng cam có vẻ hơi cũ, bên trong là chiếc áo thun màu trắng, quần short jean, chiếc túi và đôi xăng đan màu hồng cam. Cô đứng đó, mờ nhạt như một cái bóng, ánh mắt xa xăm hướng về phía anh.

Dường như nhận ra sự chú ý của anh, cô giật mình quay lưng chạy đi. Anh vội vàng chạy theo. Bên quầy nhẫn, chỉ còn lại Phù Dung đứng ngây ngơ.

Cô cầm đầu chạy thật nhanh, chiếc lắc chân đựng đưa theo từng bước chạy. Cô nhất định không thể để anh tìm thấy, không thể để anh bắt được. Anh sắp có được một thứ hạnh phúc mới, cho dù là anh miễn cưỡng hay tình nguyện, thì cô cũng không thể là người vứt bỏ anh đi rồi lại chạy đến phá ngang. Niệm Phù Dung, cô ấy chắc chắn rất yêu anh, có lẽ còn hơn cả cô, tình yêu của cô ấy sẽ kéo anh ra khỏi miền quá khứ đáng quên lãng, sẽ dần dần thay thế bóng hình của cô, sẽ che lấp đi những kỉ niệm cần chôn vùi. Cô cần phải hoàn toàn bước ra khỏi cuộc sống của anh, con đường của anh không được có dấu chân cô nữa!

Dừng lại nơi cuối dãy, Thiên cúi đầu thở dốc, cô ấy xuất hiện và biến mất nhanh như một cái bóng. Xung quanh chỉ còn lại anh và sự lạnh lạnh của sàn đá dưới chân, hoàn toàn không thấy màu hồng cam của cái áo cô mặc khi nãy.

Cô như bốc hơi đi mất.

Hoặc là...

Hoặc là anh đã ảo giác ra hình bóng của cô.

Thấy Băng Hạ quay lại, thần sắc trên mặt có vẻ khác lạ, Phong ngạc nhiên hỏi.

“Hạ, em sao thế? Đi đâu vậy?”

“Phong, chúng ta về thôi.”

Hạ không trả lời, nhanh tay kéo anh đi.

Như một vòng luẩn quẩn, phía xa, Phù Dung nheo mắt ngờ ngợ, hai bóng hình kia không thể là ai khác.

Chợt nhớ đến sự biến mất vội vàng của Thiên khi nãy, chắc chắn anh đã nhìn thấy Hạ nên mới vội vã đuổi theo cô. Dung cảm môi, đã đến lúc này rồi, sợi dây tơ hồng buộc hai người đó vẫn còn ngoan cố hiện hữu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Tối.

Tiếng ve kêu dày đặc trên những tán cây xanh um. Lũ ve sầu ngang nganh, mùa hè đến là thi nhau làm mưa làm gió.

Hàn Phong nghĩ muốn đưa Hạ về, nhưng cô từ chối. Chưa bao giờ cô lại ham muốn được đi dạo trên con đường dẫn về học viện như thế này.

Ánh trăng hôm nay đột nhiên biến mất.

Trong tiềm thức đen tối như bầu trời đêm vắng ánh trăng, sáng rực lên hình ảnh đôi nam nữ đứng bên quây trang sức, người con gái rạng rỡ nhìn ngón tay mình được luồn vào một chiếc nhẫn bạc sáng bóng. Ánh sáng đó, khiến kẻ thứ ba dư thừa đứng một góc cảm thấy lòng quặn đau.

Mây trên trời bỗng dung chuyển động, như một ân huệ được ban phát, trời đổ mưa.

Băng Hạ lại thêm được dầm mưa. Không phải là tự hành hạ, dày dọa chính mình, mà là tự gột sạch chính mình. Rửa sạch đi những vết máu đông cứng nơi miệng vết thương sau bao cố gắng vẫn chẳng liền miệng, rửa sạch đi những ký ức đã đi qua sau gót chân, trả lại một Dương Băng Hạ của ngày xưa, một Dương Băng Hạ của sự cô độc vốn dĩ, của ngày cô chưa từng biết về anh, chưa từng yêu anh, và chưa từng đau vì anh.

Đã muộn.

Bảo Vy đứng trước hiên nhà, nhìn những hạt mưa nặng trĩu hắt vào mái hiên.

Mưa.

Mưa lúc nào cũng mang lại sự buồn bã, mưa còn lạnh và ồn ào, mang lại cho kẻ hay lo lắng như cô những linh cảm không hay.

Vy rung mình trước cơn gió gai gai lạnh lướt qua. Tâm trạng không tốt, lại được ông trời ưu ái ban phát cho cơn mưa nặng hạt này, kẻ buông thả như Băng Hạ chắc chắn đang dầm mưa. Từ nhỏ, Hạ vốn đã hay dầm mưa, và không ít lần bị ốm đến liệt giường. Cô nói làm thế để không ai nhìn thấy nước mắt mình rơi.

Vy thờ dài nảo nề, cô bạn đáng thương của cô, mười bảy năm nay, vốn dĩ chưa bao giờ có thứ hạnh phúc trọn vẹn dài lâu, có chăng chỉ là cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, không hề vì thương tình mà ở lại.

Vy quay người bước vào nhà. Ngoài dầm mưa ra, từ trước đến nay Hạ chưa hề có hành động gì đại đột ngu xuẩn. Có lẽ để mặc cô ấy với những hạt mưa lẫn cùng nước mắt, sẽ tốt hơn so với việc ngồi an ủi cô ấy những câu sáo rỗng. Vy không hề ở trong hoàn cảnh của Hạ, tự nhận thấy mình không thể cảm nhận được nỗi đau sâu sắc như Hạ, mọi việc có thể làm chỉ là nhìn thấy cô ấy ngày càng vô cảm. Chỉ bằng, hãy cứ để cô ấy làm theo ý muốn của bản thân.

Màn mưa như chiếc áo trong suốt lạnh căm bao bọc lấy Dương Băng Hạ. Quả thực, nước mưa đã giúp cô không phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là nước mưa nữa. Làn da trắng bệch, đôi mắt cay xè đỏ quạch, bước chân hơi loạng choạng trên con đường ngập nước.

Như thế này sẽ tốt hơn.

Mưa ngày càng lớn, dường như đang thể theo nguyện vọng của ai đó. Không biết đã bao nhiêu lâu trôi qua, chỉ biết rằng khi Bảo Vy giật mình tỉnh dậy trên sofa thì cũng vừa nhận ra trời đã tờ mờ sáng.

Cô đã ngủ quên.

Ngoài cửa sổ, mặt trời vẫn chưa lên, khắp nơi phủ một tấm màn màu xanh dương thăm thẳm, mưa vẫn rả rích chưa tạnh hẳn. Vy lao vào phòng ngủ, Băng Hạ vẫn chưa về! Đồng hồ đã chỉ 4 giờ sáng, Vy lo lắng đi đi lại lại trong phòng ngủ.

Không lẽ vì trời mưa to quá mà Hạ đã ở lại chỗ của Hàn Phong?

Không, không thể như thế được, Vy vò đầu bứt tóc, nam và nữ ở chung một nơi, có trời mới biết xảy ra chuyện gì. Đương nhiên anh ta không thể nào đưa Hạ về nhà được, con nhỏ Hoàng Yến chẳng chọc sẽ cầu xé Hạ ra mất.

Nhưng...

Nhưng mà, Vy thừa hiểu tính cách của Băng Hạ, cho dù bão đột ngột đổ bộ lên đất liền vào đêm qua, thì dù sống dù chết cô ấy cũng phải về bằng được. Hạ không có thói quen ngủ ở nhà người khác, cô ấy vốn lạ lẫm những nơi không phải nhà mình, chắc chắn sẽ vì lạ nhà mà khó ngủ. Và lại, là ở cùng Hàn Phong, đối với con người của Băng Hạ, nghĩ đi nghĩ lại mới thấy điều này là không thể xảy ra.

Chỉ có một lý do duy nhất, Vy nhìn ra ngoài trời, cô bạn đáng thương của cô đang lang thang đầu đó dưới cơn mưa đã rơi suốt đêm.

“Băng Hạ!!! Hạ ơi!!!”

Vy tay cầm ô, đi dọc theo con đường vẫn chưa có bóng người, vừa đi vừa gọi. Trong lòng chùng chất những âu lo, dầm mưa là bình thường, nhưng dầm mưa cả đêm lại là bất bình thường. Vừa đi, Vy vừa tự trách mình, tại sao đêm hôm qua không đi tìm và lôi cô ấy về luôn, đau đớn trong lòng và việc ốm liệt giường thì cũng chẳng cái nào hơn cái nào.

“Hạ ơi, cậu đâu rồi!!!”

Con đường mưa rơi cả đêm ngập nước, Vy xắn quần, lội qua, ánh mắt hoang mang kiếm tìm khắp nơi một bóng hình quen thuộc. Cây cối rũ xuống từng hạt nước như đang cảm thông, Vy muốn bật khóc ngay lúc này, Băng Hạ mà có chuyện gì, cô biết sống làm sao?

Nơi bờ cỏ xanh ngắt trong công viên, có một chiếc xích đu, trên đó thấp thoáng một chiếc áo màu hồng cam đang đu đưa. Vy mờ to mắt, cuồng quýt tấp vào, chạy thật nhanh đến.

Quả thực không sai.

Băng Hạ đỡ đầu gối trên chiếc xích đu màu trắng, chiếc áo sơ mi khoác ngoài ướt sũng, nặng trĩu dính sát vào da thịt. Mái tóc xõa rũ rượi, làn da trắng bệch nhợt nhạt như người đã chết.

“Hạ à...” Vy tiến đến gần, nhìn bộ dạng Băng Hạ bây giờ, cô không biết phải làm gì nữa. Muốn khóc nhưng không thể khóc nổi.

Mưa đến giờ mới tạnh.

Nước mưa trên mái tóc Hạ lỏng thông, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống, có giọt thấm luôn vào vai áo, có giọt đọng xuống nơi chiếc xích đu đã ướt nước mưa cả đêm. Từ những ngón tay buông thông, nước mưa cũng tong tong chảy xuống không ngừng, dưới ánh sáng lờ mờ của bầu trời chưa bình minh, nó giống như những giọt máu đặc sệt đỏ au từ trái tim thương tật tuôn ra. Nước mưa lạnh ngắt, người Hạ cũng lạnh ngắt, làn da nhợt nhạt không còn chút sắc máu, từng hạt nước rơi xuống trong phút chốc tựa hồ như hóa băng.

Băng Hạ sau đó, bị sốt rất cao.

Cửa sổ trong căn phòng ngủ mở toang, mưa lại tiếp tục rơi. Gió lạnh hòa lẫn với nước mưa hắt vào, nơi sàn nhà sát gần cửa sổ lênh láng nước, rèm cửa ướt sũng, lạnh buốt, từng hạt mưa thét gào dữ dội lao vào bên trong.

Băng Hạ nằm trên giường, ngay cả trong vô thức cũng nắm chặt lấy tấm chăn, môi cắn chặt lấy môi, dường như trong cơn bệnh, cô đã gặp phải điều gì đó kinh hoàng lắm, sợ hãi lắm, thế nhưng miệng vẫn không thoát ra một tiếng kêu nào, bản tính ngang ngạnh bướng bỉnh thể hiện rõ trong cả cơn mộng mị.

Mái tóc vẫn ướt sũng nước mưa.

Toàn thân cô nóng rực, nhưng bên trong lại run rẩy đáng thương. Không rõ mình đang gặp phải điều gì trong cơn mê man ấy, chỉ biết rằng trái tim rất đau, đau đến cơ hồ như sắp vỡ ra rồi!

Trong phòng rất lạnh, mưa mỗi lúc một to, từng hạt mưa dữ dội không buông tha cô, hung hãn quất vào phòng những đòn roi lạnh buốt. Hàng mi đen khép lại thật chặt, tựa hồ như không bao giờ còn muốn mở ra nữa, đôi môi khô nứt bị cắn đến bật máu. Bảo Vy mang thuốc và cháo vào phòng, thấy cánh cửa mở toang hoang thì vội vã đến đóng lại, phát hoảng khi thấy Băng Hạ nằm trên giường run rẩy, đôi má đỏ ửng lên, cả thân người nóng bỏng như bị thiêu bởi hàng ngàn ngọn lửa!!!

Đến chín giờ sáng, sau một hồi chăm sóc cật lực, Băng Hạ mới hạ sốt, ngoan ngoãn nằm yên, Vy thở phào, lăn xuống đất ôm lấy Tiểu Bảo và Sô cô la, trong lòng như trút được tảng đá vừa to vừa nặng.

Lúc Băng Hạ tỉnh dậy thì mặt trời lên đã rất cao, dấu hiệu của một đêm mưa dữ dội đã không còn, những lá cây bên ngoài hân hoan dưới ánh nắng, chiếu vào trong phòng những nụ cười rạng rỡ.

Cổ họng bỏng rát, Hạ tự sờ lên trán mình, người cô vẫn còn chưa dứt cơn sốt. Bàn chân đặt xuống nền nhà lạnh lạnh, Hạ bước ra ngoài, cả căn nhà trống rỗng không một bóng người. Cô cất tiếng gọi Vy thì phát hiện cổ họng mình đã khàn đặc, nói không ra tiếng, thỉnh thoảng còn bật lên cơn ho. Trên chiếc bàn tròn trong bếp, có một mẩu giấy với nét chữ viết vội của Vy, báo rằng cô đi chợ, dặn Hạ ở nhà tỉnh dậy thì uống sữa và uống thuốc. Bên cạnh còn đặt mấy vỉ thuốc, trên mỗi vỉ đều cẩn thận khi liều dùng. Còn có một cốc sữa ấm rất ngon lành, Hạ mỉm cười ngồi xuống, đưa lên miệng uống cạn.

Cô không nhớ đêm qua mình đã về bằng cách nào, nhưng so bộ dạng đêm qua với hôm nay, chắc chắn cô đã làm phiền Vy không ít.

Chợt thấy chán bản thân mình, khi năm lần bảy lượt chỉ giới làm phiền người khác. Tự cho rằng mình có thể sống một mình chẳng cần ai, nhưng nếu không có Bảo Vy luôn quan tâm lo lắng, cứ mỗi lần như thế này, chẳng mấy chốc là cô đi theo ba mẹ sớm.

Hôm nay là ngày mười bảy tháng sáu.

Bỗng, có tiếng gõ cửa. Hạ ngược lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Sự gấp khúc của hô hấp trong cổ họng khiến Băng Hạ phải bịt chặt miệng để không bật ra con ho. Cô lao đảo tiến về phía cánh cửa đang vang lên tiếng gõ.

Cạch một cái, cánh cửa màu vàng đất nhẹ nhàng mở ra, ánh nắng từ ngoài hắt vào khiến Hạ hơi nheo mắt, đồng thời thân ảnh một cô gái xinh đẹp đang hiện hữu trước mặt khiến cô có chút ngỡ ngàng.

Cô gái với mái tóc hơi hoe vàng ở phần ngọn, thẳng mượt qua vai, khuôn mặt thon gọn trắng trẻo được trang điểm nhẹ và tự nhiên.

“Phù Dung?”

Hạ bây giờ mới nhìn rõ, vài giây trước cô còn tưởng vì mình bị ốm nên sinh ra nhìn nhầm. Dung mặc áo phông quần jean hết sức đơn giản, đôi môi bóng hồng khẽ nhoen miệng cười khiến Hạ bỗng dưng thấy lúng túng.

“Chào Băng Hạ, em khỏe không?”

Tiếng “em” phát ra từ miệng Dung hết sức tròn trịa, thân thiết và tự nhiên, không chút giả tạo.

Hạ đáp nhẹ.

“Em khỏe. Chị đến đây có việc gì?”

Người ta đã lịch sự như thế, tự nghĩ bản thân cũng không nên quá khiếm nhã.

“Chị vào được không?” Dung tươi cười “Trời nóng quá!”

Hạ hơi cúi đầu, nghiêng người cho Phù Dung bước vào. Cô thân nhiên cúi đôi cao gót ra, đưa mắt ngó nghiêng khắp căn hộ.

“Lần đầu tiên chị được vào kí túc xá nữ của trường đấy, đẹp quá nhỉ?”

Vừa đóng được cửa lại, Băng Hạ vội đưa tay lên che miệng ho sù sụ. Dung quay lại, hơi nghiêng đầu hỏi.

“Hạ ốm à?”

Tay vẫn bịt chặt miệng, Hạ lắc đầu. Một lát sau, con ho đã dứt, cô ngẩng đầu quay lại nhìn Dung bằng ánh mắt mệt mỏi.

“Nhà chỉ có nước lọc thôi, chị uống tạm nhé?”

Rồi không cần đợi Dung trả lời, cô bước thẳng vào gian bếp. Trong tủ lạnh còn một vài lốc sữa và cam, nhưng có lẽ Phù Dung cũng chẳng uống mấy thứ này. Hơn nữa Hạ cũng đang mệt, thái độ hơi hờ hững luôn được cô đem ra chung dụng để tiếp đón người không thân.

Một tay cầm ly nước, một tay che miệng, con ho đáng ghét lại bật ra. Đặt cốc nước xuống bàn, cô nhận ra Phù Dung đã không còn ở phòng khách nữa.

Thấy cánh cửa phòng ngủ mở hé, Hạ vội bước vào.

Ở chiếc tủ đặt cạnh giường, Phù Dung đang đắm chiêu đứng đó, mãi mê xem xét chiếc đàn Vĩ Cầm, ánh mắt cô lộ rõ vẻ hiếu kì.

Bỗng tiếng nói lạnh lùng của Băng Hạ vang lên sau lưng cô.

“Vào phòng người khác tự tiện thế này, chị không thấy bất lịch sự sao?”

Dung quay lại, không chút ngại ngùng trước sự khó chịu của Hạ, cô ngạc nhiên hỏi.

“Hạ biết chơi đàn Violin à?”

Băng Hạ đưa tay lấy cây đàn, quay đi cất nó vào chiếc tủ khác trong phòng, lãnh đạm trả lời. “Không, của Bảo Vy.”

“Ồ.” Dung tỏ vẻ đã hiểu. Bản thân cô cũng nghĩ rằng cây đàn này thích hợp với người mơ mộng và có tâm hồn nhẹ nhàng như Bảo Vy hơn là một người lạnh lùng và có phần khô khan như Băng Hạ.

Hạ đứng dậy, tỏ ý mời Phù Dung ra phòng ngoài. Nơi riêng tư của cô, việc kẻ khác tự tiện xâm nhập là điều không thoải mái chút nào, lại còn ngang nhiên đụng vào cây đàn mẹ cô tặng, gặp được kẻ đang ốm nên không thể nổi nóng như cô thật là một điều may mắn cho Phù Dung.

Hạ bước ra ngoài trước, Dung bước theo sau. Trước khi cánh cửa phòng ngủ đóng lại sau lưng Dung, cô hơi ngoái đầu nhìn lại chiếc tủ Băng Hạ vừa cất cây đàn, hơi nhếch miệng cười.

Cô cũng sẽ tin cây đàn đó là của Thiều Bảo Vy, nếu như trên thân cây đàn không khắc một dòng chữ nhỏ, nét mảnh và rất thanh thoát.

“Đương Băng Hạ, con gái của mẹ Gia Khiết Bội, mẹ yêu con!”

Nhìn Phù Dung ngồi xuống ghế đúng phong thái của một tiểu thư, Băng Hạ hơi khịt khịt mũi, con cảm lạnh chưa lui khiến mũi cô hơi rất. Đẩy cốc nước lọc vừa mang ra từ bếp đến trước mặt Dung, cô hỏi.

“Chị đến đây làm gì?”

“Không thể thăm em sao?” Dung nâng cốc nước lên nhấp một ngụm, đôi môi hồng ướt át nhoen nhoen, mày liễu nhướn lên. Thái độ của cô giống như chị em tốt lâu ngày gặp lại, thật khiến cho Hạ không quen.

“Mai tổ chức đính hôn rồi, chị không ở nhà chuẩn bị à?” Hạ cười nhạt. Đôi môi bắt chợt tái đi.

“Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi.” Vẫn nụ cười tự tin ấy, Dung nhìn sâu vào mắt Hạ.

Hạ im lặng. Một cảm giác trống vắng lại hiện lên. Cứ nghĩ đến việc một đám cưới hoành tráng đã được sắp xếp sẵn, chỉ chờ ngày mai, hai người bước vào đóng vai cô dâu chú rể, thì cho dù lý trí có hét lên ngàn lần rằng không thể, trái tim vẫn cứ nhói lên liên hồi.

Ngày mai không phải là lễ cưới. Nhưng đã bước chân vào lễ đường đính hôn, thì từ đó đến đám cưới cũng chẳng còn quá xa xôi.

“Băng Hạ này...”

Ly thủy tinh chậm chạp đặt xuống bàn.

“Em và Hạo Thiên, tại sao lại chia tay?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Một luồng điện chạy dọc sống lưng, ớn lạnh. Trên trán Hạ, mồ hôi thi nhau túa ra. Cô thấy mọi thứ trước mắt như hoa lên. Bàn tay nắm chặt lại, ghim sâu móng tay vào da thịt cho tỉnh táo, cô nhẹ đáp.

“Chị hỏi làm gì?”

“Nếu em không muốn nói thì thôi vậy.”

“Biết tôi không muốn nói còn hỏi, chị bị rảnh rồi quá à?”

Hạ đã bắt đầu trở nên mất bình tĩnh với cách rào trước đón sau của Dung, vốn dĩ nơi đây chỉ có hai người, không cần thiết phải giả vờ từ tế chị em ngọt lịm như thế. Chẳng còn là trẻ con lớp 1 nữa mà không hiểu rằng hai người tuy không quá thù hận để giết nhau, nhưng cũng không quá thân thiết để đơn đả chị em em em thế này.

“Chị xin lỗi.” Dung cười buồn “Hạ này, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng chị đang sợ em đấy.”

“Sợ tôi làm gì?”

“Sợ em. . .sẽ quay lại cướp mất Thiên.”

Hạ im lặng. Ấn sâu trong đôi mắt đẹp của Phù Dung là sự lo lắng, buồn bã, tuy đôi môi mọng đỏ vẫn gượng gạo mỉm cười. Nhìn cô trông thật tội nghiệp, hệt như một đóa hoa rực rỡ đang trong thời kì nở rộ nhưng chẳng ai thèm ngó ngang đến.

“Chị đừng lo thừa.” Hạ trầm giọng xuống “Sẽ không xảy ra chuyện đó đâu.”

“Tại sao em lại chắc chắn như vậy? Chẳng lẽ em không còn tình cảm với Thiên nữa?”

Tiếng Thiên thốt ra từ miệng Dung mới ngọt ngào và chứa đầy tình yêu thương làm sao. Rõ ràng là cô ấy đang cần một sự khẳng định từ Băng Hạ.

“Chúng tôi đã chia tay rồi, sẽ không quay lại nữa đâu, chắc chắn đấy.”

Hạ nhắm mắt lại.

Khẳng định cho Phù Dung, và cũng là khẳng định cho chính mình. Lời chia tay nói ra, là một dấu chấm hết dứt khoát cho một cuộc tình. Lời đã nói ra như cốc nước đã hết đi, tuyệt đối không thể rút lại. Hơn nữa, từ sâu trong trái tim, cô biết, đau thế thôi, buồn thế thôi, nhưng hai người đã không còn có thể ở bên nhau nữa rồi. Cho dù miễn cưỡng hoặc bất chấp tất cả mà chạy đến bên nhau, thì tất cả những điều chờ họ phía trước cũng chỉ là bi kịch và sự ân hận. Thời gian trôi dần, nỗi đau sẽ hết, vết thương sẽ lành, kỉ niệm sẽ phai pha.

Phù Dung đưa mắt nhìn vào một khoảng không vô định, bắt đầu cất tiếng.

“Thực ra thì, chị rất sợ. Chị không biết hai người vì sao lại chia tay, chỉ thấy anh ấy đột ngột đồng ý đính hôn. Là người mong chuyện này từ lâu, chị cũng chẳng còn thời giờ mà ngồi thắc mắc, chỉ biết mừng rỡ và lao vào làm theo ý anh ấy.”

Cô nhìn Hạ, mỉm cười.

“Có lẽ em sẽ nghĩ chị thật nhu nhược, rẻ mạt, nhưng chị chấp nhận tất cả những suy nghĩ ấy, bởi chị yêu Hạo Thiên.”

Bàn tay đang nắm lại của Hạ siết chặt hơn. Chợt, một bàn tay thon dài trắng trẻo nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay cô, cảm giác mát lạnh lan tỏa khiến Hạ giật mình.

“Em đã có Hạo Thiên suốt thời gian qua rồi, vậy hãy nhường anh ấy cho chị. Làm ơn đừng đưa anh ấy đến trước mặt chị, rồi một lúc nào đó lại cướp về, có được không?”

Hạ ngước lên, ánh mắt Dung khản khoản, giọng điệu cầu xin tha thiết. Trong đáy mắt, lóe lên ước vọng nhỏ nhoi nhưng kiên định.

Một cảm xúc dâng trào lên trong trái tim, nó xen giữa cảm giác trống vắng hoang hoải một nỗi niềm thương cảm sâu sắc. Hạ chậm chậm nhắm mắt, cô gật đầu, một cái gật nhẹ nhưng mang đầy sự khẳng định chắc chắn.

Nụ cười tươi rói nở ra trên gương mặt Phù Dung. “Cảm ơn em rất nhiều!”

Bàn tay nhanh chóng rút về, Dung lục tìm trong túi xách, lấy ra một thứ, đặt lên bàn.

“Thiệp mời đã được gửi đi khắp nơi rồi, nhưng chị vẫn còn giữ lại một tấm, mang đến cho em. Những người cần mời đã lên danh sách cả rồi, chị nghĩ nếu có em đến chung vui.Tất nhiên là nếu em không đến cũng không sao....”

Liếc nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường, Dung vội đẩy ghế đứng dậy.

“Cũng muộn rồi, chị phải về xem còn việc gì nữa không. Chị đi đây, tạm biệt em, Băng Hạ!”

Rồi như đang rất vội vàng, Phù Dung khoác túi lên vai, bước ra cửa như chạy. cánh cửa đóng sập lại, không gian lạnh thinh chỉ còn lại Băng Hạ vẫn ngồi im lìm trên ghế, từ lúc Dung lấy ra chiếc thiệp vẫn không có phản ứng gì.

Một nụ cười nửa buồn bã, nửa nhạt nhẽo thoáng qua khóe môi. Hạ chợt nghĩ rằng, Phù Dung, cô ấy xuất hiện ở đây, rốt cuộc cũng chỉ là muốn quảng vào mặt cô tấm thiệp đính hôn ấy, để cho cô thấy được thứ hạnh phúc đang treo lơ lửng trên đầu, và đe dọa cô không được làm hại đến nó.

Tấm thiệp màu hồng phấn nằm yên lặng trên bàn. Dây kim tuyến lấp lánh buộc hờ bên trên trong không gian lạnh lẽo tỏa sáng. Hạ nhấc nó lên, bên ngoài in chìm những đường nét của đóa hoa hồng xinh đẹp đang e lệ, dường như nó đang tỏa hương thơm. Cô mở ra, bên trong, từng dòng chữ viết bằng bút máy nằm nghiêng nghiêng. Nét chữ mảnh, nhỏ, mềm mại.

Đây không phải chữ của Hạo Thiên.

Gập tằm thiệp lại, cổ họng cô bất chợt bật ho sù sụ, Hạ đưa tay ôm lấy ngực, từng cơn ho bỗng rất cổ liên tục thốc lên. Đường như bên trong đang có cái gì đó, liên tục gãy giữa, muốn xé toang cổ họng yếu ớt của cô mà nhảy ra ngoài. Hạ gặp người ho đến chảy nước mắt, cô ngã dúi xuống sàn, tấm thiệp hồng rơi xuống đất, chổng chơ...

...

Ngày mười tám tháng sáu.

Hôm nay, là ngày đính hôn của Hạo Thiên và Phù Dung.

Tiệc đính hôn được tổ chức vào buổi tối, nhưng ngay từ ban ngày, khách sạn Hồng Hạc đã tập nập các vị khách ra vào. Hôm nay, Trịnh Âu bao trọn cả khách sạn để tổ chức lễ đính hôn cho Thiệu gia và Tiểu thư của hai tập đoàn cùng là bạn bè với nhau. Trên thương trường, tiếng tăm của Trịnh Âu và Chim Ưng vang xa không kể xiết, cho nên khi được nghe nói đến lễ đính hôn của con cái hai nhà, không ai bảo ai cũng đều nhanh chóng thu xếp công việc đến dự. Trước là để chia vui, sau là để kết tình thâm giao.

Khách sạn Hồng Hạc như một tòa lâu đài tí hon được xây dựng bên cạnh một hồ nước rộng, nhìn từ xa trông như một con thiên nga lớn tuyệt mỹ đang ngâm mình giữa hồ. Bốn xung quanh khách sạn là rừng cây, thảm cỏ xanh mướt như chốn thần tiên trong truyện cổ tích. Hồ nước bên cạnh khách sạn có tên là hồ Hạnh Phúc, vì có nhiều truyền thuyết lãng mạn xung quanh việc xây dựng hồ, cho nên nơi đây được mệnh danh là thiên đường dành cho các cặp phu thê, cũng vì thế mà mỗi năm, số lượng đám cưới tổ chức ở khách sạn Hồng Hạc nhiều không đếm xuể.

Tối.

Khách sạn Hồng Hạc như được bao vây bởi một biển những chiếc xe hơi đồ sộ đắt tiền, người ra người vào như nước lũ, tiếng cười nói ồn ã, ánh sáng soi rọi khắp nơi, tòa lâu đài diệu dàng soi bóng trên mặt hồ lung linh phẳng lặng.

Cánh cửa chiếc Ferrari bật mở, Hàn Phong bước ra, trên mặt không giấu nổi nét bồn chồn.

“Em đi được chứ?”

Băng Hạ ngoan ngoãn đứng đợi anh trước cổng trường Thánh Huy, thấy anh đến, cô nhẹ nở nụ cười, đôi môi hơi tím tái, đôi vai gầy co vào, run lên.

“Được.” Cô hơi chút khó khăn mở miệng.

“Sao tự dưng muốn đi? Hôm qua em nói không đi mà?”

“Nhưng hôm nay lại đổi ý.” Cô cười “Đời người có mấy khi được đi dự tiệc đâu.”

Nhưng tiệc này không phải tiệc bình thường. Nhìn vẻ tươi cười tự nhiên như không có chuyện gì của Hạ, Phong rất muốn nói ra câu đó.

Chợt, Hạ đưa tay che miệng, cô bật lên tiếng ho khế. Phong lo lắng hỏi.

“Em ốm à?”

“Không.” Hạ vẫn gắng gượng cười, xua tay “Em không sao, mình đi thôi kẻo muộn. Anh đưa em qua salon cắt tóc hôm trước nhé, em chẳng biết chuẩn bị như thế nào.”

Khách sạn Hồng Hạc sáng trưng cạnh hồ Hạnh Phúc, đẹp một cách tráng lệ và thần bí. Xung quanh như được bao bọc bởi một lớp màng sương mờ ảo thần tiên.

Chiếc Ferrari vừa trờ tới, một nhân viên bảo vệ đã cúi đầu rất khuôn phép, đưa tay chỉ hướng bãi đậu xe cho Phong.

Bước ra khỏi xe, còn chưa kịp choáng ngợp, Băng Hạ đã bị Hàn Phong kéo vào bên trong.

Khách sạn gồm có sáu tầng, đèn điện trong tất cả các khu đều được bật sáng trưng. Cấu trúc xây dựng được hướng theo kiểu của lâu đài các nước phương Tây. Đại sảnh tiếp đãi khách cực kì rộng rãi. Trần cao, được ghép bằng vật liệu mosaic thành một bức tranh đẹp tinh xảo, lấp đặt rất nhiều đèn chùm thủy tinh sang trọng, tường được sơn một màu vàng rực rỡ.

Khắp nơi đều treo lơ lửng những chiếc giá cắm nến bằng vàng khảm đá quý, trên các bức tường dài và rộng, treo đầy những bức tranh sơn dầu quý giá.

Băng Hạ hít một hơi, giữa không gian bao la rộng lớn, bỗng dưng cô cảm thấy hoảng sợ và lạc lõng. Bàn tay đang khoác tay Hàn Phong vô thức siết lại. Phong chỉ quay lại nhìn cô, mỉm cười kín đáo.

Trong đại sảnh, mấy phục vụ bàn tay bung khay rượu đi đi lại lại giữa các thực khách.

Băng Hạ liếc nhìn ra xa, phát hiện trên chiếc bàn dài giữa sảnh có đặt một đôi thiên nga được điêu khắc bằng băng trong suốt, đang chụm đầu vào nhau một cách tình tứ. Trên thân hai con thiên nga được gắn thêm đèn sáng óng ánh lung linh. Bên cạnh chúng là một bàn bày đủ các loại đồ ăn, màu sắc sinh động, trông vô cùng ngon mắt. Nghe mấy người đứng bên cạnh bàn tán với nhau, đôi thiên nga ấy là quà của một tập đoàn nào đó gửi đến để chúc phúc cho cặp phu thê trẻ hôm nay.

Bàn tay hơi nắm lại. Vô thức đưa lên cổ.

Cô đã tháo sợi dây chuyền ấy ra rồi. Mà đáng ra thì, nó phải được tháo từ trước đó.

Khắp đại sảnh, đâu đâu cũng thấy toàn người là người, mỗi người một phong cách ăn mặc, trang điểm khác nhau, đầu tóc chải chuốt cầu kì, nói cười rôm rả, mùi nước hoa thơm phức, thần thái ưu nhã, điềm tĩnh.

May mà còn có Hàn Phong.

Cô ngược nhìn, anh đang mãi nói chuyện với một người phụ nữ lớn tuổi khác, nhưng tay vẫn không quên nắm lấy tay cô.

May còn có anh, nếu không, giữa một biển những con người giả tạo và chất đầy âm mưu này, cô không biết phải xoay sở ra sao.

Ở đằng xa, trên sân khấu hình tròn, dưới phông nền của một bức tranh sơn dầu vẽ phong cảnh với màu sắc hết sức tinh tế là một dàn nhạc đang biểu diễn một vài khúc nhạc đơn giản.

Lúc ấy, ở kí túc xá nữ.

“Hạ ơi!!! Hạ à!! Tớ mua cháo về rồi này!!!”

Cánh cửa bật mở, Bảo Vy tay cầm hộp cháo nóng vừa đi mua về, tay lúi húi cởi giày. Vừa bước vào nhà, cô ngạc nhiên khi căn nhà im lìm, không nghe tiếng Hạ đáp trả lại.

“Hạ ơi!!!”

Vy mở toang phòng ngủ, phòng vệ sinh, phòng bếp cũng đều không thấy.

Băng Hạ đang ốm, Bảo Vy không hiểu cô nàng có thể đi đâu giữa buổi tối thế này. Chợt, cô để ý trên chiếc bàn trong phòng bếp có một mảnh giấy nhỏ, cầm lên, trên đó là nét chữ của Băng Hạ.

“Tớ bận chút việc phải ra ngoài, sẽ về sớm Hạ.”

Bảo Vy đọc xong, bặm môi, dậm chân bình bịch. Đi đâu cũng không nói sớm, làm người ta tốn công mua cháo về. Mà người thì đang ốm rề rề ra, vẫn còn ham đi.

Vy lo lắng cho Hạ bỏ bữa, cô vội vàng nhấc điện thoại lên, toan gọi cho Băng Hạ. Nhưng chưa kịp bấm xong số, cô lại nhú mày nhìn thấy Tiểu Bảo và Sô cô la đang vờn nhau và nghịch một mảnh giấy gì đó màu hồng. Đặt điện thoại xuống, cô bước đến gần, lòi Sô cô la ra, chau mày trách yêu.

“Các con, nghịch gì vậy? Xem này, rách hết rồi, chẳng may là giấy tờ quan trọng gì đó thì sao?”

Một nửa của mảnh giấy đã bị xé, rơi từ trong miệng Sô cô la ra. Vy bàng hoàng nhận ra, đó là một phần của cái thiệp cưới. Vội đặt con mèo xuống, cô nhặt hết những mảnh giấy bị chúng giằng xé tan nát ghép lại cho nguyên vẹn.

Đúng là thiệp cưới.

Trịnh Hạo Thiên. Niệm Phù Dung.

7:00pm ngày 18/06/2xxx

Vy sùng sốt. Băng Hạ, nhất định cô ấy đã đi dự lễ đính hôn của họ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Rơi Mưa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.